

Mục lục

- [Chương 1: Tiết Tử](#)
- [Chương 2: Mất Nhiều Hơn Được](#)
- [Chương 3: Niềm Vui Bất Ngờ](#)
- [Chương 4: Lần Đầu Gặp Gỡ Như Thế Nào](#)
- [Chương 5: Xem Như Không Thấy](#)
- [Chương 6: Vân Hồ Không Vui](#)
- [Chương 7: Nhan Sắc Phàm Trần](#)
- [Chương 8: Ngọc Tác Nhân Gian](#)
- [Chương 9: Cánh Cửa Ký Úc](#)
- [Chương 10: Côn Lôn Thần Kính](#)
- [Chương 11: Thả Rông Và Nuôi Nhốt](#)
- [Chương 12: Không Li Không Rời](#)
- [Chương 13: Đồng Sinh Cộng Tử](#)
- [Chương 14: Khói Che Mây Lấp](#)
- [Chương 15: Vẽ Xương Khó Tô Da](#)
- [Chương 16: Y Hương Trần Ánh](#)
- [Chương 17: Kinh Hồn Lưu Ánh](#)
- [Chương 18: Thời Gian Vụt Trôi](#)
- [Chương 19: Trời Trong Mây Đỏ Ráng Chiều](#)
- [Chương 20: Kiêm Gia Bỉ Ngan](#)
- [Chương 21: Tử Mạch Thanh Môn](#)
- [Chương 22: Áo Trắng Hơn Tuyết](#)
- [Chương 23: Sương Lạnh Rò Máu](#)
- [Chương 24: Ngoại Truyện: Quay Đầu Vạn Dặm, Người Xưa Không Còn \[Thượng\]](#)
- [Chương 25: Quay Đầu Vạn Dặm, Người Xưa Không Còn \(Hạ\)](#)
- [Chương 26: Đường Chia Đôi Ngả](#)
- [Chương 27: Tháng Năm Lặng Lê](#)
- [Chương 28: Sương Lạnh Sông Dài](#)
- [Chương 29: Khẽ Mất Đóa Tình Hoa](#)
- [Chương 30: Đèn Đơn Ô Biếc](#)
- [Chương 31: Hoa Thơm Như Tuyết](#)
- [Chương 32: Tàn Giác Mộng Đẹp](#)
- [Chương 33: Giữ Áng Mây Biếc, Mượn Vàng Trăng Thanh](#)
- [Chương 34: Tình Nay Cùng Ai](#)
- [Chương 35: Đoán Một Quẻ, Chờ Ngày Ướm Mật](#)
- [Chương 36: Từng Chút Yêu Thương](#)
- [Chương 37: Chân Trời Góc Bé](#)
- [Chương 38: Vết Bụi Thời Gian](#)
- [Chương 39: Mộng Như Hẹn Ước](#)
- [Chương 40: Khúc Bi Ca Chưa Dứt](#)
- [Chương 41: Truy Tim Dấu Tích](#)
- [Chương 42: Khi Hoa Quỳnh Nở](#)
- [Chương 43: Một Đời Khốn Khổ](#)
- [Chương 44: Nguy Nan Khó Dò](#)
- [Chương 45: Lưỡng Tình Khó Nói](#)
- [Chương 46: Thế Gian Xuân Hận](#)
- [Chương 47: Đời Người Trôi Dạt Tựa Cánh Bèo](#)
- [Chương 48: Hiểu Sắc Vân Khai](#)
- [Chương 49: Kinh Hoàng Chấn Động](#)
- [Chương 50: Kim Bôi Hỗn Loạn](#)
- [Chương 51: Quyên Khách Tư Quy](#)
- [Chương 52: Chim Liền Cánh Bay Đì Đôi Ngả](#)
- [Chương 53: Thủ Lãm Ngọc Nát](#)
- [Chương 54: Minh Châu Trong Tay](#)
- [Chương 55: Tình Thâm Chốn Nay](#)
- [Chương 56: Tâm Tình Về Nhà](#)
- [Chương 57: Chốn Bình Yên](#)

- Chương 58: Ngưng Yên Hòa Ánh
Chương 59: Tâm Lòng Thuần Khiết
Chương 60: Nâng Rượu Xướng Ca
Chương 61: Vui Buồn Đan Xen
Chương 62: Dứt Khúc Hoan Ca
Chương 63: Hoàng Hôn Sóng Biếc
Chương 64: Tương Tư Khó Mở
Chương 65: Thiên Sơn Như Mộng
Chương 66: Ký Úc Mịt Mờ
Chương 67: Hương Thơm Vương Vấn
Chương 68: Ước Nguyệt Sát Sơn, Cùng Người Sóng Bước
Chương 69: Quên Đi Toan Tính
Chương 70: Thất Thần Gửi Gắm Tâm Tư
Chương 71: Hát Cùng Mây Ngàn
Chương 72: Họa Diệt Tộc
Chương 73: Nước Đồi Dòng
Chương 74: Sóng Biếc Ngàn Trương
Chương 75: Tình Sương Luôn Đổi
Chương 76: Mộng Theo Vạn Dặm
Chương 77: Hao Tâm Tổn Trí
Chương 78: Theo Bước Chàng
Chương 79: Thâm Tình Gặp Lại
Chương 80: Cùng Nắm Tay Nhau
Chương 81: Lai Thời Cựu Lộ
Chương 82: Muôn Vạn Thâm Tình
Chương 83: Tâm Duyệt Quân Hè
Chương 84: Thư Xa Khó Thật
Chương 85: Tung Tích Nơi Đâu
Chương 86: Gặp Lại....Không Nhận Ra
Chương 87: Bèo Trôi Khó Dừng
Chương 88: Rượu Ngọc Cùng Nâng
Chương 89: Đánh Mất Cơ Hội
Chương 90: Giấc Mộng Phù Du
Chương 91: Đứng Nênh Khinh Suất
Chương 92: Hồng Trần Lặng Tiếng
Chương 93: Thủ Hận Hư Không, Tháng Năm Muộn Màng
Chương 94: Mối Hận Một Đời
Chương 95: Phù Sinh Hiểu Mông
Chương 96: Thúy Tụ Sinh Hàn
Chương 97: Băn Khoăn Lo Lắng Là Đau Khổ Nhất
Chương 98: Nửa Đời Còn Lại, Xin Gửi Biển Ngàn
Chương 99: Thiên Nhai Quyết Khách (Chân Trời Xa Xăm, Mối Chân Lữ Khách)
Chương 100: Cùng Tiến Cùng Lui
Chương 101: Thâm Tình Khó Trao
Chương 102: Tiếng Trống Bước Đường Cùng...
Chương 103: Tiên Lễ Hậu Bình....
Chương 104: Thay Trời Đổi Đất...
Chương 105: Ngoại Truyện Ly Quang
Chương 106: Khúc Tân Người Tan.. ...
Chương 107: Uyên Minh Đã Định...
Chương 108: Tự Huyền Hoặc...
Chương 109: Bị Bắt Cóc...
Chương 110: Trở Lại Thiên Giới....
Chương 111: Nghỉ Ngờ...
Chương 112: Nhật Nguyệt Cùng Soi...
Chương 113: Nước Rẽ Đôi Dòng...
Chương 114: La Đai Song Kết...
Chương 115: Cẩm Tự – Đồng Tâm
Chương 116: Hậu Ký: 1
Chương 117: Hậu Ký 2 ...

Chương 118: Hậu Ký 3

Chương 119: Một Vài Ngoại Truyện Nhỏ

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Tử

Lúc Thiên Đế hạ khẩu dụ, ta đang chơi đùa với Cửu Ly ở đỉnh Phượng Dực Nhai trên núi Đan Huyệt.

Trong chúng thần tiên ở tiên giới, ta chỉ là một Tân Tiên bé nhỏ không đáng kể đến. Một thân áo choàng xanh trải qua vạn năm, chỉ vì chân thân là chim Loan, cũng không biết cha mẹ đã hồn phi phách tán của ta hay là người dì đang nuôi nấng ta hiện nay, ai là người đặt cho ta một cái tên cực kỳ bình thường: Thanh Loan.

Có thể thấy được lúc đặt tên chẳng hề quan tâm bao nhiêu.

Trong một vạn năm này, ta vượt qua từng ấy năm nhưng chẳng hề chú ý đến, sau khi tu thành hình người thì thường xuyên rời khỏi núi Đan Huyệt mà du lịch khắp nơi, Cửu Ly chính là do ta đi du lịch mang về.

Cửu Ly là một con Cửu Vĩ Hồ, năm đó đi ngang qua Thanh Khâu, ta cùng với Long Tử Nhạc Kha, Giao Nhân (*) Ly Quang ngủ qua đêm ở Ngân Hà Cốc, Thái Âm(**) Tinh Quân treo giữa trời, trời đất giống như được rải một lớp đường trăng nhàn nhạt, vạn vật rì rào trong tiếng gió. Khi Cửu Ly lú đầu từ trong rừng ra ngoài kiếm ăn, màu lông trăng nhạt trong sáng như phát ra ánh sáng màu bạc dưới ánh trăng sáng tỏ, ta kinh ngạc kêu lên một tiếng, có hồ ly nhỏ kia quay đầu lại, khuôn mặt nhòn nhọn, chỉ có màu sắc của đôi đồng tử giống như đá hồng ngọc thượng hạng ửng lên sóng nước long lanh, ta tựa như bị nó mê hoặc.

(*)Giao Nhân: người cá

(**)Thái Âm: vầng trăng

Trên núi Đan Huyệt, người đẹp rất nhiều, nhóm tiên tử tiên thị Điểu Tộc vốn có bộ lông nhiều màu sắc sặc sỡ, sau khi biến thành hình người đều có bộ áo lông vũ lộng lẫy và gương mặt xinh đẹp, nhưng với ánh mắt của ta, nếu sau này con Cửu Vĩ Hồ nhỏ này tu luyện thành hình người, sợ là trong vạn người ở núi Đan Huyệt cũng không có một người nào có thể bì kịp, ngay cả công chúa Phượng Hoàng của Điểu Tộc cũng khó mà đuổi kịp để thấy bóng lưng.

Năm đó nó khoảng hai trăm tuổi, trẻ người non dạ lại tham ăn, bị ta dùng một con chim trĩ nướng chín dù dỗ, rồi khỏi nơi sinh ra, từ đó luôn đi theo ta.

Trên núi Đan Huyệt, tất cả tiên tử tạp dịch lúc nhàn hạ đều thích trêu đùa Cửu Ly mà ta vừa mới nhặt về. Nhưng Cửu Ly là con Cửu Vĩ Hồ cao ngạo, dung mạo xuất chúng, năm nay tuy rằng chỉ tám trăm tuổi, còn chưa tu thành hình người, nhưng đã có thể tưởng tượng xa về tương lai hóa thành người có sắc đẹp khuynh

thành. Vì thế, mặc dù nó nhìn đám tiên tử Điếu Tộc kia lèo xèo thì thăm là dung chi tục phẩn, khinh thường ngoảnh mặt, ta cũng cho nó tùy ý thôi.

Mọi khi lúc ta ra ngoài du lịch, dù sao cũng thích mang theo nó đi chung quanh một chút. Từ lúc Nhạc Kha mỗi khi có ý xấu thì dùng ngôn ngữ khiêu khích Cửu Ly, bỡn cợt ta tồi tệ, Cửu Ly liền nhẹ răng nhéch miệng, không chịu đi cùng hắn.

Cửu Ly tuy nhỏ tuổi, có một điểm đáng vui nhất là phàm lời của ta, nhất định là chuẩn mực đúng, ta lại không thích Nhạc Kha phong lưu, nể mặt Ly Quang, gắng gượng đi chung với hắn. Cửu Ly được sự chỉ dẫn tuyệt vời của ta, gần gũi với Ly Quang mà xa cách Nhạc Kha, bởi vậy trong hai trăm năm gần đây đã lười biếng nhúc nhích, mỗi ngày chỉ ở núi Đan Huyệt sống phóng túng, đặc biệt chờ ta mang theo thức ăn ngon trở về.

Ta thấy Cửu Ly cũng không thèm để ý đến Nhạc Kha, mà lại không muốn xa rời ta, nhện không được mở cờ trong bụng, đối với ý gây xích mích ly gián của Nhạc Kha cũng hoàn toàn không lo lắng nữa.

Gần đây ta lại ra ngoài du lịch mấy ngày, buổi trưa hôm nay mới trở về. Vốn có chút mệt mỏi, muốn lên giường mây ngủ một giấc trong chốc lát, lại không lay chuyển được Cửu Ly rất thích chơi đùa hiếu động, bỏ một mình nó, một con hồ ly nhỏ, trong Phượng Tê Cung to lớn như vậy, không ai quen biết, thật là có chút hổ thẹn, đành phải tạm thời chơi đùa cùng nó.

Đỉnh Phượng Dực bằng phẳng, trống trải, không được hoàn mỹ, một bên lưng núi giống như bị đao rìu chém đứt, sườn dốc cao trăm trượng.

Cửu Ly thân người nhẹ, thích nhất là trèo lên nhánh cây ngô đồng bên vách núi mà đánh đu, lại vui mừng bởi vì ta đang ở bên cạnh. Hôm nay nó vừa mới hiện bò lên cành ngô đồng, trên bầu trời có một đụn mây hạ xuống, phía trên đụn mây kia có hai người, sắc mặt cũng không tốt lắm. Trong đó có một người lạ mặt có nét mặt nghiêm trọng, xem cách ăn mặc đúng là tiên thị trên Cửu Trùng Thiên, lòng ta không khỏi trầm xuống, thăm nói không ổn. Vừa vặn buổi sáng hôm nay mới làm ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ, cũng không biết tiên thị này gót ngọc tiến đến, có phải là tuân lệnh cấp trên đến vì chuyện này hay không? Người còn lại, gương mặt phù dung đã đen hết một nửa, đó chính là dì ruột của ta, chủ nhân núi Đan Huyệt, cũng là Xích Diễm, người đứng đầu của Điếu Tộc.

Đã mấy ngày rồi ta chưa gặp dì, theo cấp bậc lễ nghĩa, lý ra nên tiến lên tiếp kiến, nhưng thứ nhất Cửu Ly vẫn còn bé vì tiếng ho khan của tiên thị kia nên vẫn còn đang run rẩy trên cành ngô đồng, ta đang hết sức chăm chú nhìn chăm nó, sợ nó ngã xuống; Thứ hai ta chỉ là một con chim loan mồ côi sống nhờ ở núi Đan Huyệt, không cha không mẹ, tự cho là hành lễ với người đứng đầu Điếu Tộc hay không, cũng không cần vội vàng, nhưng cũng trông mong hai người chỉ bay ngang qua thôi, khoảng cách gần trong nháy mắt, đối diện với ta cũng không bước đi.

Nào ngờ, hôm nay cũng không biết trận gió nào thổi đến, tiên thị kia ho khan hai tiếng, ta đang thăm oán

trong lòng tiên thị này đã mắc bệnh không đi tìm Được Quân trên Cửu Trùng Thiên, xin hai viên tiên đan ăn đi, vẫn đứng ở đỉnh Phượng Dực này giãm trên đụn mây chịu gió lạnh, lại cứ muốn tới hù dọa Cửu Ly nhát gan, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng tức giận: “Con chim Loan lớn mật, còn không quỳ xuống tiếp tiên chỉ.....”

Bản Tiên mặc dù sống vạn năm, cùng lăm chỉ là một Tán Tiên, cha mẹ chưa từng để lại động tiên, tôi tớ, thậm chí chẳng lưu lại gì, liền buông tay cõi tiên, thần hồn đều tiêu tán. Người được xếp vào danh hào thần tiên trong tứ hải bát hoang đếm không hết, khi nào đến lược Bản Tiên ta, một con chim Loan nho nhỏ, nghe tiên chỉ?

Nhưng mà đang phân thân thì Cửu Ly khoảng chừng có đến hai trăm năm đánh du trên cành ngô đồng bị tiếng gầm giận dữ của tiên thị này làm cho kinh sợ ngã xuống dưới sườn núi, thân mình nho nhỏ màu trắng bạc trong chớp mắt liền biến mất trước mắt ta.

.....

Về phần nội dung tiên chỉ kia, nửa chữ ta cũng chưa từng nghe, vội vàng hóa thành chân thân chim Loan, bay xuống sườn núi đuổi theo. Chờ ta túm được cái đuôi của Cửu Ly xách hắn từ nửa dốc núi lên, tiên thị truyền chỉ kia đã không thấy bóng dáng, dì thở dài một tiếng: “Thanh Loan, ngươi dọn dẹp một vài món đồ rồi đến núi Nữ Sàng đi.”

Tim ta đập mạnh, trên mặt dĩ nhiên biến sắc.

— Ta bị đuổi khỏi núi Đan Huyệt?

Dì cũng thật nhẫn tâm!

Trên núi Nữ Sàng nhiều yêu tinh ác quái, ta chỉ là một tiểu tiên tiên thuật vụn về thật sự phải đến nơi đó, nói không chừng sẽ bị yêu tinh nuốt vào bụng, để gia tăng pháp lực.

Nhưng dì là người đứng đầu Điếu Tộc được mọi người tôn trọng, kỷ luật nghiêm minh, cho dù lúc này ta quỳ gối trước mặt bà khóc lóc chảy hết nước mắt cầu xin tha thứ, sợ rằng ý định của bà ấy cũng không thay đổi. Huống chi từ trước đến nay ta vốn ngang ngược bướng bỉnh, trong nhiều năm nay cũng chưa từng cầu xin ai, mặc dù trong lòng run sợ, vẫn cắn răng nhận lời. Nhưng cuối cùng nhịn không được mà gượng cười đau khổ, nụ cười này bị dì thấy được, bà dường như có chút không đành lòng, thở dài: “Ngươi, đứa nhỏ này, ta vốn định cho ngươi làm một Tán Tiên vui vẻ trên núi Đan Huyệt, nào ngờ ngươi cực kỳ ngang bướng, thế nhưng giận đánh Tam vương tử của Đông Hải Long Vương, bị Long Vương cáo trạng lên Thiên Đinh, Thiên Đế giận dữ liền giáng ngươi xuống làm một thổ địa nho nhỏ ở núi Nữ Sàng, lần này làm thế nào cho tốt đây?”

Lòng ta buông lỏng, thế mới biết nguyên nhân bị đuổi đến núi Nữ Sàng Sơn không phải là chủ ý của dì

ta, đúng là tiên chỉ do lão Thiên Đế giáng xuống. Vốn ta là Tân Tiên như vậy, không cội nguồn, không nhà cửa, trôi nổi như cánh bèo, chỉ cần không làm ra chuyện gì sai lầm to lớn, chẳng qua chỉ cô độc ở chốn tiên nhai, vạn năm thoảng chốc, ngày tháng thoi đưa, thường ngày bình lặng như biển chết. Nhưng lúc này có ngọn sống lớn trong cuộc đời, cũng oán chính mình tức giận khó bình ổn, chọc ra họa lớn. Trong lòng khó phân rõ vui buồn, miễn cưỡng cười vui nói: “dì nói sao thì làm vậy, vốn là Thanh Loan gây ra tai họa, những năm gần đây làm phiền dì chăm sóc, lúc này Thanh Loan cảm tạ đại ân của dì!”

Ôm chặt Cửu Ly đang run rẩy, cảm giác trong ngực có được một chút ấm áp, quỳ xuống thực hiện một đại lễ với dì.

Sườn dốc giữa trời xanh gió lạnh tạt vào mặt, chỉ cảm thấy xung quanh đều lạnh, con đường phía trước khó khăn nguy hiểm.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mất Nhiều Hơn Được

Hai người và một hồ ly quay lại Phượng Tê Cung, nhưng thấy cửa cung mở rộng, Đan Chu một thân y phục rực rỡ tươi cười xinh đẹp đứng ở cửa, trước hết nở một nụ cười ấm áp với dì ta, sau khi hành lễ xong, đứng dậy quay về phía sau cười lạnh lùng với ta: “Muội muội càng ngày càng được nhỉ, ngay cả Long Tử Đông Hải cũng dám đánh, quả thật ở Phượng Tê Cung chán đến không chịu nổi rồi à!”

Từ nhỏ ta đã phải sống dưới mái hiên người, tuy nói rằng có chút quan hệ thân thích với Đan Chu, nhưng vạn lần không dám xưng tỷ nói muội với nàng ta.

Trong đó có cái nguyên do của nó.

Năm đó kinh ta hóa thành hình người, cùng lăm chỉ vừa mới một ngàn hai trăm tuổi, chỉ vì nguyên thân chính là một cái con chim Loan màu xanh, bộ quần áo trên người cũng có màu xanh bình thường, đương nhiên không thể sao sánh với bộ vũ y ngũ sắc lấp lánh nhiều màu của Đan Chu biểu tỷ. Khi đó còn nhỏ trong lòng tràn đầy tình cảm, lại lúc mới có được hình người, mong chờ tìm đến vị công chúa Điểu Tộc này, tiến lên thân thiết gọi: “Đan Chu biểu tỷ –”

Lúc đó Đan Chu công chúa Điểu Tộc có niên kỷ bốn ngàn sáu trăm tuổi, lúc đó từ mũi nàng ta phun ra một hơi thở mạnh, lạnh lùng nói: “Chỉ là một nha đầu gửi nuôi, tương lai lớn hơn một chút ở trong cung làm chuyện tạp vụ vật vãnh, cũng xứng gọi bản công chúa là tỷ tỷ?”

Mặc dù việc này đã trải qua mấy ngàn năm, Đông Hải ruộng dâu hóa biển xanh đã vài lần, đáng lẽ ra nén tan thành mây khói, nhưng Bản Tiên là một vị tiên có thù tất báo, mặc dù nể mặt dì chưa từng đối chọi gay gắt với Đan Chu, nhưng cũng nhớ kỹ việc này, chẳng quên.

Nhưng đánh Long Tử Đông Hải, cũng là chuyện sáng sớm ngày hôm nay, – nàng ta làm sao mà biết được?

Mặc dù trong lòng ta có chút bất an, quay đầu nhìn thấy sắc mặt bất đắc dĩ của dì, cũng biết bà ấy đã quen nhìn thấy Đan Chu đối xử với ta ra sao, ngược lại ta cảm thấy rất bình tĩnh — cho dù việc này truyền khắp Tứ Hải Bát Hoang, nhưng đánh cũng đã đánh, cùng lăm thì Nhạc Kha đánh lại ta là được. Tuy nói chân thân của chim Loan không có vảy, thì ít ra mấy con lông vũ màu xanh vẫn có chứ.

Ta mềm nhẹ vuốt ve bộ lôngtron mượt của Cửu Ly, nói: “Cần chi công chúa điện hạ quan tâm? Chỉ là gỡ xuống vài miếng vảy rồng thôi mà!”

Đan Chu đương nhiên muốn đổi chơi gay gắt với ta: “Nói ra nhẹ nhàng quá, gõ xuống vài miếng vẩy rồng thôi! Nếu không phải mǎu thân lên Thiên Đinh ra mặt giúp ngươi, giờ phút này thế nào có núi Nữ Sàng cho ngươi cư trú? Sợ là sớm bị nhốt đánh vào Súc Sinh Đạo, không thể trở mình!”

Ngụ ý dường như ta có thể cư trú ở núi Nữ Sàng, thế nhưng là một chuyện may mắn lắm?

Trong lòng ta đầy tức giận oán trách, trên mặt chỉ làm ra vẻ khó hiểu, mỉm cười, càng làm cho nàng ta buồn bực gấp bội, phía trên khuôn mặt kiều diễm lệ khí đột nhiên càng tăng thêm.“Đang yên ổn làm một tiên tử vui vẻ thì không làm, lại muốn đi đến chỗ hoang vắng làm một thổ tiên. Cũng chẳng trách người bên ngoài không chịu giúp đỡ ngươi, chẳng qua chỉ là một khối bùn nhão.....”

Nếu không có dì gần ngay trước mắt, sợ là trong phút chốc nàng ta nhịn không được, sớm đã động tay với ta.

Ta hận sâu đậm Nhạc Kha keo kiệt. Dù sau kết bạn với hắn cũng đã sáu bảy ngàn năm, đánh nhau cũng không phải chỉ có một lần, cho tới bây giờ vẫn giống như đứa trẻ chưa cai sữa, đánh thua cư nhiên lại nói cho lão cha biết, khi dễ ta không cha không mẹ sao?

Càng hận Đan Chu không để ý thể diện chỉ trích ta như vậy.

Có một đám tiên nga đứng phía sau nàng ta, nghe thấy lời ấy đều là khe khẽ nói nhỏ, chỉ trỏ. Ta ở trong Phượng Tê Cung đã gần một vạn năm, từ lúc ban đầu mới có ký ức, thì đã lớn lên trong tiếng chỉ trích nghị luận của đám cung nhân, cũng biết mình không cha không mẹ, chỉ là một cùn chim Loan mồ côi được gởi nuôi ở trong Phượng Cung, nếu có chút khả năng quan sát cảm nhận, tất nhiên phải học cách nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Cho đến bây giờ ta vẫn cố tình đần độn, không biết chuyện gì, da mặt dày như tường thành. Thường có tiên nga chỉ chỉ trỏ trỏ ở sau lưng ta, chê ta miệng lưỡi sắc bén tâm địa độc ác, hoàn toàn không có một chút gì khiến cho người ta thích cả. Mỗi khi ta nghe được mấy lời này, chỉ làm như bị ù tai. Nếu có thêm lời nói độc ác, động tay động chân, thì dù sao ta cũng không nhận nhượng chút nào mà đánh trả lại . Khi còn nhỏ khoảng bốn ngàn năm tuổi, cũng không biết đã cùng với đám tiểu tiên cùng tuổi đánh nhau bao nhiêu lần rồi. Càng ôm ấp hy vọng ngu ngốc ngông cuồng gấp bội: Cha mẹ đã hồn phi phách tán trước khi sinh hạ ta, tất nhiên không muốn để cho ta bị khinh thường mà lớn lên!

Chỉ vì suy nghĩ như vậy cuối cùng mỗi đêm ta đều tự nói để lừa gạt bản thân mình, nếu bị Đan Chu biết được, sợ là sẽ cười đến rụng răng.

Ngay cả dì, cũng không biết làm sao với cô con gái được nuông chiều này, tùy ý cho nàng ta ương ngạnh. Ta cũng phản bác thành thói quen, không chút lưu tình chỉ trích nàng ta: “Công chúa điện hạ ngươi lén xuống nhân gian?”

Có lẽ Đan Chu cũng không đoán được ta chọc vào tai vạ lớn như vậy mà ngay cả hốc mắt cũng chưa từng đỏ lên, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, lại bị ta vạch trần chuyện nàng ta phạm giới, không khỏi đỏ cả gương mặt thanh tú, biện bạch nói: “Bậy bạ!”

Từ trước đến này ta rất thích nhìn dáng vẻ Đan Chu mặt đỏ lên như vậy, giống như quả trên cây đào mận trong điện của ta, thật khiến cho người ta thèm nhở dãi. Trong lòng mặc dù cười thầm, trên mặt vẫn phải nghiêm trang cực kỳ thành khẩn nói: “Cái gọi là bùn nhão không trát được tường, ta nhớ rõ đây là một câu tục ngữ của nhân gian!”

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Phượng Tê Cung, cho tới bây giờ rất ít người dám mỉa mai Đan Chu, nàng ta bị câu nói dối của ta lừa, nhất thời gương mặt ngọc trăng bệch lén nhìn dì, nhìn thấy sắc mặt bà ấy không giận mà uy nghiêm, có chút oán hận trừng mắt nhìn ta một cái, che mặt chạy vào trong cung, một đám tiên nga đuổi theo phía sau, y phục rực rỡ lộn xộn nhiều màu sắc, hương mai tràn nhập mũi, tình cảnh này thật là long trọng.

Trong miệng ta ‘chắc chắn’ thở dài, chỉ cảm thấy Đan Chu chẳng qua đã sống phí hơn một vạn ba nghìn tuổi, bị mấy câu nói của ta ép buộc đến lộ ra chân tướng.

Hai mắt dì trầm lặng như biển, nhìn chăm chăm ta một lúc lâu, nở nụ cười từ ái hiếm thấy: “Ngươi đứa nhỏ này.....”

Đương nhiên ta hiểu được làm trò trước mặt bà ấy, lần này có chút làm càn, chỉ là ta ỷ vào sau này không trở lại núi Đan Huyệt nữa, dù sao cũng phải trả thù Đan Chu. Kỳ thật nàng ta không hề biết, mỗi khi nàng ta mặc vú y nhiều màu sắc nâng cao chân khí thế cao ngạo đi ngang qua trước mặt ta, trong lòng ta dù sao vẫn có chút đáng thương cho vị công chúa khờ khạo này, phải tuân thủ vô số điều cấm, tuy là một vị công chúa cao quý nhất trong Phượng Cung, cũng chỉ là một con phượng hoàng trong lồng son.

Lúc công chúa Đan Chu của Điều Tộc bảy ngàn tuổi liền định việc hôn nhân với thái tử Lăng Xương của Thiên Giới, long phượng hài hòa sánh đôi, là một câu chuyện được mọi người ca tụng trong khắp Tứ Hải Bát Hoang. Chỉ là Thiên Hậu nương nương tương lai mỗi một ngôn từ một cử chỉ dù sao cũng phải tuân theo khuôn phép, không thể lén xuống nhân gian là một trong những giới luật đó. Mỗi ngày giống như con rối gỗ bị một đám tiên nga vây quanh, dáng điệu cử chỉ lời nói việc làm, đều phải mẫu mực, làm chuyện gì sai, liền có trưởng lão trong tộc dạy bảo, sợ tương lai gả vào Cửu Trùng Thiên, sẽ làm mất thể diện của Điều Tộc.

Tiên nga bên cạnh nàng ta đều là do các tinh quái Điều Tộc tu thành, chung quy vẫn có bản tính khó sửa, mỗi ngày đều ríu tít nhiều chuyện, ngay cả một món điểm tâm công chúa ăn sau bữa trưa, cũng sẽ tranh chấp nửa ngày, ai cũng hận không thể để cho công chúa ăn được điểm tâm do mình chuẩn bị, trong phòng giống như lúc nào cũng mở ra đại hội chim tước, vô cùng náo nhiệt.

Trong điện của ta từ trước đến nay vốn rất quạnh quẽ, cùng lăm chi có hai Tiên Nga để sai làm việc

nặng, thấy ta trở về cũng lười biếng. Có khi ta mười ngày nửa tháng không trở về, tùy ý du ngoạn khắp chốn Tứ Hải Bát Hoang, ngoại trừ Cửu Ly, cũng là không nhớ đến người nào.

Hôm nay ta mang theo Cửu Ly trở về, một đám tiên nga tiên đồng trong Phượng Tê Cung thấy ta hận không thể lập tức nhượng bộ lui binh. Khi đến gần nơi ta ở, hai Tiên Nga trong điện kia nhìn thấy ta từ xa xa, thế nhưng thân mình run run đồng loạt lui về phía sau vài bước, trong mắt có vẻ rất sợ hãi. Quang cảnh này khiến cho ta chợt nhớ đến một chuyện: vị Long Tam Hoàng Tử Nhạc Kha của Đông Hải tự cho mình siêu phàm kia, hiện nay còn nằm ở trên giường dưỡng thương.

Nhạc Kha từ trước đến nay trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu phóng khoáng, cũng xem như là bạn thân giao với ta. Vốn ta đánh hắn thoát nhìn thì hắn bị thiệt thòi, kỳ thật nếu suy nghĩ lại, nhưng ta liều lĩnh đánh người, ngược lại bị chịu thiệt lớn.

Thấy giận chúng thần tiên Tứ Hải Bát Hoang này ai ai cũng chỉ cảm thấy thiếu niên phong lưu phóng khoáng ngược lại truyền đi những giai thoại đẹp, ta động tay động chân lại rơi xuống hạng thấp kém như vậy. Cho nên chỉ cảm thấy ta thô bỉ, lại không biết hắn xứng đáng bị như vậy. Thiệt thòi to lớn này người ngoài không nhìn thấy được, ta ở trong cung chậm rãi đi thẳng tới, thật lanh hội sâu sắc.

Cửu Ly có thiên tính cảnh giác, cũng không biết là bởi vì không khí trong cung hay là thái độ của hai Tiên Nga làm nó bất an, nó động đậy bất an trong lòng ta vài cái, được ta cúi đầu nói nhảm vài câu, cũng yên ổn hơn, tùy ý cho ta ôm vào trong điện.

Ta thở dài, đặt nó trên chiếc bàn, rót một ly Phong Lộ hớp một ngụm, thấy nó đáng thương nhìn vào thứ trong ly của ta, có lẽ là thấy sắc mặt của ta không tốt, nó cũng không dám lỗ mãng. Ta đặt cái ly sát vào nó, đút nửa ly Phong Lộ khác cho nó, thở dài một hồi.

Ta đang là một tán tiên vui vẻ, vì trùng trị tên bại hoại của tiên giới, liên lụy phá hủy luôn danh dự của mình, khiến cho chúng tiên nga, cung thị chê cười, còn bị giáng đến núi Nữ Sàng, làm địa tiên, quả thật mất nhiều hơn được! Chỉ hận lúc ấy mình nương tay từ tâm, đánh mất cơ hội. Nên gỡ thêm nhiều phiến vảy rồng nữa, làm cho hắn nằm trên long sàn thêm một hai trăm năm nữa, cũng ít gây tai họa cho đám tiên nữ.....

Lại nghĩ tới núi Nữ Sàng có nhiều tinh quái ác yêu, Cửu Ly chỉ mới tám trăm tuổi, lần này rời đi cũng không giống như ngày xưa, lại không có khả năng trở về, nếu để một con hồ ly nhỏ trong cung điện to như vậy, thật là có chút lo lắng.

Thôi, lúc trước nó nguyện ý theo ta, hôm nay ta nên hỏi nó một tiếng.

Ta lui về phía sau hai bước, nhìn chằm chằm đôi đồng tử màu đỏ trong suốt óng ánh của nó, dịu dàng nói: “Cửu Ly, hôm nay tỷ phải rời khỏi nơi này, không trở về nữa. Người muốn về Thanh Khâu hay là ở lại núi Đan Huyệt?”

Nó nghiêng đầu đánh giá ta, giống như không hiểu chút nào, trong đôi đồng tử màu đỏ một mảnh mờ mịt.

Ta bật cười, chỉ cảm thấy mình có ý nghĩ kỳ lạ.

Tuy Cửu Vĩ Hồ là linh vật, nhưng lúc chưa hóa thành hình người làm sao nghe hiểu được lời nói của ta?

Mặc dù ta không biết vì sao người của núi Đan Huyệt đối xử hẹp hòi với ta, nhưng Cửu Ly định cư ở nơi đây, lại chưa bao giờ bị xem thường vô cớ. Cũng không biết là do Cửu Ly từ nhỏ có mạo mý, hay là Cửu Vĩ Hồ biết mê hoặc lòng người?

Nếu nó ở nơi đây, tất nhiên sống yên ổn hơn rất nhiều so với đi núi Nữ Sàng. Sáu trăm năm sống nương tựa lẫn nhau, một khi chia lìa, cũng không biết khi nào gặp nhau?

Ta nhìn lướt qua trong phòng một lần, sống nhờ nơi đây gần vạn năm, chẳng qua cũng chỉ tích góp từng chút một mây quyến sách mỏng manh, một ít vật tiêu khiển, cũng không quan trọng lắm, cho nên vứt bỏ không lấy thứ nào. Cuối cùng vuốt ve cái đầu nhỏ ấm áp của Cửu Ly một lần, quay đầu ra cửa phòng, điều khiển đụn mây bay lên.

Bất quá khó khăn lắm mới cao hơn đỉnh nóc nhà, liền nghe được tiếng khóc lóc thê lương trong phòng, giống như tiếng khóc của trẻ con ở nhân gian, ta kinh ngạc thiếu chút nữa từ trên đụn mây ngã xuống, cuống quít cúi đầu nhìn, ánh sáng bạc hiện ra, Cửu Ly từ trong phòng đột ngột xông ra, ngang đầu nhìn ta, khóc nỉ non không dứt.

Ta hạ đụn mây, còn chưa yên ổn, trong lòng liền cảm thấy một thân hình nhỏ ấm áp, tiếng khóc nỉ non dừng lại. Bất kể ta dùng bao nhiêu sức muốn túm nó xuống, cũng không thể.

Con hồ ly nhỏ này dùng chân bám chặt vào vạt áo trước của ta, thiếu chút nữa làm cho bộ áo xanh này của ta bị rách.

Ta búng vào cái đầu nhỏ của nó, chỉ cảm thấy chút thương cảm ly biệt thoảng chốc bị gió thổi tản mác, cũng chưa từng bái biệt dì, vô cùng cao hứng khởi đụn mây, ôm chặt tình cảm ấm áp khó có được vào trong ngực, hướng về núi Nữ Sàng mà đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Niềm Vui Bất Ngờ

Núi Nữ Sàng cao ngất vượt mây xanh, hiếm dấu chân người, nhưng các loài động vật thật ra cũng không ít. Ta hạ đụn mây xuống, cùng Cửu Ly đứng ở một nơi trống trải giữa sườn núi, không khỏi âm thầm thở dài.

Miếu thổ địa của nhân gian, chí ít còn có bốn vách hiên tường, mấy gian nhà cỏ để có chỗ che nắng che mưa. Từ trước đến giờ trên núi Nữ Sàng chẳng hề có dấu vết gì, Cửu Ly tạm thời không đề cập tới, hiện nay vẫn là một con thú nhỏ, ta cũng là Tân Tiên mấy ngàn năm, phàm là ăn uống ngủ nghỉ cũng không khác gì con người. Chẳng lẽ cũng phải chấp nhận giống như các loài chim thú?

Cuối cùng Cửu Ly vẫn ngang ngược khó thuần, nó chẳng nhận thức được phần nào nỗi phiền muộn lo lắng của ta, vừa hạ xuống đất, liền vui vẻ không kìm chế được, đôi đồng tử âm u sáng lên hai đóm lửa, cháy rừng rực, thấy ta gật đầu cho phép, sớm lui vào trong rừng chơi đùa, trong nháy mắt không thấy đâu.

Ta u sầu thương cảm khó chu toàn. Cũng đành dùng pháp thuật, chặt mấy cây đại thụ, chuẩn bị xây một căn lều cỏ, làm nơi cư trú tạm thời.

Đang vô cùng bận rộn, phía sau lại có tiếng bước chân, một giọng nói hào sảng cực kỳ kinh ngạc nói: “Tiểu nương tử từ nơi nào đến, sao lại đến nơi này chặt cây xây nhà?”

Ta sống vạn năm, khi còn bé bị gọi là chim, sau khi lớn được gọi là tiên, bị gọi là “Tiểu nương tử” cũng chỉ là lần đầu, thật sự có chút mới mẻ.

Quay đầu nhìn lại, cách năm bước có một người mặc trang bào màu vàng hoa văn tối, nam tử trẻ tuổi rất cường tráng, miệng rộng trán vuông, đôi mắt đen tròn rõ ràng, tướng mạo cực kỳ uy vũ, chỉ là toàn thân yêu khí chưa từng biến mất.

Đây rõ ràng là con Hổ Yêu, tu luyện khoảng sáu bảy ngàn năm, nhưng pháp lực thật ra không thấp, chắc là sát nghiệp rất nặng, không thể thấy được thiêng đạo.

Ta không khỏi dịu dàng luyến tiếc cho hắn.

Hổ Yêu này thấy ta không nói, cười ha ha, chấn động chim chóc lẩn trốn trong rừng, cách đó không xa một con thỏ tinh nhó nhanh chân bỏ chạy, không ngờ hoảng loạn không chọn được đường, lại đâm đầu vào thân cây bên cạnh, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ta lắc đầu thở dài, đi qua nhấc con thỏ lên ôm trong tay mình, đánh giá hắn từ đầu đến chân, khen: “Đại vương rất uy vũ!”

Hổ Yêu kia nghe vậy, hai mắt bỗng nhiên sáng lên, lại tinh tế đánh giá ta một phen, nhưng trên mặt tự nhiên lại mang theo một tầng vui mừng, lúc nói chuyện cũng không to tiếng như lúc trước, lại giống như bị người ta bóp cổ.

“Tiểu nương tử từng có hôn phối?”

Ta chỉ thấy Hổ Yêu này thật là quá đáng, nhưng e ngại thân phận này của mình, cũng không biết sau này sẽ ở núi Nữ Sàng đến bao giờ, xây dựng quan hệ với vài hàng xóm hung ác cũng rất cần thiết, lập tức cười ha ha có lệ: “Chưa từng. Chưa từng.”

Lại ngẩng đầu nhìn xem mặt trời ngày hôm nay, Mão Nhật Tinh Quan rất là tận trách, nếu ta cứ đứng trên sườn núi với Hổ Yêu kia kéo dài thêm nửa ngày nữa, sợ là đêm nay phải học cách của mấy con chim chưa được khai hóa, đêm đậu cành lạnh. Vì thế khách khí nói: “Ngài bận rộn! Ngài bận rộn! Tiểu Tiên cũng có công việc khác để làm.”

Hổ Yêu kia nghe thấy ta tự xưng Tiểu Tiên, giống như nhặt được vật báu, cười ha ha hai tiếng, tự ý đi mất. Bỏ lại ta một mình đứng giữa sườn núi hoang vắng, trong lòng run lên, cũng không biết con Hổ Yêu này có ý xấu gì hay không.

Từ nhỏ ta đã rất lười biếng, chưa bao giờ chịu khó tu luyện tiên pháp, cùng lăm cung chỉ có những kỹ năng vụn vặt, tuy rằng một con Hổ Yêu còn có thể ứng phó, nếu có đến hai con, sợ là tánh mạng khó giữ được. Trong lòng lo sợ, không còn phương pháp nào thì cũng chỉ gia tăng tốc độ chặt cây xây nhà, không dám lười biếng nữa.

Mười ngày sau, ta đang ép buộc con thỏ tinh làm cho ta chít canh, ngoài cửa trúc có tiếng gỗ nhẹ, con thỏ tinh co đầu rụt cổ chạy ra ngoài tìm tội, lập tức sợ hãi: “Đại tiên, yêu quái mắt lam!”

Trong lòng ta buồn cười, con thỏ tinh này chính mình là một con yêu quái có đôi mắt màu hồng, đối với Cửu Ly ngược lại còn thiếu mấy phần sợ hãi, hết lần này đến lần khác cảnh giác, cực kỳ sợ yêu quái khác.

Ta biết không ít người có ánh mắt màu lam, trong đó một vị có tình cảm sâu đậm với ta. Nghe vậy cảm thấy mừng rỡ, khiến trách con thỏ tinh kia không kiến thức, người dưới biển sâu này một con thỏ tinh nhỏ như nó đương nhiên không có duyên nhìn thấy. Một mặt phân phó nó một lát hái nhiều trái cây tươi một chút, một mặt mở cánh cửa nhà tranh lung lay sắp đổ kia ra, để chào đón.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, đứng ngoài sân, đúng là Ly Quang.

Ly Quang chính là hoàng tử bộ tộc Giao Nhân, một mái tóc dài như tảo biển, mắt lam như biển sâu xanh biếc, màu sắc khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy thoải mái, trước ngực là linh thạch nhiều màu sắc

không rời thân, một bộ trưởng sam màu trắng làm từ giao tiêu sa (*), ôn nhã phi thường.

(*) Giao tiêu sa : Trong truyền thuyết người cá có thể dệt ra sợi tơ, là một loại quần áo độc đáo, tính chất đặc biệt “Nam Hải ra giao tiêu sa, vào nước không thấm ướt”. Cũng nói về loại vải mỏng này. (Mọi thông tin chi tiết về nguồn gốc thơ ca có loại vải này xin truy cập Bách Độ)

Ta cười vẫy vẫy tay, cũng không đi ra ngoài sân đón hắn, hắn đã đẩy cửa cây bước vào, trong tay mang theo hai con thỏ béo mập. Thấy quang cảnh trong viện của ta, mở miệng khen: “Thanh nhí trong căn viện này thật vô cùng ý vị.”

So với cung điện vương tộc Giao Nhân ở đáy biển Đông Hải, căn nhà cổ của ta quả thật quá mức đơn sơ. Lúc ta chặt cây xây nhà là vì sợ nửa đêm bị yêu thú phá giặc mộng đẹp, chẳng những tìm trúc làm một cái hàng rào nhỏ bao quanh sân, càng trang trí thêm một cái kẽm rất tốn sức lực.

Chẳng qua là bộ tộc Ly Quang có sở trường là ảo thuật, ta lại học nghệ không tinh, kẽm giới nho nhỏ đương nhiên không thể mê hoặc ngăn cản hắn. Liếc mắt nhìn lại, hoa dại cổ dại trong viện không khác gì nhiều so với những cây cối mọc khắp núi đồi bên ngoài.

Ta tự tay nhận lấy con thỏ trong tay Ly Quang, trêu ghẹo nói: “Ly Quang cũng thật keo kiệt. Gần vạn dặm đến thăm ta, chỉ tặng hai con thỏ nho nhỏ.”

Sắc mặt Ly Quang cổ quái, nhìn đi nhìn lại ta, thấy ta không hiểu rõ nguyên do, nên chậm rãi hỏi: “Nàng tới ở đây, ngoại trừ hai con thỏ ngày hôm nay, ngày trước có thể nhặt được con mồi gì?”

Ta trừng lớn mắt, vì sự thần cơ diệu toán của hắn mà cảm thán không thôi: “Không ngờ sau khi xa cách mươi ngày, Ly Quang lại khiến cho kẻ khác lau mắt mà nhìn! Không biết từ chỗ nào học được thiên cơ kỳ thuật?”

Lại giải thích với hắn: “Sau khi ta đến núi Nữ Sàng, sợ bị yêu ma quỷ quái nơi đây tới tìm ta gây phiền toái, nào biết trong mấy ngày nay, mỗi ngày ngoài cửa luôn luôn có con mồi, hôm kia còn nhận được một con hoẵng, đến hôm nay cũng chưa ăn xong, ngược lại ta cũng đỡ tốn sức lực.”

Ly Quang lại nghiêm đầu nhìn ta một cái, ấp a ấp úng nói: “Nàng thật sự không biết lý do?”

Trong lòng ta không vui, bạn cũ nhiều năm lại không tin ta. Võ bàn, đang muốn tranh luận, con thỏ tinh kia từ trong nhà chạy ra, thành thật luống cuống nói: “Đại tiên có chuyện gì phân phó?”

Bất ngờ nhìn thấy hai con thỏ to mập trong tay ta, hốc mắt kia lập tức đỏ hoe.

Ta vốn đang đúng lý hợp tình muốn phản bác Ly Quang một hồi, thật không thể ngờ thế nhưng lại chọc con thỏ tinh này khóc lên, lắp bắp biện bạch nói: “Con..... con thỏ này đều không phải là ta săn, là..... là có người đưa đến cửa.....”

Con thỏ tinh đau lòng muốn chết nhận lấy hai con thỏ máu chảy đầm đìa trong tay ta, không quan tâm lại khóc rống lên. Mặc dù ta từng nuôi mấy con thú nhỏ, nhưng Cửu Ly là đứa nhỏ khôn ngoan, chưa bao giờ khóc, lại không thể so với con thỏ tinh chưa được khai hóa trước mắt này, tuy rằng hóa thành một tiểu nha đầu mười một mươi hai tuổi, cái đuôi còn chưa thu hồi được, có vảy che, ta cũng không xốc lên để xem, nhưng hai cái tai thỏ to dài của nàng ta đến bây giờ vẫn đang còn rêu rao, chắc chắn còn có vài phần giống thú, chưa thoát khỏi cảnh mông muội tối tăm.

Ly Quang nhíu nhíu mày, giống như không nghe quen tiếng khóc phiền lòng này. Giao Nhân có sở trường đặc biệt về ca hát, Ly Quang lại sinh ra có giọng nói rất hay, bởi vậy nên cực kỳ khó chịu đối với tạp âm. Lần đầu ta tiếp đãi khách trong căn nhà do tự tay ta xây nên, liền bị con thỏ tinh này phá đến mất hết thể diện, cuối cùng bất chấp vẻ mặt lương thiện ngụy trang hăng ngày, nâng chân lên đạp nàng ta một cái, quát: “Khóc nữa đem ngươi tặng cho con Hổ Yêu kia lấp bụng.”

Con thỏ tinh bị dọa đến lạnh run, bỗng nhiên quỳ xuống, liên tục cầu xin: “Đại tiên bớt giận! Đại tiên bớt giận!”

Ly Quang giữ ta lại, nói xen ngang: “Nơi đây có Hổ Yêu? Bao nhiêu tuổi?”

Nhiệt độ cơ thể của hắn từ trước đến nay khác hẳn những loài thú trên đất liền, lạnh kinh người. Ta rút tay khỏi tay hắn, thấy hắn hình như có chút không vui, tất nhiên là sợ ta lừa gạt chuyện Hổ Yêu, vội giải thích nói: “Ngày đầu tiên khi ta mới đến đây liền gặp một con Hổ Yêu, xem tu hành ước chừng khoảng sáu bảy ngàn năm, chỉ là chưa đắc đạo thăng tiên, cũng không biết là do nguyên nhân gì.”

Đôi mắt ôn nhuận của Ly Quang dần dần trầm tĩnh, hơi có chút lo lắng nói: “Mấy ngày nay nàng nhận được những gì?”

“Con hoảng..... Lộc..... Lợn rừng.”

Lại suy nghĩ: “Còn bắt được một con chim nhạn lớn.....”

Ly Quang giống như con chim anh vũ thích học vẹt ở nhân gian mà lặp lại câu nói: “Một con chim nhạn?”

Ta thấy hắn khẩn cấp như vậy, kêu con thỏ tinh kia: “Tiểu yêu, còn không mau đi chuẩn bị rượu và thức ăn. Nướng thịt của nửa con nhạn còn lại, làm cho Ly Quang nếm thử.”

Lại cười với hắn, đột nhiên tỉnh ngộ nói: “Ly Quang sống lâu ở dưới đáy biển, ăn cá không ít, chắc là chưa từng nếm qua chim trên bầu trời, hôm nay bảo con thỏ tinh này nướng thịt chim, ngươi cũng nếm thử xem. Ta vốn không hiểu đạo đãi khách, xin Ly Quang bỏ qua có được không!”

Con thỏ tinh nâng ánh mắt màu hồng, muốn nói lại thôi, chỉ quỳ gối tại chỗ không xé dịch.

Ly Quang dở khóc dở cười, xua tay cho con thỏ ngốc nghêch ngơ ngác kia xuống, vừa kéo ta ngồi lên ghế đá trong viện, cực kỳ khó khăn mà nói: “Thanh nhi cũng biết, nhân gian lấy vợ chọn nhạn để dâng tặng?”

“Ngươi đang nói……”

Ta cả kinh nói: “Con nhạn kia chính là có người cầu thân với ta?”

Ly Quang cười gượng, dịu dàng nói: “Thanh nhi cũng có người tới cửa cầu thân.”

Thấy hắn thế nhưng vì ta bị một con Hổ Yêu cầu thân, khổ sở như vậy, ta nhất thời phúc chí tâm linh(**).

(**) Phúc chí tâm linh : phúc đến lòng cũng sáng ra

— đúng rồi, ngày xưa mặc dù ta sống nhờ ở núi Đan Huyệt, thiếu người hỏi han, cho dù một trăm năm một ngàn năm không gả đi được, cũng không tính là gì, nhưng nếu thành thân, phu quân tất nhiên là chọn người của tiên giới. Nay bị giáng xuống hạ giới, làm địa tiên, liền bị Hổ Yêu này lừa gạt tới cửa cầu thân. Yêu và tiên thân phận cấp bậc không chỉ hơn kém một hai điểm, chẳng trách tựa hồ hắn lo nghĩ cho ta.

Trong lòng ta đặc biệt cảm động, khổ nỗi ngôn ngữ thiếu thốn, nói không nên lời. Nâng tay vén tóc nơi thái dương, lại phùi phui bụi đất bám trên áo choàng, đứng lên rời khỏi xoay hai vòng trong viện, chỉ cảm thấy ngày xưa bị váy phượng tràn đầy màu sắc ánh sáng chói mắt của Đan Chu làm cho đường đào hoa cực kỳ ảm đạm, hôm nay thế nhưng kỳ tích tỏa ra chút ánh sáng nhỏ, thật sự là vô cùng khiến cho người ta phẫn chấn.

Quay đầu cười xinh đẹp với Ly Quang, nỗi lòng nhiều ngày ảm đạm lập tức biến mất hết. Đắc ý nói: “Xem ra rời khỏi núi Đan Huyệt cũng không phải là không có điều tốt. Trên núi Đan Huyệt Phượng Hoàng độc tôn, ta sống gần vạn năm cũng chưa từng có nam nhân nhìn vào trong mắt, nhưng mà mới sơ sơ rời khỏi mười ngày, liền thu được một con chim nhạn, quả thật cũng có thể xem là một chuyện vui.”

Lúc đầu khi Ly Quang thấy nụ cười lúc quay đầu của ta, có lẽ do mặt trời trên đỉnh đầu quá xán lạn, có chút nóng rực, trên gương mặt nhuận ngọc kia ửng lên sắc đỏ mờ mờ, lúc nghe đến mấy câu nói sau, sắc đỏ kia lại rút xuống hết, biến thành sắc xanh trăng.

Ta thông cảm với hắn mới từ biển sâu đến, không thích ứng lăm với khí hậu núi Nữ Sàng, cũng là lẽ đương nhiên. Lấy chiếc khăn từ trong lòng ra đưa cho hắn, thông hiểu ý người nói: “Ngày ngươi rời khỏi Đông Hải thật chẳng đúng lúc, theo cách nói của nhân gian, đã nhiều ngày nay chính là nắng gắt cuối thu đang rất mạnh, vẫn nên vào nhà tránh một chút mới tốt.”

“…… Con hổ”

Ly Quang rút tay lại, giống bị bốn chữ nắng gắt cuối thu hù dọa. Thấy ta đưa thằng tay qua, đành phải

nhận lấy chiếc khăn tay trong tay ta, lau sơ vài cái, cũng không vào nhà, chần chờ nói: “Thanh nhi muốn đồng ý chuyện hôn nhân với Hồ Yêu?”

Ta nghiêng đầu ngẫm lại, thở dài: “Hồ Yêu kia sao, thật là cường tráng. Thật là cường tráng. Chỉ là không biết pháp thuật như thế nào?”

Mới trước đây còn đánh nhau cùng đám Tiểu Tiên trên núi Đan Huyệt, rất là hâm mộ bọn họ cường tráng hơn ta, ăn cũng không ít. Sau này trưởng thành, tuy rằng biết pháp thuật và cái đầu có đôi khi cũng không có mối quan hệ trực tiếp, nhưng thấy người vạm vỡ, vẫn nhịn không được mà nhìn nhiều hơn một chút.

Cái tật xấu này nói lớn không lớn, nhất thời nửa khắc e là khó sửa được.

Ly Quang nghe vậy, hơi có chút tự ti cúi đầu nhìn vòng eo như dương liễu của mình, tựa hồ vì chính mình ngày thường không cường tráng lắm mà cảm giác áy náy sâu sắc.

Mặc dù ta dần độn, đương nhiên cũng hiểu được sự việc có liên quan đến lòng tự tin của hắn, vỗ vai hắn, từ đáy lòng khuyên nói: “Ngươi cũng biết ta là loài chim, ánh mắt cũng có chút giống như loài thú chạy trên mặt đất, sao có cùng quan điểm sở thích khác phái giống như loài cá ở biển sâu? Loài chim chúng ta, không giống đâu, không giống đâu.” (NV : an ủi kiểu j ko biết, toàn là ngược người ta !...)

Có lẽ ta không biết cách an ủi người khác, mấy câu nói này khiến cho ánh mắt của hắn ảm đạm, hoàn toàn ủ rũ. Xưa nay ta có một biện pháp làm cho lòng mình thoải mái, lúc này không ngại thử một lần. Lập tức cất cao giọng gào lên với thỏ tinh ở trong nhà lên một tiếng: “Thỏ yêu, còn không mau nướng thịt nhạn rồi mang lên?”

Nhưng mà một lúc lâu sau, con thỏ tinh kia mới run rẩy mang thịt nhạn lên. Trong lúc trời sáng gió mát, hai người chúng ta ở trong rào tre của căn nhà nhỏ dùng thịt nhạn tươi ngon. Con thỏ tinh này lá gan tuy nhỏ, tay nghề nấu ăn lại chẳng hề kém.

Ăn xong, vẻ mặt Ly Quang dần dần chuyển tốt hơn, lại uống bát nước suối do thỏ tinh mang đến, lắp bắp nói: “Hôm nay đến đây, ngoại trừ thăm Thanh nhi, còn có chuyện khác.”

Mặc dù ta hơi cảm thấy hôm nay hắn ôn nhã thiện ngôn khác ngày thường, nhưng ở trên núi buồn chán, cũng hưng phấn bừng bừng nhìn chăm chăm vào con người trong suốt của hắn truy hỏi: “Ly Quang ý là.....”

Ánh mắt của hắn tránh một chút, lắp bắp nói: “Nhạc Kha.....”

Ta nghe vậy giật dữ, cầm bát sứ thô trong tay quăng lên bàn đá, một tiếng ‘ba’ kia bát sứ vỡ thành bốn mảnh, do nỗi hận khó giải thích được, phồng quai hàm, gương mặt trở nên lạnh nhạt nói: “Ly Quang, ngươi cũng biết ta chưa bao giờ là người có tính tốt. Cái tên hạ lưu kia, còn đề cập đến hắn làm chi?”

Ly Quang đứng lên khỏi ghế, cực kỳ khó xử, trong đôi mắt trong suốt ánh lén sự thương cảm: “Thanh nhi, ngày đó ba người chúng ta mới quen biết, dạo chơi khắp tứ hải bát hoang, vô cùng vui vẻ? – ta cũng biết nàng bị giáng tới đây chịu khổ, trong lòng tất nhiên có oán khí……”

Tên hồ đồ này! Lúc trước ta tức giận đánh Nhạc Kha, là vì bảo vệ ai chứ?

Giận dữ ngược lại càng cười to, ta chỉ vào cửa cây lạnh lùng nói: “Ly Quang, ngươi không nên nói đến con rồng phóng túng kia, đó là chuyện của các ngươi, không có liên quan gì đến ta! Miếu nhỏ nơi này, không thể chứa nổi đại phật như ngươi, xin hãy trở về đi, không cần làm thuyết khách thay cho hắn.”

Nói xong phất tay áo quét mảnh sứ vỡ trên bàn xuống, nhanh chóng bước qua, mở lớn cửa cây, làm tư thế tiễn khách.

Từ trước đến nay Ly Quang luôn có tính rất tốt, ta tiễn khách như vậy nhưng hắn cũng không giận, nhẹ giọng nói: “Thanh nhi, nàng đừng tức giận, sau này ta không đề cập đến hắn trước mặt nàng cũng không sao. Mấy ngày nữa ta lại đến thăm nàng.”

Thở dài một hơi, chậm rãi đi ra ngoài.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lần Đầu Gặp Gỡ Như Thế Nào

Năm ấy ta và Nhạc Kha gặp nhau, lúc ta vừa mới tròn bốn ngàn tám trăm tuổi, chỉ vì đầu vỗ mồm với Đan Chu, lần đầu tiên trốn dì rời khỏi núi Đan Huyệt. Lúc đó bốn biển rất to lớn, mặc cho ta ngao du, đói ăn quả mọng khát uống nước suối trong, lại chẳng phải gặp đám người quen luôn chỉ chỉ trỏ trỏ, đúng là chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Có một ngày đi ngang qua Đông Hải, thấy được điện ngọc trong suốt, nước biển xanh trong, chân trời mênh mông, vì thế hóa thành chân thân chim Loan, bay lượn trên bầu trời xinh đẹp nơi biển xanh. Đang vô cùng đắc ý vui sướng, phía chân trời có một con chim khổng lồ bay đến, cánh của nó như đám mây sà xuống, thật là đáng thần phục.

Ta đang tán thưởng không thôi, con chim khổng lồ kia vỗ sóng mà bay đến, sóng lạnh nhấp nhô, mây xanh muôn mưa, đã đến ngay trước mắt, như mây đen che kín, khuất lấp ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu ta, khàn khàn cười, thật khinh thường nói: “Con chim Loan nho nhỏ, lượn trong mây xanh mà muốn bay đến tận chín tầng trời, không biết tự lượng sức mình.”

Từ trước đến giờ ta hận nhất là hạng người không có chuyện gì liên quan đến mình mà vô cớ chỉ trích khinh thường, tâm trạng vui vẻ đi du ngoạn lập tức bị giội nước lạnh, không cam lòng yếu thế nói: “Chẳng qua chỉ là một tên ngốc có khổ người lớn một chút thôi!”

Con chim khổng lồ kia phút chốc biến thành kích thước ngang bằng với chân thân của ta, giọng nói khàn khàn: “Chim Loan, dám đấu một trận?”

Ta thấy mắt chim của nó rất dữ tợn, ý đồ không tốt, thầm nghĩ thằng nhãi này chả biết giận dỗi chỗ nào, lại tới tìm ta trúc giận, đúng là còn trẻ sức lực dồi dào, cực kỳ tức giận trả lời: “Đánh thì đánh, ai sợ ai?”

Nó thấy ta trả lời, cái mỏ khổng lồ nhọn hoắc, sức lực rất mạnh mẽ, mổ về phía ta. Mặc dù pháp thuật của ta không giỏi, nhưng từ nhỏ cũng là người giỏi đánh nhau, lập tức không quan tâm, đánh sáp lá cà với nó một trận. Thấy nó có năm móng sắc như lưỡi câu, lưỡi mác thế ào ạt, nguy hiểm né qua, đuổi theo sát phía sau, mổ lên cánh, hai móng vuốt của ta túm lấy một nhúm lông chim trên lưng của nó.

Hai con chim đánh nhau, kỳ thật không khác gì trò chơi gà ở nhân gian, chẳng qua không có ai cược góp vui mà thôi.

Phía trên đánh tới thích thú, lông chim đều rơi rụng, cũng không biết là của nó hay là của ta. Ta chỉ thấy toàn thân có vài chỗ vô cùng đau đớn, cũng chỉ có thể cắn răng tận lực chống đỡ. Con chim kia không ngờ

ta lại có cách đấu vô lại như vậy, lạnh lùng mỉm cười, nhưng cũng ăn miếng trả miếng, chẳng né tránh nữa, giương cánh dài, phút chốc biến thành dáng vẻ lúc đầu, mạnh mẽ vỗ đôi cánh khổng lồ, quạt ta bay đi.

Ta không khỏi bị lộn nhào mấy vòng trong không trung, rơi xuống với tốc độ nhanh, đột nhiên trong lúc đó trước mắt tối sầm, tai mắt mũi miệng đều bị nước bắn vào, ngực bỗng nghẹn uất, đúng là đã rớt xuống làn sóng lạnh màu u bích. Theo thế rơi, ta nhìn thấy bên trong biển sâu u ám có một vị công tử cẩm y màu trắng chậm rãi đi đến, sóng nước dập dờn, tay áo khẽ lay động, giống như đi trên đất băng. Sắc trắng của cẩm y rất chói mắt, giống như ánh sáng mặt trời đều tụ lại trên người hắn, ánh sáng loá mắt, trong nháy mắt, chung quanh lập tức sáng tỏ lên không ít.

Làn nước lạnh xung quanh như đang bóp nghẹn lại, giác quan của ta cũng nhanh chóng không rõ ràng.

Lúc mở mắt lại lần nữa, trên đỉnh đầu có một cái đuôi cá nhỏ, màu sắc sặc sỡ nhẹ nhàng bơi qua, ta vươn tay ra, mới phát hiện mình vẫn là thân chim Loan. Niệm quyết hóa thành hình người để chơi đùa với con cá nhỏ kia, con cá nhỏ kia bơi sang một bên để tránh tay ta, rồi lại bơi trở về cắn đầu ngón tay ta, tê tê không chịu nổi, ta chỉ cảm thú vị, bất giác khẽ cười ra tiếng.

Bên cạnh có một giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Con chim Loan nhỏ mà lá gan không nhỏ, dám đánh nhau với Côn Băng!”

Hơi thở rất gần, dường như phất qua bên tai ta.

Ta nghiêng đầu nhìn, lập tức giống như ngã vào một dòng suối ấm áp, cả người sinh ra luồng nhiệt nóng. Nam tử trước mặt phượng mông lung, mày kiếm kéo dài đến chân tóc mai, đường nét khuôn cằm ôn hòa, không cười cũng mang ba phần tình ý, đai ngọc áo gấm, kim quan buộc tóc, đúng công tử ôn nhã tuyệt đẹp.

Người đó là Nhạc Kha.

Khi đó ta hóa thân thành người chẵng qua cũng chỉ là tiểu nha đầu mười ba mươi bốn tuổi, lại bị hạn chế trong một khoảng trời, mỗi ngày đi qua đi lại, cũng chỉ gặp mấy người đó. Tuy trên núi Đan Huyệt có tiên đồng, nhưng người người đều quỳ gối cúi đầu dưới váy phượng của Đan Chu, làm sao có vài phần phong thái của nam nhi. Hôm nay lần đầu tiên gặp được nam nhi đất thiêng sinh hiền tài như vậy, lại thấy hắn vô cùng thân thiết kéo tay ta, khen rồi lại khen ta, cũng không để ý đến vết thương bị Côn Băng mổ trên tay của ta, mà lấy vải trắng lau đi vết máu trên mu bàn tay, thoa một loại thuốc cao có hương vị ngọt ngào lên đó, băng lại. Da mặt thiếu chút nữa bị Côn Băng hủy đi của ta, nhện không được mà ửng hồng.

Hắn thỉnh thoảng cúi người nhẹ nhàng nói lời mềm mỏng, trong mắt phượng đều là dịu dàng thương tiếc, tựa như nét mặt củadì Xích Diễm chăm sóc cho Đan Chu khi nàng ta té ngã bị thương vậy. Lại mang bát canh cá tươi ngon đến đút cho ta ăn. Ta chưa bao giờ được hưởng thụ sự đổi đổi dịu dàng như vậy. Người cho ta những lời độc ác và quyền cước, ta trả lại cho họ lời độc ác và quyền cước; Người đổi đổi dịu dàng

chu đáo với ta, ta lại không có gì báo đáp.

Trong lòng ta cảm thấp thỏm mà ngọt ngào như mật, nhất thời nhìn nhận sai về con người của hắn, lúc đó đã ghi lại lần đầu tiên ta và hắn quen biết nhau, giống như một bí mật chôn giấu trong lòng không muốn cho người khác biết, bí mật này che giấu sự ngọt ngào quyến rũ, khiến cho người ta muốn ngừng cũng không ngừng được, một lần rồi lại một lần nhớ đến lúc đó mà cảm nhận được dư vị còn đọng lại.

Đông Hải Long Cung thủy tinh màu xanh rực rỡ, hậu hoa viên cảnh sắc tuyệt đẹp. Ta rót xuống Đông Hải, được Nhạc Kha đưa cho một viên Tị Thủy Châu, đi trong nước như đi trên đất bằng, sức khỏe tốt hơn một chút, liền đi dạo trong hậu hoa viên yên lặng không một bóng người.

Có vài lần thấy các ngư nương trai nương xinh đẹp, cơ thiếp của Đông Hải Long Vương, liền tránh từ xa, đi nơi khác tìm hắn.

Có một ngày đi vào trong rừng cây san hô rậm rạp. Màu sắc của san hô kia hay thay đổi, cam đỏ vàng lam, mỗi một màu đều có phong cách riêng. Ta nhìn đến mê mẩn, đi qua khu rừng rậm rạp, thiếu chút nữa giẫm lên một con rồng nhỏ màu trắng.

Con tiểu bạch long kia đang khẽ há cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, ngủ say sưa, trên đỉnh đầu có một viên châu lớn màu hồng nhạt, rạng rỡ chói lóa.

Ta kinh ngạc khen ngợi một tiếng, thật chưa bao giờ thấy qua trân châu màu hồng nhạt, sắc màu hoa đào, lại đúng lúc có mùi hương đặc biệt bay vào mũi. Có lẽ con tiểu bạch long kia bị tiếng khen ngợi của ta quấy nhiễu, mở một đôi mắt long lanh, chớp chớp nhìn vào hai mắt của ta, hóa thành một cô gái xấp xỉ tuổi ta, trên mái tóc đen chính là cây trâm có hạt châu màu hồng nhạt, thì ra hạt châu kia chính là một hạt châu trên cây trâm cài tóc của nàng ta, thật là đẹp.

Tiểu cô nương này cũng xinh đẹp rực rỡ giống như hạt châu phấn hồng kia, nàng ta ngẩng khuôn mặt giống như trăng tròn lên, cử chỉ ngây thơ hồn nhiên: “Ngươi là ai? Sao ta chưa từng gặp qua ngươi?”

Trên mặt ta bất giác ửng lên sắc hồng, ta phải nói thế nào với nàng ta đây? Mặc dù đã ở trong long cung nhiều ngày, Nhạc Kha cũng chưa từng nhắc với ta là muốn đến núi Đan Huyệt gặp dì để cầu hôn — a, đến nay hắn cũng không biết ta là một con chim Loan không cha không mẹ, ăn nhờ ở đậu.

Ta đắn đo suy nghĩ ba lượt, mới đáp: “Tam thái tử chính là ân nhân cứu mạng của ta!”

Nếu không có Nhạc Kha cứu giúp, ta sớm đã chôn vùi trong sóng biếc mênh mông, đây không phải là một lời nói dối. Về phần tương lai..... mặt của ta lại không khỏi nóng bừng.

Tiểu nha đầu kia lại mở to mắt nhìn ta một hồi, mỉm cười như quỷ tinh, liên tục gật đầu: “Ta biết rồi, ngươi tất nhiên là nữ tử mà tam ca quen biết bên ngoài, chỉ không biết chân thân của ngươi là gì?”

Mặc dù ta thấy nửa câu đầu của nàng ta hình như không ổn, nhưng lại nghĩ không ra là không ổn chỗ nào, lại thêm nét thân thiết đáng yêu ôn nhuận như ngọc của nàng ta, còn là muội muội của Nhạc Kha, liền mỉm cười mang theo chút lấp ló, đáp: “Chân thân của ta là một con chim Loan.”

“Đó là gì? Sao mà ta chưa từng nghe qua? Chẳng lẽ là đồ vật trên đất liền?”

Ta và nàng ta có tuổi tương đương nhau, mấy sinh vật dưới đáy biển ta cũng không nhận biết rõ ràng, nên không so đo với nàng ta chuyện nàng ta gọi ta là đồ vật, vì thế tỉ mỉ kể cho nàng ta nghe về những tập tính của chim Loan.

Ta cũng biết được tiểu cô nương này vốn tên là Bích Dao, chính là vị công chúa nhỏ tuổi nhất của Đông Hải Long Vương, giọng nói giống như tiếng ngọc khua vào nhau, nghe đến thật vui vẻ.

Ngày thứ hai, nàng ta liền tìm đến, cùng ta thân thiết đi dạo chơi.

Từ nhỏ ta không quen thân thiết với đồng loại, mọi người trên núi Đan Huyệt chỉ xem ta như ngoại tộc, người duy nhất có vài phần hòa khí với ta làdì, nhưng có tuổi tác cũng đã lớn, không thể chơi những trò của trẻ con. Ta muốn có bạn để thân thiết như vậy, trong lòng ngực có Tị Thủy Châu do Nhạc Kha tặng, bên cạnh có nam tử ôn nhã tuấn dật như vậy làm bạn, giọng nói ấm áp mềm mại, muốn gì được đó, cho dù thương tích trên người bị Côn Băng gây ra còn chưa lành, cũng không có cảm giác đau, mỗi ngày giống như được uống mật, thiếu chút nữa quên mình chỉ là một con chim Loan bơ vơ không chỗ nương tựa.

Nhạc Kha đem chuyện ta gắng sức đấu với Côn Băng kể cho Bích Dao vui vẻ, tiểu công chúa kia vui vẻ ôm bụng lăn tròn trên chiếc giường mềm của ta. Ta mê luyến dáng vẻ nói chuyện của hắn, những ngón tay trắng ngắn, chỉ cảm thấy lời nói của hắn không có câu nào là không hợp lý, mỗi nụ cười đối với ta đều hàm chứa thâm ý, đủ làm cho ta nhớ mãi, ăn không biết ngon, ngủ chẳng yên giấc.

Bích Dao giống như ta lúc trước, bị giam giữ ở một chỗ, lớn như vậy mà chưa bao giờ rời khỏi Đông Hải. Từ khi biết ta là loài chim trên đất liền, khác xa so với Long Tộc và loài cá dưới nước, mỗi ngày đều quần quít lấy ta bắt ta kể về những kiến thức mà ta từng thấy được trên đất liền. Lúc ta rời khỏi nhà cũng là lúc tâm trạng không tốt, ôm oán giận trách cứ, đương nhiên chỉ cười nhẹ xem hoa, làm sao có hiểu biết gì mà kể cho nàng ta nghe. Nàng ta vẫn khăng khăng tin vào lời nói của Nhạc Kha, chỉ nói ta dám đánh nhau với Côn Băng, tất nhiên pháp thuật cao cường, dũng khí kinh người, khâm phục ta mãi, nào biết rằng ta thật sự không nhìn ra thương tiêng, còn trẻ sức lực dồi dào, bởi vậy mới kết tư oán, khổ mà không thể nói ra được.

Nơi ta quen thuộc nhất, chẳng đâu ngoài núi Đan Huyệt. Liền nói về phong cảnh trên núi Đan Huyệt. Lại nghĩ tới cây đào mật phía sau điện ta ở, nên đem hương vị trái cây này và cảnh vật hoa lá kể qua một lần, chỉ vào hạt châu trên tóc nàng ta nói: “Màu sắc của quả đào mật kia tựa như hạt châu xinh đẹp trên tóc của công chúa vậy.”

Bích Dao thèm muốn trái cây kia, lại quần quít lấy Nhạc Kha nói: “Sau này Tam ca chắc chắn sẽ dẫn ta lên núi Đan Huyệt nếm thử trái cây mà Thanh Loan tỷ tỷ kể.”

Ta vụng trộm liếc nhìn Nhạc Kha, sợ hãi không đồng ý, khẩn trương đến độ mồ hôi thấm ướt cả lòng bàn tay, đã thấy hãi cười véo mũi của Bích Dao, cưng chìu nói: “Chỉ cần phụ vương đồng ý, tất nhiên huynh sẽ mang muội đi.”

Ta thở dài một, vừa lo sợ không yên, vừa âm thầm vui mừng, nhịn không được tha hồ tưởng tượng cảnh hãi và ta trên núi Đan Huyệt. Đám tiểu tiên từ trước đến nay luôn khi dễ ta đương nhiên có dung mạo kém hơn hãi thì thôi đi, pháp thuật tất nhiên cũng kém hơn hãi, cách nói năng tăm nhìm lại không có cách nào so sánh được, hình ảnh so sánh tốt nhất chính là áng mây trên đỉnh đầu và đám bùn ẩm dưới chân.

Bích Dao thấy Nhạc Kha đồng ý rồi, lại thúc giục hỏi ta: “Tỷ tỷ, trên núi Đan Huyệt kia ngoại trừ tỷ ra, còn có ai sống ở đó không?”

Tâm tình ta đang tốt, đã buông bỏ rất nhiều oán giận thường ngày. Lại ở trước mặt Nhạc Kha, đương nhiên không thể mất phong độ, hưng phấn bừng bừng nói, khoan trương rồi lại khoa trương về mỹ mạo của Đan Chu công chúa Phượng Hoàng, cảm thấy âm thầm đắc ý: Đan Chu tuy rằng ngươi đẹp hơn ta, nhưng lòng dạ tất nhiên không độ lượng bằng ta. Ta khoa trương như vậy sau lưng ngươi, nếu như ngươi biết được, sợ là sẽ xấu hổ mà chết mất?

Giương mắt nhìn, quả nhiên ánh mắt Nhạc Kha lại càng sáng một chút.

Bích Dao lại tiến lên lắc lắc Nhạc Kha, cầu khẩn hãi nói: “Tam ca Tam ca, không phải huynh thích nhất là nữ tử có gương mặt đẹp sao? Huynh tất nhiên yêu cầu phụ vương đồng ý, mang muội đi núi Đan Huyệt xem công chúa Phượng Hoàng.”

Nhạc Kha hé miệng đồng ý: “Chờ mấy ngày nữa, vết thương của Thanh Loan lành rồi, huynh sẽ cầu xin phụ vương mang muội đến núi Đan Huyệt.”

Ý cười dịu dàng liếc nhìn ta.

Ta nhất thời đỏ bừng mặt, âm thầm suy đoán đủ loại khả năng.

Hãi đi cầu xin phụ vương..... Là cầu xin Long Vương đi cầu thân ta sao?

Mặt dù da mặt ta dày, lời như vậy vẫn ngượng ngùng hỏi ra miệng, chỉ làm như không biết, cùng chơi đùa với huynh muội bọn họ.

Lại trôi qua vài ngày, vết thương trên người ta ngay cả dấu vết cũng không còn, đang âm thầm chờ Nhạc Kha mang theo Bích Dao cùng ta về núi Đan Huyệt, lại xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ, làm cho ta chán tan rã ý chí, thay đổi dự tính ban đầu.

Người đứng đầu bộ tộc Giao Nhân mang theo công chúa hoàng tử đến viếng thăm, Long Vương mở đại yến khoản đãi tân khách, long tử long nữ đều phải đến đón chào. Nhạc Kha nằm trong số đó, Bích Dao không muốn bỏ ta đơn độc một mình, hồi bẩm với Long Vương Phi, cũng mời ta theo cùng.

Người đứng đầu Giao Nhân kia là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ giao tiêu sa rộng rãi. Hai vị công chúa Giao Nhân một vị tóc vàng mắt lam, một vị tóc bạc mắt lam, đều là có khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả Đan Chu nhìn thấy sợ là cũng phải tự thẹn không bằng được. Ngay cả vị hoàng tử Giao Nhân kia, cũng không thua kém hai vị muội muội, tóc đen mắt lam, vẻ mặt cực kỳ điềm tĩnh, ôn nhuận như thần ngọc thượng cổ.

Long Vương Long Phi và người đứng đầu Giao Nhân ngồi ở phía trên, thấy đám tiểu bối câu nệ xa cách, Vương Phi hòa nhã nói: “Không bằng cho phép vài vị long nhi dẫn các vị công chúa hoàng tử đi du ngoạn trong Long Cung, ý của Giao Vương như thế nào?”

Người đứng đầu Giao Nhân kia thật yêu thương vuốt đầu hai đứa con gái, cẩn dặn hoàng tử Giao Nhân chăm sóc tốt cho hai vị muội muội, cho phép mọi người rời khỏi ghế ngồi, đi dạo Long Cung.

Từ khi rời khỏi đại sảnh, Nhạc Kha liền đi bên cạnh hai vị công chúa mỹ nhân ngư, giọng nói chân thật nhẹ nhàng, luôn luôn nghe thấy hai vị công chúa mỹ nhân ngư kia cười khanh khách. Khi đó ta không biết người cá giỏi về ca hát, chỉ cảm thấy giọng nói của hai vị công chúa này so với ta, một là tiếng nhạc trên trời một là tiếng đồng hư thiết rỉ, trong lòng cực kỳ chán nản.

Bích Dao vẫn theo bên cạnh ta, thấy ta rầu rĩ không vui, lôi kéo tay áo của ta, nhẹ giọng an ủi nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận! Hai vị công chúa nhân ngư này thật sự đáng ghét, qua hai ngày bọn họ sẽ rời khỏi, sẽ không đoạt đi Tam ca, lúc này cứ để cho Tam ca theo cạnh bọn họ, cũng không vội vàng gì.”

Ta miễn cưỡng cười cười, hơi có chút nản lòng mất hết ý chí: “Hai vị công chúa Giao Nhân này có gương mặt xinh đẹp, cũng chẳng trách Tam ca muội tình nguyện đi cùng bọn họ.”

Hai vị công chúa Giao Nhân kia mặc giao tiêu sa xinh đẹp, dáng người lá lướt như ẩn như hiện trong sóng biếc dập dờn, doan trang khiến người ta nhìn chăm chú. Ta lại cúi đầu nhìn áo choàng màu xanh ảm đạm của mình.

Thật sự vô cùng tự ti.

Chưa từng chán ghét chiếc áo choàng màu xanh ảm đạm của mình như lúc này.

Ta kéo chiếc áo choàng xanh trên người mình, âm thầm nói: “Thật sự là khó coi chết đi được!”

Ở núi Đan Huyệt Sơn chịu thua kém Đan Chu, ở Đông hải kém xa công chúa Giao Nhân, thật sự là chuyện khiến cho người khác mất hết nhuệ khí.

Bỗng nghe thấy phía sau có một giọng nói như dòng suối trong, cực kỳ dễ nghe: “Kỳ thật màu áo choàng xanh này rất đẹp, còn đẹp hơn màu trắng đơn điệu của giao tiêu sa.”

Ta cùng với Bích Dao quay đầu, có một vị nam tử đứng phía sau đám san hô đang dịu dàng cười nhạt, mắt lam như Đông Hải mênh mông, sâu thẳm xa xôi, đúng là thái tử Giao Nhân, Ly Quang.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Xem Như Không Thấy

Con thỏ tinh nhìn thấy bóng dáng Ly Quang rời đi, rón ra rón rén từ trong phòng đi ra, khôn khéo thu dọn sạch sẽ mảnh sứ vỡ trên mặt đất. Lòng ta không yên, đi tới đi lui trong viện, cuối cùng vẫn đẩy cửa ra, giẫm trên đám mây, kiên định đứng trên chỗ cao nhất trên núi Nữ Sàng, dõi mắt hướng về phía dưới chân núi.

Bóng dáng màu trắng của Ly Quang đang đi về hướng chân núi, dường như cùng lúc này, một bản nhạc êm tai từ xa vọng đến, giống như làn sóng biển không ngừng vỗ nhẹ vào đá ngầm, gió biển mặn ẩm nhẹ thổi vào mặt, vỏ trai nửa khép nửa hở, minh châu bên trong lấp lánh ánh sáng..... điều thần kỳ là cơn tức giận của ta cũng biến mất.

Theo dòng ký ức mà hồi tưởng lại, hình như Bích Dao đỏ mặt, kéo tay áo của ta đứng trước mặt Ly Quang. Tiểu cô nương vừa mới nói xấu công chúa mỹ nhân ngư, bị huynh trưởng của các nàng ấy nghe thấy, bối rối đến độ dường như muốn khóc lên.

Ta kéo Bích Dao ra phía sau lưng mình, có chút hùng hổ trách mắng: “Nói! Vì sao nghe lén cuộc trò chuyện của chúng ta?”

Trên thực tế, trong lòng ta cũng tràn ngập sự chột dạ và hối hận. Tuy rằng chưa từng gièm pha sau lưng người khác, nhưng việc này cũng là vì ta mà ra. Ngoại trừ lòng cảm kích bảo vệ Bích Dao, ta càng mâu thuẫn với cảm giác tức giận kín sọt khó hiểu của mình.

Khi đó Ly Quang cũng mỉm cười, chẳng hề có nửa phần tức giận, tựa hồ hơi có chút thiện thùng nói: “Kỳ thật, hai vị muội muội của ta quả thật cũng không đoan trang lắm..... Không nên chiếm đoạt người trong lòng của cô nương. Nhưng mà hai vị không cần lo lắng, hai vị muội muội này của ta đã có hôn ước.”

Ta nghe xong lời này, mặt lập tức đỏ ửng, lắp bắp biện bạch nói: “Làm gì có..... làm gì có người trong lòng gì chứ?”

Nói đến ba chữ cuối cùng thì giọng nói cũng nhỏ như muỗi, người không thính tai sẽ không nghe thấy.

Có lẽ hắn thấy ta luống cuống, chân thành nói: “Hai người yêu nhau là đạo lý của tự nhiên, căn bản của vạn vật, cũng không cho phép người nào chiếm chỗ. Nếu hai vị muội muội của ta đắc tội với cô nương, không bằng tìm một chỗ yên lặng, ta sẽ hát một khúc nhạc cho hai vị nghe, thay muội muội nhận lỗi với hai vị?”

Ta thấy hắn cũng không có ý chán ghét khinh thường, cảm thấy bình tĩnh lại. Đám tiên nga trên núi Đan Huyệt khi đến tuổi trưởng thành cũng sẽ có tiên thị tặng lễ vật vừa ý, nếu lưỡng tình tương duyệt, thì có thể tương trình lại với dì, tự do kết hôn.

Bích Dao từ sau lưng ta lú đầu ra, ánh mắt phát sáng, liên tục nháy mắt. Lại lôi kéo tay áo của ta nói: “Tỷ tỷ có biết không, tiếng ca của Giao Nhân là âm thanh êm tai nhất ở Đông Hải. Huống chi.....”

Nàng lại đỏ mặt nói: “Dưới đáy biển Đông Hải này, không biết có bao nhiêu nữ tử đều muốn nghe được tiếng ca của Ly Quang điện hạ đó.”

Trong Điều Tộc, ngoại trừ Phượng Hoàng, chim Loan cũng được xem như là loài giỏi ca giỏi múa. Trong nhất thời ta cảm thấy rất hứng thú, để mặc cho Bích Dao lôi kéo ta cùng với Ly Quang đi vào rừng cây san hô.

Tiếng ca của Ly Quang giống như ánh trăng chiếu rọi ở trên mặt biển, rau hạnh xanh mướt nhẹ nhàng tự do dao động theo cơn gió dưới đáy biển, liễu biển thưốt tha xinh đẹp, vạn vật ngủ say, giống như người mẹ trong giấc mộng của ta, ôm ta vào lòng hát khúc ru dân gian, vô cùng yên bình.....

Đêm nay long vương mở tiệc, tiếp tục khoản đãi người đứng đầu Giao Tộc. Lúc ta ở bữa tiệc chưa từng nhìn thấy Nhạc Kha và vị công chúa Giao Nhân tóc vàng kia, trong lòng ủ dột, không cẩn thận uống hơn hai ly rượu, chỉ cảm thấy huyệt thái dương giật mạnh, trong đầu có chút choáng váng.

Từ sau khi nghe được tiếng ca của Ly Quang ở trong rừng san hô, Bích Dao liền đỏ mặt cười ngây ngô cả một buổi chiều. Trong tiệc tối gặp lại Ly Quang, ánh mắt kia liền chưa từng rời khỏi người hắn. Ta thấy bộ dáng của nàng như vậy, rõ ràng là bản thân mình hai ngày trước, cũng không biết ngượng mà nói với nàng rời khỏi bàn tiệc. Trong sảnh này toàn là vương tộc dưới đáy nước, ta cùng lăm cung chỉ là một kẻ ngẫu nhiên sống nhờ, rời khỏi hay không rời khỏi bàn tiệc cũng chẳng hề có can hệ gì, nhất thời cũng không có ai chú ý, vụng trộm rời khỏi bữa tiệc, đi dạo chơi.

Cũng chính lúc này, ở sau rừng san hô ta gặp được hai người mất tích trong buổi tiệc, đều là quần áo màu trắng bạc, hai đầu tóc đen và tóc vàng kề sát vào nhau..... Thái dương của ta bỗng nhiên giật giật dữ dội cuối cùng cũng rất khó khăn ngừng lại hành động tra tấn người đó, chỉ là đầu nhất thời có chút đau, vạn vật yên lặng, ta nhìn thấy rất rõ ràng hoa văn ẩn trên cẩm sam màu trắng của Nhạc Kha, một tay áo đang duỗi ra, ôm công chúa Giao Nhân mảnh mai kia.

Ta lui từng bước về phía sau, thở dài một hơi, tâm thần rối loạn.

Đa số loài chim đều có tính trung thành, một lòng. Thỉnh thoảng có người không tuân thủ phu đạo, đó là tin tức rất lớn trên núi Đan Huyệt. À, làm cho ta suy nghĩ, mấy đồng tộc đó làm sao giải quyết loại chuyện như vậy?

Do nhớ rõ phía sau núi có một con chim Diệc thích một con chim Cút dưới núi, bỏ vợ bỏ con, tái hôn, sống cùng với con chim Cút nhỏ.

Trong cơn tức giận, thê tử của con chim Diệc dẫn theo người trong tộc chạy đến chân núi, đập nát nhà của con chim Cút nhỏ, cũng đánh cho con chim Cút nhỏ đó hiện nguyên hình, một thân lông chim bị nhổ trọi.

Con chim Diệc này bất mãn với việc làm của thê tử, cáo trạng lên dì, nói thê tử của hắn dựa vào pháp lực cao hơn mình ba trăm năm, vô cùng ương ngạnh, ở nhà nói một không hai, con chim Cút nhỏ dịu dàng chăm sóc, lại rơi vào cái kết cục này.

Lúc ấy con chim Diệc kia và thê tử quỳ dưới công đường, con Diệc mái kia cười lạnh một tiếng, vén sợi tóc rũ xuống mặt, chỉ vào con chim Diệc nói: "Nếu ngươi cố ý muốn ở cùng một chỗ với con chim Cút tinh kia, ta cũng không cản trở ngươi."

Con chim Diệc kia thấy nàng ta chịu nhả ra, liếc nhìn lên triều đường một cái, thấy sắc mặt dì ta trầm như nước, không nói một câu, thì hất mặt nói: "Nương tử chịu hòa ly[1] với ta?"

[1]Hòa ly : ly dị mà nữ chủ động ly dị chồng thì gọi là hòa ly

Con chim Diệc mái cười lạnh lùng, nói với dì ta đang ngồi trên triều đường: "Thủ lĩnh, kẻ này phụ lòng quên nghĩa, bỏ gia nữ, việc này vốn là việc nhả, vốn không nên làm phiền lòng thủ lĩnh, nhưng tên này đã quyết tâm, hôm nay làm phiền thủ lĩnh chứng kiến, thuộc hạ lấy hai ngàn năm pháp lực của hắn, tha cho hắn một con đường sống, đi cùng con chim Cút trại lông kia."

Xưa nay ta luôn kính nể dì quyết đoán rõ ràng, chỉ cảm thấy con chim Cút nhỏ này tuy có chút không biết tự lượng sức mình, dám tranh chồng với nữ quản sự của Phượng Tê Cung, nhưng đối với đám Điều Tộc có thể tu thành tiên mà nói, linh lực đương nhiên trân quý giống như mạng sống, sao có thể tùy ý bị cướp đoạt. Tất nhiên là dì không chịu.

Nhưng ngoài dự liệu, dì vẫn ngồi ngay ngắn trên công đường như cũ, để mặc cho con chim Diệc mái kia lấy đi hai ngàn năm pháp lực của phu quân, chỉ chừa lại ba trăm năm, một cước đá hắn ra khỏi công đường của Phượng Tê Cung. Giữ ở cửa có rất nhiều tiên đồng tiên thị xem náo nhiệt cười ha hả, hoàn toàn chẳng xem đây là một chuyện uất ức.

Sau khi ta cân nhắc hai chữ "việc nhả" này một hồi lâu, hình như có chút hiểu rõ.

Dì thường trách ta làm việc không biết chừng mực, gây chuyện đánh nhau khắp nơi rước lấy rắc rối, làm trái đạo tu luyện của tiên gia, pháp lực mới hoàn toàn không có tiến bộ. Hôm nay ta một Tân tiên thờ phụng quyền cước tối thượng như vậy, trong thời khắc như thế này cư nhiên không xuất hiện đi nhổ trọi đầu tóc vàng của công chúa Giao Nhân kia, mà chỉ ngồi ở chỗ này vắt óc suy nghĩ phương pháp hay, Bản Tiên vẫn

đắc ý vừa thê lương vừa tự giễu một hồi.

Nếu để cho dì thấy được, cũng không biết có khen ta hay không?

Sau khi ta ngồi thật lâu ở nơi này, bất kể là theo luận cứ chính phuơng hay phản phuơng, đều phát hiện chuyện hôm nay, bất luận như thế nào cũng không thể tính là chuyện nhà. Long Tam thái tử này và ta, quả thật chẳng có chút quan hệ gì.

Hắn chưa từng chính miệng nói với ta là hắn thích ta.

Lại càng chưa từng chính miệng nói với ta, muốn cầu hôn ta.

Đợi sau khi ta ngồi trong rừng san hô vắt óc suy nghĩ một hồi lâu, nhưng lại không có kế sách thần kỳ gì, khi ngẩng đầu lên, trước mắt đâu còn bóng dáng của hai vị kia?

Rừng san hô này đẹp thì đẹp thật, chỉ là không có mùi hương, vạn lần không sánh kịp với hoa cỏ trên đất băng. Ta, một cánh chim trời lại cả ngày ngâm mình ở Đông hải này cùng một đám rồng cá, thật sự không phải cùng tộc với ta, có thể yên ổn dài lâu?

Bỗng nhiên lúc đó, ta cảm thấy thuỷ tinh cung này nặng nề khó có thể chịu được. Cho dù có Tị Thủy châu, toàn bộ Đông Hải này chẳng qua cũng chỉ là một cái ao lớn trầm tĩnh nặng nề. Ta ra ngoài du lịch vốn không nên nán lại chỗ này quá lâu. Ta không khỏi tự giễu: Cho dù trên người kẻ đó có đúc ánh sáng giống như ánh mặt trời, nhìn đến hoa mắt, thì cũng là người trong Đông Hải long cung, có liên quan gì đến người?

Nghĩ thông suốt điểm này, ta lén lúc tránh thủ vệ long cung, cũng chưa từng từ biệt với huynh muội Bích Dao, lướt trong làn nước, rời khỏi Đông hải.

Qua vạn năm, cùng lăm ta chỉ kết bạn với hai ba vị nhưng tiên hữu có thể đắt tay cùng nhau đi du ngoạn tùy ý trêu đùa, trong nháy mắt trở mặt thành thù, Nhạc Kha bị ta đánh một trận, Ly Quang cũng bị ta giận dữ đuổi đi, trong lòng thật có chút phiền muộn.

Ta buồn bã đứng trên đỉnh núi hời lâu, nhìn thấy sắc hoàng hôn, trăm chim bay về tổ, áng mây chiểu rực rỡ, cất bước đi dạo trên con đường nhỏ. Khó khăn lăm mới bước được mươi bước, yêu khí đập vào mặt, theo sau là một đám sương mù màu tím, một giọng nữ dịu dàng trong trẻo như chim oanh hót, nói: “Tiểu yêu tham kiến thổ địa.....”

Liền có một nữ tử sắc áo màu tím đứng ngay trước mặt, một đôi mắt long lanh như làn nước mùa xuân, đang u oán dán lên người ta.

Nàng nhìn ta như vậy, nhưng lại khiến ta sinh một ý niệm hoang đường trong đầu: Thí dụ như ta là vị lang quân thanh tú, bội tín phụ nghĩa, vứt bỏ nàng. Đương nhiên, ý tưởng này quả thật có chút hoang đường.

Từ trước đến nay ta thích gây chuyện sinh sự, những ngày yên tĩnh ở núi Nữ Sàng này, tính tình quả thực cũng được bào mòn giảm đi vài phần, thật hòa ái nói: “Hồ cô nương có việc tìm Bản Tiên?”

Người làm thổ địa xưa nay, cấp bậc thấp nhất trong thiên giới, tính tình cũng có chút thấp kém, mặt cho thượng tiên nhào nặn, giống như cái tượng đất vậy, tính tình nóng nảy giống như ta có lẽ rất ít. Thổ địa nhỏ hổ hổn hển gắp yêu quái thành yêu nhập ma, pháp thuật không địch lại, có kẻ lén lút co rút ở trong miếu thổ địa hoặc là quy phục ma đầu.

Ta tự ngẫm nghĩ, cũng có hơn ba phần tươi cười đối diện với con hồ ly tinh này. Hoc mắt hồ ly tinh kia đỏ lên, khóc thúc thịt, cúi đầu quỳ dưới chân ta, túm lấy vạt áo màu xanh của ta mà nói: “Tiểu yêu và Hồ Vương trong núi đã thành thân được một trăm năm mươi năm, hôm qua đại vương hồi phủ, lại nói muốn hữu [2] tiểu yêu, đưa người mới vào phủ..... Tiểu yêu đành phải đến cầu xin thượng tiên làm chủ thay cho tiểu yêu.....”

[2]Hữu : bồ vợ

Ta sống đã vạn năm, lần đầu gặp phải cảnh người đến xin cáo trạng, lần đầu tiên có được cơ hội làm chủ thay cho người khác, trong lòng không khỏi đặc ý một lúc: đến làm tiên ở núi Nữ Sàng cũng không phải hoàn toàn không có ưu đãi, ít nhất có vài tiểu yêu tôn kính ta như thượng tiên.

Ta khẽ ho một tiếng, lấy thanh laryx đang định bày ra dáng vẻ của thượng tiên thì từ xa xa vọng đến một tiếng hổ gầm, kinh động đám chim chóc trong rừng bay tán loạn, lượn vòng trên trời. Một ánh sáng màu bạc giống như tia chớp đột nhiên nhảy vào trong lòng ta, Cửu Ly, hai ngày nay chơi bời đến quên mất nhà, thật sự hoảng sợ nấp trong lòng ta, không ngừng run rẩy.

Đứa nhỏ này trời sanh tính ham chơi, cũng không biết bị cái gì dọa đến như vậy. Ta vừa an ủi nó vừa bảo con hồ ly màu tím kia đứng dậy. Con hồ ly màu tím kia cúi đầu khóc, nói: “Thượng tiên, nếu hôm nay người không đồng ý làm chủ thay cho tiểu tiên, tiểu yêu sẽ không đứng lên.”

Ta thật sự bất đắc dĩ.

Thường ngày luôn thấy dì quyết đoán rõ ràng, thấy thê tử của con chim Diệc và con chim Cút đánh nhau, cũng đành ngồi trên công đường giả vờ như Phật sống, không nói, cũng chẳng động đậy gì hết. Hôm nay đến phiên ta, mới biết trong đó có sự khó xử, cũng phải nhào một đống bùn nhão.

Ta lui về phía sau hai bước, kéo vạt áo ra khỏi tay của con hồ ly tím kia, thản nhiên nói: “Đây vẫn là việc nhà của Hồ Vương và hồ phu nhân, Tiểu Tiên làm sao nhúng tay vào được?”

Đã biết nàng chính là thê tử của Hồ Vương, tuyệt đối không thể gọi nàng là cô nương.

Ta nghĩ đến, hai chữ “việc nhà”, quả thật là một tấm lá chắn không tồi, giữa thân quen và mới gặp luôn có sự khác nhau, quyền lực và trách nhiệm cũng phía phần riêng biệt.

Con hồ ly tím kia đi hai bước băng đầu gối, lại túm lấy góc váy của ta, tuyệt vọng khóc: “Từ xưa đến nay thê tử bị Hồ Vương hưu đều bị hắn lấy nội đan tinh nguyên. Nếu tiểu yêu bị Hồ Vương hưu, sợ là mạng hèn này cũng khó giữ được a! Cầu xin thượng tiên thương hại.....”

Ta nghĩ đến ngày ấy lúc chặt cây xây nhà gặp gỡ Hồ Yêu, toàn thân tỏa ra lệ khí tàn độc, giống như nhập ma. Hơi có chút hứng thú nói: “Ngươi nói Hồ Vương là kẻ mặc trưởng bào màu vàng có ẩn hoa văn, dáng vẻ rất cường tráng kia?”

Con hồ ly tím nâng đôi mắt đẫm lệ nhìn lên, một đôi mắt mịt mù hơi nước, đoan trang khiến cho người khác thương tiếc, nhỏ giọng, nói: “Núi Nữ Sàng này chỉ có một vị Hồ Vương, đúng là vị mà thượng tiên nhắc đến.”

Ta đang trò chuyện với con hồ ly màu tím kia, lúc chuyển mắt thấy nổi lên một trận gió lớn, một cỗ mèo đậm vào mặt, Cửu Ly ở trong lòng ta nở hai tiếng, càng run rẩy dữ dội. Không biết từ khi nào Hồ Yêu đã đứng cạnh bên con hồ ly màu tím kia, ánh mắt âm u, liếc nhìn con hồ ly ấy. Nhìn thấy ta, trên mặt thế nhưng đầy ý cười, chắp tay nói: “Không ngờ có thể gặp được tiên tử ở nơi này, thật sự là phúc của tại hạ. Con tiên nhân này cũng dám đến quấy nhiễu tiên tử, là do tại hạ quản giáo không nghiêm.”

Từ lúc hắn hiện thân, mặc dù con hồ ly màu tím kia không khóc thút thít nữa, nhưng bàn tay nắm lấy vạt áo ta càng tăng thêm vài phần lực, giống hệt như Cửu Ly giờ phút này gắt gao trốn trong lòng ta.

Ta thấy con hồ ly màu tím này khóc rất đáng thương, có lòng muốn cứu nàng một mạng. Bởi vì trong lòng đang bế Cửu Ly, không tiện đáp lễ, giọng nói hơi khiêm tốn: “Hồ Vương khách khí. Ta thấy đáng người của tôn phu nhân rất xinh đẹp thế nên mới ngăn trở nàng ấy dừng lại nói chuyện vài câu với ta.”

Sắc mặt của Hồ Yêu hơi bớt giận, không đề phòng lại liếc nhìn ta, chỉ vì hoàng hôn lu mờ, phải tiến gần một chút, hắn giống như vô cùng kinh ngạc, chỉ vào Cửu Ly đang ở trong lòng ta, nói: “Tại hạ đuổi theo con súc sinh này suốt hai ngày, muốn bắt lấy, lột da tặng cho tiên tử là khăn choàng cổ, chống đỡ hàn khí sáng sớm và chiều tối trên núi, không ngờ tiên tử ra tay nhanh hơn, một mình mà bắt được con súc sinh này. Tại hạ hổ thẹn! Hổ thẹn!”

Cửu Ly ở ta trong lòng càng run dữ dội, gân xanh trên trán ta bắt đầu nhảy mạnh, trong lòng buồn bực, nếu là ngày xưa, sớm đã vung ra nắm đấm, đánh nhau với con Hồ Yêu này. Nhưng hiện nay mới đến mấy ngày, cũng không tiện gây chuyện rắc rối, đành phải cố gắng trưng ra nét mặt gì nua, nói: “Hồ Vương có điều không biết, tiểu gia hỏa này tên là Cửu Ly, cũng là đứa nhỏ mà Tiểu Tiên nuôi dưỡng hơn sáu năm. Nó xưa nay rất bướng bỉnh, lại không biết làm sao chọc Hồ Vương không vui thế nhưng lại muốn lấy tánh mạng của nó?”

Cỗ họng của Hồ Yêu kia giống như bị bệnh, lập tức ho không dừng, nửa ngày mới ngừng lại được, có chút áy náy nói: “Là tại hạ lỗ mang, tại hạ lỗ mang..... ngược lại đứa trẻ mà tiên tử nuôi dưỡng rất là

thông minh, có được mấy phần linh khí của tiên tử.”

Ta lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, khuyên nhủ: “Hình như cổ họng của Hổ Vương có đàm chứng, mấy ngày nay tốt nhất nên kỵ ăn mặn. Về phần vị hồ phu nhân này, ta thấy dáng vẻ của nàng ấy đoan chính, nếu Hổ Vương cảm thấy chán ghét nàng ấy, không bằng cử nàng ấy đến phủ Tiểu Tiên làm tôi tớ vây nước quét nhà. Phủ mà Tiểu Tiên mới xây ở nơi này, có chút quạnh quẽ.”

Dứt lời thì xuống núi, cũng không quay đầu nhìn lại.

Ở phía sau lưng ta, Hổ Vương đồng ý lia lịa: “Nghe theo lời tiên tử vậy. Tất cả mọi chuyện tại hạ đều nghe theo lời tiên tử.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vân Hồ Không Vui

Lần này Cửu Ly bị Hổ Yêu doạ đến mất hồn, cuối cùng cũng chịu yên tĩnh ở nhà hai ngày. Ta thấy thế bèn bảo Thỏ Tình hầm ít thịt chim trĩ, nướng vài miếng thịt nai để nó bồi bổ. Khi nồi súp hầm chim trĩ với nấm dại vừa được bưng lên bàn, ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào. Thỏ Tình nhanh nhau liếc nhìn ra ngoài, cơ hồ sợ tới mức mặt tái mét, run rẩy hé lén: “Đại vương.....”

Cửu Ly vốn đang ngồi chêm chệ trên bàn, ghé đầu nhìn xuống nồi canh, hít hít ngửi ngửi, bị Thỏ Tình doạ một cái, đầu nó liền rơi tõm vào nồi canh. Ta vội vàng túm nó lên, quay đầu định gọi Thỏ Tình lấy cho ta cái khăn. Không ngờ lúc này hai mắt Thỏ Tình đã trăng dã, hai vuốt đang bấu chặt vào khung cửa, tựa hồ sắp ngất đi.

Lòng ta thầm buồn cười, thấy chúng nó bị Hổ Yêu doạ như vậy thật đáng thương, đành tự tìm cái khăn đến lau sạch nước trên đầu Cửu Ly rồi đem nó đặt trên giường, niệm cái quyết hóa ra hai cái chăn thật dày phủ lên người nó, xong xuôi mới đẩy cửa đi ra.

Bên ngoài hàng rào trúc vẫn bày kết giới, những yêu quái tu vi kém sẽ không nhìn thấy. Nhưng giờ phút này Hổ Yêu đang đứng ở ngoài cửa, phía sau hắn là một toán yêu quái, sói có báo có, mặc dù đã hóa hình người, nhưng khí thế hung tợn không hề thay đổi. Tử Hồ nhút nhát đêm ấy đang đứng khép nép một bên, vụng trộm liếc ta vài cái bằng đôi mắt tràn ngập ý cười.

Hổ Yêu thấy ta đi ra, ý cười trên mặt bỗng vụt tắt, hung hăng trừng mắt nhìn chăm chăm phía sau lưng ta.

Ta theo ánh mắt Hổ Yêu nhìn lại, thấy phía sau bên trái cách ta chừng năm bước chân, một thiếu niên đang lặng lẽ đứng đó, trên người hắn mặc giao tiêu sa không nhiễm một hạt bụi, trong ánh mắt màu lam sâu thẳm nhợt nhạt ý cười, như tuyết đọng tan đi, băng hàn chợt phá, vạn vật mới sinh, không một tí nhất hào khúc măc.

Đúng là người làm ta hai ngày nay hối hận vô cùng, giận chó đánh mèo lung tung: Ly Quang.

Trong lòng ta thầm cảm kích hắn không ghi nợ cũ, vẫn luôn quan tâm chăm sóc ta. Ta bước vài bước về phía hắn, khéo mắt dư quang thoáng nhìn Hổ Yêu, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng như điên, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ: Hổ Yêu này liên tục mấy hôm không thấy bóng dáng, hôm nay vì sao dẫn theo một đội yêu tinh đêm tối canh giữ ở trước cửa nhà ta?

Hay là sáng hôm sau trước cửa nhà ta có bảo vật xuất hiện?

Có lẽ hai hôm trước ta hơi nặng lời, cho nên hôm nay biểu tình Ly Quang thật kỳ quái, hắn nhìn sâu vào mắt ta, cẩn cẩn thận thận lên tiếng: “Thanh nhi, hôm nay ta đến đây là có việc muôn nhờ nàng.”

Từ khi hắn rời đi, mỗi ngày ta đều thấy bất an, định bụng sẽ tìm cơ hội bù đắp, khổ nỗi không thể tự ý rời bỏ nhiệm vụ, rời khỏi vùng đất hoang dã này, không ngờ hắn lại tự tìm đến cửa. Nghe được mục đích đến thăm của Ly Quang chính hợp với ý ta, ta vội vàng gật đầu đáp ứng: “Chỉ cần Ly Quang lên tiếng, Thanh Loan sẽ không chối từ!”

Ly Quang khẽ kéo từ trong tay áo ra một cọng thửng, chỉ nghe một tiếng rên nhẹ, từ rìu cây phía sau một con hổ chậm rãi đi tới, vóc dáng uy vĩnh, màu lông cũng là màu trắng hiếm thấy.

Ta kinh ngạc há to miệng, thực không hiểu nổi tên Giao Nhân ở đáy biển sâu kia vì sao không nuôi thú cưng là cá, cua hay rùa biển, mà lại nuôi một con thú trên đất bằng, nguyên nhân là vì đâu?

Tình cảnh này thật là thú vị, ta nhịn không được cười lên một tiếng: “Ly Quang, ta chỉ gặp qua thế gian nuôi chó, trên cổ gắn cọng xích để dắt đi dạo, nhưng chưa từng thấy qua có ai nuôi hổ, trên cổ hổ cũng buộc một cọng thửng.....”

Thấy sắc mặt hắn xấu hổ, ta lại cười đến thoả mái, khoát tay nói: “Bất quá việc này cũng chẳng trách ngươi. Người vốn là Giao Nhân dưới nước, chưa trải nhiều việc trên cạn, cũng chưa từng gặp qua người khác dưỡng bách thú chi vương?”

Hổ Yêu lạnh lùng bước tới, liếc thấy Bạch Hổ trong lòng có chút uất ức, chỉ vào Ly Quang hậm hực: “Tên Giao Nhân này không biết phân biệt trắng đen phải trái, cư nhiên vũ nhục hổ tộc, có phải là chán sống rồi không?”

Con người màu lam của Ly Quang trong phút chốc ngập tràn băng tuyết, lạnh lùng cười, nụ cười mang theo ngàn vạn hàn châm, bức Hổ Yêu run sợ vô thức lui về phía sau.

Mấy ngàn năm tương giao bạn hữu, ta thật chưa từng thấy qua sắc mặt của hắn có từng ấy yếm khí sắc lạnh như băng. Giao Tộc thái tử điện hạ tôn quý tuy là giận dữ, cũng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, chỉ tại Hổ Yêu quá mức xác láo mới chọc hắn nổi giận.

Ta kéo tay áo hắn, hắn nhìn ta ấm áp cười, trong phút chốc toàn bộ băng tuyết tan hết, chỉ còn lại ôn nhu ấm áp: “Ta đi ngang qua núi Ngũ Dân, thấy tên đại gia hỏa này bị thương, không người chăm sóc. Ta đang vội về nhà, đương nhiên không thể bắt nó đưa đi Đông Hải, có thể gửi nuôi ở nơi này của nàng hay không?”

Ta với hắn quen biết bấy lâu, trước giờ đều là ta cầu hắn, chưa từng gặp qua hắn mở miệng nhờ ta, hôm nay ta có cơ hội giúp đỡ hắn, có thể nói là vừa vặn có qua có lại. Hớn hở đón lấy cọng dây thửng trong tay hắn, đầu ngón tay ta xẹt qua một chút lạnh lẽo. Ta vốn biết nhiệt độ cơ thể hắn lạnh như hàn băng, nhưng

nhất thời vẫn thấy rét run, vội vàng rút tay về. Lúc tháo dây thừng cho Bạch lão hổ, ta mới phát hiện hắn dùng giao tiêu sa tốt nhất để buộc, nhện không nỗi thở dài một tiếng: “Ngươi dùng thứ này làm dây thừng không phải là quá lãng phí sao?”

Thấy hắn có vẻ khó hiểu, ta biết hắn là Giao Nhân điện hạ tôn quý, lại trọng tình nặng nghĩa, luôn xem nhẹ tài vật, liền đem cọng thừng thu vào trong người, phòng khi có tiểu yêu nào ương ngạnh không nghe lời sẽ đem ra sử dụng, cũng coi như là vật có giá trị.

Ly Quang có chút khó hiểu: “Thanh nhi nếu thích tiêu sa này, ngày khác ta sẽ cho người mang đến.”

Ta chĩa chĩa vào cái áo choàng xanh bụi bặm của mình, cười cười nói: “Cái áo xanh này vẫn còn mặc thêm một hai vạn năm được, không cần lãng phí.”

Lại chỉ vào Bạch Hổ: “Giống này cũng có thể coi là giống hiếm. Ta nghe được ở Thiên Giới có một vị Bạch Hổ Thần Quân, giám quản thiên binh, cũng coi như là có chút họ hàng với nó. Bách thú chi vương, liệu có thể chỉ dùng một cọng thừng mà trói buộc được?”

Ly Quang ngượng ngùng vừa xin lỗi vừa cười cười, lại hóa thành vị Giao Tộc điện hạ ôn nhuận tuấn nhã.

Con Bạch Hổ đột nhiên đưa mặt cọ cọ vào đùi ta, ta thấy ở phía trên phần sau thắt lưng của nó bị mất đi một mảng lông lớn, lộ ra da thịt hồng hồng, ánh mắt nó lại cực kỳ ngoan ngoãn, cứ cọ tới cọ lui trên người ta, lòng ta chợt nghi ngờ: Con hổ này chẳng lẽ cũng là hổ yêu?

Ta lập tức quan sát kỹ càng thân sắc nó, nhưng chẳng phát hiện chút yêu khí nào, bất quá chỉ là một con hổ núi bình thường mà thôi.

Nó cứ bám lấy ta, ta lại sờ tới sờ lui đầu nó. Ly Quang thấy được chúng ta một tiên một thú nhưng lại thân cận hợp ý, lộ ra nụ cười vui sướng xen lẫn thương cảm. Ta thấy hắn đối với Bạch Hổ lưu luyến, ánh mắt cứ như một tiểu nương tử ở nhân gian đang bị phu quân vứt bỏ, thầm nghĩ lý nào hắn vừa ăn phổi dấm chua, chỉ vào mặt hắn cười hi hi: “Này! Đem cái mặt tiểu nương tử ăn nhầm dấm chua của người nhanh nhanh thu lại. Người khác không biết còn tưởng rằng ta đoạt phu quân của ngươi đó! Bất quá là một con hổ bình thường thôi. Đi theo ngươi có thể làm cái gì? Chẳng lẽ đi Đông Hải học bơi lội à? Đi theo ta nói không chừng thêm vài ngàn năm liền có thể tu thành hình người, cũng coi như tiền đồ vô lượng.”

Con hổ bỗng dựng cúi đầu nức nở, giống như nghe hiểu lời ta nói, nó đảo quanh người ta vài vòng, rồi đứng đấy không chịu rời đi. Ta chống cằm lên đầu nó, bỗng phát hiện, trên người con hổ này không có mùi dã thú, mà lại tản ra mùi hương thơm ngát, giống như mùi thạch quỳnh hoa ở biển sâu.

Trước ta luôn nghĩ vật gì ở dưới biển cũng không mùi, hoá ra chỉ là suy nghĩ thiển cận của riêng ta. Sau từ chỗ Nhạc Kha ta biết được, dưới đáy Đông Hải có một loại thạch quỳnh hoa, một khi rời nước biển sẽ

tỏa ra mùi hương kỳ lạ, làm biết bao ngư dân ở nhân gian bỏ cả đời tìm kiếm, còn nữ tử phàm nhân hoàng tộc trong cung thì tôn sùng thạch quỳnh hoa như là bảo vật vô giá.

“Mùi hương trên người con hổ này vì sao lại có chút giống Nhạc Kha..... Ta có nhầm lẫn không?”

Bạch Hổ thấy ta có vẻ chán ghét đem đẩy nó ra xa, cúi đầu nức nở hai tiếng, lại nhích lại gần.

Ly Quang cười cười nhưng không hiểu sao ta cảm giác trong nụ cười ấy có chút chua chát: “Thanh nhi, cái mũi của nàng thật lợi hại. Thạch quỳnh phấn hoa trên người nó là do ta vẩy lên. Nó cả ngày sẽ ở cạnh nàng, ta làm sao để nó dơ bẩn hôi hám được?”

Ta thật cảm kích hắn đã lo nghĩ chu đáo cho ta, liền tiến lên kéo tay hắn nói: “Thỏ Tình, thủ hạ của ta, hôm kia mới thịt một con nai vẫn chưa ăn hết, hôm nay ta mời ngươi thịt nai nướng.”

Ly Quang trong mắt tràn ngập ý cười: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nãy giờ bị bỏ quên hồi lâu, Hổ Yêu cả giận lên tiếng: “Tiên tử đã thu chim nhạn của tại hạ, liền cùng tại hạ có hôn ước, có thể nào dây dưa với tên Giao Nhân này?”

Hắn nói xong, đám yêu tinh phía sau tám miệng tám lưỡi, đồng loạt chỉ trích ta nuốt lời bội tín.

Lòng ta thầm buồn cười, xoay đầu đánh giá hắn một phen, rồi nói với giọng ba phần vô lại: “Thu chim nhạn của ngươi thì sao? Ăn vào bụng hết rồi, chẳng lẽ ngươi muốn bản tiên nhổ ra trả lại ngươi?”

Ly Quang biết tống thói hư tật xấu của ta, thấy ta lộ ra dáng vẻ vô lại như vậy, đã biết ta quyết ý chối phăng việc này, cố gắng nép cười, sảng giọng: “Thanh nhi.”

Ta đúng lý hợp tình: “Tặng một con chim nhạn thì nói cùng ta có hôn ước, Ly Quang kia còn tặng ta một con hổ to đùng, chẳng lẽ ta phải lập tức cùng hắn kết làm vợ chồng?”

Hổ Yêu trợn trừng không nói nên lời.

Ly Quang cúi đầu. Ta liếc thấy gương mặt vốn trắng trẻo của hắn đang đỏ như tôm luộc, cười thầm da mặt hắn cũng thật mỏng. Hắn quen ta từ lúc ta mới là một con bé ngốc nghếch, cùng ta chơi đùa mấy ngàn năm, vậy mà chỉ mấy lời của ta cũng làm hắn đỏ mặt.

Ta thấy chặn lui Hổ Yêu thành công, đắc ý dào dạt nói: “Tổng cộng không có mấy lượng thịt chim nhạn, ta nghĩ ngươi có ý tốt tặng đến mới miễn cưỡng thu nhận, giờ lại bảo thu chim nhạn liền có hôn ước với ngươi, chẳng lẽ ngươi khi dễ bản tiên mới đến chưa hiểu nhân tình thế gian hay sao?”

Phía sau Hổ Yêu chúng yêu quái khe khẽ xì xầm.

Một con sói yêu tai to mặt dài đẩy báo yêu, thấp giọng nói: “Ta thấy như vậy mà, phong tục ở thế

gian, quả đúng là dùng chim nhạn làm vật đính ước ăn định chuyện hôn nhân.”

Hổ Yêu quay đầu thấp giọng hỏi: “Thật sao?”

“Thật ạ!” – Sói yêu đáp lời chắc như đinh đóng cột vô cùng vang dội.

Hổ Yêu giận tái mặt, chỉ vào Ly Quang, quát to: “Tiên tử hối hôn, chẳng lẽ là vì tên Giao Nhân này?”

Ta xem xét đám yêu quái giữa sân một lượt, rồi đánh giá lực lượng bản thân, ước chừng nếu đánh nhau cũng hơn có hơn sáu mươi phần trăm cơ hội thắng, liền đuổi thẳng thắt lưng, ngẩng cao đầu, khẳng khái cười hì hì: “Việc này không có liên quan gì đến Ly Quang. Theo lời thuộc hạ của Hổ Vương, đưa chim nhạn chính là phong tục đính ước của phàm nhân. Dám hỏi Hổ Vương, giữa ngươi với ta, không biết ai là phàm nhân?”

Hổ Yêu cứng họng, sói yêu phía sau thay hắn đáp lời: “Cả hai đều không phải phàm nhân!”

Ta vỗ vỗ trán, làm bộ như chưa nghe rõ, kéo Ly Quang và Bạch Hổ đang theo sát phía sau, bước qua cổng rào tre tiến vào trong tiểu viện, bỏ lại một đám yêu tinh vẫn đứng ngây ngốc trước cửa.

Hổ Yêu đuổi theo bọn ta, đem theo cả Tử Hổ, đứng trước kết giới hét lớn: “Tiên tử ngày trước đã hỏi đến con tiện nhân này, hôm nay tại hạ liền tặng ả cho nàng, xin tiên tử chớ chối từ. Về phần hôn sự giữa nàng và ta, tiên tử vẫn còn ở núi Nữ Sàng này lâu dài, tại hạ tin chắc sẽ có ngày tiên tử sẽ thay đổi chủ ý.”

Trong phòng lúc ấy, Cửu Ly với Bạch Hổ đang trùng nhau sứt đầu mẻ trán, ta sao có thời gian để ý đến lời Hổ Yêu.

Lại nói tiếp, Bạch Hổ này trên người hoàn toàn không một tí yêu khí nào, chỉ là một con hổ bị thương bình thường. Kỳ lạ là khi nó vừa bước vào phòng, Cửu Ly liền quắc mắt nhìn nó trùng trùng, rồi đột nhiên nhào vào lòng ta, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm Bạch Hổ, nhe răng gầm gừ.

Ly Quang có vẻ hơi áy náy, sờ sờ đầu Cửu Ly an ủi. Nhưng sau một lúc lâu phản ứng của Cửu Ly vẫn không hề thay đổi.

Bạch Hổ từ lúc được ta tháo dây thừng liền quấn quít mãi bên ta, ta nhìn hai thú giằng co, buồn rầu vạn phần. Nhà này của ta bất quá chỉ đủ che gió đợt mưa, làm sao đủ cho mỗi thú một phòng. Lúc này Cửu Ly vẫn nhe răng nhìn chăm chăm Bạch Hổ, hai mắt đỏ lựng tựa hồ như sắp phun ra lửa, chỉ hận không thể đá Bạch Hổ ra cách xa ta trăm步. Từ trước đến nay, có thể chọc giận Cửu Ly đến mức ấy chỉ có mỗi mình Nhạc Kha.

Ly Quang bất đắc dĩ nói: “Thanh nhi, hay là..... ta mang con hổ này đi?”

Ta hiếm khi được hắn nhờ vả, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua. Cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi bật

cười: “Lúc nãy ta cứ nghĩ Cửu Ly đối địch với Bạch Hổ là do bị Hổ Yêu ngoài cửa doạ đến hoảng sợ. Hiện tại nghĩ kỹ, hoá ra là do cái mũi Cửu Ly mẫn cảm, trên người Bạch Hổ lại có mùi hoa thạch quỳnh, cho nên Cửu Ly mới tưởng nhầm là Nhạc Kha mà kêu gào không thôi.”

Ly Quang gật gật đầu: “Thanh nhi nói thật có lý.”

Ta vốn đã có ý dạy dỗ lại Cửu Ly. Đầu óc nó gần đây không nghe quản thúc, nếu không phải bị Hổ Yêu dọa như vậy thì chắc chắn sẽ rong chơi suốt ngày chả thấy bóng dáng. Trong bụng đã có chủ ý, ta cười cười chỉ vào Bạch Hổ hỏi Ly Quang: “Nó có tên chưa?”

Ly Quang bối rối đáp lời: “Có..... Đương nhiên là không có. Ta vội vàng dẫn nó đến đây, vẫn chưa kịp đặt tên.”

Ta cảm thấy vô cùng sung sướng, chỉ vào Bạch Hổ cười ha ha: “Về sau cứ gọi nó là Nhạc Kha.”

Lần này không chỉ là Ly Quang cùng Cửu Ly lộ ra vẻ kinh hãi, ngay cả Bạch Hổ, tựa hồ cũng bị sợ tới mức rút lui từng bước, cảnh giác bảo trì khoảng cách nhất định với ta.

Ta nghĩ con hổ này thật thông minh, cảm thấy con đường tu đạo của nó chắc hẳn sẽ tiền đồ vô lượng, không khỏi cảm thấy vui mừng. Không thèm để ý Cửu Ly đang nằm trong lòng ta ghen tức không thôi, ta tiến về phía trước hai bước, ngồi xổm xuống đất, vừa vuốt ve cái đầu xù lông của Bạch Hổ vừa thở dài: “Nhạc Kha à Nhạc Kha, từ nay về sau nhớ phải ngoan ngoãn, chăm chỉ tu luyện, tuyệt đối không được tầm hoa vấn liễu.”

Phản ứng của con hổ “Nhạc Kha” hơi có chút kỳ quái, nó quay đầu đi, làm cho bàn tay đang vuốt đầu nó của ta chạm vào khoảng không. Rồi bất thình lình nó nhắm mắt lại, há miệng ngoạm lấy ngón giữa bàn tay trái của ta. Ta sợ nó thú tính nổi dậy, nhưng hoá ra nó chỉ lấy răng nanh đụng đụng vào tay ta, một chút cũng không đau. Ta bỗng nhớ khi xưa, nhiều lần thấy long tử Nhạc Kha đem ngón tay thon dài của đám nữ tử bỏ vào trong miệng, cực kỳ vô cùng thân thiết khe khẽ cắn, làm cho bọn họ duyên dáng yêu kiều kêu đau thành tiếng, nhưng tựa hồ chẳng đau đớn gì. Quả thật, đó cũng là một loại lạc thú.

Đầu ta lập tức kêu Ồng Ồng, toàn thân lập tức cảm thấy không thoải mái. Vấp váp lui về phía sau mấy bước, chỉ vào con hổ miệng lắp bắp, cơ hồ nói không thành tiếng.

“Ly Quang, con hổ này..... con hổ này không phải do Nhạc Kha biến ra chứ?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhan Sắc Phàm Trần

Còn nhớ lúc rời Đông Hải, lúc ấy ta đã nghĩ đời này kiếp này cũng sẽ không gặp lại Nhạc Kha. Chẳng qua đây là lần đầu tiên bản tiên vướng vào tình, trong cách ứng đối khó tránh có chỗ chưa thành thạo, chưa suy nghĩ thật chín chắn. Đến khi nghĩ kỹ lại, nếu mỗi ngày đều bắt ta gặp hắn, quả thật là chán ngấy, tự nhiên tình tiêu ý giảm. Thế nhưng vốn tưởng thông minh ai ngờ lại khờ dại, rõ cuộc ta cũng hiểu thế nào là nỗi khổ sống mà ly biệt: trong vòng một hai trăm năm, đêm nào ta cũng mơ thấy hắn.

Dì thấy ta bình an trở về, từ đó ngầm đồng ý cho ta du lịch xung quanh. Nhờ vậy ta cũng quen được vài vị tiên hữu thú vị, trong số ấy ta đặc biệt hợp ý với Điền Trì Giao Vương.

Một hôm, ta đang cưỡi đụn mây bay ngang Điền Trì, bỗng thấy mây mù bốc lên, Điền Trì Giao Vương đang cùng một con Tuyết Cáp Tình giao đấu kịch liệt. Ta liền hạ thấp đụn mây, thoải mái ngâm chân vào Điền Trì, thoải mái nghịch nước. Lại dấp dấp khăn tay vào làn nước lạnh rồi lau khắp mặt mũi một lượt. Đang thích thú xem cuộc vui, đột nhiên mặt nước hồ trước mặt ta ầm ầm dậy cơn sóng lớn. Từ trong làn nước vọt ra một con rồng trắng, vảy bạc lấp lánh, sừng hươu râu hổ, ánh mắt lạnh lùng giống như một lưỡi dao vô hình, khí thế tựa như vạn đạo thiên lôi. Ta rung mình một cái, vô ý trượt xuống bờ Điền Trì trơn trợt, rơi tõm xuống hồ, uống vài ngụm nước, rồi tiếp theo lại bị một đôi cương trảo cứng ngắt bỗng lên, ném lên bờ.

Con bạch long nhìn ta, lạnh lùng hỏi: “Con chim Loan bé nhỏ này, ngươi không biết bơi lội hay sao?”

Ta bị dọa đến ngây người, theo bản năng lắc đầu, mơ hồ nghe thấy nó hừ lạnh một tiếng, rồi cưỡi mây bay về hướng Điền Trì Giao Vương. Bay được nửa đường, nó lắc mình biến thành một bạch y nam tử, hình dáng thật quen mắt. Bạch y nam tử quay đầu liếc ta một cái, ta nhất thời ngây ra như phỗng. Hoá ra con bạch long lạnh lùng trốn dưới Điền Trì ban nãy không ai khác chính là người mà ta đêm nào cũng mơ thấy suốt hai trăm năm qua: Đông Hải Long Tam thái tử Nhạc Kha.

Phải thừa nhận rằng, bản tiên đã từng động tình với hắn, đã từng lầm tưởng vị thượng tiên này đối với ta một dạ ôn nhu. Sau này ta mới biết, phàm là mỹ mạo tiên tử, hắn đều đối đãi ôn nhu tận tình. Hoá ra — ngoại trừ Đan Chu, bản tiên cũng được coi là mỹ mạo tiên tử! Ha ha! Điều này với ta mà nói cũng tạm được coi là một chút an ủi.

Có điều Nhạc Kha này rõ ràng là quen biết ta, lại làm ra vẻ lạnh lùng xa cách, cư nhiên gọi ta là “Con chim Loan bé nhỏ”, thật chẳng xem ta ra gì mà, hay là hắn cố ý không muốn nhận ta?

Trong lúc ta mãi đắm chìm với dòng suy tưởng thì Nhạc Kha đã nhanh như chớp tiến đến chỗ mây mù

một có hai người đang đánh nhau dữ dội kia, Tuyết Cáp Tình đang đấu kịch liệt cùng Điền Trì Giao Vương thì bị một chưởng của hắn đánh rơi khỏi đùn mây, phiêu phiêu đang đang rơi thẳng xuống Điền Trì.

Ta chính mắt nhìn thấy Nhạc Kha vọt người lao theo, một tay tóm lấy Tuyết Cáp Tình đáng thương, một tay dùng chưởng lực làm nổ tung thân thể mềm oặt của nó thành muôn ngàn mảnh nhỏ. Một nửa Điền Trì hoá thành màu hồng. Ta nhất thời kinh hãi!

Chuyện xảy ra đã lâu, nhưng mỗi lần nhớ lại lòng ta vẫn thấy vô cùng sợ hãi. Sau ngày hôm đó, ta đã hạ quyết tâm, nếu không đến đường cùng chắc chắn sẽ không đi trêu chọc cái con rồng hổ nộ vô thường ấy, để tránh khỏi bị huỷ tiên nguyên.

Ly Quang không biết ta từng chính mắt thấy Nhạc Kha đem Tuyết Cáp Tình nổ thành từng mảnh nhỏ, nuốt tiên nguyên của nó vào bụng, rồi làm như chẳng có gì xảy ra, thoải mái lắc đầu quẩy đuôi trong làn mây ngũ sắc, tự nhiên không thể hiểu nổi vẻ mặt kinh hoảng của ta lúc này.

Hắn tiến lên hai bước đỡ ta đứng dậy, cúi đầu nói với ta: “Ta không biết vì sao Thanh nhi sơ con hổ này, nhưng nàng thử nghĩ xem, Long Tam thái tử kêu ngao như thế, lại vừa cùng nàng kết oán, đâu lý nào lại hoá thân thành một con hổ bệnh, còn chạy đến núi Nữ Sàng?”. Hắn vừa nói vừa chăm chú nhìn ta, ánh mắt hắn rất chân thành, nhưng không hiểu sao ta thấy sâu thẳm trong đôi mắt xanh biếc ấy có chút gì đó măt mát.

Ta tựa vào lồng ngực lạnh như băng của hắn, cẩn thận ngâm nghĩ, những lời hắn nói không phải không có lý. Ta vỗ vỗ ngực hắn trách móc: “Ly Quang sớm biết Nhạc Kha thích dùng thạch quỳnh hoa làm hương liệu, lại rắc thứ ấy lên người con hổ này, chẳng phải muốn làm cho ta ngột ngạt hay sao?”

Ly Quang khuyên can mãi, ta mới quyết định giữ lại con hổ. Lại thấy Thỏ Tình vẫn còn bị Hổ Yêu doạ đến mức mê mẩn bất tỉnh, tự biết hôm nay không có thịt nai nướng, hắn đành tiếc nuối lắc đầu rời đi.

Ta thấy con Bạch Hổ này chỉ là một con hổ bình thường, sợ nó bị tinh quái trong núi ăn thịt, cho nên mỗi ngày chỉ cho nó đi loanh quanh bên trong kẽ giớ, không cho nó theo ta ra bên ngoài.

Cửu Ly vốn rất chán ghét Bạch Hổ, cho nên mấy ngày nay đối với ta cũng ân cần hơn, chỉ mong ta ra ngoài tản bộ để được ở riêng một chỗ với ta. Ta vốn sợ để hai con thú này ở nhà một mình chúng nó lại cắn nhau, nhẹ thì doạ đến con Thỏ Tình nhát gan, nặng thì làm sập căn nhà tranh ta vất vả xây dựng, cho nên mỗi lần ra ngoài đều dẫn Cửu Ly đi cùng.

Trong núi Nữ Sàng có rất nhiều tinh quái ác thú, có điều bọn chúng vừa nhìn thấy ta từ xa liền cung kính tiến lên hành lễ, gọi ta một tiếng: “Đại tiên.”

Bản tiên cảm thấy yêu thú ở núi Nữ Sàng nơi ta quản hạt chung sống với nhau thật là hài hòa, trong rừng cổ cây sum sê, cũng coi như không phụ đế mệnh. Nếu Thiên Đế biết được, giải bỏ lệnh cấm phạt của ta thì thật là vui mừng vô hạn.

Chẳng qua thế sự vô thường, có nhiều chuyện thấy vậy nhưng không phải vậy. Nhiều lúc, mơ tưởng nhiều quá chỉ chuốc thêm phiền não, thập phần vô ích.

Thời gian thăm thoát, ta đến núi Nữ Sàng đã hơn một tháng, cảnh trí phía trước núi Nữ Sàng đều đã xem qua hết thảy. Một hôm, ta học theo bách tính nhân gian, vén hoa xuyên tán lá, bế Cửu Ly trong lòng, đi về phía sau núi Nữ Sàng.

Ta vừa mới xăm xăm đi vào rừng khoảng một dặm, bỗng cảm thấy hình như có cặp mắt đang theo sát sau lưng. Cửu Ly xưa nay cảnh giác, chớp chớp đôi mắt đỏ nhìn ta, thân mình bé nhỏ của nó ở trong lòng ta cứ bất an mà xoay tới xoay lui, ta thấy thế liền thả nó xuống, nó gào lên một tiếng rồi nhoài người về phía trước chạy trốn mất tăm.

Ta vội vàng đuổi theo, thấy nó vọt nhanh như tên, đành phải niệm cái quyết làm cho nó dính chặt vào người ta. Một người một thú cứ thế xuyên rừng mà đi, khoảng chừng một canh giờ đã đến phía sau núi Nữ Sàng.

Vừa bước chân ra khỏi khu rừng rậm, ta liền bị cảnh tượng trước mắt doạ đến hoảng sợ.

Tương truyền phía sau núi Nữ Sàng toàn bộ đã bị yêu ma chiếm cứ, bây giờ ta mới biết lời đồn này không phải là giả. Từ phía xa xa ta vốn đã nhìn thấy yêu khí, nhưng mãi đến khi đặt chân đến nơi này, ta mới thực sự cảm nhận yêu khí ngùnぐnghẹt tới tấp đập vào mặt vào mũi, chướng khí, lệ khí đen nghịt che kín cả bầu trời. Cảnh tượng này tuyệt không thể thấy từ phía xa, hẳn là bọn yêu ma đã bày ra kế giới, để ngừa Thiên Giới biết được.

Cửu Ly nao núng lui từng bước về phía sau, rồi đột nhiên nó đứng sững lại, xoè chín cái đuôi trắng muốt chắn trước người ta. Ta nhường mắt nhìn vào bên trong kết giới, thấy một nhóm tiểu yêu nửa người nửa thú ánh mắt vô thần, một con Hồ Yêu xinh đẹp đang duyên dáng lượn lờ tới lui lui, rồi ả đột ngột dừng lại phía trước một con tiểu lộc yêu, nhanh như chớp chặt đầu nó xuống, nuốt nội đan tinh nguyên của nó vào bụng. Tiểu lộc yêu đáng thương vẫn đang giương đôi mắt ướt sũng vô tội mờ mịt nhìn Hồ Yêu, đến chết vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù ta không biết bên trong kết giới này là loại yêu ma đáng sợ nào, cũng tự biết chỉ dựa vào năng lực bản thân ta tất nhiên không thể thủ thắng, huống chi là Cửu Ly mới tám năm tuổi?

Trong lòng cảm động, ta bèn niệm cái quyết phόng qua đỉnh đầu Cửu Ly, đem nó bảo hộ cẩn thận ở phía sau người ta. Ngay giữa thời khắc nguy hiểm, Cửu Ly đột nhiên tức giận, hai móng vuốt sắc nhọn của nó đột ngột bao chặt vào lưng ta. Ta âm thầm cười khổ: Cái áo choàng này của ta chắc là bị nó cào rách mất rồi!

Ngay thời điểm đó, bên trong kết giới đã có yêu thú phát hiện ra bọn ta. Một đám yêu thú khác đang kề sát ở phía trên kết giới, y y nha nha như lũ trẻ dân gian mới học đánh vần, ra sức đánh vào kết giới, giống

như đang cực lực muốn phá cái lồng giam mà ra.

Ta che chở Cửu Ly lui về phía sau hai bước, đang chuẩn bị ẩn vào trong rừng trốn đi, đám yêu thú kia lúc này đều chạy trốn hết, chỉ có vài tên đã bị đâm cho đầu rơi máu chảy, thần trí mê man, không biết né tránh. Yêu thú túa ra chạy trốn khắp nơi, xa xa bỗng có một người đi tới, áo choàng đen ẩn hoa văn màu vàng, khí vữ hiên ngang, đúng là Hổ Yêu.

Ta biết đã bị hắn nhìn thấy, tự nghĩ khó có thể chạy trốn, đành đứng lại, vừa cười vừa thi lễ: “Hổ Vương đạo này vẫn mạnh khỏe?”

Hổ Yêu dũng mãnh phá kết giới đi ra, tươi cười nhìn ta, sắc mặt có vài phần ngại ngùng: “Tiên tử..... Là tới tìm tại hạ?”

Rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, sắc mặt hắn liền chuyển sang lo lắng ủ dột, liên tục hướng ta nháy mắt ra dấu: “Nơi này không xứng để gót Ngọc của tiên tử dạo chơi, nàng mau mau mang theo Tiểu Hồ này đi. Hai ngày sau, tại hạ sẽ đến tìm tiên tử trò chuyện, giúp tiên tử giải buồn.”

Hổ Yêu nói chưa dứt lời, một quả cầu lửa đột ngột xuyên qua kết giới, đánh thẳng vào mặt ta. Ta hoảng hốt niệm bùa vài cái quyết, may mắn chặn được sức công kích của hỏa cầu, rồi hóa ra chân thân chim Loan, tóm lấy Cửu Ly bay đi.

Nào ngờ sau đó hàng loạt quả cầu lửa liên tiếp bay về phía ta, không khi mang theo hơi nóng đốt rụi cây cỏ xung quanh ta, sức nóng mãnh liệt áp vào mặt, vào thân thể ta, ta liếc nhìn xuống dưới, mảnh rừng phía dưới giờ đây đã thành một biển lửa, không có đường thoát.

Tộc chim Loan là một chủng tộc vô cùng yếu đuối vô năng. Ở tiên giới có lời đồn, Loan Điểu nhân hậu, mặc dù là cùng chi họ với Phượng Hoàng, nhưng pháp thuật cực kỳ hạn hữu. Phàm là có Loan Điểu giáng sinh, việc đầu tiên đó là học ca học vũ, nhưng khả năng ca vũ của ta lại cực kỳ bình thường, lại chưa từng được di đích thân truyền dạy tuyệt chiêu bảo mệnh, lúc này chỉ biết liều mạng ứng phó, đến khi bên trong kết giới bắn ra liên tiếp chín quả cầu lửa, ta tránh trái tránh phải, rốt cục cũng bị một quả cầu đánh trúng vào lưng, ngũ tạng lục phủ đảo lộn, trên lưng còn bị phỏng một mảng khá lớn, hai cánh mất khí lực, rơi thẳng xuống biển lửa. Tay ta vẫn nắm chặt Cửu Ly đang không ngừng gào thét, ngay lúc này trong lòng ta cảm thấy cực kỳ hối hận: Nếu lúc trước ta không dụ Cửu Ly ra khỏi Thanh Khâu, bây giờ nó hắn vẫn đang tiêu diêu tự tại thập phần vui vẻ, không cần phải cùng ta bỏ mạng ở núi Nữ Sàng...

Phượng Hoàng dục hỏa niết bàn vẫn có cơ hội trọng sinh, chim Loan mặc dù cùng tộc với Phượng Hoàng, nhưng kết cục thật kém rất xa, nếu chim Loan bị lửa thiêu đốt, nhất định là xương cốt hoá tro, hồn phi phách tán.

Khi rơi gần sát vào biển lửa, ta cuối cùng cũng được ngất đi như ý nguyện, miễn được sự đau đớn khi bị đốt cháy.

Trong bóng tối vô tận ấy, ta không biết thật sự kia là một luồng gió hay là một tia ánh sáng.

Không, thế giới này bẽ ngoài tuy đen tối, nhưng kỳ thật ẩn chứa rất nhiều chân tình ấm áp. Giống như một giấc mơ kéo dài, dù biết rõ phía trước không có đá ngầm mưa bão đang chờ đợi, nhưng trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ không yên. Ta phải hao phí rất nhiều thời gian để chấp vá ký ức, mới nhớ rõ ràng rằng trước đây mình là một con chim loan. Khi đó ngày ngày học ca học vũ, đêm đêm ngủ trên nhánh ngô đồng, sáng sáng uống sương đọng trên lá ngô đồng, ngày tháng cứ thế lửng lờ trôi chưa biết thế nào là muộn phiền. Từ sau khi hoá thành hình người, phiền não cứ nối gót nhau mà tới. Sau đó ta nghĩ rằng, quãng thời gian lúc trước khi tu thành hình người chính là một giấc mộng dài tuyệt đẹp, trong giấc mộng ấy chỉ có vui vẻ thoái mái, hoàn toàn không có dấu vết của âu lo phiền não. Chỉ tiếc giấc mộng đẹp ấy đã sớm kết thúc từ lâu! Bây giờ đã không còn như trước.

Lúc đầu ta thấy đầu óc thật hỗn độn, sau đó sáu giác quan lần lượt bừng tỉnh, nhưng chung quanh vẫn là một khoảng tối tăm vô tận. Ta không biết chính mình có còn tồn tại hay không, nhưng ta biết thế giới này là vô cùng rộng lớn, không có biên giới, không có giới hạn. Ta đã từng có ý nghĩ đi tìm biên giới của thế giới này, nhưng cuối cùng chỉ là tôn công vô ích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta chợt nghe được tiếng người huyên náo từ phía xa xa. Giờ phút này, ta tựa hồ như người đi giữa đêm đen chợt nhìn thấy ngọn đèn, liền co giò chạy trối chết về hướng đó.

Đường đi gập ghềnh, ta nghiêng ngả lảo đảo, mấy lần ngã sóng soài nhưng ta hoàn toàn không để ý tới, cũng không cảm thấy đau đớn chút nào. Rồi thình lình chân ta bước vào khoảng không, cả thân thể không chõ bám víu cứ thế mà rơi xuống. Ta chậm rãi rơi phịch xuống đất, giống như rơi vào chốn phàm trần thế tục, ta ngỡ ngàng quan sát: phố sá đông đúc thịnh vượng, tiểu thương ven đường tranh nhau chào mời hàng hoá, bầu không khí thật là ồn ào bụi bặm. Ta nhìn lại chính mình, lục thức dù tinh táo nhưng thể xác đã không còn, phải chăng ta đã thành hồn ma vô ảnh vô hình vô cùng quý dị? Vừa nghĩ đến đây, lòng ta lại chùng xuống... rồi lại mờ mịt nhìn chung quanh: Ta hiện đang ở nơi nào?

Dù là cô hồn dạ quỷ, bọn chúng vẫn nhận thức rõ thời gian địa điểm chung quanh. Còn ta, dù ý thức vẫn tinh táo, nhưng lại không biết mình đang ở nơi nào. Ta ngẩng đầu nhìn lên trời, vầng mặt trời chói chang đang chiếu những tia nắng vàng óng xuống người ta, nhưng ta lại hoàn toàn không cảm nhận chút ấm áp nào...

Khi nỗi sợ ban đầu trôi qua, ta đứng thẳng người, lấy lại tự tin, tuỳ ý cất bước. Chợt nhìn thấy phía trước một tòa lầu gỗ ba tầng cao sừng sững, lão chưởng quầy mập mạp cười tươi rói đứng ngay trước cửa chào mời, ba vị khách nhân đang dừng lại quan sát, ngẩng đầu liếc nhìn chữ "rượu" trên lá cờ. Nhìn từ xa xa, ta đoán là hai nam một nữ. Vị khách nam trung niên khoác một mảnh áo choàng bụi bặm nhau nát, từ đầu đến chân lộ rõ vẻ mệt mỏi thất vọng. Vị khách nam trẻ tuổi lại ăn mặc cực kỳ tươm tất, áo choàng gấm trắng dài, toàn thân toát lên vẻ tôn quý uy nghiêm, mái tóc trên đầu hắn vừa đen nhánh vừa óng mượt. Ta nhìn tóc hắn mà lòng cứ tiếc mãi- mái tóc đẹp thế này để trên đầu một nam tử như hắn thật là lãng phí quá...

Ta thăm thở dài, rồi lại dời mắt tinh tế đánh giá vị khách nữ. Nàng ta khoác một cái áo choàng xanh, phía dưới vạt áo có nhiều hoa văn nhỏ chi chít, sống động tinh tế như chạm khắc vào, mà nếu không nhìn kỹ thì chắc chắn sẽ không nhìn thấy. Ta đoán chừng nữ tử này hẳn cũng là con nhà giàu có, nếu không không thể mặc loại áo đắt tiền thế kia.

Ta vốn nghĩ nữ tử ăn mặc thanh lệ như vậy ăn phải là viên minh châu được phụ mẫu nâng niu cất giữ chốn khuê phòng, được giáo dưỡng tử tế, dịu dàng nhã nhặn, nào ngờ khi nàng ta cất bước, phong thái mạnh mẽ dứt khoát, tuyệt không có chút yếu điệu thực nữ nào. Ta lắc đầu thầm than: Thật đáng tiếc, đáng tiếc!

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, ta cứ thế dõi mắt theo ba vị khách nhân kia, trong lòng nảy sinh một cảm giác vô cùng thân thiết quen thuộc.

Khi ba vị khách nhân ngồi xuống bàn, ta cuối cùng cũng nhìn rõ được diện mạo, trong lòng không khỏi cực kỳ chấn động! Trung niên hán tử dáng vẻ mệt mỏi thất vọng kia rõ ràng là Điền Trì Giao Vương. Còn vị khách nhân mặc áo gấm trắng hoá ra là tên tiểu bạch long tính tình cổ quái thay đổi thất thường: Nhạc Kha! Vì nữ tử khoác áo choàng xanh không ai khác chính là “ta”!

Ta rất ít có cơ hội đứng gần tinh tế đánh giá chính mình như hiện giờ, không nhịn nổi liền đưa mắt quan sát “ta” nhiều hơn một chút. Hôm nay sắc mặt của “ta” có phần tái nhợt, haizz, giống như vừa bị nôn mửa ra hết lục phủ ngũ tạng, khí sắc có phần suy yếu.

Ta nhíu mày suy nghĩ, hình như đúng là “ta” vừa mới nôn xong?

Nếu không phải nhân cơ hội hôm nay, làm sao ta thấy được chính mình ngày ấy, làm sao lại nhớ đến từng giọt từng giọt hồi ức khi đang ở trong thế giới tối tăm này?

Riêng chuyện nhớ rằng ta là một con chim loan cũng không biết là đã hoang phí bao nhiêu thời gian.

Ngày trước ở Điền Trì, ngay tại thời điểm Tuyết Cáp Tình bị giết, tiểu bạch long ở giữa làn mây ngũ sắc hiển hiện chân thân, Điền Trì Giao Vương khuôn mặt già nua nhạt nhoà huyết lệ, vừa đau lòng vừa giận dữ, chỉ vào mặt tiểu bạch long mắng to: “Cái tên bất hiếu này, ngay cả thúc thúc thu yêu ngươi cũng dám chặn ngang một cước!”

Tiểu bạch long đột nhiên hoá lại hình người, đẹp đẽn mây chàm rãi rót xuống, một thân cầm bào trắng như tuyết loang lổ đầy máu tươi, ta đột nhiên muốn nôn, rồi cứ thế nôn lấy nôn để, nôn đến mức trong bụng trống rỗng, cảm giác như toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều bị nôn ra hết.

Nhạc Kha lúc ấy chẳng những không tao nhã săn sóc như hồi lần đầu gặp ta, mà còn ghê tởm cau mày nhíu mi, lạnh lùng phun ra một câu: “Qua bên kia mà nôn, thật là thối quá!”

Ta nghe xong câu nói của hắn mà lạnh thấu tim gan! Bao nhiêu ôn nhu ấm áp hắn đã từng mang đến cho

ta trong phút chốc đều tan biến hết.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngọc Tác Nhân Gian

long Bàn ăn hình vuông, hai nam một nữ mỗi người ngồi một phía, ta liền đứng ở phía còn lại, hơi có chút mới mẻ ngầm nghĩa vẻ mặt không tình nguyện của chính mình.

Lão Điện Trì Giao Vương đang không ngừng lải nhải lẩm bẩm, đại ý là muốn lấy lại viên châu hổ phách vừa bị tên Nhạc Kha nuốt mất. Nhạc Kha thì lại làm ra vẻ không hay biết gì, vẻ mặt lạnh lùng cúi đầu cẩn cùi ăn. Hắn cứ thế hùng hục ăn hết đĩa này sang đĩa khác, sức ăn như gió cuốn mây tan, làm người ta không khỏi nghi ngờ gần đây có phải Đông Hải long cung đang gặp khó khăn về tài chính, cho nên Tam thái tử điện hạ hắn mới bị đói đến mức thế này.

Lúc này, chân thân của ta đang ngồi ngay ngắn phía đối diện không hẹn mà cũng có suy nghĩ giống hệt như ta, vụng trộm ngẩng đầu tặng cho vị Long Tam thái tử này một ánh mắt khinh bỉ. Chuyện này đối với tình cảnh hiện tại của ta lại càng thú vị, ta bị giam giữ cả ngày ở nơi tối tăm kia, thật quá cô độc tịch mịch, cho nên lúc này trong lòng đang hứng trí bừng bừng chờ xem náo nhiệt.

Điện Trì Giao Vương đòi không được nội đan tình nguyên của Tuyết Cáp Tinh, miễn cưỡng chờ cho Nhạc Kha ăn hết thức ăn trên bàn, liền kéo chân thân không tình nguyện của ta xuống lầu đi trước, vẻ mặt tức tối như thể nếu “ta” không đi theo lão sẽ không chịu bỏ qua cho “ta”.

Nhạc Kha天堂, không bao lâu đã đuổi đến trước mặt Điện Trì Giao Vương, hắn quay đầu nở một nụ cười hiếm hoi, lạnh lùng nói: “Tam thúc có muốn ghé qua Long Cung thăm phụ vương ta một chút, phụ vương đã ba ngàn năm không gặp người, quả là cực kỳ thương nhớ.” Lời nói cử chỉ của hắn lúc này quả thật rất ôn nhuyễn, nhưng thật không ngờ sắc mặt Điện Trì Giao Vương đột nhiên chuyển thành trắng bệch, lảo lắc bắp từ chối: “Thúc phụ ở Điện Trì còn nhiều sự vụ bận rộn, phải về gấp để xử lý. Về phần huynh trưởng nơi đó, ngày khác ta sẽ đến thăm. Ngày khác sẽ đến thăm.” Nhạc Kha vừa đầu cười rộ, cử chỉ cực kỳ thân thiết: “Khi thúc phụ đến Đông Hải, phụ vương tất nhiên mở rộng cửa lớn, xếp thành hàng chào đón. Nếu hôm nay thúc phụ có việc, cháu cũng không dám quấy rầy người.” Điện Trì Giao Vương nâng tay áo lau mồ hôi trán, thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân. Liền nghe Nhạc Kha bồi thêm một câu: “Chính là không biết ngày khác cụ thể là ngày nào?” Mặt lão Điện Trì Giao Vương đột nhiên chuyển thành xám ngoét như vừa bị ai đó đốt mất râu rồng, rồi lão vờ như không nghe thấy, lặng lẽ buông tha chân thân ngây thơ của ta, vội vội vàng vàng cưỡi mây bay mất. Tiếp đến “ta” cũng cưỡi mây bay đi. Lúc này chỉ còn mỗi Nhạc Kha cô cô độc độc đứng ở Đông Hải, trước mặt là biển xanh vô tận, phía trên là khoảng không bao la, sau lưng là muôn dặm rừng xanh. Hắn cứ thế đứng lặng, mắt nhìn về hướng biển khơi xa xăm, toàn thân toát lên vẻ tôn quý, nhưng cũng thật thê lương. Ta cũng đứng đấy im lặng quan sát hắn, trong lòng dâng lên sự tò mò nên không bỏ đi theo chân thân của mình. Ước chừng sau khoảng một nén

hương thời gian, ta nghe thấy hắn thở dài rồi đi về hướng biển sâu.

Ta bây giờ vô ảnh vô hình, người bên ngoài không nhìn thấy ta, càng không thể gây tổn thương đến ta, ta lại không sợ nước sợ lửa, thật là vô cùng thuận tiện. Thế là ta liền trèo lên lưng hắn đánh một giắc dài, chỉ cảm thấy hắn cứ đi mãi đi mãi, lúc này ta đã không còn phân biệt được phương hướng, trong lòng bắt đầu dâng lên một chút hỗn loạn. May là lúc ấy hắn đột nhiên dừng lại, đứng trước một căn nhà đá tối om. Căn nhà đá này hắn là đã ở đây biển rất nhiều năm, phía trên phủ đầy rêu xanh, bùn đất trầm tích, còn có rất nhiều loại cá bé xíu đủ màu sắc bơi lội tung tăng trên những cọng rong biển. Thỉnh thoảng, một chú cá lớn gan bơi tới gần Nhạc Kha, liếc trộm hắn một cái, rồi lại dùng hết sức bình sinh bơi đi thật xa.

Ta từ trên lưng hắn nhảy xuống, ung dung nhìn hắn dùng lực đẩy ra cánh cửa đá đen thui, bên trong lập tức toả ra một loại ánh sáng thật nhu hoà. Ta nhíu mày thăm nghĩ, chẳng lẽ hắn lén lão Long Vương giấu một vị mỹ nhân xinh tươi nơi này. Trong lòng đột nhiên cảm thấy bồn chồn, ta vội vàng theo sát hắn đi vào bên trong. Trong phòng trống rỗng, chỉ có một bộ bàn ghế đá, rất là thanh đạm. Trên bàn rải rác nhiều mảnh vụn, ta cũng chưa kịp nhìn kỹ là những thứ gì, đã bị một cái quan tài rất lớn màu lam ở giữa nhà thu hút toàn bộ tâm tư. Quan tài không đóng nắp, ta vung trộm ngó vào, trong quan tài có một vị nam tử trẻ tuổi năm ngay ngắn, mình mặc giáp bạc, làn da cũng thật trắng trẻo, mi dài mắt to, mũi cao thẳng, môi mỏng, ngũ quan anh tuấn, nói chung là cực kỳ đẹp trai. Giữa mi tâm có nhiều nếp nhăn, giống như là hắn đang ngủ một cách cực kỳ thống khổ, cũng giống như là hắn vẫn còn chuyện quan trọng vẫn chưa giải quyết nên không dành nhầm mắt xui tay.

Biểu tình của Nhạc Kha lại cực kỳ quái dị. Ta nghĩ, nếu có ai đó có thể nhìn thấy biểu tình của ta lúc này, có lẽ sẽ đại khái hiểu được vì sao hắn lại có phản ứng như vậy.

Hắn vuốt ve quan tài một lúc lâu, sau đó đến ngồi ở ghế đá phía trên, cầm cọng lông chim màu xanh trên bàn lén rồi ngẩn người, nét mặt của hắn thay đổi có lúc hiền hòa vui vẻ có lúc lại lạnh lẽo như băng.

Tình cảnh này hơi có chút quái dị. Ta tỉ mỉ quan sát cọng lông chim màu xanh ấy, sau một hồi liên tưởng, ta chợt nhận ra đấy không phải là cọng lông đuôi xinh đẹp nhất của ta, vĩ thanh linh, hay sao? Nhạc Kha này thật là vô sỉ, không biết hắn trộm cọng lông đuôi xinh đẹp của ta lúc nào, lại còn đem nó giấu trong căn nhà đá tối om thế này, chậc chậc, thật là vô sỉ mà! Từ khi ta quen hắn đến giờ, chưa từng thấy hắn tươi cười ngọt ngào như hôm này, nhất thời ta cảm thấy thật thú vị, bao nhiêu hờn giận đều tan biến hết, ta lặng lẽ đứng cạnh hắn, nhìn hắn thật chăm chú. Không ngờ hắn lại tuôn ra một câu, ta nghe xong mà cảm thấy trời long đất lở. Hắn nói: “Tỷ tỷ, đệ đã gặp con gái của tỷ rồi.” Những lời này thoạt nghe cũng chẳng có gì khác thường, mấu chốt chính là bí mật đằng sau câu nói ấy. Rồi hắn lại nói tiếp: “Nàng ta pháp lực thấp kém, không biết lượng sức, nhưng lại giống tỷ thích đạo chơi chung quanh. Lúc đầu nàng ở chỗ đệ một thời gian, không lâu lại đến chơi Điền Trì của tam thúc.” Ta như trúng phải cửu thiên huyền lôi, khó chống đỡ đại kiếp nạn, thoảng chốc cảm thấy không gian chung quanh trở nên phiêu tán, lại rơi vào trạng thái vô tri giác.

Trước đây, dì từng nói qua, mẫu thân của ta chính là con gái nhỏ của thủ lĩnh Điểu Tộc đời trước, chân thân cũng là một con chim Loan. Dì còn nói, mẫu thân tính cách ôn thực hiền đức, là vị Nhị công chúa của núi Đan Huyệt được người người khen ngợi, ngưỡng mộ. Chỉ tiếc là khi còn xuân sắc lại gặp phải đại nạn, cả hai vợ chồng cùng chết trẻ, cho nên ta mới được gửi nuôi ở cung Phượng Tê. Sau này ta mới phát hiện, những lời ấy không hẳn là sự thật.

Năm đó ta khoảng hơn sáu ngàn tuổi, đang nǎm vắt véo trên cây xà ngang trong một toà điện hoang vắng của cung Phượng Tê ở núi Đan Huyệt để nghỉ ngơi, tình cờ nghe được hai mẹ con Tiên Nga quét dọn vừa quét tước vừa tán gẫu chuyện xưa trong cung. Người mẹ thở dài: “Mẹ ở trong cung Phượng Tê hầu hạ chủ tử mấy vạn năm, đã thấy qua nhiều thế hệ công chúa, trong đó không giống công chúa nhất chính là Bích Hoàng công chúa.” Ta nửa tỉnh nửa mơ chỉ cảm thấy cái tên này vừa xa lạ vừa lợi hại, không khỏi lưu tâm nghe kỹ hơn một chút.

Tiên Nga trẻ tuổi xấp xỉ tuổi ta, cho nên đối với cái tên này cũng cảm thấy xa lạ, liền nhanh nhảu hỏi lại: “Mẹ! Người mau kể chuyện xưa cho con nghe đi. Bích Hoàng công chúa? Vì sao cái tên này trước nay con chưa từng nghe qua?” Người mẹ cực kỳ khinh thường hừ một tiếng: “Con mà biết cái gì? Bích Hoàng công chúa chính là mẹ ruột của cái con tiểu nha đầu khó chơi được gửi nuôi ở tiền điện đấy!” Hai chữ “gửi nuôi” thực sự chọc vào nỗi đau của ta. Mặc dù ta không biết người mà lão mẹ nhắc đến có phải là ta hay không, nhưng cũng cực kỳ hứng chí, lập tức bỏ quên Chu Công, niệm cái quyết hóa thành con muỗi nhẹ hàng bay đến cửa.

Hai mẹ con ấy vẫn đang ngồi trước cửa thềm đá, lão mẹ đang vô cung kích động dẫu mỏ nói thao thao: “Con gái ta, ngay cả con nha đầu hoang dã kia mà con cũng không biết sao? Tên nó là Thanh Loan.” Tiên Nga trẻ tuổi mở to đôi mắt trong veo như nước, có chút sợ hãi thốt lên: “Mẹ nói là mẫu thân của Thanh Loan chính là tiểu công chúa của cung Phượng Tê? – thật sự là khó tin nha.” Thực ra sau khi ta hoá thành hình người, dì cũng đã từng đem việc này chính miệng nói qua cho ta. Chỉ là dì chưa từng nhắc đến tên của mẫu thân. Trong lòng ta, mẫu thân chính là mẫu thân, ta chưa từng nghĩ tới mẫu thân còn có một cái tên xa lạ được lưu truyền ở tiên giới.

Lão mẹ lại nói tiếp: “Con mà biết cái gì? Còn một chuyện bí mật nữa, đó là thủ lĩnh đời trước cực kỳ yêu thương vị Bích Hoàng công chúa này, nếu chân thân của nàng không phải là một con chim Loan, mà là Phượng Hoàng, sợ là vị trí thủ lĩnh Điểu Tộc hiện nay chính là thuộc về vị Bích Hoàng công chúa này.” Lúc đầu ta chỉ cảm thấy vị lão mẹ này giả vờ hiểu biết, những chuyện bà ta nói ta từ chối dì đã sớm nghe qua. Nhưng mà chi tiết vừa rồi chưa từng được dì nhắc tới, cho nên ta không khỏi cảm thấy mới mẻ. Tinh thần phấn chấn, ta cẩn thận dừng lại để lắng nghe cho rõ.

Lão mẹ kia lại nói tiếp: “Vị Bích Hoàng công chúa này mặc dù bộ dạng ngọc tuyết đáng yêu, nhưng nghịch ngợm hơn cả mười Xích Diễm công chúa gộp lại. Từ nhỏ đã ngang bướng, gan lớn dại thường. Lúc nàng được một vạn hai ngàn tuổi còn nhặt được một vị long tử hơn sáu trăm tuổi của Thiên Giới. Năm ấy, thượng cổ dì bảo Cửu Lê Hồ bị đánh cắp, Thiên Đế hiện nay, lúc đó vẫn là Thiên Giới thái tử Tiễn Nghiêu

được tiến cử đi tìm Cửu Lê Hồ. Vị Tiên Nghiêu thái tử này bản tính phong lưu, trước đó đã nạp hai vị Thiên Phi, và hai vị Thiên Phi đều sinh tiểu điện hạ. Sau khi Tiên Nghiêu thái tử rời đi, hai vị Thiên Phi bắt đầu đấu pháp, vị Thiên Phi bị thất thủ đã đánh rơi vị tiểu điện hạ của mình từ Cửu Trùng Thiên xuống phàm trần, vừa vặn được Bích Hoàng công chúa nhặt đi.” Tiên Nga trẻ tuổi hai mắt sáng rực thét lên: “Cư nhiên có thể nhặt về một vị long tử, nếu Thiên Đế biết được chắc hẳn sẽ trọng thưởng. Thiết nghĩ muôn làm Thượng Tiên cũng chẳng phải là chuyện khó?” Lão mẹ buồn cười gõ đầu Tiên Nga trẻ tuổi một cái: “Điều Tộc công chúa không đủ tôn quý sao? Cần gì quan tâm có được Thiên Đế phong làm Thượng Tiên hay không? Con bé này đúng thật là không có kiến thức!” Tiên Nga trẻ tuổi xấu hổ cúi đầu, hơi có chút thất vọng.

Ta âm thầm buồn cười: Lão mẹ này tự cho mình là cây cao bóng cỏ, kỳ thực tầm nhìn hẹp, lâu ngày sẽ thành tự cao tự đại. Đáng thương cho tiểu Tiên Nga này tâm tư đơn thuần sôi nổi, nói không chừng nãy giờ đã bị lão mẹ làm tổn thương không ít.

Lão mẹ nhìn thấy bộ dáng ủ rũ của con gái, hình như có chút ngượng ngùng, lại càng muốn nói nhiều hơn để bù lại những trách cứ lúc nãy, liền thở dài nói tiếp: “Đáng tiếc Bích Hoàng công chúa tính thích du lịch đây đó, vài ngàn năm cũng không thấy trở về núi Đan Huyệt. Ta nghe nói hình như sau đó nàng chọn một tên ma đầu Lục Giới bất dung làm phu quân, thế nên lão thủ lĩnh mới bị nàng chọc tức mà qua đời, Xích Diễm công chúa nhờ thế mới kế vị tước vị thủ lĩnh. Bích Hoàng công chúa cuối cùng bị rơi vào thiên lôi oanh đinh, hồn phi phách tán, kết cục thật thảm.”

Ta nghe mà sững người, giống như vừa bị ai đó thi phép định thần, mặc dù trong lòng ầm ầm dậy sóng, nhưng toàn thân lại cứng đờ, một sợi lông muỗi trên người cũng không động đậy. Bên tai vẫn vang vang nghe tiếng tiểu Tiên Nga tò mò hỏi: “Mẹ nói như vậy, nhưng người không tận mắt chứng kiến, làm sao xác thực được?” Lão mẹ đương đương tự đắc: “Mẹ đương nhiên là nghe được từ Diệc Đại Quản sự bên người Xích Diễm thủ lĩnh. Nàng ta năm đó đi theo thủ lĩnh ôm về con chim Loan mồ côi ấy, cho nên đã tận mắt chứng kiến toàn bộ câu chuyện.”

“À!”

Tiên Nga trẻ tuổi ngẫm nghĩ một lúc, hồi sau lại cất tiếng hỏi: “Vị long tử được Bích Hoàng công chúa nhặt về hiện ở nơi đâu?” Lão mẹ lắc đầu: “Ai biết được? Đại khái chỉ có vị Bích Hoàng công chúa đã hối phi yên diệt kia mới biết được vị long tử ấy đang ở nơi nào! Từ khi đem Thanh Loan về, Xích Diễm thủ lĩnh liền đem tất cả Tiên Thị, Tiên Nga biết chuyện của Bích Hoàng công chúa toàn bộ trực xuất khỏi núi Đan Huyệt, nếu ta không phải vốn chỉ là một tiểu Tiên Nga quét dọn ở sau điện, chỉ sợ lúc ấy cũng bị đuổi khỏi núi Đan Huyệt, không nơi trú ngụ.”

Tiên Nga trẻ tuổi đứng dậy phủi bụi bẩn trên váy, khi quay đầu lại vô tình nhìn thấy ta đang ngây ngốc ở đây, “A” lên một tiếng, vỗ tay gọi mẹ: “Mẹ mau đến đây xem –”. Lão mẹ chậm chạp đứng dậy bước qua, nhìn thấy ta liền sợ hãi kêu lên: “Con muỗi này vì sao lại rơi lệ?” Tiên Nga trẻ tuổi dang tay đặt

ở phía dưới chân ta một lúc, nhìn vào lòng bàn tay ướt sũng, vẻ mặt hiện rõ nét khâm phục: “Tu thành một con muỗi tiên thật không dễ dàng nha, chẳng trách con muỗi này mừng đến phát khóc.” Lão mẹ nghe thế cũng gật gù phụ họa.

Lòng ta hơi có chút khinh bỉ đối với ả Tiên Nga trẻ tuổi không hiểu chuyện này, liền tò mò xem xét một lượt chân thân hai mẹ con nhà này. Nguyên lai lão mẹ này là một lão già mái, Tiên Nga trẻ tuổi lại là một con chim cút nhỏ. Mọi người đều biết, gà mái một khi tu thành hình người, đặc điểm nổi bật là thích lải nhải lẩm bẩm, dong dong dài dài, thực sự làm người khác chán ngấy. Chim cút lại chính là tử địch của Diệc Đại tổng quản ở núi Đan Huyệt; chẳng trách lại bị phân phó đến toà điện hoang vắng này làm chán quết đòn.

Hai mẹ con vừa đi vừa cảm thán tạo hóa thần kỳ, ngay cả muỗi cũng có thể tu thành tiên, quả thực không dễ. Ta hóa ra hình người, trở về xà nhà phía sau nghỉ ngơi, nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mộng hoang đường. Đến khi tỉnh lại, tất thẩy mọi chuyện đều bị ta chôn sâu vào ký ức. Ta, như trước vẫn là một con chim Loan mồ côi được gửi nuôi ở núi Đan Huyệt.

Hôm nay chầm chậm tỉnh lại từ trong thế giới u tối tĩnh lặng, những chuyện cũ năm xưa bỗng dừng lần lượt hiện về. Chầm chậm nhớ lại mọi chuyện, ta đột nhiên rút ra được một kết luận cực kỳ quan trọng: Ta và mẫu thân dù chưa từng gặp mặt, nhưng lại có cùng một sở thích, đó là thích nuôi thú cưng. Mẫu thân ta từng thu dưỡng một tiểu long tử, ta thì kém người một chút, chỉ nuôi một con Cửu Vĩ Hồ không cha không mẹ.

Ta âm thầm suy đoán, vị nam tử trẻ tuổi năm trong quan tài kia có lẽ là vị long tử đã được mẫu thân nhặt về. Chỉ là vì sao thằng nhãi Nhạc Kha lại gọi mẫu thân là “tỷ tỷ”, nếu không có gì hiểu lầm, chắc hẳn phía sau việc này là một bí mật.

Ta cứ thế cố hết sức vắt óc suy nghĩ, bản thân lại đang trong thế giới tối đen, không cảm nhận được sự trôi chảy của thời gian, lại không có trăng sao để tính ngày tháng, thế nên cũng không biết đã qua mấy ngày mấy tháng rồi. Có điều thân này vô ảnh vô hình, không biết nóng lạnh, cũng không cần ăn uống tắm rửa, cho nên ta rất vừa ý, cứ thế mãi miết rong chơi nơi thế giới tối đen ấy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta thấp thoáng nhìn thấy ở phía xa xa một tia sáng nhợt nhạt, giống như được phát ra từ một hòm châu báu bị phong kín, chỉ còn một khe hở nhỏ, nhưng cũng có một chút ánh sáng lọt ra.

Ta từ khi không còn chân thân thì thật vô cùng thuận tiện, chỉ cần tập trung tư tưởng, trong nháy mắt đã đến vùng phụ cận nơi phát ra ánh sáng. Xem xét xung quanh, ta phát hiện chỗ phát ra ánh sáng là một nơi rất kỳ lạ: không tường phân cách, cũng không có cửa lớn, cửa sổ. Vệt sáng lúc nãy kỳ thực là một lằn ranh, phân ra thế giới tối đen ta đang đứng, và một thế giới khác tràn ngập ánh sáng, giống như sự chia cách giữa đêm và ngày. Ta từng nghe nói qua thượng cổ Cửu Lê Hồ rất là thần kỳ, có thể thu tóm được cả trời đất vào

bên trong, chỉ là sớm đã bị đánh cắp, có lẽ nào ta đang lạc vào bên trong Cửu Lê Hồ?

Thăm dò đánh giá một phen, thế giới tràn ngập ánh sáng dường như cũng vô cùng vô tận không có biên giới, ta nghiêng tai nghe ngóng, bốn phía yên ắng không một tiếng động. Ta không hề do dự, lập tức xăm xăm đi qua, quay đầu nhìn lại, lòng không khỏi cực kỳ chấn động — ta bất quá chỉ mới tiến lên phía trước chừng hai bước chân, quay đầu nhìn lại đã không thấy thế giới tối đen黢 cả, hiện tại ta đang đứng ở một nơi tràn ngập ánh sáng khôn cùng. Thứ ánh sáng này không giống như ánh mặt trời chói chang nóng rát của Mão Nhật Tinh Quân, mà giống như được phát ra từ rất nhiều viên dạ minh châu chồng chất lên nhau, óng ánh tràn ngập màu sắc, vừa nhu hòa vừa ấm áp.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cánh Cửa Ký Ức

Ta mặc dù tính tình ngang bướng, nhưng cũng biết rõ bản thân hiện tại thân cô thế cô không nơi nương tựa, không giống như Đan Chu lúc nào cũng có mẫu thân ruột thịt ở phía trên thay nàng ta tiêu tai giải nạn. Còn ta, từ khi bị phạt đến núi Nữ Sàng, sống chết không rõ nhưng cũng chả có ai để tâm. Mỗi khi nghĩ đến đây lòng ta lại chùng xuống.

Có điều nơi ta đang đứng là một thế giới ngập tràn ánh sáng, ngay cả cái bóng của mình cũng chẳng thấy đâu, cho nên bao nhiêu tổn thương, tủi hờn cũng chỉ là những ý nghĩ thoáng qua trong óc ta, trong nháy mắt những ý nghĩ này đã bị ánh sáng nơi đây xua tan, trong tim ta chỉ còn lại sự tò mò, thích thú.

Ta một lòng muốn tìm ra ngọn nguồn của thế giới sáng rực này, chừng nửa canh giờ sau, ta nhìn thấy từ phía xa xa một bóng dáng màu trắng, bóng dáng ấy tiến lại phía ta mỗi lúc một gần, khi đứng trước mặt ta liền ân cần chào hỏi: “Thanh nhi, vì sao nàng không từ mà biệt?” Nói xong còn định tiến đến ôm lấy ta.

Ta vô cùng kinh hãi, há hốc mồm hỏi hắn: “Ngươi nhìn thấy được ta?” Thân ảnh màu trắng này như ống mày mím cười, đó là Nhạc Kha mà ta từng thích. Nhạc Kha cười to: “Ta thường hay đi đến nơi này trong mơ, để có thể nhìn lại một ít chuyện cũ năm xưa, nhưng trước nay chưa từng gặp qua một vị tiên hữu nào nơi đây, thực sự rất tịch mịch!” Ta mặc dù không biết vì sao hắn xuất hiện ở nơi này, nhưng có thể ở trong một thế giới xa lạ tình cờ gặp lại bạn cũ, cũng coi như là một chuyện may mắn. Ta suy nghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Ngươi thường đến thế giới này, chắc hẳn sẽ biết cách nào rời đi?” Hắn thân thiết nắm lấy tay của ta. Kỳ lạ là ta lại cảm giác giống như linh hồn mình mọc ra một cánh tay, tuy rằng không nhìn thấy cánh tay ấy nhưng vẫn có cảm giác rất quen thuộc, giống như cảm giác trước đây hắn từng nắm tay ta. Nếu ta không thể tìm thấy tay mình thì làm sao có thể rút tay ra khỏi tay hắn được, do đó đành để hắn nắm lấy.

Hắn trưng mắt nhìn ta, rồi lại thở dài: “Ta chưa bao giờ dám nghĩ sẽ được gặp Thanh nhi trong mộng, Thanh nhi bây giờ nhìn còn đẹp hơn hồi mới quen vài phần. Nếu nàng muốn rời khỏi thế giới này, chỉ cần tinh dậy từ trong mộng, tự khắc sẽ rời khỏi, chẳng có gì khó cả.” Ta ngơ ngác nhìn hắn, nói không nên lời. Hắn biết chính mình đến như thế nào, đương nhiên hiểu được như thế nào rời đi. Ta lại không biết chính mình vì sao lạc đến đây, cho nên cũng không rõ cách nào rời khỏi?

Có lẽ hắn thấy bộ dáng ngơ ngác của ta thật thú vị, liền xích lại gần ta, nhìn ta bằng ánh mắt chan chứa tình cảm: “Ta thật không ngờ Thanh nhi có thể quyến rũ động lòng người đến vậy.” Ta nhìn bộ dáng hay quên của hắn, định mở miệng nhắc hắn vài câu, nhưng lại sợ làm hắn thương tâm, đành nuốt xuống câu nói kế tiếp. Không chỉ là ta, cả Bích Dao, Ly Quang đều biết Nhạc Kha có cái tật xấu cực kỳ đồi mộng, đó là

dễ quên. Nói theo ngôn ngữ của phàm nhân, hắn chính là tên ngốc nghếch của tiên giới. Chỉ là tứ hải bát hoang từ trước đến nay chưa từng xuất hiện tên ngốc, tiên gia lại rất xem trọng thể diện mặt mũi, con trai Đông Hải Long Vương sau khi hoá thành hình người lại là một tên ngốc, chuyện xấu thế này tự nhiên vợ chồng Đông Hải Long Vương sẽ giấu nhẹm tuyệt không để người ngoài biết được.

Còn nhớ lúc Điền Trì Giao Vương và ta lần lượt rời đi, cả hai chúng ta đều cảm thấy không cam lòng, nên sau một canh giờ liền len lén trở lại, nấp ở núi đá bên bờ Đông Hải. Đợi suốt ba mươi lăm năm, từ lúc gia đình ngư dân duy nhất bên bờ Đông Hải sinh hài tử, đến lúc tiểu hài tử trưởng thành, làm phụ thân, sinh được một tiểu nữ nhi tròn tròn hồng hồng, rốt cục cũng đợi được Nhạc Kha rời khỏi biển. Khi Nhạc Kha vừa rời mặt nước, Điền Trì Giao Vương liền thầm vào tai ta: “Thanh nhi, ngươi đi lên xem thử, xem xem cháu ta khi gặp ngươi thì mặt cười hay là mặt xụ?” Ta cảm thấy khó hiểu, bản tính lại ham học hỏi liền nhanh nhảu hỏi ngay: “Nếu hắn cười thì sao? Không cười thì sao?” Điền Trì Giao Vương cười hề hề: “Nếu hắn cười, ngươi liền hướng ta vẫy tay. Nếu hắn không cười, ngươi liền giả bộ đi lầm đường, chạy nhanh trở về.”

Khi đó ta thật không rõ hai loại tình huống này khác nhau như thế nào, nhưng vẫn mơ hồ gọi tới một đụn mây, rồi lại vội vàng bay về phía hắn. Khi vẫn còn cách hắn một khoảng khá xa đã nghe tiếng hắn nhiệt tình chào đón: “Thanh nhi! Từ biệt mấy trăm năm, nàng có còn nhớ vị ân công cứu mạng này không?” Ta nhìn xung quanh, trên đầu là mặt trời nóng rát, dưới chân là mặt biển xanh rì, ngay phía trước mặt lại là một thanh niên anh tuấn với nụ cười chân thật cởi mở đến vô tội, hắn làm ta cảm thấy dường như ta và hắn chưa từng gặp lại bên bờ Điền Trì ba mươi lăm năm trước, và dường như những lạnh nhạt kinh thường của hắn đối với ta khi ấy chỉ là một cơn ác mộng mà ta không cẩn thận dệt nên.

Ta máy móc gật gật đầu, bí mật hướng về phía sau vẫy vẫy tay, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo đáp trả hắn.

Ngay lập tức từ phía sau truyền đến một tràng cười khoái trá: “Ta nói hôm nay trời đẹp thế này, chắc chắn sẽ có chuyện vui, hoá ra là gặp được cháu ta. Cháu ta phong lưu phóng khoáng, chuyện này ra ngoài e rằng đã làm tan nát tâm tư của không ít tiên tử?!”

Ta quen biết Điền Trì Giao Vương cũng khoảng mấy trăm năm, rất ít khi nhìn thấy lão cười giả tạo thế này. Ta thầm nghĩ, nếu tên Nhạc Kha lạnh như băng kia lại đòi đưa lão đến gặp Đông Hải Long Vương, sắc mặt lão khi ấy chắc lại càng thú vị. Ta đang hết sức vui sướng chờ xem người khác gặp họa, không ngờ Nhạc Kha đã thân thiết chạy đến chỗ Điền Trì Giao Vương, nói với giọng vừa kính nể vừa ngưỡng mộ: “Nói đến thành tích làm chúng tiên tử tan nát cõi lòng, trong khắp tứ hải bát hoang có ai sánh kịp với tam thúc. Gần đây cháu cũng âm thầm nghiên ngâm, nhưng vẫn không sánh bằng hai phần mười của tam thúc, mong rằng tam thúc vui lòng chỉ giáo!” Điền Trì Giao Vương tựa hồ đối với những lời này có chút hưởng thụ, rung đùi đắc ý, rồi cất giọng đầy tự hào đáp lại: “Đâu có! Đâu có!” Lại làm ra bộ dáng lấy một tay đưa lên đầu che nắng, mặt thì dáo dác nhìn xung quanh nói với Nhạc Kha: “Tam thúc gần đây vì tiên giới trừ hại, diệt được một con Tuyết Cáp Tinh, vốn định lấy nội đan tinh nguyên của nó, thế nhưng tên súc sinh

đó trước khi chết liền đem nội đan tinh nguyên của nó ném xuống Đông Hải. Cháu cũng biết, nếu ta bước vào Đông Hải một bước, đại ca ăn sẽ đem ta đánh gãy chân, cho nên ta chỉ còn cách đứng trên bờ mà tìm kiếm.”

Trong lòng ta đang rất tò mò, ý cười đầy mặt đứng nhìn Điền Trì Giao Vương diễn trò, nghe đến đấy ý cười trên mặt trở nên cứng ngắt, thậm chí còn cảm thấy cơ mặt hơi đau. Tiếp sau, Nhạc Kha lại làm một việc mà ta suốt đời khó có thể quên. Hắn mở miệng phun ra một viên chàm hổ phách óng ánh, rồi ung dung kẹp viên chàm giữa hai đầu ngón tay đưa đến trước mặt Điền Trì Giao Vương, “Có phải thúc phụ muốn tìm hạt chàm này?” Điền Trì Giao Vương gật đầu như bồ cát, không đợi hắn đưa tới nơi đã nhanh tay đoạt lấy, bỏ vào trong miệng, cảm thấy mĩ mãn vỗ vỗ bụng, nghênh ngang rời đi, bỏ lại ta ngây ngô đứng đấy.

Ta bước lên đụn mây trước mặt, cảm thấy gió biển Đông Hải vốn mát mẻ bỗng trở nên giá lạnh, bèn cười ha ha nói với Nhạc Kha: “Tam điện hạ đi thong thả, tiểu tiên xin cáo từ! Cáo từ!” Nhạc Kha vội vàng bước lên đụn mây của ta, nắm chặt tay ta nhiệt tình nói: “Thân thể Thanh nhi khoẻ lại liền quên sạch Nhạc Kha, thật làm tiểu vương đau lòng quá! Từ khi nàng rời đi, Bích Dao thương tâm không thôi, không bằng hôm nay nàng theo tiểu vương hồi phủ, muội muội nhìn thấy chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Ta tránh trái tránh phải nhưng vẫn tránh không khỏi hắn, cổ tay đã bị hai tay hắn siết chặt, trong lòng bồn chồn, không biết cái tên hay thay đổi thất thường này đang nghĩ gì? Lại giận lão gia hỏa Điền Trì Giao Vương kia, lấy được mình chàm liền bỏ lại ta một mình, thật sự quá vô tình vô nghĩa.

Ta gượng cười, cố gắng giãy dụa để thoát khỏi xiềng xích của hắn, miệng thì không ngừng kêu gào: “Điện hạ buông tay, buông tay, người có thể bóp nát xương cổ tay của tiểu tiên đây!” Nhạc Kha vẫn thà chết nắm chặt tay ta, ngoác miệng cười tươi: “Không buông! Không buông! Thanh nhi gian xảo lăm, tiểu vương sợ buông tay nàng sẽ rời đi ngay.” Ta dở khóc dở cười, tình huống này thật đúng là tạo hóa trêu người. Nếu là hai trăm ba mươi lăm năm trước, hắn đã cứu mạng ta, lại còn thâm tình nắm chặt tay ta thế này, chắc chắn ta sẽ cùng hắn tay trong tay sống chết có nhau, bất kể nước sôi lửa bỏng, ta cũng sẽ mãi mãi ở bên hắn, vĩnh viễn không xa rời. Chỉ là giờ phút này đây bao nhiêu vui mừng đã sớm bị gió thổi tan tác, lòng ta rối bời, thật không muốn theo hắn về Đông Hải Long cung. Về phần Nhạc Kha, hắn đang cười mỉm cười rạng ngời, nụ cười của hắn thân thiết ấm áp tới mức ngay cả Huyền Băng vạn năm ở đáy biển sâu cũng phải tan chảy. Quả thực, ta không thể cự tuyệt hắn, đành để hắn lôi lôi kéo kéo, túm ta kéo về Đông Hải Long cung.

Bích Dao cùng ta cách biệt hơn hai trăm năm, vừa nhìn thấy ta liền cực kỳ vui sướng, cười khanh khách, chạy tới ôm chầm lấy thắt lưng của ta xoay tới xoay lui. Ta có chút ăn không tiêu sự nhiệt tình của hai huynh muội nhà này, kéo Bích Dao dựa vào vai để nàng bình tĩnh trở lại: “Chậm một chút! Chậm một chút! Cần thận cái thắt lưng già nua của tỷ!” Bích Dao vẫn cười khanh khách không chịu dừng lại. Ngay cả Nhạc Kha cũng cười thích thú, tiến lại gần, nói: “Dao nhi thích Thanh tỷ tỷ như vậy, hay là đến xin Mẫu Phi thảo chiếu chỉ, để cho Thanh tỷ tỷ của muội định cư ở Đông Hải long cung luôn đi.” Ta vừa nghe đã lắc đầu nguầy nguậy: “Lời này của Tam điện hạ thật làm tiểu tiên hoảng sợ. Tiểu tiên thân là chim muôn, làm

sao có thể sinh sống lâu dài nơi thuỷ giới? Nếu lỡ vì vậy mà da, lông vũ sinh bệnh, người nói tiểu tiên phải làm sao?" Nhạc Kha lại chẳng hề để ý đến lý do ta đưa ra, tiếp tục vừa thuyết phục vừa dụ dỗ: "Phụ vương ta cùng Được Quân có giao tình nhiều năm, hỏi xin vài viên tiên đan nghĩ chẳng khó. Nghe nói Được Quân đúng là thế gian y thánh tổ tông, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ." Nói xong liền cười nhẹ rời đi.

Hôm nay ta bị nhiệt tình của Long tam điện hạ làm cho hoảng sợ, nhất thời không kịp hoàn hồn. Đợi hắn đi rồi, ta cùng Bích Dao ăn một chút sơn trân hải vị, cuối cùng kiềm chế không được, ấp a ấp úng lên tiếng: "Có một chuyện rất lạ....." Bích Dao cười giảo hoạt: "Có phải có liên quan đến Tam ca của muội?" Ta cực kỳ ngạc nhiên: "Làm sao muội biết?" Bích Dao cho tất cả hầu gái lui hết, sắc mặt nghiêm trọng hỏi ta: "Tỷ tỷ đã phát hiện được điều gì?"

Trong lòng tò mò như có con kiến bò lung tung, cuối cùng ta cũng không nhịn được đành ngập ngừng ướm lời: "Thực không dám công chúa, tiểu tiên đã gặp Tam điện hạ ba lần, nhưng chỉ có lần đầu và lần này thái độ của ngài giống nhau. Lần thứ hai tiểu tiên gặp ngài, dù tướng mạo không khác biệt nhưng biểu tình rất lạnh nhạt, cứ như là một người khác, ngay cả tiểu tiên ngài cũng không nhận ra. Nếu không phải Điện Trì Giao Vương cũng nhận ra ngài ấy, tiểu tiên còn nghĩ mình có mắt không tròng nhận nhầm bạn cũ."

Liên quan đến những bí mật của Long cung, ta tự nhiên phải cẩn thận khéo léo, để tránh vị tiểu công chúa này khó xử. Ta định bụng, nếu Bích Dao trả lời thì ta sẽ cho qua, không trả lời thì ta sẽ rời đi ngay, để tránh hai bên cùng khó xử. Bích Dao tỏ vẻ đau khổ dữ dội, thở dài tuyệt vọng: "Tỷ tỷ quả thật tỉ mỉ. Chuyện này thực ra cũng không có gì khúc chiết. Chỉ là Tam ca ta từ nhỏ đã có chứng bệnh hay quên. Không phải chỉ đơn giản là quên người quên việc, mà tính tình cũng thay đổi thất thường, lúc lạnh lúc nóng. Lúc lạnh có thể đông chết người khác, lúc nóng có thể làm người băng tan chảy." Ta bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ thầm trong bụng: Hoá ra vị Long Tam thái tử này là một tên ngốc.

Ngốc nghếch thường là ngờ nghênh, nhưng vị ngốc tử này lúc thì thanh tịnh lúc thì hồ đồ, là một tên ngốc không biết an phận, lại còn cực kỳ thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Đột nhiên nhớ tới hai vị Giao Nhân công chúa xinh đẹp, một ý nghĩ bất hảo hiện lên trong đầu óc ta: Nếu hai vị Giao Nhân tiểu mĩ nhân được gả cho tên ngốc tử này, sau tân hôn mới biết được vị Long Tam thái tử mặt mày sáng láng kia kỳ thật là một tên ngốc,ắt hẳn sẽ khóc đến trôi hết phấn son trên mặt?

Bích Dao thấy ta không lên tiếng, hơi có chút đau lòng nũng nịu hỏi ta: "Tỷ tỷ! Có phải tỷ sẽ ghét bỏ tật xấu này của Tam ca?" Ta nhanh chóng thu lại ý cười vốn đã không tự giác mà tràn ra đầy mặt, âm thầm trách bản thân thật vô ý vô tú, rồi lại liên tục xua tay biện hộ: "Làm gì có! Làm gì có! Tam thái tử ngọc thụ lâm phong, nhất biểu nhân tài, tuấn tú hiếm thấy, tiểu tiên làm sao dám ghét bỏ Tam thái tử?" Bích Dao nghe vậy, cực kỳ vui mừng: "Muội biết tỷ tỷ không phải loại người nông cạn, nhìn thấy Tam ca tuấn tú thì động lòng, đến khi biết hắn có tật xấu thì lại ghét bỏ."

Ta nghĩ bụng: Kỳ thật tỷ tỷ ta chính là loại người nông cạn ấy. Tỷ tỷ ta từ nhỏ không cha không mẹ, gấp

rắc rối cũng không có người thay ta che gió chấn mưa, nếu ta tìm phu quân, ắt hắn sẽ chọn một vị phu quân oai trấn tú hải bát hoang, để hắn thay ta tiêu tai tị họa.

Chỉ là từ trước đến nay cái tâm sự bé nhỏ này của ta chỉ nghĩ mà không nói ra.

Từ khi biết tật xấu không nhỏ cũng chẳng lớn này của Nhạc Kha, thời gian đầu quả thật ta rất thông cảm cho hắn. Ta nghĩ, dù là một gia đình dân gian bình thường, sinh ra một hài tử ngốc nghếch cũng coi là một bất hạnh lớn. Tiên giới đất thiêng trước nay sinh ra toàn là nhân tài xuất chúng, chỉ thiếu mỗi loại ngốc. Nếu chúng tiên biết được Long tam thái tử là một tên ngốc, sợ là các thần tiên nhàn rỗi ở khắp tú hải bát hoang sẽ kéo đến Đông Hải từng nhóm từng nhóm như đi trẩy hội để xem náo nhiệt. Đến lúc đó, Đông Hải Long cung ắt hắn sẽ cực kỳ náo nhiệt. Chưa kể đến các tiên tử xinh đẹp trước nay luôn mơ tưởng tới Nhạc Kha, giờ biết được lang quân như ý của mình lại là một tên ngốc, liệu sẽ cảm thấy thế nào?

Từ đó đến nay đã qua mấy ngàn năm, Nhạc Kha vẫn không hề biết ta đã sớm biết hắn là một tên ngốc. Do biết được tật xấu này của hắn, lần này gặp lại hắn ở dị thế, ta cũng không kinh hoảng lăm. Hắn dễ quên như vậy, chắc sẽ không nhớ chuyện ta đánh hắn toi tả, còn bóc đi rất nhiều vẩy rồng của hắn. Ta đánh bạo hỏi hắn: “Lâu ngày không gặp, thân thể điện hạ có khỏe không?” Hắn giật mình, làm động tác vò đầu, giống như đang cố nhớ ra chuyện gì đó, sau một hồi lâu mới ngượng ngùng trả lời ta: “Lâu nay ta đều ở trong phủ tĩnh dưỡng, cũng không biết sao bộ dáng của ta giống như vừa mới bị thương.” Những lời này thật đúng với mong đợi của ta. Ta có chút giả tình giả ý nói: “Ta thấy tốt hơn là điện hạ không nên đi lại nhiều, cứ ở lại Long cung nghỉ dưỡng đến khi khoẻ hắn đi đã.” Miệng thì nói thế nhưng trong lòng ta lại âm thầm cười trộm. Có điều lời này lại làm Nhạc Kha rất phẫn khởi, trong mắt hắn lộ ra ý cười: “Thì ra Thanh nhi vẫn còn quan tâm đến ta!” Ta nhớ đến bộ dáng trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn ngày trước cùng với vẻ tươi cười độc nhất vô nhị, nhặt không được toàn thân run lên, ta nghĩ, nếu chân thân của ta vẫn còn, lúc này ắt hắn mỉm cười lông chim sẽ dựng đứng lên hết.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Côn Lôn Thần Kính

Thời điểm Nhạc Kha tới đây có chút tịch mịch, lại thêm không thấy được bồng lai tiên cảnh, nên càng cảm thấy thật khó mà trải qua. Vì vậy, gặp được ta lúc này không tránh khỏi nhiệt tình thái quá, dốc hết sức kéo ta đi về phía trước, như thường lệ không ngót miêng khoe khoang kẽ lẽ : " Thanh Nhi lần đầu tới đây, Tiểu Vương vừa hay dẫn nàng đi xem một thứ rất tuyệt "

Ta cùng hắn vốn dĩ cũng thường cùng nhau đi chu du đây đó. Bản thân tiểu a đầu Bích Dao cũng rất rõ ta không ghét bỏ gì huynh trưởng của nàng, nên lại càng trước mặt Đông Hải Long Vương và Vương Phi mà khoe khoang về ta hết chuyện này đến chuyện kia. Trong mấy ngàn năm này ta và Nhạc Kha tựa như hình với bóng. Lại thêm tộc Giao Nhân từ trước đến nay vốn dĩ vẫn có quan hệ khá thân thiết với Đông Hải Long Vương Cung, bởi thế mà không biết từ lúc nào đã biến thành cục diện, ta, Ly Quang và Nhạc Kha ba người cùng nhau ngao du khắp bát hoang tứ hải, chỉ ngoại trừ chốn U Minh âm tào địa phủ và Cửu Trùng Thiên là chưa từng đặt chân đến.

Hôm nay vừa đúng lúc không có Ly Quang, ta với hắn thân mật như vậy cũng là lần đầu tiên. Tuy trong lòng cực kỳ không thoái mái, nhưng lúc này không thể thấy được hình thể thật của ta, âu cũng là điều may mắn.

Hai người chúng ta đi khoảng một canh giờ, liền thấy trước mặt một khoảng tối tối sáng sáng. Ngay tại ranh giới sáng tối đó cũng là một vùng mơ hồ hỗn loạn. Xung quanh mặc dù rất yên lặng tĩnh mịch, nhưng Nhạc Kha vẫn quan sát trước sau, rồi cười đặc ý : " Nghe nói trên Cửu Trùng Thiên có một tấm kính gọi là Quan Trần Kính, có khả năng ngay tại Tiên Giới xem thấy chuyện thế tục ở nhân gian, nhưng lại không thể xem chuyện xảy ra trong quá khứ. Nơi này thần kỳ ở chỗ là nó có thể sánh với Côn Lôn thần kính đã bị tuyệt tích của Côn Lôn Thiên Cung. Nghe nói Thần Kính có thể năng lực xuyên qua thời không, tới được quá khứ vị lai. Hôm nay ta chính là đem nàng cùng đi xem thử. "

Ta bị hắn kéo đến một chỗ hỗn độn, kế đó hắn vươn tay ra sờ soạng xung quanh một lượt, giống như mở một rương bảo vật, tức khắc ánh sáng lấp lánh tỏa ra, trong ánh sáng bảo vật dần dần hiện ra một nữ tử mặc sam y màu ngọc bích, dáng vẻ yếu điệu thướt tha. Nàng từ từ quay đầu lại, mặc dù giờ phút này trái tim nằm trong cơ thể vốn không có hình dạng của con chim Loan là ta đây đập liên hồi-nữ tử này, thế nhưng lại giống ta đến bảy tám phần. Ta sống ở núi Đan Huyệt đã vạn năm, nhưng lại chưa từng gặp qua nàng ta.

Gương mặt nàng ngập tràn ý cười, thần thái phấn khởi, quả thực có thể xứng với từ lúa mắt, như thể một đáo tường vi đang thì nở rộ, tràn trề nhựa sống. Phía sau nàng là một cây ngô đồng, đôi ba cành nhánh ẩn ẩn hiện hiện phía ngoài khu rừng rậm rạp.

Ta ngơ ngác nhìn xuống dưới chân nàng, nơi đó là một vách núi đen sâu vạn trượng. Nàng xé dịch một cây ngô đồng nhỏ, dịu dàng cất giọng " Ta muốn trồng một cây ngô đồng ở nơi này. "

Một tiểu hài tử chừng mươi tuổi từ phía sau nàng chợt chạy đến, làn da trắng nõn, mi thanh mực tú, giọng điệu non nớt " Tỷ tỷ, chờ đến lúc cây ngô đồng này lớn lên, chẳng phải tỷ cũng đã thành bà lão rồi sao ? "

Nàng cười thực vui vẻ đến độ gập người lại, kế đó kéo đứa trẻ kia vào lòng mình, xoa xoa nắn nắn một hồi " Đứa nhóc này... "

Tim ta lại khuya loạn trong lồng ngực.

Cây ngô đồng mà cô nữ tử này trồng chẳng phải là cây đại thụ ngàn năm tuổi trên đỉnh Phượng Dực của núi Đan Huyệt mà Cửu Ly vẫn thường chạy tới đó chơi đùa hay sao ?

Nữ tử kia... Lẽ nào lại chính là mẫu thân mà ta chưa từng được gặp ?

Ta ngây người trong chốc lát, tình cảm yêu thương của một đứa trẻ đối với cha mẹ lại trào dâng. Nhớ tới lời lão mẹ nói mẫu thân ta bị thiên lôi đánh, hồn phi phách tán mà chết. Trong lòng ta vẫn luôn thay người mà biện minh : mẫu thân dù thế nào cũng là Nhị công chúa của Điều tộc, một đời như thế có thể xem là vinh quang. Thời niên thiếu cũng có lúc tùy tiện bốc đồng, vừa rồi thấy qua nét cười tươi tắn trên gương mặt người, đáng vẻ ấy làm sao chịu nổi đau thương sương gió ? Cho dù sau này kết cục có bi thảm thế nào đi chăng nữa, thì những điều tốt đẹp từ trước đến giờ là không thể nào xóa được.

Mẫu thân, người cũng có được một khoảng thời gian vui vẻ tươi đẹp.

Lòng ta vừa chua xót vừa đau đớn, nhưng cũng ẩn ẩn cảm giác vui mừng thanh thản, trong một thoáng, chính ta cũng không rõ bản thân mình sao lại như thế.

" A... »Nhạc Kha bất chợt sáp lại, chỉ tay về phía nữ tử trồng ngô đồng mà nói : " Thanh nhi nàng xem, diện mạo của nàng ta thế mà lại có đến chín phần tương tự nàng. Thảo nào trước ta thấy nàng rất quen mắt. "

Ta nghẹn ngào một lúc, nếu như không phải hiện tại ta chỉ là một thực thể mơ hồ trong suốt, nhất định là đã khóc òa lên.

Trước nay vẫn cứ cô đơn thuần một mình, chịu đủ lời lẽ cùng ánh mắt lạnh lẽo đến độ cuộc sống hàng ngày không có chút ấm áp, ta từng khát khao được như Đan Chu- có kẻ hầu người hạ, trong mơ cũng thấy tủi thân tiếc phận, cũng đã từng nảy sinh ý nghĩ oán hận, căm ghét phụ mẫu sao lại dễ dàng bỏ lại ta nơi trời đất hoang vu này, đầu không mái nhà, chân không tấc đất. Giờ phút ngày trông thấy mẫu thân vui vẻ như thế, khúc mắc bao năm nay bỗng chốc tự nhiên tiêu biến.

Ta tâm thần hoảng loạn, chỉ cảm giác được bản thân bị Nhạc Kha lay mạnh, ở bên tai ta gào to : " Nay

này, Thanh nhi sao lại vừa khóc vừa cười vậy ? "

Ta thử sờ sờ chính mình, thế nhưng lại có nước mắt ? Ta hiện giờ ngay đến hình dạng của bản thân cũng chẳng thể nhìn thấy được nữa là...

Bên tai chợt không ngừng truyền đến lời gọi : " Hồn hồn quay về...Hồn hồn quay về..."

Tựa như có một ma lực kỳ lạ. Ta mơ mơ hồ hồ quay đầu khẽ liếc nhìn Nhạc Kha, rồi nhẹ nhàng tách ra xa hắn, nương theo hướng tiếng gọi đó mà đi. Hắn ở phía sau gọi lớn, nhưng thực sự kỳ quái, ta lại bất vi sở động, thân bất do kỷ mà bắt đầu chạy, càng lúc càng nhanh, hướng về phía thanh âm đó mà chạy.

Cảnh vật xung quanh dần dần biến mất, ta lại hoàn toàn không hề hay biết, chỉ cảm thấy cần phải đi về phía trước.

Trước mắt chợt lóe lên một đạo bạch quang, chân ta đạp vào khoảng không cứ thế mà rơi xuống, trong giây phút đó chỉ thấy toàn thân đau nhức, cảm giác như đã quay trở lại thân thể của mình, mắt ta vừa mệt vừa nặng, căn bản là không cách nào có thể mở ra được.

Bên tai vọng đến một thanh âm lạnh lùng : " Nếu nàng tỉnh, người cứ tùy tiện bảo là mình đã tu chỉnh lại hồn phách của nàng, hoặc nói là có cao nhân nào đã giúp đỡ cũng được, chỉ là không được nói ra ta là được."

Một giọng nũng nịu yếu ớt hỏi lại : " Chẳng may đại tiên hỏi khoảng thời gian trước người đã ở đâu... làm sao tiểu yêu có thể trả lời ? Tiểu yêu pháp lực không cao, e là sẽ bị người phát hiện."

Lại chỉ nghe thấy thanh âm cởi y phục, giọng nói yếu ớt kia vẫn không ngừng run run : " Thượng... thượng tiên, đây là nơi ở của thổ địa, nàng lại đang nằm trên giường... Tiểu yêu thật không thể nào hầu hạ thượng tiên..."

Ta nghe được rất rõ ràng, giọng nói lạnh lùng đó đúng là của Nhạc Kha. Nhưng dù ta cố gắng thế nào cũng chẳng thể nào mở mắt nổi. Trong lòng không chỉ tò mò bản thân trước đây đã ở đâu, mà càng hết sức hiểu kỹ trước việc tên Nhạc Kha mắc chứng hay quên lại nói năng vốn rất cẩn trọng này thế mà lại có thể tại phòng của ta bắt nạt một con tiểu yêu.

Nói đến tên Nhạc Kha kia thấy cũng lạ, khi thì không gần nữ sắc, băng lãnh lạnh lùng, khi thì chỉ cần là tiên nữ có chút tư sắc, liền như ong gấp mặt, luôn tìm cách bám dính lấy. Tính khí ương ương dở dở sớm nắng chiều mưa như thế, quả thật khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì.

"Leng keng!"

Chỉ nghe thấy âm thanh của vật nặng rơi xuống, Nhạc Kha nói với thanh âm lạnh lùng khiến đối phương run lập cập : " Tiểu yêu nhà ngươi muốn bị hồn phi phách tán sao ? Tấm kính này chính là Côn Luân thần

kính, có khả năng xuyên qua thời không."

Lúc này ta chợt nhớ ra, chủ nhân giọng nói nũng nịu kiều mị này chính là vị phu nhân Hồ ly của Hồ yêu kia. Khi ấy chỉ nghe thấy thanh âm thanh thủy như bị vỡ thành ngàn mảnh nhỏ, như thể nàng đang dập đầu liên tục, nói nhỏ trong miệng : " Thượng tiên tha mạng ! Thực sự tiếc yêu..."

Lúc xây dựng căn phòng này, trên sàn được ta trải một lớp đá xanh, mặc dù không thể sánh với độ sáng bóng của ngọc lưu ly, nhưng chắc cũng cứng không kém.

Tên Nhạc Kha này thật là không biết thương hương tiếc ngọc.

Ta dùng sức giật giật lông mi, lần này cư nhiên lại có thể mở mắt dễ dàng, vừa thoáng động, đã nghe thấy một giọng kinh hô : " Đại tiên, người tỉnh rồi ? " Trên đỉnh đầu xuất hiện một dung nhan kiều diễm hoa lê đẫm mưa, trên trán vẫn còn đọng lại một dòng máu đỏ thẫm cực kỳ sát phong cảnh, lúc này đang từ từ nhỏ giọt xuống mi tâm, trông như một chuỗi san hô.

Ta mở miệng, cổ họng như bị lửa thiêu đốt, thanh âm khàn khàn khó nghe : " Hồ cô nương, trán cô chảy máu..."

Mắt nàng ngắn lệ, dưỡng như cực kỳ cảm kích : " Đại tiên thương tình, tấm lòng từ bi. " Mắt thấy nàng đã bật khóc.

Ta hơi có chút ngờ nghênh.

" Tiểu tiên chỉ muốn Hồ cô nương dịch về sau một chút, cứ đứng như vậy, máu trên trán nàng sẽ nhỏ xuống mặt Tiểu tiên..."

Nét cảm kích trên mặt Tử Hồ (Hồ ly tím) liền lặn mất.

Ta trước nay chưa từng hi vọng những người xung quanh đối với ta nảy sinh lòng cảm kích hay quan tâm. Vạn năm qua luôn cô độc một mình, bản thân cũng đã quen rồi. Bây giờ thấy Tử Hồ cẩn thận dè dặt lùi ra sau mấy bước, lại thấy mình chưa từng làm ra việc gì thương thiên hại lý, gây tổn hại đến nàng. Cố gắng lê tấm thân nặng nề ngồi dậy, trong phòng yên ắng tĩnh mịch, ngoại trừ Tử Hồ, ngay đến đứa nhóc Cửu Ly cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn xuống người mình, thương tích nhiều chỗ, nghĩ đến trên mặt hắn cũng chẳng thể nào khá khẩm hơn. Chiếc áo choàng xanh trên người lại càng tệ hại, khắp nơi đều là lỗ hổng do bị lửa thiêu càng trở nên nổi bật. Ta tiếc hận run run chiếc áo rách trong tay, thở dài một tiếng : nghĩ đến chân thân của mình cũng bị thiêu cháy đến thảm thương thế này a ?

Tử Hồ thấy ta không nói không răng, chỉ khư khư giữ chiếc áo choàng, dè dặt hỏi : " Đại tiên ngủ hai trăm năm, đã có thể tỉnh lại. "

Ta có chút kinh ngạc, đánh giá xung quanh một phen, nhà tranh so ra quả thật cũ nát đi rất nhiều, xà nhà lúc xây vốn là cây gỗ mới đốn, nay thế nhưng đã mục đến độ gần như không chống đỡ nổi, bộ dạng thật sự giống như đã trải qua một-hai trăm năm. Trên mặt Tử Hô là ý vui mừng gượng ép, ánh mắt chưa ẩn chút sợ hãi không thể nào che giấu, mỉm cười đứng ở bên cạnh ta.

Ta không khỏi để tay lên ngực tự vấn, quả thật chưa từng làm ra việc gì gây thương tổn cho Hồ Yêu. Sắc mặt nàng ta gượng ép như vậy, nhất định là do bị cột bằng Nhạc Kha kia dọa sợ rồi. Trong đầu không khỏi quyết định, hướng về phía gương mặt đang cúi đầu của nàng ta mà mỉm cười, nhẹ giọng nói : " Tiểu tiên ngủ đã mấy ngày, chỉ cảm thấy xương cốt đều đau. Chính là ngày ấy ở phía sau núi bị trúng một quả cầu lửa, những tưởng sẽ vong mệnh, không biết Hồ cô nương có thể nói cho tiểu tiên rõ sự tình từ đầu đến cuối không ? "

Tử Hô nhìn quanh quất xung quanh, cuối cùng lấy ra từ trong người một tấm kính cực nhẹ, to cỡ lòng bàn tay. Ta dù toàn thân đau đớn, một cử động nhỏ cũng khiến từ chi càng thêm muôn phần thống khổ, nhưng vẫn gắng gượng đưa tay nhận lấy. Chỗ tay chạm tới cảm thấy hơi ướn ướt, mặt kính là phản chiếu sắc đèn óng ánh, nhìn qua trông giống một tấm kính, nhưng khi nhìn kỹ, mặt kính lại đen kịt một màu, ngay cả bóng dáng cũng không thể phản chiếu.

Đây chẳng qua chỉ là giống hình dạng tấm kính mà thôi.

Tử Hô thấp giọng nói : " Đại tiên minh giám. Đây là thần vật thượng cổ Côn Luân thần kính. Đi vào kính này có thể xuyên qua thời không. Đại tiên trước đây ở sau núi bị yêu ma của Ma giới đánh hồn phi phách tán, may mắn là có một vị thượng tiên đi ngang qua đây, vừa hay lại đang giữ thần vật này, nên đem hồn phách của đại tiên nhập vào trong kính, lại dùng thần lực để tu bổ, thế nên đại tiên đã ngủ mê mệt suốt hai trăm năm. "

Ta suy ngẫm trong chốc lát, nhất thời thông suốt mọi chuyện.

Ban đầu tinh lại ở nơi dị giới tối tăm âm u, vô tri vô giác, nhất định là do hồn phách còn chưa vẹn toàn. Ta có thể thấy được sự việc đã qua, ắt hẳn cũng là nhờ vào pháp lực của Côn Lôn thần kính. Chỉ có một điều ta vẫn chưa rõ, vì sao Nhạc Kha cũng ở trong kính ?

Với lại nhìn bộ dạng rành rẽ của hắn, tất nhiên không phải là lần đầu vào Côn Lôn Kính. Lẽ nào hắn cũng từng bị trọng thương, hồn phách không chỗ trú ngụ, chỉ có thể ở trong Côn Lôn Thần Kính ?

Lúc ở trong kính, hắn cũng từng đề cập qua về thần vật thượng cổ Côn Luân Thần kính, trước khi ta tinh lại, cũng từng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Nhạc Kha, chưa bao giờ thấy trên người hắn cùng lúc lại xuất hiện hai dạng tính cách này, lẽ nào, trên người hắn lại đang tồn tại hồn phách của một người khác?

Ngẫm như thế, quả thật khiến người ta đau đầu mà.

Ta đem kính đặt lên tay xem xét tỉ mỉ, mặt kính trơn nhẵn đèn bóng, không nhìn ra chút gì kỳ quái. Sau lưng khắc một đôi chim Loan ân ân ái ái cùng nhau bay lượn. Nghe nói tại nhân gian, những gia đình giàu có phú quý thích chạm hình chim Loan sau gương đồng, ban đầu khi nghe việc này, lòng ta không khỏi vui mừng một hồi. Có điều, một đám tiên nhân mắt cao hơn đầu chốn tiên giới, lẽ nào cũng tự nguyện khắc Loan Điều Kính ?

Côn Lôn Kính này tuy rằng ngày thường không thể dùng để trang điểm, nhưng dù gì cũng là pháp khí quý hiếm của tiên gia. Ta dùng loan y đem thần kính buộc vào bên hông, cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy chiếc áo rách màu xanh của ta giống như làm nền cho Côn Lôn thần kính-một mảng u ám không ánh sáng.

Ánh mắt Tử Hồ khẽ dao động, có lẽ do sợ ta sẽ tra hỏi lai lịch của tấm kính.

Ta trước lúc tỉnh lại đã nghe được đoạn nói chuyện kia, đủ để chứng minh tấm kính này là của Nhạc Kha. Bị trọng thương lại vô tình có được bảo bối, ta thế nào lại truy hỏi cho rõ ràng, vô duyên vô cớ đem pháp bảo này trả lại ?

Bỗn tiên một khi đã đưa ra quyết định, muốn yên tâm thoả mái chiếm lấy bảo vật này, tự nhiên sẽ không lầm mồm lầm miệng. Chỉ là khi ta đứng dậy đi hai bước, có lẽ do ngủ quá lâu, bây giờ bắt đầu vận động đi lại, xương cốt toàn thân dường như muốn nát ra.

Tộc hồ ly trước giờ vốn nhanh nhẹn, thấy ta đi đứng bất tiện, lập tức tiến lên đỡ cánh tay phải của ta, ôn nhu nói : " Đại tiên cần gì cứ việc sai bảo Tử Hồ là được, cần gì phải vất vả ? "

Ta vừa đi vừa nhìn xung quanh, mười bước đã đến cửa phòng, đứng ở trong viện nhìn ra, bất quá đã hai trăm năm chưa hề tỉnh lại, quang cảnh trong viện thật khác xưa rất nhiều.

Bên tay trái là một vườn rau, trong vườn trồng đủ loại cải trắng cải củ linh tinh, to lớn mập mạp trông thật mát mắt. Một nữ tử mặc áo trắng đang ngồi xổm nơi đó nhổ củ cải, đã không còn thấy đôi tai thỏ, lúc này nàng quay đầu lại, mái tóc đen mượt, diện mạo so với trước đây không hề thay đổi, hai trăm năm trôi qua mà lá gan vẫn chẳng lớn thêm được chút nào, vẫn như trước run run giọng nói : " Đại...đại tiên tinh rồi ? Tiểu Yêu đang chuẩn bị cơm trưa cho đại tiên. "

Ta gật gật đầu, để nàng ta đi.

Một con bạch hổ nằm sấp cạnh cái bàn đá trong viện, vết thương trên người sớm đã lành, lớp lông sáng bóng như sa tanh, ta cực kỳ hứng phấn tiến tới " Nhạc Kha ! "

Tử Hồ đỡ bên cánh tay ta đột nhiên run run một chút.

Tử Hồ này cũng có chút kiến thức, nghe thấy ta dùng tên húy của Long tam thái tử đặt cho lão hổ, run rẩy sợ hãi âu cũng là điều khó tránh.

Dựa theo tính tình của Nhạc Kha, cho dù hai trăm năm qua đã giúp đỡ ta, hao tổn không ít linh lực, giờ phút này có lẽ cũng đã quay về Đông Hải Long Cung để tịnh dưỡng, lý nào vẫn có thể lưu lại núi Nữ Sàng hoang vu vắng vẻ này ?

Hắn có chứng hay quên, chẳng biết khi nào sẽ nhớ ra việc bị ta đánh, ta đương nhiên là âm thầm mừng rỡ khi hắn thay ta tu bổ xong hồn phách liền rời đi.

Ta thoát khỏi Tử Hồ, tiến lên ôm lấy cái đầu to to của bạch hổ, hết sờ lại sờ, thân thân thiết thiết trách nó : " Người con hổ không biết điều này. Thấy bốn tinh tinh lại cũng không vui mừng tí nào ? "

Thần sắc bạc hổ như thế cực kỳ mệt mỏi uể oải, cái đầu to chậm chạp chuyển động, đương nhiên cũng không có vẻ gì là thích thú việc ta vuốt ve nó.

Hai trăm năm không gặp, đến con hổ tinh tinh cũng thay đổi.

Ta đem toàn thân áp lên người nó, trên đầu thái dương thực ấm, càng làm nổi bậc nhiệt độ lạnh lěo trên người ta, ta cuối cùng cảm thấy con hổ này cũng giống như Tử Hồ, run run giống như cái rây băng tre ở chốn nhân gian vậy.

Ta nhéo nhéo cái đầu hổ, xoay nó lại, trách cứ : " Chẳng lẽ trên người ta có cái gì chích ngươi sao ? " Thấy nó quả thật yên ổn trở lại, ta âm thầm vui mừng. Lăn lăn trên lớp da lông thơm ngát lại rất ấm áp của nó, ta liền cảm thấy lười nhác, muốn đánh một giấc.

Ngay lúc ta mơ mơ màng màng, chuẩn bị thiếp đi, trên đỉnh đầu chợt vang lên một giọng nói phẫn nộ trong trẻo : " Saoỷ có thể ôm nó ? "

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thả Rông Và Nuôi Nhốt

Ta ngẩng đầu lên, phía sau bàn đá xuất hiện cái đầu của đứa nhỏ chừng mười tuổi, mái tóc đen bóng được cột lên một cách tùy tiện phía sau ót, đôi mắt sáng lấp lánh say động lòng người, như một ngọn lửa dữ dội có thể thiêu đốt tất cả, đuôi mắt xêch lên, mặc dù chỉ mới là một đứa trẻ nhưng đã lộ ra nét mê hoặc kiều mị, khiến người khác hận không thể ngay lập tức thấy được lúc nó lớn lên, đồng thời cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ hào hoa tuyệt thế sau khi trưởng thành. Đứa nhỏ từ từ đứng dậy, vốn dĩ là đang ngồi xổm trên cái ghế ở phía bên kia của bàn đá. Một thân trưởng sam trắng bạc đẹp đẽ lóa mắt, đôi hài da mềm mại, từ trên ghế đá nhảy xuống, căn chặt đôi môi phấn hồng mọng nước, đây rõ ràng là bộ dáng vừa tức giận vừa ủy khuất mà.

Tử Hồ tựa hồ như gấp việc gì đó rất đáng sợ, lùi về sau vài bước. Ta sờ sờ đầu Nhạc Kha, dát dào hứng thú hỏi: “Là ai nhặt tiểu yêu này về vậy?”

Đầu lão hổ dưới tay ta cứng lại trong chốc lát, hại ta túm măt mây nhúm lông của nó.

Đôi mắt đứa nhỏ dần dần long lanh mọng nước, rõ ràng là dấu hiệu sắp khóc mà. Ta trước giờ dù chẳng phải người thiện lương gì, nhưng cũng không dành lòng chọc một đứa nhỏ đáng vẻ như tranh như vây khóc lên, làm hỏng đi bức tranh hài hòa này. Ta lập tức chống tay lên người lão hổ mà đứng dậy, vẫy vẫy tay với đứa nhỏ ở phía xa: “Tiểu tử, ngươi qua đây.”

Thà không gọi còn hơn. Ta vừa gọi, miệng đứa nhỏ đã méo xệch, từng giọt từng giọt nước mắt giàn giụa chảy xuống từ đôi đồng tử đỏ thắm, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Quả nhiên là không nhớ ta...Đồ hồn đản nhà ngươi!”

Dáng điệu đanh đá cùng với miệng lưỡi bén nhọn này, lại thêm đôi đồng tử đỏ thắm, đầu ta thoáng hiện lên một bóng dáng, thử gọi: “Cửu Ly...”. Một luồng ánh sáng trắng chợt lóe lên trước mắt, lồng ngực đã có một cơ thể nặng trịch, đứa nhỏ lao vào lòng ta, khóc đến long trời lở đất, chết đi sống lại: “Tỷ tỷ, đệ cứ tưởng là tỷ đã chết...”

Ta thăm nghĩ, Cửu Ly vẫn là chân thân tiểu động vật thì hay quá. Nó như vậy ở trong lòng ta cọ cọ quẹt quẹt, quẹt hết nước mắt mũi vào vật trước còn chút sạch sẽ của chiếc áo choàng xanh trên người ta. Ta sử dụng vài phần sức, mong kéo nó xuống. Nhưng nó vốn dĩ là Cửu Vỹ Hồ, lại ở trên người ta luyện thành công phu nắm mà bám dính người không buông, mặc dù hiện giờ vuốt sắc đã biến thành ngón tay trắng nõn, công lực này vẫn không vì thế mà tệ đi chút nào.

Ta cẩn thận lùi về sau, không ngờ phía sau lại là lão hổ Nhạc Kha, sau khi bị thương cơ thể hư nhược,

cứ thế ngã lên người nó. May mà Nhạc Kha hiện tại vẫn chưa tu thành hình người, không thể mở miệng kêu đau, chí ít cũng thay ta giữ lại chút mặt mũi.

Tên tiểu tử bám người Cửu Ly dường như lại hoàn toàn không thấy việc ta ngã trên người lão hổ, cứ như vậy mà khóc nức nở. Ta sinh ra cũng không ngốc, chưa từng học biết cách chăm sóc trẻ con. Cửu Ly trước đây chỉ là động vật, ta đương nhiên chọn phương pháp thả rông. Nhưng hiện tại Cửu Ly đã thành bộ dạng mềm mại non nớt, đáng vè nhỏ nhắn khiến người ta yêu thương này, nếu ta cho nó tự do trong núi, sợ rằng sớm sẽ bị yêu quái nuốt vào bụng.

Ta thở dài một tiếng, ôm ôm nó vào lòng, dùng phương pháp lạt mềm buộc chặt nói: “Đê xem, áo choàng của tỷ tỷ rách nát thế này, đừng làm dơ y phục của mình.”

Nó quả nhiên ngừng khóc, như người vừa tỉnh dậy sau giấc mộng dài, “A” lên một tiếng, lùi về sau một bước dài, thực sự thoát khỏi vòng ôm của ta.

Lúc Cửu Ly vẫn còn là một tiểu động vật, nước không sạch không uống, giường không sạch không nằm. Sau khi thành người, tật xấu này quả nhiên không thể một sớm một chiều mà sửa được.

Không nghĩ tới, ta bất quá chỉ muốn thử một chút, đã khiến nó lộ ra bộ mặt thật rồi.

Nó hơi có chút ghét bỏ nói: “Tỷ tỷ, áo choàng xanh của tỷ cũng nên đổi rồi.”

Ngoài cửa vang lên giọng nói thanh thanh như đá rơi vào dòng suối trong: “Ta đã nhờ người may một áo choàng giao tiêu sa cho Thanh nhi, không bằng mặc thử đi? ”

Cửu Ly kỳ quái lùi về phía sau, vừa vặn tiến vào trong lòng ta, đôi môi hồng mọng chu lèn, thấp giọng nói: “Lại tới rồi”

Ta chỉ chỉ vào vết nước mắt nước mũi trên vạt áo mình, nó nhíu nhíu mày ghét bỏ, nhưng vẫn cứ thế rút vào trong lồng ngực ta.

Ly Quang từ ngoài cửa nhanh nhẹn bước vào, trong lòng ôm chiếc áo choàng trắng. Ta đẩy Cửu Ly ra, nhẹ giọng nói: “Chẳng phải đệ rất thích Ly Quang ca ca sao?”

Thân người nó cứng đơ, lớn giọng : “Con mắt nào của tỷ thấy đệ thích hắn?”

Ly Quang đã ở trước mặt, mặc dù nghe thấy lời của Cửu Ly, ý cười vẫn không giảm chút nào, đem áo choàng trong lồng ngực đưa qua. Ta phấn khích mở ra xem, chỉ thấy trên áo choàng minh châu nhấp nháy, đá quý lấp lánh, thực chói mắt dưới sáng ban ngày.

Ta sớm đã nghe nói bộ tộc Giao nhân giàu có, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được lại xa xỉ đến thế, áo choàng tặng cho một người tầm thường cũng hoa lệ như vậy, tay ta mặc dù đã nắm chặt áo choàng,

nhưng vẫn giả bộ từ chối: “Ly Quang, thế này không tốt chút nào. Áo choàng trân quý như thế, vô công bất thụ lộc, ta sao có thể không biết xấu hổ mà nhận?”

Ý cười trong mắt Ly Quang càng sâu sắc: “Bất quá chỉ là một chiếc áo choàng, Thanh nhi khách sáo quá. Với giao tình giữa ta với nàng, cho dù có đem toàn bộ Giao vương phủ trao cho nàng, cũng là điều đương nhiên.”

Phía sau ta, lão hổ Nhạc Kha khẽ gầm lên một tiếng, như thể đối với lời này cực kỳ khinh thường. Ta quay đầu nhìn, bật cười khanh khách: “Ly Quang, chẳng lẽ con hổ ngươi nuôi có thể hiểu được tiếng người?”

Tử Hồ từ nãy đến giờ vẫn lặng lẽ đứng chợt run cầm cập, ta có chút đau lòng nhìn chiếc áo choàng vẫn còn chưa mặc trên tay. Đây coi như chiếc áo đầu tiên mà bản thân nhận được trong cả vạn năm qua, sao có thể đưa cho nàng tiểu hổ ly đem đi chống lạnh? Cuối cùng nghĩ ra một biện pháp, hóa một chiếc áo lông trùm kín lên dáng người xinh đẹp của nàng.

Tử Hồ không rõ vì sao lại sợ tới mức quỳ xuống. Cửu Ly bộ dạng vài phần người lớn chỉ vào Tử Hồ nói: “Ngươi lui xuống.” Nàng ta liền đứng dậy, vội vội vàng lui ra.

Ta ngủ say suốt hai trăm năm, hôm nay mới tỉnh lại sau giấc mộng dài, trong lòng có rất nhiều băn khoăn cần giải đáp. Trước mắt Nhạc Kha không ở đây, nhưng Ly Quang từ trước đến giờ vẫn luôn như hình với bóng với hăn, đương nhiên cũng sẽ biết một vài việc. Ta cẩn thận tháo Côn Lôn kính bên hông đưa sang: “Ly Quang có biết đây là vật gì?”

Ly Quang nhận lấy tấm kính, mỉm cười trên dưới quan sát ta: “Thanh Nhi vẫn luôn ngủ say, khí sắc cũng không tốt. Hôm nay tỉnh lại, xem ra rất có tinh thần.”

Ta cúi đầu nhìn chiếc áo choàng rách trên người mình, những lỗ thủng to đùng trên áo do bị lửa thiêu đã tuyên cáo một cách rõ rệt dán vẻ lêch thêch của chủ nhân. Áo choàng xanh này chính là do lông vũ trên người ta biến thành, nghĩ đến lông vũ hăn nhiên cũng bị đốt trụi chẳng còn lại bao nhiêu. Bị đốt đến như vậy ta cư nhiên còn có thể đứng đây, chắc chắn là có vài phần tinh thần rồi.

Ta cười cười thừa nhận: ”Đúng thực rất có tinh thần.” Nhân tiện niệm một cái quyết, đem áo choàng trong lồng ngực Ly Quang mặc vào, chỉ cảm thấy hoa hòe rất rõ ràng, trên đó đính không biết bao nhiêu là bảo thạch minh châu, có thể sánh với Phượng bào ngũ sắc của Đan Chu, cực kỳ tinh xảo, cực kỳ sắc sỡ lóa mắt.

Đôi mắt Ly Quang lộ ra một tia khẩn trương: “Thanh Nhi có thấy áo choàng này quá sức xa hoa?”

Ta vui rạo rực trong lòng, xoay một vòng, liên tục lắc đầu: ”Ly Quang có điều không biêt, loài chim chúng ta trước giờ vẫn luôn chú trọng bề ngoài, giống như Đan Chu có được Vũ Y ngũ sắc, có thể nói là có

được lợi thế lớn, việc tuyển phu quân nhất định cũng sẽ thuận lợi vài phần. Nếu không nhờ vào Vũ y ngũ sắc, nàng ấy sao có thể trở thành Thiên hậu nương nương tương lai?"

Lời này thật sự có vài phần hạ thấp Đan Chu, nàng ta có thể cùng Thiên gia kết hôn, dung mạo xinh đẹp đương nhiên quan trọng, trọng yếu nhất vẫn là gia thế. Chỉ là ta trước giờ vẫn luôn thích bôi nhọ nàng ta, cơ hội tốt thế này lý nào lại có thể nói câu công bằng?

Ly Quang biết rõ tật xấu của ta, ánh mắt chớp lóe, có chút buồn cười: "Chỉ sợ cơ hội như vậy trao cho Thanh nhi, Thanh nhi cũng sẽ không nguyện ý?"

Nói xong cầm Côn Lôn kính trong tay lên, bắt đầu xem xét tỉ mỉ.

Ta nhớ tới cuộc sống thường ngày của Đan Chu thật giống cảnh cá chậu chim lồng, không nhịn được thấy thật đáng thương. Đột nhiên nghe thấy Ly Quang kêu lên: "Đây – Lẽ nào lại là...", đem Côn Lôn kính lật qua lật lại trên tay nhìn ngắm kỹ càng.

"Đúng thực là Côn Lôn kính!" Hai tròng mắt hắt sáng rực, kích động không thôi: "Thanh nhi làm thế nào lại tìm được bảo bối này?"

Ta có vài phần thắc vọng: "Ly Quang chưa từng thấy qua Côn Lôn kính?"

Hắn lắc đầu, thử niệm chú ngữ, bề mặt tối đen của Côn Luân kính một chút cũng không suy suyển, chỉ còn cách đem nó đưa lại cho ta.

Ta vẫn chưa hết hi vọng, lại hỏi: "Ly Quang mấy ngày nay có gặp qua Nhạc Kha?"

Trong nháy mắt, ta thấy thần sắc hắn cực kỳ không tự nhiên, ánh mắt dời đến trên người bạch hổ Nhạc Kha, ta không nhịn được vỗ vai hắn cười lớn: "Ly Quang a Ly Quang, ta cướp lấy bạch hổ ngươi nuôi để thay ta trút giận, ngươi thế nào lại có thể hồ đồ như thế? Ta nói là nói Nhạc Kha Tam thái tử Long Vương, không phải chỉ con hổ này."

Gương mặt như ngọc của hắn lập tức hiện lên chút đỏ, vừa gật gật lại vừa lắc lắc đầu. Bạch hổ Nhạc Kha bắt đầu đứng dậy rẽ rẽ đi qua, thấp giọng gừ gừ, như thể cực kỳ bất mãn việc ta chọc ghẹo nó. Ta sờ sờ cái đầu to của nó, an ủi: "Một con hổ phàm trần nho nhỏ, chưa từng đắc đạo tu tiên, lại trùng tên với Đông Hải Long cung tam thái tử điện hạ, chẳng phải là tam sinh hữu hạnh hay sao?"

Dưới tay là một khoảng không, Bạch hổ có chút tức giận kiên quyết quay đầu sang chỗ khác, nhất định không cho ta sờ.

Ta ngượng ngùng thu tay về, cười khan: "Ly Quang có điều không biết, con hổ ngươi nuôi ban đầu tính tình khá tốt, không ngờ ta ngủ hai trăm năm, tính khí cáu kỉnh này lại trở nên lớn như vậy."

Cửu Ly ở bên cạnh sung sướng khi người gặp nạn: “Tỷ tỷ cả ngày bắn nhạn, lại nói nhạn mổ vào mắt. “(giống vừa ăn cướp vừa la làng?)

Lúc đó ta không biết nó có ý gì. Chỉ có chút lo lắng nhìn về hướng đỉnh núi Nữ Sàng, nơi đó từng là cảnh trời trong xanh không một gợn mây, mà nay nhìn từ xa xa cũng thấy tiên khí lượn lờ, thế nhưng nếu như từ vị trí bên dưới của ta nhìn lên, ma chưởng khí hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Ta ngủ say suốt hai trăm năm, tiên thuật đương nhiên sẽ lơ lỏng, nếu như yêu ma nhân lúc này ô ạt tấn công, sợ là chỉ trong một giờ ba khắc tính mạng cũng chẳng giữ được.

Ly Quang nhìn theo ánh mắt của ta, mắt cũng lộ vẻ ưu lo: “Thanh nhi, hai trăm năm nay ta vẫn thường xuyên lui tới, mặc dù chưởng khí sau núi càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không rõ yêu ma vì duyên cớ gì, lại chưa từng quấy nhiễu đến thế.”

Tối hôm sau, ta viết một tấu chương báo cáo sự việc lên thiên giới, chính là lúc vừa niệm tiên chú, gửi tấu chương lên thiên đình, thì loạt loạt quả cầu lửa từ đỉnh núi lao đến, thẳng hướng về phía tấu chương.

Tấu chương ta tốn công phí sức viết hết một đêm, trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi, phiêu tán trong không khí.

Hướng về đỉnh núi, nơi đó một mảnh tĩnh lặng, đêm nay trăng sáng sao thưa, chim chóc ẩn nấp, mảnh thú cũng không thấy bóng dáng, một màn diễn ra trước mắt vừa rồi tựa như chỉ là ảo giác, căn bản là chưa từng có quả cầu lửa nào xuất hiện.

Ta mặc dù tiên thuật thấp kém, nhưng rốt cuộc cũng coi như có chút kiến thức, có thể đốt tấu chương ta đã niệm tiên chú thành tro bụi, đây không phải là lửa của hỏa châu bình thường, mà là Tam vị chân hỏa.

Chẳng trách ta thiếu chút nữa bị đánh cho hồn phi phách tán-hôi phi yên diệt, không thể đầu thai.

Ta trở lại trúc viện, đèn sớm đã tắt, Cửu Ly ngồi trên bàn đá bên trong viện, đôi đồng tử đỏ thắm trong bóng đêm sáng đến kinh người, bên trái lão hổ Nhạc Kha nằm phủ phục phía dưới, Thỏ tinh cùng Tử Hồ cũng im lặng đứng hầu.

Ta đoán bọn họ đều đã thấy việc tấu chương bị đốt, miễn cưỡng cười nói: “Đã quá nửa đêm, sao lại không đi ngủ, còn tập trung trong viện làm cái gì?”

Tử Hồ run giọng hỏi: “Đại tiên, bây giờ làm thế nào?”

Ta kiểm một cái ghế đá gần nhất ngồi xuống, trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp.

“Cửu Ly, đệ đã ở bên tỷ tám trăm năm, sớm muộn gì cũng phải về Thanh Khâu. Theo tỷ tỷ nghĩ, không bằng hai ngày này lên đường đi. Thỏ yêu trù nghệ không tôi, Tử Hồ lại ôn nhu, Thanh Khâu đường xá xa

xôi, chặng đường phía trước có thể hẫu hạ ngươi. Về phần Nhạc Kha, thân thể cường tráng, tý tỡ sẽ cho đê cưỡi nó để khỏi đi bộ, ngày mai liền lên đường.”

Cửu Ly nhào tới, đôi mắt sáng rực như lửa, gương mặt thanh lệ ẩn chứa tức giận: ” Tỷ tỷ có chuyện liền muốn đẩy Cửu Ly đi xa. Cửu Ly không cha không mẹ, về tới Thanh Khâu cũng chỉ là một cô nhi, so với cái chết có gì khác biệt?”

Ta vội vàng đưa tay bụt kín miệng nó, trách mắng: ” Tuổi còn nhỏ, nói bừa cái gì?”. Tiên yêu tộc, mặc dù tuổi thọ dài hơn so với người phàm, nhưng nếu chết đi, chính là bị hồn phi phách tán, hôi phi yên diệt, khó tìm tông tích trong lục giới, đây là điểm ta kiêng kỵ nhất.

Đôi môi mềm mại dưới tay dần dần lan tỏa hơi nóng làm lòng bàn tay ta ấm ướt, cảm giác được gương mặt đứa nhỏ này đang càng lúc càng mất bình tĩnh, ta buông tay, mềm giọng yêu cầu.

Nó bất quá mới là một đứa nhỏ chừng mười tuổi, trải qua một lần nguy hiểm, ta không thể nhẫn tâm để nó theo ta chịu nguy hiểm lần nữa, chỉ hi vọng có thể mềm mỏng khuyên nó đồng ý rời khỏi nơi này.

Chỉ tiếc Cửu Ly tâm ý kiên định, khổ cực khuyên răn thế nào cũng không nghe. Ta mỗi ngày đều thở ngắn than dài, sầu khổ khốn đốn không thôi. Lao tâm khổ tứ bày đủ kế sách khuyên Cửu Ly, thế nhưng tiểu tử này có chết cũng không chịu rời ta. Cả Tử Hồ và Thỏ yêu cũng không chịu rời đi, lão hổ Nhạc Kha không thể nói chuyện, nhưng im lặng trầm mặc, đến cánh cửa viện không bước ra một bước, đủ để chứng minh quyết tâm cự tuyệt của nó.

Ta nghiêm túc tự kiểm điểm bản thân giáo dưỡng thất trách, trong điều kiện bình thường, đứa nhỏ được dưỡng theo cách “thả rông” bản tính sẽ khó thuần, so ra thì những đứa trẻ dưỡng theo phương pháp “nuôi nhốt” lại ngoan ngoãn nghe lời hơn. Cũng may ta trước giờ chưa từng gặp phụ mẫu Cửu Ly, nếu không để bọn họ biết được Cửu Ly bị ta nuôi dạy thành đứa bướng bỉnh thế này, chẳng biết liệu có lật tung nhà tranh của ta hay không.

Bất quá, chờ tới lúc bọn họ đến đây, nhà tranh sớm đã hóa thành một đống tro tàn.

Tối hai ngày sau, Hổ Yêu đến đưa tin, đứng ở bên ngoài kết giới tha thiết nhìn vào trong viện. Lúc đó chúng ta đang dùng bữa, Tử Hồ thấy hắn trước tiên, sắc mặt sớm đã trắng bệch, răng va vào nhau lập cập. Lúc ấy ta đang ăn rất vui vẻ, không hề trông thấy hắn. Chỉ nghe thấy tiếng răng va vào nhau của Tử Hồ, ngẩng đầu nhìn sang, nàng ta lúc đó thần sắc hoảng loạn, cũng không biết cầu cứu ta, chỉ nhìn chăm chằm vào Nhạc Kha đang quỳ rạp trên mặt đất.

Ta quay đầu nhìn, thấy Hổ yêu đang cười đến hưng phấn, hướng ta vẫy vẫy. Cả đám trong viện cũng chỉ chăm chằm nhìn Nhạc Kha đang nằm sấp mà ngủ.

Ta “xì” một tiếng, bật cười: “Cái đám ngốc này. Tuy bề ngoài Nhạc Kha với đầu hổ ngoài kia đều là bà

con với nhau, nhưng nếu hai hổ đánh nhau, không cần suy nghĩ, bị thương đương nhiên là con hổ nhà chúng ta – cho dù nó to gấp hai lần.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Không Li Không Rời

Ta đứng ở cửa, khẽ cười: "Không biết chuyện gì lại phiền đến Hổ Vương phải quá bộ?"

Lúc mới đến núi Nữ Sàng, ta chưa từng bận tâm đến Hổ Yêu này, tuy rằng trên người hắn có lê khí, nhưng ta tốt xấu gì cũng vạn năm tu vi, cùng hắn đánh nhau không hắn là không có phần thắng. Nhưng từ khi biết được pháp lực của yêu ma phía sau núi, ta lại càng nhận thức rõ cái mạng nhỏ của mình hiện tại tùy thuộc tâm tình của kẻ khác. Không chỉ bản thân, mà còn cả bốn cái mạng trong hậu viện cũng thế.

Hôm nay đối với Hổ Yêu, ta lại càng phải nhũn nhặn.

Hổ yêu trông thấy ta tươi cười chào đón, trên mặt mặc dù chớp lóe lên kia kinh ngạc, nhưng vẫn mặt mày hớn hở, ánh mắt yêu thương trên dưới đánh giá ta, than thở : " Tiên tử hai trăm năm qua bế quan tu luyện, chưa từng ra khỏi phủ, thật khiến tại hạ thương nhớ khôn nguôi. "

Bế quan tu luyện ?

Ta bế quan đến độ suýt nữa hồn phách cũng mất. Nội tâm mặc dù thấy lời nói của hắn có chút thân thiết quá mức, nhưng cũng không phản bác, lập tức làm ra dáng bộ nịnh nọt, qua quát nói : " Pháp lực của tiểu tiên không quan trọng, cũng không biết hôm ấy sau núi đụng phải vị đại tiên nào? Những thỉnh Hổ Vương thay tiểu tiên nói tốt nhiều hơn vài câu. " Mặc dù biết rõ sau núi là yêu ma, cũng rõ bản thân đang mở to mắt nói dối, ta hôm nay mới nhận thức được việc bản thân trước giờ tự cho là có chút cốt khí, thực ra lại rất tầm thường, bất quá những tiên thi đó mặc dù lời lẽ lạnh nhạt, cũng không thể lấy đi tính mạng ta.

Hổ Vương cũng rất khiêm tốn : " Tiên tử nói thế là thế nào ? Việc của Tiên tử lại càng là việc của tại hạ. Chỉ là Áp Vương (1) trong núi hôm nay đã nhờ tại hạ đến đây chuyển lời, lão nhân gia người muốn gặp địa tiên núi Nữ Sàng, tại hạ rảnh rỗi liền đến thăm Tiên tử, thuận tiện chuyển lời. "

(1) Áp Vương : Truyền thuyết nói rằng Áp Dữ vốn là thiên thần, thời Hoàng Đế, thiên thần "Nhị Phụ" thân rắn mặt người, dưới sự xúi dục của thiên thần "Ngụy", đi mưu sát Áp Dữ cũng là thân rắn mặt người. Hoàng Đế biết được liền xử tử Ngụy vì bị xúi giục Nhị Phụ giết Áp Dữ, phạt nặng Nhị Phụ. Hạ lệnh thiên thần dưới trướng đưa Áp Dữ đến núi Côn Lôn cho vài vị Vu sư dùng thuốc bất tử để cứu hắn, ai ngờ sau khi Áp Dữ sống lại thì thần trí mê loạn tiến vào dòng Nhược Thủy dưới chân núi Côn Lôn nên biến thành hình dạng giống bò, thân đỏ, mặt người, chân ngựa, tiếng kêu giống như tiếng thú dữ con kêu khóc. Sau mười ngày ngâm trong dòng nước thì lên bờ làm hại dân chúng, bị thần tiễn của Hậu Nghệ bắn chết. Về hình dáng áp dữ có khá nhiều loại, áp dữ trong truyện là đầu rắn mình rồng

Ta lần đầu tiên nghe nói đến tên tuổi của yêu ma đã chiếm cứ nơi này, nghĩ tới ngọn lửa dữ dội nướng chín người kia, liền xúc động muốn chạy trốn. Hắn muốn gặp ta, nhất định là vì việc hai hôm trước gởi tấu chương lên Thiên đình đã chọc giận hắn. Nếu như chỉ đơn giản là một mình ta, dụng thuật độn thổ, Địa tiên ta thể nào cũng là danh phù kỳ thực. Hắn muốn tại núi Nữ Sàng rộng mấy dặm này tìm được ta, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng nhìn lại phía sau, bốn cái mạng trong hậu viện gần gũi với ta là thế, há có thể để ta tùy tiện làm xăng làm bậy ?

Thấy Hổ yêu vẫn đang nhìn ta đầy mong đợi, đành phải đắn đo nặn ra một ý cười khéo léo : " Tiểu tiên lần đầu tiên chưởng quản núi Nữ Sàng, mọi sự còn chưa nắm rõ. Nếu Áp Vương đã muốn gặp tiểu tiên, chọn một ngày trời trong xanh không khí trong lành, tiểu tiên nhất định sẽ đến bái phỏng. "

Hổ yêu lắp bắp, nửa ngày mới nói : " Áp Vương lão nhân gia ngài muôn hẹn đêm mai gặp thổ địa núi Nữ Sàng, không biết có thuận tiện cho tiên tử ? "

Ta thoái mái đồng ý. Trong lòng dù cực kỳ căng thẳng, nhưng lại không thể để Hổ yêu coi thường, đành phải qua quýt vài câu lấy lệ.

Hổ yêu dường như đối với sự việc lần trước canh cánh trong lòng, không câu nào không hỏi về thương thế của ta. Ta bị hắn phiền đến chết, lại không thể phát tác, cuối cùng đành nhận hai cây linh chi ngàn năm hắn tặng, mới đuổi hắn đi được.

Cả đám trong viện thấy hai người bọn ta đứng đây cứ kẻ này khiêm nhu qua kẻ kia khách khí lại, giống như người một nhà, đứa nào đứa nấy đều như nuốt phải con cúc bị ghẻ chốc, cực kỳ khó nuốt trôi. Lại thấy Hổ Vương đưa ta hai cây linh chi ngàn năm, ta thế nhưng lại không hề từ chối mà nhận lấy, thiên ân vạn tạ, càng lưu luyến tiễn Hổ Vương đến khi bóng dáng của hắn đã khuất khỏi tầm mắt, lúc ta quay lại, sắc mặt liền giống như cái bảng pha màu, màu nào cũng có.

Ta mặt ủ mày chau cầm nắm linh chi thảo vừa mới tiến vào cửa viện, Cửu Ly đã vọt tới, đem linh chi thảo quăng xuống đất, đập mấy cái nát bươm.

Trước giờ nghe nói phụ mẫu ở nhân gian đối với con cái không nghe lời thường dùng gậy dạy dỗ. Ta lúc mới nghe kinh ngạc vô cùng, chẳng qua là một đứa nhỏ bướng bỉnh, nếu thực sự quá mức khó dạy, lấy dây thừng cột lại giống như niêm chung định thân, có gì khó khăn?

Hôm nay thấy Cửu Ly bộ dạng lỳ lợm ương bướng, không ngăn được lửa giận trong lòng, mặc dù niệm một cái chung định thân đương nhiên có thể chế trụ nó, nhưng lúc này muốn làm lại là lấy cây đập nó một trận, phát tiết lửa giận trong lòng.

Ta trước nay tính tình không tốt, giờ tai vạ đến nơi, tâm tình liền có chút buồn bực, lại nuôi dạy đứa nhỏ này tính khí kích động như dầu đun sôi, cũng lười phải che đậy bằng cái gì thanh cái gì nhã, kiếm cái ghế gần nhất ngồi xuống, kéo Cửu Ly đặt trên đùi, bắt chước cảnh lão mổ heo đánh con mà ta thấy trước đây ở

nhân gian, nhất y nhất dạng, trước đem áo ngoài của nó cởi ra, chỉ còn lại trung y, vung mạnh tay đánh xuống.

Cũng may sau khi bị thương thân thể hư nhược, mặc dù ta trước giờ chưa từng đem tên tiểu gia hỏa bốc đồng này đánh cho gào khóc thảm thiết, nhưng vẫn đánh cho đôi mắt đỏ thắm kia ằng ẳng nước. Lúc đầu chỉ là đong đầy hơi nước, kế đó liền từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, không thể ngừng lại.

Trên người ta mặc Giao tiêu sa, không thấm nước, những giọt nước mắt kia cứ thế mà giọt này nối tiếp giọt kia rơi xuống đất.

Tử Hồ vội tiến lên nhỏ giọng khẩn cầu : " Đại tiên, với trẻ con không thể xuống tay. "

Ta vốn dĩ cũng muốn dừng tay, nhưng tên tiểu tử này lại ngang bướng, thấy Tử Hồ ăn nói khép nép vì mình cầu tình, rõ ràng đau đến nước mắt lưng tròng, vẫn ngoan cố gân cổ lên rống : " Đệ không sai, chính là không sai. " Chỉ chọc ta lửa giận lại phùng phùng nổi lên, vô thức khiến lực đạo bàn tay mạnh thêm ba phần.

Tử Hồ xin xỏ hết nửa ngày, thấy ta một chút cũng không nghe, ngược lại đáng vẻ càng nghiêm khắc nên cực kỳ thấp thỏm lo sợ.

Cửu Ly đưa nhỏ đáng chết này vẫn cứ ngoan cố kiểu hảo hán dởm, giống như mấy gã hán tử ngốc nghếch đầu đầy trung nghĩa, đao kề cổ vẫn hô cao trung liệt lỗ nghĩa, rõ ràng là tính mạng còn không bảo toàn nổi, lại nói cái gì mà lỗ nghĩa trung liệt ? Ta hễ trông thấy tình cảnh như vậy, chung quy nghĩ thế nhân ngu không ai bằng, hôm nay thấy bộ dáng nó như thế, chỉ nghĩ linh khí ngày xưa một chút cũng không có, lại chỉ toàn lỗ mảng, càng không nhịn được, đánh mạnh tay hơn.

Thỏ Yêu trước giờ chưa từng gặp qua tình cảnh này, sớm đã sợ đến run lẩy bẩy, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Vẫn là Tử Hồ lớn gan kéo Cửu Ly ra khỏi lòng ta, lại nắm chặt tay ta, liên tục kinh hô : " Đại tiên, đại tiên đừng tức giận. Sau khi bị thương không thể nóng giận, đánh sau này cũng có thể đánh, tức giận hại thân thì phải làm thế nào ? "

Ta ngẩng đầu lên nhìn, sương mù đen kịt dày đặc phía sau núi Đan Huyệt lại chuyển dời về phía trước vài phần, chưa tới mấy ngày, phía trước núi nhất định cũng sẽ bị chướng khí bao phủ. Ngực giống như bị một đôi bàn tay vô hình bóp chặt, không thể hô hấp. Chỉ có tên tiểu tử Cửu Ly không biết tốt xấu kia, vẫn như trước gân cổ nói : " Đệ không sai ! Đệ không có sai ! Chính là tỷ không nhận đồ của tên Hồ Yêu kia, bất quá chỉ là hai cây linh chi thảo, Thanh Khâu vẫn có thể cho được "

Ta cău giận đến cực điểm, thời điểm nguy nan thế này, nếu vì hai cây linh chi thảo mà chọc giận Hồ Yêu, lại trêu chọc tới Áp Vương gì đấy, mấy cái mạng trong viện chẳng phải đều hồi phi yên diệt ? Quan

trọng là đứa nhỏ này lại vẫn cứ tùy hứng như thế, lòng ta vừa vội vừa đau, tức giận vô cùng, tựa hồ ngay cả thân thể đều run lên, rốt cuộc bất chấp ôn ngôn mềm giọng, oán hận nói : " Thế a, Thanh Khâu hiển nhiên có thể lấy được hai cây linh chi thảo, vẫn là thấy được mới tính đi ? Đệ nếu có bản lĩnh có chí khí, bây giờ ngay lập tức đi Thanh Khâu tìm hai cây linh chi thảo trở về cho ta ! "

Hắn từ dưới đất đứng lên, đưa tay quét sạch nước mắt trên mặt, cũng hung hăng nói : " Nếu như đệ mang về hai cây linh chi thảo thì thế nào ? "

Ta cười lạnh lùng : " Lấy về được mới tính đi ? Bây giờ cả bóng dáng linh chi thảo cũng không thấy, đệ đã lớn giọng khoác lác, không thấy nực cười sao ? "

Cửu Ly gương mặt nhỏ nhăn tú lệ tràn đầy quật cường, nghênh cỗ bước ra cửa viện, một bước lại một bước chậm rãi mà đi.

Ta chối từ sự giúp đỡ của Tử Hồ, lại chỉ vào Thỏ yêu nói : " Hai người các ngươi đi theo phía sau Cửu Ly, bây giờ lập tức hộ tống nó về Thanh Khâu, không được mắc sai lầm. Nếu trên đường nó muốn trở về, liền chế phục nó, nhất định đưa nó an toàn đến Thanh Khâu, giữ nó lại đó một tháng, mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì , trong vòng một tháng không được để nó quay về. "

Thỏ Yêu ngây ngô khờ dại, nhưng Tử Hồ khôn khéo, đã hiểu được nguyên nhân trong đó, cúi đầu đáp : " Tiểu yêu nhất định không phụ nhờ vả của đại tiên. Tiểu yêu cáo lui. " Kéo Thỏ yêu, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Cửu Ly bất quá chỉ mới một ngàn tuổi, Tử Hồ này cũng đã có tu vi hai ba ngàn năm, lại thêm Thỏ yêu, dư sức chế phục Cửu Ly.

Trong viện trống không, ta đột nhiên chỉ cảm thấy thể xác lẩn tinh thần đều trống rỗng, một hồi xung đột vừa rồi tuy rằng ngoài dự liệu của ta, nhưng kết quả này ta cực kỳ hài lòng.

Ghế đá trong viện cực lạnh, ta ngồi xuống, chỉ thấy cảm giác mát lạnh từ cuối xương sống một đường kéo lên, dần dần ngay cả tứ chi cũng ớn lạnh.

Lão hổ Nhạc Kha chậm rãi đi tới, hai mắt u tịch, trong nháy mắt, ta thế nhưng lại sinh ra một ý niệm cõi quái trong đầu, ánh mắt Bạch Hổ này dường như chứa vài phần thương hại đối với ta ?

Ta vươn tay ra, nó đưa cái đầu to ấm áp nhẹ nhàng cọ cọ. Ta nhẹ kéo lỗ tai nó qua, nó tựa vào lòng ta, thấp giọng hù hù.

Ta sớm đã mệt mỏi, ôm cái đầu to của nó, nhẹ giọng nói : " Nhạc Kha, ngươi cũng biết, ta trước giờ chỉ có một mình, độc lai độc vãng ? "

Bạch Hổ lại cọ cọ.

Ta chậm chập trượt xuống đất, thay đổi tư thế thoải mái, ghé vào trên nửa người lão hổ, lâm bẩm : " Cửu Ly ở cạnh ta tám trăm năm, ta cũng nên biết đủ, có phải hay không ? Nếu ngươi muốn rời khỏi nơi này, thà dịp lúc ta đang ngủ cũng mau rời đi đi."

Nói xong nhắm mắt lại, tựa vào bộ lông ấm áp thoang thoảng hương thơm của nó, dần dần ngủ.

Trong lúc mơ màng, hình như có nam tử nhích lại gần, gương mặt mơ hồ, vừa vặn mùi hương lại rất quen thuộc.

Đó là hương hoa thạch quỳnh.

Tối ngày thứ hai, ta thu thập một chút, vuốt đầu Bạch Hổ, nhỏ giọng dặn dò nó vài câu, bảo nó không được ra ngoài, phải ở trong chừng nhà cửa, không bao lâu Hổ Yêu đã đến đón, ta chỉ phải đi theo hắn.

Sáng nay lúc thức dậy, thấy Bạch Hổ cư nhiên không lo không nghĩ ngủ ở bên cạnh ta, ta lại nằm trên chiếc giường trong phòng mình. Cùng một con hổ đồng giường cộng chẩm, việc này tóm lại có chút kỳ quái. Chỉ là ta bây giờ lúc nào cũng có thể gặp phải tai họa bất ngờ, có thể cũng một con vật không li không rời, nội tâm cư nhiên cũng có chút mừng thầm.

Trong thời gian một ngày một đêm, chướng khí đen kịt phía trên núi Nữ Sàng kia tựa hồ đã áp sát phía trước núi, qua hai ba ngày, luồng khí yêu ma này đương nhiên có thể nhanh chóng bao trùm lên căn nhà tranh nho nhỏ của ta.

Vừa đi vừa len lén nhìn ngó quanh quất xung quanh bốn phía, trong chớp mắt đã tới phía trước kêt giới mà ta bị đánh đến trọng thương ngày trước. Bên trong kêt giới bây giờ mặc dù mây đen tràn ngập, không thấy ánh mặt trời, nhưng cũng không thấy bóng dáng của yêu tinh nào.

Hổ Yêu mang ta nhanh chóng tiến lên, vừa bước vào kêt giới, một mùi tanh hôi dữ dội lập tức xộc vào mũi. Lòng ta bồn chồn, nhắm mắt theo đuôi, chỉ lần bước chân Hổ Yêu mà đi. Ngẫu nhiên hắn quay đầu bày ra khuôn mặt tươi cười, ta chỉ thấy nụ cười kia có thâm ý gì khác, có chút ý tứ hàm xúc nói không nên lời.

Ánh sáng trong kêt giới cũng không rõ ràng, ước chừng qua một canh giờ, ta cũng không biết là đang lên hay là đang xuống núi, chỉ thấy cả người đều choáng váng, mới nhìn thấy hình ảnh động động phía trước, hình như có ngọn đèn.

Hổ Yêu vui vẻ nói: "Phía trước chính là nơi ở của Áp Vương."

Ta nghĩ muốn tìm cách tra ra nguyên nhân của Áp Vương này từ miệng Hổ yêu, lại sợ ở khoảng cách gần bị hắn nghe được, rước lấy đại họa, chỉ phải gật gật đầu, theo hắn đi về phía trước. Trong lòng bàn tay, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, không biết làm thế nào, đành phải nắm chặt tay thành đấm.

Hổ Yêu đứng ở trước phòng, nhẹ giọng thông báo: “Đại vương, thuộc hạ dẫn theo Địa tiên núi Nữ Sàng tới thăm ngài!”

Ta tuy biết Hổ Yêu chính là có hảo ý, khiêm tốn một chút, tự nhiên mới có thể trước mặt Áp Vương thay ta tìm vài phần cơ hội sống sót. Nhưng hạ mình giả bộ nhỏ bé như vậy, lại khiến trong lòng ta có vài phần không thoải mái. Nhưng hiện tại trong viện bất quá chỉ là một con hổ bình thường, còn Áp Vương đã tiến sâu vào ma đạo, phàm là kẻ đi săn thì sẽ săn những kẻ có nội đan tinh nguyễn, một con hổ phàm trần nho nhỏ, hắn chẳng cần bận tâm đến.

Ta nghĩ như vậy, ngược lại cảm thấy yên bình. Từ đầu tới cuối, ta chẳng qua là con chim loan cô độc trong giới, lông bông khắp bát hoang tứ hải, cùng hồn phi phách tán không khác nhau là mấy, không thể khiến người bên cạnh nhỏ vài giọt lệ xót thương, cho dù giờ phút này có bị người lấy đi tính mạng, thật sự cũng chẳng phải chuyện hệ trọng gì.

Thật lâu sau, trong phòng truyền đến một thanh âm trầm thấp khàn khàn : " Nếu đã đến, thì liền vào đi. "

Hổ Yêu đưa tay mòi, tay ta chạm vào ván cửa, đụng đến mộc kết bên trên gỗ thô, nghĩ tới Áp Vương này cũng giống ta, vụng về chặt cây xây phòng, không khỏi bật cười- tính mạng trong thời khắc mong manh này, ta lại thành thoi nhớ tới khoảng thời gian đó.

Cửa phòng không chút tiếng động chậm rãi tự động mở ra, ta nhúc bước tiến vào, lúc đó một cỗ mùi xộc vào mũi, trong đầu lại nảy sinh ra một ý niệm cổ quái: Cửu Ly sạch sẽ như vậy, nếu bảo nó đến, cái mùi này cũng khiến nó thối quá mà chết.

“Vì sao bật cười?”

" Nghĩ đến Áp Vương tắm rửa không kỹ, quý phủ thiếu tiểu yêu quét tước dọn dẹp... "

Trong phòng trống trải lập tức vang lên tiếng cười chói tai : " Tiên tử đúng là người chân thật nói lời thằng thắn. Phủ đệ lão phu đúng thực thiếu vài tiểu yêu vẩy nước quét nhà, không bằng tiên tử hạ mình, ở lại tệ phủ đảm đương chức vụ nhỏ ? "

Ta mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Đánh bạo quan sát xung quanh, trong phòng tuy có một ngọn đèn thắp sáng, nhưng không rõ vì sao ngọn đèn này lại mờ mờ ảo ảo, so với ánh sáng khi đứng nhìn ngoài cửa cũng chẳng khác nhau là mấy. Bốn phía tối đen như mực, trong phòng không trông thấy bóng dáng bất kỳ ai, một mảng tối đen không có điểm cuối, thậm chí có chút giống với lúc ta ở trong Côn Lôn kính, vô biên vô tận.

" Con chim loan ngươi rất lớn mật ! Cũng dám cự tuyệt lão phu, dựa vào thụy thú ngươi giấu phía sau ? "

Ta quay đầu nhìn, phía sau trống rỗng, ngay cả hình dạng cánh cửa lúc đến cũng không thấy, nào có bóng dáng thụy thú ? Nhẹ nhàng cười, nói " Áp Vương chẳng lẽ tuổi già hoa mắt ? Phía sau tiểu tiên ngay cả nửa bóng hình cũng không thấy, thế nào lại có thụy thú ?"

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đồng Sinh Cộng Tử

Bên tai vang lên tiếng cười khàn khàn như sấm rền của Áp vương : " Con chim loan nho nhỏ cũng có chút thú vị, cư nhiên có thần thú hộ thể. " Nếu không phải thị lực ta cực tốt, có thể nhìn rõ trong vòng mười bước chung quanh không một bóng người, nhất định cho rằng Áp vương đang ở ngay bên cạnh.

Không, có vật gì đó từ phía sau ta lượn vòng hiện ra, gió rít gào thét ? Ta chưa kịp xoay người, đã nghe thấy Lôi minh điện thiểm (sấm rền chớp giật), trước ngực bỗng xuất hiện một cặp vuốt ưng màu vàng thương lệ, tiếp đó là hổ tu lộc giác (râu hổ sừng hươu), tiên khí cuồn cuộn, ngân long vòng thân, lượn vòng dọc theo xung quanh cơ thể ta, khiến y phục trên người bay phấp phới, sợi tóc cũng khẽ tung bay.

Ta vươn tay, khẽ sờ vảy giáp trên mình ngân long, xúc tu trơn bóng mát lạnh, giống loại ta đã từng giận dữ bứt lấy. Trong số những con rồng bạc, ta chỉ biết có một, chính là người trước mắt này.

"Nhạc Kha."

Trong lòng ta vừa thở dài vừa buồn cười.

Đây coi như là lần gặp gỡ chân chính đầu tiên giữa ta và hắn kể từ sau việc ta bắt vảy rồng hắn lần trước. Mặc dù hắn mắc chứng hay quên, nhưng lần hội ngộ bên trong Côn Lôn kính cũng không thể được coi là chính thức.

Ngân long kia tựa như hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, mắt tôm trùng lén, lay lay râu vẫy vẫy đuôi, sau một đao bạch quang, từ không trung từ từ hạ xuống một vị bạch y thiếu niên, thần sắc ôn nhã khiêm tốn, ánh mắt bình tĩnh, trong giây lát thật khó phân biệt đây rốt cuộc là vị Nhạc Kha thích cười hay là vị Nhạc Kha ưa lạnh lùng nữa.

Ta với hắn ánh mắt giao nhau trên không trung, đúng là không biết sống chết, hắn cớ gì phải liều lĩnh ? Thế nhưng trong lúc phân tâm, tiếng cười của Áp vương lại lần nữa vọng đến : " Lão phu còn tưởng rằng tiểu a đầu có thần thú hộ thân, nguyên lai chẳng qua là vợ chồng son sinh tử không rời. "

Mặc dù trong lúc nguy cấp, ta cũng không ngăn được bật cười thành tiếng : " Áp vương cũng xem như là bậc có tiếng tăm. Từ lúc tiểu tiên bước vào, giấu đầu lộ mình không cần phải nói, nhưng ngay cả ánh mắt cũng hồ đồ, cư nhiên đem hai người không can hệ gì với nhau nhìn thành vợ chồng son, điều này thật khiến tiểu tiên tò mò, Áp vương thật sự là già lụ khụ, tóc bạc mặt xám? ". Nói rồi âm thầm niệm tiên chú hộ thân, để phòng hắn làm khó dễ.

Nhạc Kha đứng bên cạnh ta ánh mắt chọt dao động, chỉ lảng lặng đứng, thần thái nhàn nhã thoái mái như đang đứng trên đầu mây ngọn sóng chốn Đông Hải, trong lòng ta âm thầm tán thưởng : " Tên này không phải là kẻ ngốc trời sinh thì cũng là gần đây tinh thần lại không tỉnh táo thế nên mới làm ra cử chỉ không khôn ngoan. Tiểu tiên ta sống vạn năm, chứng kiến những kẻ quen biết đều là thượng đội hạ đạp, bợ đỡ xunịnh. Tuy có quen biết, nhưng đấy bất quá là giải buồn lúc rảnh rỗi, tán gẫu tiêu khiển mà thôi. Nếu thật sự vào thời khắc nguy hiểm, có thể cầu được vị tiên trưởng ấy vì ta xả thân quên mình không tiếc mạng sống, chẳng qua cũng chỉ là trò cười."

Ngọn đèn cạn khô âm u trước mắt dần dần sáng bừng, phía cuối ánh sáng một nam tử chậm rãi đi tới, tuổi chừng ba mươi, đầu nhọn tay vuợn, trên mặt hai mắt dính chặt, ánh mắt hung ác dữ tợn, cằm hẹp nhọn, giống như đặt một cái đầu rắn trên người, toàn thân đầy lệ khí bước đến, càng tiến gần thì mùi kia càng nồng đậm.

Ta chọt rùng mình, tầm mắt đã bị chặn lại, tên Nhạc Kha vốn có khúc mắc với ta đã chuyển mình đứng ở phía trước, đem ta bảo hộ kỹ càng, trầm giọng nói : " Áp vương sớm đã thành danh nhiều năm, thế nhưng cùng con chim loan nho nhỏ lại có hứng thú, truyền ra cũng không sợ bị A Tu La vương núi Tu Di cười nhạo ? "

Ta ló đầu ra, lập tức nhìn thấy Áp vương sắc mặt vặn vẹo, thanh âm tàn nhẫn khàn khàn : " Nếu hôm nay lão phu đem một chim một thú bọn ngươi chém giết, cho dù lão thất phu kia có mọc thêm chín đầu chín tay cũng khó lòng dọ thám được ? ". Trước mắt chọt tối sầm, ngay lập tức bị một cánh tay sắt lôi trở lại phía sau Nhạc Kha. Bên người tiếng tiếng sầm chớp điện trỗi lên, giống như Lôi Công Điện Mẫu hai vị thần đích thân xuất hiện, thế nhưng lại đều không tới gần được người ta. Ta cực kỳ kinh ngạc, nhìn ngó khắp nơi, nguyên lai là Nhạc Kha đã tạo ra tiên chưởng, mặc cho pháp khí của Áp vương có đánh tới, tiên chưởng kia chỉ hơi hơi rung động, chưa hề bị phá vỡ. Nhưng bốn phía xung quanh tiên chưởng cũng là tiếng gió sấm dậy, chỉ thiếu mưa to tầm tã, đó là thời khắc lay động đêm tối, ác quỷ hoành hành.

Nhạc Kha lạnh lùng cười, trong tay đột nhiên hiện lên luồng sáng, tiên chưởng kia ngay lập tức dày thêm một tầng. Bên ngoài tiên chưởng, xung quanh người Áp vương dần dần hiện ra vô số lợi quỷ oan hồn, đảo quanh tiên chưởng, ta chỉ thấy sợ hãi đến tận da lông xương cốt. Những hồn phách bị hắn trấn yểm không thể đầu thai này, qua thời gian dài, nếu bị luyện thành u minh thần binh, cũng là mối họa không nhỏ, chuyện như thế này ở tiên giới cũng đã từng có tiền lệ.

Áp vương đã lún sâu vào ma đạo, lúc này nhìn thấy sắc mặt của ta, đắc ý cười to : " Chim loan nhỏ, ngươi có biết thổ địa Thượng giới núi Nữ Sàng chết thế nào không ? "

Ta thấy Nhạc Kha đã có khuynh hướng yếu thế, hắn bắt quá cũng chỉ lớn hơn ta một vạn ba ngàn năm, tu vi cũng coi như khá cao, cư nhiên có thể ngăn chặn Áp vương trong thời gian dài. Vừa niệm tiên quyết hỗ trợ hắn gia cố tiên chưởng, vừa chế nhạo Áp vương : " Điều này còn phải đoán sao ? Áp vương đương nhiên là đã đem hắn xé thành mảnh nhỏ ăn rồi. "

Hôm nay bị bức tới đường cùng, ta sớm không còn ôm hy vọng sống sót, giờ phút này chỉ mong chết sớm, chỉ là liên lụy đến Nhạc Kha, trong lòng rất áy náy.

Áp vương đưa tay rà soát một lần đâm ác quỷ ở bốn phía tiên chướng, bắt được một ác quỷ thiên sang bách khồng (ngàn vết lở loét cùng trăm lỗ hổng), kéo hắn kề sát phía trên tiên chướng : " Đây là thổ địa thượng giới. "

Ta cẩn thận nhìn ngó một hồi, hồn phách của thổ địa kia đã bị người ta chém đứt đến độ bộ mặt thay đổi hoàn toàn, dĩ nhiên là nhờ được khâu vá mà thành, miệng cầm thiểu một chỗ, trên vai rách một lỗ hổng lớn, ngũ quan chìm sâu, giống như bị người hung hăng cho một đấm vào mặt, có thể thấy được tử trạng thảm thiết, ngay cả hồn phách cũng không thể vãng sinh.

Lòng ta bất chợt hoài cảm, sớm đã có dự liệu việc lần này có liên quan đến tính mạng, nhưng lại không thể nào kháng chi. Trong tâm chợt nảy lên một ý niệm : phạt ta đến núi Nữ Sàng, có lẽ là Thiên đế và dù mong ta chết sớm, chẳng qua là mượn đao giết người ?

Trước giờ nghe nói Thiên giới rất nhiều người pháp thuật cao cường, Áp Vương có thể ẩn mình tại núi Nữ Sàng lâu như vậy, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, ta thực không thể tin rằng Thiên giới hoàn toàn không hay biết.

Ta nở nụ cười thê lương : " Tam điện hạ, lần này cũng là Thanh Loan xin lỗi người ! "

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt ảm đạm, như rừng rậm sum suê, rừng sâu hút lá tốt tươi, nhưng lại không thể nhìn thấy bên trong ẩn chứa điều gì. Nếu không tiến vào, cũng chỉ có thể ở phía ngoài liếc nhìn mà thôi.

Cúi đầu dưới ánh mắt bức người đến như vậy của hắn, ta cực kỳ hèn mọn nói : " Ta tự nhiên cũng biết bản thân mình bất quá chỉ là con chim loan cô độc trong giới, còn sống hay đã chết cũng không có gì khác biệt, lại chẳng có người vương bận... Chính là... chính là tình thế nguy nan ngày hôm nay, được Tam điện hạ ra tay tương trợ, cùng với việc lần trước suýt chút nữa hồn phi phách tán, cũng là được Tam điện hạ bảo toàn, Thanh Loan vô cùng cảm kích, nhưng lại không biết lấy gì báo đáp ! "

Ánh mắt hắn bình tĩnh, thản nhiên nói : " Nếu đã không biết lấy gì báo đáp, vậy lấy thân báo đáp đi ? "

Ách... Nếu nói đến tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân của người phàm, kết quả chung quy vẫn là mỹ nhân lấy thân báo đáp. Lấy bối cảnh tiên giới, nguyên bản này cũng có thể sử dụng. Chỉ là, hắn cứu ta không chỉ một lần, thêm lần trước ta đánh nhau thua Côn Bằng, chìm vào Đông Hải, đây đã là lần thứ ba cứu ta khỏi nguy ách. Nhưng ta lại biết hắn quá rõ, con rồng này có tật xấu hay quên, ta nếu tin rằng những lời hắn nói là thực, sau khi thoát được kiếp nạn này, đến một ngày ta cùng hắn thành thân, đại hôn ngày thứ hai rời giường, hắn đứng ở đầu giường quan sát ta một hồi, hỏi lại một câu : " Người vì sao ngủ trên giường ? "

Mẹ ơi a..... Ta đáp lại thế nào đây?

Cái tật xấu này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng lại đặc biệt quan trọng.

Giả như ta với hắn sau này có con, hắn vừa ngủ dậy đã không thể nhận ra con mình, người khác nhất định cho là ta đã làm ra việc mất thể diện. Tiên gia mặc dù chưa từng có chuyện trầm lồng heo—đương nhiên, Đông Hải vốn dĩ chính là một cái hồ lớn, làm gì có hồ nào rộng lớn hơn Đông Hải—chuyện ngâm lồng heo đúng thực là làm điều thừa. Nhưng lại sợ nước miếng của người ngoài làm ta chết đuối.

Ta biết rõ tư vị bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, đương nhiên sẽ không mong muốn con mình nếm trải cảm giác chua xót khổ sở này. Thêm nữa việc ta với hắn đánh nhau dữ dội đến nay vẫn chưa phân định, cả hai còn chưa nói rõ ràng, lúc này nói lấy thân báo đáp, quả thực là có hơi sớm.

Ta ha ha hô lồng nói: “Ngươi với ta quen biết cũng chẳng phải một ngày, nếu hôm nay có thể thoát khỏi nguy khốn, Thanh Loan tất nhiên lấy thân báo đáp!”

Hắn lạnh lạnh liếc ta một cái, hơi hơi gật đầu, biểu tình giống như cực kỳ không tin.

Ta lau cái trán lấm tấm mồ hôi cùng hắn ngăn địch, tự nhiên biết hắn hoài nghi như vậy cũng là có đạo lý. Ngôn xuất tất hành (nói là làm) đó là hành vi của những phàm nhân quân tử cổ hủ, bản tiên chẳng qua chỉ là một loài lông vũ, vạn năm qua tình huống nói rồi không làm được không phải chỉ có một lần, hắn hoài nghi cũng là có nguyên do, chẳng thể nào trách người khác.

Áp Vương thấy hai người chúng ta như vậy càng tức giận hơn, cười ngạo mạn độc ác : " Lão phu cho vợ chồng son các ngươi thời gian ly biệt cũng không thành vấn đề. " Há miệng phun ra tam muội chân hỏa, vòng quanh kết giới xoay quanh không dừng.

Nhạc Kha thấp giọng nói: “Nàng ở đây chờ ta!” Nói rồi thân thể như dải lụa trắng lao ra khỏi tiên chưởng, trong tay nắm chặt lưỡi kiếm ba thước, đánh thẳng đến trước mặt Áp vương.

Ta thấy hắn liều mạng tấn công, dùng phương pháp cá chết lưới rách, đương nhiên là vì tu vi không thể bằng Áp vương, tiên chưởng này chỉ có thể bảo hộ được một lúc, bị vây ở đây cũng không thể thoát khỏi nguy khốn, hắn mới có hành động này.

Lòng ta chợt ảm đạm, đã biết bản thân đem sinh mạng cứ thế mà chấm dứt, không ngờ lại để Nhạc Kha gây ra hành động không đáng như vậy. Hắn có cha có mẹ, huynh đệ hòa thuận, tỷ muội thân thiết, với ta bất quá chỉ là một đoạn tương giao, trải qua mấy ngàn năm, chung quy vẫn là có chút tình nghĩa. Thế nhưng ta trước giờ tính tình kích động lại hay gây sự, cuối cùng những tưởng một quả đấm đã phá hỏng mảnh giao tình này không lưu lại chút gì, lại không ngờ đến lúc ta trong cảnh cận kề nguy nan lại được hắn tương trợ, thật sự khiến ta không rõ là vì sao nhưng vẫn cực kỳ cảm động.

Giông tố sấm sét bên ngoài kết giới chuyền động dữ dội, Áp vương cùng Nhạc Kha đánh nhau đã không

dưới trampus chiêu. Hiện giờ hết thảy những yêu tinh có chút đạo hạnh trong núi Nữ Sàng đều đã quy phục dưới chân Áp vương, những u linh ác quỷ đó mặc dù không thể mảy may tổn thương đến Nhạc Kha, nhưng không biết tự lúc nào, bốn phía xung quanh thế nhưng đã xuất hiện một đám yêu tinh do Hổ yêu cầm đầu, những yêu tinh như sói yêu báo yêu đều giữ chặt thương giáo để phòng, nhân lúc Nhạc Kha lơ là phòng bị, thành lình đâm hắn một nhát.

Nhạc Kha vốn dĩ đã trong hoàn cảnh bất lợi, lúc này lại bị bọn tiểu yêu dùng chút thủ đoạn làm vướng chân vướng tay, vài lần đã để lộ dấu hiệu bị đả bại, nếu không phải chân thân hắn là rồng, cũng không sợ tam muội chân hỏa của Áp vương, giờ phút này e là đã sớm thua trận bỏ mạng.

Ta ở bên trong kẽm giốt thử chạm vài lần, pháp lực của hắn so với ta cao hơn rất nhiều, ta đương nhiên có chạm vào nó cũng không mở, trong lòng lo lắng, mắt nhìn thấy tà áo trắng trên người hắn đã thấm huyết sắc, khiến oan hồn ác quỷ bốn phía lộ vẻ tham lam đói khát. Hổ yêu sói yêu lại cười đến cực kỳ tàn nhẫn, như thể hắn đã trở thành món ăn trên bàn của đám yêu tinh này. Trong lòng ta nỗi trống, chỉ thấy máu huyết trong huyết quản thỉnh thích bốc lên, sắp đặt kỹ càng sống một vạn năm, tổng lại chỉ để ta gặp được tiên nhân săn sàng vì ta không tiếc mạng sống thế này, theo như cách nói nhân gian, đây chính là đại nghĩa sinh tử, ta há có thể ham sống sợ chết, sống tạm như thế ?

Cũng không biết làm thế nào lại sinh ra một cỗ lực lượng, ta vận pháp lực toàn thân niệm một cái phá tự quyết, nhất thời kim quang bắn ra bốn phía, kẽm giốt trước mặt ta vỡ ra thành bọt biển, ta dùng thanh linh ngũ sắc trong số lông vũ trên người, khiến đám oán quỷ ác sát sợ tới mức thối lui ra ngoài ba dặm, Hổ yêu lập tức hô to : " Tiên tử tội gì lại đối nghịch với Áp vương ? Tại hạ đã hướng Áp vương báo cáo hôn sự của người và ta, đến lúc đó tại hạ đương nhiên vui mừng nào nhiệt cưỡi tiên tử, người cần gì phải vì một con rồng mà chịu khổ ? "

Ta quay đầu nhìn, Nhạc Kha giống như phân tâm nghe thấy mấy câu nói đó, dưới kiêm có chút chần chờ, không đề phòng trên cánh tay trái lại bị Áp vương đâm bị thương, hắn hơi buông thõng tay trái quay đầu nhìn ta, trong mắt hình như có tia kinh hãi.

Ta cuối cùng rống to bằng cả sức lực : " Một Hổ yêu nho nhỏ cũng dám ngông cuồng đòi kết tiên duyên, tìm chết sao ? " Thanh linh ngũ sắc trong tay biến hóa thành một thanh đao sắc bén, dồn hết tu vi cả đời hướng phía Hổ yêu đâm tới, bóng tối bao trùm sắc mây phai nhạt, sói yêu kêu thảm một tiếng : " Đại ca..."

Hắn thế nhưng trong lúc nguy cấp đã chắn phía trước Hổ yêu.

Nếu không phải giờ phút này ta với những yêu tinh này là địch, e rằng bản thân cũng sẽ cực kỳ cảm phục tình nghĩa này của sói yêu.

Hổ yêu dường như không thể tin được việc ta cư nhiên hạ sát chiêu, ngờ ngợ ngác ngác đứng ở phía sau sói yêu, chính là báo yêu đôi mắt như muốn nứt ra : " Loan điểu, ngươi thế nhưng lại giết hại nhị ca nhà ta,

ta liêu mạng với người... "

Ta thu hồi Ngũ sắc thanh linh, niêm tiên quyết đem máu trên đáy lau sạch, cười lạnh lùng : " Nói rõ cho chúng yêu tinh núi Nữ Sàng biết, bốn tiên chính là từ nhỏ đã quen đánh nhau cho đến lúc lớn, quả đấm đương nhiên cũng không chịu ăn chay, hôm nay phàm là kẻ nào còn có chút lương tri, không tuân phục Áp vương, bốn tiên đương nhiên sẽ tha cho. Nếu như chết không hối cải, nguyện vĩnh sinh vĩnh thế đi theo loài thú dữ này, người vốn vui vẻ an nhàn như bốn tiên đây hôm nay sẽ đại khai sát giới, một tên cũng không chừa ! "

Đúng lúc đó, cái đuôi sắt thép của báo yêu kia quét đến, tựa như thiết côn nặng trên trăm cân đánh thẳng vào mặt, ta hối hả thối lui, nhanh nhẹn đưa Ngũ sắc thanh linh lên tiếp, màu sắc lộng lẫy vô cùng chóp mắt, thẳng tắp xuyên qua mi tâm báo yêu một chút, ánh mắt phẫn nộ của hắn ngưng trọng, thân hình cường tráng nhanh nhẹn chậm rãi ngã xuống, giống như sói yêu bị ta giết trước đó, hiện ra nguyên thân, chính là một con báo nhiều năm tuổi.

Trong đám yêu tinh tràn đến lúc trước, có một con chồn yêu đã từng bước từng bước lùi về sau, trong chớp mắt thì mất dạng. Đám yêu tinh còn lại cũng dần dần rút đi, thân thể cường tráng của Hổ yêu có chút suy sụp : " Tiên tử nhất định không buông tha tại hạ cùng các huynh đệ ? "

Ta lắc lắc đầu, đem Ngũ sắc thanh linh nơi mi tâm báo yêu đã chết gọi về, chớp mũi hừ lạnh một tiếng : " Hổ vương lẽ nào cũng sẽ thả băng hữu của ta ? Hôm nay ta và người đã là thù địch, tất nhiên không thể nương tay ! "

Áp vương kia khàn giọng cười dài : " Nhìn không ra tiểu a đầu cũng có vài phần bản lĩnh. Chỉ là cho dù ngươi có giết hết yêu tinh trên núi, hôm nay cũng đừng hòng thoát chết ! "

Ta không có thời gian lùi về sau, chỉ sợ Hổ yêu đau đớn vì mất huynh đệ thủ hạ, nhất thời làm khó dễ, chỉ che chắn thân mình, lành lạnh nói : " Cho dù sau này khó thoát được, đó cũng là chuyện sau khi tiểu tiên giết chết Hổ yêu. "

Nếu đã không có cơ may sống sót, dứt khoát giết hắn một cách vui vẻ nhẹ nhàng, đây cũng không phụ kỹ năng đánh đấm của ta.

Trong lòng hơi hơi buồn bã.

Chính là, hôm nay thế nhưng lại muốn phối hợp với con rồng Nhạc Kha nhiều chuyện vô tội này.

Nếu như trí nhớ của hắn rõ ràng, có thể nhớ được hết thảy mọi ân oán đã qua, không biết còn có thể giữ vững ý nguyện ban đầu, cùng ta đồng sinh cộng tử?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Khói Che Mây Lấp

Ta trước giờ vẫn là đứa lanh tâm lanh phế, hôm nay lại nổi sát tâm, chỉ muốn ngay lập tức giải quyết Hổ Yêu, trở thành cánh tay đắc lực cho Nhạc Kha. Chỉ là Hổ Yêu này cũng có chút bản lĩnh, cùng ta giao đấu hết nửa chung trà mà vẫn chưa có dấu hiệu suy yếu.

Sắc mặt hắn phức tạp, gầm một tiếng, nắm ngón tay gom gió đánh về phía ta, dường như có chút mâu thuẫn do dự, còn khổ công khuyên bảo: “Tiên tử hà tất gì cứ phải khăng khăng cố chấp như thế? Cái gì là tiên đạo, cái gì là ma đạo? Theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, chỉ cần có thể gia tăng tu vi, không bị người khác khi dễ, tiên hay ma có gì khác biệt?”

Trong lòng ta hết sức nôn nóng, sao có thể có tâm tình mà nghe hắn, lớn tiếng quát: “Một yêu tinh nhỏ nhở cũng dám lớn tiếng bàn về đạo lý. Chi bằng đỡ một kiếm của ta rồi nói.” Ngũ Sắc Thanh Linh hóa thành mũi kiếm ngũ sắc lạnh như băng, bay dày đặc về phía hắn, khiến hắn tay chân luống cuống, không rảnh mà nói nữa.

Ta trước giờ coi Hổ Yêu là yêu tinh nhanh nhẹn, thân thể cường tráng, cũng có vài phần hợp nhẫn, hôm nay nhìn lại, lại thấy hắn nhiều chuyện lăm điệu, quả thực giống mấy lão già lẩm cẩm ở trần gian, trong đầu toàn là hồ dán.

Bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng băng giá của Áp Vương: “Hổ Yêu, ngươi tạm thời lui xuống”

Hổ Yêu nghe vậy, ánh mắt pha chút thương xót nhìn ta một cái, trong chớp mắt biến mất trong bóng tối.

Xung quanh lần nữa lại trống không, ta nắm chặt kiếm, nháy mắt đứng bên cạnh Nhạc Kha. Trên người hắn loang lổ vết máu, vẻ mặt buồn bực nói: “Còn không mau đi, chẳng lẽ chờ hồn bay phách tán?”

Khi đó, ta cũng giận dữ như thế mà trách mắng, đuổi Cửu Ly đi.

Không biết sao, trong mắt chợt ngập tràn sương mù cơ hồ gần như không nhìn thấy gì nữa, thế nhưng vẫn làm ra dáng vẻ vô lại khi xưa, hì hì cười: “Sao lại phải đi? Tứ hoang bát hải này có được mấy áp dữ thế này? Người với ta hợp lực đấu một trận, chắc cũng sẽ nổi danh!”

Áp dữ thấy thú vị, pháp khí trong tay mạnh mẽ tấn công tới, ta chưa kịp đánh giá pháp khí của hắn, đã thấy áp lực xung quanh tăng vọt, làm ta gần như không thở nổi, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bi thương oán hận tuyệt vọng vô cùng, ta chẳng qua chỉ là một tán tiên không ai thèm để tâm lo lắng trong giới, vậy mà cũng bày mưu tính kế lấy mạng ta, nếu ngay đến người đì ruột thân thiết nhất cũng muốn ta sớm hồn phi

phách tán, ta càng không thể để bọn họ được như ý, nơi đan điền chợt xuất hiện một nguồn nhiệt lượng nóng bỏng phun trào, như thể có một luồng khí lợi hại tiềm ẩn trong người đang sống lại, Ngũ Sắc Thanh Linh cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ đẹp mắt nhất từ trước đến giờ, hướng về phía áp dữ mà đánh tới, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết dường như không thể tin nổi, Thanh Linh đâm trúng trước ngực hắn, hắn phẫn nộ quát: “Yêu nghiệt ngươi từ đâu tới?”

Ta ngơ ngác không hiểu vì sao, tu vi của bản thân có mấy cân mấy lượng, trong lòng ta đương nhiên hiểu rõ. Chẳng qua là sau đòn vừa rồi, nguồn tiên lực lớn lao kia lại như đá chìm đáy biển. Rốt cuộc khó tìm.

Sắc mặt Nhạc Kha phức tạp, đưa tay nắm lấy tay ta: “Đi-“ Lời còn chưa dứt, đã nhanh chóng bay ra khỏi đó, bên ngoài phòng vẫn tối đen như mực, thị lực của hắn thật tốt, chỉ trong khoảnh khắc đã mang ta ra khỏi kinh giới của áp dữ.

Bên ngoài kinh giới, trăng sáng sao thưa, thì ra đã quá nửa đêm.

Về tới nhà tranh, ta đảo quanh khắp viện, tuy rằng trận huyết chiến này khiến người sợ hãi, nhưng ta vẫn không quên trong nhà còn một Bạch Hổ chưa từng rời đi. Chỉ là trước mặt Nhạc Kha, ta rốt cuộc sao có thể mở miệng gọi lão hổ này là Nhạc Kha?

Nhạc Kha thấy ta lo lắng như vậy, tìm kiếm khắp trong phòng ngoài phòng, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Thanh nhi, nàng đang tìm cái gì?”

Ta khó xử liếc mắt một cái, Bạch Hổ hư đốn này, cũng không biết trốn đi đâu rồi? Chán chờ một hồi, cuối cùng mở miệng khoa tay múa chân: “Trong nhà ta nuôi một con Bạch hổ...” thất vọng nhìn xung quanh một lúc, cực kỳ ủ rũ: “Không thấy nó.”

Nhạc Kha thương tích đầy mình, giờ phút này đang ngồi trên ghế đá trong viện để trị thương, đau đén ngã quan vặn vẹo, thế nhưng vẫn hàm chứa ý cười: “Chẳng qua chỉ là con hổ, không thấy thì thôi.”

Ta lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Con hổ này là Bạch hổ cực kỳ hiếm lạ, lại là thú cưng của Ly Quang, ta nuôi giùm hắn, nhưng lại không thấy...”

Ý cười trên mặt hắn nhạt đi, vẻ mặt cứng ngắc, cắn răng nói: “Nàng đối với Ly Quang tốt thật đấy!”

Ta thấy trên người hắn loang lổ vết máu, có chút áy náy nói: “Ta biết ngươi vô cùng đau đớn, nhưng cũng không được cắn răng a, nếu cắn bị thương đầu lưỡi, ngay cả thuốc cũng nuốt không được, làm sao khỏe?”

Hắn cúi đầu rầu rĩ, hình như có vài phần hận ý: “Một con hổ của Ly Quang lại quan trọng với nàng như vậy?”

Ta bưng chậu nước đi tới, xắn tay áo chuẩn rửa sạch vết thương cho hắn, tiện miệng nói: “Điếc đó là đương nhiên. Nếu không xét đến giới tính của ta, ba người, ngươi, ta và Ly Quang, cũng coi như là hổ bắng cẩu hữu. Chỉ là ngươi thật không có nghĩa khí, bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng được đi, thế nhưng ngay đến Ly Quang ngươi cũng muốn nhúng chàm, ta sao có thể đồng ý... Hắn ôn nhã như thế, nếu như ngươi lại cậy mạnh, e là có muốn chống cự cũng chẳng nổi.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ sậm, thoạt nhìn có vẻ giống như muốn khóc, nhìn kỹ lại giống như tức giận: “Ta chưa từng có tà niệm với Ly Quang?”

Ta ở thế gian lêu lõng nhiều năm học được một câu: Thẹn quá hóa giận. Dùng để chỉ cho phản ứng của những người khi bị người ta nói trúng chỗ đau hoặc là vạch ra vết sẹo, câu này tuyệt không bao giờ sai. Ta mơ hồ cảm thấy biểu tình của Nhạc Kha lúc này chính là ứng với câu đó, trong lòng hiểu rõ, vừa xắn tay áo rửa vết thương trên cánh tay hắn, vừa trấn an: “Ta cũng từng nghe qua thế gian có một từ gọi là đoạn tụ, rất giống với tình cảm ngươi dành cho Ly Quang. Chẳng qua, ta nghe nói Giao tộc chỉ có một vị điện hạ là Ly Quang, nếu như hắn đoạn tụ, sợ là thủ lĩnh Giao tộc sẽ xông tới thủy tinh cung của Đông Hải đại náo vài lần, đến lúc đó mọi người cũng sống không yên ổn, phụ vương và mẫu phi của ngươi cũng sẽ không tha cho ngươi đâu, tội gì phải thế?” Ta tự nhủ thầm, phen này tận tình khuyên bảo, nếu có thể khiến Nhạc Kha từ bỏ tình cảm đối với Ly Quang, thứ nhất giữ được tình nghĩa huynh đệ, thứ hai cũng tránh được việc ta sau này lại nổi giận, đánh nhau với hắn.

Nhạc Kha lại cực kỳ không cảm kích, giật mạnh cánh tay ta khỏi tay ta, không để ý vết máu đầm đìa trên mặt, giận dữ nói: “Nàng nghe từ đâu chuyện ta với Ly Quang có tư tình không rõ ràng hả?”

“Máu, máu!” Ta cực kỳ cẩn thận kéo hắn lại, cầm khăn lau nhẹ, thành thành thực thực nói: “Ngươi kích động như vậy làm gì? Nếu như không phải ta tận mắt nhìn thấy ngươi muốn cúi xuống làm chuyện thân mật với Ly Quang, lẽ nào ta lại vô duyên vô cớ cho ngươi mấy đấm?”

Hắn nhất thời quên giãy dụa, vẻ mặt bày ra sắc thái kinh ngạc. Mơ hồ giống như biểu tình khi bị người ta phơi bày chuyện bí mật, lại pha chút lúng túng nữa.

Ta cùng với hắn tương giao mấy ngàn năm, thần sắc này đúng là lần đầu nhìn thấy, không khỏi cảm thấy thú vị đôi chút. Lại nhớ con rồng này có tật xấu, lúc nào cũng hay quên, liền hảo tâm nhắc nhở hắn một chút.

“Lần trước ở Quận Tử quốc, vì muốn xem huân hoa thảo trong truyền thuyết, ta kiên quyết kéo ngươi với Ly Quang đợi hết một ngày, kết quả là sắc trời quá muộn, không tiện đáp máy bay về, ba người chúng ta liền tìm một chỗ trên ngọn cây đại thụ nghỉ một đêm.”

Hắn mờ mịt gật đầu, nói theo: “Người ở đó điều khiển hổ gấm, nàng thấy thú vị, đúng là đã ngủ một đêm trên ngọn cây.”

Ta trước giờ vẫn cho rằng bản thân da mặt dày, bị người vạch trần cũng làm bộ như không nghe thấy, nhưng hôm nay ngẫm lại, hoàn toàn không có chuyện như vậy. Nếu so về trình độ da dày với con rồng này, ta còn phải bái hắn làm sư phụ.

Ta chọc chọc vào miệng vết thương đang chảy máu trên người hắn, kinh ngạc nói: “Da cũng không dày lắm, sao lại có thể quên sạch sành sanh?”

Hắn bỗng nổi giận, lại đem cánh tay rút trở về, giận dữ nói: “Thanh Loan, nàng không cần ý vào việc ta đối với nàng có một hai phần tình nghĩa liền muôn làm gì thì làm, hoàn toàn không đem người khác để ở trong lòng, muôn phỉ báng liền phỉ báng, muôn động thủ liền động thủ.”

Ta lúng túng rút tay về, âm thầm cảm thán: Tức giận như thế, không phải là thiện quá hóa giận sao? Cố tình muôn thay hắn giấu giếm một chút, giờ cũng đành chịu. Nếu mọi người đều đã nói trắng ra, không ngại nói cho rõ ràng, cũng sẽ hiểu nhau kỹ càng, về sau đỡ phải vướng bận khúc mắc.

Nghĩ tới đó, ta cũng có ba phần buồn bực, chỉ vào hắn: “Nhạc Kha, ngươi là tam điện hạ cao quý của Đông Hải, trêu chọc các tiên nữ khắp bát hoang tứ hải cũng thôi đi, dù gì cũng chưa kết hôn, lại không có ai quản thúc, nhưng ngươi trêu chọc nam tử lại là chuyện không thể, cái này gọi là nỗi lòng dâm tà, vi phạm tiên đạo.”

Hắn mặt mày xanh mét, gằn từng chữ một: “Hôm nay nếu nàng không nói rõ ràng, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Cớ gì ta lại sợ hắn? Nói về đánh nhau thì ta cũng là một tay đánh đấm giỏi. Lập tức xăn tay áo, chỉ vào hắn nói: “Không sai, hôm đó ở Quận Tử quốc, chúng ta ngủ lại một đêm. Người chỉ nhớ rõ ban đêm cũng không nhớ rõ ban ngày. Sáng sớm ngày thứ hai ta thức dậy, khi đi vào rừng hái ít quả dại về, đang đáp mây bay lên ngọn cây liền nhìn thấy ngươi đem Ly Quang đặt dưới thân, Ly Quang từ chối vài lần, nào ngờ ngươi lại ôm eo người ta, uy hiếp hắn “Nếu còn động đậy, ta sẽ ném xuống... Tưởng ta không nghe không thấy sao?”

Hắn nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một hồi, bên môi dần dần lan ra ý cười nhẹ nhàng “Thế nên, nàng mới đánh ta một trận?”

Ta thấy hắn vô si như vậy, quả thực bức mình nói không nên lời: “Coi như ta trước giờ bị mù, xem trọng ngươi. Vì ngươi bị đả thương, lão long vương nỗi giận đúng đùng, báo lên thiên đình, ta mới bị biếm hạ làm địa tiên núi Nữ Sàng, ta tu thành tán tiên bộ dễ lắm sao? Ngươi đã có phụ thân mẫu thân thay mình làm chủ, lại thêm một đám huynh đệ nhiều năm làm chỗ dựa, trừu trị một con chim cô độc như ta có gì khó khăn? Khi nào đến tính sổ món nợ bị bóc vẩy, ta chờ!”

Hắn tựa như có chút xấu hổ: “Khi ấy bị thương, mọi chuyện hỗn loạn, thực tình không biết phụ vương sẽ lên thiên đình cáo trạng, điểm này cũng là do ta sơ sẩy. Chính là –“ Lại trầm ngâm nói: “Ta khi nào muốn

thanht toán thù cũ với nàng?”

Ta nghĩ đến việc lần này hắn liều mình cứu giúp, trong lòng lại dâng lên một tia xấu hổ, mềm giọng nói: “Ngươi là Đông Hải Tam điện hạ cao quý, đương nhiên nói lời giữ lời. Nhưng tình cảm ngươi đối với Ly Quang – điều này vạn vạn lần không thể.” Thấy sắc mặt hắn càng lúc càng âm trầm, nên tận dụng thời cơ, lại vội vàng khuyên nhủ: “Không sai, Ly Quang sinh ra đã mỹ mạo, dáng vẻ xinh đẹp thế này của Giao nhân vốn dĩ là từ trước tới giờ. Nhưng nếu nói đến mỹ mạo, ngoại trừ nữ tử Giao tộc, ta còn nghe nói nữ tử Atula cũng cực kỳ xinh đẹp, chỉ bằng lúc nào đấy ta với ngươi cùng đi thành Quang Minh núi Tu Di tìm vài nàng Atula cho ngươi?”

Chỉ nghe “Âm” một tiếng, bàn đá trong viện rơi mất một góc, Nhạc Kha đột nhiên đứng dậy, vươn hai tay tới, khiến ta sợ tới mức “A” một tiếng, né tránh không kịp, bị hắn ôm chặt vào lòng.

Ta nhắm chặt hai mắt, sợ ngay sau đấy hắn sẽ tiện tay nhổ sạch lông của mình, biến ta thành một con chim loan trui lông, chuyện đó, thật có chút không tốt nha. Bên tai, người nọ nghiến răng nghiến lợi thật mạnh, đem cằm để ở trên đầu ta, ta chỉ thấy đầu hơi đau một chút, hắn đã thở dài: “Trong lòng nàng, ta quả thực háo...háo sắc như vậy?”

Mặc dù ta thấy tư thế này có chút quái dị, dùng sức giãy giụa hai lần, thế nhưng cánh tay hắn lại siết chặt hơn một chút. Nhưng khó có dịp thấy hắn thô lộ, vội vàng gật đầu: “Không phải sao? Ở thế gian có một từ dùng để hình dung rất hay, ngươi thấy tiên tử dung mạo xinh đẹp liền nhào đến, có thể nói là hoa trung sắc quý. Cũng có một câu thơ, đọc là: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.” Sợ hắn nghe nhầm, lại giải thích thêm: “Mẫu đơn kia cũng không phải là hoa mẫu đơn trong hoa viên thiên giới đâu nha, chính là hình dung những tiên nữ có dung mạo xinh đẹp như mẫu đơn tiên tử ấy.”

Thân thể đang ôm chặt ta phút chốc bỗng cứng ngắc, chỉ vì cằm hắn đặt trên đỉnh đầu ta, ngay cả giọng nói cũng rầu rĩ, tựa như bị ngăn bởi một tầng da trống, ở cách vách mà nói chuyện: “Ta chưa từng thấy tiên tử xinh đẹp liền nhào đến?”

Ta là người cởi mở, chỉ cảm thấy sở thích này của hắn có chút không được, bây giờ sớm đã thu lại những suy nghĩ tốt đẹp đối với hắn, cũng có thể hiểu rõ về sở thích của hắn. Giống như khi ta thấy mấy con tiểu thú yêu đặc biệt xinh đẹp, cũng khó lòng cưỡng lại tâm tư yêu thích cái đẹp. Thế gian ai ai cũng thích cái đẹp, huống chi là tiên nhân? Thở dài một hơi, nói: “Câu thơ kia tuy rằng đọc rất hay, cũng là để nói người phàm. Người là thần tiên một giới, đương nhiên sẽ không thành quý. Thích tiên nữ xinh đẹp, lại độc thân chưa vợ, cũng không có gì để mà chỉ trích, nhưng là Ly Quang, xin ngươi buông tha cho hắn.”

Ta tận tình khuyên giải như vậy, một lúc lâu sau mới đổi được lấy một câu: “Ngày đó ta ngủ tối nửa mê nửa tỉnh, thấy Ly Quang giống như sắp rơi xuống, mới kéo hắn.”

Ta ngốc nghếch đáp một tiếng, nhưng vẫn chưa hiểu.

Hắn lại cúi đầu nói: “Nhưng Ly Quang ngủ mê man, lại xoay người trên thân cây, ta mới nhào lên túm được hắn... Thế nhưng lại đụng phải cǎm của hắn.”

Ta nhìn từ sau lưng, đương nhiên tưởng hắn hung hăng nhào tới, hôn Ly Quang.

Ly Quang là người ôn nhuận như ngọc, kỳ thật cũng có rất nhiều khuyết điểm. Đầu tiên, đó là Giao nhân không biết tiên thuật, mà chỉ biết ảo thuật. Ngày thường sẽ không đăng vân giá vũ, nếu xuất môn du ngoạn, đương nhiên phải nhờ đến ta hoặc Nhạc Kha đỡ hắn đáp lên mây. Hắn lại cực kỳ thích đăng vân giá vũ. Lại có một tật xấu, đó là tướng ngủ không đẹp cho lắm, cùng chúng ta xuất môn du ngoạn, số lần đang ngủ trên mây rồi rơi xuống đất cũng không phải ít.

Cứ theo vết xe đổ này, có thể từ trên cây rơi xuống, quả thực cũng là điều bình thường.

Ta lúc ấy không hỏi xanh đỏ đen trắng, tiến lên cho hắn một đấm choáng váng, mặc dù hắn không rõ vì sao, cũng chỉ không ngừng né tránh, chưa từng đánh trả. Chỉ có ta do quá tức giận, bứt vảy rồng của hắn, cuối cùng là Ly Quang cản ta lại. Ta khi ấy đang bức mình Ly Quang chưa từng dùng sức phản kháng, liền hóa thành chân thân chim loan, bay về núi Đan Huyệt, cũng không thèm để ý đến hai người bọn hắn.

Tỉ mỉ nhớ lại một phen, hắn nói cũng có lý. Tảng đá trong lòng lập tức được khai thông, ta mừng rỡ, dùng sức thoát khỏi lồng ngực hắn, đưa tay vỗ vai hắn vài cái: “Ngươi với ta là huynh đệ, nếu do ta lõ mãng, trách lầm người tốt, vậy xin điện hạ nhận một lạy của ta! Thành thật xin lỗi!”

Trên mặt hắn không chút vui mừng sau khi được minh oan, chỉ gắt gao nhìn ta chăm chắm, nói: “Thanh nhi không còn điều gì muốn hỏi ta?”

Ta vò đầu ngẫm lại: “Tu vi của ta kém ngươi vạn năm, lúc ta hành hung, ngươi thế nhưng lại chưa từng đánh trả? – Lúc bị bứt vảy rồng, chắc là đau lắm hả?”

Gương mặt hắn sáng bừng, tiếp lời nói: “Thanh nhi sao không thử nghĩ, ta vì sao không chịu đánh trả? Sẵn tiện cũng nghĩ xem, lấy gì để bồi thường cho ta?”

Ta nhìn lại nhìn quanh người mình, ưỡn ngực, dám làm dám chịu: “Vảy rồng ta một mảnh cũng không có, cùng lắm cho ngươi vặt vài cọng lông của ta, cũng đánh ta một trận!”

Hắn cực kỳ thất vọng thở dài, ngồi xuống.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Về Xương Khó Tô Da

Những đám mây đen thấp dần, màn đêm nặng nề kéo tới, đêm nay không trăng không sao, muôn thú gào thét thê lương.

Ta đã trở về hơn hai canh giờ, lục lọi hết thảy trong ngoài nhà tranh, cũng không thấy bóng dáng Bạch Hổ đâu. Bạch Hổ này cứ như bị bốc hơi, hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào, thật làm cho tiểu tiên ta vô cùng lo lắng.

Sốt ruột chờ đợi một lúc lâu cũng không thấy nó quay lại, ta không khỏi lo lắng nó gặp tai họa, nhất thời đứng ngồi không yên, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không nhịn được mà thắp một ngọn đèn nhỏ đi đến chỗ kết giới. Thân mình còn chưa chạm tới kết giới đã bị một lực rất mạnh kéo ta ngược về phía sau. Ta nhìn bàn tay to như gọng kiềm đặt trên cánh tay trái của ta, nói với giọng thốn thức: “Ngươi kéo ta lại làm gì? Nếu không đi ra ngoài tìm, ta sợ là Bạch Hổ sẽ bị Áp vương nuốt mất, xương cốt cũng không còn.”

Khẩu khí của Nhạc Kha cũng có vài phần không tốt: “Thanh Loan, nàng ngẩng đầu lên mà xem, bất quá mới qua hai canh giờ mà sắc trời đã u ám thế này, tất nhiên là Áp vương đã dùng ma lực đem toàn bộ núi Nữ Sàng che kín lại, nếu nàng ra ngoài lúc này, ta sợ sẽ có chuyện không hay.”

Ngọn đèn nhỏ hắt bóng in lên mặt hắn, làm mặt hắn đen như huyền thiếp, chỉ thấy khoé môi hắn mấp máy, hiển nhiên là đã mất kiên nhẫn.

Mặc dù ta cực kỳ cảm kích hắn ba lần bảy lượt cứu ta khỏi hiểm nguy, nhưng cũng ko thể tro mắt đứng nhìn Bạch Hổ gặp nạn. Ta liền cố sức vùng vẫy, chỉ cảm thấy bàn tay to đang nắm cổ tay ta đột nhiên nắm chặt thêm vài phần, chặt đến nỗi làm ta thấy khó thở, ta cao giọng nói với hắn: “Tam điện hạ, nếu ngươi cứ giữ chặt tiểu tiên thế này, chẳng may Bạch Hổ có mệnh hệ nào, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!”

Hắn nhìn ta, lời nói có vài phần chua xót: “Chỉ là một con hổ trắng bình thường, chẳng lẽ lại quan trọng hơn tính mạng của nàng hay sao? Nếu nàng muốn ra ngoài, ta thấy chúng ta vẫn là nên bàn bạc kỹ lại, mở một con đường máu, tạm thời đến Đông Hải lánh nạn.”

Lòng ta nặng trĩu tâm sự, Áp Dữ này đã ẩn nấp nơi đây mấy vạn năm, các vị thô địa tiền nhiệm sợ là khó thoát tai kiếp. Đan Chu từng nói qua, dì đã thay ta cầu tình mấy lần, Thiên Đế mới hạ ý chỉ này. Tu vi, tiên pháp ta tới đâu dì không phải không biết, cuối cùng ta đành phải bất đắc dĩ đi đến nơi này. Có lẽ dì cũng mong ta tự sinh tự diệt. Ta trước nay tuy hồ đồ cãi bướng, nhưng tính mạng quan trọng, đầu óc cũng không hỏng tới mức không ý thức được đâu là hiểm nguy.

Ta vốn biết bản thân khó tránh tai kiếp, lại càng cảm kích Nhạc Kha, nói cho cùng là ta liên luy hắn. Ta cười khẽ, lời nói có ý tự giễu: “Ta bị phạt đến nơi này, gánh vác chức trách thổ địa, không còn được tự do như trước. Nếu hôm nay ta bị Áp vương đánh cho hồn phi phách tán, đó cũng là ý trời. Nhưng người thì khác, thưa dịp Áp vương vẫn chưa đánh tới, người hãy mau trốn khỏi đây.”

Mặc dù bên ngoài kết giới tối đen như mực, nhưng cũng nghe rõ tiếng muôn thú đang khinh hoảng chạy trốn, văng vẳng đâu đó là những tiếng tru thê lương, có lẽ chúng cũng linh cảm được tính mạng đang bị đe dọa.

Hô hấp của Nhạc Kha trở nên dồn dập, giọng nói cực kỳ buồn bực: “Trong mắt nàng, ta giống hạng người tham sống sợ chết lắm hay sao?”

Ta đột nhiên nghĩ thông suốt, liền ném phăng ngọn đèn nhỏ trong tay, lui về sau vài bước ngồi trên ghế đá, nói với giọng tuyệt vọng: “Thực ra có tìm hay không cũng thế thôi. Ta đã không còn đường sống, thì dù cho Bạch Hổ thực sự bị Áp vương nuốt vào bụng, ta cũng không cần phải giao phó với Ly Quang, có lẽ lúc đó hắn muốn tìm ta cũng ko tìm được.”

Nhạc Kha ngập ngừng một lúc, giống như muốn nói lại thôi: “Kỳ thật, Bạch Hổ.....”

Âm một tiếng, từng mảnh từng mảnh kết giới rơi xuống, tựa như hoa bay đầy trời, trong phút chốc một màu đen tối bao trùm hai người bọn ta. Ta cố hết sức mở to mắt, nhưng trước mắt chỉ là một khoảng đen tối vô tận, khiến ta không khỏi nghi ngờ lúc vừa rồi có phải mắt ta đã hỏng hay không, mà bỗng dung ta không thể nhìn thấy gì cả.

Trên lưng ấm áp, một vòng tay ôm chặt lấy ta, kéo ta vào trong một lồng ngực to rộng, ta nghe thoang thoảng mùi hoa thạch quỳnh trong hơi thở hắn, người ấy cúi đầu nói: “Thanh nhi, ta chính là Bạch Hổ kia.”

Lòng ta chấn động, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân sâu xa bên trong, đã cảm giác được một vật thể nóng hổi tanh mùi máu gắt gao cắn chặt chân ta, từng cơn đau dồn dập kéo tới, ta kêu thảm thiết một tiếng, thân mình đã bay lên không, nhưng chân ta vẫn nằm gọn trong cái miệng khổng lồ ấy, trong khoảng thời gian ngắn thật không cách nào thoát ra được.

Ta nghe thấy giọng nói hoảng loạn chưa từng có của Nhạc Kha: “Thanh nhi, nàng có sao không? Đau ở đâu?”

Một tay ôm ta, một tay hàn sờ soạng tìm kiếm khắp nơi trên người ta. Đau đớn, bối rối, xấu hổ đan xen, ta cắn căm mõi, cảm giác được cái mõm to đang thăm dò đùi ta, rồi chỉ một khắc sau vật đó dùng sức cắn, ta tựa hồ nghe được tiếng xương đùi của mình gãy đôi, tạo thành một thanh âm thanh thuý trong cái miệng khổng lồ đầy máu tanh. Ta cơ hồ sợ tới mức hồn phi phách tán, không kiềm được nén bặt khóc nức nở: “Chân, đùi phải, có cái gì đó cắn đùi phải của ta.....”

Bàn tay đang sờ soạng lung tung của hắn dừng lại, dường như hắn khom người xuống, tiếp đó ta nghe tiếng vật nặng ầm ầm rơi xuống, chúng ta chỉ cách mặt đất khoảng chừng ba thước, chân phải ta cuối cùng cũng được cứu vớt.

Bóng đêm bao trùm bốn phía, hắn ôm thắt lưng ta, gọi một đụn mây bay vọt lên, phía trên vẫn là một mảng đen tối vô tận. Máu trên đùi ta cứ tuôn không ngừng, người ta dần dần nhuốm lạnh, ta cảm giác được người đang ôm ta vươn tay ra, sờ tới sờ lui vết thương trên đùi ta, ta vốn đang rất đau, cuối cùng không thể nhịn nổi dành rẽ lên vài tiếng thê thảm, tiếp sau ta cảm thấy chỗ vết thương ấy dường như được khâu lại, có vẻ máu đã ngừng chảy, ta cũng không còn cảm thấy yếu ớt vô lực lạnh lẽo như trước nữa.

Trong lúc hắn khom lưng giúp ta băng bó vết thương, trên đỉnh đầu có tiếng gió vun vút xet qua, giống như có một con chim to đang lao về phía bọn ta, ta cố nén đau, phỏng ra Ngũ Sắc Thanh Linh, chỉ nghe một tiếng kêu thảm, giống như chim nhưng không phải chim, giống như thú cũng không phải thú, sau đó Thanh Linh mang theo rất nhiều máu tươi thản nhiên quay về nắm gọn trong tay ta.

Ta thầm cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân vẫn còn sức phản kháng, chỉ vì Nhạc Kha đang cúi người giúp ta băng bó chỗ bị thương, đụn mây không ai điều khiển xóc nảy vài cái rồi cong cong vẹo vẹo bay thẳng lên trời. Trong lúc ta vẫn đang vui mừng vì nghĩ mình may mắn, đã nghe trên bầu trời rầm rầm tiếng vỗ cánh của hàng trăm con chim, đỉnh đầu dường như có mấy chục con chim to nhất thời lao tới, Nhạc Kha cảnh giác đứng thẳng dậy, một tay đem ta giấu vào trong lòng, tay kia vùi chặt đầu ta vào lồng ngực hắn, ta chỉ loáng thoáng nghe được những tiếng kêu thảm thiết, khàn khàn liên tiếp vang lên.

Ở cái thế giới tối đen hắc ám này, ta rốt cuộc cũng không còn là một con chim loan cô độc.

Nam nhân đang ôm chặt ta lúc này đây, nhịp tim của hắn vừa ôn nhu vừa kiên định.

Mặc dù ta biết hắn cũng sẽ che chở Bích Dao như thế, trong lòng cũng không hy vọng gì, nhưng ta vẫn không nhẹ nhàng được mà tham luyến cảm giác ấm áp này, cuối cùng cũng có người thay ta ngăn mưa cản gió, che chắn ta khỏi nguy nan.

Ta vươn hai cánh tay, ôm chặt thắt lưng hắn.

Chỉ cảm thấy thân thể cường tráng trong tay ta cứng lại trong một thoáng chốc, ta nghĩ, hắn tất nhiên không tưởng tượng được ta sẽ làm thế, hành động này thoát nhìn không khác mấy với những nữ tử lúc trước tựa đầu nũng nịu trong ngực hắn. Chỉ là ta biết, thực sự là không giống.

Tai nghe phản phất trong gió tiếng kêu thảm thiết xen lẫn thê thương một lần rồi lại một lần vang lên, ta lắng lặng nằm yên trong ngực hắn, lúc đang lo lắng vạn phần, đêm đen như thế bị tách đôi bởi một tiếng sấm sét nặng nề dữ dội, tiếng sấm điếc tai, ánh chớp như giận dữ, giống như con rắn bạc đang quay cuồng giữa không trung, ta ngạc nhiên cúi đầu nhìn xuống, hóa ra đụn mây của chúng ta đã cao hơn núi Nữ Sàng ước chừng một thân cây. Phía dưới vô số tiểu thú đang hoảng sợ chạy tán loạn, cũng có vài yêu tinh ác quái

đang chạy trốn, một khung cảnh hỗn loạn khủng hoảng. Bàn dưới càng có vô số xà trùng chuột kiến chạy ra, xa xa nhìn lại, mặt đất giống như mặt biển, nhấp nhô gợn sóng.

Đám xà trùng chuột kiến này thoát nhìn cũng không có gì khác thường, thế nhưng những nơi chúng đi qua hết thảy động vật đều bị cắn nuốt. Cho dù là chim trĩ hay ác sói, đều bị chúng nuốt sạch, trong phút chốc chỉ còn lại một đám xương trắng.

Ta hoảng hốt, lấp bắp chỉ xuống dưới: “Này..... Này..... Những thứ này từ đâu chui ra vậy?”

Ta nghĩ xà trùng chuột kiến cho dù lợi hại, cũng không thể có răng nanh sắc nhọn như vậy. Mặc dù kích thước vẫn nhỏ như trước, nhưng rõ ràng đã sắp tiến hóa thành một đám mảnh thú, hung hăn cứng đầu. Thật làm người ta kinh hãi.

Ta lấp bắp nửa ngày, mới phát hiện Nhạc Kha căn bản là chưa từng đáp lại, ngẩng đầu nhìn hẵn, lại bị doạ đến hoảng sợ. Chỉ thấy trên bầu trời một đám chim đông nghìn nghịt đang xoay quanh bọn ta, bộ dáng hình thù kỳ quái, có một loại nhìn hơi giống gà, nhưng lại có ba cái đầu, sáu con mắt, sáu chân, ba cánh, bộ dáng hơi giống Quyên Hữu (1) trong truyền thuyết. Một loại khác lại có bốn cái cánh, nhìn rất giống Phi Diệt (2). Có điều trước nay trong điển tịch, ta chưa từng nghe nói hai loài chim này lại hung hăn đến thế, ngang nhiên dám công kích tiên nhân.

Quyên hữu (1): hic, ko tìm được hình của con này nhưng trong miêu tả thì giống như con gà nhưng có 3 đầu, 6 mắt, 6 chân, 3 cánh!

Phi Diệt (2): một loại trùng 4 cánh trong thần thoại

Nhạc Kha nhếch cằm, tay khởi động tiên chưởng bảo hộ thân thể hai người bọn ta, không ngừng có quái điểu bị hộ thể tiên khí của hẵn gây thương tích, gào thét rên rỉ, rơi phịch xuống mặt đất, ngay lập tức bị đám xà trùng chuộc kiến vây lấy, phút chốc chỉ còn lại một đám xương trắng.

Trên đỉnh đầu vọng xuống tiếng cười khục khắc: “Núi nữ Sàng sản vật phong phú, hai người lại co đầu rút cổ trong căn nhà tranh nho nhỏ kia, thật chẳng có gì vui.”

Đụn mây từ từ bay lên, chỉ thấy Áp vương đang đứng trên lưng hai con quái điểu, tay áo tung bay, khoé môi ẩn ẩn ý cười.

Sấm chớp ầm ầm, từng giọt từng giọt mưa nặng nề rơi xuống, trong nháy mắt cảnh vật trước mắt ta đã nhuộm đi. Chỉ cảm giác vòng tay ôm eo ta càng ngày càng chặt, ta có ý muốn nhắc nhở hẵn, nhưng lại sợ làm hẵn phân tâm, chỉ đành duy trì nguyên trạng.

Nhạc Kha giống như vô tình cúi đầu xuống, môi kề sát bên tai ta, nhỏ giọng nói: “Thanh nhi.....”

Lại một tiếng sấm nữa, trong nháy mắt câu nói của Nhạc Kha đã bị tiếng sấm xé tan tác thành nhiều mảnh

nhỏ, ta chỉ mơ hồ nghe được vài chữ rời rạc: “..... có phải..... thích.....”

Ta vốn hiểu tính hắn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, dung mạo ta lại bình thường thế này làm sao lọt vào mắt xanh của hắn? Vội vàng an ủi vỗ vỗ cánh tay hắn, hắn dỗng tay, ta kẽ sát lỗ tai hắn thanh minh: “Ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ không bởi vì ngươi đổi xử tử tế với ta rồi thích ngươi, đòi sống đòi chết bám lấy ngươi, ngươi không cần hoảng sợ!”

Hắn vốn quen nhìn ta huyên thuyên cợt nhả, bộ dáng vô lại nói nhiều nhưng không giữ lời bao nhiêu, hôm nay lại thấy ta nói năng chân thành, chỉ hận không thể moi gan moi tim cho hắn xem, thế nhưng hắn lại có vẻ không hài lòng với lời hứa vừa rồi của ta, mặt hắn đen hết một nửa, một ánh chớp xẹt ngang, ta thoáng thấy hắn có chút giận dữ, có vài tương tự với sấm sét âm ầm phía cuối trời.

Ta co rúm người lại đem thân mình thoát khỏi vòng tay hắn, hắn lại giống như đã giận dỗi xong, đột nhiên kéo mạnh ta vào lòng, đáng thương cho cái mũi bé bỏng của ta, trong mấy ngàn năm nay ta nâng niu hài lòng nhất là cái mũi, lần này bị đập mạnh vào ngực hắn như vậy, không biết có bị xẹp tí nào không?

Ta trưng ra vẻ mặt van xin với hắn, nhưng hắn đến liếc cũng chẳng thèm liếc ta một cái, lạnh lùng điều khiển những mũi tên băng vụn vút bắn về phía Áp vương: “Áp Dữ, ngươi chỉ là một con ác thú mười vạn năm, năm ấy bị thua thê thảm dưới tay Tu La Vương, cùng đường chạy trốn mới ẩn nấp nơi đây. Nếu ngươi không sớm từ bỏ Ma giới, ngươi nghĩ Tiên giới không ai thu thập được ngươi hay sao?”

Trong lòng ta thầm nghĩ, hỏng rồi.

Cho dù là tiên nhân cao ngạo hay là thần thú ác ma, không một ai thích bị vạch trần thất bại năm xưa của mình trước mặt người khác, Nhạc Kha lại không sợ chết mà sỉ nhục Áp vương, chẳng phải là muốn chọc giận con ác thú này, để nó nuốt tươi hai người bạn ta hay sao?

Quả nhiên, Áp vương nghe vậy, khuôn mặt lúc trước phơi phới gió xuân lập tức biến thành chín tầng băng giá sương lạnh ngày đông, gằn từng chữ: “Chỉ là một tên long tử nho nhỏ sao lại biết chuyện này. Xem ra hôm nay bản tôn không thể không giết ngươi.”

Nhạc Kha thì thầm nho nhỏ bên tai ta: “Thanh nhi, khi ta cùng Áp vương quyết đấu, nàng hãy nhanh chóng cưỡi mây rời khỏi đây, tuyệt đối đừng quay đầu lại. Nhớ đấy!”

Ta ngạc nhiên quan sát nét mặt hắn, nhưng không nhìn ra một tia manh mối nào, cảm thấy nghi hoặc: Hắn lớn tiếng nhắc lại chuyện xưa của Áp vương, chẳng lẽ là để chọc giận đối phương, quyết ý liều mạng, tạo cơ hội cho ta thoát thân?

Ta trước nay toàn chịu ghẻ lạnh, việc ngày hôm nay cũng giống như việc một lão ăn mày mỉa chọc năm ở phàm giới, bỗng dưng có người đem đến trước mặt hắn một đống lớn vàng bạc châu báu, tự nhiên cảm thấy hoảng sợ nhiều hơn vui mừng, hơn nữa sẽ không dám tin đấy là sự thật.

Chân thân của Nhạc Kha là Đông Hải Long Tam thái tử, giờ phút này sấm chớp ầm ầm, mưa tuôn như thác, hắn vẫn bình ổn đứng giữa đụn mây, dáng người thăng đứng như một gốc xuân liễu, thản nhiên đón nhận mưa sa bão táp. Lòng ta bỗng dâng lên đủ loại cảm xúc, ngọt ngào và cay đắng, ấm áp và chua xót, nhưng vẫn có nhiều điểm khả nghi mà ta không thể giải thích được, có điều trong tình huống khẩn cấp thế này, ta thực không rãnh rỗi ngồi xuống một lúc để gỡ bỏ từng nỗi hoài nghi trong lòng mình. Chỉ trong chớp mắt, Áp vương tựa như mãnh hổ vồ mồi, hai mắt đỏ như máu, chiếc rìu trong tay huy động hàng vạn đạo ma chưởng, chỉ hận không thể ngay lập tức bỗ Nhạc Kha làm đôi.

Cánh tay to lớn đang ôm chặt bên hông ta buông lỏng, trên đụn mây đã không còn bóng dáng Nhạc Kha, văng vẳng bên tai là tiếng hắn dặn dò: “Thanh nhi, đi mau!”

Một bóng trăng hiện lên trước mặt, Nhạc Kha như thể rồng gặp nước, ở giữa giông bão vẫn hướng về phía Áp vương tấn công tới tấp. Đụn mây dưới chân ta lại hình như có linh khí, hướng về phía đông mà bay.

Ta giật mình nghĩ lại, đụn mây này là của Nhạc Kha gọi tới, hiển nhiên sẽ nghe theo hiệu lệnh của hắn. Vết thương trên đùi ta lúc này dù đã ngừng chảy máu, nhưng vẫn còn cực kỳ đau đớn. May mắn là áo choàng trên người là của Ly Quang tặng, đúng là giao tiêu sa danh bất hư truyền của thuỷ tộc, đứng giữa bão táp mưa sa cả người ta vẫn không bị thấm một giọt nước, nhờ thế mới không làm miệng vết thương vỡ ra. Tuy nhiên, muốn ta cưỡi đụn mây này đến Đông Hải tị nạn, ta thực sự không muốn.

Đụn mây ta cưỡi bay càng ngày càng xa, tim ta đau nhói, ta quay đầu lại nhìn, trên đỉnh núi Nữ Sàng Nhạc Kha vẫn đang cùng Áp vương quyết đấu, vạn phần nguy hiểm. Hiện tại Nhạc Kha chỉ mới bốn vạn bốn ngàn tuổi, ở tiên giới vốn được coi là một hậu sinh tuổi trẻ tuấn tú. Nếu hôm nay hắn bỏ mạng nơi này, sợ là có rất nhiều tiên tử, tiên nga khắp tứ hải hoang sẽ lôi ta ra mà ăn tươi sống.

Loan Điểu tuy rằng không phải là một loài chim cao quý, nhưng ta trước giờ luôn luôn yêu quý giữ gìn cái mạng nhỏ của ta, khinh thường những kẻ chết vì tình. Tuy nhiên..... Trong lòng ta lại chua xót nghĩ đến, trên trời dưới đất hơn vạn năm nay, Nhạc Kha là người đầu tiên vì cứu ta khỏi hiểm cảnh mà một mình lao vào hiểm nguy, chút tình nghĩa này thật rất trân quý, thật đáng để Thanh Loan ta dùng mạng báo đáp.

Trong lòng chủ ý đã định, ta rốt cuộc bất chấp vết thương trên đùi đau nhức đến tê tâm liệt phế, hoá ra chân thân chim Loan, bay trở về núi Nữ Sàng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Y Hương Trần Ánh

Mượn lời người phàm, ta trước giờ luôn gây chuyện sinh sụ, quả thật là một tên côn đồ du thủ du thực khắp bát hoang tứ hải, tư tưởng không bị trói buộc, thân thể cũng chẳng kiêng kỵ điều gì, bất luận là việc gì đều dùng nắm đấm.

Nhưng hôm nay cứ chần chừ lưỡng lự mãi trên đỉnh núi Nữ Sàng, ta mới biết bản thân kể ra cũng thuần lương, chỉ là do khi còn bé thiếu người giáo dưỡng mà thôi. Kẻ ác bá lưu manh chân chính chính là con Áp Dữ đang đấu với Nhạc Kha đến trời đất âm u kia. Pháp khí hăn vừa xuất ra, đất trời cùng u ám, vạn vật đều bi thương. Mắt thấy Nhạc Kha có khuynh hướng yếu thế, trong lòng ta lo lắng vô cùng, muốn đến bên cạnh giúp đỡ hăn một tay, lại bị Hổ Yêu chặn lại.

Hăn hôm nay so với thái độ thân thiết trước giờ hoàn toàn thay đổi, trong tay nắm chắc trường cung, giương cung nạp tiễn, đầu tiễn được mưa gió tẩy rửa, lại càng lạnh lẽo sắc bén, hướng về phía ta từ xa.

Mặc dù từ trước đến giờ ta chưa từng để hăn ở trong lòng, nhưng hăn thân là yêu tinh, có thể lớn mập dám thổ lộ tình yêu với một vị thượng tiên, phần gan dạ này đích thị là hung phách hổ đảm theo như lời của nhân gian, quả thật làm ta có chút nể phục. Chỉ vì ta giết hai vị huynh đệ báo yêu cùng sói yêu, mối thù đã kết này hơi lớn một chút, muốn hóa giải cũng đã là điều không thể.

Lúc này ta đang hiện chân thân chim loan, bị đám tên của hăn uy hiếp như vậy, có chút giống tình thế bị một tên thợ săn nhìn chăm chắm, cảm giác này quả thực không tốt chút nào. Ta thừa cơ hội vỗ cánh bay lên, ở giữa không trung hóa thành hình người, thanh bào pháp phoi, tiên hạ thủ vi cường, Ngũ sắc thanh linh hướng về phía hăn kịch liệt đánh tới, chân đáp tường vân hướng về phía trận đánh dữ dội trên đỉnh núi.

Sau đầu chọt vang lên tiếng gió rít vù vù, ta ngàn suy vạn tính cũng không nghĩ đến Ngũ sắc thanh linh thế nhưng lại không ngăn cản được hăn, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, cánh tay trái bỗng truyền đến một cơn đau nhói.

Ta cúi đầu, không thể tin nổi nhìn vào vết thương trên cánh tay, có cái gì đó dọc theo thân cứ thế một đường thoát ra, ta cắn răng rút đầu tiễn, bước chân bỗng chìm xuống, cơ hồ ngay đến đám mây cũng không đáp nổi.

Đầu tiễn kia ở trong lôi quang hiện ra màu thanh hà ẩn ẩn, có chút đẹp mắt ngoài ý muốn.

Nhân gian có bài thơ nổi tiếng đọc thế nào ấy nhỉ?

– Xuất sư mạt tiệp thân tiên tử 2! (Xuất quân, chưa báo tin thắng trận, thân đã chết!)

2: Câu thơ trong bài thơ Tướng Thục của Đỗ Phủ

Chưa thắng trận thân sao sớm thác,

Anh hùng lệ đẫm áo xưa nay

Ta từng đọc qua một quyển sách trong điển tịch lâu ở núi Đan Huyệt, trong sách có ghi, có một loại yêu ma, đem pháp lực bắn thân kết hợp với độc của thi ma rồi tẩm lên đầu tiên, ban thường cho yêu tinh cấp dưới, đây chính là một lợi khí vô song. Phần lớn tiên yêu trùng phải độc này, đều bị hủy mất tiên pháp, bó tay chịu trói.

Trong điển tịch đó còn ghi, đầu tiên có tẩm loại độc thi ma này, có một cái tên rất chi là mỹ lệ, gọi là ThanhẢnhLưuHà, không hẹn mà gặp, có sắc màu của thanh hà (màu đen pha chút xanh)

Giờ phút này ta đã bay cao bay xa, đám mây lảo đảo nghiêng ngả, quay đầu nhìn Hồ Yêu ở phía xa kia, trong mắt hắn thần sắc phức tạp, tựa như mất đi đồ vật yêu thích. Nghĩ đến hắn đau buồn vì mất đi huynh đệ thủ túc, trong lòng đương nhiên hận ta vô cùng. U Minh Ty đặc biệt lập một hình phủ, nói báo ứng liền có báo ứng, thiện nhân thiện quả, ác nhân ác quả. Có điều, cái ác quả này đến nhanh quá!

Trước mắt ta tối sầm, từ trên đám mây lành rớt thẳng xuống dưới, tiếng gió thét gào bên tai, trước mắt giống như có ánh sáng mờ vạn trượng, bỗng nháy mắt trời đất sáng rõ, đây nhất định là ảo giác, ta đoán bản thân ắt hẳn rơi xuống sẽ bị tan xương nát thịt, chỉ cần không bị rắn rết sâu bọ trên núi tươi sống cắn chết, cũng coi là vạn lần may mắn.

Thế nhưng lại chưa từng dự đoán được, ta lại ngã vào một lồng ngực ấm áp, thế rơi chợt dừng lại. Y phục người đó còn có một mùi hoa ta không biết tên, ta cố gắng mở mắt, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt như sóng nước dập dềnh, chan chứa tình cảm, hoa nhường nguyệt thiện, kiều diễm phi thường.

Ta cực kỳ gian nan cúi thấp người trong lòng người đó, nhẹ giọng nói: “Thanh Loạn đa tạ tiên tử cứu giúp.”

Gương mặt hoa ảnh lưu nguyệt của người ấy bỗng chốc méo xệch, lạnh lùng nói: “Con mắt nào của ngươi thấy ta là tiên tử?”

Lòng ta chợt hoảng hốt, không phải tiên tử chẳng lẽ là yêu ma? Thân thể giãy dụa trong lòng nàng.

Phía sau tiên tử lộ ra một gương mặt đẹp tựa ngọc tạc, “Xì” một tiếng nổ nụ cười: “Ca ca, xem huynh làm cho tiểu Ngõ Ngõ Điểu sợ kia? Cho đệ ôm đi?”

Trong lòng ra thoảng chốc mù mịt, ca ca? Chẳng lẽ là nam tử?

Khắp tứ chi giống như bị sâu bọ đục khoét, đau đớn tê dại, ta biết bản thân không ổn, chỉ sợ chưa đến nửa khắc, ta liền bị đánh đốn trở lại nguyên hình, vạn năm tu vi bị hủy trong chốc lát. Trong lòng cực kỳ hoảng hốt.

Người bị gọi là ca ca quát: “Đồng Sa, chớ có hồ nháo! Tiểu Loan Điểu này e là tu vi khó giữ được, trên người đệ có đan được?”

Người gọi là Đồng Sa tiến về trước hai bước, nhìn ta chăm chăm, mặc dù ta đã sống vạn năm, nhưng dù gì cũng là một nữ tiên, chung quy vẫn có chút ngượng ngùng. Lập tức bình tĩnh quát: “Này, nhìn người khác chăm chăm như thế, thật chẳng lẽ độ chút nào.”

Hắn chậm chạp lục lục tìm trong tay áo một hồi lâu, lấy ra một cái bình sứ màu xanh ngọc, hướng về phía ta bối rối nói: “Nếu bốn điện không cho ngươi nuốt tiên đan này, con chim loan nho nhỏ ngươi chưa tới một khắc liền trở lại nguyên hình, đến lúc đó có thể không phải là ngươi, mà là chim nhỉ.”

Mồ hôi lạnh trên trán ta nhỏ xuống, cũng biết điều hắn nói đúng với tình hình thực tế. Nhưng với một kẻ chưa từng quen với việc cầu cạnh người khác, trong chốc lát khó lòng mà cúi đầu. Một bên nghĩ đến tu vi ta khổ cực cả vạn năm, bên kia lại nghĩ tới việc hắn gia ân với ta, tương lai ăn hăn đòi báo đáp, chi bằng hạ quyết tâm, tu luyện lại từ đầu, dù gì ta cũng chỉ là một cô điếu, quả thực dù là hình người hay hình chim cũng chẳng có khác biệt gì lớn lăm.

Hắn thấy ta trầm ngâm, lấy ra từ trong bình một viên đan hoàn màu mật ong, cho vào miệng, nhai lại nhai, cực kỳ hài lòng nuốt xuống, thở dài nói: “Ai, Văn Hồn Đan ta luyện quả thực rất ngon, tiểu ngốc điều này xem ra cũng là kẻ cứng đầu, ca ca, chi bằng mang về thiên đình, nuôi trong vườn cho vui đi?”

Đến lúc này ta mới khăng định, người đang ôm ta đích thị là nam tử. Trong đầu tùng đợt mê muội, phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn. Hóa ra Thiên gia mà Tứ hải khắp nơi ca tụng lại nuôi dưỡng ra loại con cháu như thế này, quả thật là đáng buồn mà.

Chẳng lẽ do nhân gian hương khói quá thịnh, hun hỏng đầu óc luôn rồi?

Đồng Sa cười to, dùng sức chụp vai ca ca hắn: “Ai ai, ca ca, tiểu ngốc điều này còn thú vị hơn nhiều so với vị công chúa Phượng Hoàng mà phụ thân đã thay ca đính ước. Xem bộ dáng tức giận của nàng này!” Hắn vươn tay ra, thử chọc chọc hai má ta, lại thở dài: “Chẳng qua là hơi gầy một chút!”

Ta giận dữ, bất chợt nghĩ ra nam tử này là ai.

— -Thái tử Thiên giới Lăng Xương, hôn phu của vị biểu tỷ Đan Chu.

Trên trời dưới đất, công chúa Phượng Hoàng chỉ có duy nhất một vị Đan Chu.

Nghĩ đến Đan Chu tự xưng là xinh đẹp hơn người, ngoại trừ dì Xích Diễm, chưa từng để ai vào mắt. Tương lai nếu như gả vào Thiên gia, gặp được vị hôn phu mỹ mạo này, nhất định là tự ti mất mát vô vàn.

Tưởng tượng Đan Chu như ăn phải bồ hòn, bộ dáng có khổ mà không nói nên lời, trong lòng ta vui sướng, tức giận cũng giảm đi nhiều, chịu đựng vết thương trên người, hơi mỉm cười nhẹ giọng nói: “Biếu tý phu, có thể đặt Thanh Loan xuống không?”

Hắn ngạc nhiên, đặt ta xuống. Ta đầu váng mắt hoa nhìn nhìn, thì ra nơi bản thân đã đứng trên một cụm Ngũ Thải Tường Vân, lúc này đang ở trên đỉnh núi Nữ Sàng. Nghĩ tới có lẽ vì ta đang choáng váng nên đụm mây bay chậm một chút.

Ta cố gắng chịu đựng choáng váng nhìn xuống bên dưới, Nhạc Kha cùng Áp Dữ đấu đến bất phân sống chết, tu vi của hắn hơn bốn vạn năm, đương nhiên có thể cùng một con ác thú hơn mười vạn năm đấu đến mấy canh giờ, cũng hoàn toàn là điều có thể.

Chỉ là không biết từ khi nào, ma chưởng trên núi Nữ Sàng đã tản hết, nơi hai người bọn hắn đánh nhau ánh sáng vạn trượng, một đội thiên binh thiên tướng giáp y rực rỡ, cũng có một vài chiến tướng, đứng nhìn từ xa. Rắn rết chuột bọ trên đất từ sớm đã không thấy bóng dáng, ngay đến Hổ Yêu vẫn đứng chờ cũng không thấy tung tích.

Thái tử điện hạ mày liễu khẽ chau, cúi đầu nói: “Đồng Sa, còn không đem thuốc đưa cho Tiểu Ngõc Điểu, lẽ nào thực tình muốn nàng mất hết tu vi?

Đồng Sa lại đổ ra một viên đan từ bình sứ đưa tới. Điều này thực hợp ý ta, ta tiếp nhận đan được từ tay hắn, vội vàng nuốt xuống, cảm giác được có một luồng khí thanh thuần theo đan diền hướng lên, đem tất thảy lanh ý tưởng ý thống ý đều đẩy lui, ngay đến vết thương do bị trúng tên cũng khá lên rất nhiều, cảm thấy mệt mỏi, cúi người cảm tạ: “Đa tạ Điện hạ ban được!” Lấy ra Ngũ sắc thanh linh, liền hướng về phía trận đấu mà lao đi.

Là Nhị điện hạ hay Tam điện hạ, bọn họ không có giao thiệp gì với ta, cũng chẳng có gì đáng nói.

Sau lưng vô thanh vô túc vươn tới một cẩm đai mềm mại, quấn quanh eo ta, kéo lại về phía đám mây. Ta tức giận kéo kéo, lại phát hiện cẩm đai kia cuốn rất chặt, nhất thời tức giận không thôi, không khỏi lo lắng quát: “Điện hạ đây là đang làm gì? Thanh Loan muốn tương trợ bằng hữu, Điện Hạ sao lại ngăn cản?”

Người nắm cẩm đai trong tay đúng là Đồng Sa.

Thái tử điện hạ khẽ cau mày: “Giao đấu với ác thú chung quy vẫn là việc của nam nhân, ngươi là một nữ tử, vẫn nên ở trên mây đi?”

Ta nhìn hắn đánh giá trên dưới, nếu không phải sự tình khẩn cấp, quả thực muốn cười ra tiếng.

Vị hôn phu này của Đan Chu, mặc dù sống lâu như Trương thiên tiên thấy cũng phải thẹn thùng, nhưng tính tình xem ra có chút cổ quái cứng nhắc. Nói đến đánh nhau, tiên yêu trước giờ đều nói đến pháp lực, sao lại lấy nam nữ – trống mái mà bàn? Đan Chu hiện tại đang ở núi Đan Huyệt, sau này chuyển đến Cửu Trùng Thiên, bất quá chỉ là luân chuyển từ cái lồng son đẹp đẽ này sang một cái lồng khác, với ta, thực tình hâm mộ không nổi.

Ta chỉnh đốn lại thần sắc, nói: “Biểu tỷ phu có điều không biết, người đang giao đấu với ác thú bên dưới kia chính là bằng hữu của Tiểu tiên, nếu tiểu tiên ngồi yên không để ý tới, chẳng bằng giúp đỡ trước đã, cũng là không phụ tấm lòng của hắn.”

Trong mắt hắn thủy quang lóe lóe, chậm rãi nói: “Cho dù ngươi xuống, cũng chỉ uống phí tính mạng. Người – một con chim vạn năm, lẽ nào không tiếc mạng sống?”

Ta giận hắn không chịu giúp đỡ, Đồng Sa điện hạ lại khăng khăng không buông lỏng cẩm đai, sốt ruột nói: “Điện hạ, nếu như người nhất định không thả, đừng trách Thanh Loan vô lý!”. Ngũ sắc thanh linh trong tay hóa thành thanh hàn đao ba thước, trên đao niệm ám chú tiên giới, hướng phía cẩm đai chém tới.

Cẩm đai trơn láng mềm mượt kia bị Đồng Sa thu hồi, hắn hơi có chút bất mãn: “Con chim nhà ngươi thật không biết phân phái trái. Bốn vương cứu ngươi một mạng, đã không cảm ơn, ngược lại còn lấy oán trả ơn, muốn làm hỏng bảo bối của bốn vương.”

Ta thấy cẩm đai kia có đôi nét giống giao tiêu sa, chính là càng tinh quý hơn, cũng không biết là do vật liệu gì dệt thành, nhưng thằng nhóc này xem ra tâm thuật bất chính, ta cực kỳ buồn bức, lập tức bùi mô, nhẹ giọng nói: “Bất quá chỉ là giao tiêu sa do Giao nhân ở đáy biển dệt nên, cũng chẳng phải thứ gì đặc biệt. Lẽ nào là do công chúa Giao tộc tự tay dệt, đem tặng Điện hạ? Nếu thế thì đúng là bảo bối.”

Gò má Đồng Sa lập tức dâng lên một vệt đỏ ửng khả nghi, trông có chút giống nữ nhi. Trong lòng ta âm thành tán thưởng, chật chật: “Hai vị công chúa của Giao nhân tộc, quả thực là xinh đẹp yêu kiều...”

Bất chợt nhìn thấy trong mắt thái tử điện hạ hiện lên chút ý cười sáng rõ. Ta thấy hắn cười như sóng nước dao động, lân lân chói mắt, không khỏi nhìn hơi nhiều một chút, thầm thở dài một hơi. Mọi khi chỉ cảm thấy Nhạc Kha thần thái mỹ mạo, hôm nay gấp gỡ, nếu lúc này hắn đứng trước Thái tử điện hạ, cũng chỉ được coi là anh tuấn, mặt mũi sạch sẽ mà thôi.

Thái tử điện hạ thấy ta muốn bay đi, cất giọng: “Đường đệ, tạm thời ở đây nghỉ ngơi một lát chứ? Cũng để nhóm thần tướng luyện tập đôi chút.”

Bất quá chỉ trong nháy mắt, tình hình chiến đấu bên dưới lập tức biến chuyển. Nhạc Kha đã dễ dàng thoát ra khỏi trận chiến, chân đạp tường vân bay lại đây. Nhóm thiên binh thiên tướng đang quan sát trận chiến phía trước vây quanh Áp Dữ, bắt đầu giao chiến.

Ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, Nhạc Kha đã đứng ở trước mặt ta, y phục trên người loang lổ vết máu, đầu tóc tán loạn, nhưng tinh thần sáng láng, liếc ta một cái, thân người đã cúi xuống, hướng về Nhị vị Thiên giới điện hạ hành lễ.

Ta hoảng hốt nhớ tới bản thân lại chưa từng hành lễ với hai vị này. Nhưng lúc này nếu lại hành lễ, vạn nhất bị Đồng Sa điện hạ cười nhạo, quả thực không hay cho lắm. Cho nên giả vờ không thấy, làm như chỉ quan tâm tình hình chiến đấu, hơi nghiêng đầu quan sát bên dưới.

Nhóm thiên tướng kia ngẫm thấy có lẽ cũng đã lâu không thao luyện, chẳng mấy chốc đã bị Áp Dữ đánh cho hoa rơi nước chảy, rơi bời, vô cùng thảm. Phía sau truyền đến âm thanh kinh ngạc, Đồng Sa giận dữ nói: “Con vật này xem ra muốn bị hồn phi phách tán. Ca ca, mạn phép đệ đệ đi trước!” Một bóng dáng vút qua, chính là Đồng Sa điện hạ.

Ta vội vàng quay đầu nhìn Lăng Xương điện hạ, thần sắc trên mặt hắn cũng có vài phần không tốt, nói: “Đường đệ tạm thời đợi một chút, Tam đệ lỗ mảng, vi huynh đi giúp hắn một tay.” Thân hình tao nhã lướt qua, tựa như tiên hạc, mấy chốc đã đi rất xa. Chỉ còn ta và Nhạc Kha cùng nhau đứng đợi.

Thấy bộ dạng hắn chật vật như vậy, trên người bị thương vài chỗ, trong mắt vẫn là thần sắc sáng láng, chăm chú nhìn ta cười.

Ta bị hắn nhìn đến độ chột dạ, vội vàng quay đầu sang hướng khác.

Cũng không rõ vì sao, trải qua việc hắn xả thân cứu giúp, ta ngược lại không thể đổi đài với hắn tự nhiên như trước.

Trước đến giờ muôn mảng liền mảng, muôn đánh liền đánh, hiện giờ lại thiếu hắn một mồi ân tình to lớn, nhất thời không nghĩ ra cách báo đáp, thực khiến người ta buồn bực mà. Lại thêm hắn trong lúc sinh tử không li không rời, đây cũng là việc xưa này chưa từng có, tình cảm ấm áp trong lòng ta càng tăng gấp bội, cực kỳ cảm kích, chung quy muốn tìm chút lời lẽ dễ nghe, đồng thời thể hiện cho hắn biết oán hận trách móc với hắn không hề tăng, ân oán trước giờ tất thảy đều không còn, đại ân hôm nay một lòng ngày sau báo đáp. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng lại thấy lộn xộn, điểm này giống với trước đây khi Bích Dao nghe thấy Ly Quang muốn đến bái phỏng Long Vương Phủ Đông Hải, nàng rõ cuộc đà lục tung túy phục vỏ sò của mình, nhưng lại không tìm được kiện quần áo xinh đẹp vừa ý để tới gặp hắn.

Ta mọi khi vẫn nghĩ hoài mà không nghĩ ra, bất quá chỉ là một lần gặp gỡ không quan trọng, sao lại chộn rộn không yên như thế? Bây giờ cuối cùng đã hiểu được, chẳng qua là do để ý người nọ mà thôi.

Ta mặc dù không giống với Bích Dao yêu thích Ly Quang, nhưng phần tâm ý coi trọng Nhạc Kha này, chung quy vẫn có chút tương đồng, chỉ là khả năng dùng từ không diễn tả được tâm ý, đối với tài ăn nói của bản thân, ta thật tình hết sức bất mãn.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kinh Hồn Lưu Ânh

Núi Đan Huyệt có lưu truyền một câu chuyện được người người ca tụng, đó là vị thái tử Thiên đình này, từ nhỏ đã da dẻ như tuyết, dung nhan khuynh thành, được chúng tiên hữu xưng là nam sinh nữ tướng, hắn lập chí muốn kết hôn với một vị thiên phi mỹ mạo hơn mình. Thế nhưng khắp bát hoang tứ hải mây vạn năm, lại không tìm ra được vị nào có dung mạo vượt trội hơn bản thân.

Thái tử điện hạ sống đến bốn vạn sáu ngàn lẻ một năm tuổi, Điều tộc Phượng Hoàng Đan Chu công chúa sinh ra, bách điều hướng hạ, trong chốc lát núi Đan Huyệt cảnh đẹp bút nào tả xiết, chúng thượng tiên chen nhau đến Nam Thiên Môn xem náo nhiệt, Thái tử điện hạ thốt ra lời kinh người: “Nghe nói Điều Tộc Phượng Hoàng nhờ sinh được mỹ nhân mà thành danh, thái tử phi của bốn vương liền chọn vị công chúa Phượng hoàng này đi?!”

Mấy vạn năm qua, Thiên Đế vì vị trí Thiên hậu nương nương tương lai vẫn cứ để trống, Tiểu thiên tôn cũng chẳng có chút tin tức, cơ hồ buồn bã đến sinh bệnh, nghe thế suýt chút nữa chắp tay rơi lệ.

Phượng Hoàng công chúa Đan Chu còn chưa đầy tháng, sinh lễ của Thiên gia đã đưa tới cửa, một mối nhân duyên mỹ mãn cứ thế được định đoạt.

Trước đây ta nghe nhóm tiểu tiên nga cứ ở sau lưng khua môi múa mép, suốt vạn năm nghe thấy cũng không dưới ngàn lần, hôm nay cùng Nhạc Kha đứng trên đám mây si ngốc hết nửa khắc, tìm không ra được một lời hợp ý, chỉ còn biết cúi đầu nhìn bên dưới, quan sát kỹ càng tỉ mỉ Thái tử điện hạ được chúng tiểu tiên nga ở núi Đan Huyệt thăm thương trộm nhớ suốt mấy ngàn năm.,

Chỉ thấy hắn nắm chắc Thanh Tuyền bảo kiếm, sáu vạn năm tiên pháp đại thành, ban đầu mới vài chiêu đã đánh đến Áp Dữ chân tay luồng cuồng. Nhưng mà con ác thú kia đã có đến mười vạn năm tu vi, ta nghe nói vị biểu tỷ phu này bất quá cũng chỉ vừa tròn sáu vạn năm, thời gian qua lâu một chút, mặc dù có Đồng Sa điện hạ ở bên cạnh giúp đỡ, thế nhưng chống đỡ cũng đã có chút vung về.

Ta đang đứng trên đám mây thay Thái tử điện hạ lo lắng một phen, chợt nghe thấy phía sau vang lên một thanh âm cực kỳ bất mãn “Thanh Nhi thế nhưng cũng ngầm nhìn dáng vẻ thập phần tuấn tú của Thái tử điện hạ?”

Ta quên mất trên chân có thương tích, giậm chân thở dài: “Nhà tranh nho nhỏ của ta bất quá chỉ mới xây có hai trăm năm, cũng chưa từng hảo hảo ở qua. Bọn họ cứ đánh tiếp như thế, sẽ làm hỏng nhà tranh của ta mất!”

Đang nói chưa xong trên chân đã cảm thấy một cơn đau đớn chạy dọc khắp thân, vội vội vàng vàng thu hồi ánh mắt nhìn xuống, vải trắng bọc bên ngoài đã bị nhiễm đỏ.

Nhạc Kha ngồi xổm xuống, lần nữa giúp ta băng bó. Biến cố này vừa xong, chúng ta cúi đầu quan sát bên dưới, cũng sợ tới mức nhảy dựng, chỉ thấy Đồng Sa điện hạ trên người bị thương, vạt áo trắng bị nhiễm màu, đẹp đến tiêm diễm, thái tử điện hạ cũng thế, thiên binh thiên tướng bao vây bốn phía xung quanh xông đến, lập tức bị ma khí của ác thú gây thương tích, ôm chặt hai mắt lùi về phía sau ngã xuống, thất linh bán lạc đều ngã ở chung quanh nhà tranh kia của ta, có một vị ngân khôi (mũ bạc) cư nhiên làm cho nóc nhà tranh của ta bị lủng một lỗ toang hoác, ta tiến lại gần nhìn xem, rớt xuống đúng ngay cái giường mà ta nghỉ ngơi hằng ngày, không xê không xích, chân chính làm người ta sợ hãi than thở a!

Nhạc Kha theo sát ngay phía sau, lông mày chau lại “Thanh nNi, nàng ở đây đợi chút, ta đi trợ giúp Thái tử điện hạ một tay?”

Ta vuốt vuốt tay áo, xoa tay: “Dù thế nào chúng ta cũng coi là bạn bè cũ, đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh, chi bằng ta với ngươi hôm nay sóng vai chiến đấu?”

Hắn nhíu mày trách cứ: “Con gái nhà lành, sao lại loạn ngôn như thế?” Lại nghiêm mặt nói : “Ta với nàng không phải huynh đệ!”

Ta đối với thái độ có chút không gần gũi của hắn rất là bất mãn, lời nói không chút thân tình đó chẳng khác tạt gáo nước lạnh vào đầu, lạnh đến thấu xương, trên mặt giống như bị lửa đốt bùng bùng, vẫn cãi chay cãi cối: “Ngươi với ta không phải huynh đệ nhưng lại thân hơn huynh đệ, so với huynh đệ cũng không kém!”

Lại không muốn nghe hắn thốt ra lời lẽ xa cách, tiến vài bước hướng về phía ác thú đánh tới.

Áp Dữ này không biết đã hấp thu bao nhiêu khí tức yêu ma ở núi Nữ Sàng, lúc này ý chí chiến đấu đang hăng, nhất thời mùi thi ma lại càng nồng, chưa tới gần đầu óc ta đã choáng váng, nhưng hắn vẫn độc ác dũng mãnh, Đồng Sa điện hạ sau khi bị thương chỉ có thể nghỉ ngơi, giờ phút này chỉ trông cậy vào Thái tử điện hạ chống đỡ, cho dù trông thấy hai người bọn ta tiến tới hỗ trợ, tinh thần phẫn chấn, bất quá cũng chỉ có thể chống đỡ được một canh giờ mà thôi.

Một canh giờ sau, ác thú kia phun máu, khàn khàn cười: “Hôm nay lão phu thu hoạch khá tốt, ba con rồng cộng thêm một con chim ngốc, tất cả đều là tiên thai, xem ra có ích cho việc tu luyện yêu ma sau này.” Nói xong đem xương cốt yêu thú trong miệng phun ra.

Từ đêm qua đến giờ, nghĩ hắn cũng đã càng đau càng yếu, lúc này không biết niệm cái bí quyết yêu tà gì, lại có thể bắt đến đây một con yêu thú, quang quắc mấy cái đã đem nó nuốt vào trong bụng, yêu thú kia ngay đến kêu đau cũng không kịp.

Đánh tới giữa chừng, hắn nhịn không được mà nhả xương ra ngoài, khiến dạ dày ta một phen nhộn nhạo, suýt nữa ói ra. Đương lúc vạn phần kinh hãi, bỗng nghe thấy một tham âm to rõ thân thiết trên đỉnh đầu: “Nha đầu, sao lại gấp phải ác thú này?”

Lòng ta mừng rỡ, cất giọng: “Dượng, ác thú này thiếu chút nữa đem vạn thú con quản hạt ăn sạch, người nghĩ liệu có nên đấu với hắn một trận hay không?”

Ác thú kia ngửa đầu nhìn, cười “Phốc” một tiếng, bộ mặt vặn vẹo, cũng không biết là chế nhạo hay tự giễu: “Ngươi cư nhiên gọi hắn là dượng? Ha ha ha ha...” Thế nhưng ngửa đầu cười to, giống như gấp phải việc gì cực kỳ buồn cười.

Ta ngẩng đầu nhìn, thấy trên đám mây một nam nhân ngũ quan thô ráp nhưng hai mắt sáng ngời, đặc biệt có một cỗ anh khí khiến người ta bỗng chốc liên tưởng đến cây cột Kình Thiên, dáng người người đó cao lớn, nghĩ tới lồng ngực cũng sẽ cực kỳ to rộng, nếu là nữ nhi của người đó làm nũng, ăn hắn sẽ rất thoải mái.

Ta vẫy vẫy tay: “Dượng xuống đây!”

Người y lời đáp xuống, đứng ở bên cạnh ta, đánh giá ác thú kia một phen: “Đã lâu không gặp, ngươi thế nhưng vẫn chưa bị hồn phi phách tán?”

-“Nhiếp Phẫn, ngươi không ở Tu La Thành, lại chạy đến đây làm gì?

Áp dữ rõ ràng có chút sợ hãi đối với dượng của ta, tuy trên mặt vẫn duy trì vẻ ác độc, cười lên cũng có chút điên cuồng, nhưng đã thối lui về sau một bước dài, gương mặt đầy vẻ hèn mọn đáng khinh.

Ta trên dưới đánh giá dượng một lần, hơi hoi tán thưởng: “Dượng, người thật sự là Tu La Vương nhờ lấy được mỹ nữ xinh đẹp mà nổi danh?”

Người rất nhanh liếc ta một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp, lại có chút luyến tiếc nhìn nhìn mặt của ta, gật gật đầu, đột nhiên mắt mở to, chỉ vào vết máu trên người ta: “Vết thương này trên người con là sao?”

Vừa nãy người đứng trên đám mây, cao hơn ta rất nhiều, cùng lăm chi có thể thấy được đỉnh đầu, thế nhưng lại có thể nhận ra ta, trong lòng ta cảm kích vô vàn, yêu ai yêu cả đường đi lối về, chẳng qua là do dì không cho phép người ở núi Đan Huyệt, người chính là như vậy mà đối đãi với ta, đối với một con chim Loan được gửi nuôi, yêu thương chỉ thêm chứ không bớt. Ta chỉ vào Áp Dữ trước mặt, buồn rầu nói: “Là con ác thú này, cắn con thành ra như vậy.”

Trong mắt người nổi lên sát khí, tay cầm quyền trượng tiến về phía trước hai bước, Áp Dữ sơ hãi tới mức lùi về sau hai bước, chỉ biết gân cổ kêu lên: “Nhiếp Phẫn, ngươi đã đồng ý với nàng về sau sẽ không đả thương ta nữa...Ngươi đã đồng ý rồi.”

Hôm nay ta mới biết dì mặc dù bên ngoài đoan chính, thế nhưng lại có thể cùng Tu La Vương thành thân, cũng được coi là kinh hãi thế tục, nhưng điều đáng kinh hãi hơn đây là lại còn sinh ra tiểu công chúa Phượng Hoàng Đan Chu. Đan Chu tiểu công chúa cũng không cô phụ kỳ vọng, chưa đầy tháng đã khiến cho tứ phuơng sấm dậy, dây đưa với con rồng tuấn tú nhất Thiên Giới, kết thành quan hệ thông gia, thật là đáng mừng biết bao.

Dương mặc dù không thể gặp gỡ hai người họ lâu dài, nhưng trong khoảng thời gian trăm năm, chung quy vẫn cứ lén lút đến núi Đan Huyệt xem chừng, si mê không giảm. Cũng không biết giữa người và dì này sinh sự tình gì, chuyện xưa trong đó thiên hồi trăm chiết¹, khiến người khác phỏng đoán không thôi.

1 Nghìn khúc queo trăm ngã rẽ, ý chỉ sự tình phức tạp

Dương lúc này xem ra tức giận đến cực điểm, như thể ta chính là tiểu công chúa Đan Chu của người, trên mặt người hắc khí chợt nổi, tiến lên trước một bước: “Nếu như nàng thấy ngươi đả thương Thanh Nhi, ắt hắn cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Gương mặt Áp Dữ vàng như đất, ánh mắt nhìn ta với dương đánh giá một hồi, bước chân hỗn loạn, liên tiếp thối lui, giống như chợt hiểu ra điều gì, run rẩy chỉ vào ta: “Nàng...”

“Nàng...” như thế nào, ta đã không kịp hiểu hết, thân mình dương nhanh như chớp lao về phía trước, đem nửa câu còn lại của hắn tắc trong cổ họng.

Núi Nữ Sàng hôm nay tiên khí cuồn cuộn, nhưng khi dương ra tay, bốn phía lại tầng tầng hắc vụ, trong vụ chướng chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết liên hồi, đây là tiếng ác thú bị thương giãy dụa sắp chết, bất quá chỉ là trong giây lát, hoàn toàn không còn hơi thở.

Vụ chướng bốn phía tan biến, dương từ từ bước tới, mặt đất phía sau người nambi một đầu quái thú, đầu rắn thân rồng, dáng người to lớn dữ tợn, đã mệnh phó hoàng tuyển.

Thái tử điện hạ có chút đăm chiêu liếc dương một cái, lại quay đầu kêu: “Thổ địa núi Nữ Sàng ở đâu?”

Ta không tình nguyện tiến lên hai bước, xoay người nói: “Thổ địa núi Nữ Sàng tham kiến điện hạ!” Trong lòng có chút khinh thường hắn làm bộ làm tịch, nếu như tương lai Đan Chu cùng hắn thành thân, vẫn cứ lẽ lui thế này, sao chịu được a?

Đồng Sa điện hạ bên cạnh hắn nói: “Đại ca, người ép buộc Tiểu Ngõ Ngõi Điều này làm gì?” Ta nghe thấy ý bao che của hắn rất đậm, ngẩng đầu hướng hắn cười cảm kích, đã thấy hắn nhìn mái nhà tranh vỡ nát đến xuất thần, chật chật thở dài: “Chỗ này người sao có thể ở? Chi bằng đem ngõ Ngõi Điều này về Thiên Đình làm người chăm sóc hoa cảnh, lúc rảnh rỗi cũng có thể bảo nàng hóa thành chân thân, giúp khu vườn có chút cảm giác hoang dã.”

Ý cười trên mặt ta cứng ngắc, hung hăng hướng hắn trừng mắt một cái, không nhanh không chậm nói:

“Nghe Ly Quang đại ca nói, hai muội muội nhà huynh ấy tương lai khẳng định muốn gả cho người quân tử nhân hậu, hai vị công chúa Giao Nhân lại chỉ thích những thứ đồ chơi kỳ quái nơi đất băng... Vì vậy khiến cho tiểu tiên mệt chết đi được...”

Nụ cười đắc ý trên mặt Đồng Sa điện hạ dần dần phai nhạt, bỗng nhiên mở to con ngươi, hỏi: “Điều ngươi nói là sự thật?”

Ta hướng Nhạc Kha cười: “Tam điện hạ, lần sau ta đến Đông Hải, muốn ở tạm tại thành San Hô của Giao Nhân, có lẽ sẽ không trú lại Thủy Tinh Cung, Bích Dao cả ngày quấn quít lấy ta, ta cứ phải ăn vội ăn vàng không tiêu hóa được. Vẫn là Giao Nhân công chúa lớn tuổi hơn, tính tình ôn hòa, có thể cùng ta tâm tình nhiều một chút.”

Nhạc Kha hung hăng trừng mắt liếc ta một cái: “Thành San Hô có gì tốt?”

Đồng Sa điện hạ nhìn thấy vẻ đắc ý của ta, sờ sờ cẩm đai bên hông: “Đại ca này, Tiểu Ngốc Điều này ngốc nghếch khờ khạo, dẫn về Cửu Trùng Thiên không chừng sẽ chọc mấy vị muội muội tức giận, đến lúc đó chẳng biết giải quyết thế nào. Nghe nói nàng thích gây chuyện sinh sự, chi bằng để cho nàng theo đường đệ đến Đông Hải trị thương đi...”

Thái tử điện hạ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, có chút ý tứ hận sắt không thành thép, tùy tiện gật đầu, vẫy tay gọi thiên binh thiên tướng, điều khiển đám mây ngũ sắc bay đi.

Dương thấy con người khô khan này đi rồi, chỉ vào miệng vết thương trên người ta: “Không sao chứ?”

Ta buồn bã ủ rũ đứng phía nóc nhà tranh, nhìn xuống bên dưới một hồi, vị thiên tướng ngân khôi ngân giáp kia đã theo Thái tử điện hạ quay về Thiên Đỉnh phục mệnh. Nhà tranh này của ta quả thật có chút hương vị khiến người ta cảm thấy ảm đạm – như mưa gió mùa thu, tan hoang thế này, nếu không tu sửa sao có thể ở được?

Chỉ là núi Đan Huyệt rộng lớn đến thế, những rãnh rết sâu bọ kiến chuột trước đây cũng không biết đi đâu, nếu như ban đêm mò tới căn ta đến xương cốt không còn, chẳng phải là chết có chút oan uổng sao?

Các loại rau dưa thỏ yêu trồng trong viện rất xanh tốt, tiếc là yêu ma núi Nữ Sàng chỉ thích đồ mặn, đối với rau dưa hứng thú không nhiều, chưa từng chạm tới. Ta nhổ một củ cải trắng, vươn tay về phía Nhạc Kha, hắn không hiểu ý, ta bức mình đầu óc hắn chậm hiểu, chỉ cảm thấy Long tộc tuy đông, đứa con này của Đông Hải Long Vương quả thực là ngốc đến cực điểm, đành không kiên nhẫn nói: “Nước- -!”

Hắn há miệng, một cột nước lớn trong nháy mắt đem gương mặt ta tắm ướt đẫm, ngay đến củ cải trong tay cũng bị rửa đến mười phần sạch sẽ. Trong lòng ta căm tức, trước khi phát tác lại nhớ tới hắn mắc chứng hay quên, ta – một con chim thiên thông bách lý - thông minh sáng láng người người, há có thể chấp nhất với một con rồng đầu óc mơ hồ?

Lại nghĩ tới con rồng chậm hiểu này tốt xấu gì cũng đã cứu mạng ta mấy lần, ta như vậy có chút không trọng lượng. “Rõp” một tiếng, đem cù cải kia hung hăng cắn một miếng.

Dương cười ha hả, tiến lên nói: “Tiểu nha đầu, không bằng cùng dương tới thành Tu La dạo chơi?”

Năm đó khi ta gặp dương lần đầu tiên, biến thành hình người đúng là một đứa nhỏ tóc còn để chỏm. Tiên nga trong điện đối với ta cũng không gò bó, dù lại bận bịu sự vụ, cũng chẳng quản ta là bao. Có một ngày, ta bị mấy con diệc nhỏ nhà Đại tổng quản Thương Diệc đẩy ngã bên dòng suối đánh đắm một hồi, trong lòng ảo não phẫn hận, bất tri bất giác đã đi rất xa, đến Phượng Dực Nhai phía đối diện. Nơi đó quanh năm cây cối sum suê um tùm, ta hưng trí phùng phùng, giống như thám hiểm, ở trong rừng tìm kiếm khám phá. Bỗng nhiên ngẩng đầu liền thấy phía trên nhánh cây ngô đồng một vị nam tử cao lớn cường tráng đang đứng, làn da mặc dù không trắng nõn mịn màng như các tiên đồng trên núi, nhưng đôi mắt yên tĩnh sáng ngời, khiến ta ló đầu hết nhìn lại nhìn, thấy người đó chính là đang thất hồn lạc phách hướng về Phượng Tê Cung nhìn ngắm xung quanh, ta khi ấy tiên quyết không thuần thực, niệm vài lần vẫn không dũng vấn đến được, đành phải nhón mũi chân hướng lên trên cây kêu: “Này-“

Nam tử trên cây cúi đầu, vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi, ta bị gương mặt hung thần như vậy của hắn dọa, rụt cổ hỏi: “Ta tới bây giờ ở núi Đan Huyệt chưa từng gặp qua người, người là ai? Vì sao đứng trên nhành cây?”

Trong nháy mắt người đó liền đứng trước mặt ta, đem ta cẩn thận đánh giá một phen, thanh âm cùng với cái đầu to như vậy của người đó có chút không tương xứng, cực kỳ mềm mỏng, giống như sợ sê dọa ta: “Cháu tên gì? Còn nhỏ tuổi vì sao lúc này lại chỉ có một mình?”

Lòng ta vốn tràn đầy tức giận, mấy con tiểu diệc này lớn hơn ta hai ngàn tuổi, ta đánh nhau với bọn chúng, đương nhiên chỉ có thua, toàn thân vô cùng đau đớn, cho dù có nói với dì, Đại Tống Quan Thương Lộ đương nhiên trước đó đã sớm bẩm báo với dì là ta bướng bỉnh, kết quả cũng chỉ có ta bị giáo huấn. Nhưng lúc này, nhìn thấy nam tử cẩn thận ngồi xổm xuống trước mặt, trong lòng thầm đắc ý, chỉ cảm thấy người nam tử cao lớn này không hề xem ta giống như đứa nhỏ bướng bỉnh hư hỏng khiến người không chút ưa thích kia, trong lòng cực kỳ vui mừng, sớm quên đi oán giận bị mấy con tiểu diệc kia đánh, lập tức cúi đầu nhìn bản thân, đáng tiếc áo xanh nho nhỏ trên người đã bị đám tiểu diệc xé rách, thằng tắp một đường, oán giận khó lòng đè xuống, cũng không biết đã ngã mấy lần, quần áo trên người cực bẩn, có phuis cũng phuis không sạch. Ảo não xấu hổ cùng quẫn bách, khó nhọc đến mức giọng nói lí nhí: “Ta gọi là Thanh Loan, Thanh Loan”. Gương mặt người ấy hiền lành, ánh mắt ôn nhu trông đợi nhìn ta, tuy rằng môi có chút run run, cũng chỉ nghĩ là do thần kinh trên mặt khác thường, thêm nữa, chưa từng có người bên ngoài núi Đan Huyệt nhìn ta như thế, trong lòng lập tức kích động, vội vàng biện giải: “Ta cũng chưa từng đánh bạn họ...Là bạn họ đánh ta!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thời Gian Vụt Trôi

Ta mãi mãi vẫn chưa bao giờ quên, lúc ấy nam tử kia biến sắc, khiến ta sợ tới mức lùi về sau mấy bước, nuốt hết mấy ngụm nước miếng. Người đó cao to như vậy, chưa nói đến tiên pháp, chỉ đơn giản một đấm thôi cũng có thể biến ta thành một đống thịt nát. Thế rồi thần sắc người đó lại chuyển đổi cực nhanh, ngay lập tức trên mặt lộ ra ý cười ôn nhu, hỏi: “Bọn họ là ai?”

Trước giờ ta luôn bị mọi người trách mắng ghét bỏ, cũng tự biết bản thân không được coi là một con chim cực kỳ xinh đẹp. Có đôi khi trong lòng nảy sinh ý nghĩ ngông cuồng, nếu như ta có được Vũ Y Ngũ Sắc của công chúa Đan Chu, nói không chừng có thể giành được chút tình cảm yêu thích của mọi người. Khi ấy tuổi ta còn nhỏ, không biết trên tiên giới có câu “lòng người nóng lạnh”¹, chỉ là nhìn thấy nam tử này lộ ra cái nhìn ôn nhu chăm chú mà trước nay ta chưa bao giờ được hưởng thụ qua, không khỏi có chút thụ sủng như ợp kinh², lại cực kỳ lo lắng nếu người này nghe nói ta gây sự khắp nơi, đánh nhau với đám tiểu tiên đồng ở núi Đan Huyệt, rồi cũng sẽ giống như những người khác lộ ra biểu tình ghét cay ghét đắng, thế nên chỉ còn biết cắn chặt môi, không chịu nói chuyện.

1lòng người dễ thay đổi

2được sủng ái mà lo sợ

Người đó vươn cánh tay cường tráng kéo ta đi qua, ta run lẩy bẩy không biết làm sao, sợ người này động thủ với ta, cố lấy dũng khí, nhắm hai mắt, bất thình lình cao giọng thanh minh: “Ta không phải muốn đánh nhau với bọn chúng, đám chim diệc non nói mẹ ta là nữ nhân hư hỏng xấu xa. Mẹ ta không phải người xấu …Bọn chúng nói bậy”

Mọi khi đám tiên đồng nói vậy, mới đầu lúc nào ta cũng biện giải, nhưng bọn chúng luôn luôn âm ầm cười to, vây ta vào chính giữa rồi đồng thanh nói: “Mẹ ngươi là kẻ xấu xa hư hỏng!” Cho dù ta có nhanh chóng bịt chặt tai, cắn chặt môi đến bật máu, bọn chúng cũng không chịu thôi, cuối cùng là luôn luôn đánh nhau để chấm dứt sự việc.

Ta kêu lên, nhắm mắt một hồi lâu cũng không thấy người đó lên tiếng, thân mình lại bị cánh tay cường tráng ôm chặt, không thể thoát ra, không khỏi mở mắt trái len lén nhìn, không rõ vì sao, chỉ cảm thấy sắc mặt người này không hề có ý vui mừng, nhưng cũng không có dấu hiệu tức giận, thậm chí ngay cả nét nghiêm túc trên gương mặt cũng không bằng sắc mặt của dì lúc giáo huấn ta, không khỏi đánh bạo mở hai mắt, hết nhìn lại nhìn trên mặt người đó.

Người sờ sờ đầu ta, còn nghiêm túc nhìn ta, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ta biết mẹ cháu không phải nữ

nhân xấu xa! Mẹ cháu là một người vô cùng vô cùng tốt.”

Trong lòng ta dâng lên một niềm vui sướng khi có người đồng cảm, có thể sánh với cảm giác vui mừng khi bôn ba ngàn dặm đường, bỗng nhiên gặp được dòng suối ngọt, chỉ hận không thể nhảy vào giữa suối, đem toàn thân đều tắm ướt đẫm, lập tức nhào vào lòng người ấy, ôm chặt cổ người, không ngớt vui mừng mà bật cười khanh khách, người cũng tùy ý để cho ta ôm chặt cười đến điên cuồng một lúc, mới kéo ta từ trong lòng người ra, nhìn xuống không khỏi giật mình: “Nha đầu ngốc, cháu khóc cái gì?”

Ta rút tay lau lau nước mắt, luyến tiếc nhìn lồng ngực to lớn ấm áp của người một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Bạn chúng cũng không tin mẹ cháu không phải là người xấu.”

Đôi mi dài nhíu chặt, ôn nhu dỗ dành nói: “Bạn chúng...là ai?”

Sờ soạng trong người một lúc lâu, cuối cùng lấy ra mấy khối đường, nhét vào trong tay ta. Ta nhận lấy, xé mở lớp giấy dầu bên ngoài, cho một viên vào miệng, còn lại toàn bộ cất vào túi, lại sợ lúc quay về đụng phải đám tiểu tiên đồng, rồi lại đánh nhau với chúng, làm hỏng mấy viên đường này, cực kỳ lo lắng hết sờ lại sờ.

Người thấy động tác của ta như vậy, kéo tay ta ngồi lên trên một tảng đá trong rừng, lại kéo ta vào trong lòng, ta tựa vào lồng ngực rộng lớn ấm áp đó, trong miệng ngậm viên đường ngọt ngọt, cuối cùng tin tưởng người này, cảm thấy yên lòng, đem bốn đứa nhỏ hư hỏng nhà Đại tổng quản Thương Lộ lên án mạnh mẽ.

Người vừa nhíu mà nghe ta nói, vừa yêu thương sờ sờ đầu ta. Ta hít hít mũi, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, cực kỳ khó chịu, cố gắng khắc chế bản thân đừng bật khóc. Sợ mình khóc thành tiếng, người cũng sẽ ghét bỏ mà đẩy ta ra, xô ta ra khỏi trong lồng ngực ấm áp này. Mặc dù dù đem ta về, nuôi dưỡng ở núi Đan Huyệt, nhưng trước kia ngoại trừ gọi ta ra răn dạy một hồi, chưa bao giờ yêu thương ôm ta vào lòng, hay là xoa xoa đầu ta.

Hôm ấy sắc trời dần tối, ta lại không muốn rời khỏi lồng ngực người, được người đăng vân đưa đến đỉnh Phượng Dực Nhai, bịn rịn một hồi mới lưu luyến theo đường cũ mà về.

Qua hai ngày, nghe nói bốn thằng nhóc nhà Thương Lộ Đại tổng quản đùa nghịch bên bờ suối, không cẩn thận ngã xuống nước gãy xương, ta âm thầm suy đoán, chẳng lẽ người động chân động tay?

Ta trốn nga trong cung cùng với dì, lại lén lút chạy vào trong cánh rừng đối diện đỉnh Phượng Dực Nhai, nhìn thấy người đang dựa vào tảng đá xanh nhám mắt nghỉ ngơi, lúc ấy, giống như chim về rừng, lao vào trong lòng người, cực kỳ thích thú cười nói: “Thúc thúc, con biết chính là người!”

Người mở to đôi mắt sáng ngời, tràn đầy ý cười đem ta ôm vào trong lòng, tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, điểm nhẹ chớp mũi ta: “Con biết cái gì?”

Ta cười khanh khách: “Bốn con diệc đó khẳng định là thúc thúc động tay động chân.”

Vẻ mặt người cứng đờ, một lúc sau mới nói: “Con gọi ta là gì?”

Lần trước ta đã trộm nhìn lông mi dài của người hết nửa ngày, chỉ cảm thấy sao lại có người có lông mi dài rậm đến thế, lại thấy người ngày thường oai phong uy vũ, lòng sờm đã có ý thân cận gần gũi, lúc này ở trong lòng người, tính khí to gan lớn mật ngày xưa lại nổi lên, sờ sờ hàng mi dài của người, tấm tắc khen: : “Lông mi thật đẹp! Thúc thúc, người lo lắng bận tâm cho con như vậy, con đương nhiên phải lễ phép. Không thể so sánh người với đám người ở núi Đan Huyệt, bọn họ không đáng để con tôn trọng.”

Thần sắc trên mặt người trở lại bình thường, cực kỳ thận trọng nói: “Con sống ở núi Đan Huyệt không vui vẻ?”

Ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, vui vẻ nói: “Kỳ thực núi Đan Huyệt cũng không hàn là không tốt, con không có cha mẹ thay con làm chủ, bị bắt nạt đôi chút là chuyện đương nhiên. Nhưng ngày thường không có người bên cạnh quản thúc, so với đám chim diệc kia tự do hơn rất nhiều. Cùng lăm là gây ra tai họa, bị dì quở trách một chút là xong.”

So sánh việc bị trách mắng đôi chút cùng với tự do, đương nhiên đây chỉ là chút vặt vãnh không đáng kể. Trong núi có rất nhiều tiểu tiên đồng bị cha mẹ quản đầu quản chân, nhiều điều bất tiện, ở trước mặt cha mẹ, tất cả bọn chúng đều sợ hãi rụt rè, nào được như ta vui sướng không sợ trời không sợ đất?

Người thấy ta cười đến là vui vẻ, lần này từ trong ngực lấy ra một bao thức ăn lớn, ta mở ra xem, không khỏi hoan hô một tiếng, cư nhiên đều là trái cây hiếm lạ, đỏ lồng lánh, vàng trong suốt, tím u tối, xanh ngọc bích, đặt ở dưới mũi ngửi ngửi, mùi thơm nức mũi lạ lùng, cầm lấy hết ngắm lại nhìn, luyến tiếc không nỡ cắn, lại cầm lên nhìn nhìn, vẫn là không nỡ.

Người ôm chặt ta vào lòng, xoa xoa đầu, cổ vũ nói: “Ném một quả thử xem. Đây là...trái cây nhà thúc thúc.”

Ta ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy hương thơm nức mũi, cực kỳ luyến tiếc nói: “Hay là giữ lại để ngửi? Lỡ như ăn hết...”

Người vội vàng tiếp lời: “Ăn hết lần sau thúc thúc lại mang đến túi khác cho con.”

Lúc này ta mới vui mừng kiểm một trái màu đỏ cho vào trong miệng, lại thấy người nhìn ta đầy mong chờ, cũng thấy bản thân không chút khách khí, quả thật có hơi vô lễ, trên mặt ửng đỏ, cũng tìm một trái màu xanh ngọc bích đưa đến bên miệng người, cười nói: “Thúc thúc cũng ăn.”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt người như có hơi nước. Hốc mắt đỏ lên, mới đem trái cây bỏ vào miệng. Ta chợt ngẩn ra, thầm than: vị thúc thúc này đối tốt với ta có chút thái quá. Ăn uống dè xén thế này, nhìn thần sắc người, nhất định là luyến tiếc không nỡ ăn, không chừng ngay đến mùi vị trái cây thế nào cũng không biết. Ta mời người một trái đã cảm động đến thế, nếu như đưa hết cho người về nhà từ từ ăn, chắc sẽ phát

khóc luôn?

Tưởng tượng một đại hán oai vệ như người bật khóc, thật tình có chút khó coi, mà ta cũng thật luyến tiếc trái cây có mùi thơm nức mũi lạ lùng này, thế là quyết tâm, cùng người có phước cùng hưởng, một quả lại một quả, đêm trai cây giải quyết sạch sẽ.

Thời gian thầm thoắt, chớp mắt ta cùng với vị thúc thúc oai hùng này quen biết đã mấy trăm năm. Có một ngày nửa đêm thức dậy đi tiểu, ta từ trong điện lần mò đi ra, trên trời sao giăng, chỉ thấy dì vội vàng vàng xẹt qua phía trên Phượng Tê Cung. Khi đó ta đã được thúc thúc truyền dạy cho bản lĩnh dũng cảm giá vữ, trong lòng tò mò, điều khiển một đám mây nhỏ, theo đuôi dì từ xa xa.

Có lẽ do trăng sao thưa thớt, trong núi vạn vật đều đã đi ngủ, dì không ngờ phía sau có người, điều khiển mây vội vàng lên đỉnh Phượng Dực Nhai. Trên núi ngô đồng um tùm rậm rạp, cả ngày ta đều chơi đùa ở trong đó, liền bỗ lại đám mây chậm rãi đi lên đỉnh núi. Chờ ta đến gần đỉnh, núp ở bên dưới tàng ngô đồng vụng trộm nhìn xem, chỉ thấy sắc mặt dì xanh mét, trường kiếm dựng thẳng, mũi kiếm hướng về phía trước, đúng là chỉ về phía vị thúc thúc yêu thương ta.

Tim ta bất chợt thót lên, không nghĩ đến hai người họ lại giương cung bạt kiếm, giống như kẻ thù không đội trời chung. Nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút khổ sở, ta tự ngẫm mọi người ở núi Đan Huyệt đều không nhìn ra điểm đáng yêu của ta, cuối cùng chẳng dễ dàng gì mới gặp được một thúc thúc hòa ái, khó khăn lắm mới coi trọng ta, đúng là trời cao thương tình, thấy ta lẻ loi cô độc, vì vậy gửi vị thúc thúc này đến trước mặt ta. Có đôi khi nửa đêm đang ngủ đều không nhịn được cười mà tinh lại, quả thực cảm thấy mình giống như kẻ giàu có đang ôm bảo tàng quý giá trong lòng. Lại thấy sắc mặt đám tiểu tiên đồng núi Đan Huyệt, trước giờ chưa từng khổ sở phẫn nộ đến thế.

Bảo kiếm của dì càng sắc lạnh hơn ánh sao, từng chữ từng chữ lạnh lùng nói: “Ta đã nói rồi, không cho người bước vào núi Đan Huyệt một bước.”

Thúc thúc khoanh tay mà đứng, dựa vào một cây ngô đồng, lúc đó nó vẫn là một cây non, dưới áp lực của thân thể to lớn tráng kiện, cái cây nho nhỏ đáng thương không khỏi có chút run rẩy, người lại không hề di chuyển, giọng điệu có phần vô lại: “Ngươi nói không cho ta tới thì ta sẽ không thể tới sao?”

Dì trước giờ đoan chính, hành sự đối xử với người khác đều có phép tắc chừng mực, lúc này lại tức giận đến sắc mặt tái nhợt, nhưng dì cũng không mắng người, chỉ là dựng thẳng mũi kiếm, nói: “Nghe nói trong tộc các hạ rất hiếu chiến, chi bằng hôm này cùng ta giao đấu một trận, giải quyết hết ân oán trước nay.”

Vị thúc thúc kia thờ ơ liếc mắt nhìn sang chỗ ta ẩn nấp một cái, ta cúi thấp đầu, những tưởng bị người phát hiện hành tung, định kế đó lảng lặng rút lui, không ngờ ánh mắt người lại hướng sang chỗ khác, thản nhiên nói: “Hôm nay ta cũng không phải vì muốn đánh nhau mà đến, ta chính là muốn một người.”

Dì giận dữ, quát: “Mơ tưởng! Ta có chết cũng không giao con bé cho ngươi.”

Ta rất ít khi nhìn thấy dì tức giận, lúc này trông thấy, trong lòng không khỏi thở dài: ngay đến mỹ nhân lúc nỗi giận, gương mặt cũng có vài phần dữ tợn. Lại thăm nhủ với chính mình, bản thân vốn đã không đẹp, tương lai nếu cũng nỗi giận giống như dì, nhất định sẽ xấu thậm tệ.

Ngược lại, vị thúc thúc kia lại khí định thần nhàn, dưới ánh trăng còn tăng thêm mấy phần nho nhã so với ngày thường, trước giờ ta lăn lộn trong động mỹ nhân, những chuyện hái hoa bẻ cành cũng không nhớ nổi đã làm bao nhiêu lần, ngay đến tỷ muội Tri Canh Điều¹ song sinh xấu mồm xấu miệng ở phía trước núi, không biết đã bị ta đánh mấy lần, đem lông vũ màu cam trên người bọn họ vặt xuống mấy túm. Nếu không phải lông vũ là thứ có thể mọc lại, hai vị tỷ muội thân hình mảnh mai miệng lưỡi nhanh nọc chẳng thua kém gì ta nhất định sẽ biến thành hai con chim trui lông.

1chim cỗ đỏ

Thật ra khi mới gặp người, chỉ cảm thấy vị thúc thúc này xấu trên cả mức bình thường, có thể xấu đến độ nhìn ra được vẻ anh khí phi phàm, âu cũng đã là điều bất thường. Sau người lại đổi xử với ta hòa nhã thân tình, về lâu về dài càng thấy người đẹp hơn đam mê thị ở núi Đan Huyệt mấy phần. Hôm nay nhìn thấy người khí độ như thế, chỉ cảm thấy trưởng một tộc như dì cũng không sánh bằng người, trong lòng quả thực có chút xấu hổ.

Mũi kiếm của dì múa một đường quang ảnh, không đâm tới trước ngực người, cầm bào sắc đỏ trên người dì cực kỳ mỹ lệ. Lòng ta thầm nghĩ, ngoại tố mẫu năm đó thực biết cách đặt tên, chả trách dì được gọi là Xích Diễm, nguyên do là toàn thân như lửa, nghĩ đến chân thân của dì so với Đan Chu lại càng xinh đẹp mỹ lệ. Nhất thời lại nỗi lên ý tưởng xấu xa, mong thúc thúc đả bại dì, dì nhất định sẽ lộ ra chân thân, cho ta thưởng lãm một lúc.

Nghé nói mẫu thân còn xinh đẹp hơn cả dì, tỷ muội với nhau nhất định có đôi nét tương tự. Ta mơ màng tưởng tượng, mặc dù mẫu thân không nghiêm nghị như dì, nhưng có thể nhìn dì rồi tha hồ tưởng tượng ra mẫu thân, cũng là điều may mắn.

Nhưng thúc thúc hôm nay lại khiến người ta thất vọng một chút, chính là người không chịu đánh trả. Nửa ngày mới nói: “Xích Diễm, vì sao ngươi không trả tiểu công chúa của ta lại cho ta?”

Trong nháy mắt, toàn thân ta như rơi vào hầm băng, từ chi bị đông lạnh đến vô tri vô giác.

Thì ra, vị thúc thúc mà ta thân cận gần gũi hết nửa ngày lại là phụ thân của Đan Chu.

Trên núi Phượng Hoàng bấm hết đầu ngón tay mà đếm, đếm tới đếm lui cũng chỉ có một vị công chúa – Đan Chu. Người mà ta luôn luôn tâm niệm, lại là phu quân của dì, phụ thân của biểu tỷ Đan Chu.

Ngày trước, lúc ta bị Đan Chu chế giễu là dã chửng, trong lòng cũng cực kỳ muốn phản bác một câu: Kỳ

thực ngươi với ta không có gì khác biệt, chẳng phải ngươi cũng không có phụ thân đó sao.

Nhưng song thân của ta đều đã mất, chung quy vẫn không thể thăng lửng mà nói chuyện, những lời này trước giờ cũng chưa bao giờ thốt lên. Hôm ngay nghĩ lại, thật may mắn khi xưa chưa từng nói lời độc địa với Đan Chu, nếu như nói ra lời này, chẳng phải chính là làm trò cười sao?

Ta nghiêng ngả lảo đảo xuống núi, trong lòng cực kỳ khó chịu, cảm giác giống như gần đây bản thân gặp được một việc cực kỳ đáng mừng, đang lúc âm thầm vui sướng hạnh phúc, lại được bảo rằng là ta đã trộm đồ của người khác, người mất trộm chẳng phải ai, chính là người ta trước giờ khinh thường – Đan Chu.

Ta bước thấp bước cao từ đỉnh Phượng Dực Nhai đi xuống, ngay cả đằng vân giá vũ cũng quên mất, từng bước từng bước lần mò về Phượng Tê Cung, bấy giờ cũng đã quá nửa đêm. Mò mẫm vào trong điện, lại nhìn thấy một ngọn đèn âm u, dì nghiêm mặt ngồi trên giường của ta. Ta vừa xót xa vừa thương cho bản thân, vui sướng trước kia giờ cảm thấy thực nực cười, lại chưa từng cung kính như ngày xưa, chỉ hiền lành ngồi trước mặt dì.

Hôm nay dì không nghiêm khắc như trước đây, chỉ hỏi ta: “Quá nửa đêm thế này con còn đi đâu?”

Ta nghi ngờ dì đã biết việc bị ta theo dõi, trước đây tro mặt nói dối hay làm điều xấu sớm đã thuần thực, lúc này thuận miệng nói: “Con ở trong rừng chơi tới muộn, không để ý ngủ quên, khi tỉnh lại đã trễ thế này rồi. Dì sự vụ trong cung không bận rộn sao? Sao giờ này còn chưa đi nghỉ?”

Dì thở phào nhẹ nhõm một hơi, yên tâm rời đi.

Ta ngã xuống giường, chỉ cảm thấy không hiểu vì sao xương cốt toàn thân như vụn vỡ, tâm như tro tàn, đem tất cả hi vọng của ta đều tiêu biến, chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ đầu còn để chỏm, nhưng lại hi vọng một đêm bạc đầu, cuộc sống tiên nhân dài dằng dẳng nhanh chóng qua đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trời Trong Mây Đỏ Ráng Chiều

Có lẽ dì cũng có chút lo lắng về ta, sau ngày hôm đó cũng đôi ba lần nói bóng nói gió, nhưng đều bị ta giả vờ giả vịt, che giấu hồn loạn trong lòng. Sự vụ trong cung bận rộn, không lâu sau dì cũng gác lại việc này, trông có vẻ đã thực sự tin tưởng vào bộ dạng của ta.

Nhưng lòng ta lại bị một cái giặc đâm thật sâu, rút ra không được mà chạm vào cũng không xong.

Thế gian này chim trời cá nước, ai ai cũng có cha mẹ yêu thương, chỉ riêng mình ta ăn nhờ ở đâu. Khó khăn lắm mới tìm được chút ấm áp, không ngờ suýt chút nữa lại biến thành chuyện cười cho cả thiên hạ. Từ đấy về sau mỗi lần ra cửa đi chơi, cuối cùng vẫn nhất định không đến cánh rừng rậm đối diện Phượng Dực Nhai.

Ta đã từng ngập tràn mong chờ, cứ ngỡ là vật báu mình ôm trong lòng sẽ không bị người phát hiện, âm thầm vui sướng, đến hôm nay tỉnh lại sau giấc mộng dài, nghĩ mình lại xót cho thân, một bụng lạnh lẽo thê lương không thể nào nói ra.

Lại qua hai tháng, ý niệm xa cách cũng dần dần nguôi, ta đứng trên đỉnh Phượng Dực Nhìn ra xa xa, trời quang mây tạnh, ánh sáng rực rỡ đẹp không sao tả xiết, âm thầm thở dài một hơi, phía sau truyền đến một giọng hỏi nhẹ nhàng: “Thanh Nhi gấp phải việc rắc rối, mới thở dài như vậy?”

Ta bất ngờ quay đầu, phụ thân của Đan Chu, người mà trước giờ ta vẫn gọi là thúc thúc kia đang khoanh tay đứng ở phía sau ta năm bước, ánh mắt thân thiết, cơ hồ khiến ta sinh ra một loại ảo tưởng về phụ tử thân tình. Nhưng sau đó liền nhanh chóng thanh tỉnh, người này rõ ràng là nhớ đến con gái Đan Chu của mình, nhưng lại đem ta thành vật thế thân.

Vốn dĩ ta phải tức giận bất bình, nhưng không hiểu vì sao mũi lại chua xót, suýt chút nữa thì rơi nước mắt. Vội vàng xoay người, rầu rĩ nói: “Cho dù Thanh Loan có gây chuyện rắc rối, cũng không cần dượng quan tâm.”

“Dượng?”

Người ngập ngừng cất giọng.

Trong lòng ta buồn bực, thêm vào trước giờ ta chính là một đứa không thể nhẫn nhịn, làm mặt lạnh quay đầu nhìn vào ánh mắt người, phẫn nộ nói: “Những gì người và dì nói với nhau trên đỉnh Phượng Dực Nhai, con đều nghe thấy hết rồi.”

Nét vui mừng trên mặt người chợt lóe rồi biến mất, lại pha chút xấu hổ ngượng ngùng: “Thanh Nhi gọi ta là dượng, chính là do những gì nghe thấy lần đó?”

Trong lòng ta tức giận vì người gạt ta, có lẽ người vốn dĩ chưa từng thương yêu ta, ánh mắt chăm chú tràn đầy ôn nhu đó chẳng qua là một loại ký thác cho nỗi nhớ Đan Chu, tức thời nghĩ tới bản thân-một bụng nhiệt tình bị người ta coi thường, lớn tiếng nói: “Người bảo dì trả lại tiểu công chúa của người cho người, núi Đan Huyệt này ngoại trừ Đan Chu, còn ai khác là công chúa? Tưởng con là con ngốc sao?”

Gương mặt người thoảng chốc cứng ngắt, vẻ thương tiếc thống khổ trong mắt càng sâu, ta nghĩ không biết người với dì đã phát sinh sự tình tồi tệ gì, lại ầm ĩ dẫn tới tình cảnh như bây giờ, con không ra con, cha không ra cha, lại nhớ tới biết bao ôn nhu ấm áp mà người cho ta, rõ ràng là không cam tâm, nhưng lại không thể không đem hết tất cả trả lại cho Đan Chu, quả thật rất buồn phiền ảo não, lời nói ra, bất giác thanh âm cũng nghẹn ngào nức nở.

“Cho dù giữa người và dì xảy ra chuyện gì, người cũng là dượng của con, nhớ tiểu công chúa của mình thì người cứ việc lén lút mà đi nhìn, đem con – một con chim lẻ loi cô độc thành kẻ thay thế, rõ ràng là biết....rõ ràng biết con không cha không mẹ, lại càng ra vẻ từ ái để trêu chọc con...” Uất ức tích tụ nhiều năm đột nhiên bùng nổ, lúc ta còn nhỏ đã từng hao hối tâm tư muốn lấy lòng dì cùng Đan Chu, không phải do từ nhỏ đã khùm num nịnh nọt, mà là vì muốn có thể nhận được ánh mắt tán dương khen ngợi, lớn lên một chút, biết sự việc này là vô ích, thế nên mất hứng thú, đem suy nghĩ này nhanh chóng vứt đi, chưa khi nào nghĩ đến lần nữa.

Mặc dù ta là tiên thai, nhưng lại có một ảo tưởng khác thường, nghĩ đến một ngày có thể cảm thụ được niềm vui sướng của tình thân gia đình. Chỉ là biện pháp này của người cực kỳ tàn nhẫn, giống như đưa bình nước cho một người đang khát khô cháy cổ, chớp mắt lại viện cớ lấy lại, thà rằng ngay từ đầu không cho, chẳng phải là bớt đi rất nhiều việc sao?

Người đột nhiên tiến lên hai bước rồi đột ngột dừng lại, một nam tử chín thước to cao vạm vỡ như bị thất hồn lạc phách, vô cùng thống khổ nhìn ta chăm chú, có chút giống như linh hồn vụn vỡ tinh thần tổn thương, thần thái nhợt nhạt tiêu điều. Mở miệng, như thể muốn phản bác lại, thế nhưng một câu cũng không thốt ra được. Ta thấy người gian nan như thế, khẳng định là bị ta nói trúng chỗ đau, bắt chợt mềm lòng, nước mắt trên mặt bị gió núi thổi khô, khe khẽ giọng: “Dượng...”

Người ngơ ngác nhìn ta chăm chăm hồi lâu, ngay lúc ta tưởng rằng người muốn ép ta sửa lại cách xưng hô, người mới chậm rãi nặn ra ý cười gượng gạo: “Thanh Nhi thích gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy đi. Chỉ là, có một việc con không được hiểu lầm, lúc thúc thúc gặp con, chưa từng xem con là công chúa điểu tộc, con chính là con, Tiểu Thanh Điểu.”

Ta nghe thấy lời ấy, trong lòng thư thái không ít. Nhưng đã biết người là phụ thân của Đan Chu, ý niệm thân cận gần gũi cũng phai nhạt dần. Mặc dù người thường xuyên có việc đến núi Đan Huyệt, nhưng ta lại

chưa từng như trước đây nhào vào lòng người, mà lại phát huy một cách tích cực đầy đủ những phép tắc lẽ nghi mà bản thân chưa từng dùng suốt hơn ngàn năm qua, hàn huyên vấn an thăm hỏi sức khỏe, cũng thường xuyên từ trong mắt người nhìn thấy vẻ thất vọng. Ta giả vờ không biết, chung quy cũng không thể muốn ta giả vờ là biểu tượng Đan Chu, gọi người một tiếng “Phụ thân” chứ?

Tiếng “Dương” này – gọi liền gọi suốt mấy ngàn năm, ta thường xuyên ở núi Đan Huyệt trông thấy người, cũng biết vạn năm qua tim dì như sắt đá, quản thúc Đan Chu rất chặt chẽ, chính là đến bây giờ, e rằng người cũng chưa lần nào gặp qua Đan Chu.

Giờ phút này người mời ta đến Tu La Thành, trước đây ta không biết thân phận của người thì cũng đành, bây giờ biết rồi, trên mặt mặc dù ra vẻ không có gì, nhưng trong lòng thì lại cực kỳ chấn động.

Tộc Tu La ai nấy đều hiếu chiến, chín vạn năm trước cùng Tiên giới đánh nhau không biết bao nhiêu lần, hai bên có thể nói là bất phân thắng bại, là kẻ tử thù của nhau. Hôm nay nhị vị Hoàng tử tiên giới cùng dương gặp gỡ, nhưng lại không đánh nhau, cũng là điều khó khăn lắm rồi.

Lại nghĩ tới việc dì năm đó có thể cùng Tu La Vương thành thân, nhưng sau đó lại dứt khoát quay đầu, ngồi lên ghế Thủ lĩnh Điều tộc, nghĩ tới thủ đoạn cũng không phải là vừa.

Ta đem đoạn chuyện tình có một không hai giữa hai người thoảng soạn lại trong đầu, liền có chút thương cảm với dương, nhiều năm thương nhớ con gái, may mắn là chưa sinh bệnh. Nghiêng đầu liếc Nhạc Kha một cái, tà tà cười: “Tiên giới từng có tin đồn, nữ tử tộc Tu La xinh đẹp kiều diễm, ta có lòng muốn đi, chỉ bằng điện hạ đi cùng ta, cũng là để mở mang kiến thức?”

Dương nghe nói ta có ý định đi Tu La Thành, trên mặt thoảng hiện lên nét vui mừng, mong mong chờ chờ nhìn ta, một đại hán khí thế bừng bừng trông lại có chút đáng thương. “Thanh Nhi, chỉ bằng bây giờ liền xuất phát?”

Không rõ vì sao, hôm nay dương đột nhiên xuất hiện, trong mắt Nhạc Kha liền giống như muỗi tóe lửa. Ban đầu ta còn cho rằng không có gì đáng ngại, lúc này linh quang chợt lóe, nắm được chút mạnh mẽ, lại ở trong lòng suy đoán một chút, sợ là không mỉa thì cũng đúng đến tám chín phần.

Nhạc Kha thân là Long tử Đông Hải, cùng Thiên gia Long tộc đồng khí liên chi, nhất vinh câu vinh, nhất bại câu bại *, Thiên gia với người của bộ tộc Tu La đại chiến mấy vạn năm, hẳn có cái nhìn thù địch áu cũng là điều đương nhiên, đúng là sơ sót của ta.

*cùng tiến cùng lui

Ta đứng giữa hai người họ, có chút chần chừ không quyết định được. Chiến tranh trước giờ vốn là chuyện của người trên, với một tiểu địa tiên nhỏ như ta hoàn toàn không có chút quan hệ. Huống hồ mấy ngàn năm qua, dương đối với ta quan tâm yêu thương có thừa, ai gần ai xa, đứng nhìn thôi cũng rõ. Ta

sao lại phải quản người cùng Thiên gia có quan hệ gì. Nhưng ta với Nhạc Kha lại nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, nếu như bỏ hắn một mình đi Tu La Thành, cũng có chút khó thốt nên lời.

Nhạc Kha cư nhiên lại nhìn dượng như thể hắn muốn lao vào cùng người đánh một trận, ta sợ hắn xúc động, kéo kéo tay áo hắn, vẻ mặt hắn có chút hòa hoãn, lại giống như nhớ ra việc gì, hỏi: “Nàng gọi người này là dượng?”

Ta nhìn hắn có dấu hiệu tức giận, cuống quít trấn an: “Dượng cũng không dễ dàng gì, bao nhiêu năm nay cùng với dì ầm ĩ đến độ phu thê không nhận mặt nhau, con gái cũng không được nhận...”

Hắn mở to hai mắt, giống như nhìn một kẻ ngốc, đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt, ngón tay cơ hồ chọc thẳng trán của ta: “Đầu óc của nàng sao lại không phát triển thế này?”

Lời này thật sự có chút nặng rồi.

Quả thực trong vũ tộc, kể ra ta cũng không phải là người nổi trội, nhưng cũng nhất định không phải là kẻ ngốc nhất. Ở núi Đan Huyệt, ngốc nhất chính là con chim cút bị con diệc ngó trúng kia, dám cùng với Thương Lộ Đại tổng quản dáng vẻ dữ tợn một tay che trời kia tranh giành phu quân, chẳng phải là tìm đường chết sao?

Trong lúc ta thẹn quá thành giận đã quên mất cân nhắc trước sau, buột miệng nói: “Người mới là đứa ngốc trong Long tộc...” thấy hắn mặt mày xanh mét, tay nắm lại, lùi ra sau một bước dài, bỗng nhiên nhớ tới lần trước đánh hắn, bứt vảy rồng của hắn, lúc ấy hắn cũng là bộ mặt buồn bực như thế này, nhưng lại chưa từng đánh trả, nên ta chỉ một lòng tránh né.

Hắn thấy ta kinh hãi như vậy, cười một cách cổ quái, lại bất ngờ nói: “Cho dù ta là kẻ ngốc, nàng cũng đã đồng ý lấy thân báo đáp, có thể thấy được nàng nhẫn tuệ cao siêu, giữa biết bao nhiêu người trong Long tộc cứ khăng khăng chọn một kẻ ngốc như ta.”

Đầu ta ầm ầm rung động, giống như tiếng sét, trên mặt nhất thời nóng rực, lấp ba lấp bấp: “Khi... Khi đó ta chỉ nói đùa, há... há có thể coi là thật?”

Dượng nhíu chặt mày, kiên quyết nói: “Việc hôn nhân này tuyệt đối không thành.”

Ta biết rõ tính tình Nhạc Kha, nhất định là hôm nay hắn trêu chọc ta, ảo não nói: “Dượng, người cũng tin là hắn nói xằng nói bậy? Hắn chẳng qua là trêu chọc con. Tứ hải bát hoang ai lại không biết bản lĩnh phong lưu của Đông Hải Long tam thái tử, bao nhiêu nữ tử quỳ dưới bạch bào của hắn, cầu được hắn coi trọng một chút mà còn không được. Ngay đến công chúa Giao Tộc mỹ mạo như thế còn lượn lờ quanh hắn...” Trong tim có chút khó nói, tự giễu: “Thanh Loan bất quá dung mạo tầm thường, sao có thể khiến Tam điện hạ để mắt đến?”

Hắn có chút hổn hển: “Nàng ngốc nghếch thế này, ta đương nhiên cũng sẽ...”

Đột nhiên cắn môi, bộ dạng hối hận không kịp.

Ngày trước ta có chút thầm thích Nhạc Kha, nhưng sau đó biết được hắn có tầm mắt nhìn cao nên cũng đã sớm từ bỏ. Mọi khi cùng hắn qua lại cũng chỉ là như huynh đệ, hôm nay nhìn thấy vẻ mặt không chút giả dối của hắn đối với ta, quả thực là xem nhẹ ta rồi, trong lòng tức giận, giọng điệu cũng trở nên không tốt: “Ta nói, có một ngày ngươi sẽ hối hận vì năm lần bảy lượt liều mình cứu ta, bây giờ thì cực kỳ hối hận rồi? Không nghĩ tới một Long Tam thái tử anh minh thần võ như ngươi cũng sẽ làm ra việc khiến bản thân phải hối hận, nên nói Thanh Loan ta may mắn, hay nói do điện hạ đầu óc không tốt?”

Hắn hết nhìn lại ngó ta tựa như không thể tin nổi, môi cũng bắt đầu run run, chỉ vào ta căm hận nói: “Đầu óc không tốt rốt cuộc là ai? Nàng con chim ngốc đầu óc mài không trưởng thành này! Quả thực uổng phí tâm ý ta đối với nàng...” Ngậm chặt môi một chút, lại sửa lời: “Uống công ta ba lần bốn lượt cứu mạng nàng...”

Trông lòng ta choáng váng, thực hi vọng bản thân chưa từng nghe thấy lời lẽ hối hận của hắn. Lại cảm thấy có chút nực cười, đây chính là khắc họa về con chim cút mà. Con chim cút đó bị vặt thành con cút trui lông, cùng con diệc trống bỏ vợ bỏ con lại mất hết tu vi sinh sống với nhau được ba tháng liền cai cọ ầm ĩ, nói là lúc đó mắt bị mù, thế nên mới nhìn trúng con cút trui lông này, náo loạn đến độ người ở núi Đan Huyệt không ai không biết. Con chim cút thương tâm muốn chết, mấy lần muốn tự tử, may mắn được mọi người khuyên giải mới tiếp tục sống.

Có một ngày ta chơi đùa ở khe suối dưới chân núi, nhìn thấy con chim cút đó. Tóc đen trên đầu nàng không còn một sợi, nghĩ tới lông vũ trên người bị người vặt trui, chỉ dựa vào pháp thuật của nàng chẳng thể nào biến hóa về một đầu tóc đen. Y phục trên người nàng rách nát, sớm đã không còn là một thiếu nữ hạnh phúc thiện thùng dung mạo ôn nhu như trước đây, tiêu tụy xấu xi, bị đám tiểu tiên đồng chơi đùa ở xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lúc ấy ta liền rút ra một kết luận: mấy thứ tình yêu này, đúng là độc được khiến tiên yêu sa đọa mà.

Nếu như có một ngày tình yêu đó không còn, hai bên trở mặt, quả thực vẫn còn tốt chán, đừng khiến bản thân rơi vào kết cục bi thảm, người người đều có thể giảm đập. Ái tình không còn thì không còn, chung quy vẫn là cầm lên được bỏ xuống được, đừng khiến cho ái tình ân nghĩa đều không còn, ngay đến tôn nghiêm của kẻ làm tiên cũng mất sạch, điều đó quả thật là cực kỳ không hay chút nào.

Ta với Nhạc Kha mặc dù không phải là uyên ương, nhưng cũng có ân tình cùng chung hoạn nạn, hôm nay hắn trắng trợn không ngừng đem ta ra chà đạp, thật sự đã chọc giận ta. Ta nhớ tới con chim cút kia, trong lòng liền tức giận, chỉ thấy cái chuyện tình nghĩa này, hơi có chút dễ dãi là liền khiến bản thân chịu thiệt, rơi vào tình cảnh tệ hại. Tình tình ngày xưa bộc phát, ngăn cũng không ngăn được, cũng không suy nghĩ cẩn thận hắn với ta tu vi chênh lệch cách nhau thế nào, xông tới liền hạ một đấm vào ngực hắn.

Hắn trúng phải mây đầm thép của ta, đau đớn nhe răng rách miệng, nhưng ác ý trong mắt lại dần dần biến mất, chỉ lấy đôi tay sắt gắt gao xiết chặt ta vào trong ngực, hướng về phía dượng nói: “Tu La Vương nếu như không còn việc gì xin hãy quay về đi. Tiểu ngọc điểu này cần có người thích hợp dạy dỗ mới được, ngày xưa cùng vân bối quản quít lấp nhau không biết trời cao đất dày, nếu như lại không quản giáo, chắc chắn sẽ gặp đại họa. Vân bối tạm thời đưa nàng về Đông Hải dưỡng thương”. Dứt lời cũng không xem ý dượng thế nào, gọi mây tới rồi liền đăng vân mà đi.

Ta ở trong lòng hắn giãy giụa hết nửa ngày, hai tay bị hắn giữ chặt, hết tránh lại né nhưng vẫn không thoát được, toàn thân đều thoang thoảng mùi hoa thạch quỳnh, bỗng dừng lại nhớ tới sự ôn nhu ấm áp của con hổ Nhạc Kha, khi ấy chỉ nghĩ nó là một con hổ bình thường, rất nhiều lời trong lòng đều lảng lặng nói hết với nó, càng thấy xấu hổ tức giận không thôi, há miệng nhe răng cắn vai hắn một phát.

Da thịt trên người hắn bỗng chốc căng ra, cứng rắn như thép, giọng nói lại vẫn thản nhiên: “Ta thấy không quản giáo nàng, sau này nàng nhất định vô pháp vô thiên – coi trời bằng vung!”

Ta há miệng nhả ra, hung hăng trừng mắt với hắn, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng khó mà nguôi được, toàn thân run lên: “Ta đương nhiên có cha mẹ dạy dỗ, hai người họ lại mất rồi, cũng không tới phiên người khác quản thúc, người là cái định gì hả?”

Hắn thế nhưng thu lại tức giận, mỉm cười nói: “Tiểu ngọc điểu, nàng nói xem ta là cái định gì?” Đằng vân bay lên điện ngọc trên chín tầng trời, ý cười trên môi hắn càng sáng chóe, ta nhìn đến suýt ngây người, trong đầu bỗng chốc thanh tĩnh, giận hắn đem ta ôm vào trong lòng, dùng sức giãy giụa hai lần vẫn không thoát được, hung hăng ngoạm hắn một cái, hắn cũng không lên tiếng, chỉ càng ôm chặt ta vào lòng, thân thể tráng kiện của một thanh niên cùng với ta dán chặt vào nhau, gần như hòa tan không chút kẽ hở. Ta dần dần cảm thấy trong lòng có một sự rung động rất lớn, cũng không biết nó là gì, mặt bỗng chua xót, mới đầu chỉ là rơi lệ. Sau càng nghĩ càng thấy thương tâm, nhưng không nói được nguyên do, không kèm được ngoác miệng, trên chín tầng trời khóc gào ầm ĩ.

Đám mây dưới chân rung lên một cái, giống như bị dọa bởi tiếng khóc của ta.

Thiếu niên đang giam giữ ta cuống quýt thả lỏng tay, cuí đầu nhìn ta thật kỹ, ta nước mắt rưng rưng cũng lén lút nhìn hắn một hồi, trên mặt hắn thế nhưng thêm tia ngượng ngùng quẩn ý, có chút hồng hai bên má.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kiêm Gia Bỉ Ngạn

Bích Dao thấy ta bị tam ca nàng ấy nửa ôm nửa kéo dẫn về Đông Hải Thủy Tinh Cung, hốc mắt sưng đỏ, vẻ mặt hung hăn, nàng ngoác miệng cười hết mẩy ngày, lại ở sau lưng Nhạc Kha khoe khoang hắn ta tốt thế này hắn ta tốt thế kia, nói huynh trưởng của nàng đối với ta một lòng một dạ, xả thân bảo vệ, lý ra nên kết thành một đoạn lương duyên.

Trong lòng ta có chút đắn đo, đem sự thể hồi tưởng lại, nếu nói Nhạc Kha đối với ta hoàn toàn không có chút tình cảm nào, có lẽ hơi gượng ép, nhưng nếu nói hắn đối với ta tình thâm nghĩa trọng, ta lại thấp tha thấp thỏm thấy thật khó tin, nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào vui mừng, phảng phất giống như tình cảnh trước đây khi ta động lòng với hắn thưở ban đầu. Nhưng cũng tức giận huynh muội hắn hùa nhau làm chuyện xấu, bất chấp vết thương trên người, đè Bích Dao xuống chiếc giường vỏ sò hung hăng giáo huấn một phen, đương lúc hai người bọn ta đánh nhau khí thế hùng hực, cá yêu tiến đến bẩm báo: “Tứ công chúa, Giao tộc Thái tử điện hạ đến thăm Loan tiểu thư, hiện đang đợi ở trong điện Tam Thái tử.”

Ta hoan hô một tiếng: “Ly Quang đến rồi!” lập tức chống gậy muốn đi ra ngoài điện, lại bị Bích Dao giữ chặt, hết chờ nàng rề rà đổi y phục một hồi lại thay đổi một đồng châu ngọc trên đầu một lượt. Trong lòng ta gấp đến độ như kiến bò chảo nóng, nàng ấy mới sửa soạn xong xuôi, nghiêng đầu đánh giá ta một lúc, nửa đùa nửa thật nói: “Tỷ tỷ, dáng vẻ của tỷ thế này, son cũng không thoa, chẳng biết ca ca muội sao lại nhìn trúng tỷ?”

Ta vờ như muốn vò rối tóc nàng ấy, nàng ấy mới chịu thôi, hi ha ha ha kéo ta ra cửa đi gặp Ly Quang.

Đông Hải Long Vương con cái phi tử đông đúc, chiếm phần lớn diện tích Thủy Tinh Cung, tẩm điện của Bích Dao cách tẩm điện Nhạc Kha không xa. Bản thân ta từ lúc quay lại liền ở điện bên cạnh Nhạc Kha, vì việc này mà Bích Dao náo loạn với hắn mấy lần, chỉ mong ta dọn qua ở cùng nàng ấy, tiếc là Nhạc Kha cuối cùng cũng nhất quyết không buông, mỗi ngày nhất định phải chăm sóc ta thay thuốc.

Độc thi ma trên người ta chưa trừ hết, mấy ngày trước đó còn mê man tùy ý Bích Dao huyên náo, hai ngày nay khỏe hơn đôi chút liền chống gậy đi loanh quanh giàn giàn cốt, hôm nay vừa vặn nhắc chân tới tẩm điện Bích Dao.

Lúc hai người bọn ta đi tới, Nhạc Kha cùng Ly Quang đang ngồi dưới tán san hô trong điện của hắn, cũng không biết đang nói chuyện gì, Nhạc Kha gương mặt ngập tràn ý cười, cực kỳ hăng hái nhiệt tình, chẳng hề có chút bộ dạng nghiêm chỉnh trước kia.

Nhin thấy ta với Bích Dao nắm tay nhau đi tới, Nhạc Kha vui vẻ ra mặt, tiến tới kéo chặt tay ta, liên tục

cảm thán: “Thanh Nhi, nàng và ta trong mộng từ biệt, thế nào mà hôm nay gặp lại, nàng vẫn là đáng vể thê thảm thế này?”

Loảng xà loảng xoảng –

Trong đầu ta bị một tiếng sét, đem ta đóng chặt trên nền đất, chút vui mừng vừa mới nhú ngay lập tức bị đập tan.

Thăng nhãi này hôm nay nhiệt tình như thế, thì ra lại – quên rồi.

Hắn sớm không quên muộn không quên, lại ngay lúc này mà quên, nếu như không phải ta biết rõ bản tính của hắn, biết hắn không phải cố ý giả bộ quên, chẳng rõ sớm sẽ ảo não thành bộ dạng gì nữa. Cũng may ta chưa từng nghe lời Bích Dao, cũng chưa biểu lộ tình cảm, bằng không ta liền trở thành trò cười khắp bát hoang tứ hải.

Đặc biệt là chúng tiên tử ngưỡng mộ Nhạc Kha nhưng lại không biết chứng bệnh của hắn sẽ cười nhạo: “Nhìn xem, con chim loan đó không biết lượng sức, tưởng rằng độc chiếm được Tam thái tử, rốt cuộc Tam Thái tử ngay cả nàng ta là ai cũng không nhớ...”

Ta kéo kéo khóe miệng, cố nặn ra chút ý cười, giật tay ra khỏi tay hắn, quay về phía Ly Quang cười nói: “Ngươi sao lại rảnh rỗi tới đây?”

Từ sau khi ta với Bích Dao đi đến, Ly Quang chỉ lảng lặng đứng bên cạnh, ánh mắt trầm tĩnh ôn nhu, giống như hiểu rõ nguyên do việc gì, may mắn hắn không phải kẻ nhiều chuyện, chỉ tiến lên hai bước tỷ mỷ quan sát ta, lại ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn chân ta một hồi, mới yên lòng nói: “Rốt cuộc đã thoát khỏi cảnh nguy hiểm!”

Nhạc Kha đứng bên cạnh nhìn Ly Quang ngồi xuống, mấy ngày trước hắn cũng có thói quen ngồi xổm trước mặt ta nhìn vết thương trên chân ta, lúc này cũng ngồi xuống theo thói quen, đưa tay ra, rồi lại nhíu chặt mà rụt trở về, mờ mịt luống cuống nhìn hai tay mình, nhẹ giọng nói: “Cái gì?”

Bích Dao thấy đáng vể hắn như thế, sắc mặt trắng bệch, cuống quít hướng sang ngư nương bên cạnh nháy nháy mắt. Ngư nương này cũng có chút nhanh nhẹn, lập tức xoay người đi ra, không lâu sau đã mời Đông Hải Long Vương và Vương Phi tới.

Sắc mặt Vương Phi tái nhợt, tiến lên kéo hắn đứng dậy, ôn giọng nói: “Con của ta, con bị làm sao vậy?”

Thần sắc của Đông Hải Long Vương cũng cực kỳ khó coi.

Nhạc Kha mờ mịt nhìn bà ấy một lúc, u u mê mê hỏi: “Bà là ai?”

Một câu nói liền khiến Đông Hải Vương Phi khóc nước nở: “Con của ta, con sao lại không nhận ra mẫu

phi?"

Nhạc Kha giương mắt nhìn những người xung quanh một hồi, bất chợt hắn đi về phía ta. Ta sớm đã bị tình trạng của hắn dọa sợ, cũng không biết hắn muốn làm gì. Thấy trong mắt hắn ý vui mừng dần dần lan tỏa, tiến tới liền kéo kéo vạt áo ta, nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại mặc áo trăng lòe loẹt thế này?"

Ta á khẩu không trả lời được, ngơ ngơ ngác ngòn hắn.

Hắn ngang đầu quan sát xung quanh một lúc, liền kéo tay ta ra ngoài. "Tỷ tỷ, nơi này âm âm u u không chút ánh sáng, chúng ta đi thôi?"

Mồ hôi ta túa ra, cũng không biết hắn bị gì, tay chân cứng ngắc cứ thế tùy ý hắn kéo ra ngoài hai bước, bỗng nhiên ý nghĩ chợt lóe sáng, nhớ tới hai trăm năm khi hồn phách ta bị đánh tan, dường như từng thấy một đứa trẻ ở cạnh mẫu thân, nếu như ta đoán không lầm, hắn nhất định đã nhìn nhầm ta thành mẫu thân rồi.

Ta cương quyết đứng tại chỗ, hắn quay đầu ngỡ ngàng: "Tỷ tỷ, sao lại không đi?"

Ta chỉ thấy lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cố gắng nặn ra chút ý cười, ôn nhu nói: "Ngoan, ở đây tỷ tỷ vẫn chưa tham quan hết, muốn ở lại đây vài ngày."

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, ngỡ là đã quen được nuông chiều, nào ngờ hắn lại nghiêm túc gật đầu, nói: "Vậy cũng được, đệ sẽ ở lại đây với tỷ." Ta kéo hắn ngồi xuống ghế, ngay lập tức hắn không nói không động, đúng thực là ở lại đây bao bạn với ta.

Long Vương Phi hai mắt nhỏ lệ, như thể tìm thấy cứu tinh lao bổ về phía trước, nắm chặt hai tay ta, khẩn cầu: "Loan cô nương, van cầu cô lưu lại đây, tất cả mọi thứ ở Đông Hải Long Cung, chỉ cần cô nương thích đều sẽ là của cô nương, chỉ xin cô lưu lại đây với con trai ta."

Từ nhỏ đến lớn thân thể ta rất ít tiếp xúc với người khác, trước giờ cũng chỉ có Cửu Ly tiểu động vật là có chút vinh hạnh đặc biệt đó, lúc này cảm thấy có chút khó chịu, Vương Phi trong lúc kích động dường như đã mất khống chế, lực tay nắm hai tay ta cực lớn, chặt đến độ khớp xương ta bắt đầu đau.

Ta kéo khéo miệng, trông mong Nhạc Kha có thể lập tức thanh tịnh lại, vừa mở miệng gọi: "Nhạc Kha --" Hắn đã ngay lập tức đứng dậy tiến đến, ngoan ngoãn nói: "Tỷ tỷ, tỷ gọi đệ?"

Đông Hải Vương Phi nước mắt không ngừng tuôn rơi, liên tục than thở: "Đều là tội nghiệp do ta gây ra mà!"

Ta nghĩ tới bà ấy đã tới tuổi này, vì đứa con ngốc nghếch nhất định là tan nát cõi lòng, tức thì cố gắng chịu đựng cơn đau ở ngón tay an ủi bà: "Vương Phi đừng nôn nóng, Thanh Loan và Tam Điện hạ cũng coi như có chút giao tình, xin Vương Phi đừng gấp, ta nhất định sẽ ở lại với hắn đến lúc hắn khỏe mạnh trở lại."

Trong mắt bà hiện lên tia cảm kích: “Đa tạ Loan cô nương, đa tạ cô nương!” Mấp máy môi, muôn nói lại thôi, cuối cùng không nói thêm lời nào, dưới sự dùn đỡ của Đông Hải Long Vương rời đi.

Ta lừa gạt Nhạc Kha tiến vào nội điện, trấn an hắn nghỉ ngơi, không lâu sau thì hắn liền ngủ. Ly Quang với ta cách biệt không lâu, nhưng nhớ tới việc hắn gửi ta con Bạch Hổ, sắc mặt liền không tốt, vỗ vỗ vai hắn: “Thái tử điện hạ, uổng công ta với ngươi là huynh đệ, ngươi thế nhưng lại thông đồng với con rồng ngốc này lừa gạt ta?”

Ly Quang trước giờ ôn hòa, nhưng hắn hôm nay với hắn trong quá khứ có chút không giống, cụ thể là điểm nào không giống, nhất thời ta không thể chỉ ra được. Hắn quét mắt nhìn trong nội điện, hai mắt mờ to, vô cùng đứng đắn nói: “Quân tử có nét đẹp của người trưởng thành, ta biết nàng trước nay tâm tính nhân hậu!”

Đúng lúc Bích Dao ở nội điện thu xếp ổn thỏa cho Nhạc Kha xong đi ra, thấy hai người bọn ta đứng ở cửa, nói: “Tỷ tỷ với Ly Quang ca ca sao lại không ngồi?”

Ta thấy Nhạc Kha trong lúc mơ hồ, mở miệng gọi ta tỷ tỷ, vạn năm qua ngoại trừ Cửu Ly cũng chưa từng có ai gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Ta ở trong kính nhìn thấy việc trước đây, nếu như hắn là đứa bé ở cạnh mẫu thân ta, theo như lời của bà bà quét dọn núi Đan Huyệt, mẫu thân ta đã từng nhặt về một con rồng, chính là con của Thiên Đế hiện giờ, không phải Đông Hải Tam thái tử điện hạ, trong này có ẩn tình, thực sự là khó hiểu.

Ta có tâm muốn tìm hiểu cho rõ ràng, hướng về phía nội điện nhẹ giọng nói: “Hắn có thể ngủ yên không? Trông hắn thế nhưng ngay đến Vương Phi cũng không nhận ra, chứng bệnh này thật sự có chút không đơn giản.”

Trong mắt Bích Dao ẩn ẩn lệ: “Ly Quang ca ca và Thanh Loan tỷ tỷ đều không phải người ngoài, Bích Dao mạo muội xin hai người đừng đem việc này truyền ra. Nếu như loan truyền, Tam ca sau này làm người thế nào đây?”

Quả thật người phàm cũng có câu: “Chuyện xấu trong nhà chớ truyền ra ngoài”! Đông Hải Long Vương dù gì đi nữa cũng là người có máu mặt. Ta với Ly Quang ánh mắt giao nhau, cả hai đều khẽ lắc đầu.

Nhạc Kha mặc dù tính tình có chút cỗ quái, có chút hay quên, làm vị hôn phu thì không được, nhưng làm huynh đệ thì không sao.

Ta muốn tìm hiểu cho rõ ràng, trầm ngâm: “Chứng bệnh này của Tam thái tử là bị từ nhỏ, hay là sau này mới có?”

Bích Dao tập trung suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: “Theo như lời mẫu phi, Tam ca từ nhỏ đã mắc phải chứng u mê này, chỉ là sau này càng lúc càng tốt lên, dù có hay quên nhưng vẫn nhận ra người nhà. Chỉ là

lần này không biết vì sao lại lơ mơ hồ đồ đến thế? Muội từ khi sinh ra đến nay chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Tam ca."

Nhạc Kha chính là con thứ ba của Đông Hải Vương, sau hắn còn có sáu đệ đệ và bốn muội muội, Bích Dao chính là vị nhỏ nhất, nếu nói chưa từng gặp qua dáng vẻ mơ màng này của hắn, âu cũng có thể tin.

Lòng ta có chút bức bối tiếc nuối, nhìn thấy Ly Quang lại nhớ tới hai vị muội muội mỹ mạo của hắn. Lần trước tại yến tiệc ở Thủy Tinh cung, nghe nói Tộc trưởng Giao Tộc cực kỳ mong muốn cùng với Đông Hải Long Vương kết mối hôn sự, trùng hợp hai vị muội muội của Ly Quang đối với Nhạc Kha cũng có mấy phần tình ý. Hôm nay bị Ly Quang biết được việc này, không chừng mối lương duyên tốt đẹp này không thành rồi.

Ly Quang yên tĩnh ngồi lại một hồi, thấy ta mạnh khỏe không việc gì liền cáo từ rời đi, chỉ lưu lại ta với Bích Dao ở lại trông coi.

Theo như lời Long Vương Phi, Nhạc Kha lần này mơ mơ hồ hồ không giống với lúc nhỏ, khi tỉnh khi mê. Nhưng kỳ quái chính là, mỗi khi ta ở cạnh bên trông chừng hắn, hắn đều có thể nhận thức được, chỉ có điều gọi ta là "tỷ tỷ", còn với đám người Bích Dao và Long Vương Phi, hắn cơ hồ hoàn toàn không nhận ra.

Qua mấy lần lặp đi lặp lại như thế, ngay cả ta cũng thấy sự việc kỳ quái. Cuối cùng phần lớn thời gian đều ở trong nội điện trông chừng hắn. Hôm đó hắn có vẻ tỉnh táo, ở trên giường thức dậy, thấy ta chống cǎm ngủ gà ngủ gật, ngồi dậy đem chăn trên giường khoác lên người ta.

Ta mở mắt, thấy hắn nhu thuận đáng yêu, một nam nhân cao bảy thước thế nhưng lại giống như đứa trẻ nhìn ta chăm chăm đầy mong đợi: "Tỷ tỷ, đệ không muốn nán lại đây."

Ta đột nhiên bật cười, chỉ cảm thấy vẻ mặt hắn thế này cùng với Cửu Ly lúc làm nũng có chút tương tự, đưa tay nhéo nhẹ mũi hắn, chợt nghe ngoài cửa ho khan một tiếng, quay đầu ra nhìn, Đông Hải Long Vương Phi hốc mắt hồng hồng đang đứng ngoài cửa, ngơ ngác nhìn ta.

Nhạc Kha kéo chặt tay ta, vể mặt đề phòng.

Vương Phi nét mặt xấu hổ, bất đắc dĩ nói: "Loan cô nương, ta có chuyện muốn thảo luận với cô nương."

Ta ngọt ngào trấn an Nhạc Kha một lúc, lại ba lần bảy lượt cam đoan rất nhanh sẽ quay trở lại, hắn mới chịu thả tay ra, ta cùng Đông Hải Vương Phi hết rẽ lại quẹo, đến một cung điện cực kỳ u tĩnh.

Dạ minh châu trong điện phát ra ánh sáng nhu hòa, nguy nga tráng lệ. Ta âm thầm đoán, nơi đây chính là tẩm cung của Vương Phi, bà khoát khoát tay, để các ngư nương tùy tùng đều lui xuống, lệ trong mắt không ngừng tuôn rơi, nắm chặt tay ta, đem ta kéo đến ngồi trên tháp thượng, nhưng lại không nói lời nào.

Trước nay ta chưa từng thân cận với người khác, lại là một phụ nữ trung niên đang khóc sướt mướt, chưa nói đến bà vì sao mà khóc, dáng vẻ này, nếu ta đoán không lầm, khẳng định là có chuyện muôn nhở, liền muôn tránh đi, lại ngại vài phần mặt mũi của huynh muội Nhạc Kha, không muốn thất lễ trước mặt người khác, đành phải tạm thời nhẫn nại.

Vương Phi khóc đủ rồi, lúc này mới kéo tay ta tỉ mỉ quan sát, lại hỏi vài ba chuyện như trong nhà ta có mấy người. Trước nay mặc dù ta cũng có chút quen biết với bà, bà đối với ta chung quy vẫn rất hòa nhã, nhưng nhất định không phải là dáng vẻ khiêm tốn nhã nhặn như hôm nay.

Ta lẻ loi một mình đã chẳng phải là chuyện bí mật gì, liền thuận miệng đáp: “Thanh Loan phụ mẫu đều đã mất, chỉ có một người dì, cũng có thể coi là người thân.”

Bà lại rơi lệ, kéo tay ta muốn đặt vào lòng, cố gắng tạo một cái ôm ấm áp, trong miệng cũng là thịt a tâm can a... Ta suốt mấy vạn năm cô độc hiu quạnh một mình đã quen, bất ngờ được người khác đối đãi nồng nhiệt như thế, nhất thời có chút khó chống đỡ, dùng sức thoát khỏi tay bà, lùi về sau hai bước, thản nhiên nói: “Vương Phi có việc gì xin cứ phân phó.”

Bà thôi rơi nước mắt, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nghiêm nét mặt nói: “Loan cô nương, cô nương ngồi qua đây, bốn cung kẽ chuyện cũ cho cô nương nghe.”

Ta thật sự bị nhiệt tình của bà làm kinh sợ, đề phòng nhìn nhìn bốn phía xung quanh, cửa điện mở rộng, vạn nhất tình thế bất ổn cũng dễ dàng chạy trốn, mới chậm rãi đi qua ngồi bên cạnh bà.

Nét mặt bà bình tĩnh, chậm rãi nói: “Nói ra cũng không sợ cô nương chê cười. Hơn bốn vạn năm ngàn năm trước, bốn cung sinh đại hoàng tử và nhị hoàng tử, Long Vương ngài khi đó còn thanh niên, cũng không biết từ đâu tìm về hai ngư nương xinh đẹp mỹ mạo, cả ngày cùng hai nàng ta đắm chìm một chỗ, hoàn toàn không để tâm đến ta và hai long tử. Trong lòng ta ghen ghét đố kỵ, có một ngày nhân lúc người xuất cung đi làm mưa, sai người đến, tự tay giết chết hai nàng kia, thấy cả hai hiện nguyên thân là hai con cá chép đỏ, liền rửa tay làm cơm, đem hai con cá chép này làm thành món cá kho, đợi Long Vương quay về dùng bữa.”

Ta len lén liếc nhìn vẻ mặt bà, trong lòng lộp bộp bộp, thầm nghĩ không ổn, nói không chừng Long Vương Phi muốn trừ khử ta, mới bộc bạch thế này? Lập tức âm thầm tập trung đề phòng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tử Mạch Thanh Môn

hụ vương cũng không thể chống lại, nó chính là bảo vật hộ thành của tộc Giao nhân chúng ta.”

Trong lòng ta lạnh toát, nhớ tới thủ đoạn ác độc của Long Vương Phi, nếu như biết được con của bà vốn dĩ có chút tinh táo, bây giờ bị ta dắt tới đây hoàn toàn u mê si ngốc, cũng không biết làm thế nào cho phải, nhất thời mồ hôi túa ra đầy mặt.

Ly Quang nhìn thấy nét mặt lo lắng của ta, tiến lên kéo tay ta nói: “Thanh nhi, nếu đã đến đây, vậy thì hãy ở lại trong cung. Ta đi thỉnh cầu phụ vương, xem thử người có biện pháp gì không.” Ta với hắn có mấy vạn năm giao tình, trước giờ cũng tốt bụng hay giúp đỡ người khác, nghe hắn nói đồng ý thỉnh cầu phụ vương hắn tìm biện pháp, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Nhưng Bích Dao tuổi nhỏ chưa từng trải qua sóng to gió lớn, đứng phía sau Ly Quang, vừa mới tươi cười lập tức nhanh chóng khóc lên, nghĩ là lo lắng cho bệnh tình của Tam ca nàng, nhưng lại không thể thăm oán trách ta. Trong lòng ta hối hận, khó khăn nặn ra chút nét cười, an ủi nàng: “Dao nhi đừng nóng vội, Đại thủ lĩnh Giao tộc ảo thuật cao thâm, nhất định có thể khiến tam ca muội thần trí thanh tịnh.”

Đôi mắt nàng ấy đầy lệ, chăm chăm nhìn ta cùng với Ly Quang, không nói tiếng nào, nước mắt đã theo khuôn mặt nàng chảy xuống, đáng vẻ cực kỳ thương tâm. Ta rút tay khỏi tay Ly Quang, tiến lên kéo đôi tay lạnh lẽo của nàng, nhưng lại bị nàng giựt tay lại, nhìn ta đầy khinh thường.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Áo Trắng Hơn Tuyết

Thành San Hô này có chút kỳ lạ, từ bên ngoài Tử Mạch Thanh Môn nhìn vào không trông thấy được rõ ràng, như thể bị ngăn cách bởi một tầng sương mù, mờ mờ ảo ảo. Chỉ thấy bên trong cánh cổng ẩn ẩn ánh sáng châu ngọc, nhưng khi vào thành mới phát hiện, bên trong thành đường phố thông suốt, các tiểu thương rao hàng không dứt, đâu đâu cũng lấp lánh châu quang, các cô nương Giao tộc xinh đẹp kiều diễm. Tộc Giao Nhân bất luận là nam nữ già trẻ tất cả đều mặc bạch y, chỉ khác là có bộ trên đó điểm xuyệt thêm minh châu bảo thạch, gia tăng thêm phần quý giá.

Trên người ta đang mặc chính là bạch sam Ly Quang tặng, có Giao nương lướt qua người ta, cứ dán mắt vào kiện áo dài ta đang mặc. Trong lòng âm thầm kinh ngạc, nghe nói loài sống dưới nước và loài lông vũ là hai loài không giống nhau, loài lông vũ trước giờ dựa vào màu sắc lông vũ sặc sỡ trên người để đánh giá cái đẹp, còn loài dưới nước lại dựa vào hình dạng thuôn dài do chịu ít nhiều áp lực nước mà đánh giá, chính là không biết Giao nương kia khi nào lại có ham thích này, nhìn chằm chằm áo dài trên người ta.

Ly Quang thấy ta hiếu kỳ nhìn ngắm xung quanh, hoàn toàn không chút sợ hãi, ý cười trên mặt càng lúc càng đậm, ôn nhu nói: “Thanh nhi thấy thành San Hô của ta thế nào?”

Ta quan sát xung quanh một hồi, liên tục gật đầu: “Giao nương xinh đẹp, Giao nương kiều diễm.”

Hắn yên lặng, lại nhìn ta một lúc, thấy vẻ mặt ta thành thật không giống như đang giả bộ, chắc là tin tưởng ta thật tâm tán thưởng, bên môi dần dần nặn ra chút ý cười nhợt nhạt: “Nếu Thanh nhi thích, chi bằng ở lại đây lâu dài?”

Cuộc đời ta không thích nhất chính là ăn nhở ở đâu, mặc dù thành San Hô của Giao tộc cũng không thua kém gì Đông Hải Thủy Tinh Cung, nhưng không phải là nơi ta có thể yên tâm ở lại. Lắc lắc đầu, ta nghiêm mặt nói: “Làm khách hơn tháng có lẽ cũng rất thích thú, nhưng nếu ở lại lâu dài thì không thích hợp.”

Vẻ mặt hắn buồn bã, ta đã liếc thấy được, mặc dù bản thân có thể kết giao với người bằng hữu tình cảm nghĩa nặng này khiến ta có chút kiêu ngạo, nhưng loại chuyện ăn nhở ở đâu này ta đã nếm trải cay đắng đủ rồi, bây giờ Áp Dữ trên núi Nữ Sàng đã bị diệt trừ, chuyện ở đây xong, ta đương nhiên muốn quay về núi Nữ Sàng tu sửa nhà tranh của ta, định cư lại đấy.

Ta vỗ vỗ vai hắn, cực kỳ cảm kích nói: “Ta với ngươi quen biết khá lâu, cũng biết ngươi trước giờ là người có tấm lòng nhân hậu, không nỡ thấy ta lưu lạc nơi hoang vu sơn dã nên mời ta ở lại đây sinh sống lâu dài. Nhưng thực không dám giấu diếm, ta tự tay dựng một mái nhà tranh ở núi Nữ Sàng nhưng trước nay chưa từng được sung sướng sinh sống ở đấy. Cho nên lần này trở về sống yên ổn thì dù là ăn quả

dại uống nước suối cũng thấy ngọt.” Mẫn nguyện thở ra một hơi, lại nói: “Chuyện định cư ở thành San Hô, sau này đừng nhắc tới nữa. Nếu ngươi có lòng, thường xuyên đến thăm ta là được rồi.”

Đôi mắt Ly Quang như sóng nước ôn nhu, khe khẽ nói: “Thanh nhi...”

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm mềm mại trong vắt, như có chút buồn bã lại mang chút hoài nghi: “Tỷ tỷ... vẫn muốn quay về núi Nữ Sàng hoang vắng kia sao?”

Ta nhướn mi nhoẻn miệng cười: “Đó chính là đất phong mà Thiên Đế ban cho tỷ tỷ, mặc dù có khóc cǎn một chút, nhưng được cái là vô câu vô thúc 1. Huống hồ tỷ tỷ từ trước đến giờ vẫn luôn cô độc một mình, không thể so bì với mọi người có phụ mẫu khỏe mạnh ở bên, huynh đệ tỷ muội gắn bó, đương nhiên không thể vô cớ rời nhà.”

1 không bị quản thúc

Bích Dao tuổi tác còn nhỏ, mặc dù nói là được Long Vương Phi yêu chiều từ bé, nhưng vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhu thuận, nhớ tới bản thân trước đó đã nóng nảy vô lễ, từ từ tiến lên hai bước, nắm lấy tay ta, khe khẽ nói: “Tỷ tỷ...”

Ta vỗ hai cái vào mu bàn tay nàng: “Tỷ tỷ hiểu rõ.”

Đôi mắt nàng ấy như ngọn đuốc, lập tức sáng lên lấp lánh, trên má cũng ửng đỏ, lướt mắt nhìn Ly Quang nhưng người kia lại chưa từng phát hiện, nàng ấy đã thân thiết kéo tay ta nói: “Tỷ tỷ, tỷ đối với Tam ca muội si mê thế này, mặc dù huynh ấy ngây ngô cũng vẫn muốn ở bên cạnh, chi bằng đừng tới cái núi Nữ Sàng bỏ đi ấy, lưu lại Long Vương Phủ đi?”

Ta lắc lắc đầu, vừa đi vừa nói: “Mặc dù tỷ tỷ biết rõ muội toàn tâm toàn ý vì lo lắng cho bệnh tình của tam ca muội, lại trách tỷ lúc ở trước Tử Mạch Thanh Môn chưa từng đặc biệt chú ý ngăn cản, khiến tam ca của muội thần trí hỗn phách bị tổn thương lớn, nhưng ta cùng hắn trước giờ vẫn là tình nghĩa huynh đệ....” Cắn cắn môi, trong lòng có chút chua xót, nhớ tới con rồng ngốc này toàn tâm toàn ý bảo hộ, bây giờ, ngay đến ta cũng không nhận ra... Chỉ sợ nhất thời ta không thể hồi đáp được lòng tốt của hắn. Thấy đôi mắt Bích Dao có chút u ám, nhìn ta chăm chăm, lại mở miệng nói: “Chỉ mong Đại thủ lĩnh Giao tộc có thể điều trị hết cho tam ca của muội, lúc đó ta rời đi cũng có thể yên tâm phần nào.”

Sắc mặt nàng nhất thời tái mét, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: “Thế nào, tỷ tỷ thấy tam ca muội ngốc nghênh, liền quyết ý muốn bỏ rơi tam ca, không hề nghĩ tới tình thâm ý đượm của hai người trước đây, muốn vứt đi rồi tìm chỗ dựa tốt khác sao?” Ánh mắt như có như không quét về phía Ly Quang.

Ta bị lời lẽ bén nhọn của nàng làm cho kinh ngạc, chỉ cảm thấy trước giờ chưa từng quen biết vị công chúa Đông Hải này, giật tay ra khỏi tay nàng, lại dùng chút khí lực áp chế lửa giận trong lòng, mới nói: “Bích Dao, giao tình giữa ta với tam ca muội không phải ngày một ngày hai, trong đó còn có ân oán muội

không hiểu rõ, ta cho rằng muội không có quyền gì để mà chỉ trích ta!”

Ta cao hơn nàng một cái đầu, lúc này lại ngẩng cao đầu liếc nàng một cái, thấy Bích Dao đang cắn chặt môi, như thể muốn bạt máu, trong lòng vừa thương vừa giận. Trước đây ở núi Đan Huyệt, ta một chút cũng không nhân nhượng, nàng chẳng qua cũng chỉ nói ra suy nghĩ có chút đen tối ẩn giấu trong lòng ta, ta liền thẹn quá hóa giận?

Quả thật Nhạc Kha đối với ta một lòng bảo hộ, không tiếc xả thân cứu giúp, nhưng hắn từ trước đến giờ là một tên ngốc, Long Vương Phi cũng nói rõ Tam thái tử chính là một bào thai vô hồn, dùng chiêu hồn đại pháp, cũng không biết là linh hồn nơi nào, lai lịch không rõ. Nếu suy đoán của ta thật sự không lầm, cộng với cảnh tượng nhìn thấy trong Côn Lôn Kính, linh hồn này chính là tiểu long tử Thiên Giới mà mẫu thân đã nhặt về, ta cần phải gọi hắn một tiếng: “Tiểu cữu cữu”. Mặc dù thiên giới không quá chú trọng lễ giáo như phàm giới, người mảy may không có quan hệ gì cũng không nhất thiết phải xưng hô theo bối phận địa vị, nhưng ta cũng không thể khiến bản thân mình chịu thiệt thòi vì một con rồng ngốc được.

Bất quá ta chỉ là một con chim loan cô độc, không có cha mẹ để dựa dẫm, cũng không có huynh đệ che chở bảo bọc, nếu kẻ chung tình lại là một con rồng ngốc, thật sự là không cần phải sống thêm ở chốn bát hoang tú hải này nữa, chỉ đợi ngày nào đó ngẫu nhiên chạm mặt một con Áp Dữ khác, bị nó nuốt vào bụng xương cốt không còn.

Bởi vậy, cho dù lúc này ta đối với con rồng ngốc này ngập tràn cảm kích, quá khứ tuy từng có tình cảm yêu thích đối với hắn, nhưng cũng kháng cự không nổi với cái lạnh thấu xương của núi Nữ Sàng, dần dần nguội lạnh.

Bích Dao chỉ trích ta như vậy, thật sự khiến ta tức giận khó nói nên lời.

Ta cũng không có năng lực đảm đương nhiệm vụ trông chừng con rồng ngốc này, cũng như cùng hắn kết mối lương duyên vạn năm. Nhưng tức giận trong lòng khó nén, ánh mắt liền có chút lạnh. Nàng với ta nhìn nhau chăm chắm hết nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, “Oa” một tiếng khóc rống lên.

Mấy ngày trước đó ta bị nước mắt của mẫu thân nàng oanh tạc, giờ phút này lại phải chịu đựng thống khổ thế này, huyệt thái dương không khỏi đập thình thịch, đẩy Ly Quang lên phía trước: “Đều là khách của nhà ngươi, nhanh nhanh đến gấp phụ mẫu ngươi thôi, để khỏi thất lễ.”

Bích Dao nghe thấy ta viện cớ từ chối như thế, mới ngừng tiếng khóc.

Từ đầu chí cuối, Nhạc Kha giống như kẻ mất hồn, ngờ ngợ ngác nhìn ta với Bích Dao náo loạn. Xé rách cả da mặt, cũng không có chút phản ứng.

Ta từng nghe nói chiêu hồn đại pháp nếu thành công, từ đó trở đi hồn phách cùng thân thể hợp nhất, sau này cũng không có trở ngại gì. Nhưng nếu như thất bại, không thể đem ba hồn nhập vào cơ thể, sợ là hậu

hoạn khôn lường. Bây giờ thấy tình trạng Nhạc Kha thế này, dĩ nhiên là có dấu hiệu hồn phách sắp tách rời khỏi thể xác, không khỏi gấp rút đẩy Ly Quang một cái: “Ly Quang, ta thấy Nhạc Kha tựa như có chút không ổn, nhanh nhanh đi tìm đại thủ lĩnh.”

Giao nhân đại thủ lĩnh quả rất uy nghiêm, chỉ một ánh mắt lạnh lùng, Ly Quang đã mồ hôi đầy đầu, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Nếu sớm biết hắn e ngại phụ thân hắn như thế thì ta nhất định sẽ không cưỡng cầu bắt hắn dẫn ba người bọn ta đến Giao Nhân Vương phủ làm gì. Nhưng hắn lại quay đầu, len lén nhếch khóe môi mỉm cười với ta, hàm ý an ủi, khiến ta không biết nên làm thế nào mới tốt.

Bích Dao vài ta vừa mới gặp qua vị trưởng tộc này nhưng thấy ông ấy ngồi trên bảo tọa thi triển ảo thuật, vây Nhạc Kha cùng với chính mình trong một tầng sương mù nhàn nhạt, hai người bọn ta kinh ngạc, cứ thế dán mắt vào đám sương mù đó.

Có gấp cũng không được gì, bất quá đợi qua một canh giờ, sương mù tự động tan đi, Giao Nhân thủ lĩnh trán đầy mồ hôi đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng, Nhạc Kha lại nằm trên tháp bên dưới bảo tọa an nhàn ngủ say.

Bích Dao vẫn là một tiểu cô nương, lo lắng cho huynh trưởng, vội vàng tiến lên hỏi: “Giao bá bá, Tam ca của con thế nào rồi?”

Giao Nhân thủ lĩnh trầm tư nói: “Dao nhi có biết lệnh huynh chỉ có một hồn một phách?”

Bích Dao “A” lên một tiếng “Ý Giao bá bá chính là hồn phách của tam ca không toàn vẹn?”

Ta thường nghe nói ba hồn bảy phách mới coi là đầy đủ, Giao Vương Phi cũng nói Nhạc Kha chính là một bào thai vô hồn, Long Vương thi triển chiêu hồn thuật mới giúp hắn có được hồn phách.

Mặc dù bà nói chiêu hồn thuật không hoàn toàn thành công, nhưng nếu chiếu theo lời Giao Vương đại thủ lĩnh, đâu chỉ là không thành công, đích thực là thất bại thảm hại!

Giao Nhân bộ tộc và Đông Hải thủy tộc cùng sống ở thủy vực, từ trước tới nay vẫn luôn là vui ngọt có nhau. Ngẫm thấy vị Giao Vương thủ lĩnh này đối với sự tình nhà Đông Hải Long Vương chính là tường tận rõ ràng, cau mày nói: “Dao nhi có điều không biết, năm đó lúc phụ thân cháu thi triển chiêu hồn thuật, bốn vương cũng không có mặt, mấy năm nay gặp Tam thái tử cũng cảm thấy sắc mặt bình thường nên chưa từng tỉ mỉ quan sát thái tử. Hôm nay nhìn thấy, trong ba hồn của thái tử có đến hai hồn đã lạc mất. Bốn vương truy theo khí trạch của hồn phách dò tìm kỹ lưỡng, một hồn không biết tung tích, hồn kia tựa như bị cất giấu ở nơi thủy vực tối tăm, nhưng người thi thuật thủ pháp cao minh, ta không thể vào, chỉ cảm giác được thôi.”

Trong đầu ta bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thủy vực âm u tối tăm nhất định chính là ở nơi ta nhìn thấy trong Côn Lôn Kính, Nhạc Kha trong ảo cảnh đã dẫn ta tới một căn phòng bằng đá, bên trong quan tài đựng một thi thể, lẽ nào hồn phách còn lại chính là đang nằm trong thi thể đó?

Về phần hai hồn phách khác, chẳng lẽ một trong số đó chính là hồn phách ta đã gặp ở bên trong Côn Lôn kính?

Vị Long tam thái tử này có đôi khi tính cách phân chia rõ rệt, lý nào là do hai mảnh hồn phách bài xích lẫn nhau không thể dung hợp? Hay là hai mảnh hồn này lại có thể dưới sự trợ giúp của Côn Lôn Kính tráo đổi cho nhau, bởi vậy vị Long tam thái tử mà ta quen biết không chỉ hay quên, mà tính cách còn có điểm bất đồng?

–Chỉ vì hai hồn phách này đều tự niêm phong những mảnh ký ức của chính mình, Long Tam thái tử mới mặc phải chứng hay quên?

Ta âm thầm suy đoán như vậy, duỗi tay sờ sờ Côn Lôn Kính đang treo bên hông dưới lớp áo choàng, thì ra thời khắc Nhạc Kha với ta cùng nhau tỉnh lại, nguyên nhân chính là vì Côn Lôn Kính này?

Khi đó ở núi Nữ Sàng, ta bị hỏa châu của Áp vương đả thương, cơ hồ hồn phi phách tán, hắn biết rõ Côn Lôn Kính chính là bảo vật bảo hộ hồn phách của chính mình, nhưng lại lén lút đưa cho ta, suốt hai trăm năm canh giữ bên cạnh một kẻ ngủ mê mệt là ta, mới có thể đem hồn phách ta tụ lại...Con rồng ngốc nghếch này!

Trong lòng ta khốn khổ vô cùng, nhất thời khó quyết. Thế nhưng trong mắt đã có hơi nước nổi lên, liên vội vã quay đầu, lặng lẽ lau đi.

Chỉ nghe thấy Giao vương đại thủ lĩnh lại nói: “Hôm nay mảnh hồn phách trên người điện hạ lại bị Tử Mạch trên Thanh Môn thương tổn, thần trí mới tạm thời u mê, gặp người không nhận biết được. Bốn vương đã thay điện hạ tu bổ phần hồn phách này, chỉ mong sau này gặp được cơ duyên, triệu hồi được hai mảnh hồn phách kia, điện hạ liền có thể khỏe mạnh như thường.”

Bích Dao hung hăng trừng ta một cái: “Đều là do tỳ, xúi Tam ca muội đi lấy Tử Mạch.”

Giờ phút này trong lòng ta vừa chua xót vừa đau đớn, vạn năm qua lần đầu tiên có loại cảm giác này, chỉ cảm thấy không những xa lạ, ẩn chứa đôi chút ngọt ngào khó nói, mà còn có một loại cảm giác đau đớn ẩn ẩn nổi lên trong lòng, cũng không biết là ai đã cất giấu một mảnh hồn phách Nhạc Kha trong quan tài đá, pháp thuật cao thâm đến độ khiến thủ lĩnh Giao tộc cũng phải bó tay không có cách nào?

Về phần tiểu nha đầu oán giận thế này, mặc dù không phải ta xúi Nhạc Kha đi lấy Tử Mạch, nhưng việc hắn đi lấy không hắn là không có can hệ với ta, bị nàng oán giận thế này, trong lòng ta cũng không có ý khổ sở.

So với ân tình Nhạc Kha đã dành cho ta, chút trách cứ nho nhỏ này thật sự chẳng đáng là gì.

Nhưng Ly Quang cho rằng ta khó chịu, lặng lẽ nghiêm người nói vào tai ta: “Thanh nhi đừng buồn, Long Tứ công chúa tuổi còn quá nhỏ, lời lẽ có chút luống cuống, đây tuyệt không phải lỗi của nàng. Tử Mạch thu hồi phách, Nhạc Kha chỉ có một hồn, miễn là đứng phía trước Thanh Môn, sự tình này cũng khó tránh khỏi.”

Ta bị hảo ý của hắn thuyết phục, gật gật đầu qua quýt: “Ta hiểu mà. Biết muội ấy chỉ là vì đau lòng mà thôi.”

Lại tiến lên tỷ mỷ quan sát Nhạc Kha, nếu ta dự đoán không lầm, chẳng bao lâu nữa nếu có thể tìm được cao nhân, khẳng định có thể triệu hồi được cả ba hồn phách của hắn.

Nếu hồn phách bên trong cơ thể của Long Tam thái tử chính là tiểu long tử của Thiên đế gia, ta phải gọi hắn một tiếng “tiểu cữu cữu”, bây giờ hắn đang ngủ say bên trong quan tài đá, thế này có gì tốt chứ?

Trong nhất thời ta chỉ cảm thấy tình nghĩa khó phân, trong thân thể của Đông Hải Long vương Tam thái tử chính là một hồn phách không nơi nương tựa, nếu năm đó triệu đến chính là hồn của “Tiểu cữu cữu”, nhưng tiểu cữu cữu vẫn chưa chết, chỉ là bị nhốt trong quan tài... Nếu có một ngày hắn tỉnh lại, đương nhiên sẽ muốn thu hồi hồn phách của bản thân về chứ?

Lúc đó, Tam điện hạ của Đông Hải Long Vương Gia chính là một bào thai vô hồn sẽ bị phản phệ, thân thể nhất định sẽ không chịu đựng được lâu.

Trong lòng ta rối rắm vô cùng, giống như có một đám sợi rối, đầu này gắn với đầu kia, gỡ đầu kia đầu này nhất định sẽ bị vướng, lại ôm một bí mật trong lòng không thể thương thảo với bạn bè thân hữu, Ly Quang liên tục gọi ba tiếng mới phát hiện, đành phải theo Giao Nương cùng với Bích Dao dùi Nhạc Kha tới tẩm điện của Ly Quang, thu xếp ổn thỏa, mới rảnh rỗi chút đỉnh nghỉ ngơi một lúc.

Ly Quang ngồi xuống chiếc ghế san hô bên cạnh ta, nhẹ giọng an ủi: “Thanh nhi, nàng không cần phải lo lắng, có lẽ hai ngày sau Nhạc Kha sẽ tỉnh lại. Ảo thuật của phụ vương cao thâm, người nếu đã nói tu bổ xong tốt hồn phách của Nhạc Kha, chính là đã tu bổ ổn thỏa rồi. Đợi Nhạc Kha tỉnh lại, nhất định nhận ra nàng và ta.”

Vẻ mặt Bích Dao không chút thiện ý, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Ly Quang, nhàn nhã nói: “Tỷ tỷ nếu đã thương nhớ ca ca muội, chi bằng vĩnh viễn ở bên cạnh bồ bạn với huynh ấy đi?”

Ly Quang khẽ giật mình, bình tĩnh nhìn ta.

Suy đoán trong lòng ta đã gần với chân tướng, chỉ cảm thấy đề nghị của Bích Dao cũng không có gì phức tạp, nếu sự thật sự đơn giản như vậy, yêu cầu của nàng không hẳn là không thể. Nhưng nàng ấy muốn ta bồ bạn cùng, là hồn phách của Nhạc Kha, hay là thân thể của Long Tam thái tử?

Sợ là ngay đến chính bản thân ta cũng không rõ nữa a!

Ta lắc lắc đầu, cười nói: “Ta cũng cực kỳ thương nhớ Ly Quang, lẽ nào muốn ta vĩnh viễn bần cùng Ly Quang?”

Sắc mặt nàng ấy đại biếu, hung hăng phất tay áo bỏ đi.

Ly Quang khẽ mỉm cười, thở dài: “Thanh nhi, nàng đúng là bướng bỉnh mà!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sương Lạnh Rò Máu

Giao Vương chính là một đồng minh cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ tẫn trách.

Ta với Bích Dao lưu lại thành San Hô hơn nửa tháng, Nhạc Kha hăng ngày chỉ năm mêt man, ông ta đã sớm sai thuộc hạ đến Đông Hải Long Vương bẩm báo, chỉ nói Long Tam điện hạ và Tứ công chúa ở lại thành San Hô du ngoạn, cũng bởi phong cảnh nơi đây khác với thủy phủ Đông Hải, mời Tam điện hạ ở lại dưỡng bệnh hơn tháng.

Lúc Đông Hải Vương Phi cho người tới hồi báo, ta cùng với Bích Dao, Ly Quang đang ở đại sảnh.

Người tới chính là Quy Tướng trước nay vẫn chậm rì rì, đôi mắt đậu xanh xoay tròn, nghe nói ông ta cũng chưa quá hai vạn tuổi nhưng bộ dáng lại già lụ khụ, hơi hơi thấp lưng thi lễ, nói: “Bẩm Giao Vương, Long Vương Gia nghe nói Tam điện hạ và Tứ Công Chúa ở lại quý phủ thành San Hô, chỉ bảo công chúa và Tam điện hạ càn quấy, lệnh cho tiểu thần đến đón nhị vị điện hạ quay về, chớ nhiễu loạn sự thanh tịnh của thành San Hô.”

Khả năng khống chế của Giao Vương cực kỳ tốt, nếp nhăn trên mặt không chuyển, mà rậm giương lên, bên khéo môi liền hiện lên ý cười đậm nhạt: “Quy Tướng nói vậy là sao? Tứ công chúa hoạt bát đáng yêu, Tam điện hạ lại tao nhã hữu lễ, tuổi tác cũng tương đương với con cái của Bổn Vương, đám trẻ lại rất hợp ý nhau, có thể tụ tập cùng một chỗ chơi đùa, cũng là cơ duyên cực tốt.”

Đôi mắt đậu xanh của Quy Tướng giật giật, định mở miệng lại bị Giao Vương chặn lời: “Trước giờ Bổn Vương vẫn rảnh rỗi nhảm chán, nghe được một tin đồn cũng khá thú vị.”

Quy Tướng thành thật thật nói: “Giao Vương mời nói.”

Nếp nhăn khi cười của Giao Vương rất nhạt, khẽ xẹt qua mắt, chậm rãi nói: “Thành San Hô với Thủy phủ Đông Hải cách nhau không tới nửa ngày đường, Bổn Vương phái người đi bẩm báo cũng đã là chuyện của nửa tháng trước, Quy Tướng đến đón Tứ công chúa và Tam điện hạ, không biết là xuất phát khi nào?”

Trên đại sảnh đã có quần thần Giao tộc cúi đầu cười trộm, trong lòng ta hiểu kỹ, bên trái là Bích Dao, nàng ta mấy ngày gần đây nửa câu nói nhẹ nhàng với ta cũng không có, từ nhỏ ta bị tiên thị tiên đồng cô lập đã quen, hoàn toàn bình thản, cũng chỉ giữ nguyên tình trạng nước sông không phạm nước giếng, lúc này những muôn hỏi thử, nàng cũng sẽ không nể mặt mở miệng trả lời. Bên phải là Ly Quang, hắn mỗi khi gặp Giao Vương thế nhưng lại không phải dáng vẻ ôn nhu thường ngày, tất thảy ý cười ôn nhu trên mặt đều giấu kín chặt chẽ, luôn có dáng vẻ và cách nói nồng thận trọng, có ý tứ, ta chính là không trông mong gì nhìn thấy

gương mặt cứng ngắc như thế này của hắn, lưỡng lự trái phải, vẫn là đưa tay khẽ chọc chọc hắn.

Hắn vụng trộm liếc ta một cái, thừa lúc Giao Vương trên bảo toạ đang phân tâm, len lén nói bên tai ta: “Nghe nói Quy Tướng mọi mặt đều tốt, duy chỉ có hai tật xấu lớn là không tốt.”

Ta bị câu này của hắn khiến cho lòng hiếu kỳ càng tăng, làm khẩu hình truy hỏi, hắn bất chấp sắc mặt trầm xuống của Giao Vương, nhẹ giọng nói: “Một việc là bản tính chậm rề rề, trên trời dưới đất không thể tìm ra người thứ hai chậm hơn ông ấy. Một việc khác chính là lạc đường, ở Thủy cung Đông Hải còn thường xuyên lạc đường, nếu như ra khỏi cửa lớn Thủy phủ, trong chốc lát khẳng định sẽ không thể tìm được đường quay về, hôm nay ông ấy có thể trong vòng nửa tháng tìm tới được thành San Hô, cũng coi là chuyện hiếm thấy!”

Ta nhin không được, bật cười “Phụt” một tiếng, toàn bộ ánh mắt trên sảnh đều hướng về phía này. Nhưng tính ta trước giờ vẫn là không chịu bó buộc, muốn cười là cười, mặc dù Giao Vương lại hướng mắt về bên này cảnh cáo, ý cười của Ly Quang sớm đã cứng ngắc, nhưng ý cười trên mặt ta thế nào cũng không ngừng được.

Còn nhớ có lần đi dạo trong rừng san hô ở hậu viên Thủy phủ, gặp Quy Tướng, vẻ mặt ông ta vội vội vàng vàng, nhưng thấy ta vẫn rất chi là khách khí, khẳng định muốn tiễn ta về phòng khách. Ta chỉ mới bắt đầu tản bộ, nhưng lại không chịu được thái độ nhiệt tình của ông ấy, đành phải quay đầu về phòng. Ông ta lại rất chi đa lễ, khẳng định không đi trước, chỉ xa xa đi theo phía sau ta.... Khẳng định lúc đó ông ta lại lạc đường ở Thủy phủ rồi.

Vị Quy Tướng này thế nhưng thật ra lại là một người khéo léo.

Long Vương phái vị tướng gia thích lạc đường này đi, khẳng định là cũng không cương quyết muôn đón Bích Dao và Nhạc Kha quay về. Nghĩ thông chuyện này, trong lòng ta thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ mong Nhạc Kha tạm thời đừng quay về Thủy phủ Đông Hải, nếu không, Long Vương Phi không rõ sẽ đối xử với ta thành dạng gì.

Quy Tướng trước giờ rộng lượng, là một ông lão hiền lành trung hậu, nghe thấy ý trêu chọc của Giao Vương, chậm chạp nửa nhịp mới nở nụ cười, chắp tay nói: “Vậy đành làm phiền Giao Vương! Tứ công chúa trước giờ tinh nghịch, thỉnh Giao Vương và Thái tử điện hạ rộng lượng thứ!”

Giao Vương cười đến thản nhiên: “Tứ công chúa hồn nhiên ngây thơ, Thái tử Giao tộc ta cũng chưa thành thân... Tiếp xúc nhiều cũng là việc tốt...”

Ta nghiêng đầu nhìn, gương mặt Bích Dao đỏ ửng, nhưng là nét mặt vui sướng vô cùng, trái lại Ly Quang, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, cúi thấp đầu, không để người khác trông thấy dáng vẻ của hắn.

Ta đem lời của Giao Vương suy ngẫm hai lần, lại thấy ông ấy ánh mắt lạnh như băng chầm chầm nhìn

qua, trong lòng kích động rùng mình một cái: Vị Giao Vương này hình như cực kỳ không thích ta.

Chuyện khác không cần nói, ta tự biết thân phận mình cùng Bích Dao chênh lệch rất xa, nàng là nữ nhi của Long Vương, đường đường là tiểu công chúa được sủng ái nhất Đông Hải, lại ngây thơ khả ái, mỗi lần đều đùa vui đến độ Giao Vương và Giao Vương phi vui vẻ ra mặt. Ta lại là một kẻ không nơi nương tựa, không thích cùng người khác vô cớ gần gũi, vạn nhất khiến người đó cao hứng, ta thỉnh cầu muôn cùng hắn tương giao, sẽ lại coi thường ta, ngược lại không hay.

Ý cười trong lòng ta nhạt dần, mặc dù có chút không tự nhiên nhưng cũng không lấy làm khổ sở. Nếu như không có Ly Quang, Giao Vương với ta sẽ không gặp gỡ, ta chẳng việc gì vì một người xa lạ không thích ta mà phải chật vật.

Trong nhất thời mọi người đều tản đi, Quy Tướng bị quần thần Giao tộc kéo đi uống rượu. Bích Dao đỏ mặt tự tiến lên xin bồi Giao Vương phi, nàng ta mấy ngày nay toàn bộ tâm ý đều đặt vào việc pha trò khiến Giao Vương phi hài lòng, có khi ta canh giữ Nhạc Kha một ngày một đêm cũng chưa từng thấy bóng dáng nàng.

Đương lúc muốn cáo từ đi trông chừng Nhạc Kha, Giao Vương lại nói: “Loan cô nương xin dừng bước!”

Ta ngừng bước, có chút kinh ngạc.

Người chán ghét không thích ta, trước giờ ta cũng thức thời, chỉ muốn nhanh nhanh tránh đi khiến người ta bớt phần nào chán ghét. Nhưng bây giờ ở lại thành San Hô, cũng không thể không để ý lễ tiết. Lập tức quay đầu đứng nghiêm, chỉ lảng lặng nhìn ông ta.

Ông ấy bình tĩnh nhìn ta hồi lâu, mới nói: “Cô nương thật sự được vài phần chân truyền của mẫu thân.”

Lòng ta rung động. Đối với chuyện của mẫu thân, núi Đan Huyệt trước giờ vẫn là nửa giấu kín nửa bàn tán, ta bất quá chỉ nghe được đôi ba câu giải thích rõ ràng từ dì Xích Diễm, sau này xác minh lại thì đây cũng chỉ là vài ba từ mập mờ của dì. Lập tức cười nhạt nói: “Giao Vương quá khen, Thanh Loan so với mẫu thân còn cách xa vạn dặm.”

Trong mắt ông ta lộ ra nét khoan thai tự nhiên: “Năm đó, nhị công chúa Bích Hoàng núi Đan Huyệt chính là một người phong lưu tiêu sái, khắp bát hoang tứ hải không ai là không tán thưởng nàng một tiếng?!”

Ta đối với chuyện của mẫu thân biết được rất ít, lúc này nghe thấy, trong lòng cực kỳ kích động, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên: “Chỉ tiếc mẫu thân mất sớm, Thanh Loankhông thể thấy được đáng vể tuyệt thế của mẫu thân!” Trong lòng tiếc nuối vô hạn, trống rỗng không gì phủ lấp được.

Trong mắt Ly Quang hiện lên vẻ lo lắng, ta tưởng vì hắn e ngại đề cập đến chuyện mẫu thân sẽ khiến ta khó chịu, do vậy ta mới khẽ mỉm cười, muốn hắn có thể an tâm. Nào ngờ thà ta không cười còn hơn, thấy ta

cười hắn lại mím chặt môi, sắc mặt càng trầm xuống.

Giao Vương liếc ta một cái, cư nhiên hoàn toàn là vẻ chán ghét: “Tướng mạo khí chất của cô nương mặc dù được mẫu thân truyền lại vài phần, nhưng giống như lời cô nương đã nói, thật sự là không gặp cũng không sao. Nàng ta gặp phụ thân cô, vốn dĩ đã là một sai lầm lớn, lại có cô nương, lại càng lún sâu, không còn đường quay đầu.”

Ta chưa bao giờ nghe người khác công khai bàn luận về phụ thân ở trước mặt ta, lúc này áp lực trong lòng khó đè nén, cực kỳ khó khăn hỏi: “Thanh Loan sống vạn năm, không một ai đề cập qua chuyện phụ thân, thỉnh Giao Vương cho biết.” Nói rồi cúi người thật sâu.

Giao Vương khinh thường đáp: “Cô nương có nghe nói thành Tu La núi Tu Di?”

Lòng ta phát lạnh, trong đầu bất giác hiện lên gương mặt của dượng, người chính là sống ở thành Tu La núi Tu Di, cũng có thể coi là nghe qua không? Ta thẫn thờ gật gật đầu, trước mặt là mây mù bồng bềnh càng lúc càng nhạt, nhạt đến mức lòng ta phát hoảng, chỉ sợ trong khoảnh khắc Giao Vương liền có lời kinh người, khiến tim trong lồng ngực ta nhảy vọt ra.

Bên tai truyền đến thanh âm nặng nề đầy hàn ý của Giao Vương: “Có lẽ người dì tốt của cô nương vẫn là có chút để tâm đến tình tỷ muội, chưa từng nói chuyện này với cô nương. Hôm nay nói cho cô nương biết, phụ thân của cô chính là Tu La thành chủ Nhiếp Phan, Tu La Vương đương nhiệm thiện chiến nhất.”

Người ta lúc nóng lúc lạnh, lung lay sấp đổ, quả thực ngay đến cả một lời biện minh cũng không nói được. Những muốn kêu to, Tu La Vương chẳng qua chỉ là dượng của ta, nhưng toàn thân vô lực, giống như bị một cái chú định thần, hoàn toàn không thể cử động.

Bên tai truyền đến giọng nói một chút cũng không lưu tình của Giao Vương: “Hồi đó Bích Hoàng du ngoạn khắp nơi, thủ lĩnh Đieu tộc cưng chiều vị tiểu công chúa này đến vô pháp vô thiên, Thiên giới cùng bộ tộc Tu La đương lúc đánh nhau kịch liệt, không ngờ mẫu thân cô nương cùng với Nhiếp Phan đang ở bên ngoài chinh chiến quen biết nhau, cũng không biết tên Nhiếp Phan kia cho mẫu thân cô ăn mê hồn đan gì, mẫu thân cô nương lại một lòng một dạ muốn gả cho hắn, đoạn tuyệt với Đieu tộc, cương quyết đến Tu La thành cùng Nhiếp Phan, đương nhiên khi đó đã làm tức chết thủ lĩnh Đieu tộc, ngoại tổ phụ của cô nương. Tiên giới và bộ tộc Tu La đại chiến, dượng của cô Phượng Đàm lìa xa thê tử, rời bỏ con gái cũng tham gia vào trận chiến này, cuối cùng chết dưới tay tộc Tu La. Mẫu thân cô nương sau khi biết được liền mang theo cô nương vừa mới sinh chạy về núi Đan Huyệt, tự mình thỉnh tội.”

Ta giống như đang ở trong hầm băng, bốn phía đều là hàn khí bức người, hoàn toàn không có đường thoát, trên trời dưới đất không có gì lưu luyến, nhưng hàm răng lại run lên, một chữ cũng không thốt lên được, cảm thấy toàn thân phát run, quả thực mảy may không thể nhúc nhích, chỉ sợ khẽ chuyển động liền tê liệt – – thì ra, nhũ mẫu là gà mái mẹ tu thành kia không hề nói sai câu nào, phụ thân Nhiếp Phan của ta ở chốn Tiên giới đích thực được coi là ma đầu, lại cùng với dì có mối thù sát phu.

Ánh mắt của dì trước giờ đói với ta lạnh nhạt cũng không có gì sai.

Đặt bản thân vào hoàn cảnh đó, nếu là ta, nhìn thấy con gái của kẻ thù ngay trước mắt mình, chỉ sợ không biết đã b López chết bao nhiêu lần rồi!

Giao Vương lạnh lùng nói: “Thiên giới phán mẫu thân cô nương lạnh chín chín tám mốt đạo thiên lôi, nghe nói thiếu niên vẫn theo bên người thay nàng ta cản một đạo. Đợi đến khi Nhiếp Phản chạy tới, nàng ta đã hồn phi phách tán, lục đạo khó tìm.”

Ta đứng thẫn thờ tại chỗ, sống lưng thẳng tắp, giống như giờ phút này trên người bị một cái xích sắt khóa chặt, vừa nặng nề vừa khó chịu, nhưng may mắn lại có thể giúp ta thẳng người mà đứng, không ngã xuống đất, vô duyên vô cớ trở thành chuyện cười cho kẻ khác. Giọng nói của Ly Quang gần ngay bên tai thế nhưng lại xa tận chân trời: “Thanh nhi, Thanh nhi, nàng sao rồi?”

Ta mờ mịt ngẩng đầu, trước mắt là một gương mặt ôn nhã như nước, tóc dài như tảo biển, trong ánh mắt tràn ngập nét lo âu. Ta chậm rãi nặn ra chút ý cười nhợt nhạt: “Không, Ly Quang, ta rất khỏe. Chỉ là trước nay ta chưa từng nghe nói qua chuyện của mẫu thân, khó khăn lắm hôm nay Giao Vương có nhã hứng, muốn đem chuyện này nói cho ta biết, nếu không ta vẫn hoàn toàn chẳng hay biết gì...” Trong tim một trận đau nhức, chỉ hận không thể cứ như vậy mà quên đi, đem hết thảy mọi chuyện trước nay đều ném bỏ. Thế nhưng trong lòng hiểu rõ, thân thể ta khỏe mạnh thế này, muốn cho qua chuyện, chẳng qua là ước muốn viễn vông mà thôi.

Giao Vương đã biểu lộ rõ ràng vẻ chán ghét, ta đương nhiên phải lập tức cáo từ, nhưng ta lại nợ Nhạc Kha một ân tình lớn, hắn mặc dù không mong báo đáp, ta lại không thể không báo. Trước mắt đành phải mặt dày ở lại, đợi hắn sau khi khỏe lại, lại rời đi.

Ta lấy lại bình tĩnh, hướng phía Giao Vương đang ngồi, nói: “Đa tạ Giao Vương chỉ điểm, chuyện của mẫu thân năm đó, người nếu như đã dùng tính mệnh để gánh vác, bây giờ đương nhiên lại không thể chỉ trích người. Về phần... Về phần Tu La thành chủ...”

Mắt ta chua xót, trước mắt hơi nước dày đặc, trong lòng cực kỳ khó lựa chọn, cũng không biết nên nói gì biểu lộ tâm tình phức tạp của ta đối với vị Tu La thành chủ này. Ban đầu khi quen biết người, chỉ cảm thấy hòa nhã dễ gần, không câu nệ lẽ tiết, thực hợp tính tình của ta, sau này biết người là phụ thân của Đan Chu, mặc dù có ý xa cách với người vài phần, nhưng người lại chưa từng có ý trách móc... Dì với người có thâm thù khắc cốt ghi tâm, nhưng lại có ơn giáo dưỡng với ta ...

Ta bị kẹt ở giữa hai người, chỉ cảm thấy tiến thoái đều không được, sau này nếu như gặp mặt, một lời không hợp hai người lại đánh nhau giống như lần trước trên đỉnh Phượng Dực Nhai, ta nên ngăn cản thế nào đây?

Bản thân cho là phụ thân của Đan Chu, bây giờ lại trở thành phụ thân của ta, nhưng ta đã mất đi niềm

hạnh phúc ngọt ngào như ôm bảo vật trong ngực ban đầu, chỉ cảm thấy thêm phần nặng nề, lại bảo ta bước chân vào núi Đan Huyệt một bước, nội tâm ta áy náy vô cùng, không thể nào nguôi.

Ta chậm rãi hướng về phía Giao Vương hành lễ, cáo từ mà đi. Tâm thần hoảng loạn, cũng không biết ông ấy lại nói vài điều gì đó, cư nhiên một câu cũng không lọt vào tai. Chỉ là cuối cùng tiến đến cửa điện, nghe được một câu nghiêm khắc của Giao Vương: “Giao tộc ta không tốt, cũng không thể cùng thành Tu La kết đồng minh... Điều này há thế nào là thượng sách?”

Giọng nói Ly Quang lại mãnh liệt chưa từng thấy: “Phụ vương...”

Tâm thần hoảng loạn, nghe qua cũng như gió thổi bên tai, không vào trong đầu. Chỉ chậm chạp mà đi, phảng phất tựa như có thể nhìn thấy nhị công chúa không câu nệ bất cứ chuyện gì của núi Đan Huyệt, đôi mắt đẫm lệ quỳ dưới núi, dáng vẻ tiều tụy ôm con gái thơ bé tiến đến chịu phạt, lúc đó, ta nhất định cũng đã làm khó mẫu thân rồi!

Ta bất quá mới sinh, nhưng bị mẫu thân phó thác cho dì nuôi dưỡng. Dì luôn luôn đoan trang nghiêm khắc, trước nay ta vẫn có chút oán trách, cho rằng người đối với ta không mấy quan tâm, bây giờ tì mỉ ngẫm lại, dì nếu như mỗi ngày muốn đổi mặt với ta, ăn hăn là sẽ nhớ tới người đương Phượng Đàm bị bộ tộc Tu La sát hại?

Phượng Đàm, nhất định là một nam nhân ôn nhã như sóng nước êm đềm, thân tình như ngọc trong suốt, mới có thể khiến dì hoài niệm ròng rã gần vạn năm.

Lại nhớ, trên đỉnh Phượng Dực Nhai đêm đó, nam nhân bị ta gọi là “Dương”, là “thúc thúc” ấy, hướng về phía dì nói: “Xích Diêm, vì sao ngươi không trả tiểu công chúa của ta lại cho ta?”

Trong lòng giống như hoàng liên, đắng vô cùng.

Thì ra, tất thảy đều sai lầm.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngoại Truyện: Quay Đầu Vạn Dặm, Người Xưa Không Còn [Thượng]

Nhi công chúa Điểu tộc Bích Hoàng được hơn hai vạn tuổi, người đến cầu thân liên tục không ngớt.

Mẫu Phượng Hoàng đem tiểu nữ nhi ôm vào trong ngực, vuốt ve chiếc áo dài màu xanh thăm thẳm của nàng, cưng chiều vô cùng. Xích Diễm tỷ tỷ của nàng chính là một con chim phượng hoàng toàn thân đỏ rực, từ khi sinh ra đã tuân thủ quy tắc, tính cách lặng lẽ cứng nhắc. Tiểu nữ nhi sinh ra lại là một con chim loan, chân thân xanh biếc phỉ thúy, đôi đồng tử dịu dàng trong suốt, sau khi hóa thành người cực kỳ ngây thơ hồn nhiên.

Hôm nay là đại hỷ của Xích Diễm, hôn phu của nàng tên Phượng Đàm, từ nhỏ cùng nàng lớn lên, tính tình ôn nhu như nước. Trước đây Bích Hoàng thường thường đi theo phía sau, gọi bao nhiêu lần Đàm ca ca, hôm nay mắt thấy Phượng Đàm sắp thành tỷ phu của mình, không biết vì sao, trong ngực nàng chung quy giống như kìm nén một luồng khí ngọt ngạt, ngay đến ý cười bên môi cũng nhợt nhạt, vùi vào trong ngực mẫu thân kiên quyết không chịu ra.

Thủ lĩnh Điểu tộc đem tiểu nữ nhi trong lòng kéo ra khuyên nhủ một hồi, thấy nàng có vẻ không vui cũng đành chịu, lại không thể để quan khách cùng tân lang tân nương đợi chờ khổ nhọc, đành phải cho phép nàng ra sau núi dạo chơi, bản thân thì dẫn một đoàn tiên thị hướng ra tiền sảnh chủ trì hôn lễ.

Từ nhỏ bà đã nuông chiều tiểu nữ nhi này, Bích Hoàng lại càng đả xà tùy côn thượng¹, biết mẫu thân đối với nàng hết mực chiều chuộng, mọi sự đều theo ý nàng, hôm nay cự tuyệt không tham gia hôn lễ của thân tỷ, bà cũng không có biện pháp, đành để nàng đi.

¹Đả xà tùy côn: kỳ thực là “Mộc côn đả xà, xà tùy côn thượng”, ngụ ý có thể xem xét cơ hội, theo đó mà làm, tranh thủ lợi ích lớn hơn.

Bích Dao được sự cho phép của mẫu thân, cũng không quản lúc này ở tiền sảnh núi Đan Huyệt bách điểu hướng hạ, náo nhiệt vô cùng, bản thân chỉ nhắm những con đường nhỏ nơi hoang vắng trong núi mà đi, như thế chỉ có cách này mới có thể giảm bớt buồn bức trong lòng.

Phía sau núi Đan Huyệt có một vách núi cao, trên đỉnh núi không gian rộng rãi, lại có tảng đá xanh to như cái tháp (giường), nàng đem toàn thân dán lên trên tháp, mắt nhìn chăm chăm mặt trời gay gắt mà ngo簟.

Cũng không biết là qua bao lâu, chỉ thấy trước mắt sáng lòe, một tia sét màu trắng bạc xé toạc bầu trời, đầu nàng chậm hất nửa nhịp mới hậu tri hậu giác nghĩ ra, chẳng lẽ là trên Cửu Trùng Thiên đánh rơi bảo

vật?

Chúng tiên núi Đan Huyệt đều biết, tiểu công chúa Bích Hoàng tinh thần và thể lực là vô cùng vô tận. Nàng luôn luôn có không ngớt những trò tinh nghịch, lại thêm sức lực dồi dào, khiến người người ca ngợi. Một khắc trước vẫn là tiểu công chúa Bích Hoàng tinh thần suy sụp, khắc sau đã cong người bật dậy từ trên thạch tháp nhảy ra, bắt cháp sau lưng bị thạch tháp làm đau nhói, bản thân đã như mũi tên lao vút đi.

Giữa sườn núi rùng rậm sum suê xanh tốt, Bích Hoàng mở to mắt như con thoi tìm kiếm xung quanh, cuối cùng trên nhánh cây ngô đồng nàng tìm thấy một con rắn nhỏ màu trắng, dài cỡ một cánh tay.

Trong lòng nàng hưng phấn, khẽ cong khoe môi, ở giữa không trung đem con rắn quan sát tỉ mỉ.

Con rắn nhỏ này toàn thân màu trắng bạc, nhưng đôi mắt rất nổi bật, cư nhiên còn mọc đôi sừng thịt bé bé, điều này khiến Bích Hoàng ngạc nhiên vô cùng. Nàng đưa ngón tay sờ sờ cái sừng nhỏ, cũng chưa từng thấy qua con rắn nào như vậy, lại thấy trên cổ nó đeo một sợi dây kim tuyến, trên đó treo cái gì đó màu đen đen giống như tấm kính, hình dáng tinh xảo, sờ vào trơn ấm, nhưng mặt kính đen bóng, ngay đến nửa bóng dáng cũng không thấy được. Lật ra mặt sau, chỉ thấy sau lưng thế nhưng lại khắc một đôi chim loan ân ái, ôn nhu quyến luyến.

Núi Đan Huyệt lấy Phượng Hoàng làm trọng, Bích Hoàng mặc dù là nhị công chúa Điều tộc, nhưng trong Phượng Tê Cung bài trí đâu đâu cũng có phượng hoàng, thật chưa từng thấy qua có khắc chim loan, giờ phút này nhìn thấy tấm hắc kính, âm thầm vui mừng, nhớ tới mẫu thân căn dặn nàng từ sau hôm nay sẽ không thể chơi đùa cùng Phượng Đàm ca ca giống như trước đây, may mắn là ông trời thương nàng, mới gửi tới tiểu xà và tấm hắc kính này cho nàng.

Nàng nghĩ nghĩ, đem tấm hắc kính từ trên người tiểu xà tháo xuống, bỏ vào trong tay áo, lại niệm một cái quyết đem tiểu xà đang hôn mê biến nhỏ lại cỡ ngón tay, cho vào túi rồi đi về phía Phượng Tê Cung.

Hôm nay Xích Diễm đại hỷ, trong Phượng Tê Cung bách điểu hướng hạ, quan khách cực kỳ đông. Có cả người của tộc khác, chúng tiên thị tiên nga hầu hạ nhất thời không đủ, liền điều động hạ nhân trong điện Bích Hoàng, nàng cũng không để tâm, từ trong ngực lấy ra tiểu xà, rót nửa chung trà, bản thân uống hết một nửa, một nửa tưới xuống tiểu xà đang bất tỉnh.

Tiểu xà nằm ở trên bàn một lát, bỗng nhiên mở to mắt như thể kinh hoảng, quan sát gương mặt nàng, cuối cùng cắn mạnh xuống ngón giữa của nàng.

Trước giờ nàng nghịch ngợm đã quen, vết thương nhỏ này đương nhiên không thèm để ý, chỉ đem bàn tay khác gõ lên đầu tiểu xà, liếc nó rồi nói: “Còn không nhả ra, ta có thể gọi đầu bếp chưng món canh rắn đó.”

Tiểu xà này hình như có chút ngốc nghếch, nửa ngày vẫn không hiểu, nàng đem ngón tay chọc chọc cái sừng thịt nhỏ của nó: “Ai ai, tiểu xà, cái sừng thịt nhỏ này quả thực có chút đặc biệt.”

Tiểu xà giống như gấp phai kinh sợ cực kỳ lớn, cuối cùng há miệng nhả ra, đem cả người cuộn lại thành một đồng, có chút run rẩy. Quả thực, cái đầu cũng giấu luôn. Ý sợ hãi phát lạnh này của nó bỗng dừng chọc nòng bật cười, nỗi buồn bức cả ngày đều như bị cuốn sạch.

Lúc ấy nàng không biết, tiểu xà mà mình nhặt về chính là trưởng tử của Thái tử Thiên giới, do Trắc Phi Tây Cung của Côn Lôn sinh ra.

Song qua hai ngày, Tiên giới liền có lời đồn đái, Dị bảo thượng cổ Cửu Lê Hồ bị mất trộm, tiên quan trông coi sợ tội bỏ trốn, Thiên đế giận dữ, sai Thái tử Tiễn Nghiêu đi tìm Cửu Lê Hồ. Nghe đâu vị Tiễn Nghiêu thái tử này trước giờ vốn dĩ phong lưu có tiếng. Nghe nói y vẫn chưa lập chính cung thái tử phi, nhưng đã nạp hai vị trắc phi mỹ mạo phi thường. Một vị đến từ Côn Lôn thần giới Ngọc Hư Phong tiên tử, vị kia cũng là hậu duệ của chiến thần trên Cửu Trùng Thiên. Từ khi Tiễn Nghiêu thái tử rời cung, hai vị trắc phi nương nương đấu đá dữ dội, trải qua tranh đấu, những oán hận tích tụ thường ngày đều lôi ra hết. Cả hai đều không phải là người có thể nhẫn nhịn, lại sợ đối phương làm hại con mình, đi đứng nằm ngồi đều đem con theo. Giữa trưa hôm đó, chưa đợi Thiên đế cho phép, hai vị Thiên phi đã ở trên Thiên hà đánh nhau. Côn Lôn thần phi bị đánh bại, lỡ tay làm rơi tiểu điện hạ từ Cửu Trùng Thiên, Thiên đế nổi trận lôi đình, hạ lệnh cho Thiên giới thần tướng khắp nơi truy tìm tiểu điện hạ, cơ hồ đem cả lục giới lục tung lên, nhưng vẫn không thấy tung tích của tiểu điện hạ.

Tiểu điện hạ lúc này đang hóa thành tiểu đồng, ngoan ngoãn nằm ngủ trên loan tháp của Bích Hoàng, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, gương mặt trắng hồng bóng láng, bị một ngón tay của Bích Hoàng chọc chọc, đột nhiên mở mắt, sáng ngời như lưu tinh, đôi đồng tử đen láy, một cái liếc mắt như thể khiến người ta chìm vào trong đấy.

Bích Hoàng gãi gãi đầu khổ sở, cà lăm một hồi mới nói: “Này, tiểu xà, ở trên có người đang tìm đệ.”

Vẻ mặt tiểu đồng hoảng hốt, ánh mắt đảo một vòng khắp nội điện, ngay đến một tiên thị cũng không thấy, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, dứt khoát nói: “Đệ không muốn quay về.”

Mấy ngày nay Bích Hoàng đem tiểu xà giấu trong phòng mình, mới đầu chỉ định chơi thật vui, âm thầm đoạt lấy loan kính của nó, lại đem nó bỏ vào trong túi, lúc không người lấy ra chơi đùa một hồi.

Tiểu xà ban đầu đối với nàng có chút sợ hãi, qua hai ngày nghe thấy chúng tiên thi tiên đồng a dua nịnh nọt, biết được nàng là nhị công chúa Đึều tộc, đem đó hóa thành tiểu đồng, chiếm lấy loan tháp của Bích Hoàng.

Đợi qua hai ngày, pháp chỉ Tiên giới truyền tới, Bích Hoàng cũng biết được việc này, quay về điện xác minh, mới biết bản thân trong lúc vô tình nhặt được một con rồng nhỏ.

Nàng định tống nó đi, lại bị tiểu tử này kéo ống tay áo khóc đến âm ĩ chưa từng thấy, lại nói Thiên giới khổ cực vô vàn, nói mẫu thân của mình cái gì cũng không tốt, mỗi ngày bị người bắt ép tập thư luyện chữ

học tiên pháp, lại có không biết bao nhiêu lão già ở phía sau lải nhà lải hải, hàng ngày đều thật thống khổ qua.

Bích Hoàng thấy một tiểu đồng như nó đem khuôn mặt nhăn lại thành ông cụ non, lại nhớ tới mẫu thân mỗi ngày cùi đến một đám nhũ mẫu dạy nay dạy nọ, nàng hàng ngày chọc phá bọn họ không ít. Nhưng tiểu long tử này pháp thuật chỉ mới học, ngay cả đến việc muôn hóa thành người cũng phải được nàng giúp đỡ, quả thực hết sức đồng tình với nó. Ngược lại kích động lòng căm thù oán giận của nàng, vỗ ngực cam đoan sẽ không đem rồng nhỏ giao ra để ngày ngày chịu khổ.

Tiểu long tử có được cam đoan của nàng, mỗi ngày đều cẩn thận che dấu hình dạng, cũng không để ý nàng thường xuyên biến nó về chân thân, sờ sờ cái sừng thịt của nó, lại bắt tiểu xà há miệng ngậm miệng có ý chọc phá nó.

Bích Hoàng từ khi có được tiểu xà, mỗi ngày cũng không quấn lấy Phượng Đàm đùa nghịch, quả thực khiến mẫu thân nàng và trưởng tỷ Xích Diêm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng cũng là người bén nhạy, âm thầm nhìn thấy mẫu thân và tỷ tỷ thả lỏng tinh thần, ngược lại suy nghĩ trong chốc lát, lại đem tiểu xà ở xung quanh núi Đan Huyệt chơi đùa một hồi, bên cạnh tảng đá xanh lớn trên đỉnh Phượng Dực Nhai trồng một cây ngô đồng, nghĩ đến sau này ở đây năm nghỉ sẽ không phải bị nắng gắt chịu rồi khổ sở. Nhìn về xa xa, mây trời đủ dạng, âm thầm hạ quyết tâm rời nhà đi du ngoạn.

Lúc đó nhìn thấy thần sắc của tiểu xà, cười trộm một lúc, mới thong thả nói: "Mẫu thân nói ta tròn hai vạn tuổi thì có thể xuất môn du ngoạn."

Tiểu long tử biếng nhác nhìn một cái, nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp, lại bất ngờ mở mắt: "Xuất môn du ngoạn?"

Thế là, một loan một rồng rời khỏi núi Đan Huyệt, đi du ngoạn khắp nơi.

Năm đó, Tiễn Nghiêu điện hạ tra ra Cửu Lê Hồ là do một nữ tử ở thành Tu La dưới núi Tu Di lợi dụng sắc đẹp, mê hoặc tiên quan trông coi Cửu Lê Hồ, mới đem Cửu Lê Hồ trộm ra. Tiên quan này biết rõ khó tránh hình phạt, cư nhiên nương nhờ Tu La Vương.

Tiên giới ỷ thế áp người, giáng tội Tu La Vương, lệnh cho y phải đem Cửu Lê Hồ, Tu La nữ cùng Tiên quan sợ tội bỏ trốn lên Cửu Trùng Thiên thỉnh tội, nhưng Tu La Vương Nhiếp Phản xưa nay tính nóng như lửa, lý nào lại nuốt trôi cơn giận này, lập tức điều binh phái tướng, mang theo Cửu Lê Hồ xông lên Thiên Hà.

Lúc đó nhị công chúa Bích Hoàng đang dẫn theo tiểu long tử du ngoạn khắp nơi, đến bên bờ suối ở nhân giới, đương lúc tắm rửa, con suối lại bỗng đứng như thể nổi sóng lớn, nàng dắt theo tiểu long tử đằng vân mà đi, lại nhìn thấy giữa con sóng to lộ ra một thân hình mạnh mẽ cứng rắn, khác với tỷ phu Phượng Đàm ôn nhu nhã.

Mặc dù trước giờ nàng luôn tùy hứng, nhưng tính ra vẫn rất thiện lương, hóa một dải lụa quấn quanh hông nam tử, kéo hăn lên, đám mây rung lắc hai cái, nàng thu hồi dải lụa, tiến lên nhìnnhin, nam tử ấy bỗng dừng mở đôi mắt sáng người hữu thần, khẽ mỉm cười, bởi vì làn da màu mật ong, hàm răng càng đặc biệt trắng sáng. Y nói: “Tiểu cô nương tâm nhẫn không tệ. Chỉ là bốn vương đang ở trong Thiên Hà tắm rửa, lại bị nàng kéo lên.”

Khi ấy Bích Hoàng là tâm can bảo bối của phượng hoàng thủ lĩnh Đấu tộc, dưới gối mẫu thân được bà nuông chiều hơn hai vạn năm, ngày thường mọi người đối với nàng cũng là cung kính có thừa, lại nói trong những người vai vế ngang hàng, Xích Diêm đối với vị muội muội vẫn rất bao dung, Phượng Đàm lại yêu thương nàng như muội muội ruột thịt, nàng thế nào gặp qua nam tử vô lại thế này, tức thì thẹn quá hóa giận, bay lên một cước liền đem nam tử này đá khỏi đám mây, “Ùm” một tiếng bọt nước bắn lên tung tóe, thân hình ngang tàng của y lập tức như ẩn như hiện trong sóng lớn.

Tiếng sóng như sấm, tiếng cười của nam tử này lại vang hơn cả tiếng sóng, tiếng cười sang sảng, đến độ chấn động Bích Hoàng ở trên đám mây phải đưa tay bịt tai.

Nàng không biết rằng, vị nam tử trước mặt chính là Tu La Vương Nhiếp Phàn, người đang dẫn mười vạn quân của bộ tộc Tu La ở xa xa bên bờ Thiên Hà, thẳng tay ném Cửu Ly Hồ vào trong Thiên Hà, phẫn nộ khiển trách Thiên Gia Thái tử Tiễn Nghiêu: “Bốn Vương cũng không phải kẻ ham muốn bảo vật, nhưng Thiên gia quả thật không đem bộ tộc Tu La ta để vào trong mắt. Chi bằng hôm nay chém giết một trận, mọi người cũng thấy rõ được cao thấp.”

Bộ tộc Tu La ở sau y xông lên phía trước, cùng với thiên binh thiên tướng chém giết, khí trời oi bức, y trước giờ lại tự do tùy tiện, liền cởi áo dài nhảy vào Thiên hà, tắm rửa một phen.

Bộ tộc Tu La xưa nay thiện chiến, đối với vị Tu La Vương này lại càng cực kỳ sùng bái kính trọng, chỉ ở phía trước một lòng một dạ chém giết, nào có hay y lực đạo mạnh vô cùng, lúc đem Cửu Lê Hồ ném xuống Thiên Hà, đã khoét một cái động nơi đây, y liền theo cái động này bơi đến hạ giới, chỉ khổ là Thiên Hà này chảy xuống nơi dân chúng ở một phương, cơ hồ nhấn chìm cả Trung Dung quốc, dân chúng như cá nổi lèn bềnh, tám chín phần mười đều vong mệnh.

Bích Dao bị tên vô lại này khiến đầu óc lộn xộn, nỗi nhớ nhà cũng đều tản đi hết, sờ sờ cái sừng của rồng nhỏ trong ngực, nói: “Tiểu xà, đệ nói xem người này có phải là cực kỳ vô lại hay không.”

Tiểu long tử ở trong ngực nàng không nhúc nhích, bị sờ đến không nhịn được, há miệng cắn vào ngón tay nàng.

Nàng tức thì gõ vào đầu nó một cái, buồn bức nói: “Coi ngón tay ta là điểm tâm sao?” Nhân tiễn niệm một cái quyết, đem nó biến thành một tiểu đồng, lại thấy tiểu long tử gương mặt đen lại, như thể bức bối với nàng.

Nàng sao lại chấp nhất với một con rồng nhỏ sáu trăm tuổi chứ?

Vội vàng sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, hỏi: “Lại sao nữa rồi?”

Tiểu long tử đáng vẻ cực kỳ phẫn nộ nói: “Tên. Không được lại gọi đệ là tiểu xà.”

Lúc này chân nàng đang đạp tường vân, phóng mắt ra chung quanh, đám mây này bay khá nhanh, đã ra khỏi biên giới Trung Dung quốc, đến Quân Tử quốc. Nhìn thấy người người đi lại nơi phố thị, tất thảy đều y phục giày dép chỉnh trang, trường kiếm giắt bên hông, lẽ mạo đoan cẩn. Bản thân lại tùy ý gọi nó tiểu xà, thảo nào tiểu tử này buồn bực.

“Chuyện này, đệ dù sao cũng nên nói cho ta biết tên đệ là gì chứ nhỉ?”

Tiểu long tử lắc lắc đầu, ý cười trong mắt chợt lóe lên rồi vụt qua: “Tên gọi trước đây không cần cũng được, làm phiền tỷ tỷ thay đệ đặt một cái tên mới.”

Từ khi hắn sinh ra, Côn Lôn Trắc phi nương nương liền gửi gắm biết bao kỳ vọng vào hắn, chỉ trông chờ hắn có thể trở thành Thái tử Thiên giới, vì vậy mọi chuyện đều cực kỳ khắt khe với hắn, cả ngày bị nhốt trong thư phòng khổ không thể tả, thật vất vả mới từ Cửu Trùng Thiên rơi xuống, lúc đó hắn liền nghĩ, nếu rơi mà không chết bản thân nhất định sẽ mai danh ẩn tích, thế không quay lại Cửu Trùng Thiên. Mặc dù tuổi hắn còn nhỏ chưa hiểu hết mọi chuyện, cũng biết mẫu thân cả ngày giương cung bạt kiếm, không giống với vẻ mà từ mẫu nêu có.

Hắn nghĩ vậy, lại không biết Bích Hoàng nhặt được hắn, cũng chỉ tưởng ông trời ban cho con rắn nhỏ, mọi thứ đều chiều chuộng thương yêu, quả thực giống như mẫu thân phượng hoàng yêu chiều nàng. Hiện tại thấy tiểu long tử mà nhíu chặt, duỗi ngón tay đem mà hắn vuốt phẳng, chỉ tay nói: “Chuyện này có gì khó?” Chỉ về phía xa nơi có dãy núi cách Quân Tử quốc không xa, lại chỉ về bóng dáng của một đại gia phú quý trên phố thị, nói: “Chi bằng, liền gọi là Nhạc Kha đi.”

Tiểu long tử trịnh trọng, cúi người: “Nhạc Kha1 đa tạ tỷ tỷ ban tên!”

1Nhạc là núi, Kha là ngọc thạch

Một tỷ một đệ, tìm con ngõ nhỏ vắng vẻ hóa thành hình người, đi về phía phố thị sầm uất nhất của nước Quân Tử.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quay Đầu Vạn Dặm, Người Xưa Không Còn (Hạ)

Tỷ đệ hai người che giấu hình dạng chen lẩn vào trong phố thị, nhìn thấy người người trước mặt không ngừng qua lại, cả hai trước đây chưa từng thấy cảnh tượng thế này, khi ở nhà cũng là người có địa vị, những nơi đã qua ai nấy đều nín thở im lặng, bây giờ trông thấy cảnh người người ồn ào đông đúc, cả hai đều cực kỳ cao hứng.

Đi dạo như thế không dưới một canh giờ, Nhạc Kha sờ sờ cái bụng rỗng đang không ngừng kêu réo, kéo kéo ống tay áo Bích Hoàng: “Tỷ tỷ...”

Bích Hoàng đang thích thú ngắm nhìn mọi thứ, chỉ trán an sờ sờ đầu hắn: “Ngoan, chơi thêm một chút nữa.” Thế nhưng bỗng dừng nhìn thấy nam tử bị mình đá khỏi đám mây đang hùng dũng bước đi, trên người nước vẫn chưa khô, khiến cho người qua đường ở Quận Tử quốc đều chỉ chỉ trỏ, y lại hoàn toàn không để ý, bước vào một túu lâu cao nhất trên phố.

Bích Hoàng sinh ra vốn thích náo nhiệt, dắt Nhạc Kha một đường bám theo, bị người trên đường liếc nhìn, cuối cùng bước vào túu lâu. Bên trong tiểu nhị nhìn thấy hai người y phục đẹp đẽ tinh xảo, có chút khó xử: “Tiểu thư thiếu gia, hiện đang là giờ cơm, bên trong đã kín chỗ, này...”

Bích Hoàng thấy nam tử ấy đang ngồi một mình, y phục nhỏ nước, những người chung quanh đều tránh xa, vẻ khinh thường ánh lên trong mắt. Y lại chỉ để tâm nhắc bầu rượu uống một hơi, lại cầm đũa gấp thịt bò trên bàn ăn lấy ăn để, gió cuốn mây tan, quả thực như lốc quét.

Lúc trước nàng vừa mới đá nam nhân này khỏi đám mây, khi ấy chưa suy nghĩ kỹ càng, sau này cẩn thận ngẫm lại, với thân thủ của hắn, muốn đánh trả lại mình nhất định là thừa khả năng, nhưng vì sao lúc bị nàng đá rơi xuống làn sóng lớn cũng chỉ cười vang như sấm, cực kỳ vui vẻ?

Có thể thấy nam tử này quang minh lối lạc, không so đo với nàng.

Nghĩ thế, mắt nàng mặc dù nhìn chăm chăm nam tử ở bàn đó, tay đã dắt Nhạc Kha ngồi vào chiếc bàn gần đấy.

Bàn này có hai nam tử trẻ tuổi đang đấu rượu, một người diện mạo như ngọc, người kia lại dùng một chiếc khăn quấn chặt phía sau đầu. Lúc Bích Hoàng ngồi xuống mới trông thấy sắc mặt hai người bọn họ hình như là muốn nàng tránh đi. Lại không thể giữ sĩ diện, đành phải chắp tay nói: “Làm phiền nhị vị, đệ đệ của tiểu muội đói đến hoa mắt, mượn nửa bàn của nhị vị dùng.” Nàng vừa mới bước chân ra bên ngoài, không biết có từ gọi là “ghép bàn”.

Hai vị công tử trẻ tuổi ở nơi phố thị hành tẩu đã lâu, nghe thấy lời này thì tỳ mỷ đánh giá nàng một hồi, đưa mắt nhìn nhau cùng cười. Vị có gương mặt trắng như ngọc đem bầu rượu ở trước mặt đưa qua, nói: “Hai người chúng ta đang thưởng rượu, bất phân thắng bại. Nếu đã có duyên, chi bằng tiểu thư cũng cùng nâng chén một lát?”

Bích Hoàng cũng không côn nệ, vừa đem thức ăn hấp dẫn trên bàn kéo qua đặt trước mặt Nhạc Kha cùng hăn ăn, vừa nâng ly rượu cạn với hai người, nơi khéo mắt dư quang vẫn lưu lại trên người nam tử khí thế ngồi ngồi đó, ngay đến bản thân cũng cực kỳ kinh ngạc, hôm nay vì sao mắt cứ dán chặt không rời vào nam nhân thô lỗ này.

Tửu lâu này trước nay nổi tiếng nhờ vào mỹ tửu, khi Bích Hoàng uống đến ngà ngà say, trước mặt xuất hiện một gương mặt màu mật ong, chỉ vào hai vị công tử trẻ tuổi nói: “Sao lại so đo cùng một tiểu cô nương?”

Bích Hoàng cao ngạo sống suốt hai vạn hai ngàn năm, nghênh cỗ nói: “Ta mới không phải tiểu cô nương!” Nhắc vò rượu trên bàn, từng ngụm từng ngụm uống cạn.

Nam tử gãi gãi đầu, có chút mất tự nhiên: “Thế này có gì hay chứ?”

Hai công tử trẻ tuổi nhìn nhau cười: “Các hạ cũng thấy rồi đó.” Ngụ ý chính là rượu là do tiểu cô nương tự muốn uống, không phải do hai người bọn ta bắt ép.

Nam tử đó dáng người cao to, tay dài chân dài, hướng về phía hai vị công tử trẻ tuổi trừng mắt nhìn, cười một cách tiêu sái, rồi chỉ vào vò rượu của “cao nhân” ngồi bên cạnh, nói: “Nếu đã như vậy, tiểu cô nương này còn thiếu ta một món nợ, người – ta đem đi, tiền rượu – nhị vị trả.”

Họ khẽ mỉm cười gật đầu, chỉ đợi nam nhân này đem tiểu cô nương và tiểu đồng đi xa, mỗi người lấy từ trong túi tiền tiền rượu đã chuẩn bị sẵn, không nhẹn được bỗng kinh hãi, chỉ thấy bên trong túi toàn bạc là bạc? Chẳng qua là chút vỏ sò bể nát, chính là hai người trước khi rời Đông Hải thuận tay nhặt lấy ở bờ biển, làm đồ thi triển pháp thuật.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đường Chia Đôi Ngả

Trước nay ta cũng không được tính là người mà dặt mà yan, bấy giờ chỉ có thể xứng là miệng lưỡi bén nhọn. Nhưng nửa tháng ở lại thành San Hô, ngay đến bản thân ta cũng kinh ngạc vì chính mình, cư nhiên đã tu luyện đến độ da mặt dày như tường thành, coi lời nói lúc ở trên điện của Giao Vương như chưa từng nghe thấy. Mỗi ngày ngoại trừ trông chừng Nhạc Kha, còn lại chính là giả câm giả điếc.

Đôi khi Ly Quang đến thăm Nhạc Kha, ta cũng tránh đi không gặp. Một vài lần nhìn thấy trườn bào Giao tiêu sa bạch sắc của hắn thoáng qua bức tường San Hô, trong lòng chung quy cũng có chút phiền muộn.

Ta nhớ đến người thiếu niên dưới ánh trăng, bầu bạn suốt mấy ngàn năm, đó chính là sự ấm áp trong quãng đời niên thiếu của ta, vô tình ngoảnh đầu nhìn lại, sẽ luôn có một gương mặt với nụ cười ấm áp, thế nhưng bấy giờ lại trốn tránh tầm mắt của hắn, nhìn thấy đôi mắt hắn thất sắc, nhưng không thể tiến lên cam đoan rằng hắn sẽ ôn hòa như trước. Cho dù hắn chưa từng thay đổi, nhưng ta đã đem mọi chuyện dĩ vãng chôn giấu thật sâu trong lòng.

Giao Vương Phi cũng từng sai thị nữ đến mời, nhưng bị ta khách khí đuổi đi. Có hôm ta tựa vào phía sau bức tường san hô ngồi ngơ ngẩn, nghe thấy Giao nương trong điện đang lén lút bàn tán, nói là Đông Hải Long Tứ công chúa cùng Giao Vương Phi sống chung rất chi là hòa hợp, quả thực ngay cả mẩu tử ruột thịt cũng không bằng. Đến Thái tử điện hạ cũng không ít lần cùng nàng dạo chơi trong thành San Hô, e là hỉ sự đến gần.

Từ nhỏ lúc ta không vui thường thích trốn ở nơi người khác không thể nhìn thấy, ở đó luôn luôn có thể nghe được những chuyện bát quái trong cung. Hôm nay ở thành San Hô không ngờ trong lúc ngẫu nhiên cũng có thể nghe thấy sự tình này. Không khỏi cảm khái một phen: có thể thấy loại chuyện bát quái này, quả thực là bất phân chủng tộc bất phân ngôn ngữ.

Quay về ta liền đem áo choàng Giao Tiêu Sa trên người thoát ra, gấp lại ngay ngắn chỉnh tề, đặt ở đầu giường, lại hóa ra một thân áo choàng xanh đầy bụi bặm mặc vào.

Ngày thứ hai Ly Quang đến thăm Nhạc Kha, ta khi ấy đang ở phía trước giường trông chừng hắn, không tránh kịp, cùng Ly Quang vừa vặn gặp nhau. Hắn cũng có đến hơn mười ngày chưa thấy ta, đột nhiên gặp gỡ, trong mắt ánh lén tia sáng lấp lánh, ta cũng đã lâu không gặp hắn, trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng trong thoáng chốc, chút vui mừng này liền bị chuyện cũ nhấn chìm. Hắn đại thể cũng là có chút khúc mắc về cha mẹ ta, nét vui mừng trong mắt chợt tắt. Sau một hồi lâu, mới mặt mày trắng bệch hỏi: “Thanh Loan, áo

choàng ta tặng nàng?”

Ta giữ giữ chiếc áo choàng xanh trên người, tự trào nói: “Ngươi cũng biết ta trước giờ vẫn luôn tâm niệm niêm muôn có Ngũ Thải Vũ Y của biểu tý Đan Chu, bởi vậy, nhìn thấy trường bào Tiêu Sa trên châu bão thạch ngươi tặng quả thực cũng lóa mắt. Nhưng nói gì thì nói, ta chẳng qua chỉ là một con chim loan bình thường thường, cho dù có khoác trên mình Ngũ Thải Vũ Y, cũng không thể là Phượng Hoàng.”

Như thể da thịt toàn thân trên người hắn cứng ngắc, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Lẽ nào Thanh nhi luôn luôn mộng tưởng trở thành Phượng Hoàng?”

Ánh mắt ta lướt dọc theo ánh sáng tỏa ra từ những viên trân châu bên trong thành San Hô, rất nhiều chuyện cũ tựa như hạt trai Trai nương cất giấu trong người, từ từ nuốt vào lại nhả ra những ký ức chói chang rực rỡ. Ta khe khẽ lắc đầu: “Không, ta trước giờ chưa từng mơ tưởng qua muôn làm Phượng Hoàng.”

Ta chỉ là, muôn làm Đan Chu – một nữ nhi được mẫu thân yêu chiều mà thôi.

Lại qua hai ngày, mỗi ngày dài đều nhàn chán vô cùng. Ta muốn xuất cung đi dạo, lại nhớ tới hồn phách Nhạc Kha, đành phải đem Côn Lôn kính tháo ra, lại cởi đai lưng của hắn, mở rộng trường sam, đem loan kính cột trên đai lưng trung y của hắn. Đương lúc bận rộn, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có người nói: “Nàng đang làm gì?” Ngữ ý ôn nhu ngập ngừng.

Ta vẫn cúi đầu bận rộn, thuận miệng nói: “Đương nhiên là vật quý nguyên chủ a.” Bỗng nhớ ra trong phòng chỉ có ta với hắn hai người, lúc ngẩng đầu, thế nhưng thấy Nhạc Kha đang lảng lặng nằm, toàn thân bất động, trong mắt đạt đào ý cười.

Ta nhìn bộ dạng của hắn, lập tức vui mừng như rồng mi, trông chừng đã mấy ngày nay, thần sắc thế này chính là tinh táo rồi, lập tức kết xong loan thao (dây buộc bên thắt lưng), đương lúc muôn thay hắn khép lại áo choàng phía trên, hắn chỉ vào loan thao nói: “Đây là cái gì?”

Pháp thuật của hắn cao minh hơn ta nhiều, đương nhiên nhìn thấy rõ ràng đây chính là loan thao do lông vũ của ta biến thành, tạm thời làm thành cái kết nối với Côn Lôn kính. Chỉ là lúc này ta cơ hồ gần như dán vào bên người hắn, vật áo dài của hắn lại mở rộng, trên mặt nhất thời đỏ lựng đến mang tai, nóng phừng phừng. Ta chỉ vào Côn Lôn kính trên trung y của hắn, lắp ba lắp bắp: “Cái này....Côn Lôn kính....”

Hắn tiện tay cầm lên đặt vào lòng bàn tay nhìn nhìn, thản nhiên nói: “Tấm kính này nhìn có chút quen mắt.”

Ta há hốc mồm nhìn chăm chăm hắn, thần sắc hắn cực kỳ chân thật, không chút giả dối, tâm tình vui mừng giảm xuống, lại nhớ tới chứng hay quên của hắn nhất thời sẽ không tốt lên được rồi. Lập tức không ngừng sờ sờ tấm kính nói: “Tấm kính này gọi là Côn Lôn kính, điện hạ thấy quen mắt đại khái là vì từ nhỏ

ta đã đeo nó như vật trang sức, bình thường thấy qua cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là mấy ngày gần đây thân thể điện hạ không khỏe, ta cho người đeo một hai trăm năm, cũng giúp tiêu tai bảo hộ.”

Ngẫm thấy vật tùy thân của ta chẳng qua chỉ là những thứ bình thường, hôm đó hắn đã đưa tấm kính này cho ta, nghe nói tấm kính này là thần vật thượng cổ, không tham thì đúng là có lỗi với bản thân. Tên nhái này tuy có ơn cứu mạng cao cả, nhưng ngày xưa hắn cũng có chút nợ phong lưu, vạn nhất một ngày nào đó đem thần kính thành tín vật định tình tặng cho một vị tiên tử không rõ tên tuổi nào đấy, chẳng phải là tức chết ta sao (vì tiếc của =))?)

Đôi mắt hắn như nước, âm trầm nhìn ta một hồi, chân thành nói: “Không biết vị tiên tử xinh đẹp này nên xưng hô như thế nào? Tiểu tiên....tiểu tiên quả thật nhớ không ra.”

Mấy ngày nay ta ảo não nặng nề, đã nhiều ngày nét mặt chưa từng giãn ra, lúc này bị lời nói của hắn kinh động một lúc, khiến những mệt mỏi bức bối tản đi hết, cơ hồ là vui mừng, chỉ hắn, rồi lại chỉ bản thân, nửa ngày không nói lời nào, rất lâu sau mới nhớ tới bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời của hắn dạo trước, thử thăm dò: “Người thường thường đều gọi ta là tỷ tỷ....” Cẩn thận dò xét thần sắc của hắn.

Nhưng thấy đôi mà dài của hắn nhíu chặt, như thể đang cực lực nhớ lại một hồi, mới ngờ vực nói: “Vị tỷ tỷ này...Tiểu tiên thấy nàng băng ngọc chi tư, nguyệt phách chi hồn, nhưng có một việc, làm tỷ tỷ của tiểu tiên, niêm kỷ so ra hơi nhỏ.”

Trong lòng ta buồn cười, lại bị mấy lời nịnh nọt tâng bốc của hắn làm cho choáng váng, chả trách ai nấy đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Trước đây cũng từng có tiên tử tiên nga nguyện ý theo hắn, mặc dù cuối cùng quá nửa đều bị hắn gạt ra, bầu bạn du ngoạn khắp nơi chỉ có ta với Ly Quang, nhưng chung quy cũng chưa từng miệng mồm trơn tuột như thoa mỡ mà đùa giỡn với ta, nhìn thấy dáng vẻ suy tư hao tâm tổn trí này của hắn, không hiểu vì sao, tâm tình buồn bức suốt nửa tháng qua đều không còn, Giao Vượng mặc dù đã nói mọi sự rõ ràng, nhưng nếu Tu La Vượng còn ở Tiên Giới, chung quy vẫn không thể coi là kết quả hoàn toàn xấu, trong đó còn nhiều ẩn tình khúc chiết, đến một ngày ta sẽ hiểu rõ mọi sự, lúc ấy đưa ra kết luận vẫn chưa muộn.

Nghĩ thông chuyện này, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng, chỉ vào hắn giả vờ than thở: “Tiểu tiên chiểu cố điện hạ một thời gian dài, điện hạ trước đây vẫn cứ nhất quyết kéo áo tiểu tiên muốn gọi tỷ tỷ, lúc này tỉnh lại địa vị tôn quý, liền không chịu nhìn nhận tiểu tiên – người tỷ tỷ này?”

Hắn nhìn ta, hết nhìn lại nhìn, trong mắt ẩn chút ý cười, nói: “Nhất định là ta trước đây quá mức vô lý, mới bất phân lớn nhỏ thế này. Thôi đi thôi đi, chẳng qua gọi một tiếng tỷ tỷ, sao lại không thể? Chỉ là muốn hỏi, đây là nơi nào?”

Ta thấy hắn đã tinh táo, đại thể so với lúc rời khỏi Long Vượng Phủ thanh tinh hơn nhiều, lúc này nếu để hắn quay về đại để cũng có công, cũng có thể yên ổn mà rời đi. Không kiềm được sụt sùi luyến tiếc cho mối giao tình mấy ngàn năm. Giao Vượng đã nói hắn sau nay cứ từ từ tịnh dưỡng, nhất định là còn có

dự tính, sự tình sau này ta cũng không thể quản được. Lập tức lười nhác giãn lưỡng, nói: “Đây là Vương Phủ Giao Tộc, điện hạ chính là Tam thái tử điện hạ của Đông Hải Long Vương, tiểu tiên là thổ địa núi Nữ Sàng, ngẫu nhiên cứu điện hạ một mạng, mới có cơ duyên này. Hiện tại điện hạ đang dần dần hồi phục, tiểu tiên cũng tới lúc nên cáo từ rồi.”

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, đoán là do nằm lâu ngày, có chút váng đầu, mới kéo tay áo của ta, bịa rịn nói: “Tỷ tỷ muốn đi đâu?”

Ta có chút tịch mịch, bây giờ ngoại trừ núi Nữ Sàng, ta thật sự không biết bản thân còn có thể đi đâu. Võ vỗ vai hắn, mạnh mẽ nở nụ cười: “Tiểu tiên đương nhiên đi đến nơi mình nên đi.”

Lúc trước không biết rằng sau còn có sự tình như thế này, mới có thể cùng hắn tương giao một thời gian, bây giờ biết rồi, Thiên Giới với bộ tộc Tu La lại luôn luôn bất hòa, ngay đến binh khí cũng không biết đã chạm nhau bao nhiêu lần, hai bên đều tổn thất, mặc dù ta không được coi là kẻ chủ mưu gây tội, nhưng lại là một kẻ hai mặt không khiến người khác có được sắc mặt tốt, chỉ có lảng lặng rời đi, mới là thượng sách.

Trong mắt hắn chợt lóe lên ánh sáng, không chịu buông tha: “Tỷ tỷ cô độc một mình, ngay đến một người bạn bè bên mình cũng không có, ta sao có thể yên tâm? Chi bằng đợi ta dưỡng thương tốt rồi sẽ đi cùng tỷ tỷ?”

Ta nhớ tới sắc mặt xấu hổ khổ sở của Ly Quang khi bị Giao Vương quát mắng, trong lòng cảm kích hắn vì ta mà trả giá quá nhiều, nhưng tương lai Đông Hải Long Vương và Vương Phi sẽ lại tới lập đinh giáo huấn con cái, đến lúc đó ta chẳng phải là tự rước nhục hay sao?

Ta tách tay hắn ra, chắp tay thi lễ, thản nhiên cười nói: “Điện hạ kim tôn ngọc quý, lại có huynh đệ phụ mẫu che chở, nói là tỷ tỷ chẳng qua là lời nói đùa, sau này cho dù thế nào tuyệt đối cũng không thể nhắc tới. Thanh Loan xin cáo biệt điện hạ tại đây. Tộc chúng Giao Nhân và Quy Tướng sẽ hộ tống điện hạ về phủ, cũng không cần tiểu tiên phải lo.”

Hắn vẫn nắm chặt tay áo ta, lực mạnh kinh người, như thể muốn xé rách áo choàng của ta. Đôi mắt hắn thâm trầm, khiến ta nảy sinh cảm giác bi thương khi li biệt. Ta lần lượt tách từng ngón tay hắn ra, chậm chậm rời đi.

Trong thành San Hô tiếng rao bán của các tiểu thương không dứt, đường phố cực kỳ náo nhiệt, những thứ bày bán đều là kỳ trân dị bảo nơi đáy biển, hàng hóa la liệt, tiếc là trên người ta không có lấy một đồng nào của Giao Nhân để mua bán, lưu luyến bịa rịn bước qua từng nhà từng nhà trên phố. Vẫn nhớ có một năm, chẳng qua là ta nhất thời nảy lòng tham, nghe được núi Mã Thành có một loài thú hình dáng giống bạch mã nhưng cổ đen, gọi là Nhật Thiên Mã, liền muốn bắt một con về nuôi, Nhạc Kha với Ly Quang cũng đi cùng ta, canh giữ ở phía sau núi đá suốt một ngày một đêm, hình dáng Thiên Mã đó tuy nhỏ, nhưng tính cảnh giác lại cực kỳ cao, Nhạc Kha chẳng qua bị lạnh một chút, hắt hơi một cái, liền khiến cho nó kinh hoảng mà bay đi mất. Sau đó ta cực kỳ tức giận, hắn khi ấy mặc dù canh hết một ngày một đêm, nhưng đôi

mắt lại sáng lấp lánh, thở Ơ nói: “Bất quá là một con thú biết bay, nếu như nàng tương lai lại đến Đông Hải, phàm là kỳ thú ở biển, chỉ cần nàng thích, ta bắt về hết bồi thường cho nàng.”

Ly Quang ở bên cạnh cũng ôn nhu khuyên nhủ: “Thanh nhi cũng biết bay, mà bay còn nhanh hơn con thú đó rất nhiều, tư thái lại đẹp, sao phải hao tổn sức lực bắt một con thú chứ? Trong thành San Hô có rất nhiều đồ chơi mới lạ, tất cả đều là đồ vật trân quý hiếm lạ nơi đất băng, Thanh nhi đến Đông Hải lần nữa, ta nhất định dẫn nàng dạo chơi khắp thành San Hô, nàng thích món gì, nhất định toàn bộ đều mua về hết.”

Lúc ấy ta chưa tỉnh ngủ, đại khái là một đứa cứng đầu lại có chút u mê, trước giờ duy nhất một lần đã nói ra lời khiên người bị đả kích: “Ta vốn dĩ là loài lông vũ, hai người các ngươi lại là thủy thú, sao có thể ở cùng một chỗ? Bây giờ có thể hợp cùng một chỗ với nhau, tương lai khẳng định cũng sẽ mỗi người một ngả.” Lời nói chưa ra khỏi miệng ta đã hối hận, vội vàng ngược lên nhìn sắc mặt hai tên ấy. Ly Quang tính tình trước giờ ôn hòa, sắc mặt cũng đã tái mét, Nhạc Kha lại càng tức giận đến độ nói không nên lời, chỉ vào ta oán hận nói: “Đồ nha đầu không biết tốt xấu!”

Mấy bà lão ở phía sau núi Đan Huyệt thường lén lút gọi ta “Nha đầu không biết tốt xấu”. Lời này ta mặc dù sớm đã nghe tới nhầm tai, nhưng từ miệng hắn thốt ra, không hiểu vì sao lại cảm thấy như bị dao cắt, đau đớn vô cùng, lập tức không nói một lời, hóa thành chân thân chim loan, cũng không màng đến thanh âm kinh hoảng của hai người bạn họ, vỗ cánh mà đi.

Bất quá rất lâu sau đó, cũng không rõ là nguyên do gì, ta lại quên đi thù cũ mà tụ tập cùng hai người bạn họ. Đại thể là thực sự cô đơn, không người bầu bạn, biết rõ bản thân là loài lông vũ, nhưng chính là vẫn giao du với thủy thú. Bây giờ tì mỉ nhớ lại, thật sự là một lời sấm định!

Tinh thần ta hoảng loạn, bước đi rất lâu, bỗng nhiên có tiếng người gọi: “Cô nương....cô nương...”

Giữa phố xá này Giao nương xinh đẹp cực kỳ nhiều, nhất định là không phải gọi ta, ta cước bộ chưa dừng, ống tay áo đã bị người níu lại, nghiêng đầu nhìn, là một Giao nương mắt xanh đã ngăn bước ta, mắt sâu mũi cao, cực kỳ xinh đẹp. Ta ngạc nhiên nàng, không biết nàng muốn làm gì, nàng lại hảo tâm nhét vào tay ta một vật, ta cầm lên nhìn, thì ra là một chiếc giỏ được kết từ những chuỗi trân châu lớn nhỏ đồng dạng, đáng nói là những viên trân châu đó lại trơn bóng vô cùng, ánh sáng nhàn nhạt, từng viên từng viên hình dáng lớn nhỏ đồng đều, giỏ hoa tinh xảo, cực kỳ hiếm lạ.

Ta lắc lắc đầu, ám chỉ mình không có tiền, Giao nương lại mỉm cười đem chiếc giỏ nhét vào tay ta, sốt sắng nói: “Tiểu nương tử nhất định là lần đầu đến thành San Hô, mới bỡ ngỡ đến cảng thăng. Trân châu dùng làm chiếc giỏ này là do nước mắt của con gái ta năm ấy trước khi xuất giá kết thành, bà lão như ta thấy cũng không có tác dụng gì nhiều, liền xâu thành chiếc giỏ này, cũng không đáng bao nhiêu tiền. Tiểu nương tử thích thì cứ cầm lấy.”

Ta mơ hồ nhớ lại, bản thân trước đây dường như từng thấy qua chiếc giỏ thế này, nên cũng không từ chối nữa, đà tạ nàng ấy hai câu, cầm chiếc giỏ chầm chậm rời khỏi thành San Hô.

Đông Hải rộng lớn, cũng không biết là mấy vạn dặm. Ta tùy ý bước đi trong nước, gặp phải ác ngư tinh quái, cũng chỉ thi triển thuật pháp, cố định chúng ở đâu đó một lúc, rồi lại quay đầu mà đi. Thất hồn lạc phách, cũng không biết là đã đi được bao lâu, cuối cùng chán ghét cái màu đen âm u này, lội nước đi lên, bất quá chưa tới một canh giờ đã nổi lên mặt nước.

Lúc mới ra khỏi nước, đôi mắt gặp sáng, nước mắt liền rơi xuống. Ta dập dềnh trên ngàn ngàn sóng xanh, trong mắt nước mắt cứ lần lượt từng giọt từng giọt đua nhau trào ra, rất nhanh liền rơi vào Đông Hải, không thấy dấu vết. Cũng như những cảnh vật xưa cũ ngày trước, mấy ngàn năm tương giao ấm áp, một khi đoạn tuyệt, trong nhất thời chính là không còn nhớ tới nữa.

Trên đỉnh đầu có kẻ vui vẻ khi người khác gặp họa: “Ca ca, tiểu ngốc điểu này đại khái là ở trên sóng Đông Hải khá lâu, nổi lên liền dùng lực tổng nước trong mặt ra ngoài.”

Ta ngẩng đầu lên, nheo nheo mắt nhìn, đáp mây đứng giữa không trung chính là Đồng Sa điện hạ cùng Thiên giới Lăng Xương thái tử. Vội vàng đem nước trên mặt lau sạch.

Đồng Sa điện hạ hạ thấp đám mây, chặc chật than thở nói: “Lần trước thấy tiểu ngốc điểu này còn giương nanh múa vuốt, lần này sao lại giống như lâm vào cảnh khốn cùng bị người khi dễ thế này?”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tiếc là trong mắt cạn khô, hoàn toàn không chút khí thế, chỉ tố chọc hắn một phen cười to, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Ca ca, huynh cứ tâm niệm muôn đem tiểu ngốc điểu này lên Thiên đình, có được ý chỉ liền muôn hướng Đông Hải đòi người, vừa vặn bản thân nàng ra khỏi Đông Hải, cũng giảm bớt phiền toái.” Nói rồi bước lên nắm cổ áo ta, ném lên đám mây.

Ta không kịp đề phòng bị hắn ném lên mây té một cái ngã nhào, lúc đứng dậy thì đám mây đã bay lên cực kỳ nhanh, cách mặt nước Đông Hải rất cao, may mà thị lực ta tốt, cũng chỉ nhìn thấy trên sóng biếc dường như có hai bóng người mặc bạch sam, vừa đúng lúc nổi lên trên mặt nước Đông Hải, hình như là Nhạc Kha và Ly Quang.

Trong lòng tự giễu: Khóc xong đúng là ngay đến mắt cũng không tốt.

Ly Quang lúc này e là đang bồi Bích Dao ở trong thành San Hô đạo phố, Nhạc Kha thì mới tỉnh lại, chứng hay quên có vẻ có khuynh hướng gia tăng, ngay đến ta cũng không nhớ ra, há có thể đi tìm ta?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tháng Năm Lặng Lẽ

Thiên giới đỗ xuống một trận mưa nhỏ, khi ấy ta đang ở trên nhành cây mơ màng ngủ, bất chợt đầu tóc áo quần đều ướt mem, lạnh đến độ tỉnh cả ngủ, trong lòng có chút nhớ chiếc áo choàng Giao Tiêu Sa mà Ly Quang đã tặng, nếu mặc nó trên người lúc này, nhất định sẽ không bị ướt nhẹp.

Lúc chuẩn bị quay về Tín Phương Viện tắm nước nóng lại thấy kỳ quái, cơn mưa này thật sự là nhanh quá đáng, mặt đất phía ngoài mướt bùi bùi nhưng lại chưa từng bị ướt, ngẫm nghĩ lại cảm thấy không bình thường, lý nào cơn mưa này chỉ hướng trên đỉnh đầu ta mà dội xuống ?

Ngẩng đầu nhìn, có người đang đứng trên đụn mây, mỉm cười cực kỳ vui vẻ với ta, ta nhớ lại tư vị ban nãy, cơ hồ tức giận đến giật chân.

Người đang đứng trên đụn mây cười đến đắc ý kia chính là Đồng Sa điện hạ. Một tháng hai mươi tám ngày hăn gần như đều ở trong Tước La Điện thuộc Hoa Thanh Cung của Thái tử, chỉ ngoại trừ khi Thiên đế có chỉ ý khác, mới có được vài ngày không thấy bóng dáng hăn.

Thái tử thật sự nuông chiều người đệ đệ này, cho phép hăn ở trong điện làm mưa làm gió, ức hiếp đám tiên nga tiên đồng, ta chính là một trong số đó. Hôm nay hăn đẹp tường vân, thi triển pháp thuật, chỉ canh đúng khoảng trống trên đầu lúc ta đang lim dim ngủ trên nhành cây mà tạo mưa, khiến cả người của ta ướt nhẹp. Ta phủi phủi cung trang màu trắng nhạt, có chút chán ghét cái tên tùy tiện này, hung hăng trừng mắt nhìn hăn, oán giận nói: “Điện hạ nhàn rỗi quá nhỉ?”

Hăn hạ mây xuống, cười đến híp mắt nhìn chiếc áo mỏng dính chặt trên người ta, bị ướt đến độ bô dạng thảm hại, ôn nhu nói: “Nghe nói Thanh Loan non nửa tháng rồi vẫn chưa tắm gội.”

Chẳng qua ở trên Thiên Giới hai trăm năm, một ngày như một năm!

Năm đó ta vừa mới nhô lên khỏi mặt nước liền bị Thiên giới Thái tử cùng Đồng Sa điện hạ xách lên Cửu Trùng Thiên, ở trong Tín Phương Viện Hoa Thanh Cung của Thiên giới thái tử, nói là Thiên đế hạ ý chỉ, vì Thanh Loan – Thổ địa núi Nữ Sàng- diệt trừ ác thú trong trận chiến với Áp Dữ lập được kỳ công, đặc biệt đề bat lên Cửu Trùng Thiên đảm nhận nhiệm vụ.. vân vân...

Ý chỉ đó từ đầu chí cuối ta cũng chưa có cơ hội được thấy qua, nếu lập được kỳ công, vì sao ta – thổ địa một phương lên Thiên giới không thăng ngược lại còn giảm, chỉ là một tiên nga quét dọn trong cung Thái tử, nếu không phải vì trù nghệ của ta trước giờ quá tệ, nói không chừng sẽ bị phái đến trù phòng làm nha đầu nấu bếp.

Lúc đó Đồng Sa điện hạ đem sở trưởng của ta hỏi tỷ mỷ một lần, thản nhiên nói: “Nha đầu nấu bếp với tiên nga quét dọn, không biết Thanh Loan thích chọn cái nào?”

Ta thấy sắc mặt hắn nghiêm túc không giống nói đùa, trong lòng mặc dù cực kỳ muốn nói, hai cái đều không chọn, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như được giao phó trọng trách, biểu tình có chút sung sướng khi lần đầu lên Cửu Trùng Thiên, cười dịu dàng nói: “Kỳ thực, nếu Điện hạ không sợ Thanh Loan thiêu rụi Tước La Điện, thử làm tiên nga nấu bếp cũng không có vấn đề gì.”

Thái tử điện hạ cười đến yêu diễm, nói: “Tam đệ, vì huynh vẫn muốn sống ở Tước La Điện lâu dài, vậy thì cho tiểu nha đầu này làm tiên nga quét dọn đi.”

Những ngày tháng sau đó ta bầu bạn với cây chổi, đảo tới đảo lui từng tấc vuông trong Tước La Điện. Thái tử điện hạ ngày thường đẹp đẽ yêu diễm, sở thích cũng có chút quái lạ, tiên nga trong cung tất thảy đều mặc màu trắng đơn giản, trên người ta cũng là bộ cung y màu trắng. Thế nhưng Thái tử điện hạ, ngược lại được bọn ta làm nền, tựa như một đóa hoa xinh đẹp trong đám nụ hoa chen chúc.

Tước La Điện tên gọi là Tước La (), thực ra khách đến như mây, chúng tiên tử trên Cửu Trùng Thiên dù là có việc hay không có việc chung quy cũng thích đến Tước La Điện ngồi một chút, thì cũng không có gì đi. Nhưng lúc các nàng rời đi thì cuối cùng vẫn thích dừng chân một lát bên dưới tàng cây dao, hái một đóa hoa dao. Hoa dao to như miệng chén, giống như ngọc tạc, khắp Cửu Trùng Thiên chỉ có đúng một cây, cũng coi là giống hiếm lạ.

Tước: chim tước; La: lưới bắt chim

Trong một năm, cây dao chẳng qua vừa mới vào thời kỳ đâm nụ, cũng gọi là xum xuê, chỉ đợi hoa nở, chúng tiên tử ấy sẽ kéo tới đông đúc, tất cả đều dùng mỹ từ gọi là thường hoa, bất quá vài ngày cây dao ấy nhất định sẽ bị hái đến trui lủi, chỉ còn tro lại những chiếc lá màu ngọc bích theo gió run run, quả thật có vài phần tiêu điều.

Chúng tiên tử trên Cửu Trùng Thiên nhìn thì có vẻ nũng nịu nhút nhát, nhưng các thủ đoạn độc ác bỉ ẩn bứt càm quyết không cam chịu đứng sau kẻ khác, tất cả đều thi triển pháp thuật, ngay đến nụ hoa cuối cùng trên cây cũng bị hái xuống, đến nữ tử phàm giới cũng không bì được, cho dù có bản lĩnh leo trèo, cũng không thể hái hết hoa trên cây không chừa một nụ.

Mấy ngày sau hoa dao nở rộ, Tước La Điện người tới nườm nượp, phía trước cây dao nhất định có tiên tử đấu pháp. Ta âm thầm thở dài một tiếng, niệm một câu quyết, đem y phục trắng trên người hong khô, kéo cây chổi hướng về phía cửa điện mà đi. Đồng Sa điện hạ theo sát phía sau, liên tục tán thưởng: “Thanh cô nương pháp thuật học thật tốt a. Đem y phục trên người không bẩn đốt cháy cũng không sao, nhưng lỡ may đem lông vũ trên người thiêu cháy...Chắc chắn!”

Pháp thuật chính là theo học từ Chu Tước Thần Quân Lăng Quang. Tính người nóng như lửa, tính cách

lại chính trực ngay thẳng, thật hợp với tính khí của ta, mỗi khi nhàn rỗi vô sự, cũng sẽ theo người chăm chỉ học một chút, nhờ vậy học được chút pháp thuật nhỏ này.

Ta nhịn ta nhịn, thật lòng cực kỳ muốn đem những chỗ cần quét mở rộng tới gương mặt phán điêu ngọc mài của Đồng Sa điện hạ, nhưng suy xét kỹ trên Cửu Trùng Thiên có một nơi đáng sợ gọi là Tru Tiên Đài, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nhanh chân hướng về phía cửa cung mà đi.

Ở cửa Hoa Thanh Cung, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, chúng tiên tử vừa mới rời đi, bên dưới cây dao lá xanh rơi đầy, trên cây ngay đến một cái nụ hoa cũng tìm không thấy. Cũng không biết có phải vì năm nay trên Cửu Trùng Thiên thêm một đám tiên nữ hay không mà năm ngoái sáu ngày mới vặt trại cây, năm này mới ba ngày đã trại lên tới đinh. Ta chống cây chổi đứng trước cây dao, cảm thán tự đáy lòng: “Quả thực là mầm mống gây họa a! Quý trọng thì quý trọng nhiều nhiều, băng không thì bứng lên hết mới phải lẽ!”

Phía sau có người ung dung nói: “Trên Cửu Trùng Thiên chỉ có đúng một cây, chủng loại quý hiếm, thế nhưng Thanh Loan lại muốn bứng lên, chẳng phải là hơi độc ác sao?”

Ta vẫn chưa chú ý, chỉ tưởng là Đồng Sa điện hạ, đầu cũng không quay lại, đáp: “Điện hạ chẳng lẽ nhìn thấy mà không kinh hãi sao? Đây lý nào là cây dao hoa dao được yêu thích mong chờ, đám tiên tử này thật sự là hổ đói rình mồi, hận không thể đem Thái tử điện hạ biến thành hoa dao nuốt vào trong bụng. Ái tình nam nữ đúng là đáng sợ!”

Sau lưng người đó hỏi ngược lại: “Ngươi vì sao không hái hoa dao?”

Ta lắc lắc đầu, có chút cảm thương ngồi xổm xuống đất, nhặt mấy phiến lá, thấy chúng đẹp đẽ dễ thương, liền thuận tay cất vào trong ngực, cầm cây chổi lên lại quét, cẩn thận nói: “Điện hạ há chẳng nghe yêu hoa là ứng với tiếc hoa, huống hồ Thanh Loan đối với Thái tử điện hạ –“ Vừa đúng lúc quay người định quét phía sau, tình cảnh trước mắt khiến ta kinh hãi đến độ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thái tử điện hạ ý cười khó đoán đang đứng ngay ngắn tại cửa cung, sau lưng Đồng Sa điện hạ le lưỡi về phía ta, vẻ mặt đắc ý. Ta dừng lại, mắt khô cỗi rát, nói không ra được một từ.

Thái tử điện hạ khe khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: “Thanh Loan đối với Thái tử điện hạ?”

Trong đầu ta nhanh chóng chuyển động, trên mặt đã lộ ra nét vui mừng dào dạt, tươi cười nói: “Thanh Loan đối với Thái tử điện hạ chính là thân thích trong nhà, giống như huynh trưởng. Không bao lâu sau, đợi Đan Chu tỷ tỷ lên Cửu Trùng Thiên, đến lúc đó Thanh Loan nhất định phải gọi Điện hạ một tiếng biểu tỷ phu, nhưng sợ địa vị của điện hạ cao quý, Thanh Loan chẳng qua chỉ là một tiên nga quét dọn, thật sự không dám trèo cao.”

Đồng Sa điện hạ ở sau lưng âm ĩ: “Cũng có việc mà ngươi không dám sao?”

Thái tử điện hạ lại nhiều lần chuyển mắt nhìn ta, bên môi ẩn hiện ý cười thản nhiên: “Biểu tỷ phu này, không gọi cũng được.” Nói rồi nhấc chân bước vào cửa cung, không để ý tới ta nữa.

Đương lúc ở trước mặt hắn, đương nhiên ta sẽ không có gan đôi co cùng Đồng Sa điện hạ, nhưng nếu hắn đã đi rồi, ta lý nào vẫn kiêng kỵ mặt mũi hắn, lạnh mặt cầm chổi lên, đem lá cây quét bay tứ tung, cây chổi xẹt qua đôi vân hào của Đồng Sa, cực kỳ khinh thường liếc hắn một cái.

Hắn tức giận đùng đùng nói: “Ta thấy ngươi chính là bị mỹ mạo của Thái tử điện hạ làm cho hoa mắt.”

Ta lạnh lùng nhìn hắn, chỉ chỉ vào đầu mình: “Điện hạ, chỗ này của tiểu tiên không bị hỏng! Tiểu tiên thấy bị Thái tử điện hạ làm cho hoa mắt chính là người. Một đại nam nhân lại đi so bì dung mạo thế này, không xấu hổ sao?”

Đồng Sa điện hạ hò hét giận dữ bỏ đi, cửa Hoa Thanh Cung liền chỉ còn lại mình ta. Ta ôm cây chổi, từ từ chậm rãi bắt đầu quét, làm suốt hai trăm năm, việc này làm cũng đã quen. Chỉ là thường thường hoài niệm những ngày tháng tự do. Y phục tạp vụ cũng không sao, đáng tiếc chính là, ta không thể vỗ cánh lên trời, thỏa thích bay lượn.

Về chuyện tình cảm nam nữ? Có đôi lúc quá nửa đêm, nǎm mộng thấy một thiếu niên bạch y ẩn ẩn hiện hiện, ôn nhã thanh tú, nét mặt mơ hồ, như thể có điều cực kỳ vướng bận lo lắng, chưa kịp nhìn cẩn thận đã tan biến như sương khói, ở trong mơ thương cảm một hồi, tỉnh lại thì mọi chuyện đều quên sạch.

Trong hai trăm năm này, chốc chốc có nghe được một số chuyện, nói là Giao Tộc muốn cùng Đông Hải kết thông gia, nhưng vào ngày đính hôn đó, Thái tử Giao tộc lại không từ mà biệt, hổ đầm thủy vực khắp thiên hạ bao la rộng lớn, mà trên người hắn lại đeo đá Ngũ Thủ Bàn Linh, cũng sẽ không gặp trở ngại gì khi sống nơi đất bằng, thế nhưng một đi lại không có chút tăm hơi gì. Long Tứ công chúa chịu đả kích lớn, huynh của nàng Nhạc Kha vì muội ra ngoài tìm kiếm Thái tử Giao tộc, không bao lâu sau, có người nhìn thấy một đôi nam tử tuấn tú, nhưng khắp bát hoang tứ hải ba mươi sáu tầng, dù là Đông Hải Long Cung hay Giao Vương thành San Hô tới nay vẫn chưa tìm thấy tung tích của hai người họ.

Ta làm tiên nga quét tước đã hai trăm năm, tính khí hung hăng sớm đã thu lại, chua ngoa cũng không còn, không như trước đây hổ thiêng hổ địa¹, tùy ý mà làm. Nghe thấy tin tức này, bất quá yên lặng xuất thần một hồi, lại cho qua, chỉ làm tiên nga quét dọn của ta, mọi sự đều không màng.

1ngôn ngữ hoang đường, hành vi làm càn

Hôm nay tay chân nhanh nhẹn, chưa tới một canh giờ quét dọn sạch sẽ cửa cung. Ta thi triển một câu quyết, đem cây chổi cất về chỗ cũ, tùy hứng đi dạo trên phố, chưa được trăm bước, phía trước là năm sáu tên tử phẩm cấp tất cả đều cao hơn ta, mặc dù ai nấy trong tay đều cầm một đóa hoa dao, nhưng lại không ngừng hò hét vây quanh một lão nhân râu bạc ở chính giữa.

Lão nhân này ôm trong ngực một đống tơ hồng, tay chân luống cuỗng từ trong đám tơ lấy ra một sợi, tiễn tay đưa cho mấy vị tiên tử, nghĩ là muốn nhanh chóng đuổi đi, cũng muốn yên ổn thanh tĩnh.

Ta thấy chẳng qua tránh không được, đành phải tiến lên hành lễ. Mấy vị tiên tử thấy ta là người hầu trong Hoa Thanh Cung, ai nấy cũng có vài phần khách khí. Trong đó có một vị tiên tử áo vàng khinh thường liếc ta một cái, thản nhiên nói: “Chẳng qua là một tiên nga quét dọn, mấy người cũng đa lễ quá rồi đó.” Giật lẩy một sợi tơ hồng từ trong tay của lão nhân râu bạc, quay đầu bỏ đi.

Một vị tiên tử khác áo túm gương mặt hiền lành nói: “Ngươi đừng để bụng, nàng ấy thường ngày đều không đem những tiểu tiên để vào trong mắt.”

Ta thản nhiên nở nụ cười, khiêm tốn nói: “Tiểu tiên không dám.” Ta thản nhiên quét mắt về phía nàng ta một cái, nói: “Tiên tử phẩm cấp cao, không đem chúng tiên nga thô tục tiểu tiên để vào trong mắt cũng không có gì quan trọng, nhưng nếu cũng khinh thường không đem Thái tử điện hạ đặt vào trong mắt, điều đó thật sự có được hay không? Thái tử điện hạ trước tới giờ tấm lòng nhân hậu, thương xót hạ nhân.”

Mấy vị tiên tử biến sắc, nhận ấy tơ hồng rồi quay đầu mà đi.

Mặc dù ta không phải là người dựa vào thân phận mà ý thế hiếp người như họ, nhưng cũng hiểu rõ một đạo lý, bất kể hiện tại mấy tiên tử này vì muốn có được một vị trí ở Hoa Thanh Cung mà tranh nhau đến vỡ đầu thế nào, nhưng sau này người ngồi vào vị trí Thái tử phi tương lai của Cửu Trùng Thiên chính là Phượng Hoàng công chúa Đan Chu. Các nàng tranh nhau, bất quá là vị trí trắc phi mà thôi.

Lão nhân tùy ý ngồi trong đám mây trên đất, híp mắt cười nói: “Tiểu nha đầu miệng mồm thật lợi hại.”

Ta cũng cười híp mắt đáp: “Đám tơ của lão gia gia thật nhiều.”

Ý cười của ông ấy cứng ngắc, rầu rĩ nhìn một đám sợi tơ rối loạn cào cào trên tay, mặt mày ủ dột nói: “Chỉ vì con thú nhỏ nuôi trong phủ, đem đám tơ làm rối lên thế này.”

Ta nghe nói Thiên giới có vị thần chưởng quản nhân duyên, gọi là Nguyệt Lão, vật mang trên người chính là một đám tơ hồng, đem hai chân của người có tình buộc lại với nhau, vô luận là chân trời góc bể, nhất định có thể vui vẻ hạnh phúc kết mối lương duyên. Ta nghĩ đây chẳng qua chỉ là phuơng pháp thiên giới quản lý nhân duyên phàm giới, thật không ngờ mấy tiên tử này vậy mà cũng tin.

Lão nhân đó thấy ta nhấc chân muốn vượt qua lão, đi về phía Phủ Chu Tước Quân thì vội vàng đưa tay chặn lại, nói: “Tiểu cô nương, cô lẽ nào không phải muốn xin lão phu tơ hồng?”

Ta lắc lắc đầu, ngạc nhiên nói: “Xin tơ hồng làm gì? Làm loạn thao sao? Ta cũng có vậy.” Tiện tay dùng thanh vũ trên người hóa thành mấy chục sợi tơ màu xanh, toàn bộ đều nhét vào trong ngực lão, nói: “nếu tơ hồng Thượng tiên không đủ, dùng thanh vũ cũng giống nhau thôi. Dù gì cũng chỉ là để buộc cổ chân. Buộc chắc là được.”

Râu bạc trên mặt Nguyệt Lão không ngừng run rẩy, khóe môi cũng run run một hồi, mới thì thà thì thầm trong miệng: “Tơ này không phải tơ đó.”

Ta thấy lão chặn đường không chịu tránh ra, đúng lúc hôm nay Chu Tước Quân được nghỉ, nhờ người dẫn ta đến Tiên Hà chơi đùa cũng tốt, lão nhân này lại cỗ hủ không thôi, hùng hùng hổ hổ chất vấn: “Thượng tiên, tơ hồng này từ đâu mà có?”

Ông ấy ngây ngẩn nhìn ta một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Lông vũ trên người biến thành.”

Ta thấy ông ta đúng là khinh người quá đáng, tính khí ương ngạnh kiêu căng trước đây ở núi Đan Huyệt lại nổi lên, đúng lý hợp tình nói: “Dựa vào cái gì tơ do lông vũ của thượng tiên hóa thành thì dùng được, của tiểu tiên thì lại không thể, kỳ thị tiểu tiên pháp lực thấp kém sao?”

Trong ngực ông ấy đang ôm một đám tơ xanh tơ hồng, lúng túng nói: “Của lão phu... Tơ của lão phu là tơ hồng.”

Thế này có gì khó đâu?

Ta dương dương đắc ý, hướng về phía đám tơ xanh thổi một luồng tiên khí, đám tơ xanh liền biến thành màu đỏ rực. Ta băng qua Nguyệt lão cất bước đi về phía trước, nghe thấy ông ấy ở phía sau như thể bị nghẹn mà nói: “Lão phu... Lão phu chỉ là muôn nhờ tiểu cô nương- cô giúp lão phu thử xếp lại đầu sợi tơ.”

Ta chỉ vờ như chưa từng nghe thấy, sải bước hướng Chu Tước Quân Phủ mà đi.

Muốn đem tơ hồng kết nhân duyên, chẳng phải là buồn cười sao?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sương Lạnh Sông Dài

Chúng tiểu đồng ở Phủ Chu Tước Thần Quân khỏe mạnh cường tráng, phủ của Chu Tước Thần chính là phủ đệ náo nhiệt nhất trong một loạt các tiên quân thiên giới. Tiểu tiên đồng trông cửa cũng vào trong phủ gõ vui, sớm đã chạy đi không thấy tăm hơi, ta không chút trở ngại tiến vào sân tập võ phía sau điện, lúc Chu Tước Thần Quân không đi trực thì sân luyện võ này có thể coi là phòng ở của người, hơn nữa thời gian sẽ tiêu phí ở đây.

Lúc ta đi tới, một đám tiểu đồng đang vây quanh Chu Tước Thần Quân mặt mày đỏ rực khi ấy đang chơi trò ném vật. Người bình sinh cao lớn khôi ngô, trên cánh tay bắp đùi xách khoảng sáu mươi tiểu đồng, tất cả đều mặt mũi đỏ au, dùng sức lực của con nít còng bú sữa mà cùng người quây tụ một chỗ. Ta tìm một chỗ gần đáy ngồi xuống, trên bàn có Băng Mai Tửu giải nhiệt rất tốt, tự rót tự uống một lúc.

Bất quá mới uống được ba chung, Chu Tước Thần Quân hô lên một tiếng chóp tai, mấy tiểu đồng đang dính trên người đều ngã về phía sau, ầm ầm ầm ngã rạp xung quanh.

Ta nhắm mắt lại, bên tai nghe thấy thanh âm kêu đau inh ỏi, Chu Tước Thần Quân giọng nói sang sảng, cực kỳ hưng phấn: “Đám nhóc này, bộ chưa ăn cơm hả?”

Đám tiểu tiên đồng vâng vâng dạ dạ, ta cẩn thận mở mắt ra, người đã nhanh chóng bước tới, đem vò băng mai tửu trên bàn uống ực ực, mỹ tửu theo yết hầu người chậm chậm chảy xuống, thấm ướt phía trước vòm ngực màu tía, bàn tay to như cái quạt hương bồ liền đem rượu ướt trước ngực lau sạch, thấy ta ngoognognac dán mắt vào người, sang sảng cười: “Cái chung nhỏ này lồng nhà lồng nhăng, uống không đã, cũng chỉ đưa cho ngươi dùng.” Nói rồi mạnh mẽ đem vò rượu đặt trên bàn.

Ta một tay cầm vò rượu trên bàn lắc lắc, một tay đem chung rượu uống trước đó đặt dưới mũi người. “Thần quân thật là hào phóng, chuẩn bị cho tiểu tiên chung sứ nhỏ, đáng tiếc thứ này hơi cứng, tiểu tiên ăn chung rượu không ngon.”

Người lúc này mới nhớ ra bản thân đã đem vò băng mai tửu uống cạn, gương mặt đỏ tía cũng không biết là do hưng phấn hay do ngượng ngùng, trông càng đỏ hơn.

Băng mai tửu này chính là của hiếm, sau khi ủ xong qua ba nắng, lạnh buốt mê người, trong cái lạnh phảng phất hương thơm, một tiên nga quét dọn như ta vốn dĩ chẳng có cơ hội được thử, hiếm hoi được Chu Tước Thần Quân hạ mình kết giao, đương nhiên không thể không bỏ qua, lập tức cười nói: “Thanh Loan trước đó sớm đã uống hai chung, uống nữa dạ dày có lẽ sẽ lạnh đến phát hoảng.”

Băng mai tửu này chính là thứ cực hàn, nếu muốn uống nhiều cũng phải là thần tiên thuộc tính hỏa như Chu Tước Thần Quân mới có thể chịu được. Qua nhắc nhở, đôi mày rậm của người dần dần giãn ra, khen ngợi: “Thanh Loan quả thật rất khéo, chuyện gì cũng lanh lẹ, không như chúng tiên tử tiên nga ống à ống eo trên trời, không bệnh cũng giả bộ bệnh tám phần.”

Ta nhịn không được nở nụ cười, chỉ cảm thấy lời nói của người mặc dù không mang ý khác, nhưng từng câu từng câu đều là lời thật lòng, quả thực rất thăng thắn, khen ngược lại: “Người cũng vậy. Người cũng vậy.”

Người cùng ta chầm chậm mà đi, mới ra đến sân luyện võ, lại thấp giọng cười nói: “Mấy ngày tới có chuyện thú vị, không lâu sau chúng tiên tử tiên nga sợ là so với thỏ còn chạy nhanh hơn, không còn cất công vờ nũng nịu nữa rồi.”

Ta cực kỳ ngạc nhiên, quả thật không thể tưởng tượng ra cảnh tượng chúng tiên nga tiên tử chạy nhanh còn hơn cả thỏ.

“Chuyện Thần Quân chỉ là?”

Chu Tước Thần Quân nhận lấy trường bào tiểu đồng đưa tới, tùy ý khoác lên người, sang sảng cười lớn: “Nghe nói Thái tử phi nương nương tương lai cùng với thân mẫu qua mấy ngày nữa muốn đến Thiên giới bái phỏng. Thái tử điện hạ và Thái tử phi nương nương tương lai mặc dù đính hôn đã hơn vạn năm, nhưng vẫn chưa từng chân chính gặp mặt.”

Đan Chu sắp tới?

Trong đầu ta hiện lên gương mặt cao ngạo của Đan Chu, nàng ở núi Đan Huyệt nổi danh mỹ mạo, lại là công chúa, tính tình khó tránh khỏi kiêu căng ương bướng. Nhưng Thiên giới Lăng Xương thái tử không nói đến mỹ mạo, ngay đến kiêu ngạo cũng cao tay hơn nàng một chút. Hai người đều là nhân vật có tính cách cực kỳ mạnh mẽ, nếu bỗng dưng hợp lại một chỗ... Tâm tình trong lòng nhịn không được cực kỳ tốt.

Vạn năm qua, cuối cùng cũng có người có thể áp chế được Đan Chu.

Ta biết rõ đây là suy nghĩ ngây thơ thiển cận, nhưng mỗi khi nhớ lại chung quy vẫn là vui vẻ một hồi.

Đôi tay to như quạt hương bồ của Chu Tước Thần Quân quơ quơ trước mặt ta hai cái: “Nha đầu, nghĩ cái gì vậy? Cười thật là đặc ý?” Ta bất ngờ bị người kinh động, mới khôi phục lại thần trí, đáp: “Hai con khổng tước khoe sắc.”

Người ở bên cạnh cùng ta đi ra ngoài liền chỉ vào ta nói: “Tiểu nha đầu học hành không tốt, chỉ biết nói dối.”

Ta nghiêm mặt nói: “Nhất định là Thần Quân lừa gạt Thanh Loan không hiểu chuyện, Thái tử phi tương

lai đến bái phỏng, có can hệ gì đến chúng tiên tử tiên nga?”

Người quan sát đánh giá ta từ trên xuống dưới, thấy ta quả thực là bộ dạng thật tình học hỏi, ngón tay thô to hướng phía trán ta gõ xuống, ta cơ hồ nỗi xung, đỏ mắt lau trán trừng người, người ha ha cười to, nói: “Ai ai cũng nói Lăng Quang Thần Quân ta chỉ là một hán tử thô lỗ, người lớn mà tâm nhẫn không phát triển. Ta thấy tiểu a đầu ngươi còn thiếu tâm nhẫn hơn cả ta.”

Ta bất chấp tiên cấp, hung hăng trừng mắt nhìn người – hán tử thô lỗ mình dài đầu óc không dài, quả thực gần tám vạn tuổi vẫn là một tên lưu manh, chưa từng cưới một thê tử như hoa như ngọc.

Người cười ha hả: “Bốn thần quân nói ngươi tiểu nha đầu lại không tin. Thái tử phi nương nương tương lai đến thiên giới bái phỏng, những tiên tử tiên nga muốn làm trắc phi thị thiếp của Thái tử, vị nào lại không vận dụng hết mười hai vạn phần sức lực, tiến đến nịnh nọt tâng bốc Thái tử phi nương nương tương lai? Nếu vẫn giả bệnh như ngày thường, chẳng phải thành ra đi sau kẻ khác?”

Trên trán muôn đổ mồ hôi lạnh, thì ra làm Thái tử phi nương nương chẳng phải chỉ đơn giản là thành thân với Thiên giới thái tử thôi sao?

Trong lòng không khỏi vừa mừng vừa lo. Với tính cách của Đan Chu và Lăng Xương Thái tử, ta thấy nhất định là mươi phần không hợp, trừ phi Đan Chu có thể khiến Lăng Xương Thái tử động tâm, cam tâm tình nguyện yêu chiều nàng, bằng không, cũng không biết là sẽ có bao nhiêu ầm ĩ. Còn lo, lời nói của Giao vương ta một thời một khắc cũng chưa từng quên, dù và ta xa cách cũng gần hơn bốn trăm năm. Lúc đó ta bị biếm hạ xuống núi Nữ Sàng, lúc thiếu chút nữa thì vong mệnh nơi rừng núi hoang vu, cũng từng oán hận người muốn đẩy ta vào chỗ chết. Nhưng nếu lời nói của Giao Vương không sai, chuyện dượng Phượng Đạm vong mạng và cái chết của ngoại tổ mẫu đều rơi vào trên người phụ thân ta. Nghĩ tới điều này, ta tình nguyện vĩnh viễn không gặp người mới tốt.

Ta đang suy nghĩ như thế, đã bị Chu Tước Thần Quân nắm áo xách lên một đụn mây, hồi phục lại tinh thần, dưới chân đã là cuồn cuộn sóng lớn, khói phủ sương che, bên kia sông mờ mờ ảo ảo. Chu Tước Thần Quân chỉ vào bờ đối diện nói: “Năm đó, A Tu La Vương chính là dẫn binh đứng ở bờ đối diện, cùng thiên giới quyết phân thắng bại.”

Ta nghe vậy, trong đầu nhảy loạn, lập tức cẩn thận dỗng tai, chỉ sợ rơi rớt câu nào.

Người chậm rãi nói: “A Tu La Vương đó thân thể cao lớn tráng kiện, sức lực mạnh mẽ vô cùng, một tay đem Cửu Ly Hồ ném xuống thiên hà, lại khiến đáy thiên hà thủng một lỗ, nhấn chìm toàn bộ Trung Dung Quốc. Nói tới, đây cũng là một chuyện bi thảm. Thần binh thần tướng Thiên giới giờ tự cao tự đại, bộ tộc Tu La cũng là chủng tộc cực kỳ thiện chiến, mấy trận chiến năm đó, suýt chút nữa bị tộc Tu La đánh qua thiên hà.”

Ta cảm nhận được vị ngọt ân ấn, nghĩ tới dáng vẻ uy vũ của Tu La Vương, bộ tộc Tu La tinh nhuệ dũng

cảm, không hiểu vì sao, mặc dù ta chưa bao giờ trước mặt người gọi một tiếng phụ thân, nhưng cũng cực kỳ vui sướng mãn nguyện, chỉ cảm thấy người uy vũ phi phàm, cần phải uy phong lâm liệt mới đúng. Lại truy hỏi tới cùng: “Sau đó vì sao chưa từng đánh qua thiên hà?”

Chu Tước Thần Quân có một điểm tốt, đấy là miễn là tiên nhân vừa mắt, vô luận là phẩm cấp cực kỳ chênh lệch, đều sẽ không màng đến mà kết giao, tri vô bất ngôn ngôn vô bất tận! Ta cực kỳ thích điểm này ở người, có nghi vấn gì đều thích hỏi người.

1 biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết.

Người chỉ chỉ về hướng Thiên hậu nương nương cư ngụ: “Phụ thân của người đó hi sinh ngăn cản, cuối cùng cùng với Tu La bộ tộc vong mệnh.”

Ta nhớ tới cái chết của dượng Phượng Đạm, nghe nói là hi sinh trong trận chiến này. Bây giờ nhìn xuống Thiên hà dưới chân, sóng lạnh nhấp nhô, nước chảy cuồn cuộn, chỗ bị A Tu La Vương ném thủng đã sớm được tu sửa hoàn hảo. Trận chiến kinh tâm động phách đó đã dần dần tan biến như sương khói, ký ức hơn vạn năm chỉ còn lại trong tâm trí của một số người, mãi mãi không phai.

Qua mấy ngày, nghe nói Đan Chu với dì thật sự lên Thiên giới bái phỏng, ở trong điện các bên cạnh Hoa Thanh Cung. Hôm đó ta quét dọn ở phía trước cây dao, thấy Thái tử điện hạ gương mặt hàn xuân cùng Đồng Sa điện hạ đi bái kiến nhạc mẫu tương lai. Hiếm khi trời xanh nắng đẹp, lại có người yêu thương ở sát bên, Đồng Sa điện hạ quả thật chưa từng lại tới hoạnh họe khó dễ ta, chỉ siết tay chỉ trỏ lung tung phía trước cửa Hoa Thanh Cung: “Chỗ kia chỗ kia chỗ kia, lại chỗ kia nữa, tiểu ngốc điểu, hôm nay nhanh nhanh quét dọn cho sạch. Lỡ như tẩu tấu của ta muốn tới nhìn thử cung của ca ca, không được phép để ý ấy nhú mà. Nếu như tỷ ấy như ống mi chút xíu, chính là người quét tước không sạch.”

Ta chỉ giả bộ như chưa từng nghe thấy, cắm cúi quét đất của ta. Công việc đã xong, lại quay trở về Tín Phương Điện tắm rửa, ở khu vườn phía hậu điện chọn một nhành lá xum xuê, che giấu thân mình, nhắm hai mắt bắt đầu ngủ.

Ta bị hai vị điện hạ Thiên giới túm áo xách về Tín Phương Điện Hoa Thanh Cung, ban đầu vẫn ngủ ở trên giường hai ngày, nhưng không phải ván giường lõm xuống thì trên giường bị một con rắn lớn như cánh tay làm ổ. Từ nhỏ ta đã không có hảo cảm đối với chủng loại trơn bóng này, đánh giá suy xét, mặc dù biết nhất định là chủ ý của Đồng Sa điện hạ, nhưng cũng lười so đo với hắn. Ngược lại ta chính là loài lông vũ, cùng lăm thỉ lựa một chạc cây thấp ngụ lại, lại nhớ tới hồi trước khi hóa thành hình người, cứ tạm coi như tu luyện pháp thuật đi.

Khá lâu sau đó, trong Hoa Thanh Cung ai ai cũng biết ta không thích nghỉ ngơi ở trong phòng, chỉ cô độc một mình trên cây ở hậu viện. Trong giấc mộng, hương hoa ngập tràn, có những tia nắng lấp lánh chiếu lên người, cực kỳ thỏa mãn. Đương lúc vừa lòng thỏa ý, dường như có một thanh âm quen thuộc ở phía dưới chân: “Đan Chu chẳng qua là ngẫu nhiên đến bái phỏng một chút, không dám làm phiền điện hạ.”

A, khẳng định là ta cực kỳ muốn biết hai vị này khi nào sẽ bắt đầu àm ĩ, cho nên ngay cả trong mơ cũng là giọng nói của Đan Chu, có điều ly biệt chỉ hơn bốn trăm năm, nàng đã học được bản lĩnh cẩn đầu lưỡi mà nói chuyện, mặc dù nghe có điểm giống với chim sáo, nhưng vẫn không mất đi nét quyến rũ.

Lại nghe thấy giọng nam tử thản nhiên nói: “Cũng không có gì. Trong điện của ta có một tiên nga quét dọn rất chăm chỉ, cả ngày cặm cụi làm việc, lúc công chúa đến nàng ta cũng chưa từng đặc biệt quét dọn, vẫn như thường mà thôi.”

Ta suy tư một hồi, lẽ nào tiên nga quét dọn ấy là đang nói ta?

Hai mắt đột ngột mở ra, cả người cũng tỉnh táo lên nhiều, đương lúc nghe thấy giọng nói của Đan Chu từ bên dưới lần nữa lại truyền tới: “Đan Chu hoảng hốt, đã vất vả tiên nga tỷ tỷ trong cung điện hạ.”

Cơn buồn ngủ trong ta lập tức biến mất, nhất thời có chút nghi ngờ, nữ tử đang “chịu đấm ăn xôi”, ngay đến tiên nga quét dọn cũng không dám so bì này vẫn là Đan Chu sao?

Nhưng nàng đã tự xưng là Đan Chu, nghĩ thấy chắc là không sai rồi. Nếu thật sự là Đan Chu, mặc dù trong lúc vô tình gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta vẫn có chút hưởng thụ.

Lại nghe Thái tử điện hạ thản nhiên nói: “Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, cũng nên chăm chỉ một chút, làm việc nhiều nhiều, xem như là một phuơng thức rèn luyện.” Lời nói thốt ra có cảm giác vô cùng thân thiết.

Nếu không phải chính tai ta nghe thấy, đánh chết cũng không tin Thái tử điện hạ có thể thốt ra được lời nhu hòa thân thiết như thế.

Ta tức tối trong lòng, tiểu nha đầu quét dọn chẳng phải chính là ta sao? Tu luyện tu luyện, sao không thấy ngươi thái tử điện hạ xách chổi ở trong Hoa Thanh Cung mà tu luyện? Nhẹ nhàng vạch tàng cây một chút, cuí đầu nhìn xuống, vừa vặn trông thấy xênh xếch phía dưới là một đôi xuân thủy, trong đôi mắt tràn đầy nhu tình, không phải là Thái tử điện hạ Lăng Xương thì còn ai nữa?

Hắn bất quá ngẩng đầu một chút, đã có thể nhìn thấy ta, khéo môi khẽ cong lên. Đan Chu ôn nhu nói: “Nghe hàm ý của Thái tử, tiên nga tỷ tỷ này thật sự đáng khen, chi bằng gọi nàng tới, cũng vừa vặn để Đan Chu giáp mặt khen thưởng nàng một lát, cũng là thể diện của Điện hạ.”

Trong lòng ta nói: ban đầu thấy tác phong mềm dẻo thế này của nàng, còn tưởng là Đan Chu học được khả năng lung lạc nam tử thế nào, nghe được nửa ngày, vẫn là một kẻ ngốc nghếch.

Không nói trên Cửu Trùng Thiên tiên nga tiên tử mỹ mạo xinh đẹp hắng hè sa sô, luận về dung mạo, Đan Chu e là không bằng một phần vạn Lăng Xương thái tử. Lại ở trong cung của hắn ngay từ đầu đã tuyên bố quyền làm chủ, nghe thấy Thái tử nói về tiên nga quét dọn này có hàm ý thân thiết một chút, lúc này cũng không nên ở trước mặt cung nga quét dọn là ta thể hiện uy nghi của Thái tử phi nương nương, thật sự là cực kỳ ngu xuẩn.

Lăng Xương Thái tử là Thái tử Thiên tộc, trong mắt ngoại trừ Thiên đế Thiên hậu, há có thể cho phép kẻ khác cao hơn mình một cái đầu? Đan Chu hôm nay thật là thất sách.

Ta vừa lo lăng nàng không nên ở trước mặt ta – một cung nga quét dọn lập thị uy, lại hướng Lăng Xương thái tử xua tay từ chối, chỉ mong hắn bây giờ có thể tốt bụng một chút, tha cho ta.

Khóe miệng hắn ý cười càng đậm, chỉ không ngừng nhìn về phía ta. Đan Chu cúi đầu đợi câu trả lời của hắn, đợi hết nửa ngày cũng không nghe thấy gì, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy gương mặt hắn rạng ngời sắc xuân, cười đến cực kỳ ôn nhu, trên mặt thế nào ta tạm thời không rõ, nhưng nhìn từ sau lưng, hai tai nàng đã đỏ ửng, nũng nịu trách khẽ: “Điện hạ...”

Trái tim ta lơ lửng giữa không trung, chỉ hận không thể lập tức hóa thành cái gì đấy mà chạy đi mới tốt. Nhưng khổ nỗi nửa người đều dựa vào trên thân cây, hai tay lại vén một nhánh cây, nếu muốn rời đi tất nhiên sẽ gây ra âm thanh, tới lúc đó sợ là sắc mặt mọi người sẽ không tốt cho lắm.

Tính tình Đan Chu ta hiểu rõ, nàng ra vẻ nhỏ bé thế này kỳ thực là lây lùi làm tiễn, nếu như để nàng biết ta đang ở trên đỉnh đầu nàng xem nào nhiệt, tương lai sợ là sẽ phải nếm mùi đau khổ. Ta làm ra biểu tình thỉnh cầu, hướng về phía Lăng Xương thái tử ra sức nháy mắt, hắn chậm rãi hớp một ngụm trà, mới nói: “Tiểu nha đầu,” Tay ta thiều điệu mềm nhũn rót khỏi chạc cây, đã nghe hắn tiếp lời: “So với nàng nhỏ hơn mấy ngàn tuổi, không cần phải gọi nàng ấy đến, tránh để nàng ấy nghe được mà đắc ý.” Nói rồi ra sức hướng về phía ta nháy nháy mắt, trong mắt toàn bộ là ý cười, ta như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, tặng cho hắn một gương mặt tươi cười rạng rỡ, hắn ngược lại kinh ngạc một lúc, mới nói tiếp: “Lại nói tiểu nha đầu này ngày thường xong việc, cũng không biết đi chơi nơi nào. Mấy ngày trước còn đi tới bên Thiên hà đùa nghịch, nhất thời thế này sẽ không thể tìm được nàng ấy.”

Ta như ống mà với hắn, thì ra việc ta với Chu Tước Thần Quân đi tới thiên hà hắn cũng biết, đúng là thần thông quảng đại nha.

Hắn thu lại ý cười, lành lạnh nhìn ta, ôn nhu nói: “Công chúa đường xa xa xôi, ta thấy thân thể nàng có chút suy nhược, chi bằng hôm nay về nghỉ ngơi trước, hôm khác Lăng Xương lại bồi công chúa du ngoạn khắp nơi, ý công chúa thế nào?”

Giọng điệu Đan Chu có chút mỉm cười, cúi đầu đáp: “Mọi chuyện xin nghe theo ý Điện hạ.” Liền đứng dậy cùng hắn rời đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Khẽ Mất Đóa Tình Hoa

Ta nhận một nhân tình to lớn của Thái tử điện hạ, ở trên chạc cây hoa lại thỏa mãn đánh một giấc, đến khi mắt mũi kèm nhèm trở về tiền điện thì bầu trời cũng đã có nhiều ánh sao thưa, mảnh trăng lưỡi liềm khẽ cong cong.

Tiểu tiên đồng vẫn theo hầu hạ bên người Thái tử điện hạ Lưu Niên hướng về phía ta hoa chân múa tay, biểu tình cực kỳ giống với ta hôm nay lúc ở trên chạc cây. Ta nặng nề lết qua từng bước, hắn cơ hồ buồn bực muốn giật chân, đợi đến lúc ta đi qua, áp vào tai ta khe khẽ nói: “Hôm nay tâm trạng của Điện hạ không tốt, ngươi vẫn là ít gây rối đi.”

Tâm trạng không tốt thì liên quan gì đến ta?

Ta đương muốn phản bác, đã nghe thấy người trong điện cất tiếng: “Thanh Loan phải không? Vào đi.”

Lưu Niên đánh giá ta từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, như thể không tin nổi Thái tử điện hạ sẽ tiếp kiến ta. Ta hướng hắn bày ra nụ cười đặc ý, lại nhắm hai mắt lại, ý chỉ hắn hôm nay mắt mũi vụng về. Hắn hung hăng liếc ta một cái, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười, thay ta mở cửa.

Ta ở Hoa Thanh Cung hai trăm năm, với tiên nga tiên đồng trong cung cực kỳ thân thuộc. Bọn họ không biết thân thế của ta, chỉ biết ta chính là do Thái tử điện hạ và Đồng Sa điện hạ đưa về, nên đối với ta cũng có vài phần khách khí.

Cùng người khác ở chung, chẳng qua chính là anh kính tôi một thước tôi kính anh một trượng, không bị chuyện xưa vướng víu, mấy phương diện này ta cũng có thể làm y hình y dạng, cùng với các tiên nga tiên đồng sống chung rất tốt.

Trong điện ánh nến lay động, dưới đèn gai nhân như ngọc, đang cầm một quyển sách, ngồi đến ngây ngẩn. Thấy ta tiến vào, đôi mắt cũng chưa hề động, nói: “Nàng chính là vừa mới tỉnh ngủ?”

Ta cười hì hì nói: “Có Thái tử điện hạ che chở, giấc ngủ này quả thật rất ngon. Thanh Loan trễ thế này tiến đến quấy rầy Thái tử điện hạ, là để đa tạ điện hạ hôm nay đã ở trước mặt Đan Chu công chúa thay Thanh Loan che giấu.”

Hắn quay đầu lại, chỉ dán mắt nhìn ta chăm chú một hồi, lẩm bẩm: “Vì sao nàng không phải là...” Ta loáng thoáng nghe được hai câu, lại thấy ánh mắt của hắn cũng đem ta trên dưới đánh giá một phen, cẩn thận nói: “Trên người Thanh Loan có chỗ nào không ổn sao?”

Hắn khe khẽ “A” lên một tiếng, như vừa tỉnh mộng, nhếch nụ cười thật nhẹ, nói: “Ta cũng thấy trên người nàng thật sự có chút không thỏa đáng.”

Ta sờ sờ dây cột tóc trên đầu, vẫn đang buộc rất gọn gàng cẩn thận. Từ trước đến giờ ta không biết bối kiểu tóc đẹp, cũng chẳng có ai dạy ta bối, liền “vô sự tự thông” dùng lông vũ hóa thành một sợi dây, buộc tóc lên. Vạn năm qua, mái tóc không người chăm chút vẫn rất ngay ngắn mềm mại, được ta buộc thành một túm sau đầu, tùy ý thả xuống.

Lại nói, trên người ta đang mặc chính là cung trang, màu sắc nhu hòa mềm mại, trên đầu tóc buộc lại bằng sợi dây, trông có chút dở dở ương ương. Nhưng nếu để ta nói đầu tóc và cung trang không hợp, ngày mai Thái tử điện hạ lại hạ lệnh muộn ta kết hợp hai thứ, vậy có gì tốt đâu?

Ta cẩn thận sờ sờ cung trang màu trắng nhạt trên người, lại cười nói: “Cung trang này đẹp thì đẹp thật... Rất hợp để các tỷ tỷ xinh đẹp dịu dàng trong cung mặc.”

Hắn tựa tiếu phi tiếu nhìn ta, “Ừ” một tiếng, cũng không nói tiếp. Ta kéo căng da mặt nói: “Nhưng Thanh Loan... Trước giờ chính là một nha đầu hoang dã, mặc màu sắc tươi tắn thế này có chút không quen. Dù là đã mặc hai trăm năm, nhưng bản thân cũng thấy có chút không tự nhiên, huống chi là Điện hạ?”

Hắn như thể bị ta chọc cười, trong mắt ý cười lóe lóe, ngón tay thon dài chỉ vào ta, cười mắng: “Nàng đúng là rất thành thật, cũng biết bản thân chính là một nha đầu hoang dã? “ Ngón tay tùy ý chỉ về phía ta, nháy mắt một đạo kim quang chợt lóe lên, khi nhìn lại, cung trang trắng nhạt đơn giản trên người đã biến thành một chiếc váy dài màu xanh nhạt, không giống cung trang, tay áo rộng, váy dài chấm gót, kiểu dáng cực kỳ đơn giản nhưng cũng rất vừa vặn, ta đặc biệt thích ở chỗ, nó cùng màu với đai áo dài trên người.

Ta vui mừng phẩy khói sờ sờ mặt vải, chỉ cảm thấy mềm mại vô cùng, cũng không biết là được dệt từ chất liệu gì, cũng chỉ là ảo thuật, nhưng so với chiếc áo dài do lông vũ trên người ta hóa thành đúng là tinh xảo mềm mại hơn nhiều. Mặc dù trong lòng không thích hắn đồng ý với việc ta là một nha đầu hoang dã, nhưng rất vừa ý chiếc áo dài đẹp đẽ này, trong nhất thời cũng gián nét mặt không tranh luận với hắn.

Hắn nhìn ta, tán thưởng gật gật đầu, nói: “Cái này nhìn thuận mắt hơn nhiều.” So với Thái tử điện hạ, đương nhiên ta chỉ có thể coi là dễ coi, về điểm này vẫn là tự mình hiểu lấy, liền cười hì hì gật gật đầu, nịnh nọt: “Thanh Loan tướng mạo thô kệch, sao có thể sánh được với Thái tử điện hạ quốc sắc thiên hương chứ? “

Nét mặt hắn cứng lại, nhưng lại không nhịn được “phì” bật cười một tiếng, chỉ vào ta mắng: “Tiểu nha đầu hoang dã không biết lớn nhỏ!” Lại nghiêm mặt nói: “Nếu đã biết bản thân là một nha đầu, sau này chính là không nên hăng đêm đều ngủ ở chạc cây lạnh lẽo. Về phòng mà ngủ đi. Giường cao gối êm, chẳng lẽ không bằng nàng một mình trên chạc cây?”

Ta nhìn nhìn bên ngoài, mặc dù sắc trời đã có chút muộn, nhưng cũng không loại trừ khả năng Đồng Sa

điện sẽ lại tới. Thấy Lưu Niên hướng ta lắc lắc đầu, ta quay đầu đau khổ năn nỉ: “Thái tử điện hạ cũng biết Thanh Loan vô tình đắc tội với Đồng Sa điện hạ, kỳ thực vô phúc ở trên vân sàng của Tín Phương Viện an ổn một chút.”

Hắn bật cười nói: “Ta thấy thật sự không giống như vô tình, mà là cố tình đắc tội!” Ta thầm nhủ: Người với Đồng Sa điện hạ đóng cửa lại chính là anh em một nhà, đương nhiên là muốn bênh vực hắn rồi. Lập tức không thèm tranh cãi nữa, tức giận bất bình trừng mắt nhìn hắn.

Hắn vỗ vỗ tháp gỗ bên cạnh, ôn nhu nói: “Qua đây ngồi.” Đó chính là chỗ ngày thường của Đồng Sa điện hạ. Ta lắc lắc đầu, khom lưng nói: “Thanh Loan chẳng qua chỉ là một tiên nga quét dọn, địa vị thấp kém, sao có thể ngồi cùng tháp với Điện hạ?”

Bên eo chợt thắt chặt, đã bị một dải lụa trăng buộc lại kéo tới ngồi trên tháp. Ta vươn tay cúi đầu gõ vật bên hông, nén giận nói: “Ngồi thì ngồi, cũng không cần phải trói lại thế này, tiểu tiên cũng không phải phạm nhân.”

Khi ngẩng đầu lên, suýt chút nữa chạm phải một gương mặt, Lăng Xương Thái tử dựa vào ta rất sát, có thể đếm được rõ ràng từng sợi từng sợi lông mi của hắn. Ta vỗ ngực lui ra sau một chút, nén giận nói: “Điện hạ muốn hù chết người sao? Mặt mũi Thanh Loan không có nét gì quá mức đặc biệt, đụng hỏng thì thôi, nếu như tối nay đụng hư khuôn mặt của Điện hạ, ngày mai Thanh Loan không cần phải ra cửa lớn Hoa Thanh Cung nữa, sẽ bị chúng tiên tử tiên nga xé thành từng mảnh.”

Đôi mắt hắn sáng đến lạ thường, ngày thường chung quy chưa cười đã chứa ba phần nhu tình, hôm nay lại như có chút mê man, chỉ dán mắt nhìn mặt ta, khe khẽ nói: “Cực kỳ bình thường a.”

Trong lòng ta tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thầm nhủ: Ở trước mặt ngươi ta đương nhiên là cực kỳ bình thường rồi.

Không ngờ cái trừng mắt này lại không có tác dụng, thái tử điện hạ thế nhưng giống như bị quỷ ám duỗi ngón tay ra, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vẽ dọc theo đầu mày ta, ta bị động tác này của hắn làm cả kinh, lập tức đứng dậy muốn bỏ chạy, thân người đã ngã vào một vòng ôm ấm áp, trước mũi tức thì ập đến một mùi hương không rõ tên. Hai tay ta chống trên ngực hắn, run sợ nói: “Điện hạ...Điện hạ đây là đang làm gì?”

Hai tay hắn ôm chặt ta vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu ta, khe khẽ thở dài: “Dường như ta đã làm một việc sai lầm.”

Ta thử đẩy hắn vài lần nhưng không được, hổn hển nói: “Điện hạ hiện tại đang làm một việc sai lầm. Đừng nói việc khác, nếu bị Đan Chu nhìn thấy, ta nhất định bị xé thành trăm mảnh. Cũng không cần Đan Chu động thủ, Thanh Loan sẽ tự hủy tiên nguyên.”

Hắn giống như từ trong mộng chợt tỉnh lại, buông tay ra cúi đầu nói: “Nàng khóc?”

Ta giận quá ngược lại lại cười, hung hăng đẩy hắn ra, giận dữ nói: “Sao lại phải khóc? Trên đời này vẫn còn có việc đáng để ta khóc sao? “Nói rồi, ngay đến bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc mà thê lương, ủy khuất của cả vạn năm nỗi lên trong đầu. Ta mặc dù không hiểu rõ về tình yêu nam nữ, nhưng cùng với vị hôn phu của Đan Chu đây dưa một chỗ, chung quy vẫn là khiến ta không chịu đựng nổi.

Ta lạnh lùng nói: “Thái tử điện hạ xin tự trọng, không lâu sau Thanh Loan cũng nên gọi Điện hạ một tiếng Biểu tỷ phu rồi.” Dứt lời cũng không nhìn sắc mặt hắn, nhanh chân bước ra cửa. Sau lưng truyền tới thanh âm trầm thấp của hắn: “Nàng ta là biểu tỷ của nàng, nàng ngay đến tỷ tỷ còn chưa thèm gọi, lại có thể gọi biểu tỷ phủ?”

Ta chỉ cảm thấy tức giận đến độ lồng ngực khó chịu, quay đầu phẫn nộ nhìn hắn, cao giọng hỏi: “Thanh Loan vô tri, muốn thỉnh giáo Thái tử điện hạ, không gọi Biểu tỷ phu thì gọi là gì?”

Hắn thế nhưng lại bình thản như thể không hề thấy ta tức giận, chậm rãi nói: “Nàng ta đối với nàng không tốt? Cho nên nàng ngay một tiếng tỷ cũng không thèm gọi? Ta sớm đã nhận ra điều này. Thủ lĩnh Điều tộc chỉ có một vị nữ nhi này, nuông chiều thái quá, trở nên kiêu ngạo, bắt nạt một nữ nhi cô độc như nàng cũng là điều cực kỳ bình thường. Huống hồ nàng ngày thường lại thông minh lanh lợi thế này.”

Ta chỉ cảm thấy cả người run run. Tên thái tử điện hạ này thật sự đáng sợ? Vì ở quá lâu với đám văn thần thiên giới, lời nói ra cũng khiến người cảm thấy hắn chính là vì người mà lo lắng suy nghĩ. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, người buồn ta buồn, người đau ta đau. Sao lại không khiến người động lòng?

Nhưng thông minh lanh lợi, là ta sao?

Hắn bị tiên pháp dán hổ hai mắt hay sao vậy?

Ta siết chặt nắm đấm, gom hết sức lực toàn thân mới có thể kháng cự lại lời nói ngọt ngào ấm áp thế này, đặt mình vào vị trí người khác mà lo lắng, có vẻ như là thật tâm vì ta mà suy nghĩ, thương hại ta bơ vơ khổ sở. Đây là sự ngọt ngào ấm áp mà trước giờ ta chưa từng cảm nhận được, vươn tay ra cơ hồ có thể có được hạnh phúc lớn lao khiến ta rùng mình run rẩy.

Thế nhưng, ta biết rõ lòng người khó đoán, đã thấy qua tình người ấm lạnh, biết lời nói ngọt ngào chẳng qua chính là lưỡi dao tẩm thứ chất độc ngọt ngào, nếu như ta không thể tỉnh táo hiểu rõ tình cảnh trước mắt của mình, nhất định có thể bị lưỡi dao này hạ sát, xương cốt không còn.

Từ sau khi biết được ta chính là nữ nhi của Tu La Vương, ta liền nhớ mãi không quên việc này. Tu La tộc không thể mang tới cho ta vinh quang, cũng không có biện pháp ở trên Thiên giới bảo vệ che chở cho ta, dưới làn nước tĩnh lặng yên bình đều là đá ngầm ác ngư hung mãnh, chỉ có cẩn thận đề phòng, thận trọng

từng chút một, mới có thể thoát khỏi Cửu Trùng Thiên.

Thiên tộc cùng Tu La bộ tộc đánh nhau mấy vạn năm, ân oán hai bên mấy đời chồng chắt nối tiếp nhau, coi như có đổ hết máu trên người ta cũng không thể đem ân oán này gột rửa sạch sẽ, Thiên tộc thái tử cao ngạo, thủ lĩnh thiên tộc tương lai, há có thể bị một con chim loan nho nhỏ tầm thường như ta hấp dẫn?

Ta rũ mí mắt, che đi sóng to gió lớn trong lòng, cúi người dịu dàng nói: “Thỉnh Thái tử điện hạ thứ tội, Thanh Loan đã quá phận. Đều là vì hôm nay lần đầu thấy Đan Chu Công chúa, gợi lại những chuyện thương tâm ngày trước, vẫn xin Thái tử điện hạ lượng thứ.”

Hắn tiến lên một bước, ta khẽ lùi ra sau một bước, nói: “Sắc trời đã muộn, Điện hạ ngày mai công vụ bận rộn, vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút. Thanh Loan xin cáo lui.” Không đợi hắn lên tiếng, ta đã rảo bước mà đi. Lưu Niên vẫn canh giữ ở cửa từ sớm đã không thấy bóng dáng. Chúng tiên đồng hầu hạ thân cận này đều quen với việc nhìn sắc mặt, chung quy sẽ vào thời điểm thích hợp mà xuất hiện, thời điểm thỏa đáng mà biến mất, ta không thể có được khả năng đó.

Ta rảo bước mà đi, trong lòng như có một ngọn lửa nóng, đốt cháy dữ dội, tâm trạng phẫn uất không có nơi phát tiết. Cuối cùng niệm một câu quyết đơn giản, hóa thành một con muỗi bay ra khỏi Hoa Thanh Cung, ở trong Ngự Hoa viên của Thiên đế mò mẫm mà đi, vật áo bay bay trong gió, đêm khuya sương nặng, phảng phất mùi hương của một loài hoa không rõ tên, chuyện ngày hôm nay, tựa hồ đem tất cả tương lai quá khứ đều gợi ra hết. Nếu bị Đan Chu biết được, nàng nhất định sẽ cười nhạo ta không biết tự lượng sức, lại dám cùng nàng tranh giành vị trí Thiên hậu nương nương. Đến lúc đó Thiên đế nổi trận lôi đình, ta cố gắng duy trì mạng sống, chỉ đợi sau khi mọi chuyện lắng xuống, Thái tử cùng Thái tử phi thành thân, vẫn là người một nhà thân thiết.

Ta chẳng qua vì lời đồn đãi về mẫu thân mà an ủn gánh lên mình tội trạng, lại thay chúng thần tiên khắp bát hoang tú hải tìm một lý do chính đáng mà khinh bỉ ta cùng mẫu thân.

Ta hướng về phía một thân cây không rõ tên gọi là gì u uẩn thở dài một tiếng, đêm trăng yên ắng tĩnh lặng thế này, tâm tình kích động trước đó dần dần lắng xuống. Tựa như thủy triều nơi đại dương, chỉ lưu lại những khe rãnh trên các bờ đá xấu xí, ngay đến bản thân ta cũng không thể nhìn thăng vào mình. Vươn tay ra, vô ý sờ sờ một nhánh cây thô ráp, nhẹ giọng nói: “Ta sao lại muốn cùng nàng tranh giành vị trí đó?”

Thái tử điện hạ chẳng qua là nhất thời ham thích của lạ, tính tình Đan Chu lại không thuộc dạng khiến người ưa thích, hôm nay mới gặp mặt đã động chạm hắn, hắn nếu như có ý hối hận về hôn sự này cũng là có nguyên do. Nhưng vô luận như thế nào, Thiên hậu nương nương tương lai – vòng nguyệt quế này dù gì đi nữa cũng sẽ không rơi trên đầu ta.

Ta từ từ ngồi xuống, bỗng dừng nghe thấy trong đêm đen tĩnh lặng có một tiếng thở dài, vô cùng thê lương. Ta nghi ngờ tai mình nghe lầm, hoặc giả đây chính là tiếng vọng của bản thân, thử xé dịch thân mình, lại nghe thấy một tiếng than vãn rầu rĩ, người đó nói: “Ta sao lại không thể buông tha cho vị trí đó?”

Ngữ điệu yếu ớt thê lương, ẩn chứa bi thương, là thanh âm của một nữ tử.

Tóc gáy trên người ta dựng đứng, toàn thân có chút run rẩy, không rõ quá nửa đêm lại gọi tới hoa yêu tinh quái nơi nào. Chậm rãi hướng về trong viện hành lễ, nhẹ giọng nói: “Tiểu tiên vô ý quấy rầy, chỉ là cảnh đêm hoa lệ, tiểu tiên bất giác ngầm đến phát ngốc, cho nên mới lạc bước vào đây, vẫn mong thượng tiên thứ tội.” Vô luận đó là hoa yêu hay là tinh quái, nhưng nếu đã tu luyện thành tinh trong hoa viên của thiên đế, được mưa giảng trăng sáng nuôi dưỡng, nói không chừng ta còn đánh không lại nàng ta.

Ta lại lùi về sau hai bước, chỉ cảm thấy bốn phía quỷ ảnh lay động, thế nhưng lại ẩn chứa sát khí, sợ hãi nói không nên lời, lập tức nâng chân bỏ chạy, phía sau đường như có tiếng nữ tử cực kỳ gấp bách ở bên tai ta khẽ hô: “Con ơi, chạy nhanh chút, chạy nhanh chút, lại nhanh chút...”

Dưới chân mềm nhũn, ta suýt chút nữa ngã sấp xuống, mới nhớ tới bản thân có thể vỗ cánh mà bay hoặc đạp tường vân, đại để là do pháp thuật thấp kém, mới căng thẳng đã khôi phục lại tính khí lỗ mãng ngày trước, chỉ có thể dùng đến thân thể vô dụng này.

Ta gọi mây đến, đạp lên nó, bên tai cơ hồ có tiếng nhắc nhở thiết tha: “Con ơi, chạy nhanh một chút, nhanh một chút...”

Ta nghiêng ngả lảo đảo điểu khiển đám mây, thẳng hướng Hoa Thanh Cung mà đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đèn Đơn Ố Biếc

Trong Tín Phượng Viện quanh năm chỉ có hai bà lão quét dọn ở phòng tạp vụ. Trong viện dây leo um tùm xanh biếc, leo bám khắp nơi, trông giống như một cái ống màu xanh lục. Mặc dù chỗ nằm được bố trí cực kỳ thoải mái, nhưng với ta lại không quen chút nào, suốt hai trăm năm cũng chỉ mới lần thứ ba qua đêm ở đây.

Trước đó ta bị Thái Tử điện hạ dọa phát hoảng, sau lại bị sự việc ở Ngự Hoa Viên dọa đến độ hồn vía lên mây, lúc này tay chân vô lực, vừa ngã xuống giường mây, trong đầu thầm nghĩ: cho dù đêm nay Đồng Sa Điện hạ có đến, đáng xuống căn phòng này tám mươi mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi, cũng đừng hòng lôi ta khỏi giường cao gối êm này.

Một giấc mộng đêm ngọt ngào. Khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân yếu ớt, đầu óc nặng nề choáng váng, thử mấy lần nhưng vẫn không bò dậy nổi. Ngoài cửa sổ gió nhẹ khe khẽ, tiếng tranh cãi không ngừng, chắc là hai bà lão quét dọn không biết ta ở đây, xung quanh yên tĩnh vắng vẻ, mới có đôi lời tranh luận.

Một người nói: “Tiên giới lưu truyền hơn vạn năm, nói là vị Thái tử phi nương nương Ngôn Mạo Công Đức, bất luận điểm nào cũng đều là hi hữu hiếm có, hôm qua ta nhìn từ xa xa, cùng Thái tử sóng bước, còn không bằng một vị trong viện chúng ta.”

Người kia nói: “Ta thấy Thái tử phi nương nương thật sự được lăm. Chung quy vẫn là công chúa của Diểu tộc. Vị kia dù gì cũng chỉ là một tiên nga quét dọn, ngay đến đầu tóc gọn gàng cũng không biết chải, có điểm quá mức phi thường rồi.”

Ở trên giường, ta âm thầm phì cười. Lời này vào tai ta cũng thôi đi, sẽ chẳng nảy sinh sóng gió gì, nếu như vào tai Đan Chu, tương lai nàng ta qua cửa làm chủ Hoa Thanh Cung, hai bà lão này nhất định chết chắc.

Lại nghe thấy người đầu tiên nói: “Ta cũng sống đến cái tuổi này rồi, loại sự tình thế này lại nhìn không ra? Dung mạo chẳng qua là phù du, tính tình mới là điều tối trọng khiếp người ta yêu thương. Vị trong viện chúng ta tính cách vui vẻ, lại thêm Tín Phượng Viện này cũng chính là nơi cư ngụ năm đó của Thiên hậu nương nương khi là Trắc phi, Thái tử điện hạ có thể cho nàng sống ở đây, bà vẫn chưa nhìn rõ sao?”

Người kia kinh ngạc nói: “Điều bà nói lẽ nào là thật?”

Sự việc đêm qua vẫn còn lưu lại một bóng ma trong đầu ta, nghe thấy lời này, nếu như không phải tay chân vô lực, ta sớm đã sợ đến độ từ trên giường mây mà lăn xuống. Nghe thấy trong viện có người bỗng

quát: “Là chê đầu lưỡi dài quá rồi sao?”

Đánh “Oành” một tiếng, ta đã từ trên giường mây rót xuống, mặt đất được lót kim chuyên *, ta té đau đến độ xương cốt đều đau, nhện không được rên rỉ ai ôi một tiếng, đã có nam tử nhanh chóng bước tới, một tay liền xách ta dậy, ném lên giường mây.

*Kim chuyên: một loại gạch đá chất lượng tốt được sử dụng chủ yếu trong kiến trúc của nội cung thời cổ. Vì đặc tính kiên cố, nếu dùng kim khí gõ xuống phát ra âm thanh rào rào, nên có tên cổ là kim chuyên.

Ta chỉ cảm thấy tim như ngừng đập, trên trán đã có từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh túa ra, nửa ngày ngay đến ngón tay cũng không nhúc nhích được, bên tai vắng đến thanh âm giấu cợt: “Trông có vẻ là một dã nha đầu khỏe mạnh như trâu, giờ phút này sao lại giả bệnh thế này? Chẳng phải là Thái tử phi nương nương đến, trong lòng ganh ghét, lúc này làm bộ dây dưa, những mong Thái tử điện hạ quay đầu lại nhỉn?”

Chính là Đồng Sa điện hạ.

Hắn trước giờ vẫn không vừa mắt với ta, nếu là ngày thường ta sớm đã cầm chổi đánh trả lại, chỉ là hôm nay toàn thân yếu ớt, ngay cả sức lực đánh trả cũng không có.

Thấy ta không lên tiếng, hắn lại nói: “Chẳng qua là một cung nga quét dọn thô kệch, cũng muốn leo vào trong cung? Đừng tưởng là chiếm được Tín Phượng Viện to lớn này là đã thật sự trở thành Trắc Phi Nương Nương rồi.”

Ta nhắm mắt lại, hai tai ù ù léo nhéo, giống như khi nhỏ bị một đám tiểu đồng công kích, từng câu từng câu đều đâm vào trong lòng. Thế nhưng ta sớm đã không còn đáng vẻ trẻ thơ, cũng sớm học được cách trầm mặc im lặng chứ không phải là tranh cãi lớn tiếng. Có nhiều khi, tranh cãi bất quá lại càng tăng thêm vết thương, hoàn toàn không có tác dụng, còn không bằng trầm mặc im lặng lại hay hơn.

Những mong người khác hiểu được mình, thật khó.

Ta rõ ràng hoàn toàn không có ý đó, nhưng trong mắt Đồng Sa điện hạ, liền thành ra giả vờ giả vẹt, hoặc giả, hắn từ miệng Lưu Niên nghe được tin tức gì đó, cho nên mới tiến đến mắng ta? Bình thường ta cùng hắn đối đầu gay gắt, đấy là do ta biết rõ đó chẳng qua là chút náo loạn ầm ĩ nho nhỏ, cũng chẳng gây ra tổn hại gì, cho nên mới có gan miệng mồm nanh nọc. Nhưng sự việc hôm nay can hệ trọng đại, nếu nảy sinh chuyện gì sẽ dễ dàng gán cho ta một cái tội danh, cho dù ta có kêu gào đến rách cuống họng, e là cũng chẳng có ai bảo bọc che chở.

Hắn huyên thuyên suốt nửa ngày vẫn không thấy ta đáp trả, cũng cảm thấy kỳ quái, tiến lên một bước kéo cánh tay trái của ta, có ý muốn kéo ta qua, nhưng lại bất ngờ buông tay, “A” lên một tiếng, lại nhanh chóng duỗi tay ra, trời đất chứng giám, chính là ta bị quăng nằm sấp trên giường mây, mũi miệng đang bị ngập trong lớp chăn mây, lúc suýt chút nữa thì thở không được, cuối cùng hắn đã lật người ta lại.

Ta cố hết sức mở mắt, người trước mặt trông không nghiêm khắc lắm, vẻ mặt giống như khó mà tin được, cánh tay lạnh lẽo sờ sờ trán ta, do có được cảm giác mát lạnh thoái mái không ngờ tới được, ta nhịn nhìn theo bàn tay đang chạm trên trán ta, thoái mái thở ra.

Hắn hung hăng trưng mắt nhìn ta, rụt tay quay đâu đi ra. Bất quá nửa canh giờ sao, Dược Quân bị hắn túm áo kéo tới. Vị Đồng Sa điện hạ này trước giờ ương ngạnh, đến giờ chưa từng biết tôn trọng, ngoại trừ y phục của Thiên Đế Thiên Hậu cùng Thái tử điện hạ hắn không có gan kéo lấp thì vẫn quan vỗ thần trên Cửu Trùng Thiên, bảy tám phần mười đều bị hắn túm áo. Ta thấy Dược Quân tránh tránh tay hắn, có chút không cam tâm tình nguyện mỉm cười ngại ngùng nhìn hắn. Thần tiên mặc dù không phải phàm nhân ăn ngũ cốc, nảy sinh trăm thứ bệnh. Nhưng một tiên thai như ta, nếu như nguyên thân sinh bệnh, cũng là chuyện lớn, khó có khả năng xảy ra.

Dược Quân nhìn ta nửa ngày, chỉ đưa ra một kết luận: Kinh hoảng quá độ.

–Y thuật ông ta cũng có chút bài bản.

Đồng Sa điện hạ cho là việc y chỉ trích lúc tiến vào đã dọa ta sợ, thấp giọng lầu bầu: “Ngày thường thấy lá gan lớn lắm, chỉ có một vạn năm tu vi mà dám liều mạng cùng ác thú Áp Dữ, cũng chẳng đem bốn điện hạ đặt vào trong mắt, lại có thể bị mấy câu nói dọa đến sinh bệnh, khó tin a?”

Cũng không biết Dược Quân từ khi sinh ra đã là một lão già cố chấp hay bị Đồng Sa điện hạ nắm áo, trong lòng oán giận, nghe thấy mấy lời này của hắn vẫn kiên quyết không mở miệng, lời lẽ chuẩn xác, nói ta là bị kinh hãi mà sinh bệnh. Lại lấy ra mấy viên Định Thần tán nồng mùi đan được, đặt ở đầu giường.

Đồng Sa điện hạ tiến Dược Quân rời đi, quay trở lại quan sát ta một lúc, mở miệng liền nói: “Ngươi đừng cho rằng không muốn quét dọn nằm ý trên giường liền có thể lười biếng...”Lại dường như bỗng dừng nhớ ra gì đó, cuối cùng ngậm miệng, không còn lải nhải. Giúp ta ngồi dậy, dùng nước ấm uống thuốc, rồi đỡ ta nằm xuống, bất quá nửa khắc, ta đã mơ màng ngủ.

Trong lúc mê man, chỉ nghe được Thái tử điện hạ nói: “Dược Quân nói bị kinh hãi?”

Đồng Sa điện hạ dường như cực kỳ hối hận nói: “Ca ca, đều là đệ lăm chuyện, dọa nha đầu này mấy câu, đệ đâu có biết nàng ta ngày thường giương nanh múa vuốt, thế nhưng lại bị dọa sợ?”

Thái tử điện hạ thở dài một tiếng, trên trán ta liền có một bàn tay lạnh lẽo áp vào, cực kỳ thoái mái, ta ở trong mơ cũng không nhịn được rụt người một chút, biết rõ bàn tay này là của Thái tử điện hạ, ta cần phải gắng sức né tránh mới là điều đúng đắn. Nhưng trán nóng hầm hập, nhất thời nhận được sự vỗ về mát lạnh, như thể uống rượu độc giải khát, hiểu rõ tạm thời chỉ là tạm thời mà thôi. Thêm nữa trong lúc mơ màng, trong lòng ta lo sợ, mấy lần gắng sức muốn mở mắt nhưng đều không được, càng khẳng định đây là trong mơ, bởi vậy thả lỏng tinh thần mặc kệ hắn.

Bên tai chỉ nghe thấy thanh âm tự giễu trầm thấp của Thái tử điện hạ: “Ta cũng không biết nha đầu này lại bị dọa sợ. Mọi khi nhìn thấy, nàng giống như một con khỉ hoang dã.”

Đồng Sa điện hạ kinh ngạc: “Ca ca, lẽ nào bệnh của nha đầu này là huynh dọa phát sợ?”

Ta chỉ nghe được tiếng cười trầm thấp, từ từ càng lúc càng xa, trong đầu chỉ có một tia khinh thường rõ rệt: sớm nghe nói Thiên đế hiện giờ khi còn là Thái tử cực kỳ phong lưu, tính cách sẽ di truyền, thường đã không chính, lẽ nào vẫn hi vọng hạ không bại hoại? Chẳng qua là nhất thời nỗi ý trêu ghẹo, há có thể dọa ta phát bệnh?

Ngày dài nặng nề.

Qua hai ngày, ta dần dần khỏe lại, nghe mấy bà lão quét dọn trong viện nói, Thái tử điện hạ hai ngày nay cực kỳ bận rộn, cả ngày đều bồi Đan Chu Thái tử phi nương nương đi dạo khắp nơi, cơ hồ đem Cửu Trùng Thiên dạo hết một lần. Chúng tiên tử tiên nga trên Cửu Trùng Thiên thừa dịp chạy đến nội điện Thái tử phi nương nương cư ngụ tạm thời, biến nơi này chật chội đến độ giọt nước cũng không lọt, người người như nêm, thiếu điều làm cho Thái tử phi nương nương mệt đến sinh bệnh, hôm nay vừa vặn đóng cửa từ chối tiếp khách.

Trong lòng ta cười trộm, lời của Chu Tước Thần Quân một chút cũng không sai, nếu không phải hiện tại dì và biểu tỷ Đan Chu đang ở đây, ta thật muốn cố gắng tránh đi, nhất định sẽ đi Chu La Điện lén lút tìm hai vò rượu cho người uống.

Tâm tình này nghĩ đến khoái trá, chỉnh sửa y phục cột lại đầu tóc bước ra cửa phòng, xách cây chổi trong góc thành thành thực thực đi quét dọn.

Ngoài cửa hai bà lão quét dọn đang đứng, hai ngày này phục mệnh chiếu cố ta, đã cực kỳ thân thiết với ta, thấy ta xách chổi, cuống quýt chạy đến giăng lấy: “Cô nương vẫn chưa khỏe, cũng cần phải nghỉ ngơi hai ngày mới có thể ngồi dậy, cầm chổi làm gì?”

Ta giữ chổi không buông, cười nói: “Bà bà nói vậy là thế nào? Tiểu tiên chẳng qua là một tiên nga quét dọn, làm việc này chính là đúng với bốn phận, bà bà ngược lại nhất kinh nhất động là sao? Bê trễ công việc hai ngày, cũng không biết vị tỷ nào giúp ta quét dọn, Thanh Loan thật phải đến lúc đảm nhận lại công việc rồi.”

Hai người mắt thấy khó lòng khuyên giải, cũng đành để ta đi.

Ta thấy trên đỉnh đầu thái dương rực rỡ, lúc này đi quét dọn tiền điện, quả thật không khôn ngoan, đành phải đi về hướng hậu viện. Hoa Thanh Cung mặc dù không hoa lệ như hậu hoa viên của Thiên đế, nhưng vẫn được coi là có nét chấm phá riêng, trăm hoa đua nở, cây cây cỏ cỏ ngát hương, hai ngày không quét dọn, hẵn đã hoa rơi đầy sân.

Ta quét dọn đến độ đâu đây mồ hôi, vừa vặn đến bên dưới chạc cây ngày trước nghỉ ngơi, chỉ nghe thấy mấy tiếng phịch phịch, rất có tiết tấu, trên đất đã rơi đầy vỏ quả thông, trong viện trước giờ chỉ có chim tước cùng ta bầu bạn, chưa từng xuất hiện động vật nhỏ ăn quả thông? Ta chống cây chổi ngược đầu lên, lại thấy Đồng Sa điện hạ đang nghiêng người tựa vào thân cây, nhẫn thẩn trong suốt long lanh, trên gương mặt ngọc mài, tất thảy đều là ý cười xấu xa, trên đất rơi dày đặc một lớp vỏ quả thông.

Mấy ngày nay đầu óc ta rất mệt mỏi, chỉ muốn hoàn thành công việc cho xong, lại sợ nhất thời dọa hắn không được, cúi người hành lễ cực kỳ đúng chuẩn cung quy, giọng điệu khiêm tốn nói: “Tiểu tiên Thanh Loan bái kiến nhị điện hạ. Nhị điện hạ có nhã hứng, Thanh Loan không biết, đã quét đi nhã hứng của Nhị điện hạ, thỉnh Nhị điện hạ trách phạt!”

Hắn trước giờ phiền nhất ba thứ lễ tắc này, phất phất tay theo thói quen, nói: “Lui đi lui đi!”

Ta xách chổi từng bước từng bước lùi mờ, nghe thấy phía sau gấp rút nói: “Quay lại quay lại.”

Nếu có thể quay lại mới lạ.

Chỉ coi như gió nhẹ thổi qua tai, ta một mực chạy về phía trước, sau lưng âm thanh bước chân bịch bịch, tên hoàng tử không có mặt mũi thể diện này thế nhưng lại đuổi theo. Bụi hoa trước mặt rậm rạp, ta vừa chui vào, đập vào mắt chính là một kiện Ngũ thải vũ y lộng lẫy vô cùng, cùng với cổ tay áo tầng tầng lớp lớp chính là một kiện ngọc sắc cảm sam*, trong lòng ta cực kỳ hối hận, đụng phải hai người này chi bằng rời vào tay Đồng Sa điện hạ còn hơn, hắn cũng chẳng thể làm gì được ta, cùng lăm là mắng vài câu rồi thôi.

*áo choàng gấm màu lam nhạt

Trong khoảnh khắc ngây người, sau lưng bị một người nặng nề đụng trúng, ta nhất thời bỗn bề phía trước, thăng tấp ngã vào trong ngực Lăng Xương thái tử, người khoác Ngũ thải vũ y bên cạnh chính là Thái tử phi nương nương tương lai, Điều tộc Đan Chu công chúa.

Kẻ gây chuyện Đồng Sa điện hạ vẫn khăng khăng la lối gào lên: “Tiểu ngốc điểu, ngươi còn chạy đi đâu? Cuối cùng bị ta bắt được rồi a?” Một tay kéo ta từ trong ngực Thái tử điện hạ ra, lúc này mới nhìn rõ người trước mắt, sắc mặt hắn có chút lúng túng, nhưng lại không thể tự trách mắng mình, đành túm lấy cổ áo ta oán giận nói: “Muốn ngươi đừng chạy đừng chạy, nhất định không nghe. Nhìn đi nhìn đi, đụng hư chuyện tốt của ca ca rồi a?”

Ta bị hắn túm chặt đến độ có chút thở không nổi, nhưng vẫn nhịn không được cười “khì khì” một tiếng. Lời này của hắn, như thể Thái tử điện hạ với Đan Chu đang ở đây yêu đương vụng trộm vậy.

Đan Chu trước giờ vẫn mục vô hạ trần, việc này có lẽ đã khiến ngọc dung hàm giận, đem ta trên dưới đánh giá, mỉa mai nói: “Ta tưởng là ai chứ? “

Đồng Sa điện hạ nghe thấy ta cười, oán giận nói: “Tiểu ngốc điểu, còn chưa biết sai sao?” Tay túm cổ

áo ta thế nhưng đã nói lỏng.

Ta sửa sang lại y phục mặt mày, cúi người thật sâu hành lễ: “Cung nga quét dọn Hoa Thanh Cung Thanh Loan bái kiến công chúa điện hạ.”

Nàng ta “Chật chật” thở dài hai tiếng, cũng không kêu ta đứng dậy, mỉa mai nói: “Từ nhỏ ta đã nói, tương lai ngươi bất quá là một nha đầu quét dọn. Nhưng ngươi khăng khăng không chịu an phận, ở núi Đan Huyệt làm a đầu quét dọn, lỗ mãng không chút quy củ mà đi, nhất định muốn đến Cửu Trùng Thiên này làm a đầu quét dọn. Nha đầu quét dọn này đến nơi nào thì cũng là nha đầu quét dọn, không phải sao? Nếu như để mẫu thân trông thấy, cũng không biết chừng sẽ tức giận đến sinh bệnh.”

Nàng ta không nhắc đến dù thô thi, nhắc tới dù ta liền áy náy trong lòng. Bốn trăm năm không gặp, ta sớm đã không phải là kẻ một bước cũng không nhường như trước kia, nắm đấm cùng tranh luận ẩu đả cũng chưa từng đem đến cho ta lợi lộc ưu thế gì, thêm nữa trên Cửu Trùng Thiên cũng không phải là núi Đan Huyệt tùy ý ta ngang ngược.

Thái tử điện hạ ở cạnh bên, ta cũng không gấp đứng dậy, chỉ ẩn trọng ngồi xổm, thản nhiên nói: “Thanh Loan đã lâu không gặp dù, nhưng hiện tại ở trong cung Thái tử Điện hạ công việc luân phiên, nhất thời không có thời gian rảnh rỗi, không rời đi được, thỉnh công chúa thay ta gửi lời thăm hỏi dù một tiếng.”

Đồng Sa điện hạ ở sau lưng ta nói: “Ngươi a đầu này, ngày thường bướng bỉnh giống như một con khỉ, cũng có lúc quy củ thế này, cũng thật có thể dọa người. Tẩu tẩu đừng bị a đầu này lừa. Đi đi, để Thái tử ca ca cùng tẩu tẩu tâm sự, chúng ta đi nơi khác chơi đi.” Nói rồi tiến lên kéo tay ta, muốn đem ta kéo ra khỏi bụi hoa.

Ta nhất định không chịu di chuyển nửa phần, quyết tâm muốn thử xem trong lòng Thái tử điện hạ Đan Chu nặng nhẹ ra sao.

Nếu như hắn đối với Đan Chu vô tình thì thôi, nếu như đối với Đan Chu thâm tình vô hối, trước lúc hai người này thành thân nếu như ta không thể rời khỏi nơi này, có lẽ ngay đến mất mạng thế nào cũng không biết.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hoa Thơm Như Tuyết

Một lúc lâu sau nghe thấy Thái tử điện hạ ôn nhu nói: “Đồng Sa, nhanh dùi Thanh Loan đứng dậy. Bệnh lâu ngày giờ mới khỏe, còn không đỡ nàng về Tín Phương Viện nằm nghỉ?”

Sau đêm đó ta chưa từng gặp hắn, nghe thấy lời này như trút được gánh nặng, trong lòng đã hiểu rõ tám chín phần. Vậy là Thái tử điện hạ cũng có chút không chịu nổi tính khí ương bướng của Đan Chu. Mỉm cười đứng dậy: “Đa tạ Thái tử điện hạ, đa tạ công chúa điện hạ.”. Nâng mắt nhìn, vẻ mặt Đan Chu đã có chút không vui, nhưng ngại Thái tử điện hạ, nhất thời không dám phát tác.

Nàng ta từ nhỏ luôn bị giữ trong cung, những lúc buồn chán liền đánh mắng cung nga làm vui. Nhưng sau khi đánh xong, lại dùng kim châm thường tặng nên vẫn có một đám kẽ hẫu người hạ hám tiền bên người. Có điều trong vòng một năm, rốt cuộc vẫn sẽ lấy đi một hai mạng. Mặc dù dì nghiêm khắc, chung quy vẫn là đối với người trong Điều tộc, còn đối với nữ nhi duy nhất của mình, chính là thương xót nàng ta từ nhỏ đã mồ côi cha, rốt cuộc vẫn chỉ khuyên bảo nàng một vài câu, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Mấy sự tình này trong Phượng Tê Cung được giữ kín gắt gao. Bên người Đan Chu lại toàn là thuộc hạ đặc lực của dì, nhưng ta ở trong cung đã lâu, ít nhiều cũng nghe phong phanh được vài ba chuyện, ngày thường nếu tránh được nàng ta liền tránh, nếu như đụng phải, vẫn là tại chốn đông người, trước mặt dì. Nàng ta không dám làm ra hành động gây tổn hại gì, vạn nhất truyền tới Cửu Trùng Thiên, bị gán cho tội danh thất đức, chính là chuyện xấu cực kỳ không nhỏ.

Thái tử điện hạ ý cười thầm trầm, như thể hoàn toàn chưa hề cảm giác được mối quan hệ tồi tệ giữa ta và Đan Chu, nói: “Công chúa điện hạ có điều không biết, ban đầu núi Nữ Sàng xuất hiện một con ác thú, thổ địa núi Nữ Sàng Thanh Loan liều mình trấn giữ, phụ hoàng khen ngợi nàng can đảm đáng thưởng, mới hạ chỉ để bạt nàng vào điện của ta đảm nhận một chức chưởng lại, nhưng vì tính tình nàng ta bướng bỉnh, bỗn vương có lòng muốn rèn giũa nàng, mới để nàng ở trong cung làm cung nga quét dọn hai trăm năm.”

Trong lòng ta nói: Thì ra còn có chuyện này? Tên Thái tử điện hạ này thật là...thật là xấu xa không thốt nên lời mà! Ngày thường ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, lại âm thầm chứa đựng một bụng xấu xa, nói chuyện đường đường chính chính tràn đầy đạo lý, thật khiến người khác không đào ra được một chút sai trái. Mặc dù giúp ta giữ chút mặt mũi trước mặt Đan Chu, nhưng chung quy vẫn khiến người khác bị nghẹn một bụng khí, không thông được.

Quay đầu nhìn Đồng Sa điện hạ, trên mặt hắn thế nhưng lại có chút xấu hổ, lầm bà lầm bầm: “Chẳng qua là làm tiên nga quét dọn hai trăm năm. Cái chức chưởng lại đó ngày ngày đều ở trong điện, vừa buồn vừa

chán, lý nào lại thú vị như quét dọn?” Bản thân hắn cho là không vui, cũng nghĩ người khác giống mình.

Thì ra chuyện này hắn cũng biết. Hai huynh đệ này trước giờ vẫn như hình với bóng, biết được chuyện này cũng là nằm trong dự đoán. Ta lặng lẽ nhìn hai huynh đệ, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Nói như vậy Thanh Loan thật sự phải đa tạ nhị vị điện hạ rồi!” Nói rồi trịnh trọng hành lễ với hai tên này, ý cười trên mặt hai người bọn họ cực kỳ gượng gạo, nghiêm người tránh tránh.

Thái tử điện hạ chỉ vào ta cười nói: “Hai ngày trước công chúa điện hạ còn nói muốn gặp cung nga quét dọn trong điện bốn vương một lần, hôm nay chẳng phải chính là tình cờ gặp gỡ sao?”

Ta nhìn thấy rõ ràng vẻ chán ghét trên mặt Đan Chu, cũng chỉ làm bộ như không biết, nghiêm trang nói: “Nghe nói Thái tử phi nương nương tiến đến bái phỏng, Thanh Loan sớm đã ngày ngóng đêm trông, chỉ là hai ngày nay thân thể không được linh hoạt, chưa từng tiến đến bái kiến Thái tử phi nương nương.”

Nét kinh ngạc trong mắt nàng ta chợt lóe qua, đương nhiên là nghĩ không ra một kẻ miệng mồm nanh nọc ngày trước như ta vì sao lại ngoan ngoãn dịu dàng như vậy. Trong nháy mắt lại lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt đảo trên thân người Thái tử điện hạ nơi bụi hoa, như thể vừa kiêu ngạo vừa đắc ý.

Nam tử Đế vương bên người nàng ta có nét xuân rạng ngời, gương mặt khuynh thành, bên môi hàm chứa chút ý cười cực kỳ đậm nhạt, ít nhiều vẫn chưa vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Đỉnh đầu từng đóa từng đóa hoa hương thơm ngào ngạt, có cánh hoa khe khẽ rơi rơi, điểm lại giữa lông mày và trên y phục, phảng phất như thể nam tử này chính là từ trong mộng bước ra, lần đầu gặp gỡ, thật sự khiến người kinh diễm. Ta ở bên cạnh hắn quanh đi quẩn lại cũng hơn hai trăm năm, quan sát sắc mặt sớm đã thành thục, biết hắn lúc này tâm tình cũng chẳng tốt đẹp gì, giữa lông mày cũng chỉ có chút nhăn lại.

Nam tử như hắn sớm đã khiến chúng tiên tử trên Cửu Trùng Thiên nảy sinh tâm tình thiếu nữ, Đan Chu đương nhiên cho rằng ta cũng đối với Thiên giới thái tử nảy sinh tình cảm yêu thích, nhưng nam tử này lại là phu quân tương lai của nàng, ta muốn giành được, chiếm lấy một vị trí bên cạnh hắn, quả thực không dễ, nàng ta mới có biểu tình này.

Trong lòng ta thầm chê giấu: Đan Chu trước đây ở núi Đan Huyệt la mắng, hận nhất là mối nhân duyên này. Ngoại trừ đối với bảo tọa Thiên hậu nương nương có vài phần lưu luyến, đối với Lăng Xương Thái tử lại có không ít tức giận. Bất quá lần đầu gặp gỡ, mới năm ba hôm liền nảy sinh tâm tình thiếu nữ, quả thực là có vài phần ngốc nghếch. Nàng ta hiểu được mấy phần về đức hạnh của vị Thái tử điện hạ này a?

Nhưng rất nhanh trong lòng Đan Chu liền tính toán, mỉm cười lần mò bên trong tay áo, nhẹ thùng đánh mắt về phía Lăng Xương Thái tử, nói: “Điện hạ cũng không nói cho người ta, hôm nay ra ngoài gấp quá, chi bằng ban đêm giờ này Thanh Loan tới điện của ta một chuyến, ta nhất định chuẩn bị tốt đồ ban thưởng?”

Nàng ta lớn tuổi hơn ta, pháp thuật cũng cao hơn, nếu như đem ta giam giữ trong điện rồi đánh nhau một

trận, lại kéo dì tới, quả bồ hòn này ta tất nhiên nuốt trọn rồi. Ta khiêm tốn nở nụ cười, nói: “Làm phiền công chúa điện hạ bận tâm rồi! Tâm ý này của công chúa điện hạ Thanh Loan xin nhận, nhưng công chúa đường xa mà tới, nếu lại muốn người tốn kém, Thanh Loan sao dám đàm đương chứ?”

Nàng ta che miệng cười ha ha một hồi, nói: “Lẽ nào trong điện bốn công chúa có cợp, Thanh Loan sợ bị ăn hay sao?”

Từ trong tiếng cười của nàng ta đã nghe ra ý tức giận, trong lòng biết rõ lại không thể chối từ, đang định đồng ý, Thái tử điện hạ đã lên tiếng: “Ta vốn vẫn muốn đêm nay giờ này cùng công chúa bàn luận kỳ nghệ, chỉ bằng lúc đó Lưu Niên không cần đi theo, để Thanh Loan theo hầu, cũng vừa vặn nhận thưởng.”

Ta vội vàng nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ.” Trong lòng cực kỳ cảm kích hắn một hồi.

Đồng Sa điện hạ sau một hồi lâu không lên tiếng, lúc này mới nói: “Tiểu Ngốc Điểu, chúng ta trì hoãn ở đây cũng lâu rồi, làm mất nhã hứng của Thái tử ca ca và tẩu tẩu.”

Nét mặt Đan Chu ửng hồng liếc Đồng Sa một cái.

Ta xách chổi đi ra ngoài, Thái tử điện hạ gọi: “Chậm đã—“

Ta ngạc nhiên nói: “Không biết Thái tử điện hạ bảo Thanh Loan đứng lại còn có việc gì phân phó?”

Hắn xoa xoa thái dương, mới chậm rãi nói: “Từ hôm nay, nàng ở trong điện làm chướng lại đi, cũng bớt suốt ngày ra ngoài chạy lung tung.”

Ta cúi đầu nói: “Thanh Loan tự thấy bản thân làm tiên nga quét dọn có thể tu thân giữ lẽ, hiện giờ tính tình không tốt, Điện hạ khai ân, vẫn là tiếp tục để Thanh Loan làm tiên nga quét dọn đi.”

Khó thấy được sắc mặt tức giận của hắn, trong lòng ta đắc ý, rảo bước hướng phía ngoài mà đi, Đồng Sa điện hạ theo sát phía sau. Cách bụi hoa một khoảng khá xa, Đồng Sa mới hỏi: “Ngươi thế nhưng lại sợ công chúa điểu tộc?”

Ta cảnh giác nhìn hắn, mặc dù Đan Chu đối xử với ta không tốt, nhưng đức hạnh nàng ta có khiếm khuyết, nếu như từ miệng ta lan truyền ra ngoài, phá hư mối nhân duyên này, sợ là dì sẽ đau lòng. Ta giả bộ ngu ngốc nói: “Sợ, sao lại không sợ.”

Hắn tiếp lời: “Ngươi đã nói đấy thôi, thấy tẩu tẩu là một người lợi hại, giữa mà có viết a, nhìn có vẻ vẫn yếu ớt.”

Ta khe khẽ cười: “Nàng là công chúa điểu tộc, ta chỉ là một con chim loan tầm thường, công chúa uy nghi, điểu tộc ai lại không sợ?”

Hắn thất vọng nói: “Ngươi con chim ngốc này chính là giả vờ a. Ngày thường nhìn không ra, ngươi cũng có lúc thông minh.”

Ta hơi mỉm cười, không cùng hắn tranh cãi nữa.

Đến tối, Thái tử điện hạ quả nhiên sai Lưu Niên đến Tín Phương Viện truyền ta đến Tước La Điện.

Ta bất chấp khó khăn tiến vào đại điện, hắn đang ở trên án thư lựa chọn gì đó, vẫy vẫy tay về phía ta: “Qua đây.”

Tiến lên trước nhìn, thì ra là hai bộ cờ, đều được làm cực kỳ tinh xảo, hắn nhìn hai bộ cờ nói: “Nếu nàng đã là chỗ quen biết cũ với công chúa, nàng lại nhìn thử, hai bộ tặng bộ nào cho nàng ấy?”

Ta tùy ý chỉ vào một bộ, hắn quả thực nở nụ cười, nói: “Vẫn là tiểu ngốc điểu có mắt nhìn, thật sự nhìn không ra.” Ta bị hai huynh đệ họ chèn ép đã quen, thản nhiên đáp: “Tiểu tiên mắt nhìn không tốt, nhưng thiết nghĩ, nếu như có người có thể lo lắng dụng tâm thay tiểu tiên chọn một bộ cờ, cho dù chọn không phải cái tốt nhất, trong lòng vẫn cực kỳ ấm áp cực kỳ vui vẻ.”

Hắn quay đầu trầm ổn nhìn ta một lúc, ta bị ánh mắt của hắn dọa sợ nhảy dựng, lùi ra sau một bước dài, lúng túng nói: “Tiểu tiên nói sao?”

Mắt hắn dịu dàng, thản nhiên nói: “Không sai. Nàng nói rất đúng.” Cầm lấy bộ cờ ta đã chọn, bước nhanh ra khỏi điện mà đi.

Mấy ngày nay từ lúc Đan Chu tới, ta ngay cả cửa điện Hoa Thanh Cung cũng không ra. Hôm nay cùng Thái tử điện hạ một trước một sau đi về phía Đồng Sơ Điện nơi Đan Chu ngụ lại.

Dọc đường gặp vô số tiên tử tiên nga, ánh mắt nhìn Thái tử điện hạ chung quy vẫn có vài phần thương tâm. Nhưng nhìn thấy hắn đi về hướng Đồng Sơ Điện, tất cả đều che giấu ánh mắt, cố nén bi thương.

Ta thấy thú vị, một đường hưng trí bùng bùng, hôm nay lại có Thái tử điện hạ bảo hộ, ý khiếp sợ sớm đã bị gió cuốn mây tan, đến cổng Đồng Sơ điện, nhìn thấy thị nữ thiếp thân của Đan Chu là Hồng Oanh đang ngóng cổ nhìn, thấy hai người bọn ta đi tới, lập tức khéo léo hành lễ, Hồng Oanh này chính là đại a đầu bên người Đan Chu, cực kỳ biết cách đối nhân xử thế, mặc dù ở trước mặt Đan Chu không quan tâm đến ta, nhưng sau lưng lại đối với ta cực kỳ khách khí. Ta thật sự thông cảm nàng làm nô không dễ, với nàng cũng coi như hòa nhã. Hôm nay cùng nàng gặp gỡ cũng là trong dự kiến, vội vã tiến lên một bước đứng ngay ngắn bên cạnh Thái tử điện hạ, cười nói: “Hồng Oanh tỷ tỷ –”

Nàng lớn hơn ta rất nhiều, chỉ là chúng tiên tử trước giờ dung mạo thanh xuân, cụ thể lớn hơn bao nhiêu, ta thật sự không biết, nhưng gọi một tiếng tỷ tỷ, nàng cũng lấy làm vui vẻ. Nàng chăm chú nhìn ta một hồi, trong mắt chính là sợ hãi cùng vui mừng, tiến lên hai bước ôm chặt ta vào lòng: “Thanh Loan – Muội sao lại ở đây?”

Trước đây ta chưa từng cảm thấy nàng đỗi với ta thâm tình nồng hậu, nhưng hôm nay đột nhiên gặp lại, cảm thấy có chút kỳ quái.

Nàng là nha đầu thiếp thân của Đan Chu, ngày trước nhiều lầm là ở sau lưng nàng ta chỉ điểm ta vài câu, tờ như lén lút nói công chúa hôm nay tâm tình không tốt, muốn đi Phượng Dực Nhai giải khuây. Ta nhất định chuyển hướng, hoặc là ở trong điện ngây ngốc, hoặc là đổi nơi khác đi chơi, chung quy vẫn là không đi Phượng Dực Nhai rước họa. Trong lòng thực sự cực kỳ cảm kích nàng ấy.

Nhưng nàng chỉ điểm ta thế này, ta cũng chỉ cho là nàng thiện tâm, có thể khiến nàng nước mắt ròng ròng, lại ôm chặt ta vào lòng, cơ hồ nghẹn ngào nói không nên lời, thế này quả thực có chút ẩn tình.

Chưa kịp nghĩ lại, nàng đã thả ta ra, rất nhanh lau khô nước mắt trên mặt: “Hồng Oanh hôm nay đột nhiên gặp Thanh Loan, đã khiến Thái tử điện hạ chê cười. Công chúa đã chờ rất lâu, Điện hạ mời.”

Thái tử điện hạ trước mặt chúng tiên nga trước giờ nhã nhặn, lúc này bất quá gật gật đầu, nói: “Đấy cũng là vì tiểu ngốc điều này có điểm hòa ái đáng yêu, khó trách khiến Hồng Oanh yêu thương.”

Hồng Oanh liếc ta một cái, trong mắt tràn đầy vẻ vướng bận lo âu, lại hướng Thái tử điện hạ gật gật đầu, mới dẫn ta cùng Lăng Xương Thái tử hướng nội điện mà đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tàn Giấc Mộng Đẹp

Trong Đồng Sơ Điện, lá ngô đồng phe phẩy, gió lạnh hiu hiu, trước sân một người nhàn nhã đứng, mắt phượng uy lẫm, nét mặt đoan cần, chắp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn phong cảnh trong điện, nghe thấy tiếng bước chân, người đó quay đầu nhìn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngưng trọng, như thể không phải xuất môn du ngoạn, cùng Thiên Đế bàn bạc mỗi lương duyên giữa hai bên, mà giống như chiến tranh vẫn chưa chấm dứt, cực kỳ phòng bị.

Ta trốn phía sau Thái tử điện hạ, từ lúc nhìn thấy người, liền cảm thấy bước đi khó khăn, vui buồn lẫn lộn, trong lòng rối rắm hoang vắng giống như vạn mã vừa qua, cây cối bị giẫm đạp, nhất thời không tìm được chốn về.

Thái tử điện hạ cùng người hàn huyên vài câu, sau đó để Hồng Oanh dẫn đến điện các nơi Đan Chu ngũ lại. Hắn quay đầu thấy ta ngây ngốc đứng tại chỗ, cau mày nói: “Thanh Loan, còn không nhanh theo?”

Ta như vừa mới tỉnh mộng, người trong điện lại như thể bị kinh hách, lúc này mới chú ý đến ta đang ở sau lưng Thái tử điện hạ, lẩm bẩm nói: “Thanh Loan?” Ánh mắt trong giây lát dừng lại trên gương mặt ta, đã nhanh chóng tiến đến, vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Thật sự là Thanh nhi?”

Ta khom người hạ bái: “Thanh Loan bái kiến dì, mấy trăm năm không gặp, dì vẫn khỏe như xưa?”

Người tự tay đỡ ta đứng dậy, lại trên dưới quan sát ta chốc lát, cảm thán nói: “Trưởng thành rồi, thật sự trưởng thành rồi.” Trong mắt tràn ngập nét vui mừng.

Bốn trăm năm ngờ vực cảm thương, tại giờ khắc này đều được giải tỏa. Trước đây ta từng nghĩ tới gấp lại dì, nhất định có rất nhiều oán giận muốn thốt ra, sau đó ở thành San Hô nghe được lời kể của Giao Vương, lại cảm thấy gấp lại chi bằng không gấp. Đến hôm nay người đứng trước mặt ta, vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng ta sóng lớn cuồn cuộn, nhịn không được thăm hỏi: “Thanh Loan thấy sắc mặt dì tái nhợt, giống như bị thương nặng, lẽ nào núi Đan Huyệt có ngoại địch thâm nhập quấy phá?”

Nét mặt dì lưỡng lự, Thái tử điện đã có chút nhin được, nói: “Thanh Loan và Đại thủ lĩnh đã lâu không gặp, chi bằng đến sau? Bốn điện hạ đến phòng công chúa bàn luận kỳ nghệ trước?”

Giờ phút này trong lòng ta rối như tờ vò, nào có tâm tình lại cõi kỵ lẽ tiết, khu khua tay về hướng Thái tử điện hạ, thuận miệng nói: “Điện hạ xin đi trước, Thanh Loan cùng dì nói chuyện, sau đó sẽ tới.”

Dì khẽ nhíu mày rất khó thấy được, ta chỉ tưởng dì có nhiều bất mãn đối với vị con rể dung mạo sáng

láng này, cũng không mấy để tâm, chỉ bồi người cùng nhau đến tắm điện.

Có tiên nga tiến đến mang trà bánh, lại không chút tiếng động lui xuống. Cũng không biết dì nhớ ra điều gì, sắc mặt bỗng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Thanh Loan quỳ xuống.”

Dì công chính vô tư, núi Đan Huyệt chúng điểu tộc mọi người đều tin tưởng người. Ta thấy sắc mặt dì không tốt, vẫn thành thật quỳ xuống, dì đã thở hồng hộc chỉ vào ta nói: “Thanh nhi, hôm nay con quỳ ở đây, nói thật cho ta. Con và Thái tử điện hạ...cùng Thái tử điện hạ lẽ nào có tư tình?”

Ta sợ đến nhảy dựng, ánh mắt dì thật sự lợi hại, ta chẳng qua không tuân tôn ti, buột miệng một câu đã để dì nhìn ra sơ hở. Lúc ở ngoài điện người cau mày, thì ra không phải là vì có điểm bất mãn đối với con rể, mà là không hài lòng đối với ta. Nhưng Thái tử điện hạ ngày thường luôn thu hút ánh mắt người khác, lại đối với ta ôn nhu thân thiết, hôm đó mặc dù ta gắng sức cự tuyệt hắn, nhưng cả hai gặp gỡ, lại giống như ôm trong lòng một bí mật, bị cách đối đãi dịu dàng của hắn khiến cho dễ dàng mất đi phòng bị, bất giác liền cùng hắn trở nên thân thiết.

Ỷ vào nuông chùi sinh nũng nịu thì ra là chuyện thế này.

Ta thu lại cảnh giác, nhưng hơn vạn năm nói dối đâu phải là nhất thời chốc lát, lập tức ngẩng cao đầu nhìn thẳng, nghiêm trang nói: “Dì nói thế là thế nào? Thanh Loan chẳng qua đi gần Thái tử điện hạ một chút, nhưng cũng biết Thái tử điện hạ tương lai chính là tỷ phu của Thanh Loan, sao lại có thể nảy sinh chuyện mất thể diện như thế?” Trong mắt mang ý buồn bức, như thể đối với suy đoán của dì cực kỳ tức giận.

Dì cẩn thận nhìn ta một hồi, thầm thở dài một tiếng, vươn tay về phía ta ra, nói: “Con đứng dậy đi. Đừng trách ta không tin con, hôm nay tỷ tỷ con quay về, phát tiết một trận, nói là thấy Thái tử điện hạ yêu thích con, ta cũng biết mặc dù tính khí con không tốt, thích đánh nhau gây họa khắp nơi, nhưng không phải là đứa trẻ như vậy.”

Thì ra Đan Chu cũng không phải là hoàn toàn không cảm nhận được. Ta mở to hai mắt, ra vẻ mười hai phần hiếu kỳ: “Đan Chu biểu tỷ chính là công chúa đẹp nhất trong điểu tộc, ngày thường xuất chúng không nói, chỉ riêng bộ Ngũ thải vũ y trên người tỷ ấy cũng cực kỳ trân quý, không biết đã lấy đi trái tim của bao nhiêu thiếu niên núi Đan Huyệt. Công chúa mỹ mạo như vậy nếu như còn không được Thái tử điện hạ nhìn trúng, ánh mắt của hắn quả thực là sinh ra đã đặt trên đỉnh đầu rồi.”

Bên môi dì mang ý cười, sờ sờ đỉnh đầu ta, nói: “Nghe lời con nói thì rõ ràng vẫn chưa từng thông suốt, đã hơn một vạn tuổi rồi, lại vẫn cứ như một đứa trẻ. Tình yêu nam nữ, như vậy theo con, điều gì hấp dẫn người ta nhất?”

Ta không cần suy nghĩ đáp: “Đương nhiên là lông vũ xinh đẹp cùng tư thái mỹ lệ, giọng hát êm tai rồi.” Lời này thật sự xuất phát từ tâm lòng chân thật.

Nhưng mấy ngày nay ta lại mơ mơ hồ hồ cảm thấy lời này cũng không hắn là như vậy, nhưng lại không thể nói ra chỗ nào không đúng, ánh mắt trông mong nhìn dì, mong dì có thể giải đáp cho ta một chút.

Dì ôm ngực ho khan hai tiếng, giống như bị thần tình của ta chọc cười, trách: “Sao mà bốn trăm năm không gặp, một chút tiến bộ cũng không có? Bốn trăm năm nay thật sự không có nam tử nào biếu đạt tâm ý với con?”

Lời từ chối Thái tử điện hạ bận đó đương nhiên không thể để dì biết, dò xét ruột gan suy nghĩ, thật sự khiến ta nhớ ra một người, vỗ tay mừng rỡ nói: “Thật sự có một người.”

Dì nhường mi khẽ cười, lại khẽ ho khan hai tiếng, nói: “Nói ra để dì thay con xem xét thử.”

Ta có chút cựu hứng: “Dì nếu đã muốn nghe, Thanh Loan nói vậy. Chính là Thanh Loan hồi đầu mới tới núi Nữ Sàng quen biết một con hổ yêu, hắn tặng con một con chim nhạn, Ly Quang nói đó là lê vật cầu thân, đáng tiếc đã muộn rồi, bị con nuốt vào bụng rồi.”

Dì nghe đến vui vẻ, gương mặt cuối cùng cũng hoạt bát lên, trêu chọc nói: “Vậy chẳng phải con đã nhận lời gả cho hắn rồi sao?” Lại hỏi: “Chỉ là Ly Quang lại là ai vậy?”

Trước giờ dì luôn nghiêm khắc, ta lại là một đứa bướng bỉnh, trước đây mặc dù có lòng muốn cùng dì thân cận, bị dì giáo huấn mấy câu đã sớm trốn đi nơi khác. Nhưng từ sau khi nghe thấy lời Giao Vương, trong lòng ta bỗng dưng thương dì một mình khổ cực, thương đã vong mệnh gần vạn năm, Đan Chu lại luôn có bộ dạng kiêu căng. Núi Đan Huyệt sự vụ bận rộn, một năm hiếm khi thấy mặt mà dì giàn ra. Hôm nay gặp lại, thấy dì cũng chưa từng đem oán hận khi xưa mà giận chó mắng mèo trút trên người ta, lại kính phục dì phẩm hạnh cao quý, bất tri bất giác đã cùng dì thân cận, nói nhiều chuyện thế này.

Phảng phất hơn vạn năm, ta với dì ngăn cách nhau qua một tầng băng rất dày, muốn thân cận cũng không có cách, hôm nay ầm ầm tan rã, cốt nhục thân tình, ta cực kỳ mong mỏi đem một vài chuyện trong thời gian hai trăm năm này nói cho dì nghe.

Ta đắc ý lắc lắc đầu, nói: “Chẳng qua là một vài câu, liền bị con cho rớt rồi. Hôn nhân đại sự, chung quy vẫn là muốn tìm một người mà con cam tâm tình nguyện a?” Vừa khoa chân múa tay, ra dấu nói: “Ly Quang chính là Thái tử Giao tộc hiện tại, ngày thường dung mạo... Thanh nhi cảm thấy so với Thái tử điện hạ thì hắn thuận mắt hơn vài phần.”

Đôi má trên gương mặt tái nhợt của dì hơi ửng đỏ, lại ho khan hai tiếng, nói: “Ta thật không tin, con chắc lại nói xăng rồi. Khắp bát hoang tú hải này dì sống cũng đã mấy vạn tuổi, thật sự vẫn chưa gặp qua người nào tuấn tú hơn Thái tử điện hạ.”

Ta thật sự chân chính muốn nói, Thái tử điện hạ chẳng qua là mặt mà ngày thường xinh đẹp một chút, nói về thực sự thuận mắt, không chỉ có một mình Ly Quang, mà ngay đến Nhạc Kha cũng dễ nhìn hơn hắn.

Đại thể là ta bị phạt đến núi Nữ Sàng với việc giận dữ đánh Nhạc Kha có liên quan với nhau, nếu lại nói ra, sẽ khiến dì thêm buồn bực, như vậy thật sự là ta sai rồi.

Ta xua xua tay, không muốn lại tranh luận với dì nên nói: “Dì có chỗ không biết, nhìn thuận mắt này với tuấn tú là hai việc khác nhau. Ví dụ như con cùng với một người qua lại thân thiết, bất luận hắn ở trong mắt người khác là đẹp hay xấu, trong mắt con rốt cuộc vẫn là thuận mắt. So với một nam tử xa lạ tuấn tú hơn hắn mười phần, con đối với vị bằng hữu này vẫn cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.”

Dì hớp một ngụm trà trên bàn, lắc đầu cười thở dài: “Con tính tình thế này... cũng không biết là tốt hay xấu.”

Ta đường hoàng nói: “Tính tình Thanh Loan đương nhiên là cực kỳ tốt, vừa lanh lẹ vừa niềm nở, lại có thể không dùng dằng dây dưa.” Trên mặt mang chút ý cười tự đắc, khiến dì “phụt” một tiếng đem ngụm trà trong miệng phun ra, rạp người trên bàn bắt đầu ho khan.

Ta hiếm khi cố ý chọc cười, thấy dì ho đến độ không ngẩng đầu lên được, vội vội vàng thu lại ý cười, dù người ngồi dậy, đã thấy trên mặt dì nổi lên sắc tím, chính là trạng thái khí lực suy yếu. Kinh hoảng nói: “Dì, dì người sao vậy?”

Rất lâu sau người mới ngừng ho, lại hớp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Không có gì, chỉ là bệnh cũ thôi.”

Ta lắc lắc đầu, tỏ vẻ không tin. Kéo ống tay áo người cơ hồ gấp đến độ rơi lệ: “Dì thế này mà không thể nói thật cho Thanh Loan? Dì với con mặc dù là dì cháu, nhưng thật sự tình cảm như mẹ con. Dì có ân dưỡng dục, Thanh Loan nào dám quên, sao có thể nhìn dì không màng đến thân thể bản thân như vậy?”

Thần sắc người dần dần trở nên ngưng trọng, chậm rãi thảng người dậy, nói: “Nếu dì có việc giấu con, trong lòng con sẽ thế nào?”

Trong lòng ta câm nhặc, nếu nói dì có việc giấu ta, nhất định là việc có liên quan đến cha mẹ ta. Dì đã hao tâm khổ tứ che giấu, chính là vì tốt cho ta. Trong lòng cảm kích, ánh mắt dần dần ôn hòa, chân thành nói: “Dì lớn hơn Thanh Loan mấy vạn tuổi, nếu thật sự có việc giấu Thanh Loan, đó nhất định cũng là vì tốt cho Thanh Loan. Chỉ là người và con là dì cháu, lại có việc không thể nói ra sao?”

Dì hết nhìn lại nhìn ta, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: “Thanh nhi có từng nghe qua Tu La Vương Nhiếp Phẫn?”

Ta thầm nói: Quả thực là đoán không sai. Lại càng hết sức cẩn thận nói: “Thanh nhi ở núi Nữ Sàng gặp nạn, suýt nữa mất mạng, chính Tu La Vương đã cứu Thanh nhi một mạng. Chỉ là lúc đó cũng không biết người đó là Tu La Vương, vẫn là sau này có người nói cho con biết.”

Dì cẩn thận dò xét gương mặt ta, thấy ta không có gì khác lạ, lại hỏi: “Thanh nhi cảm thấy Tu La Vương

này thế nào?"

Câu này hàm chứa ý hết sức mơ hồ. Trong lòng ta hoảng loạn, một mặt cực kỳ muốn xác thực lời của Giao Vương, mặt khác lại sợ sự thực không nhất quán. Dù gì việc đó Giao Vương cũng không phải chứng kiến tận mắt, tin đồn có lẽ chiếm đến tám chín phần. Nếu như ta nói Tu La Vương trông có vẻ là một người tốt, liệu dì có đem ly trà trong tay ném lên đầu ta, lập tức giận cá chém thớt với ta? Nếu như bảo ta chửi mắng Tu La Vương xa xả, trong lòng thật sự không tình nguyện. Bản thân cùng người gặp gỡ, từ đó đã nhận được ít nhiều tình cảm ấm áp, bảo ta nói xấu sau lưng người, ta thật làm không được.

Do dự mấy lần, ta nói: "Thanh Loan với người ấy chỉ gặp nhau một lần, về phần người đó nhân phẩm thế nào, quả thực không biết. Chỉ là người đã cứu Thanh nhi một mạng, thật sự có chút cảm kích người mà thôi."

Trước đó ta và người quen biết đã lâu, sau đó người cực lực mời ta đi Tu La Thành, còn lại cũng toàn là sự thật.

Dì thở dài một tiếng, nói: "Tu La Vương này, chính là phụ thân thân sinh của con."

Ta đứng trước mặt dì ngơ ngơ ngác ngác, chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, mặc dù Giao Vương đã khăng định chắc chắn, nhưng chung quy từ chính miệng dì nói ra vẫn khiến ta chấn động hơn nhiều. Ánh mắt dì xa xăm, chỉ vài ba câu đã đem chuyện trước kia bóc trần: "Mẫu thân của con năm đó tùy ý rời nhà, chạm mặt Tu La Vương. Hắn lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mẫu thân con thành thân với hắn. Ngoại tổ mẫu của con kiên quyết không đồng ý, khi tin tức truyền tới, chính lúc Thiên giới và Tu La bộ tộc đang đại chiến, ngoại tổ mẫu con tức giận cưỡi hạc xuôi tay, khi đó con đã được sinh ra. Mẫu thân con bị hại đến hồn phi phách tán, dương của con cũng vong mệnh trong trận đại chiến đó... Tu La Vương Nhiếp Phần này, chính là tử địch của Phượng tộc chúng ta!"

Dì nói ra lời này bằng vẻ mặt oán hận tận xương tủy, hàm chứa bi thương của nửa cuộc đời tuyệt vọng, không biết vì sao, trong lòng ta lại đau nhói, phút chốc nước mắt trào ra.

Dì thấy nước mắt trên mặt ta, vươn tay thay ta lau sạch, lại nói: "Mấy ngày gần đây hắn tìm lên núi Đan Huyệt, tựa như phát rõ muôn tìm được con. Từ khi con rời núi Nữ Sàng, dì cũng sai người đi khắp nơi tìm kiếm, sau đó được biết con đến Đông Hải, mặc dù dì đã sai thanh điểu truyền tin, nhưng Đông Hải Long Vương khi ấy cũng đang tìm Long Tam Thái tử khắp nơi, ta chỉ tưởng con cùng Thái tử cùng nhau mất tích, cũng khắp nơi tìm kiếm, vạn liệu không ngờ tới con lại ở trên Cửu Trùng Thiên. Nhưng Nhiếp Phần tìm không thấy con, lại xuống tay hạ độc thủ, đem dì đả thương. Nghe nói Được Quân trên Cửu Trùng Thiên y thuật cao minh, dì mới dẫn tỷ tỷ của con tìm tới xin chẩn bệnh."

Nói một tràng dài, dì lại nhẹn không được cúi người ho khan, trong lòng ta đau đớn không thôi, chỉ cảm thấy chút hi vọng duy nhất cho tương lai đã bị mây cầu này của dì quét sạch hoàn toàn. Khi Giao Vương kể lại, ta mặc dù tâm thần bị tổn thương, nhưng cũng không giấu được nỗi lên chót vui mừng nho nhỏ –bát

hoang tú hải này thì ra còn có một người huyết mạch tương liên với ta, có quan hệ với nhau, một ngày nào đó có thể gặp nhau, nương tựa vào nhau.

Trong lòng ta hâm mộ Đan Chu có dì để mà dựa dẫm, ủy khuất thương tâm đều có lồng ngực ôm vào ấm áp, ta những tưởng bản thân là một cô loan, nhưng kỳ thật phụ thân ta vẫn còn, suốt mấy ngàn năm quen biết người, bây giờ tì mỉ nhớ lại, đối với ta chính là tấm lòng một mực yêu thương. Nhưng dì đối với người căm hận vô cùng, bất luận thế nào cũng sẽ không để hai người chúng ta gặp gỡ.

Tình duyên giữa người và mẫu thân, vô luận là nghiệt duyên hay là lương duyên, bây giờ người cũng đã mất rồi, sớm đã không thể nào biết được chân tướng, chỉ dựa vào lời nói của dì, muốn ta nói ra lời phủ nhận mối nhân duyên mà mẫu thân dù chết cũng muốn giữ lại, ta thật sự không thể gật bừa.

Thâm tình tưởng nhớ một người, thề chết không buông, tình cảm như thế này của mẫu thân năm đó, có chút rung động tâm can a.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Giữ Áng Mây Biếc, Mượn Vầng Trăng Thanh

Có lẽ vì dì sớm đã có dặn dò nên lúc ta gặp lại Đan Chu, nàng cũng không khó dễ gì ta, còn ban thưởng một hộp lưỡi Phượng Tước của núi Đan Huyệt rồi cùng với Thái tử điện hạ nhàn nhã nói cười vui vẻ suốt ba ván cờ. Lúc cáo từ ra về, Hồng Oanh phụng mệnh tiễn ta, đi đến cổng Đồng Sơ Điện, nàng như thể muốn nói lại ngừng, ta thấy nàng bối rối như vậy, thắc thắc hỏi: “Hồng Oanh có việc gì sao?”

Nàng mấp máy môi, cuối cùng hành lễ, nói: “Tiểu thư nhất thiết phải bảo trọng, việc gì cũng phải cẩn thận.”

Ta bị bộ dạng trịnh trọng thế này của nàng dọa sợ, vạn năm qua lần đầu tiên có người tôn xưng ta là tiểu thư, không khỏi lùi về sau một bước, nhưng nàng sớm đã xoay người đi, không thấy bóng dáng.

Ánh trăng nhàn nhạt, Thái tử điện hạ đi phía trước, ta tinh thần hoảng hốt theo sát phía sau, không phân biệt phuong hướng, đi được khoảng nửa canh giờ, hắn đột nhiên dừng lại, ta không hề phòng bị, lập tức đụng vào lưng hắn.

Hắn quay đầu lại, gương mặt cực kỳ không vui, nhàn nhạt nói: “Nghe nói Thanh nhi giao du rộng rãi?”

Ta đoán bản thân mới vừa đụng phải lưng hắn, nhất định đã chọc giận hắn rồi. Chỉ là cũng chẳng quanh co, sờ sờ mũi, nói: “Cơn giận của Thái tử điện hạ cũng lớn quá rồi đó, chẳng qua chỉ đụng ngài một cái thôi mà. Đường đường là nam tử, lẽ nào ngay chút sức lực cũng không có?”

Hắn bỗng nhiên vươn người, gương mặt tràn đầy tức giận, chất vấn: “Ly Quang thật sự là một nam nhân tuấn tú?”

Ta gật gật đầu. Các cô nương Giao tộc mười người hết mười đều có tình ý với vị Điện hạ này, hắn đương nhiên có thể coi là một thanh niên tuấn tú. Lúc ta sắp trả lời câu hỏi này thì trong chốc lát đột nhiên nhớ tới một điều, những lời này là ta với dì nói với nhau lúc ở trong điện, tiền điện và hậu điện cách nhau khá xa, thế nhưng hắn lại có thể nghe rõ mồn một, pháp lực của dì cao hơn hắn đến mấy vạn năm, nhưng cũng không hề phát hiện hắn đang nghe lén?

Bình sinh ta ghét nhất hành vi ám muội này, thêm nữa việc liên can với Tu La Vương chính là chuyện ta muốn giấu nhất, nhưng lại không khéo bị hắn biết được, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt, ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Thái tử điện hạ chẳng phải ở nội điện bồi công chúa đánh cờ sao? Sao lại rảnh rỗi quan tâm đến chuyện riêng của Thanh Loan? Lẽ nào cảm thấy Thanh Loan với Tu La Vương có quan hệ, tốt nhất là nên từ Tru Tiên Đài ném xuống?”

Khi ấy ta cũng không biết, lần gặp gỡ này với dì dẵn tới họa lớn trong tương lai, mà ta khi đó tuổi còn khá nhỏ, cũng không biết đoán lòng người, cuối cùng dẵn đến một hồi thảm kịch đủ để ta hối tiếc cả đời. Ta chỉ biết, dưới ánh trăng yên tĩnh, đôi mắt Thái tử điện hạ nhìn ta có chút khiến người kinh hãi, hắn bước hai bước đến trước mặt ta, nâng cánh tay phải, đầu ngón tay rõ ràng lấp lóe ánh xanh rực rỡ, hắn lớn hơn ta gần năm ngàn năm, nếu như dốc hết sức lực, một chưởng thôi cũng có thể khiến ta hồn phi phách tán. Mặc dù ta rất sợ chết, nhưng cũng không muốn chết một cách oan uổng, mắt thấy chưởng lực của hắn tiến đến, tựa như bắn nǎng, nhắm mắt lại, yên lặng đợi một chưởng của hắn đánh tới.

Nhưng rất lâu sau lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài trên đỉnh đầu, trên trán chợt lạnh, có cảm giác ấm áp mềm mại, ta đột ngột mở to mắt nhìn, trước mắt là một cánh mũi thẳng dài, tiếp đó, một đôi mắt mang ý cười nhìn ta, hắn khẽ cúi người, khéo môi ta lập tức cảm giác được sự lạnh lẽo mềm mại tương tự.

Ta nhất thời choáng váng, chỉ cảm thấy toàn thân “ầm” một tiếng, giống như bị nổ tung, lập tức từ đáy lòng dâng lên một nỗi sợ hãi hoảng loạn, hai tay dùng lực đẩy hắn ra.

Khéo môi hắn chứa ý cười, thản nhiên nói: “Ta thấy, bắt đầu từ ngày mai Thanh nhi vẫn là đến Tước La Điện làm chưởng lại đi!” Nói rồi cũng không đợi ta trả lời, tiêu sái xoay người nhẹ nhàng mà đi.

Ta ngây ngôc nhìn bóng dáng của hắn một hồi, dùng ống tay áo cực lực chà xát khéo môi một lúc, chỉ thấy cảm xúc lạnh lẽo trên môi không Lau hết được. Cảm hận hắn trong lòng vô tình, thế nhưng vừa tình nùng ý đậm cùng Đan Chu chơi cờ, lại vừa làm ra hành động phi lễ này đối với ta. Nhịn không được liền nảy sinh cảm giác chán ghét với hắn. Đã vậy hôm nay còn hỉ nộ vô thường, thật sự khiến ta cảm thấy khó hiểu bất an. Đến khi xung quanh yên tĩnh vắng lặng không một tiếng động, mới phát hiện bản thân đã ở một nơi xa lạ, xung quanh hoa cỏ xanh tươi, núi đá lởm chởm, lại có suối trong nước mát, bên ngoài mười bước có một cái đầm lớn, cũng không biết đầm sâu bao nhiêu, bên tai chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách. Trong hồ hoa sen thanh khiết, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Ta tiến lên trước vài bước, đứng bên bờ hồ. Chỉ thấy suối trong uốn lượn theo hình cánh cung, trong đó độc mỗi một loài hoa sen, quả thực cực kỳ u tĩnh, ngược lại trong lòng lại rỗi răm, phiền muộn bất an không chỗ giải tỏa. Buồn bức vô cùng, ta tựa vào núi đá bên hồ ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm vào hoa sen đẹp đẽ trong hồ đến xuất thần, chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, sóng nước trước mặt mở ra, một người từ đây xuất hiện, khiến ta kinh hãi đến độ “A” lên một tiếng, ngã lùi về sau hai bước, bên tai đã vọng đến một thanh âm dịu dàng thân thiết: “Thanh nhi, là ta.”

Một người đẹp sóng vượt nước đi tới, tóc dài như tảo, gương mặt ôn hòa. Ta nhìn chăm chú, không khỏi kinh hỉ vô cùng, một bụng tức giận nhất thời tan thành mây khói. Đứng dậy lao về phía trước, đem hắn ôm chặt vào ngực, mừng rỡ nói: “Ly Quang...Ly Quang...A, Ly Quang...”

Thân thể lạnh lẽo của hắn cùng ta khẽ tiếp xúc, mặc dù lạnh đến độ ta không nhịn được run lên một cái, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng, trong miệng thầm trách: “Ly Quang, ngươi vẫn lạnh lẽo như vậy, hai

trăm năm không gặp, vẫn không thấy người ấm lên chút nào.”

Hắn ngâm trong nước đã lâu, có lẽ thân thể đã đóng băng cứng ngắc, miệng lưỡi cũng không nhanh nhạy, rất lâu sau mới nói: “Thanh nhi, hai trăm năm qua...nàng sống tốt chứ?”

Tâm tình kích động trong ta thoảng chốc liền khôi phục lại, kéo hắn từ từ ngồi xuống, vừa đem hai tay hắn áp vào tay mình, dùng sức chà xát, vừa thuận miệng đáp: “Cả ngày cầm cây chổi, bên này quét quét bên kia quét quét, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, vừa quét đã là hai trăm năm.”

Có một số chuyện, chính là ta đã muốn quên, coi như mình chưa từng nghe qua, vào giờ phút này, ta thà nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của hắn, hưởng thụ chút ấm áp ngày xưa.

Ta không biết Ly Quang vì sao lại ở nơi này, Thiên Giới cùng Giao tộc mặc dù ngoài mặt hòa thuận vui vẻ, nhưng Ly Quang không thể nào được mời tới, lại càng không thể tùy tiện ăn núp ở đây, nói không chừng đây lại là một tội lớn.

Ly Quang trước giờ nhân hậu, lúc này để ta tùy ý chà xát một hồi, thấy ta chính là không có ý định dừng lại, liền thử rút tay ra khỏi tay ta, bị ta hung hăng kéo lại, ngẩng đầu lên, tức giận nói: “Ngươi ở nơi này lâu rồi? Vì sao lại muốn đến đây?”

Lúc rời khỏi thành San Hô, ta liền hạ quyết tâm sau này sẽ như Sao hôm và Sao mai, vĩnh viễn không gặp lại để khỏi khiến hắn khó xử. Nhưng giây phút mới gặp hắn khiến ta nhớ lại lúc xưa, nam tử ấm áp nho nhã đó quay người nở nụ cười thật nhẹ, lại không thể nào quên được.

Hắn nhìn bộ dạng hung hăng của ta cũng đã thành quen, dịu dàng nói: “Thanh nhi, ta chưa từng cùng Bích Dao đính hôn.”

Ta há hốc miệng, lẽ nào lời đồn nghe được trên Cửu Trùng Thiên là thật?

Ta ngừng lại, ảo não nói: “Ngươi nói với ta mấy chuyện này có tác dụng gì chứ? Ngươi với Bích Dao đính hôn hay không đính hôn, với ta cũng chẳng có can hệ gì lớn. Ta chỉ cảm thấy rất tiếc nuối, Bích Dao tầm mắt có chút hạn hẹp, không chấp nhận chúng ta qua lại với nhau như trước đây.”

Thật ra ta rất rõ ràng: thời gian đã qua một đi không trở lại. Chỉ là con đường phía trước mờ mịt, trong lòng buồn bã lo sợ, vì vậy liền phá lệ lưu luyến không thôi.

Hắn trở tay nắm lấy tay ta, trong mắt ánh lên nét dao động kỳ lạ, gió nhẹ mang đến ấm áp, đến bên tai ta bất quá chỉ lờ mờ mấy từ: “Bởi vì, ta muốn cùng Thanh nhi đính hôn.”

Ta vội vàng luống cuống muốn rút tay lại, nếu như Giao Vương nghe được lời này của con trai ông ta, không chừng sẽ té xỉu tại chỗ ngay trước mặt ta. Hoặc là nổi trận lôi đình, vung đao chém tới?

Nhưng bàn tay lạnh lẽo của hắn giờ phút này lại không như lúc trước, rất có lực, cứ cố chấp như vậy. Ta thử mấy lần, rốt cuộc vẫn không thể nào giãy ra khỏi. Lại nhìn đôi đồng tử vui mừng trước đây của hắn dần dần có chút ảm đạm, cơ hồ ngay đến một điểm sáng le lói cũng không còn, trong lòng ta liền cực kỳ bối rối.

Ta với hắn tương giao mấy ngàn năm, chưa bao giờ thấy qua vẻ thất vọng bi thương thế này của hắn. Trong lòng không khỏi ngừng giãy giụa, vụng về an ủi: “Ly Quang, nhất định là mấy trăm năm rồi ngươi không gặp ta, nhất thời gặp lại liền dễ dàng nghĩ ngợi lung tung. Người thử nhìn xem đây là nơi nào? Đây chính là trên Cửu Trùng Thiên, nếu như để Giao Vương biết ngươi lén vào đây, quay về thành San Hô tất nhiên bị phạt nặng. Lại nói, Giao Vương...” Ta cắn cắn môi, cuối cùng cũng không thể thốt ra lời Giao Vương nghiêm cấm không cho phép chúng ta lại qua lại với nhau.

Trong lòng hắn tất nhiên rõ ràng ý của Giao Vương, nhưng không ngờ nghe thấy lời này lại lấy buồn làm vui, vội vàng nói: “Thanh nhi, phụ vương có chút thiên kiến. Vị Tu La Vương đó ta cũng có duyên gặp qua một lần, theo như ta thấy, người chính là một nam tử quang minh lỗi lạc, so với chúng tiên nhân thường hay giả mô giả thức thăng thắn hơn nhiều. Phụ Vương đương nhiên vì không hiểu được tính tình của người, mới tùy tiện đưa ra kết luận.”

Ta để hắn khuyên nhủ một phen, trong lòng không khỏi vui mừng, lần đầu tiên từ miệng người khác nghe được lời khen ngợi Tu La Vương, không biết vì sao, thế nhưng so với việc khen ngợi ta còn cao hứng hơn gấp mười lần, lập tức mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu: “Ly Quang, vẫn là ngươi tốt nhất! Lời ngươi nói không sai chút nào. Người khác ở sau lưng phi báng người như thế nào, đương nhiên đều là vì không hiểu được tính khí của người. Nếu như hiểu được người, sẽ biết người chính là một vị tiên cực kỳ tốt. Vừa ôn hòa vừa chu đáo, lại còn đem trái cây tới dỗ dành ta...”

Thiên Giới loan truyền Tu La Vương Nghiệp Phản tính tình tàn bạo, hiếu chiến hung hăng, bây giờ ta tinh tế ngẫm lại, phần lớn khẳng định là lời gièm pha bôi nhọ rồi.

Trong lòng ta lâng lâng, đem những chán nản thất vọng lúc gặp lại dì cũng như việc hồn bay phách lạc do bị Thái tử điện hạ dọa sợ đều quẳng ra sau đầu, thấy Ly Quang nhìn ta hai mắt giống như muốn phát sáng, nắm chặt tay hắn, chỉ cảm thấy lời hắn thốt ra chính là những lời ta cất giấu trong lòng nhưng lại không có can đảm nói ra, nể phục đối với hắn lại càng dày thêm một tầng, chỉ muốn phàm là những việc mà hắn yêu cầu, ta dù có thịt nát xương tan cũng sẽ hồi đáp.

Hắn thấy bộ dạng ta vui mừng thế này, ý cười trên mặt càng lúc càng đậm, vươn tay đem mấy sợi tóc rũ xuống tán loạn bên má ta vén ra sau tai, cúi đầu ôn nhu nói: “Thanh nhi, hai trăm năm không gặp, nàng thật sự không có thay đổi gì lớn.”

Ta đương nhiên có thay đổi, chỉ là hắn nhìn không thấy mà thôi. Nhưng lúc này cảnh đêm đẹp đẽ, chỉ nói toàn mấy việc không vui thì thật mất hứng, chi bằng nói đến mấy chuyện vui vẻ.

Thế nhưng lại nghe thấy hắn chậm chạp nói: “Ta thấy... Ta thấy Thái tử trên Cửu Trùng Thiên đối với nàng có tình ý?”

Sắc mặt ta khẽ trầm xuống, chỉ cảm thấy đêm nay không biết là thổi tới cơn gió quỷ quái gì, thế nhưng hết người này tới người khác đều chạy tới dò hỏi quan hệ giữa ta với Thái tử điện hạ. Ta đối với hắn cực kỳ đơn thuần, chính là quan hệ Tiên giới thái tử và người dân Tiên giới, nhưng hắn đối với ta lại có chút phức tạp, nhất thời không thể nói rõ.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tình Này Cùng Ai

Nói tới quan hệ giữa ta và Thái tử điện hạ, từ ngoài nhìn vào chính là phong quang tinh túng *, còn bên trong, một bụng là đen là đỏ. Ta kỳ thật không hiểu rõ.

*tâm địa thăng thắn

Nhưng mấy việc suy đoán lòng người kiểu này trước giờ không phải là thế mạnh của ta, ta trầm ngâm hồi lâu, không muốn nói mấy lời giả dối với Ly Quang, lại tìm không ra manh mối chứng minh Thái tử điện hạ chính là ra vẻ có tình ý với ta, hoặc nói rõ ra là hắn chỉ muốn trêu chọc ta, nên đành phải qua loa nói: “Việc này nhất thời không nói rõ được. Nhưng mà Ly Quang, trong khoảng thời gian hai trăm năm ta ở trên Cửu Trùng Thiên, nghe nói ngươi với Nhạc Kha cùng nhau mất tích, đây là thật hay giả?”

Hắn khẽ mỉm cười, chưa vài phần ngượng ngùng xấu hổ trước giờ chưa có: “Từ khi nàng rời khỏi thành San Hô, ta liền cùng Tam thái tử đi tìm nàng khắp nơi. Trước đi núi Nữ Sàng, nhưng nhà tranh trong núi đã sờm sụp đổ, hoang vắng không người. Sau đó lại đến núi Đan Huyệt, trưởng tộc Xích Diêm thật sự rất nhiệt tình, chỉ là bà cũng không biết nàng đi đâu, sau đó chúng ta lại cùng nhau đến Điện Trì, Điện Trì Giao Vương nhàn rỗi đến độ sấp mốc meo, nhờ chúng ta gửi lời hỏi thăm tới nàng, nếu như sau này tìm được nàng, hoan nghênh nàng đến Điện Trì chơi.”

Ta nghe đến độ vui vẻ, kéo tay hắn nói: “Hai người lẽ nào đến những nơi chúng ta đã từng đi qua tìm kiếm một lượt? Sau đó thế nào lại lên Cửu Trùng Thiên?”

Ly Quang cười nói: “Nàng quả thật cực kỳ thông minh, mới đoán liền trúng. Ta với Tam thái tử tìm nàng suốt hai trăm năm, nàng cứ như đã bốc hơi, tìm hoài không thấy. Chẳng là mấy ngày trước Nguyệt Lão xuống hạ giới, tới đền Nguyệt Lão thay người phàm kết duyên, gặp ta và Nhạc Kha, ông ấy mới nói, trong Tước La điện của Thái tử điện hạ không rõ từ lúc nào thì có một tiên tử Loan điểu ngốc nghếch, nghe nói là chuyên quản việc quét dọn. Chúng ta đoán không biết chàng loan điểu tiên tử này chính là nàng, liền muốn kiểm chứng một phen. Hắn đầm này nước sâu không thấy đáy, hắn liền dùng thuật pháp đưa ta ẩn nấp ở đây, còn mình thì quay về Đông Hải thỉnh cầu Long Vương, xem thử mấy ngày tới trên trời có pháp hội gì không, cũng mượn dịp tốt lên Thiên đình tìm nàng.”

Trong lòng ta cảm kích vô cùng, nếu nói Tiên giới ngoại trừ Tu La Vương cùng với dì, vẫn còn người nhớ đến ta, thì chính là hai người này đây. Nhất thời kích động khó nói, khổ sở vì không có cách đáp trả hai người họ suốt hai trăm năm trải qua bao gian nan, nắm chặt tay hắn nói: “Ly Quang, từ nay về sau, nếu ngươi có yêu cầu gì mà Thanh Loan không đáp ứng, liền để ta trên trời dưới đất này chết không yên ổn.”

Dưới ánh trăng, hắn vội vàng rút tay ra che miệng ta lại, thế nhưng lại mím môi cười, hết nhìn lại nhìn ta, mẫn nguyện vô cùng, nhẹ giọng than: “Ly Quang cũng không phải vì cảm kích này của Thanh nhi, ta chỉ xin nàng—“

Ta mở to hai mắt, vui vẻ nói: “Xin ta điều gì? Xin cái gì ta cũng đều đáp ứng ngươi!”

Hắn cúi đầu nói: “Chỉ xin Thanh nhi từ nay về sau luôn luôn đem ta ghi nhớ trong lòng, yêu thích ta, ta liền cực kỳ mẫn nguyện.”

Ta đưa tay vỗ ngực, từng chữ từng chữ rõ ràng, bảo đảm nói: “Ta vốn dĩ thích ngươi, bằng không, vì sao suốt mấy ngàn năm lại cùng ngươi quấn quít một chỗ?”

Ly Quang tính tình nhân hậu, quả thực là một quân tử trong Giao tộc!

“Thật sao?” Hắn hỏi lại lần nữa, lại có chút không an lòng, thấp thỏm nói: “Nhạc Kha thì sao?”

Ta vỗ vai hắn, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, không tự chủ được mỉm cười: “Con rồng ngốc đó nhắc tới hắn làm gì? Coi như hôm nay nhớ ta, ngày mai ngủ một giấc dậy sẽ lại đem ta quên sạch sẽ. Chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, trí nhớ lại một mực không tốt, lần đầu gặp mỹ nhân cười như hoa nở, lần sau gặp lại lại lạnh lẽo như băng, cuối cùng làm cho mỹ nhân người ta nước mắt ràn rụa, trái tim thiếu nữ thiếu đi điều tan vỡ. Nếu không phải ta năm đó tỉnh táo.” Đương nhiên, năm đó là đã qua mấy ngàn năm, ta không nhất thiết lại đề cập tới.

Ly Quang nghe thấy lời này, chân chính nở nụ cười, trên mặt không còn vẻ lo âu khó xử. Trước đây ta chỉ cảm thấy người này ôn nhu như ngọc, vạn liệu không ngờ hắn cũng có ngày rạng rỡ như vậy. Gương mặt tươi cười này tựa như minh châu bị chôn giấu thật sâu, bất chợt một ngày nọ cơ duyên xảo hợp, liền lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng. Ta nhất thời nhìn đến ngây ngốc, liên tục than thở: “Mọi người đều nói Thái tử trên Cửu Trùng Thiên xinh đẹp như ngọc, theo như ta thấy, thật ra Ly Quang càng đẹp hơn, chỉ là Ly Quang ở lâu dưới biển sâu, mới như minh châu bị chôn vùi, không người biết được mà thôi.”

Hắn đưa tay ôm lấy vai ta, đem cái trán lạnh lẽo đặt trên đỉnh đầu ta, khẽ cười nói: “Ly Quang vốn dĩ bình thường, nhưng trong mắt Thanh nhi lại lộ ra nét bất phàm, tâm ý này của Thanh nhi, ta nhất định ghi khắc trong tim. Sẽ nhanh chóng khiến phụ vương hồi tâm chuyển ý.” Trước giờ trong lúc chúng ta cười đùa cũng có khi thân thiết thế này, ta cũng chưa từng cự tuyệt.

Hắn không nói tới Giao Vương thì thôi, nói đến liền khiến ta sực nhớ, vội vàng đẩy hắn ra, nói: “Nếu Giao Vương đã không thích ngươi gấp ta, chi băng từ giờ trở đi liền giấu ông ấy? Giống như dù mặc dù không đồng ý ta gấp gỡ Tu La Vương, nhưng ta vẫn mong có một ngày có thể gặp người, chính miệng hỏi thử người liệu có thể đem ta để ở trong lòng.”

Trên mặt Ly Quang hiện lên nét lúng túng, nói: “Thanh nhi, việc này không giống nhau. Nếu như Phụ

Vương đồng ý chuyện ta với nàng, ta liền hi vọng sớm ngày cưới nàng vào cửa, làm Thái tử phi của ta."

Ta thật sự sợ đến nhảy dựng, Thái tử phi của Ly Quang chẳng phải chính là nương tử của hắn sao? Mặc dù ta thích hắn, nhưng cũng không khác việc thích Cửu Ly là mấy. Nếu nói Cửu Ly là ấu đệ, thì Ly Quang chính là huynh trưởng. Cùng huynh trưởng thành thân, hình như không thỏa đáng cho lắm.

Ta đương muốn mở miệng nói rõ thì đã nghe thấy từ xa truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp, Ly Quang vừa đúng lúc tiến lên, đem ta ôm vào trong ngực, cúi đầu nói bên tai ta: "Nàng ở trong cung Thái tử điện hạ cố gắng nhẫn nhịn vài ngày, đợi ta thuyết phục được phụ vương liền nghĩ cách tiến đến hỏi cưới nàng. Đêm đã khuya, nàng nhanh trở về đi." Nói rồi thả tay ra, đầu ngón tay lạnh lẽo để nơi sống mũi ta một lát, ta vẫn chưa kịp hiểu rõ, hắn đã xoay người nhẹ nhàng nhảy vào trong nước.

Tiếng nói chuyện từ đằng xa dần dần lại gần, ta tìm một núi đá làm bình phong, giấu người đi, tiếng bước chân chớp mắt đã ở trước mặt, là hai tiên nga đầu cài song hoàn, đứng ở bên hồ quan sát một hồi, lắc đầu, lại thảo luận về vị Thái tử phi nương nương mới tới rồi dần đi xa.

Ta đứng nguyên tại chỗ, cảm giác mát lạnh nơi chóp mũi rất lâu vẫn không tản đi.

Đêm đó ta đi tới đi lui đến giờ mới mò về lại Tín Phương Viện, vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ liền một mạch. Ngày thứ hai bị cung nga mới tới kéo dậy, mang cái bụng trống rỗng bồi Thái tử điện hạ ở Tước La Điện xử lý công vụ.

Chức chưởng lại, nói dễ nghe một chút thì cũng có thể coi là một chức tiên quan nhỏ, nói khó nghe một chút thì quả thực chẳng khác là mấy so với cung nga quét tước, nhưng khi bắt đầu làm việc, thì càng vặt vãnh nhảm chán hơn nhiều so với cung nga dọn dẹp.

Thí dụ như lúc Thái tử điện hạ xem công văn liền kêu ta mài mực, lúc truyền tiên quan nghị luận chính sự thì hắn liền bảo ta làm tùy thị đứng kế bên. Chẳng bằng đi hậu hoa viên xách chổi quét dọn, quét mệt liền leo lên cây, ở nơi hoa thơm lá biếc làm một giấc, thảnh thoảng biết bao nhiêu, vui vẻ biết bao nhiêu.

Ta vừa thăm chỉ trích trong lòng, vừa bất đắc dĩ đứng bên người hắn. Đến buổi chiều, trước án thư đồ sộ của hắn đứng nghiêm trang bốn vị lão tiên quan râu bạc, tất cả đều là bộ dạng khùm na khùm núm, trong đó có một vị tiên quan, mỗi lần nói chuyện râu bạc lại vểnh vểnh lên, nhìn cực kỳ thú vị. Hôm nay việc mà ông ta trọng trung bi thống nói chính là mấy ngày gần đây ở Trung Dung Quốc phát sinh một sự việc bi thảm. Nói là thần thú1 của núi Cô Phùng không biết vì sao lại lưu lạc tới Trung Dung Quốc, khiến Trung Dung Quốc phát sinh đại hạn trăm năm khó gấp, nhất thời dân chúng lầm than, người chết đói kéo dài vạn dặm.

Từ "Thần thú" này là do mình dịch thoát, nguyên văn tiếng Trung là, bề mặt ngữ nghĩa có nhiều cách giải thích như sau:

1. bính âm theo tiếng phổ thông là bìbì. Theo Khang Hy từ điển, nó được đọc như chữ (tệ: chẽt, toi), cho nên chữ này đọc theo âm Hán Việt cũng giống như (tệ).
  2. Ngoài ra, đây là dạng chữ hình thanh, lấy “” định bậc ý, lấy “” định bậc thanh; mà trong âm Hán Việt, được đọc là “tệ”. Vì thế, chữ này có nhiều khả năng sẽ đọc là “tệ”.
  3. Lưu ý thêm, ngoài là một con thú trong truyền thuyết có hình dáng như con cáo có cánh ra, thì còn có một loài thú trong truyền thuyết khác có hình dạng như con hổ, rất dũng mãnh là con (bệ ngạn), có tên khác là (hiến chương). Đây là hai loài khác nhau hoàn toàn, tuy rằng cũng được bính âm là “bì” nhưng âm Hán Việt của nó là “bệ” chứ không phải là “tệ”.
- (đoạn này xin chân thành cảm ơn giải thích rất cặn kẽ của anh rể NV)
- Nghe nói thần thú núi Cô Phùng thân mình giống cáo, nhưng lại có một đôi cánh dài đến lạ kỳ, tiếng kêu giống như chim nhạn, những nơi đi qua, thiên hạ đại hạn.
- Lúc ta với Ly Quang và Nhạc Kha cùng nhau du ngoạn đã nhìn thấy không ít quái thú nhưng thần thú này trước giờ lại chưa từng có cơ duyên trông thấy. Đương lúc nghe đến thập phần hào hứng, bỗng nhiên cảm giác được một luồng ánh mắt bức người ập đến, tìm kiếm xung quanh, chính là Thái tử điện hạ ánh mắt nghiêm nghị nhìn ta, lão tiên quan râu bạc dưới điện đang nói đến đoạn kịch liệt, như thể chứng kiến tận mắt thảm cảnh ở Trung Dung Quốc, thiếu điều khiến ông ta rơi vài giọt nước mắt mờ đục hiem hoi của tuổi già. Thùa dịp nghị luận trên điện đang dữ dội, ta hung hăng quay lại trừng hắn: thấy ta nghe đến hào hứng liền muốn đuổi ta đi? Tên Thái tử điện hạ này lòng dạ không khỏi có chút hẹp hòi rồi!
- Hắn bị ta trừng lại đến sững cả người, rất nhanh khéo mồi lại giương lên ý cười nhàn nhạt. Ta len lén giương mắt nhìn, bên dưới điện, lão tiên quan thấy thảm cảnh của Trung Dung Quốc không những không khiến Thái tử điện hạ đồng tình, lại còn giống như là trò tiêu khiển của hắn, cơ hồ khiến hắn mỉm cười, gương mặt đã đeo lên biểu tình bi phẫn, trong mắt chậm rãi trượt xuống hai giọt lệ mờ đục.
- Thái tử vô lại này thế nhưng lại chọc cho lão tiên quan tức đến phát khóc, xem thử Thiên đế làm thế nào trừng trị hắn!
- Trong lòng ta vui sướng khi người gặp họa, âm thầm vui vẻ một hồi.
- Nghe nói Thiên đế nhân hậu, một thế hệ tiên quan phần lớn vẫn là lớp trọng thần của Thiên đế, đến bây giờ tất cả cũng đã tóc bạc da mồi, chỉ ngoại trừ một vài vị võ tướng trẻ tuổi. Việc này giúp mấy vị lão thần cậy già lên mặt, phàm là Thiên đế hành sự có chút không hợp với cốt cách đế vương, tất cả đều ở nghị sự điện mà khóc, nước mắt tuổi già phát huy tác dụng, thực sự là thúc ép đến độ Thiên đế phải nhượng bộ.
- Thái tử điện hạ chính là chủ của Thiên giới tương lai, hôm nay xem ra hắn lại không bị chiêu này ảnh hưởng, lão tiên quan rơi hai giọt nước mắt, hắn lại giả bộ như không thấy. Lão tiên quan tự cảm thấy mất

hứng, ta cứ tưởng ông ta đang suy tính định đi đến chỗ Thiên đế cáo trạng, thế nhưng ông ta lại kéo ống tay áo tự lau nước mắt, bắt đầu thương thảo đổi sách.

Ta đứng bên cạnh thiếp chút nữa cười ra tiếng, chỉ nghe thấy bên tai một tiếng ho khan nặng nề, vội vàng quay đầu nhìn, Thái tử điện hạ gương mặt mịt mờ, hết lần này đến lần khác cầm ly trà trên tay lên lại đặt xuống.

A, bây giờ ta mới hiểu, biểu tình này ý là Thái tử điện hạ khát rồi. Hắn trước đó nhìn ta, nhất định không phải do không có việc muốn kiểm chuyện, chẳng qua là muốn ta rót cho tách trà.

Trong lòng ta tức giận, chưởng lại nói nghe êm tai một chút chính là thư lại của một điện, là tiểu tiên quan chưởng quản văn thư tới đi của Thái tử điện hạ, nói khó nghe thì đây bất quá là một a đầu sai vặt. Tiến lên cầm tách trà đi ngâm Vân hương phong lộ, lão tiên quan run lên hai cái, gương mặt già nua sung huyết đỏ ửng lên, vành mắt hồng hồng, nhưng lại run giọng xin cáo lui.

Hai tiên quan còn lại cũng theo ông ta mà đi.

Ta cầm ly trà đứng ở trong điện một hồi mới lấy lại được cảm giác. Lão tiên quan đại khái tưởng rằng Thái tử điện hạ dǎn ly trà xuống bàn như vậy là do nỗi giận với ông ta, không muốn thấy ông ta nữa, vì vậy mới đǎo mắt cáo lui. Nói không chừng bây giờ đã phi như bay đến tẩm điện của Thiên đế cáo trạng rồi.

Ta lại thong thả bước đến án thư, đem tách trà đưa cho Thái tử điện hạ, hắn hớp một ngụm, vẻ mặt vẫn nhiên khen ngợi: “Vẫn là vân hương phong lộ Thanh nhi ngâm uống ngon. Trà mà mọi khi tiên nga ngâm chung quy không toát ra được hương vị thanh thuần như vậy.”

Ta nghe nói lúc ngâm trà có nguyên tắc trước tiên là tráng trà, nhưng ta trước giờ thô lỗ đã quen, có thể có nước suối uống cũng không thèm so bì làm chi, bây giờ thay Thái tử điện hạ tôn quý ngâm một tách trà, sớm đã đem mớ lý thuyết ngâm trà quẳng ra sau đầu, trực tiếp nhúm một nhúm lá trà, đổ nước nóng vào, hương thơm thanh thuần một chút cũng là đương nhiên.

Ta thành thành thật thật nói: “Bình thường các tiên nga tỷ tỷ ngâm trà nhất định là phải đem lá trà rửa sạch rồi mới rót nước a? Chẳng qua là ta thấy trà đã tráng qua rồi đổ nước, sắc xanh cũng nhạt hơn, người thấy hương thơm nồng đậm, có chút lãng phí, liền không có tráng trước, trực tiếp chế nước luôn!”

Hắn nghe thấy lời ta nói, nhíu mày đem ngụm trà trong miệng nguyên dạng nhổ ra, nhìn ta không vui. Ta lắc đầu than: “Thái tử điện hạ, vân phong hương lộ này ba trăm năm mới được mười lạng trà, người lãng phí thế này cũng không sợ ông trời khiển trách a?”

Hắn trừng mắt với ta: “Ta chính là trời!”

Ta thở dài: “Được rồi, Thái tử điện hạ chính là ông trời của Tước La Điện!”

Buổi trưa ngày thứ hai, Thái tử điện hạ nghị sự xong quay về, gương mặt nghiêm nghị đến khó hiểu, cơm trưa cũng không dùng liền ru rú trong thư phòng.

Ta vừa vặn mới ăn xong một bát cháo hoa và một mâm nem rán để lót bụng, cẩn thận đứng ở cửa quan sát, nhưng thấy có chút không ổn, lập tức chạy trốn vẫn còn kịp. Người ta thường bảo: cửa thành bốc cháy, lúc làm hại đến đám cá trong hồ cũng không có ai hỏi qua liệu bọn chúng có phải oan uổng hay không, dù gì cũng đâu có ai bảo lúc đó chúng lại bơi đến dòng sông đào bảo vệ cổng thành cơ chứ?

Lưu Niên cẩn thận từng ly từng tí nhích đến cửa, vẻ mặt như đưa đám nói: “Thái tử điện hạ vẫn chưa dùng cơm trưa a.”

Việc này ta đương nhiên biết, hai mâm thức ăn nhà bếp lúc chiều mang lên vẫn không hề xê dịch, ta từ vị trí bàn ăn mà thái tử điện hạ nhìn không thấy len lén nhón lấy hai trái anh đào trên đĩa cho vào bụng. Món ăn này không biết là món gì, hai trái anh đào đỏ mọng chính là mắt của nó. Thái tử điện hạ công việc bận rộn, chắc chắn sẽ không bận tâm đến hai trái anh đào làm mất biến mất. Ta xoa xoa bụng, cúi người nói bên tai Lưu Niên: “Ngươi tiến vào thỉnh Thái tử điện hạ dùng cơm, hắn nhất định sẽ vặt đầu ngươi xuống.”

Mặt mày hắn trắng bệch sờ cái gáy của mình, ta lại nhỏ giọng nói: “Lúc ta ở núi Nữ Sàng đánh nhau với con ác thú đã nhìn thấy rồi, Thái tử điện hạ sức lực lớn mạnh vô cùng. Ngày thường có vẻ nho nhã, nhấc tay một chưởng liền đem một cánh tay của con ác thú ném xuống, con ác thú đó da dày thịt béo, ta xem ngươi....chắc chắn, da trắng thịt mềm...”

Hai mắt Lưu Niên đã lộ ra nét hoảng sợ, nghe nói hắn mới tới hầu hạ Thái tử điện hạ chưa lâu, cũng không rõ tính tình Thái tử điện hạ cho lắm. Dương nhiên cũng đã nghe qua quan hệ dựa dẫm của ta với Thái tử điện hạ như thế nào, thăng lên Thiên đình làm tiên nga quét dọn. Nhưng lòng trung thành của hắn rất đáng khen, mặc dù mặt mày trắng bệch, chính là không sợ chết nói: “Nhưng mà Thái tử điện hạ vẫn chưa dùng cơm trưa.”

Ta bị hắn dây dưa không nhịn nổi, một tay vỗ nhẹ cái bụng hắn, lông mày nhướn lên, nhẹ giọng bức mình nói: “Đây là bụng ai?”

Hắn có chút khó hiểu đáp: “Đương nhiên là bụng ta.”

Ta len lén chỉ vào bên trong, nói: “Bụng Thái tử cũng không ở trên người ngươi, hắn không truyền thiện, chắc chắn cũng là vì không đói. Người chỉ quản cái bụng mình no là được rồi.”

Trong mắt hắn đọng hai giọt lệ, như hiểu như không gật gật đầu. Trong bụng ta thầm cười, chỉ mong để Thái tử điện hạ đói nhiều hơn chút, mới hợp ý ta. Còn chưa cười xong, đã nghe thấy người bên trong phòng thản nhiên nói: “Truyền thiện.”

Gương mặt Lưu Niên trở nên vui mừng, vội vã đi vào. Ta hướng phía hắn đi hung hăng trừng mắt một

cái, mới sửa sang lại y phục tiến vào.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đoán Một Quẻ, Chờ Ngày Ươm Mật

Thái tử điện hạ vừa ăn những món trân quý mà Lưu Niên sai cung nga dọn lên, vừa lành lạnh liếc mắt nhìn ta. Ta chột dạ, co đầu rụt cổ đang chuẩn bị chuồn đi, hắn đã mở miệng nói: “Bổn vương nhớ, chưởng lại và Long tam thái tử có chút quan hệ?”

Ta không biết dụng ý của hắn là gì, ha ha nói: “Điện hạ cũng biết...chuyện Thanh Loan bị phạt xuống núi Nữ Sàng cùng với việc đánh Long tam thái tử không khỏi có chút liên can.”

Hắn gấp một đũa rau xanh, chầm chậm chầm nhai, nuốt xuống, mới như bừng tỉnh đại ngộ nói: “A, Bổn vương nhớ rồi, hơn bốn trăm năm trước có một sự việc phát sinh làm chấn động Thiên giới. Đông Hải Long Vương thương cáo lên Thiên đình, trong điện văn thần võ tướng đều cười thán không thôi, bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải truyền Xích Diễm đại thủ lĩnh Điều tộc lên Thiên đình bàn bạc đối sách.”

Ta đương nhiên nhớ rõ việc này, vạn năm thể diện đều mất hết trên Cửu Trùng Thiên. Thái tử điện hạ nhắc lại chuyện này khiến da mặt ta nóng bừng, nghĩ thấy cũng đã đỏ hết cả rồi.

Hắn lại hớp một ngụm trà nóng, trầm ngâm một hồi, nói: “Khi đó Xích Diễm Đại thủ lĩnh nói thế nào nhỉ? À, đúng rồi, Đại thủ lĩnh nói, cô nương này từ nhỏ thiếu quản giáo, đều là sơ sót của thần mới phạm phải sai lầm lớn này. Mong Thiên đế phạt nặng để lấy đó làm gương.”

Nội tâm ta từ từ trầm xuống, bởi nhớ tới lúc mới gặp Đan Chu có nói qua, nếu như không phải dì ở trên Thiên đình vì ta ra mặt, ta há lại có thể ở núi Nữ Sàng mà cư ngụ? Sao lời Thái tử điện hạ nói và điều nàng ta nói lại hoàn toàn trái ngược?

Thái tử điện hạ vừa ăn vừa nói: “Phụ Vương nhân hậu, còn nói hình phạt này hơi nặng, chi bằng phạt nàng tới Đông Hải, đẩy đến trước mặt Tam thái tử để hắn trút giận, chẳng qua là hai đứa nhỏ đánh nhau, đánh vài trận là huề thõi mà. Nói không chừng đây là mối nhân duyên không đánh không quen biết a. Haizz....” Ngữ khí hắn chợt chuyển, châm chọc nói: “Chính là việc này vậy mà đã qua bốn trăm năm, dù Nguyệt Lão khi ấy có thắt tơ hồng, cũng chưa thấy hai người bị cột chung một chỗ.”

Đây là đương nhiên, dây tơ của Nguyệt Lão chỉ quản nhân duyên của nhân gian, với nhân duyên của Thiên giới cũng có giới hạn.

Trong lòng ta bối rối, cũng không biết lời Thái tử điện hạ là thật hay giả. Hôn nhân đại sự, chung quy vẫn muốn tìm một phu quân tinh táo, nhưng con rồng ngốc Nhạc Kha đó...Bất luận thế nào cũng không phải là một lang quân có thể dựa dẫm.

Thành thân với hắn, chi bằng thành thân cùng Ly Quang, hắn chính là một người nhân hậu biết quan tâm lại sáng sửa.

Trong lòng ta khó xử, suy tính tới lui, chỉ thấy nội tâm một mớ rối rắm, mắt thấy chính là có thể dò hỏi chút manh mối, vì vậy đánh bạo nói: “Lời Thái tử điện hạ là thật? Nguyệt Lão thật sự dùng tơ hồng cột trên chân ta và Tam thái tử?”

Lăng Xương Thái tử ngẩng đầu như thể suy nghĩ một lúc: “Hôm đó Bổn Vương cảm thấy việc này khá thú vị, lời phụ vương nói cũng có lý, lại muốn nhìn thử xem tơ hồng của Nguyệt Lão có điểm nào kỳ diệu nên mới âm thầm lệnh cho ông ấy buộc cổ chân hai người lại với nhau.”

Gương mặt hắn bày ra ý cười rạng rỡ, hoàn toàn chưa từng để ý đến cảm thụ của ta. Nhưng Nguyệt Lão chính là Thượng tiên, Tiên pháp cao thâm, nếu như tơ hồng thật sự phát huy tác dụng...Oanh, Lăng Xương Điện hạ thật sự có chút khi dễ người khác rồi!

Đinh đầu ta bốc hỏa, trong lòng bị phẫn nộ đốt cháy, tiến lên hai bước liền hất đổ bàn ăn của Thái tử, bát đĩa trên bàn tất cả đều rơi xuống nền đất lót kim chuyên, vỡ thành từng mảnh.

Thái tử trong lúc nguy cấp, đôi đũa cứu được vận mệnh rơi xuống đất của một viên củ cải đỏ. Đem củ cải cho vào trong miệng mới cực kỳ từ tốn nói: “Chưởng lại, hành động phạm thượng này là sao?”

Lồng ngực ta bốc hỏa, nhớ tới vạn năm qua quanh đi quẩn lại, chẳng dễ dàng gì mới được tự tại như bây giờ, không cần tiếp tục quan sát sắc mặt người khác nhưng lại bị tên Thái tử điện hạ này lôi đến trong điện của hắn quét dọn hai trăm năm, khiến cuộc sống khoái hoạt hăng hárga đều bị phá hỏng hoàn toàn. Những chuyện này ta đều có thể nhịn, chẳng qua là do suy tính đến quyền lợi mà thôi.

Nhưng hôn nhân đại sự, từ trước đến giờ chỉ có phụ mẫu của bốn tiên là có thể làm chủ, hắn nghĩ mình là ai chứ? Ta xoa tay xắn áo, quay lại phuơng thức ngày xưa, dứt khoát làm con chim loan nanh nọc chuyên gây vạ khắp nơi ở núi Đan Huyệt, chỉ vào Thái tử điện hạ phẫn nộ nói: “Ngươi chẳng qua là ỷ vào khí thế của cha mình liền đem một tiểu tiên như ta đùa giỡn trong lòng bàn tay. Bị ngươi đùa bỡn suốt hai trăm năm, chỉ trách ta lúc đầu ngu ngốc, không nhớ đòi ngươi ngọc chỉ của Thiên đế. Nhưng hôn nhân đại sự của ta cũng bị ngươi đem ra làm trò đùa tìm vui, chi bằng bây giờ liều một trận, là sống hay chết do trời định đoạt!”

Hắn để ta xanh mặt chỉ trích, hết nhịn lại nhịn mới không phát hỏa ngay lập tức, chỉ là toàn bộ thức ăn trước mặt đều đã rơi xuống đất, hắt dứt khoát ném luôn đôi đũa ngọc trên tay xuống, thản nhiên nói: “Ta thấy Long tam điện hạ Đông Hải cũng cực kỳ khôn tệ, nàng gả cho hắn cũng không tính là làm nhục nàng?”

Trong lòng ta tức giận vô cùng, cũng không lựa lời mà nói: “Ngươi lấy một tên ngốc thử coi? Hôn nhân đại sự, há có phải là trò đùa, nếu như không có tình cảm, chi bằng không gả!”

Chút tức giận trên mặt hắn dần dần nhạt đi, lại hơi hơi mỉm cười liếc nhìn ta một cái, nói: “Ta cười một tên ngốc thì có sao đâu? Nàng không phải vốn dĩ chính là một đứa ngốc đó sao!”

Ta bình sinh ghét nhất bị người khác ở trước mặt ta mà nhục mạ, bị người ở trước mặt mà chà đạp, nhất là trước nay trong lòng vẫn cứ mang ảo tưởng, cho rằng hắn là bạn không phải thù. Chẳng ngờ thì ra sự thật so với suy nghĩ của ta còn tàn nhẫn hơn nhiều. Hắn luôn luôn đem ta ra làm trò đùa thì cũng thôi đi, thế nhưng ngay đến hôn nhân đại sự của ta cũng đem ra làm trò đùa mà động tay động chân, rút ra Ngũ Sắc Thanh Linh trên người, đánh về phía hắn.

Thân ảnh hắn lại nhanh tựa quỷ ảnh, biến mất ngay trước mắt ta, ta quay đầu tìm kiếm xung quanh, trên mặt bị người dịu dàng ấm áp thơm một cái, nhưng bốn phía mênh mông, Lưu Niên cùng cung nga tất cả đều không thấy bóng dáng, ta như thể đang đứng ở nơi đồng không mông quạnh bao la bát ngát, xung quanh gió lạnh vù vù, bên tai truyền đến một thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng dịu dàng, giống như có người ở bên tai ta khẽ nói: “Thanh Loan, nàng thử nhìn vào nội tâm mình xem, nàng nhìn thấy gì?”

Tất cả nộ khí của ta không biết mất đi đâu hết, chỉ cảm thấy y phục mỏng manh, lạnh lẽo vô cùng. Ôm lấy hai cánh tay như thể bị mê hoặc mà lẩm bẩm: “Ta nhìn thấy một cánh đồng hoang vu, mênh mông vô bờ, băng phủ tuyết đọng.”

Tiếng nói đó cực kỳ mê hoặc, như chứa đựng ý yêu thương gắn bó vô cùng, thấp giọng bên tai ta: “Nàng vì sao không thể nào tin tưởng ta?”

Ta vô thức lắc lắc đầu, không rõ vì sao không tin tưởng hắn. Hắn là ai? Cánh đồng hoang vắng trước mặt như thể khá quen thuộc, ta đứng ở nơi này chỉ cảm thấy từ trước tới giờ chưa từng rời đi, cô độc bi thương như sóng lớn cuồn cuộn, kế đó là nơi đồng không mông quạnh lạnh lẽo thế này, ta ngay đến bản thân thân mình còn không tin tưởng nữa là.

Người đó bên tai ta lại vô cùng ôn nhu nói: “Thế thì, nàng tin tưởng ai?”

Ôm cánh tay run rẩy mà đứng, ta tin tưởng ai? Đã từng có một nam tử, dịu dàng quan tâm săn sóc cho ta, lời nói nhẹ nhàng yêu thương che chở, cẩn thận xử lý vết thương của ta. May vết thương đó ngay đến sẹo cũng sớm đã không còn, dấu vết cũng chưa từng lưu lại, thế nhưng người đó lại như thể khắc ghi mãi trong tâm khảm của ta.

Hắn khi thì sắc sảo lúc lại hay quên, cuối cùng ngay cả ta cũng không nhận ra, tín nhiệm cùng che chở bất chấp tất cả đó khiến lòng ta thoảng chua xót khổ sở, ta trước giờ luôn tin tưởng hắn sẽ không bao giờ không để ý đến ta...

Trong lòng có vô số thanh âm đang vọng đến: Nhạc Kha...Nhạc Kha....

Ta mở miệng, cơ hồ sắp lên tiếng trả lời thì bên tai vọng đến một thanh âm như tiếng sấm: “Tiểu ngốc

điều, ngươi đang làm gì?"

Sương mù trước mắt ta dần dần tản ra, đồng không mông quạnh bất tận cõi biển mất khôn thấy, ta đang ngồi xổm ở trong phòng, trước mặt có một gương mặt trắng tréo bóng loáng, chính là Đồng Sa Điện hạ. Bên cạnh là thức ăn bị ta lật đổ.

Ta sờ sờ đầu, không rõ bản thân bị làm sao a. Mờ mịt liếc nhìn Đồng Sa Điện hạ một cái, từng bước từng bước ra khỏi điện. Sau lưng kim chuyên lóe lên ánh sáng, cơ hồ như muốn tổn thương mắt ta. Ta che che mắt, bỗng dưng nhớ tới một việc, nghiêm nghị đứng ở cửa điện hướng phía nội điện lạnh lùng nói: "Ta không tin ngươi!"

Ta biết hắn nhất định đang ở trong nội điện. Nghe nói Thái tử điện hạ vốn dĩ thuật pháp ảo diệu, Tiên pháp sáu vạn năm tinh tiến, ta chẳng qua không lưu ý một chút liền nghe theo lời hắn nói, nếu như không phải Đồng Sa Điện hạ đến, e là ta sẽ đem từng việc từng việc cất giữ ở trong lòng nói hết cho hắn. Bên ngoài điện ánh mặt trời rực rỡ ấm áp xua tan khí lạnh trên người, nhưng ta vẫn không nhịn được rùng mình một cái.

Hắn vẫn chưa lộ diện, như thể bên trong điện không một bóng người.

Đồng Sa Điện hạ theo sát ta mà đi, liếc nhìn ta một cách kỳ quái, nói: "Thanh Loan, ngươi điên rồi?"

Ta nhớ tới tiên pháp mà bản thân vừa gặp, cùng với ảo thuật của Ly Quang hoàn toàn giống nhau. Ngay thẳng nói: "Đồng Sa điện hạ, ta có một câu muốn hỏi ngươi, xin ngươi nói thật, cũng để Thanh Loan chết được minh bạch."

Hắn như thể bị bộ dạng thế này của ta dọa sợ, ý cười trên mặt biến mất, gật gật đầu.

Ta nói: "Thái tử điện hạ tu luyện ảo thuật đúng không? Ảo thuật của Giao nhân."

Hắn kinh hãi, vươn tay che miệng của ta lại, lết lút nhìn xung quanh, kéo ta tới rừng cây núi đá bên cạnh, chỉ vào ta nói: "Ngươi con chim ngốc này sao mà cái gì cũng nói hết vậy? Thiên giới tiên pháp kỳ diệu, Thiên giới thái tử sao có thể đi tu luyện ảo thuật của Giao nhân a? Đó là bàng môn tà đạo."

Nghe đồn ảo thuật của Giao tộc tách biệt, mặc dù không giống với tiên pháp của Tiên gia, nhưng có khả năng mê hoặc lòng người, hễ là chúng tiên nhân định lực không tốt đều bị trúng ảo thuật, ở Tiên giới bị coi là thuật cấm.

Ta kéo tay hắn xuống, lạnh lùng nói: "Ta mới bị trúng thuật này. Mặc dù kiến thức của ta nông cạn, nhưng cũng có bằng hữu là Giao nhân, loại ảo thuật này vẫn từng thấy qua."

Mặc dù Ly Quang chưa từng dùng ảo thuật với ta, nhưng không chứng tỏ trước nay ta chưa từng thấy qua ảo thuật của Giao nhân. Lúc trước ta hiếu kỳ, từng tóm lấy tiểu yêu trong núi bảo hắn thi triển ảo thuật, thấy

đám tiếu yêu này thốt ra lời thật từ đáy lòng, đáp án kỳ quái đủ loại đều có, từng có một lần khiến ta ôm bụng cười to. Thế nhưng hôm nay bị trúng thuật của người khác, trong lòng bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo.

Đồng Sa điện ta thấy ta nghiêm nghị thế này, kéo kéo cánh tay ta, hiếp hoi nói lời nịnh nọt: “Ca ca nhất định chỉ là đứa thôi. Huynh ấy đối với ngươi...không có ác ý.”

Ta lắc lắc đầu, cười lạnh nói: “Điện hạ cùng Thái tử điện hạ chính là con trai ruột của đương kim Ngọc đế, đối với tiểu tiên không có ác ý tạm thời không bàn, cho dù có đem tiểu tiên ra mà lột da róc xương, tiểu tiên cũng khó mà phản kháng, một chữ cũng không nói được.”

Hắn bị lời này của ta chặn họng đến độ trên mặt hết đỏ lại xanh, ngây ngốc đứng tại chỗ. Ta quay người rảo bước mà đi, chưa được vài bước, sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân, Đồng Sa điện hạ ôm ôm nói: “Thanh Loan, ngươi muốn đi đâu?”

Ta kéo váy tỉ mỉ quan sát hắn một lúc, trên da thịt trắng noãn nơi cổ chân trái có một vòng tròn sắc đỏ nhàn nhạt, kéo một đường thẳng đến mắt cá chân, chỉ vào dấu vết màu phơn phớt đỏ trên đó nói: “Đi tìm Nguyệt Lão, bảo ông ấy tháo sợi tơ này ra.” Không biết vì sao, trong lòng thế nhưng lại có chút do dự.

Hắn trước tiên nhắm mắt, sau đó lại mở mắt nhìn một hồi, kinh hãi nói: “Thanh Loan, trên cổ chân ngươi có sợi tơ hồng?”

Đồng Sa điện hạ này hôm nay trông có chút ngốc nghếch, vừa liếc thấy sự việc rõ ràng ràng, hắn quả thật rất kinh ngạc.

Phủ Nguyệt Lão có hai tiểu đồng canh cửa, nhìn thấy Đồng Sa điện hạ cùng ta tiến tới, hai tiểu đồng cực kỳ ăn ý nhìn nhau một cái, hành lễ với Đồng Sa điện hạ rồi nói: “Chúc mừng Tam điện hạ, chúc mừng Tam điện hạ!”

Đồng Sa từ sau cổ tay áo đưa một tay lên, bang bang hai tiếng liền ném hai đứa nhỏ ra xa. Nộ khí trong lòng ta dần tắt, từ từ dâng lên chút sợ hãi, len lén sờ cổ tay áo mình.

Nguyệt Lão nghe thấy tiểu đồng ngoài cửa không ngừng than khóc, vội vàng từ bên trong chạy ra, lớn tiếng nói: “Là vị nào muốn dỡ phủ của lão phu?”

Đồng Sa điện hạ ngừa cổ, xấu xa cười nói: “Nguyệt Lão gia gia, nghe nói ông lén lút đem tơ hồng cột trên người tiên nhân, việc này chẳng phải nên bẩm báo phụ vương mới phải hay sao?”

Nguyệt Lão chạy đến cửa, nghe thấy lời này, hai hàng lông mày trắng nhíu lại một chỗ, càu càu mờ râu bạc, nói: “Tam điện hạ kể chuyện cười rồi.”

Ta kéo váy, lộ ra cổ chân, chỉ vào dấu vết nhàn nhạt hơi đỏ trên đó nói: “Nghe nói Thượng tiên tuổi già mắt kém, hôm nay nhìn thấy thật sự không phải là giả, nếu không phải vậy, sao có thể đem tơ hồng kết

duyên phàm nhân cột trên cổ chân tiểu tiên chứ?”

Ông ấy vội vội vàng vàng che hai mắt mình lại, nói: “Lão phu mặc dù thay người định nhân duyên một đời, nhưng bây giờ tuổi đã hoa giáp* vẫn chưa thành thân, tiểu cô nương sao có thể làm ra hành vi vô lễ như vậy.”

(*) hoa giáp: sáu mươi

Ta bị ông ấy ra vẻ ta đây thế này khiến bản thân giận quá hóa cười, hạ váy xuống đi vào trong phủ mà miệng vẫn la lối: “Tiểu tiên trước giờ vô lại đanh đá, nghe nói trong phủ Nguyệt Lão nơi nơi đều trồng hoa cỏ, tất cả đều là vật có tình cảm bền chắc hơn vàng, tiểu tiên thật không tin tình yêu nam nữ há chỉ dựa vào chút tiên thảo lại có thể tình bền hơn vàng, chi bằng để tiểu tiên nhổ thử, nhổ một gốc không hiệu quả lại nhổ một gốc nữa, cuối cùng vẫn sẽ đến lúc có tác dụng.”

Nguyệt Lão theo chặt phía sau ta, khổ sở khuyên: “Tiểu cô nương, làm gì có chuyện này. Nóng giận đâu cần phải lớn như vậy a, nóng giận hại thân, đừng tức giận quá như vậy.”

Ta vòng qua ông ấy, thăng hướng bên trong mà xông vào, chỉ thấy tiểu đồng trong phủ Nguyệt Lão tất cả đều mặc hỷ khánh màu đỏ, mặt mày như họa, thật giống mấy đứa bé trên tranh tết chốn nhân gian. Nơi nơi đều treo màu đỏ, cả phủ Nguyệt Lão chìm trong sắc đỏ. Vừa mới xuyên qua hai hành lang liền nhìn thấy trên vân đình trước mặt chất từng đống từng đống lớn tơ hồng, có một thân hình nho nhỏ màu trắng đang ở trên đó chơi đùa cực kỳ vui vẻ, đám tơ hồng bị nó quấn thành một đống loạn cào cào. Nguyệt Lão vốn dĩ vẫn theo sát phía sau ta khổ sở khuyên nhủ, giương mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, thiếu điều muốn ngất xỉu, tiến lên phía trước quát: “Ngươi con tiểu thú này...Ngươi con tiểu thú này. Ta vừa mới mất ba ngày ba đêm mới sắp xếp xong tơ hồng, lại bị ngươi lôi ra làm rối thành một đống. Sớm biết ngươi bướng bỉnh như vậy, ta thật không nên nhặt ngươi về.”

Ta thấy thân hình nho nhỏ linh hoạt màu trắng nhạt đó, chỉ cảm thấy rất thân thuộc, vui mừng không ngừng dâng lên, những lo lắng ẩn chứa trong lòng tất thảy đều hóa thành niềm vui trùng phùng, cười lớn nói: “Nguyệt Lão, ta cảm thấy con thú nhỏ này thật sự quá mức đáng yêu. Tơ hồng sao có thể buộc rối đến như vậy?”

Con thú nhỏ ngẩng đầu, đôi đồng tử đỏ sậm như rượu lưu chuyển làm say lòng người, màu trắng bạc trước mắt trong chớp mắt đã lao tới, cái đầu đem ta đẩy ngã trên đất, một người một thú gắt gao ôm chặt nhau, vui mừng đến quên trời quên đất.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Từng Chút Yêu Thương

Trong ngực ta ôm Cửu Ly, nhìn nhìn nó, bất ngờ vươn tay cốc trán nó một cái: “Đệ không phải đã hóa thân rồi sao? Vì sao vẫn giả bộ là một tiểu thú chưa thành hình?”

Nguyệt Lão ở bên cạnh đau lòng “ai ôi” một tiếng, chòm râu bạc gấp đến độ vĩnh vĩnh lên, nói: “Tiên tử nhẹ tay. Nhẹ tay, tiểu thú này mặc dù nghịch ngợm một chút, bất quá là đem tơ hồng làm rối thành một nùi, thật sự không cần hung hăng đánh như vậy.”

Cửu Ly bi thương liếc nhìn ta, lòng ta không nhịn được mềm nhũn, lại vươn tay xoa cái đầu nhỏ của nó, chỉ vào nó nói: “Còn không hóa thành hình người, tỷ sẽ không thèm quản đệ nữa.”

Trước mắt chợt lóe lên một luồng sáng, Cửu Ly hóa thành một thiếu niên mười bốn mươi lăm tuổi, đầu cúi thấp, vẫn là không chịu nói chuyện, hai trăm năm không gặp, nó thật sự đã lớn lên rất nhiều.

Nguyệt Lão vòng quanh nó hai vòng, trên mặt có chút tức giận, chỉ vào nó nói: “Con tiểu hồ ly này, sau khi được ta cứu về tới giờ đều là đáng vẻ một con thú nhỏ, cư nhiên lừa lão phu?!”

Bả vai Cửu Ly rụt xuống, trốn sau lưng ta. Ta ngăn Nguyệt Lão lại, kéo váy lên, chỉ vào tơ hồng trên chân nó: “Tiểu tiên đạo pháp thấp kém, thiên luật lại không biết nhiều, nhưng dù gì cũng có thể coi là một địa tiên, thật chưa từng nghe qua trên chân tiên nhân buộc tơ hồng. Nguyệt Lão nhìn xem, tơ hồng này nên xử lý thế nào?”

Nguyệt Lão bị ta ép, đương nhiên buông tha Cửu Ly, lùi về sau hai bước, vuốt râu nói: “Tơ nhân duyên sau khi buộc không thể thu hồi. Lão phu thấy.... thấy Long Tam thái tử nhân phẩm rất tốt, chi bằng tiên tử nêu thuận theo thiên ý...”

Ta chém ra Ngũ sắc thanh linh trong tay, một đám hoa hoa cỏ cỏ trước mặt rơi xuống, Nguyệt Lão đau lòng đến độ ngũ quan co rút lại một chỗ, không ngừng nói: “Tiên tử bớt giận, tiên tử bớt giận. Việc này thật sự là lão phu suy nghĩ không chu đáo...”

Phía sau vang lên một thanh âm uể oải: “Nguyệt Lão, tơ hồng này cũng là bốn vương năm đó suy nghĩ nồng nỗi, vẫn là tháo ra cho nàng đi.”

Quay đầu nhìn, không biết Thái tử điện hạ đến từ lúc nào, phảng phất như thể sự việc trước đó chưa từng xảy ra. Trong lòng ta tức giận, nhất định không thể như ý hắn, buông tay thả váy xuống, cười lạnh nói: “Tơ hồng này tiểu tiên chính là vẫn chưa muốn tháo.”

Sắc mặt hắn lập tức biến thành cực kỳ khó coi.

Trong lòng ta vui sướng, lại suy tính xem đi đâu mượn bảo kiếm âm thầm đem tơ hồng này chặt đứt, nhất định không thể để hắn biết.

Đồng Sa điện hạ bên cạnh kéo tay áo ta, ta không thèm để ý, kéo tay Cửu Ly, vượt qua Thái tử điện hạ hướng bên ngoài mà đi, bên tai mơ hồ vọng đến một câu hỏi: “Nàng thật sự muốn gả cho tên ngốc đó?”

Ta dừng lại, khiêu khích hướng hắn mỉm cười: “Đây không phải là chiều theo ý của Thái tử điện hạ sao?”

Hắn tựa như có chút hổn hển nói: “Bốn vương khi đó còn chưa quen biết nàng, chẳng qua là nhất thời vui đùa, tất thảy đều vì câu nói đó của phụ vương, bất quá là hai đứa nhỏ đánh nhau, nói không chừng là mỗi nhân duyên không đánh không quen biết...”

Trong đầu ta thoáng hồi tưởng, trong lòng có chút bi phẫn nhớ lại từng chút từng chút việc cùng Nhạc Kha quen biết, cũng không biết là tơ hồng phát huy tác dụng, hay là ta thật sự đối với hắn động lòng, càng nhớ trong lòng càng hoảng loạn, lại càng hận tên Thái tử điện hạ này xen vào việc người khác, hung hăng trừng mắt với hắn, phẫn nộ nói: “Ngươi đã có được mối nhân duyên mãn ý, ấn định thiếu nữ trong lòng làm vợ, liền muốn đem nhân duyên người khác ra làm trò đùa, chơi vui không?”

Sắc mặt hắn lập tức hiện lên nét chán nản cùng thất bại, cắn chặt môi nhẫn nhịn một hồi, cuối cùng vẫn không suy nghĩ mà thốt ra: “Ta sao lại không cảm thấy đây là thiếu nữ trong lòng ta?”

Trong đầu ta rầm rầm một tiếng, quả nhiên, Thái tử điện hạ và Đan Chu tính tình không hợp. Phản ứng đầu tiên chính là, nếu như dì biết được việc này liệu có gấp đến độ ngất xỉu hay không? Hỉ sự mà Diểu tộc trông mong hơn vạn năm, vẫn luôn cho là duyên trời định, cuối cùng bất quá thành chuyện cười?

Đồng Sa điện hạ ở bên cạnh mở to hai mắt nói: “Ca ca, huynh nói lời điên khùng gì vậy? Đại thủ lĩnh Diểu tộc đang ở trong cung. Sáng nay phụ vương chẳng phải kêu huynh trước đi bàn chuyện đón dâu sao? Để tẩu tẩu nghe được lời này, chẳng phải thương tâm đến chết?”

Thái tử điện hạ như gió từ trước mắt ta đi mất, hung hăng để lại một câu đã không thấy bóng dáng.

Hắn nói: “Nàng ta thương tâm hay không thương tâm, có can hệ gì đến ta?”

Ta và Đồng Sa điện hạ hai mặt lén nhìn nhau, Đan Chu thương tâm không liên quan đến hắn thì lý nào lại liên quan đến chúng ta?

Cửu Ly ngồi trên núi đá cao nhất trong phủ Nguyệt Lão, đầu cúi thật thấp, rất lâu sau mới nói: “Tỷ tỷ, nữ nhân tất cả đều đáng sợ!”

Ta bị lời nói không đầu không đuôi này của nó chọc đến ôm bụng cười lăn lộn chảy nước mắt.

Nguyệt Lão bị ta phá rất nhiều hoa cỏ, đau lòng đi bỗng cứu, Đồng Sa điện hạ bị câu nói của Thái tử điện hạ dọa đến lo lắng không thôi, sớm đã bám theo Thái tử điện hạ tìm hiểu rõ nguyên nhân. Nếu một đám người nhàn rỗi đã tản đi, ta liền kéo Cửu Ly ngồi ở phủ Nguyệt Lão kể những sự việc từ sau khi ly biệt.

Cửu Ly đứa nhỏ này trước đây hoạt bát thích náo nhiệt, bất quá chỉ rời xa hai trăm năm, liền trầm mặc kiệm lời thành bộ dạng như hiện tại. Ta nhiều lần thử thăm dò, nó mới đáp lại ta câu này.

Ta lau nước mắt, sát lại chọc cười nó: “A, Cửu Ly thử nói cho tỷ tỷ xem, nữ nhân đáng sợ chỗ nào?”

Nó nhìn nhìn xung quanh, từ núi đá này trên cao nhìn xuống, bên trong phủ Nguyệt Lão một bóng tiên ngang không có, toàn bộ đều là tiểu đồng mặt mày như họa, tuổi tác tương đương với Cửu Ly. Hết nửa ngày nó mới ngẩng lên níu cánh tay ta nói: “Tỷ tỷ, trước đây đệ có việc giấu tỷ, tỷ có thể không giận được không?”

Ta vỗ vỗ đầu nó, trầm ngâm nói: “Cái này còn phải xem liệu có thể tha thứ hay không. Nếu như đệ có nỗi khổ tâm, đương nhiên có thể lượng thứ.”

Nó chần chờ một phen, cuối cùng nói: “Lúc đệ rời khỏi núi Nữ Sàng, đầu óc nóng lên, đi được nửa ngày mới suy nghĩ rõ ràng, tỷ hiển nhiên là muốn đệ tránh nạn mới kích động đệ rời đi. Đáng tiếc đệ muốn quay về, nhưng bị Tử Hồ thi triển thuật pháp, toàn thân vô lực. Nàng ta...Nàng ta còn dán lên người đệ, sống chết cũng muốn làm...làm vợ của đệ...”

Cửu Ly lớn lên đáng vẻ có chút mị hoặc. Không, Cửu Vỹ Hồ chính là loài có dũng dã dũng mẽ mê hoặc lòng người, Cửu Ly hiện thời mặc dù bất quá chỉ là một thiếu niên, nhưng đôi mắt như tảo mong mỏi nhìn ta, đủ khiến ta đầu óc có chút choáng váng.

Nhưng Tử Hồ dọa một đứa nhóc sợ thế này, cũng là cực kỳ không nên.

Ta sờ sờ đầu Cửu Ly, tức giận nói: “Tử Hồ này không nằm trong tay tỷ, nếu ở trong tay tỷ tỷ, xem tỷ tỷ thế nào thay đệ trút giận.”

Nó thấy ta không có ý tức giận, mới cúi đầu xuống thấp giọng nói: “Năm đó đệ rời khỏi Thanh Khâu cũng là bất đắc dĩ.”

Ta kinh ngạc nhìn nó, vẫn cho rằng bản thân lừa gạt dụ nó, thì ra con tiểu hồ ly này cũng có chuyện bất đắc dĩ.

Nó nói: “Phụ vương đệ là Quốc Vương Thanh Khâu, mẫu hậu sinh hạ đệ và ca ca. Ai ngờ phụ vương lại thích một nữ nhân khác, tiện nhân đó lừa phụ vương giết mẫu hậu, muốn lập mình làm quốc mẫu, ca ca bất bình, đêm đó mang đệ từ trong cung chạy ra, muốn đệ cứ thế mà chạy không được quay lại. Huynh ấy lấy

ra một thanh bảo kiếm, hàn quang bắn ra bốn phía, nói muốn đi giết tiện nhân kia và phụ vương, trả thù cho mẫu hậu..."

Thân thể dán chặt bên người ta dường như sợ lạnh mà run lẩy bẩy, trong lòng ta nói không ra đây là tư vị gì, vốn dĩ cho là con thú nhỏ ngây thơ vô tri, thì ra vẫn có chuyện thương tâm, nó giấu giếm ta...Nó giấu giếm ta...kỳ thực cũng không sai.

Ai cũng có nỗi khổ tâm không thể nói cho người ngoài.

Ta duỗi tay ôm chặt nó, thiếu niên trong ngực khẽ khóc nước lên, giống như nước mắt nhẫn nhịn rất lâu nay tràn xuống: "Đêm đó đệ quay về nhìn, trong Vương cung lửa cháy đỏ rực, không biết ca ca đã giết chết tiện nhân kia hay chưa? Hay là ca ca ngay cả phụ vương cũng giết rồi? Phụ vương thật ra đối với đệ không tệ, nhưng mẫu hậu đối xử với đệ càng tốt hơn. Trong lòng đệ mâu thuẫn, lại không thể hóa thành hình người, dáng vẻ của ca ca lúc đó rất đáng sợ, nhưng huynh ấy cầm lấy kiếm muốn đệ chạy, càng xa càng tốt...Đệ ở trong rừng đói bụng ba ngày, sau đó thì tình cờ gặp tỷ tỷ."

Ta tự giễu nói: "Cho nên, đệ mới có thể bị ta – một con gà rừng lửa về núi Đan Huyệt?"

Hắn ở trên người ta lau nước mắt, buồn bã nói: "Khi đó đệ chỉ muốn nhanh chóng rời Thanh Khâu... Nhưng những năm tháng sống chung với tỷ tỷ, vẫn cảm thấy tỷ tỷ tốt nhất."

Thiếu niên mở rộng tay đem ta ôm vào trong lồng ngực. Trong lòng ta thương xót, mặc dù cảm thấy tư thế này rất không thỏa đáng, nhưng khi ấy nó bi thương vô cùng, vẫn không nhẫn tâm đẩy nó ra, chỉ từng chút từng chút xoa xoa lưng nó, mong có thể an ủi nó.

Lại nhớ tới Tử Hồ, cũng không biết hồ yêu này làm thế nào dọa nó, khiến nó thất hồn lạc phách thế này. Trong lòng hiếu kỳ, không khỏi hỏi: "Tử Hồ cuối cùng làm gì đệ?"

Nó đột nhiên từ trong ngực ta bắt đầu ngọ nguậy, gương mặt ửng đố đến độ cơ hồ sắp chảy ra nước: "Nàng ta...Nàng ta nhầm thăng trên người đệ mà dựa vào..."

Ta mặc dù có lòng an ủi nó, nhưng nghe thấy lời này vẫn là cực kỳ vui vẻ, thấy nó bộ dáng khó chịu không tự nhiên, chỉ cảm thấy đứa nhóc này bị ta dẫn dắt đến ngốc rồi, tình ái nam nữ không biết cũng thôi đi, thế nhưng lại sợ thành dáng vẻ này. Sờ đinh đầu nó nói: "Vậy sau đó đệ sao lại theo Nguyệt Lão lên Thiên đìn?"

Viền mắt nó đỏ ửng nói: "Khi đó đệ tìm cách thoát khỏi Tử Hồ và Thủ yêu, lại quay về núi Nữ Sàng quan sát một lúc, thấy nhà sập người đi, trong lòng lo lắng sợ hãi, suốt ba ngày tìm kiếm tý khắp nơi mà không thấy bóng dáng. Có một đêm ở trên cây lim dim ngủ, nhìn thấy Tử Hồ và Thủ yêu quay về tìm kiếm, vì vậy liền chạy thực mạng xuống nhân gian, trốn trong một ngôi miếu Nguyệt Lão, không ngờ Tử Hồ lớn gan da dày, thế nhưng cũng đuổi theo xuống, may mà hôm đó Nguyệt Lão hạ phàm, đệ mới hóa về chén

thân, bi thương khẩn cầu, ông ấy mới mang đệ về Thiên đình.”

Ta chỉ vào đám tơ rối trong đình viện xa xa, nói: “Cái này nguyên do lại là vì sao?”

Nó có chút không biết xấu hổ: “Ông lão này cực kỳ cồ hủ. Đệ chẳng qua muôn dựa vào ông ấy tránh Tử Hồi, vẫn muôn xuống trần tìm tỷ. Nhưng ông ấy lại đem đệ chạy về Thiên đình, còn nhiều lần hạ phàm nhưng lại không mang đệ theo...Bất quá bây giờ tốt rồi.” Trong chớp mắt nó bày ra gương mặt tươi cười hờn hở: “Tỷ tỷ nếu đã đến Thiên đình, Cửu Ly đương nhiên cũng sẽ không xuống trần nữa.”

Mặc dù ta gật đầu đồng ý với nó, nhưng trong lòng rõ ràng, lưu lại Thiên đình cuối cùng chẳng qua là suy tính lợi ích, nếu có thể rời khỏi nơi này, ta đương nhiên cam tâm tình nguyện rời đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chân Trời Góc Bé

Cửu Ly nếu đã không có nơi để đi, ta đành phải thu xếp cho nó ở lại phủ Nguyệt Lão. Nguyệt Lão bị nó lừa suốt hai trăm năm, vốn dĩ muốn đuổi nó ra khỏi phủ nhưng lại bị ta hết mực nài nỉ mới cho nó ở lại, chỉ là từ nay về sau nó không thể nào nghịch ngợm như trước đây, ngoài ra còn phải làm một vài công việc quét dọn.

Lúc ta rời khỏi phủ Nguyệt Lão, vẻ mặt nó đau khổ đáng thương lênh đênh theo sau ta, tiễn ta đến cửa. Chúng tiên đồng ở phủ Nguyệt Lão tất thảy đều túa ra cửa xem náo nhiệt mở rộng tầm mắt, tuyệt đối không tin thiếu niên này chính là con thú nhỏ ngày ngày làm tơ hồng rồi thành một nùi, khiến Nguyệt Lão tức đến giật chân.

Dưới ánh nhìn chăm chú thế này, vẻ mặt Cửu Ly có chút ngượng ngùng, ta hướng phía nó khoát khoát tay, cự tuyệt nó ra tiễn, dọc theo con phố chậm rãi quay về Tước La Điện.

Khi ấy đương lúc mặt trời lặn xuống, ánh dương nhàn nhạt khiến cho Thiên giới chìm trong sắc xanh vàng rực rỡ, phảng phất như chốn cung vàng điện ngọc của Đế vương nơi trần gian, nhiều phần phú quý mà lại rất ít cảm giác tiên khí. Dọc đường gặp rất nhiều Tiên nga phi thường bận rộn, tay bưng mâm đào tiên quả tiên mà đi. Ta níu một vị tiên nga ở Tước La Điện, nhìn quả đào tiên trên khay, nuốt một ngụm nước miếng nói: “Tỷ tỷ, đây là có chuyện gì sao?”

Mặt nàng thoảng ửng hồng, trừng mắt nhìn ta: “Ngươi a đầu này cả ngày chơi đùa đến điên rồi, từ hải Long Vương dẫn các long tử và công chúa lên thiên đình dự tiệc. Nói là các Long tử cũng đã thành niên, muốn làm phiền Thiên đế thay các vị Long tử tìm mối lương phối trong Tiên tộc.”

Ta ngơ ngác ngác ngác, không hiểu vì sao nơi nào đó trong lòng khẽ rung lên một chút, tựa như có sợi tơ mảnh cửa vào, vừa xót vừa đau, nhưng lại không chảy máu cũng không thấy thương tích nên đương nhiên cũng không có trở ngại gì lớn. Kéo kéo da mặt, hướng nàng nở nụ cười: “Tỷ tỷ xinh đẹp thế này, lẽ nào là động lòng, muốn làm con dâu nhà Long Vương?”

Tay nàng bưng mâm nhỏ, hung hăng trừng mắt nhìn ta: “Đồ a đầu miệng lưỡi không chịu tích đức!” Bước chân tăng tốc đuổi theo các tiên nga phía trước.

Trong lòng ta khẽ rung động, nhớ tới dáng vẻ u u mê mê hai trăm năm trước của Nhạc Kha, ma xui quỷ khiến niệm một câu quyết ẩn thân, theo sát tiên nga đó mà đi. Một đường theo nàng bước qua hành lang đi qua đình viện, thời gian ước chừng khoảng một chung trà thì bước tới một cung điện. Khi ấy màn đêm cũng đã buông xuống, trong cung điện đèn đuốc sáng choang, xa xa nghe thấy tiếng cười nói ồn ào náo nhiệt.

Nghĩ thấy trong điện có rất đông tiên nhân tiên pháp cao thâm, chút thuật ẩn thân thiền của ta đương nhiên sẽ có thượng tiên phát hiện. Cùng đường bí lối, ta lại đành phải niệm một câu quyết, hóa thành viên trân châu nho nhỏ gắn trên trâm cài trân châu của vị tiên nga bưng đào tiên khi ấy, từ trên cao nhìn xuống, cũng là vị trí cực kỳ tốt.

Tiên nga theo sát các tiên nga khác bưng đủ loại mâm quả tiến vào đại điện, một luồng sáng bắt ngời ập vào khiến ta vô thức híp mắt lại một hồi, lại nhớ tới khi này bản thân chẳng qua là một hạt trân châu, có làm ra cử động này cũng không ai biết được, lập tức vui vẻ, yên tâm bình thản quan sát khách khứa trong điện.

Ngồi ở chủ vị là một nam một nữ dáng vẻ trung niên, người nam diện mạo uy nghiêm nho nhã, người nữ dung mạo với Thái tử điện hạ có ba phần tương tự, mặt phuơng uy nghi, nhìn thấy chính là một người không dễ đối phó.

Bên dưới chính là Thái tử điện hạ và Đồng Sa điện hạ ngồi ở hai bên. Kế đó là bốn vị nam tử trung niên, một người trong đó chính là Đông Hải Long Vương, ba vị còn lại ắt hẳn là Tây Hải Nam Hải cùng Bắc Hải Long Vương rồi. Bốn vị Long Vương này đều đã nhiều tuổi, da mặt đã có nếp nhăn, cũng chẳng có gì để nhìn. Ta đảo mắt qua lại quan sát tỉ mỉ, nhìn thấy bên dưới bố trí theo tuổi tác, các vương tử công chúa khắp nơi lần lượt được sắp xếp theo thứ tự, cũng cực kỳ náo nhiệt. Căn cứ theo tuổi tác, ta rất nhanh tìm được người ta muốn tìm – người thứ năm bên tay phải.

Nhạc Kha một thân cầm bào, nét mặt điềm nhiên đang bưng ly rượu ngắm nghĩa, hai trăm năm không gặp, thăng nhãi này so với trước đây hình như gầy hơn vài phần. Ta đương nhìn hắn đến cực kỳ thăm thiết, suy tính làm cách nào để có thể nhích sát đến bên người hắn dưới tầm mắt của các vị thượng tiên, lại quan sát cẩn thận tỉ mỉ một lần nữa, xem thử bệnh trạng hắn đã tốt hơn chưa thì vị cung nga đó đã đặt mâm quả xuống rồi đi ra ngoài.

Ta ở trên đỉnh đầu nàng mẩy bận gào thét cũng đều không thể khiến nàng quay lại, đành phải cực kỳ ảo não từ trên trâm cài của nàng nhảy xuống, sốt ruột đợi hàng cung nga tiếp theo mau chóng mang thức ăn vào.

Đáng tiếc đoàn cung nga kế tiếp ai nấy đều bưng rau xào, ta vừa không thể biến mình thành một quả trứng chim xào, cũng không thể hóa thành một đĩa rau xanh, vạn nhất bị vị thượng tiên nào đấy ăn vào bụng, gây ra tai họa, chính là một suy tính cực kỳ cực kỳ không tốt rồi.

Ta yên tĩnh giấu mình ở trước cửa đợi rất lâu, cuối cùng đã đợi được một hàng tiên nga đi tới. Lần này các nàng bưng đến anh đào mới hái, ta nhắm mắt nhớ lại vị trí các bàn trên điện một hồi, bất chấp nguy cơ bị nuốt vào bụng nhảy vào trong mâm của một tiên nga trong số đó, chiếc mâm chao đảo, chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, chính là âm thanh chiếc đĩa khẽ đặt xuống bàn, lúc ta lại mở to mắt nhìn, trước mắt là chiếc cẩm thanh tú có vài phần quen thuộc, từ từ nhìn lên, mắt phuơng tinh tế chẳng qua là tùy ý đảo qua khay anh

đào, trong lòng ta đột nhiên khẩn trương, chỉ sợ hắn sẽ đem ta nuốt vào trong bụng.

Anh đào này sắc màu tươi nhuận bóng láng, hương vị thơm ngon, nghĩ thấy ta từ lúc là một con chim tới giờ đã khi nào có thể đỏ mọng khiến người thèm chảy nước miếng thế này? Ánh mắt ấy khẽ dừng lại trên khay một chút rồi lại tùy tiện lướt qua, đương lúc ta thở phào nhẹ nhõm một hơi thì ánh mắt ấy lại quét trở lại, nét kinh ngạc trên mặt chợt lóe lên, đem ánh mắt dừng ở khay anh đào, không ngừng đánh giá.

Nếu không phải lúc này ta hóa thành trái cây, nhất định trán sẽ đổ mồ hôi, ánh mắt thấp thỏm không yên.

Ánh mắt đó cẩn thận nhìn bên trong khay một hồi, hai ngón tay thon dài duỗi tới, trong lòng ta thầm kêu không ổn, cả thân mình đã bị hai ngón tay hàn kẹp trong tay, ta chỉ sợ hắn đem ta nuốt vào trong bụng, nếu như còn bị nhai thịt nhả hột, ta chẳng phải sẽ bị tổn thương nguyên khí trầm trọng? Nhẹ thì mất hết pháp lực, nặng thì bị hàn nhai đến xương cốt không còn.

Ta nơm nớp lo sợ hướng về phía hàn không ngừng ra hiệu, hàn lại như thể hoàn toàn không hay biết, chỉ là khóe môi khẽ nhếch, lại nghiêng đầu hướng sang Long vương nhị điện hạ bên cạnh không biết làm cái gì, nhị điện hạ cũng quay đầu lại, liên tục truy hỏi: “Tam đệ, đệ cười gì vậy?”

Ta tức giận nghĩ: Nhị điện hạ này nhất định là mắt nhìn không tốt, nếu không phải vậy, rõ ràng khóe miệng thẳng nhãi Nhạc Kha này vặn vẹo, biểu tình quý dị, mắt thấy chính là bộ dạng sắp khóc, hàn lại hết lần này đến lần khác đi hỏi cười cái gì?

Hai huynh đệ nhà này ánh mắt đều không tốt giống nhau!

Nhị điện hạ cũng thôi đi, mặc dù nói là mắt không tốt, nhưng trí nhớ lại rõ ràng, xin kết duyên với một thê tử diện mạo và tuổi tác tương xứng cũng không phải là việc khó khăn gì cho lắm. Nhưng con rồng ngốc Nhạc Kha, chẳng những trí nhớ không tốt, ngay đến mắt cũng cực kỳ không tốt, ta ở bên không ngừng nháy mắt ra hiệu thiếu điều động kinh, hàn vẫn không chút phản ứng, chỉ có hai ngón tay vẫn kẹp lấy quả anh đào mà ta hóa thành, kẹp đến độ ta đầu váng mất hoa, hàn mới để trên tay, chậm rãi cho vào trong miệng.

Ta thấy hàm răng hàn càng lúc càng gần tựa như lóe ra hàn quang, tưởng tượng ra cảnh bị hàn cho vào miệng, nhai căm đến độ thay đổi hình dạng rồi nuốt vào bụng, chỉ cảm thấy sợ hãi càng lúc càng tăng, hận không thể hóa về nguyên thân đứng trước mặt hàn. Nhưng hôm nay chính là Thiên đế thiết đãi yến hội, nếu như ta tùy tiện quấy phá, e là so với việc bị Nhạc Kha nuốt vào bụng còn bi thảm hơn.

Ôm chặt tim, ta tưởng rằng nhất định sẽ bị thẳng nhãi này cho vào trong miệng, không biết sao hàn lại nhất thời thay đổi chủ ý, một tay bưng lên ly rượu uống, tiện tay đem ta ném vào trong tay áo, trong khoảnh khắc mùi hoa thạch quỳnh xộc vào mũi.

Ta ở trong tay áo tối om om ngãm lại một hồi: Lê nào thẳng nhãi này đã nhận ra ta? Nhưng nếu nhận ra ta mà còn làm vậy, thật sự là có chút đáng giận rồi!

Trong điện mùi thơm của thức ăn thi thoảng bay vào, cả ngày nay ta ngoại trừ bữa sáng, đến bây giờ miếng nước cũng chưa uống. Vừa kinh hãi vừa bị dọa, hết buồn lại vui, cảm xúc đã có phần mơ hồ. Lại nghe thấy âm thanh yến ấm dưới điện, vừa đói khát vừa không có hứng thú, đương lúc ta mơ mờ màng màng thì nghe được thanh âm đứt quãng khi có khi không của Đông Hải Long Vương truyền tới: “....Bờ biển Đông Hải gần lúc trăng lên lại dâng lên mười trượng, cũng không biết là vì nguyên do gì...”

Ta có lòng muốn đóng tai lên nghe cho rõ ràng, nhưng lại vô cùng buồn ngủ, hương hoa thạch quỳnh này thật khiến ta yên tâm, như thể dễ vắng rất lâu trước đây chỉ là một giấc mộng an lành, ta nhất thời không gượng nổi, nhắm mắt ngủ mất.

Khi tỉnh giấc chỉ cảm thấy trên người hơi lạnh, ta co người lại, ngỡ rằng mình đang ở trên một nhánh cây nơi hậu hoa viên Hoa Thanh Cung, cẩn thận xoay mình chuẩn bị ngủ tiếp, không ngờ vừa chuyển mình lại cảm giác được có một thân mình ấm áp kề sát bên người.

Tiểu tiên ta sống một vạn lẻ bốn trăm năm, ngoại trừ con thú nhỏ Cửu Ly thì vẫn chưa từng cùng người khác đồng sàng cộng chầm. Nghe nói đạo phu chính là ngủ chung một giường. Nhất thời ta có chút hoảng hốt, tưởng rằng Cửu Ly lại chen vào giường của ta, nó bây giờ đã là một thiếu niên đĩnh đạc, sao vẫn có thể cùng ta ngủ chung một giường?

Thằng nhỏ này thật có chút không hiểu lẽ nghĩa rồi!

Ta đẩy đẩy nó, nhắm mắt nói: “Cửu Ly, không được phép lại lên giường của tớ!”

Tay cứng rắn đánh một cái, đến độ da thịt ta ẩn ẩn đau, ta tức giận, mở miệng liền mắng: “Đệ tiểu tử lớn tướng này...” nửa câu sau đã bị tắc ở trong miệng.

Bởi vì ta mắng đến giữa chừng, lúc mở mắt, trong đôi mắt phượng của người ở trước mặt là mặt hồ khẽ lay động từng làn sóng êm đập dịu, cười mắng nói: “Ta sớm biết Cửu Ly tiểu tử đó không đơn thuần!”

Điếc ta cực kỳ muốn nói chính là: Long Tam điện hạ ngài cũng thực không đơn thuần!

Nhưng xét thấy hiện giờ ta đang dán sát vào lồng ngực hắn, thử động hai cái nhưng vẫn bị hắn ôm siết chặt chẽ, đành phải bỏ qua lời này chuyển thành câu khác: “Tiểu tiên... Tiểu tiên sao lại ở đây?”

Vốn dĩ muốn giả vờ mang biểu tình kinh hãi một chút, nhưng đại khái là vì ta trước giờ ở trước mặt hắn bình tĩnh đã quen, nếu như lại mang biểu tình luống cuống một chút ngược lại sẽ có vài phần giả tạo thái quá, nên đành thôi vậy.

Ngón tay ngọc của hắn điểm nhẹ mũi ta, một cánh tay khác lại ôm chặt thắt lưng ta, mỉm cười nhắc nhở: “Anh đào. Anh đào.”

Ta chỉ thấy trên mặt nóng ran, cũng không biết có phải hay không biến thành màu sắc giống trái anh đào

luôn rồi. Không tự nhiên lùi ra sau, lại phát hiện sau lưng không lùi được nữa, bị hắn ôm siết ở trong ngực, không khỏi thẹn quá hóa giận, gắng sức đẩy hắn một cái: “Điện hạ buông tay!”

Hắn chổng đầu nhìn ta một hồi, có chút vô lại: “Không buông thì sao?”

Nếu luận về vô lại, ta vốn dĩ còn lợi hại hơn hắn ba phần. Lúc này trong lòng mặc dù có chút xấu hổ, nhưng nếu chỉ như vậy đã bị hắn dọa sợ, há chẳng phải là làm mất mặt ta rồi sao?

Lập tức che giấu quẩn ý trong lòng, ngẩng đầu quan sát hắn tỉ mỉ, thấy gương mặt hắn trăng nõn, nhưng lại là vẻ khỏe mạnh, trong lòng nhẹ nhõm, cười nhạo nói: “Gặp tỷ tỷ cũng không hỏi một tiếng khỏe không, thật không lẽ phép!”

Hắn trừng mắt nhìn, trong đôi mắt phượng có chút lúng túng chợt lóe lên rồi vụt tắt, lại xụ mặt tức giận nói: “Ai là tỷ tỷ? Tiểu a đầu hai trăm năm không gặp, học được nhiều điều, có gan làm tỷ tỷ của bốn thái tử?”

Ta muốn thử từ trong ngực hắn thoát ra, nhưng hôm nay chứng trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn lại tái phát, ta vùng vẫy mấy lần vẫn không thể thoát ra. Ta vươn tay sờ sờ đầu hắn, than thở nói: “Mặc dù sau này tiểu tiên không định đi thành San Hô, nhưng hoàng cung của Giao nhân trong thành San Hô có rất nhiều giao nương nghe thấy Tam thái tử gọi tiểu tiên tỷ tỷ. Tam điện hạ còn muốn chối sao?”

Trong lòng ta ẩn ẩn có một ý niệm không thoái mái—nếu như hồn phách này của hắn chính là hồn phách đứa con của Thiên đế mà mẫu thân nhặt được, dựa vào bối phận ta chẳng phải sẽ phải gọi hắn một tiếng tiểu cữu cữu rồi?

Vô cớ thấp hơn người một cái đầu, tư vị này thật không dễ chịu.

Vô cớ thấp hơn Nhạc Kha một cái đầu, trong lòng ta lại càng không mong muỗn.

Dù gì cái vẻ mơ hồ này trong nhất thời cũng không thể thanh tịnh rõ ràng được. Thân thể hắn chính là của Long Tam thái tử, lại trong lúc mơ mơ hồ hồ không ít ngày gọi ta tỷ tỷ, lúc này nếu không áp chế hắn, tương lai chẳng phải là luôn luôn thấp hơn hắn một cái đầu?

Mặc dù hắn mang nụ cười yếu ớt nhợt nhạt nhìn ta, cuối cùng vẫn kiên quyết lắc lắc đầu: “Bốn thái tử không nhớ!”

Ta bị hắn ôm trong lòng hết nửa ngày đã có chút xấu hổ, lúc này bất chấp hai người dính sát vào nhau, duỗi hai tay nắm chặt áo hắn nói: “Ngươi dám không nhận! Dám không nhận? Đường đường Đông Hải Long tam thái tử, danh hiệu này để chơi cho vui?”

Hắn khinh thường đáp: “Ta thật không yêu thích gì danh hiệu Đông Hải Long Tam thái tử này! Chẳng qua là loại chuyện như vậy, nhất định là nàng một mực chọc phá ta. Ta một nam tử to cao thế này, gọi một tiểu a

đầu như nàng là tỳ tý, không khỏi làm trò cười cho thiên hạ.”

Trong lòng ta nhớ lại, nhi tử của Thiên đế đương nhiên sẽ coi thường không đi làm nhi tử của Đông Hải Long Vương. Mặc dù Long Vương Phi tâm địa độc ác và Đông Hải Long Vương ham mê tửu sắc đó có yêu thương hắn thế nào cũng không thể thay thế hào quang của Cửu Trùng Thiên a?

Lại nhớ tới tơ hồng trên chân, vốn dĩ muốn tìm cơ hội kiếm Chu Tước Thần quân, nghe nói người có một thanh kiếm uy lực vô cùng, nếu có thể thử một lần cũng tốt. Nhưng bây giờ Nhạc Kha nằm bên cạnh ta, lại khiến ta nhớ đến việc này, trong lòng liền nóng lên, trên mặt nóng ran, cũng không biết nguyên nhân do tơ hồng hay vì nguyên do khác, hiện tại bị hắn ôm chặt trong ngực, thế nhưng trong lòng lại dao động, hương hoa thạch quỳnh thoang thoảng bên mũi, bất giác khiến ta cảm thấy rất yên bình an ổn.

Đây thực sự là suy nghĩ hoang đường cỡ nào.

Có lẽ là đêm qua ngủ dậy chưa tỉnh táo, hôm nay lại bị kích thích quá mức mới có loại ảo tưởng này.

Ta lạnh lùng hừ một tiếng, lại nhớ tới một việc: “Cùng Tam điện hạ nói nhiều như vậy, Tam điện hạ còn nhớ rõ tiểu tiên không?”

Cũng không biết bệnh hay quên của con rồng ngốc này còn nghiêm trọng hay không?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vết Bụi Thời Gian

Chưa bao lâu đã nghe thấy giọng nói trong trảo yêu kiều của cung nga bên ngoài cửa: “Tam thái tử điện hạ, chúng nô tỳ mang bữa khuya tới rồi.”

Ta vẫn chưa ngồi dậy đã cảm thấy bản thân bị thu nhỏ. Lúc nhìn lại, trong đôi mắt Nhạc Kha phản chiếu hình ảnh một trái anh đào đỏ mọng, đang bị hắn kẹp giữa ngón tay, tỉ mỉ quan sát. Hắn thuận miệng nói: “Vào đi.”

Bởi thế, hai cung nga nụ cười thập phần xinh đẹp tiến vào, hương thơm ngào ngạt, đem khay thức ăn trên tay đặt trên bàn, một người trong đó dung mạo xinh đẹp “phụt” cười một tiếng, nói: “Tam điện hạ nếu đã thích anh đào như vậy, nô tỳ lại đi hái một ít cho điện hạ dùng, hà tất cứ luyến tiếc mãi không ăn?”

Một cung nga khác dáng vẻ khỏe mạnh hơn một chút tiến lên hai bước, nở nụ cười lấy lòng nói: “Anh đào trong hậu hoa viên của Thiên đế cực kỳ thơm ngọt. Điện hạ sống dưới biển sâu đã lâu, cũng không dễ gì nhìn thấy.”

Ta bị hắn biến thành một trái anh đào, trong lúc tức giận chăm chú nhìn hắn, cũng tiện phòng bị cho tốt. Việc này lập tức khiến ta nhìn thấy một cảnh tượng thú vị. Chính là ngay khi Nhạc Kha thăng nhãi này nhắc tới hai chữ anh đào, mặt mày hắn luôn luôn có nét nghiêm túc khác với bình thường.

Hắn khoát khoát tay, cực kỳ kiên nhẫn nói: “Các ngươi lui xuống đi.”

Hai cung nga có chút tâm không cam tình không nguyện, quyết luyến không rời lui ra.

Ta ở trên bàn lăn lộn hai cái, lại bị hắn biến ngược trở lại. Không đợi hắn lại gây khó dẽ, lùi ra sau mà đi, thoát ra khỏi cánh tay của hắn, cười hi ha đứng ở trước bàn, đem một khối điểm tâm mà hai cung nga vừa đặt xuống cho vào trong miệng, vừa chỉ vào hắn nói: “Tam điện hạ ngay đến tiểu tiên cũng không nhớ được, lại như thế này ôm tiểu tiên, quả thực là có chút không hợp rồi.”

Hắn hơi mỉm cười nhìn ta nuốt xuống khối điểm tâm, lại đưa tay cầm khối thứ hai mới nói: “Nàng chẳng phải chính là tiểu công chúa của Tu La tộc sao?”

Một miệng điểm tâm nghẹn trong cổ họng ta, thiếu điều muốn cái mạng nhỏ này của bốn tiên.

Hắn xuống giường, lấy cho ta một chung trà nóng, ta nhận lấy từ tay hắn hớp hai ngụm, kế đó mới dò xét xung quanh một hồi, nghĩ lại vừa rồi mà sợ hãi: “Lời này sao có thể nói lung tung? Năm đó tộc Tu La và

Thiên giới đại chiến mấy vạn năm, không biết bao nhiêu chiến thần chiến tướng đã bỏ mạng trong đó. Nếu như để gia quyến của những chiến tướng này nghe được, lý nào không đem tiểu tiên ta xé thành trăm mảnh? Người cho rằng tiểu tiên có chín mạng hay sao?"

Hắn duỗi duỗi ngón tay lau qua khóe môi ta, lại mỉm cười quan sát một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài nói: "Nàng bộ dạng thế này, a dua nịnh nọt, nửa điểm cũng không có dáng vẻ của công chúa Tu La?"

Mặc dù trước nay trong lòng ta thầm oán con rồng ngốc này, nhưng hôm nay thật sự tức giận, hắn đem ta biến thành anh đào cũng thôi đi, nhưng lại ở trên Thiên giới trọng địa khăng khăng đề cập tới tộc Tu La, lẽ nào thấy ta sống ở đây vui vẻ phóng khoáng quá, muốn tăng thêm khổ sở mới được hay sao?

Ta vươn tay cầm hai khối điểm tâm trên khay ôm vào trong ngực, quay đầu hướng phía ngoài mà đi, vừa nói: "Tam điện hạ nếu đã thanh tỉnh, vậy tiểu tiên cũng không việc gì lại ngây ngốc đứng ở đây, cũng tới lúc nghỉ ngơi rồi."

Thiên giới cung điện vô số, ta biết được chẳng qua cũng chỉ là Hoa Thanh Cung, phủ Chu Tước Thần Quân cùng phủ Nguyệt Lão. Lúc bước ra ngoài, chỉ thấy mảnh trăng hình bán nguyệt cong cong, sao lạnh lấp lánh trên bầu trời, trong đình mùi hương hoa cỏ xộc vào mũi, sau lưng lại không một tiếng động. Vốn dĩ ta với Nhạc Kha quen biết, cách biệt hai trăm năm, đêm nay muốn tìm cách đi nhìn hắn, cũng là để an ủn lòng này. Nào ngờ lại bị hắn trêu chọc một hồi, lại ba phen bốn lượt không thèm để ý đến nguy nan của bốn tiên trên Thiên đình, cố nhân này, không nhìn cũng được. Nghĩ vậy, rảo bước hướng ngoài điện mà đi.

Cũng không rõ là sắc trời đã tối hay vì điện này tĩnh mịch vắng vẻ, đi hết nửa canh giờ xung quanh vẫn như cũ không một bóng người. Ngược lại càng đi càng hoang vắng, mặc dù hoa cỏ um tùm, nhưng bất giác lại cảm thấy đáng sợ. Ta kiên trì đi tiếp một lúc, thế nhưng phát hiện cảnh vật xung quanh có chút quen thuộc, chính là nơi mà bản thân đêm đó bị Thái tử điện hạ dọa sợ, ở trong Ngự hoa viên của Thiên đế đi loanh quanh, cuối cùng nghe được thanh âm yếu ớt của nữ tử.

Ta lập tức ngây ngốc đứng tại chỗ, nửa ngày cũng không dám nhúc nhích, nghiêng tai nghe ngóng, chỉ có tiếng cánh hoa khẽ nở hé nhụy cùng tiếng gió nhẹ lùa qua rừng cây, một tiếng côn trùng kêu hay chim hót cũng không có.

Đương lúc ta toàn lực chú ý bỗng nhiên nghe thấy ai đó nói: "Này, tiểu ngốc điểu, sao lại không đi?"

Tâm thần ta tán loạn, cơ hồ khóc ra tiếng, hai chân mềm nhũn ngồi ngay tại chỗ. Sau lưng một đôi tay có lực vươn tới, dù ta đứng dậy. Ta xoay người lao đến, đầu dựa thẳng vào trong ngực hắn, ôm chặt hắn, cơ thể như thể bị lạnh run, nhưng ngửi thấy mùi hương hoa thạch quỳnh dùi dịu, cuối cùng cũng an tâm trở lại.

Hắn hết sức kinh ngạc, vỗ hai cái trên lưng ta, giống như phụ mẫu nơi phàm giới dỗ dành một đứa trẻ. Đến khi hô hấp của ta bình thường trở lại mới nói: "Thanh nhi, sao lại sợ đến thế này?"

Ta ở trong lòng hắn không chịu ra, tức giận chỉ trích: “Còn không phải là ngươi, sao lại nghỉ ngơi ở chỗ nào không biết. Lần trước quá nửa đêm ta đi loanh quanh ở đây, từng nghe thấy thanh âm của một nữ tử, cực kỳ thê lương, trở về liền sợ đến phát bệnh.”

Hắn ở trên lưng ta vỗ vỗ vài lần, cười nói: “Có lẽ là ảo giác của nàng ...”

Ta giận hắn không thèm để tâm, hung hăng ở trong ngực hắn đánh hai cái, nhưng chính là vẫn không dám rời khỏi ngực hắn, sợ sẽ nghe thấy thanh âm thê lương của nữ tử đó.

Trong lúc cười đùa, sợ hãi trong lòng dần dần tản đi. Hắn nắm tay ta đi giữa hoa cỏ, như thể những con đường mòn bị lá rụng che lấp giấu kín hắn đều có thể tìm thấy. Ta nhìn đến thú vị, đương lúc tỉ mỉ quan sát một con đường mòn, bên tai có một tiếng than yếu ớt, một thanh âm thê lương lo lắng nói: “Chạy mau... Con ơi chạy mau...Con ơi chạy mau...”

Ta nhịn không được rùng mình một hồi, lập tức quay đầu nhìn Nhạc Kha, nhưng thấy hắn sắc mặt trắng bệch, mày nhíu chặt, giống như bị cái gì đẩy tóm chặt tâm can đau đớn vô cùng, bàn tay nắm chặt lấy tay ta từ từ dùng lực, xương cốt ta cơ hồ muốn bị hắn nắm đứt.

Thanh âm đó không ngừng quẩn quanh bên tai, như thể có một nữ tử cô đơn thấp giọng kể lể, có lúc một từ cũng không nghe rõ, có lúc chỉ là lời thúc giục lo lắng, không ngừng thúc giục: “Con ơi chạy mau...Con ơi chạy mau...”

Trên lưng ta mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nhưng toàn thân cứng ngắc, hai mắt chỉ ngây ngốc nhìn Nhạc Kha, hắn bỗng nhiên kéo ta, bắt đầu đi xung quanh khắp hoa viên không ngừng tìm kiếm, càng đi càng nhanh, có lúc ở trong bụi hoa khi thì bên tàng cây dừng lại một chút, lần theo tiếng nói mà đi.

Trong lòng ta cực kỳ kinh hãi, chỉ cảm thấy thanh âm này đối với hắn dường như có ma lực, dẫn dụ hắn tìm kiếm khắp nơi. Len lén nhìn hắn, sắc mặt hắn trắng bệch, lo lắng hoảng sợ, cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua nét hối hận như ánh lửa bập bùng nỗi lên trên mặt hắn, từng chút từng chút lóe qua. Lặng lẽ đưa tay, một tay đem hắn đánh bất tỉnh, gọi mây đến rồi đặt hắn lên trên, làm như không nghe thấy thanh âm nữ tử thảm thiết bi thương bên tai, hướng hàn đàm nơi Ly Quang ngụ lại mà đi.

Ta cũng đã mấy ngày không tới đây, lúc tới chỗ hàn đàm, thấy Ly Quang đang nghiêng mình tựa vào núi đá, tâm tình trấn tĩnh trở lại.

Ly Quang đứng dậy giúp ta đặt Nhạc Kha lên trên núi đá, thấy nét mặt hắn đau khổ, lo lắng nói: “Thanh nhi, hắn lại sao vậy?”

Ta đem sự việc kể lại cho hắn nghe. Hắn trầm ngâm rất lâu, thử dò xét: “Lẽ nào là ảo thuật của Giao tộc ta? Vạn năm trước, hoàng cung Giao tộc ta bị trộm đi rất nhiều thư tịch tu luyện ảo thuật, đến bây giờ vẫn chưa tra ra là yêu nghiệt phuơng nào đã lấy. Lý nào chính là nữ tử trong vườn?”

Không đợi ta trả lời, hắn lại nói: “Suy đoán này cũng không ổn. Ảo thuật Giao tộc nghiệp hôn, nếu là hai người nghe được, đương nhiên hai người đều bị nghiệp hôn, có lý nào Thanh nhi từ đầu đến cuối vẫn tỉnh táo, Nhạc Kha lại bị mê hoặc?”

Ta lắc lắc đầu, chỉ vào hắn nói: “Chuyện này cũng dễ giải thích. Nhạc Kha vốn dĩ hôn phách không đầy đủ, dễ dàng bị nghiệp hôn cũng đúng.”

Ly Quang gật đầu phụ họa. Lại thấy hắn có chút buồn rầu: “Thanh nhi sao lại ở cùng một chỗ với Nhạc Kha?”

Sợ hãi trong lòng ta đã tạm thời trấn định, lại nhớ tới lần này tứ hải Long Vương long trọng tiến đến, cười nói: “Qua năm ba ngày nữa, Thiên giới này nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt. Tứ hải Long Vương dẫn theo Long tử Long nữ đã thành niên lên Thiên giới, mong muốn cùng tứ hải kết quan hệ thông gia, cầu được lương phổi. Thiên đế ngày mai sẽ hạ chỉ lệnh cho tộc trưởng quốc chủ các tộc dẫn theo công chúa vương tử lên tham dự yến hội.”

Ly Quang ngẩng đầu sâu lắng quan sát ta một hồi, nói: “Nhạc Kha hắn không đề cập đến mình muốn cưới người nào có hay?”

Ta lắc lắc đầu, chỉ vào hắn cười lớn: “Con rồng ngốc này...Đừng hại công chúa nhà người ta. May công chúa đó đều được nuông chiều vô cùng, vạn nhất cưới về, chưa năm ba ngày đã không nhận ra người nhà...”Ý cười trong lòng dần nhạt, chỉ nghĩ tới ngày Nhạc Kha cưới vợ, hắn che chở nữ tử đó giống như che chở bảo bọc ta, xả thân tương cứu, trong lòng liền cực kỳ không thoải mái.

Lúc đó...lúc đó, hắn lại để ta ở đâu?

“Thanh nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Ly Quang đẩy đẩy ta, ta mới phát hiện bản thân đang thất thần, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn, có thể so sánh với đám tơ hồng rối nùi ở phủ Nguyệt Lão, nhất thời khó có thể giải thích rõ ràng.

—Nói tới tơ hồng chợt khiến ta nhớ lại, ngày mai nhất định phải đi phủ Chu Tước Thần Quân hỏi xin thần binh lợi khí của người dùng một chút.

Ta thuận miệng đáp: “Vừa mới lỡ tay đánh ngất Nhạc Kha, ta đang nghĩ cách ứng phó. Vạn nhất hắn tỉnh lại truy cứu, làm thế nào thì được?”

Ly Quang lại vẫn cười nói: “Chuyện này cũng dễ, Thanh nhi hiện thời cứ quay về nghỉ ngơi, đợi hắn tỉnh lại, lại tìm đại một cớ nào đấy?”

Ta không ngờ quân tử nhân hậu như Ly Quang cũng có thể đưa ra chủ ý thoái thác né tránh thế này, vỗ vai hắn cười lớn: “Đúng là ý hay.” Gọi mây đến, đi về hướng Hoa Thanh Cung.

Ngày thứ hai sắc trời còn chưa sáng tỏ, ta đã xuất hiện ở phủ Chu Tước Thần Quân. Tiên đồng giữ cổng mặc dù niềm nở mời ta vào phủ, nhưng lại nói cho ta một tin tức có chút mất hứng: Chu Tước Thần Quang nhận được ý chỉ của Thiên đế, nửa đêm hôm qua đã xuống hạ giới rồi.

Trong lòng ta nhớ tới sợi tơ hồng trên chân, cũng không biết là do tơ hồng hay nguyên nhân nào khác, lần này gặp lại Nhạc Kha, trong lòng có chút khác lạ, đôi lúc không thể kiềm nén được cảm giác mềm yếu trong lòng. Nghĩ thấy có lẽ sớm cắt đứt tơ hồng, loại tâm tình khác lạ này sẽ có thể dần tiêu biến đi, lại càng mong mỏi ngày quay lại của Chu Tước Thần Quân. Nhưng tiểu đồng bất quá làm nhiệm vụ quét dọn tiếp khách, loại sự tình này cũng không biết rõ tường tận.

Ta hết cách đành bất mãn trở về. Mới tới trước cửa Hoa Thanh Cung đã nghe thấy trong viện tiếng nói chuyện huyên náo, một thanh âm trong trẻo nũng nịu nói: “Thái tử ca ca, phong cảnh nội điện của huynh thật không tệ.”

Chính là Bích Dao.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mộng Như Hẹn Ước

công vụ, cũng không phải là bận rộn kiếm kế sinh nhai a? Chả trách vạn năm vẫn còn lông bông một mình.

Nét mặt hắn ngưng trệ, thả váy ta xuống, cất giọng hỏi: “Tơ nhân duyên này chỉ quản nhân duyên của người phàm, sao lại ở trên chân của nàng?”

Ta muốn bịa ra lời nói dối nào đó để hắn không truy cứu nữa, nghĩ nghĩ một hồi nói: “Đương nhiên là mẫu thân ta xin Nguyệt Lão tự tay buộc lên chân tiểu tiên, Tam Điện hạ lẽ nào không tin?”

Hắn không chút do dự gật gật đầu nói: “Mẫu thân nàng không làm những việc vô vị như thế.”

Tức giận đến độ ta thiếu đi điều cắn đầu lưỡi của mình, suýt nữa quên mất hồn phách bên trong người này với mẫu thân có mối quan hệ. Vắt óc suy nghĩ muốn nghĩ ra một việc gì đấy qua loa đại khái, chỉ mong hắn hiện tại sẽ không tiếp tục truy vấn việc tơ hồng, qua vài ngày nữa, ta tới xin Chu Tước Thần Quân thay ta chém đứt tơ hồng, sẽ lại không có gì để mà lo lắng.

Vì vậy liền nói: “Đêm qua Thanh Loan xuống tay hơi nặng, vẫn mong Điện hạ đừng để bụng! Thanh Loan ở đây xin nhận lỗi với Tam điện hạ. Chỉ là đêm qua Tam điện hạ là bị trúng ảo thuật của Giao tộc? Thật sự có chút dọa người”

Ta không nói đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới sắc mặt hắn lập tức như giá lạnh tháng sáu, khí lạnh bức người. Đương lúc ta phân vân liệu liệu có nên chạy trốn hay không, hắn lại nói ra một câu long trời lở đất: “Thanh âm đêm qua, là giọng nói của mẫu phi ta.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Khúc Bi Ca Chưa Dứt

Ta lấp ba lấp bắp nói: “Mẫu phi của ngươi không phải ở Đông Hải Long Cung sao?” Trong giây lát bỗng nhớ tới một chuyện cũ trước đây.

Bà lão quét dọn núi Đan Huyệt từng kẽ, mẫu thân từng nhặt về một con rồng, lúc ta ở trong Côn Lôn Kính cũng từng thấy qua Nhạc Kha gọi một chim loan lông vũ màu xanh là tỷ tỷ, lúc đó ta cũng không thể xác định đấy là mẫu thân, chỉ phỏng đoán thân phận của hắn mà thôi.

Thần sắc Nhạc Kha có chút bi thương nói: “Thanh nhi cũng biết, Đông Hải Long Vương Tam thái tử từ khi sinh ra chính là một bào thai vô hồn? Hồn phách trong thân thể này là do Long Vương sau này dùng chiêu hồn đại pháp triệu tới?”

Ta gật gật đầu. Việc này lúc ở thành San Hô Giao Vương đã từng nói qua, ta cũng không có gì ngạc nhiên.

Hắn ngây ngốc nhìn ta một hồi, nói: “Vậy Thanh nhi cũng biết, hồn phách Long Vương triệu đến là hồn phách của ai?”

Trong đầu ta như có một cái chùy lớn không ngừng nỗi trống, như thể nghe thấy thanh âm rung trời chuyển đất, nhưng tay chân mặt mũi ngược lại cực kỳ tĩnh lặng, ngay cả tiếng lá cây từ đằng rơ khe khẽ cũng có thể nghe thấy. Hắn chậm rãi nói bên tai: “Năm đó, Thiên giới thái tử cưới hai vị Trắc phi, một vị chính là con gái của chiến thần Thiên giới, vị còn lại là Tiên tử của Côn Lôn Thần giới Ngọc Hư Phong. Mẫu phi của ta chính là đến từ Côn Lôn Thần giới. Sau đó phụ vương xuống hạ giới chấp hành thiên vụ, ta chẳng qua vừa tròn sáu trăm tuổi, mẫu phi đánh không lại vị nữ tử chiến thần đó, liền ném ta từ trên Cửu Trùng Thiên xuống, căn dặn ta dù gì cũng không được để lộ thân phận, lại đem thần vật thượng cổ của Côn Lôn Thần giới là Côn Lôn Kính cột trên người ta để bảo vệ cho ta. Không ngờ ta sau khi rơi xuống hạ giới lại vừa vặn rơi trên nhành cây ngô đồng ở núi Đan Huyệt, vừa vặn được mẫu thân nàng là Bích Hoàng công chúa cứu.”

“Mẫu thân... Mẫu thân đã cứu ngươi?” Suy đoán trong lòng được chứng thực, ta nói không nên lời đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy trước mặt chính là tầng tầng sương vụ, muốn vén lên mà không vén được. Chuyện của mẫu thân năm đó, ngoại trừ Tu La Vương thì chỉ có người trước mắt là rõ ràng nhất, cũng không giống với Giao Vương, trong đó còn có cả lời đồn đái, không thể khiến ta tin được.

Hắn gật gật đầu, nói: “Năm đó ta được mẫu thân của nàng cứu, tiếng là tỷ đệ nhưng kỳ thực lại như mẫu tử. Đúng lúc người tròn hai vạn tuổi, dẫn theo ta ra ngoài du ngoạn. Không ngờ sau đó lại tình cờ gặp Tu

La Vương.”

Trong lòng ta kích động, tựa như thủy triều không ngừng dâng lên, hết nửa ngày mới mở đôi môi khô khốc, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân cùng Tu La Vương...Hai người họ...”

Nhạc Kha dường như hiểu được sợ hãi của ta, đưa tay nắm chặt tay ta, ta lúc này mới cảm giác được bản thân đang siết chặt tay thành nắm đấm, cẳng thằng đến độ toàn thân đều cứng ngắc. Hắn từ từ tháo từng ngón tay ta ra, nắm chặt trong bàn tay mình như thể muốn từ đó truyền cho ta chút sức lực của hắn, nói: “Thanh nhi, nàng không cần phải căng thẳng. Mẫu thân và phụ thân nàng chính là đôi phu thê ân ái nhất. Tu La Vương là một nam tử hán quang minh lỗi lạc, hành sự rõ ràng không câu nệ, đối xử với mẫu thân nàng cũng cực kỳ tốt. Hai người quen biết bốn vạn năm mới thành thân, một vạn năm sau mới có nàng. Năm đó lúc nàng chào đời, cả thành Tu La ăn mừng suốt ba ngày ba đêm, cha nàng ôm nàng đứng nghiêm trang trên tường thành, cao hứng đến độ suýt nữa thì rơi từ trên tường thành xuống, say khướt suốt hai ngày.”

Mắt ta không thể xuyên qua năm tháng, không thể quay về một vạn bốn trăm năm trước, chứng kiến thời khắc ta sinh ra, cả thành Tu La ăn mừng suốt đêm, nhưng ta mơ hồ có thể tưởng tượng được đáng vẻ khi cười của người, đôi mắt sáng lấp lánh, hàm răng trắng bóng, ánh mắt nhìn ta tất cả đều là vui mừng không ngớt....Nước mắt từng chút từng chút một lăn dài. Những phỏng đoán cùng lo lắng bấy lâu đều đặt xuống, ta nhớ tới lần đầu tiên gặp người, một nam nhân to cao chín thước khí thế bừng bừng từng chút từng chút ngồi thấp xuống, đáng vẻ vừa mừng vừa lo, nhiều năm như vậy, đến lúc này vẫn không hiểu được những chua cay vui buồn trong đó.

Bất luận là đắng cay bởi bao ánh mắt lạnh lẽo, bất luận là bản thân đã từng không ít lần tự thấy xót xa bởi chính mình cô độc, những oán hận căm phẫn bất bình ẩn giấu bấy nay vào giờ phút này đều tan biến hết. Cuối cùng ta đã có thể buông bỏ—ta sinh ra, cũng được phụ mẫu song thân tươi cười đón nhận, là đứa con mà phụ mẫu trông mong, dân chúng cả thành ăn mừng nghênh đón ta vừa chào đời. So với việc Đan Chu sinh ra, bách điểu hướng hạ, núi Đan Huyệt phong cảnh đẹp đẽ không bút mực nào tả xiết, một chút cũng không thua kém.

Ta lao về phía trước, ôm chặt nam tử trước mắt, bất chấp cẩm sam sạch sẽ của hắn, bất chấp hắn ngọc dung xinh đẹp, chỉ cất tiếng khóc lớn, nước mắt như hồng thủy cuồn cuộn trào ra, vạn năm phẫn hận nhất thời được giải tỏa, giờ phút này khó mà nép được.

Đợi đến khi ta đem nước mắt quét đầy vạt áo trước ngực hắn, cổ họng khóc đến khàn giọng, lúc này hắn mới đỡ ta dậy, lấy khăn tay lau sạch vết nước mắt trên mặt ta, từ tốn nói: “Chỉ là trong khoảng thời gian mấy vạn năm lúc nàng còn chưa sinh ra, Thiên giới và Tộc Tu La chiến tranh liên miên không dứt. Phụ vương ta kế vị Thiên đế, phong con gái chiến thần làm Thiên hậu. Rất nhiều lần, ta cực kỳ muốn xông lên Cửu Trùng Thiên hỏi thử Phụ vương về tông tích của mẫu phi, nhưng vì ở dưới hạ giới bị không ít Thiên binh Thiên tướng truy sát nên đành thôi. Sau này tâm tàn ý lạnh, chỉ theo bên cạnh mẫu thân nàng, xem bà như thân nhân. Có điều lúc bà mới thành thân với Tu La Vương, cũng chưa từng nói với ngoại tổ mẫu của

nàng, sợ ngoại tố mẫu nàng không chịu đồng ý. Đành phải đợi đến khi sinh nàng ra, trước phái hai cô nương tộc Tu La đến núi Đan Huyệt báo tin mừng, nào ngờ ngoại tố mẫu nàng tức giận quá độ mà qua đời. Khi ấy Thiên giới và tộc Tu La lại bắt đầu đánh nhau, lại đương lúc quyết chiến sinh tử, Tu La Vương bất đắc dĩ đành để hai mẹ con nàng ở lại thành Tu La, bản thân thì đến Thiên hà quyết chiến.”

Phụ mẫu lần này cách biệt, liền chính là vĩnh viễn.

Sự việc sau đó, ta đại khái đã hiểu được, nhưng vẫn cực kỳ muôn biết, mặc dù nước mắt rưng rưng vẫn một mực hối thúc hắn nói tiếp.

Nhạc Kha ngừng một chút, nói: “Năm đó ta bảo vệ mẫu thân nàng và nàng về núi Đan Huyệt chịu tang, nhưng còn chưa đến nơi đã bị trưởng tộc Xích Diễm ngăn ở giữa đường. Trên người bà ta mặc tang phục, chỉ vào mẫu thân nàng nói bà bất hiếu. Mẫu thân nàng đang ôm nàng chạy đến dưới chân núi Đan Huyệt... chính lúc tỷ muội hai người đang tranh chấp, trên trời hạ xuống thánh chỉ, phạt mẫu thân nàng chịu chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi, thì ra là do tộc trưởng Xích Diễm căm hận bà hại chết mẫu thân, đích thân lên Thiên giới xin hình phạt.”

Toàn thân ta không nhịn được run lên, hơn vạn năm qua ta coi dì như thân mẫu của mình, nhưng thì ra cái chết của mẫu thân ta lại liên can tới dì không ít. Nhưng dượng lại chết dưới tay phụ thân, ân oán trong đó khó mà lý giải, ta có thể làm sao đây?

Hắn ôm chặt ta vào trong ngực, giọng nói trầm thấp, giống như đang nhớ lại cảnh tượng khi ấy: “Tiểu Thanh Loan nhi, khi ấy nàng chào đời bất quá vừa mới được năm ngày, vẫn còn là một con chim non khóc oe oe đòi ăn, Xích Diễm nói với mẫu thân nàng, nếu bà có thể chịu được chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi, sẽ cho phép bà lên núi Đan Huyệt gặp ngoại tố mẫu nàng lần cuối. Mẫu thân nàng đành phải giao nàng cho Xích Diễm, trời đất mây vần gió nổi, lôi điện xé toạc khoảng không, mẫu thân nàng mặc dù có bảy vạn năm tu vi cũng chống cự không nổi Hồng Thiên Huyền Lôi này, đến đạo thứ bảy mươi sáu, bà đã thoi thóp, ta lao về phía trước thay bà đỡ một đạo, nhưng tu vi ta còn thấp, bị một kích này giáng xuống ba hồn bảy phách liền rời khỏi cơ thể.”

Ta ôm chặt hắn, dường như hắn là mảnh gỗ cuối cùng trên biển cả mênh mông, là đốm lửa còn sót lại duy nhất nơi núi sâu tuyết đọng, không thể nào rời xa nữa. Trong ngực là chớp vang sóng dội, từng đợt từng đợt chấn động đến mức ta đầu choáng mắt hoa, tay chân đều mềm nhũn. Hắn đặt cẩm trên gáy ta, ta chỉ cảm thấy nơi nào đó dần dần bị thấm ướt, nong nóng, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo, hắn nghẹn ngào nói: “Ba hồn bảy phách của ta cứ lẩn quẩn không chịu rời đi, nhìn thấy đến đạo thứ tám mươi, nhị công chúa bà... hơi thở bà đã không còn, đạo Hồng Thiên Huyền Lôi cuối cùng đã làm hồn phách của bà tan thành mây khói...”

“Trưởng tộc Xích Diễm nhìn thấy mẫu thân nàng đã biến mất trong bát hoang tú hải, ôm nàng dẫn tùy tùng rời đi. Đến khi Tu La Vương vội vàng chạy đến, nơi đó chỉ còn Long thân của ta cùng với hồn phách

bị tách ra, đôi mắt ông dường như muốn chảy máu, nhìn thấy chính là một màu đỏ rực. Ta thấy ông ấy sau đó vội vã quay đi, cuối cùng hồn phách phiêu tán, rơi vào một mảnh u tối.”

Ta lảo đảo sấp ngã, nhớ lại chuyện xưa, chỉ còn căm hận. Chỉ trong mấy ngày phụ thân bước vào chiến trận đã không thể nào giữ lại tính mệnh của mẫu thân, có thể thấy được trận đại chiến đó bi thảm thế nào. Tiên giới vẫn luôn đồn đãi Tu La Vương Nhiếp Phân tính tình tàn bạo hung ác, nhưng không một ai biết được, lúc mẫu thân hồn phi phách tán, e là trong lòng người tựa như địa ngục, Hồng Liên Liệt Hỏa rực cháy, binh khí nào có thể dập tắt?

Ta từng nghe nói trận đại chiến giữa Thiên giới và bộ tộc Tu La cuối cùng hai bên đều bị tổn thất. Mười vạn thiết kỵ tộc Tu La chỉ còn lại bốn vạn, Thiên giới cũng tử thương vô số chiến tướng, trong đó có cả chiến tướng của Điều tộc – dương Phượng Đạm, còn có cả chiến tướng duy nhất của Thiên giới, cũng chính là phụ thân của Thiên hậu hiện tại, cũng đã chết trong trận đại chiến đó.

Một lúc sau, Nhạc Kha mới nói: “Lúc ta tỉnh lại, hồn phách đã ở trong người Long Tam Thái tử. Cảnh vật thay đổi, chính là ba ngàn năm trăm năm đã trôi qua. Nhưng sau nhiều năm như vậy, ta lại chưa từng nghe thấy bất kỳ lời đồn đại nào về mẫu phi. Dường như mẫu phi chính là điều bí mật nhất trên Cửu Trùng Thiên, không ai nhắc đến.”

Ta từ trong ngực hắt hối dậy, trong lòng đau thương không dứt, nhưng vẫn nhịn không được hỏi : “Lẽ nào giọng nói đêm qua ngươi nghe được trong Ngự hoa viên của Thiên đế là giọng nói của Thiên phi nương nương?”

Trong mắt hắt lóe lên một tia bi thương, như thể nhớ lại tình cảnh điên cuồng đêm qua, hung hăng nói: “Cũng không biết vì sao, ta chỉ nghe được tiếng nói của mẫu thân, nhưng tìm tới tìm lui vẫn tìm không được bà ở đâu...”

Ta lùi về sau một bước, mặc dù qua hôm nay hắt đem chuyện cũ nói rõ ràng, xua đi phiền muộn đau thương trong lòng ta, nhưng nhìn thấy dáng vẻ dọa người thế này của hắt, thật sự có cảm giác đáng sợ.

Hắt cắn chặt răng, cuối cùng nhớ tới ta: “....Nàng a đầu nhẫn tâm này, đêm qua nếu không phải nàng đánh ta bất tỉnh...”

Ta lau đi nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt, cũng không rõ là vì đau lòng cho bản thân hay là vì đau lòng cho hắt. Chỉ thấy chuyện trước không sai chuyện sau không đề cập đến, nhưng hắt dần vặt trăn trở cho đến tận bây giờ, thay đổi thân phận diện mạo, lại vẫn như trước đây chưa từng tìm được mẫu phi của mình, đắng cay khổ sở trong đó, há có thể nói với người ngoài?

Ta khua khua tay, đem nước mắt trên tay quét hết vào quần áo, hốc mắt đỏ hoe chỉ ra bên ngoài nói: “Đây là nơi nào? Người điên rồi sao?” Lại thấy ta sợ hắt thế này, quả thật nực cười. Nếu như hắt muốn động thủ với ta, từ mấy trăm năm trước đã sớm ra tay, há có thể để ta hành hung hắt một trận, lại còn bứt

vảy rồng của hắn?

Thấy hắn vờ như muốn đánh ta, ta cũng không thèm lùi về sau, tiến lên hai bước lao thẳng vào lồng ngực hắn, ôm chặt eo hắn xấu xa nói: “Đánh đi. Người đánh đi a. Dù sao ngươi cũng từng gọi mẫu thân là tỷ tỷ, nói ra ta còn phải gọi ngươi một tiếng tiểu cữu cữu, miễn là ngươi có thể xuống tay.”

Hắn quay đi lau lau mặt hai cái, quay đầu lại nhéo mũi ta một cái, cười vang nói: “Ta chẳng phải cũng từng gọi nàng là tỷ tỷ sao? Việc này nên tính thế nào?”

Ta thật chưa từng nhớ tới điểm này. Chỉ ngơ ngơ ngác ngác nhìn hắn. Hắn ôm ta vào lòng, thản nhiên nói: “Trưởng tử của Thiên đế sớm đã hồn phách tứ tán, hiện tại ở bên cạnh nàng chính là Tam thái tử của Đông Hải Long Vương, tiếng tiểu cữu cữu này thật không dám đương.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Truy Tìm Dấu Tích

Nửa đêm, Nhạc Kha với ta sóng vai nhau ngồi trong Ngự hoa viên của Thiên Đế, trên đầu là một tán lá chuối, ta thấp giọng nói: “Đáng tiếc là không có mưa, nước mưa rơi trên lá chuối cũng khá thú vị.” Chẳng qua đây là tự trấn an chính mình. Mặc dù hắn đã năm lần bảy lượt cam đoan với ta giọng nói thê lương đó chính là Côn Lôn Thiên phi, nhưng ta nghi ngờ hắn vì thương nhớ mẫu thân đến độ nảy sinh ảo giác, trong lòng run rẩy, len lén kéo góc tay áo hắn không buông.

Hôm nay Thái tử điện hạ thiết yến chiêu đãi Long tử Long nữ ở bốn phương, tiệc đến giữa chừng hắn đã lén lút chuồn ra ngoài tìm ta, giải đáp hết thảy những ngờ vực trong lòng ta, quả thật cũng có thể xem là một chuyện tốt. Chỉ là, nếu như hắn đã nghe được tiếng kêu của mẫu thân, đương nhiên không chịu buông tay, cho nên hẹn ta ban đêm cùng nhau đến Ngự hoa viên tìm kiếm, truy tìm chân tướng.

Có lẽ hôm nay hắn đã nói hết với ta, đem chuyện kia lý giải rõ ràng, kỳ thật không giống bộ dạng kích động như đêm qua. Chỉ là đôi mi dài nhíu chặt, lúc nghiêng đầu vô tình phát hiện ta cẩn thận dè dặt, vì vậy kéo đôi tay lạnh buốt của ta qua, chà xát vài lần. Lòng bàn tay mồ hôi lạnh đỗ ròng ròng, hắn cũng không chút ghét bỏ, chỉ đem khăn lụa lau sạch.

Trong lòng ta sợ hãi, suy nghĩ vẫn vơ, khiến ta nhớ tới một chuyện khác, hỏi: “Ở trong Côn Lôn Kính ta nhìn thấy một người lướt nước mà đi, tiến vào trong một gian thạch thất nhỏ...”

Hắn sờ sờ mấy sợi tóc trên đỉnh đầu ta, nói: “Có phải nàng nhìn thấy một thiếu niên ngủ say trong quan tài?”

Ta gật gật đầu, nhất thời quên mất sợ hãi trong lòng, nói: “Thiếu niên đó là - -“

“Chính là tiểu cữu cữu của nàng.” Hắn vỗ nhẹ lòng bàn tay ta, cười đùa: “Sau đó, ta dần dần tỉnh lại mới phát hiện ba hồn trên người đã thoát ra. Một hồn bị triệu tới trên người Long tam thái tử, một hồn vì bị tổn thương quá nặng, ở trong Côn Lôn Kính tu bổ, hồn còn lại đại khái là do hôm đó sự tình cấp bách, đương nhiên là được Tu La Vương dùng pháp thuật giữ lại trên nguyên thể.”

Ta nhớ tới tính cách bất đồng của hai mảnh hồn đó, bản thân ở trong Côn Lôn Thần Kính ngẫu nhiên gặp được chính là phần hồn phong lưu tiêu sai, ngạc nhiên nói: “Ta thấy ngươi sao lại có lúc tính cách bất đồng, lúc nóng lúc lạnh.” Ngón tay chọc chọc vào lồng ngực cường tráng của hắn, nói: “Trong thân thể này là mảnh hồn nào?”

Khóe môi hắn cong lên thành một đường, ẩn ẩn chút ý cười, nói: “Lúc trước triệu tới trên thân thể này

chính là mảnh hồn mà nàng gặp lần đầu tiên, tùy tiện thích cười. Chỉ là sau này một mảnh hồn khác ở trong Côn Lôn Kính tu bổ đã xong, liền lần theo dấu vết xuất ra ngoài, chiếm lấy thân thể này. Nhưng cũng không biết là chiêu hồn đại pháp của Phụ vương không thành công hay bởi nguyên do gì khác mà hai mảnh hồn chung quy không thể hợp nhất, vì vậy hồn phách bị trực xuất ra đành phải quay về trú tạm trong Côn Lôn Kính. Sau này bị Tử Mạch ở thành San Hô làm tổn thương, mảnh hồn kia thế nhưng lại xuất ra quay về Côn Lôn Kính để tu bổ nên mới có thể hợp nhất hai hồn. Chẳng qua là hiện giờ nhất thời không gặp được Tu La Vương, tiên pháp ông ấy cao diệu, mảnh hồn được ông ấy giữ lại cũng không thể thoát khỏi bản thể."

Trong lòng ta nhất thời cảm thấy khó xử. Hồn phách này chính là của Nhạc Kha, chân thân đó của hắn với ta có chút xa lạ, nếu hắn quay về làm Trưởng tử của Thiên đế, đây cũng là điều đương nhiên. Nhưng không biết vì sao ta lại có chút không cam lòng. Có lẽ ta đã nhìn quen cái vỏ Long Tam thái tử, thay bằng một cái vỏ khác, theo bản năng đương nhiên sẽ có cảm giác đấy chính là một người xa lạ.

Hắn thấy ta cẩn mội không nói, hỏi: "Tiểu a đầu đang nghĩ gì vậy?"

Ta thu hết dũng khí mới thành thật thay hắn nói ra lời: "Nếu ta là ngươi, nhất thời đương nhiên cũng có chút khó khăn. Đã dùng quen thân thể của Long Tam thái tử, lại quay về chân thân của mình... Nhưng nếu lâu ngày lại không trở về chân thân, quả thực cũng không nên."

Hắn gõ nhẹ trán ta một cái, thở dài: "Tiểu ngốc điểu suy nghĩ thật dễ dàng. Chẳng qua tiên pháp nàng còn thấp, đương nhiên nhìn không ra nguyên thể ta đã bị hủy hoại, chẳng qua là Tu La Vương dùng tiên pháp chấp nối lại mà thôi. Có muốn dùng cũng không thể được a. Hiện tại phương pháp tốt nhất chính là làm cho mảnh hồn bị trấn giữ thoát ra, ba hồn hợp nhất, chứng bệnh hay quên của ta đại khái mới có thể khỏi được. Đó là tiên pháp, đương nhiên cũng có thể trị liệu."

Lời này kỳ thật đã giải tỏa được băn khoăn trong lòng ta. Ngẩng đầu nhìn, màn đêm càng lúc càng đậm, không khỏi ngạc nhiên nói: "Đêm nay thật kỳ lạ, đã đợi quá nửa đêm vì sao vẫn không có tiếng nói?"

Nét đau khổ ẩn nhẫn chợt lóe lên trên mặt hắn. Kéo bàn tay ta nói: "Chi bằng thử tìm chung quanh xem?"

Nhưng đêm nay Ngự Hoa Viên yên tĩnh vắng vẻ, bất quá chỉ là tiếng côn trùng non cùng tiếng gió xào xác, ngoài ra không còn bất kỳ động tĩnh nào khác. Mắt thấy hai canh giờ nữa lại trôi qua, bầu trời dần sáng, đêm nay khẳng định lại không thu hoạch được gì, hai chân ta mệt mỏi đau nhức âm ỉ, an ủi hắn: "Có lẽ là đêm nay Thiên phi nương nương mệt nên tìm chỗ nghỉ ngơi rồi, chi bằng buổi tối chúng ta lại tới?"

Hắn ngẫm nghĩ, không còn cách nào khác, đành phải rời khỏi nơi này.

Ta với hắn vừa đi vừa nói chuyện, lại nhớ tới Ly Quang cô đơn một mình nơi hàn đầm, bàn bạc với hắn: "Chi bằng chúng ta tới thiện phòng lén trộm chút điểm tâm sáng cho hắn lót dạ?"

Hắn gật gật đầu, nói: "Cũng thật làm khó hắn rồi. Nếu như không phải tìm nàng... Đều là nàng chim ngốc

này!"

Ta đã biết hắn sẽ không nghĩ mình là "Tiểu cữu cữu", trong lòng cực kỳ bình tĩnh, đáp trả lại: "Ngươi chẳng qua là một con rồng ngốc, có tư cách gì kêu ta là chim ngốc?"

Hắn đột nhiên tiến tới che miệng ta lại, thấp giọng nói bên tai ta: "Có cung nga." Rồi kéo ta tới bên núi đá trốn đi. Hai tiên nga tiến tới đang bưng hai hộp thức ăn sơn son thếp vàng, vừa đi vừa oán giận nói: "Thái tử phi nương nương tương lai được nuông chiều quá đáng, quá nửa đêm còn dǎn vặt mọi người. Chẳng qua là ăn khuya vài miếng cũng bắt bẻ tới bắt bẻ lui."

Tiên nga kia nói: "Cô còn không hiểu sao? Thái tử phi nương nương cao quý vì là hậu duệ lục giới, soi mói chút cũng là lẽ thường. Ta với cô có thể hầu hạ nàng ấy, âu cũng là phúc khí."

Tiên nga đầu tiên không tin nói: "Sớm đã nghe nói Xích Diêm Trưởng tộc Điều tộc nghiêm chính vô tư, không hiểu sao lại dạy ra đứa con gái không giống bà?"

Hai người bước qua chỗ rẽ, tiếng nói dần dần không rõ, có lẽ đã đi xa rồi.

Ta bị Nhạc Kha che hết mũi miệng, đợi đến khi hai tiên nga đã đi xa vẫn chưa thấy hắn buông ra, vươn tay đánh hắn một cái, bức mình nói: "Còn chưa thả ra?"

Hắn giống như vừa mới tỉnh mộng, hoảng hốt thả tay xuống, bước nhanh về phía trước, ta ở phía sau đuổi theo hắn đến mức thở hồng hộc, tức giận nói: "Này, ngươi như vậy là đang nổi nóng sao?"

Hắn đột ngột quay đầu lại, nhưng lại là vẻ mặt cười hi hi, hai mắt lấp lánh như sao, nói: "Lời này là thế nào? Chẳng qua là ta đói bụng rồi, sốt ruột muốn nhanh chóng đi thiện phòng mà thôi."

Vẻ mặt này, đích thực là gương mặt tươi cười của Nhạc Kha thích trêu hoa ghẹo nguyệt trước kia. Ta lùi về sau hai bước, trong đầu vang lên một hồi chuông cảnh báo, cứ thế koong koong gióng lên nhiều lần. Xoa xoa ngực thầm nghĩ: Chu Tước Thần Quân, ngươi nếu còn không trở lại, nói không chừng ta quả thực sẽ phạm phải tội lỗi không thể nào tha thứ được.—Chẳng qua, coi như là ta phạm tội đi, chắc chắn không phải do chủ ý của bản thân, mà vì sợi tơ nhân duyên chết tiệt của Nguyệt Lão.

Ta lấy lại bình tĩnh, lạnh mặt nhìn hắn, rảo bước về phía trước mà đi.

Đợi đến khi ta và Nhạc Kha gom được hai túi thức ăn đi đến hàn đầm, liếc thấy Ly Quang đang tựa người trên núi đá, thấy hai người bọn ta song song bước tới, tựa như có điều gì suy nghĩ mà liếc mắt nhìn một lúc. Hắn chậm rãi ngồi thẳng người dậy, thản nhiên cười nói: "Đêm nay tới đủ cả hai người."

Chuyện tìm kiếm thân mẫu của Nhạc Kha, cũng không biết hắn liệu có muốn cho Ly Quang biết hay không. Việc này ta không tiện làm chủ, bất giác quay đầu nhìn hắn, vừa đúng lúc hắn cũng quay đầu sang nhìn ta, suy nghĩ cả hai không ngờ lại giống nhau, không khỏi bối mắt nhìn nhau bật cười một tiếng.

Ly Quang nhìn nhìn, nét mặt có chút khó coi, nói: “Ta cũng không biết oan gia hai người từ khi nào lại ăn ý như vậy? Chẳng phải trước đây cãi nhau ầm ĩ, không hợp nhau chút nào sao?”

Lời này của hắn quả thật không sai.

Trước đây ba người bọn ta cùng nhau ngao du khắp nơi, ta với Nhạc Kha luôn luôn bất đồng ý kiến, lúc đó vai trò quan trọng của Ly Quang liền được phát huy. Trong hai ta, hắn nếu như nghiêng về phía bên nào, người kia chỉ còn cách nghe theo. Vì việc này, Ly Quang không ít lần bị Nhạc Kha oán giận bởi phần lớn hắn đều về phe của ta.

Ta bước lên đem gói đồ trong tay mở ra, trải trên núi đá, cười nói: “Chúng ta hợp tác, chẳng phải là vì đem chút điểm tâm cho người sao? Cũng giảm bớt phiền toái cho người.”

Hắn nhận lấy một khối điểm tâm, cắn xuống phân nửa, chậm rãi nói: “Chuyện này kỳ thật cũng không có gì khiến ta vất vả.” Ăn một hồi lâu giống như khó mà nuốt xuống được. Ta vỗ trán một cái, than thở: “Xem đầu óc của ta này. Nhất định là điểm tâm hơi khô, người khó lòng nuốt trôi.” Niệm một câu tiên quyết, đem ấm trà trong phòng mình chuyển tới, lại biến ra ba cái cốc, rót cho mỗi người một cốc trà lạnh. Đưa cốc trà qua cho hắn “Ta thấy ngươi nuốt nửa ngày cũng không nuốt được, điểm tâm này cũng hơi khô khan.”

Hắn đem trà trong cốc một hớp uống hết sạch, ta thấy nét mặt hắn rất khổ sở, cũng nhấc cốc lên uống một ngụm, lập tức phun ra, oán giận nói: “Trà này ai pha vậy, sao lại đắng thế này?”

Hắn hốt hoảng hỏi lại một câu: “Đắng sao? Ta không cảm thấy!”

Ta cảm thấy hắn hôm nay quả thật có chút kỳ lạ, rõ ràng là trà đắng đến độ lông mày cau lại một chõ, sao còn hỏi lại ta? Liếc mắt nói: “Hôm nay ngươi bị ngốc à?”

Nhạc Kha đã thu lại vẻ mặt cười hi hi ha ha trước đó, lúc này cũng khe khẽ cười khổ. Ta thấy hắn càng kỳ quái hơn, nước trà trong cốc chưa uống miếng nào, sao lại bày ra nụ cười khổ chứ?”

Hôm nay hai người bọn hắn quá sức kỳ quái, quả thật khiến ta nỗi nóng, cũng không biết bọn hắn suy nghĩ cái gì. Đành phải tự mình cầm lấy một khối điểm tâm mà ăn, lại hớp một ngụm trà, thở dài: “Đắng a, đắng quá a!”

Nhạc Kha hỏi ngược lại: “Nàng có gì lại thấy đắng chứ?”

Ta liếc xéo hắn một cái, nói: “Đầu lưỡi ta cũng chưa từng bị hỏng, sao lại không nếm thấy vị đắng chứ?”

Hai người bọn hắn nhất loạt nhìn nhau cười khổ.

Ly Quang vất vả đem khối điểm tâm nuốt xuống, chậm rãi nói: “Thanh nhi, hôm nay ta hỏi nàng một chuyện, chuyện hôm đó ta đề cập với nàng, nàng còn nhớ hay không?”

Hắn nói với ta ngàn chuyện vạn chuyện, ta sao có thể từng chuyện từng chuyện đều ghi nhớ trong lòng? Nhưng thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, lại không dám qua loa cho qua, nghiêm đầu nhói lại một chút, trong lòng lộp bộp bộp bộp, không phải là hắn nhắc tới chuyện đó chứ?

Hôm ấy, ta với hắn lần đầu gặp lại nhau trên Thiên giới, hắn nói muốn cưới ta, bây giờ nhắc lại, lẽ nào là chuyện này?

Ta đưa tay ôm lấy chân trái Nhạc Kha, muốn cởi giày ra, hắn tránh tránh hai lần, nhìn thấy ta mảy may không hề dịch chuyển, đành phải hướng về phía Ly Quang nở nụ cười ngượng ngùng, để cho ta tùy ý.

Ta cởi giày hắn ra, kéo vớ xuống rồi lại vén ống quần hắn lên một chút, sợi chỉ lấp lóe, phát ra ánh sáng mờ mờ, chỉ vào cổ chân hắn nói: “Các ngươi xem.”

Hai người bọn hắn đều cúi đầu nhìn xuống, thấy trên cổ chân Nhạc Kha là một sợi tơ hồng khi ẩn khi hiện, Ly Quang sống dưới biển sâu đã lâu, ngờ vực hỏi: “Đây là cái gì?”

Thanh âm của Nhạc Kha có chút run run: “Tơ nhân duyên.” Lãm bẩm nói: “Đây là chuyện lúc nào, sao ta lại không biết?” Đột ngột ngẩng đầu, hai mắt phát ra tia sáng, chăm chú nhìn ta, giống như ta chính là Nguyệt Lão thay hắn an bài hôn nhân đại sự, cực kỳ cảm kích không thôi.

Ta đẩy hắn một cái, nói: “Lẽ nào tới hôm nay ngươi mới nhìn thấy?”

Hắn liên tục gật đầu, lại nhấc chân lên quan sát cẩn thận, như thế ôm lấy bảo vật trân quý, ta đưa tay đẩy hắn ngã trên mặt đất, tức giận nói: “Đâu phải bảo vật gì, bất quá chỉ là cái móng vuốt mà thôi.”

Nếu hiện về chân thân, chân hắn chẳng phải cũng chỉ là vuốt rồng thôi sao?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Khi Hoa Quỳnh Nở

Nhin bộ dạng cười vui vẻ đến ngu ngơ như vậy của Nhạc Kha, ta suýt chút nữa cho rằng hắn lại quay trở về dáng vẻ hổ đồ như trước đây lúc ở thành San Hô, len lén chọc chọc cánh tay Ly Quang, nhẹ giọng nói: “Con rồng ngốc này lẽ nào lại phát bệnh hay quên rồi?”

Ly Quang nhân thể nắm lấy tay ta, khẽ nói: “Có lẽ hắn nghe nói trong lúc bản thân không hay biết gì có được một sợi nhân duyên, không biết sẽ thành thân với vị tiên tử Thiên gia nào, vui đến điên rồi chăng?”

Ta thấy hắn bỗng dừng mỉm cười, trong lòng đột nhiên chột dạ, không dám đem chuyện đầu còn lại của sợi tơ nhân duyên đang buộc trên cổ chân ta nói cho hắn biết.

Nhạc Kha ôm móng vuốt vui vẻ một hồi, nghe thấy lời ta với Ly Quang, lúc này mới thu lại ý cười, mạnh mẽ vỗ bả vai Ly Quang một cái: “Chuyện này ngươi không biết đúng không? Tơ nhân duyên trước giờ chỉ dùng cho phàm giới, chính là do Nguyệt Lão chuyên quản nhân duyên của Tiên giới buộc vào, nhưng đem tơ nhân duyên buộc trên người Tiên nhân thì ta nghe nói lần đầu tiên.”

Ánh mắt Ly Quang quét qua hai người bạn ta một lượt, gật gật đầu sáng tỏ, nói: “Thanh nhi, lần trước nàng đồng ý với ta...”

Trong lòng ta suy tối tính lui. Cho dù Nguyệt Lão bắt tay với Tiên giới Thái tử Lăng Xương gây ra trò đùa quái ác, nhưng nhân duyên cười hỏi, dù là hai bên có tình đi nữa, vẫn nên nghe qua ý kiến của phụ mẫu. Trước đây thì thôi đi, ta vẫn tưởng rằng bản thân mình không cha không mẹ, nhưng bây giờ... Ta nhẹ giọng nói: “Kỳ thực, từ ngày đầu tiên gặp Tu La Vương, trong lòng ta liền có một khao khát, hi vọng nếu ông ấy là phụ thân của ta thì tốt biết bao.”

Hai người bạn họ bỗng dừng nghe ta nhắc tới Tu La Vương, nét mặt đều trở nên nghiêm túc. Ta chậm rãi nở nụ cười, nói ra nỗi tiếc憾 trong quá khứ: “Tiếc là sau này lầm tưởng người là phụ thân của Đan Chu, trong lòng không khỏi đối xử với người có chút lạnh nhạt, dù thế nào đi nữa cũng không thể thân mật khắng khít như trước đây, cảm thấy người vững vàng đáng tin cậy.”

Lập tức cười, nói: “Ở thành San Hô, khi lần đầu tiên nghe Giao Vương thuật lại sự việc, trong lòng ta... trong lòng ta mặc dù mâu thuẫn, kỳ thật vui mừng không thôi. Chỉ là mấy ngày trước gặp lại dì, người lại không đồng ý cho ta cùng phụ thân gặp gỡ.”

Ly Quang chưa kịp tiếp lời, Nhạc Kha đã tức giận bất bình nói: “Nàng đừng tin lời của dì nàng. Bà ta không muốn để nàng và phụ thân gặp nhau, chẳng qua là vì tư niệm của bản thân, căm hận sâu sắc Tu La

Vương mà thôi.”

Ly Quang như có điều suy nghĩ nói: “Thanh nhi muốn nói là hôn nhân đại sự của bản thân muốn được Tu La Vương chấp thuận?”

Ta gật gật đầu, rút tay ra khỏi tay hắn, uống một ngụm trà, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đắng không chịu được, nhưng trái lại trong lòng lại nổi lên một tia hạnh phúc ngọt ngào khác lạ, đem những năm tháng cô độc lạnh lẽo của bản thân đều quét sạch, trên mặt bất giác hiện lên ý cười mẫn nguyện.

Người đó, quang minh lỗi lạc, dáng người cao to chín thước dũng mãnh, Tiên giới lưu truyền người bản tính hung bạo, thích chém thích giết, duy chỉ có ta biết, người có tấm lòng ôn hòa tinh tế, có nụ cười dịu dàng say lòng người, có vồng ngực to rộng ấm áp, lúc bàn tay to lớn của người dắt bàn tay nhỏ bé của ta, lòng ta như đang tắm trong sữa mật ngọt ngào, mừng thầm không thôi.

Hiện giờ trong lòng ta, không ai lại có thể chê bai phỉ báng khinh thường người. Ta đứng dậy, mây giăng giăng đất trời bốn phía, tiên khí lượn lờ, bên ngoài thiên binh thiên tướng canh giữ cẩn mật, thiên hà sóng nước cuồn cuộn, ta mặc dù có cánh cũng khó thoát, nhưng trong lòng đã có người đáng để ta dốc lòng dốc sức, hận không thể lập tức gặp người, không còn lìa xa.

Sắc đêm dần nhạt, ánh dương bắt đầu xuất hiện, trước mắt tựa như có muôn ngàn tia sáng, không còn u tối, mây mù khó xua. Ta niệm một câu quyết định mây thứ trong phòng trả về, hướng hai người bạn họ khoát khoát tay, quay đầu mỉm cười rạng rỡ: “Hay là đêm mai lại gặp nhau đi. Ta phải đi trước rồi.” Bước nhanh mây bước, nhớ ra nếu lại quay về muộn, e sẽ bị Thái tử trách phạt, gọi mây tới quay về Hoa Thanh Cung.

Cũng không biết đêm qua Thái tử điện hạ mở yến hội thế nào, nhưng hôm nay lúc ta về đến trước cửa Hoa Thanh Cung, Lưu Niên nét mặt đau khổ đang đứng trước cửa cung trông ngóng đã lâu. Thấy ta đáp mây xuồng, chạy lên phía trước kéo ta nói: “Cô nãi nãi, cô trốn mất một ngày một đêm cũng không thấy bóng dáng, Thái tử điện hạ tìm cô không biết bao nhiêu lần. Đêm qua nổi cáu, cô không về ta cũng không được đi nghỉ.”

Ta thật không biết Thái tử điện hạ lại có tính khí nắng mưa thất thường thế này. Trước đó một khắc còn cười như gió xuân, một khắc sau đã như rét lạnh đầu đông. Nhưng đêm qua ta đã thông suốt được rất nhiều chuyện, trước mặt giờ là kim quang đại lộ, không còn một chút mây mù, lẽ nào lại ngại tính tình thế này của Thái tử?

Lưu Niên lôi kéo ta thẳng tiến vào trong Chu Tước Điện, Thái tử điện hạ trầm tĩnh ngồi sau án thư, thấy ta tiến vào, trầm trầm nói: “Chưởng lại thật sự còn biết quay về?”

Ta ngáp dài qua quít với hắn: “Cung điện thiên giới thật sự hơi nhiều. Lần trước Thái tử vứt ta ở một nơi xa lạ, mệt chết tiểu tiên đến quá nửa đêm mới mò về được. Đêm qua trong điện quá mức náo nhiệt, tiểu

tiên nghĩ thấy mấy vị Vương tử công chúa cũng không cần tiểu tiên hầu hạ, liền lười biếng trốn đi. Nghe Lưu Niên nói Điện hạ đang tìm tiểu tiên, có chuyện gấp sao?”

Hắn nghẹn giọng, cẩn thận quan sát ta, có lẽ thấy ta khí định thần nhàn, nói: “Lẽ nào đi gặp tình lang? Đêm qua Đông Hải Long tam thái tử ở trong điện, ta thấy hắn sau đó cũng chạy ra ngoài. Chẳng lẽ hai người ở cùng với nhau?”

Ta thấy mắt hắn tràn ngập âm u, lời trong miệng cũng phải nuốt xuống, lắc lắc đầu nói: “Điện hạ đang nói điều sao? Ta với Long Tam thái tử trước giờ không hợp nhau, nếu hợp sẽ không đánh hắn một trận, chọc giận Đông Hải Long Vương cáo trạng lên Thiên đình?”

Hắn gật gật đầu, lại như có chút run rẩy nói: “Chỉ là tơ hồng đó... Lẽ nào nàng thật sự một chút cũng không có cảm giác tim đập thình thịch?”

Ta thấy hắn bám riết không buông thế này, nhớ tới mẫu thân của Lăng Xương Thái tử, Thiên hậu nương nương hiện tại cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, Thái tử nếu thừa hưởng vài phần di truyền của mẫu thân, không biết liệu có phải cũng là một chủ nhân bụng dạ hẹp hòi a? Thời gian mặc dù có từ “Cười như gió xuân”, nhưng bên cạnh đó cũng có “Tiểu lý tang đao”¹. Năm đó mẫu thân Nhạc Kha nếm trải đau khổ, nếu để mẫu tử hai người biết được Nhạc Kha chính là trưởng tử của Thiên đế năm đó... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

¹Miệng nam mô bụng một bồ dao găm; Khẩu phật tâm xà

Liền to gan trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Thái tử điện hạ cũng hồ đồ như Nguyệt Lão rồi? Rõ ràng tơ nhân duyên là buộc trên người phu phụ phàm nhân, nhưng lại lấy làm trò đùa, buộc trên người tiên nhân, lý nào lại có công hiệu? Thái tử điện hạ nếu như tìm không thấy cảm giác tim đập thình thịch, chỉ bằng cũng tìm Nguyệt Lão cho một sợi tơ, thử buộc trên cổ chân của mình và biểu tý Đan Chu, xem liệu có thể tình nồng ý đượm, sống chết không rời?”

Hắn gật gật đầu, hàn ý trên mặt bớt đi vài phần, hiện lên chút ý cười “Việc này cũng đúng. Vốn dĩ ý trung nhân trong lòng nàng cũng không phải Long Tam thái tử, mà là Giao nhân Thái tử... Chỉ là không có hồn ước, ta thấy nàng có khi đã quên mất hắn rồi. Đông Hải âm u, cũng không phải chỗ tốt để cư ngụ.”

Ta mở to hai mắt, trong lòng hết sức kinh ngạc: Thái tử điện hạ từ đâu đưa ra kết luận, cho rằng người trong lòng ta chính là Giao nhân Thái tử Ly Quang?

Hắn thấy ta ngây ngây ngôc nói không ra lời, cười “Phì” một tiếng: “Bị ta đoán trúng liền bày ra dáng vẻ ngôc nghêch này. Đúng thật là ngớ ngẩn ngờ nghêch. Bốn vương mệt rồi, nàng cũng quay về nghỉ ngơi đi. Nhanh chóng đem suy nghĩ kết thông gia với Giao nhân dừng lại đi. Giao Vương kia bụng dạ âm hiểm, ai biết tương lai kết quả thế nào. Thái tử phi Giao tộc này không làm cũng được.”

Ta ngoan ngoãn gật gật đầu, trong lòng thăm nhủ: Vốn dĩ bốn tiên cũng chưa từng nghĩ qua muôn làm Thái tử phi Giao tộc, Thái tử điện hạ lo lắng quá rồi! – Từng bước từng bước lui ra, trở lại Tín Phương Viện đánh một giấc ngon lành.

Ban đêm, sau khi nhìn thấy mọi người trong Hoa Thanh Cung đã đi nghỉ, hai bà lão quét dọn trong Tín Phương Viện ngay vang như sấm, ta len lén chạy ra ngoài, nhắm chuẩn phương hướng, mò mẫm tiến vào tấm điện của Nhạc Kha, lặng lẽ đứng bên ngoài cửa sổ.

Trong phòng, hai cung nga ngữ điệu nhẹ nhàng nũng nịu, một người thanh âm quyến rũ nói: “Tam điện hạ, nô tỳ nghe nói Đông Hải Ngư nương xinh đẹp mỹ mạo, Điện hạ thử nói xem dung mạo nô tỳ được mấy phần?”

Một người khác “Xùy” một tiếng cười chế giễu: “Muội muội, muội vẫn là đứng ở trước mặt Tam điện hạ mà làm xấu mặt chứ? Điện hạ gặp qua bao nhiêu dung mạo mà tỷ muội ta không thể so bì. Nhưng tỷ muội nô tỳ hơn ở lòng trung thành. Tam điện hạ ném thử canh cá hạt sen mà nô tỳ tự nấu xem, hương vị thơm ngon nhất đấy.”

Ta đứng ở ngoài cửa sổ yên lặng một hồi, trong lòng tức giận: Đồ sắc long này, đêm qua còn muốn tìm mẹ, đêm nay lại trái ôm phải ấp gối chết đi được, đúng là phí hoài lòng tốt của ta, quá nửa đêm không ngủ với vàng đến đây.

Đương lúc nhắc chân sắp đi, nghe thấy bên trong phòng vang lên thanh âm đồ sứ “cạch” một tiếng, Nhạc Kha lạnh nhạt nói: “Hai người các ngươi mời lui cho. Long Tam mặc dù phong lưu, quen biết không ít tiên tử, nhưng thị hầu bên người không thiếu.”

Ta ngẫm nghĩ một hồi, bốn tiên ở Đông Hải Long Cung cũng không ít ngày, con rồng này mặc dù tính tình háo sắc, nhưng ở trong viện của hắn trước giờ chưa từng gặp qua Ngư nương thị hầu, toàn bộ đều là thanh y tiểu đồng, ở đâu có thị hầu tùy thân?

Không lâu sau, hai tiên nga ấy nối nhau mà đi. Ta từ khe cửa nhìn vào, thằng nhãi đó đang cầm một quyển sách mà phát ngốc, nửa ngày cũng chưa lật sang chương mới, cũng không biết đang nghĩ chuyện gì. Trên bàn đặt một chén canh, nghĩ thấy nhất định là canh cá hạt sen mà tiên nga đó đích thân nấu rồi.

Ta nặng nề ho khan một tiếng, thấy hắn hoảng hốt đem sách trong tay đặt xuống, đứng dậy, lúc này mới mỉm cười nhảy vào, cười nói: “Tam điện hạ thật có diêm phúc a, đêm khuya thanh vắng, tỷ muội cùng hầu.”

Sắc mặt hắn lập tức đen thui một nửa, tiến lên hai bước nắm lấy tay ta nói: “Ta đợi nàng quá nửa đêm, sao giờ mới tới? Còn không tới trời liền sáng.”

Lông mày ta cau lại, chỉ cảm thấy trong bụng dâng lên một luồng khí giận, cực kỳ không thoải mái, nhưng

trên mặt lại không để lộ ra, trêu ghẹo nói: “Tiểu tiên yên lặng đứng bên ngoài, tiến thoái lưỡng nan, cũng không làm phiền nhã hứng của Tam điện hạ.”

Hắn cốc vào trán ta một cái, cười nói: “Nếu không phải nàng luôn luôn ngốc ngốc nghêch nghêch, một chút trọng điểm cũng không nắm bắt được, ta thật sự cho rằng bộ dạng này là đang ăn giấm chua.” Nói rồi kéo tay ta hướng ra ngoài mà đi.

Ta bị câu này của hắn ghẹn lại, tức giận trong lòng càng tăng thêm hai phần, suốt trên đường bị hắn kéo đi cũng chưa từng ngẩng đầu, chỉ ủ rũ cúi đầu mà đi.

Đêm nay lúc chúng ta đến, bên trong vườn vẫn là một mảnh tĩnh lặng. Hắn kéo ta đi loanh quanh khắp nơi, ta bức mình hắn không thèm nể mặt, cái gì cũng nói, đến cả những lời như ăn giấm chua cũng dám nói ra miệng, hắn hỏi ta mười câu cũng chỉ tùy ý trả lời hai câu. Nương theo ánh trăng cúi đầu mà đi, nhìn ngắm trăm hoa trong vườn.

Nhạc Kha bị hành động của ta khiến cho hắn chỉ biết cười khổ một lúc, đành phải tùy ta cúi đầu nhìn hoa cỏ dưới chân. Ta nhìn tới nhìn lui, thế nhưng nhìn thấy một khóm hoa quỳnh sum suê, từng nụ từng nụ hoa màu trắng vây lấy nhau, ước chừng có đến mười nụ hoa, dưới ánh trăng toát lên vẻ đẹp dịu dàng, ẩn chứa vài phần tinh khiết.

Ta xuất thần nhìn chăm chú một hồi, trong đó có một nụ hoa từ từ chuyển động, hướng về phía ánh trăng nửa e ấp nửa khó khăn, cánh hoa chậm rãi bung ra, hương thơm nhẹ nhàng, chính lúc nụ hoa hoàn toàn nở rộ, nhụy hoa tách ra, bên tai truyền đến một giọng nói kêu gào yếu ớt: “Con ơi chạy nhanh...Con ơi chạy nhanh...”

Dường như lời này chính là ẩn giấu bên trong cánh hoa.

Ta sợ hãi hít một hơi, đặt móng ngón bệch xuống đất.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Một Đời Khốn Khô

Nhạc Kha đưa tay đỡ ta dậy, ánh mắt nghiêm túc quan sát xung quanh, cơ hồ như thể chỉ trong khoảnh khắc, giọng nói đó liền theo hương hoa lan tỏa ra bốn phía, tiếng nói cứ liên tục không dứt, tựa hồ ở ngay bên cạnh, nếu không phải một khắc trước đó ta tận mắt thấy đóa hoa bung nở, sau đó mới nghe thấy tiếng nói, nhất định nhất thời cũng sẽ tìm không ra nơi phát ra âm thanh.

Ta níu chặt tay Nhạc Kha, lùi về sau hai bước chỉ vào khóm hoa quỳnh, sợ hãi nói: "...Tiếng nói, tiếng nói chính là phát ra từ bên trong đóa hoa. Lúc hoa nở, tiếng nói cũng đồng thời vang lên."

Nhạc Kha tựa như nửa tin nửa ngờ, khom người ngồi xuống, đem lỗ tai dán lại gần đóa hoa quỳnh nở rộ, tiếng nói ấy từ từ truyền đến: "...Con ơi chạy nhanh...Con ơi chạy nhanh..." Một giọt lệ trong suốt từ khoé mắt hắn chảy xuống, rơi trên cánh hoa, như thể cánh hoa ngậm sương, dưới ánh trăng rạng rỡ lấp lánh.

Ta từng nghe nói đến thuyết "Trích lệ thành châu", thêm nữa lúc rời khỏi thành San Hô còn nhận được một chiếc giỏ kết từ nước mắt của một vị Giao nương, nhưng Long tộc rời lệ lại cũng lấp lánh ánh sáng châu ngọc thì quả là thần kỳ. Ta đưa tay ra khẽ vuốt cánh hoa, tiếng nói bên tai thê lương không dứt, khiến trái tim bỗn tiên chua xót, trên đầu ngón tay bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước mắt nóng hổi, nóng đến độ bỗn tiên phải rụt tay lại, nhụy hoa kia vươn dài ra, Nhạc Kha bị kinh ngạc đến độ lùi về sau một bước dài, từ nhụy hoa hương thơm lan tỏa không ngừng, thoảng chốc hương hoa tràn ngập không gian, sắc nhụy vàng toát lên ánh sáng châu ngọc, dần dần mơ hồ xuất hiện cái đầu của một nữ tử, mi thanh mịn tú, đôi mắt nhắm lại say ngủ, làn da nõn nà, thật giống như thể đóa hoa là đầu nàng, cành hoa và cánh hoa tạo thành thân người nàng.

Ta bị tình cảnh kỳ quái này làm cho sợ hãi, mắt nhìn chằm chằm vào đóa hoa, nhất thời không dám di chuyển, chỉ đưa tay kéo vạt áo Nhạc Kha, kéo hai ba cái vẫn không thấy hắn trả lời, đầu người trong đóa hoa từ từ mở mắt, ánh mắt một mảnh tối tăm, hoàn toàn mờ mịt, nghiêng đầu đánh giá ta và Nhạc Kha ở trước mặt nàng.

Ta nhịn không được "A- -" lên một tiếng, vội vàng trốn ra sau lưng Nhạc Kha, sợ rằng từ cái đầu đó lại xảy ra chuyện kỳ quái gì nữa. Cái đầu ấy khẽ lắc lắc, cực kỳ nhịp nhàng, giống như hoa cỏ đung đưa trong gió. Nữ tử khẽ mở đôi môi anh đào, khe khẽ thở dài.

Tiếng thở dài này như có một thứ ma lực kỳ lạ, khiến Nhạc Kha tiến lại gần, suýt chút nữa cùng với đầu người nơi nhụy hoa đó trán kề trán. Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng ta, không thể tưởng tượng nổi mẫu thân mà hắn ngày nhớ đêm trông chờ nhưng lại trở thành nhụy hoa làm đầu, cành hoa làm mình.

Nhạc Kha khẽ kêu: “Mẫu thân... Mẫu thân...”

Gương mặt trên nhụy hoa dần dần hiện lên tia nghi hoặc, hai mắt từ từ có nét thanh tịnh rõ ràng, chăm chú nhìn Nhạc Kha một lúc lâu, thời gian tĩnh lặng, trái tim của con chim loan trong ngực bỗn tiên nhất thời co lại thành một khói, như thể chịu không được sự trầm mặc này mà muôn nháy bùng ra, nhụy hoa quỳnh đó đã ngờ vực nói: “Ngươi là ai?” Trên mặt bỗng dưng tăng thêm nét kinh hãi, nhụy hoa đã khẽ thu lại một nửa, hơi hơi rũ xuống, run giọng: “Ta sẽ không tranh giành với ngươi nữa.. Người hà tất gì còn muốn hại ta...”

Nhạc Kha nghẹn ngào khó nói, thấp giọng: “Mẫu thân, là con ... Là con mà...”

Cánh hoa cành hoa xung quanh nhụy dần dần có khuynh hướng khép lại, hoa quỳnh vốn dĩ có thời gian nở cực ngắn, chẳng qua là trong khoảnh khắc mà thôi. Không đợi Nhạc Kha kịp nói thêm lời nào khác, nhụy hoa đã thu lại, sắc vàng lấp lánh chau ngọc cũng tan biến, cánh hoa khép lại, tất thảy lần nữa rơi vào tĩnh lặng, ngay cả tiếng thở dài yếu ớt cũng trong lúc cánh hoa khép lại mà biến mất.

Nhạc Kha thẫn thờ đứng tại chỗ, rất lâu sau cũng không lên tiếng. Trong lòng bốn tiên thăm đoán, bản thân lúc mới đầu nghe được tin tức của phụ thân từ chỗ Giao vương, đại khái chính là tình trạng này, chính vì vậy tựa như có chút đồng cảm, cũng không làm phiền hắn nữa, chỉ yên lặng đứng bên cạnh hắn.

Ánh trăng như gấm, người bên cạnh ủ rũ thương tâm, phía chân trời từng đám mây cô độc tới lui lui, khiến những đốm sao trên trời vốn đã mờ nhạt tối tăm càng bị che khuất đến độ không nhìn thấy bóng dáng, càng tăng thêm vẻ vắng lặng điều hiu.

Hai ngày kế đó ta ở Tín Phương Viện ngủ bù, bị tiếng đá cửa của Lưu Niên đánh thức.

Tiểu đồng này mấy ngày nay càng lúc càng ngang ngược, mới sáu ngàn năm đạo hạnh lại dám diễu võ giương oai ở trước cửa phòng bốn tiên. Trong lúc thẫn trí ta mơ hồ chưa tỉnh, nghe thấy hai bà lão quét dọn hết mực khuyên nhủ: “Tiểu ca náo loạn thế này, đánh thức Chưởng Lại, để coi nàng sẽ đánh cho người thành bộ dáng gì.”

Một vị khác sững sờ nói: “Chưởng Lại những lúc rảnh rỗi không có việc gì liền đi ngủ, tiểu ca đến ầm ĩ cũng tốt, nữ tử trẻ tuổi hoạt bát một chút, chung quy còn có thể gả ra ngoài. Đừng giống như hai bà già chúng ta, sâu não cả một đời cũng không gả đi được.”

Hai ngày gần đây nửa đêm ta luôn cùng Nhạc Kha đi xem hoa quỳnh. Hoa quỳnh này cũng có chút kỳ quái, lúc nở một đóa lúc nở ba bốn đóa, lúc hoa nở luôn luôn có tiếng nữ tử thì thầm, hoa tàn giọng nói cũng biến mất. Bởi vì tiếng nói của nữ tử tùy thuộc vào thời gian hoa nở ngắn dài nên cũng không giống nhau.

Nhạc Kha hai ngày nay lại có chút ngơ ngẩn, ban ngày ban mặt mặc dù cùng Thái tử điện hạ và Long tử

công chúa ở khắp bát hoang tứ hải yến ẩm ca hát, nhưng cho dù mấy nàng công chúa trạc tuổi của các tộc có đứng ngay trước mặt cũng không thể khiến hắn có được vẻ hoạt bát sôi nổi. So với bộ dạng phong lưu trước đây hoàn toàn bất đồng. Ngược lại ban đêm hắn lại tinh táo gấp trăm, ánh mắt không chớp chỉ nhìn chăm chắm vào đóa hoa quỳnh mà phát ngốc.

Bỗn tiên những lúc rảnh rỗi nhảm chán, ban ngày có khi bị Thái tử điện hạ sai trái sai phải, cùng đi với Long tử công chúa các tộc, tinh thần không khỏi có chút không tốt. Hôm nay chẳng dễ dàng gì mới được Thái tử điện hạ cho nghỉ ngơi một ngày, lại bị Lưu Niên tên tiểu đồng này đánh thức.

Chẳng qua ta ở Tín Phương Viện cũng được mấy ngày, trước giờ lại không biết hai bà lão quét dọn quan tâm đến chung thân đại sự của ta như vậy.

Nói đến chung thân đại sự, lại khiến ta nhớ tới Chu Tước Thần Quân, mấy ngày nay đi cùng với thằng nhãi Nhạc Kha, có lẽ thời gian trăm mặc hơi nhiều, hoặc là tơ nhân duyên này có công hiệu, ánh mắt bỗn tiên không tự chủ được cứ dõi theo hắn, len lén hết nhìn lại nhìn hắn.

Nhin nhiều một chút lại vui vẻ hơn một chút. Nhìn đến độ ánh mắt có chút không thể di dời - -đây cũng chẳng phải dấu hiệu tốt đẹp gì.

Trong lòng ra chuông cảnh báo rung lên ầm ĩ, ngay cả trong lúc nửa tỉnh nửa mê cũng đều là tiết mục thư sinh tiểu thư ly biệt mỗi người mỗi ngả của phàm giới, trong mơ thế nhưng tâm can lại đau đớn bi thương, tỉnh lại nước mắt đã ướt nửa bên gối, đích thực là chuyện xưa nay chưa từng có, nghĩ cũng không nghĩ, mà là sự hoảng loạn từ trong lòng phát ra.

Bên ngoài Lưu Niên và hai bà lão quét dọn đang giăng co, ta khoác áo ngồi dậy, đầu bù tóc rối bước ra cửa, trong ánh mặt trời chói chang, Lưu Niên đứng bên ngoài cách năm bước nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi, cực kỳ nghi ngờ nói: “Bộ dạng thế này cũng xứng làm Trắc phi nương nương?”

Bốn chữ Trắc phi nương nương quả thật gợi lên trong ta chút đồng tình với mẫu thân của Nhạc Kha. Bà ban đầu cũng là Trắc phi nương nương, người kia ngang hàng với bà đều là Trắc phi nương nương hiện giờ chính là Thiên hậu nương nương cao cao tại thượng, còn bà lại bị giam trong hoa viên, cô quạnh lặng lẽ, khổ sở cả đời, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Xem ra Trắc phi nương nương của Thiên giới thành thì một bước lên trời, bại thì hồn phách tan vỡ thần trí tổn thương, vạn kiếp bất phục, vốn dĩ ẩn chứa nguy hiểm, quả thực không dễ dàng gì, lẽ nào một kẻ ngốc nghếch như ta lại có thể đám đương?

Ta hướng hắn trừng mắt, tức giận nói: “Lưu Niên, đây là đang rửa ta chết sao? Trắc phi nương nương cái gì, chuyện không hề có! Sau này còn để ta nghe được lời này, coi ta có cắt lưỡi của ngươi không.”

Thái tử điện hạ đích thực từng nói qua những lời tương tự như thích ta, nhưng ta cho rằng, lời ngon tiếng

ngọt cưng tương tự như lời ca tiếng hát lay động lòng người, hát xong rồi thôi, theo gió qua tai, bay bay không đọng lại chút gì.

Tựa như mây con chim trống cứ luân ríu rít trên núi Đan Huyệt, cơ hồ con nào cũng đều có thể ca hát, nhưng nói đến tình cảm, đến bây giờ ta chưa từng thấy qua.

Lưu Niên bị ta mỉa mai một hồi, lời trong miệng cũng bị nghẹn xuống, hết nửa ngày mới cười lạnh nói: “Điều tộc đúng là cao tay, đã gửi đến một vị công chúa làm Thái tử phi nương nương, bây giờ lại đồng ý để biếu muội công chúa làm Thái tử trắc phi nương nương. Xích Diêm Đại tộc trưởng sai cung nga đến truyền gọi Chưởng Lại, cũng xin Chưởng Lại nhanh nhanh thay y phục rồi đi.”

Ta ngơ ngác ngác, có lẽ ngủ hơi trễ, đầu óc có chút không tốt, lời của Lưu Niên ta nửa rõ ràng nửa mơ hồ. Thái tử phi nương nương chính là Đan Chu, nhưng Biểu muội của Đan Chu – khắp cả núi Đan Huyệt, đảm nhận hư danh này cũng chỉ có một người là ta mà thôi. Nhưng biểu muội của Đan Chu làm Thái tử Trắc phi nương nương, lời này ngược lại khiến ta có chút không hiểu rồi.

“Thái tử Trắc phi nương nương gì chứ?”

Lưu Niên thấy bộ dạng ta mù mờ thế này, cũng không biết là nhớ ra việc gì, thu hồi nụ cười lạnh trên mặt, thở dài: “Cô luôn luôn là đáng vể ngốc nghếch thế này, đều được Xích Diêm Đại thủ lĩnh đồng ý cho làm Thái tử trắc phi nương nương rồi, cũng không chịu chú ý dung mạo một chút.”

Ta bị lời này cả kinh, trong lòng kinh hãi không thôi, thầm nghĩ không tốt, lao về phía trước nắm chặt cổ tay hắn, không ngừng truy hỏi: “Đây là chuyện khi nào? Đây là chuyện khi nào?”

Lưu Niên đau đớn kêu lên: “Nhẹ chút. Nhẹ chút. Dù là được làm Trắc phi nương nương, cũng không cần kích động đến như vậy a?”

Trong lòng ta khổ sở, đánh vào sau ót hắn một cái: “Ngươi tiểu tử này nghe thấy làm Trắc phi nương nương mới kích động a, bốn tiên có chỗ nào kích động? Nếu như dù ước định chuyện này, chi bằng một đao chém chết ta, đõ phải dằn vặt khổ sở từ từ.”

Lưu Niên nghe thấy lời này, mặt mày đau khổ cầu xin: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...Không không...Nương nương, Lưu Niên biết sai rồi.”

Hắn không kêu còn đõ, một tiếng thốt lên liền càng khiến lòng ta bốc hỏa, đạp một bước xuống ống chân hắn, sử dụng chính là chiêu thức của những ngày vô lại đánh đá trước đây, mắt thấy hắn đau đớn oǎn người, ta “vèo” một tiếng từ bên cạnh hắn xông ra, tức giận nói: “Dì thế này là có suy tính gì?” Sau lưng nửa bên y phục đã bị Lưu Niên níu lại.

Hắn đau đớn cầu khẩn: “Tỷ tỷ....Tỷ tỷ người trang điểm thay y phục rồi hãy đi Đồng Sơ Điện a? Bộ dạng thế này mà ra ngoài, truyền đến chỗ Thiên hậu nương nương, tương lai sẽ ném chịu khổ sở.”

Ta niệm một câu quyết, dáng vẻ lộn xộn trong chớp mắt liền chỉnh tề. Bất quá là một chút tiên thuật, tu vi của Lưu Niên ít hơn ta mấy ngàn năm, lúc này nhìn thấy ta đương nhiên đã gọn gàng thỏa đáng, nhưng nếu để dì nhìn thấy, nhất định lúc này vẫn là bộ dạng y phục không chỉnh tề. Nhưng tin tức của Lưu Niên khiến ta hỗn loạn vô cùng, trong lòng giống như đã ngâm chứa một ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa đó vô tình gặp gió liền bùng lên, thiêu rụi tất cả, khiến ta nhất thời không thể ngăn lại, chẳng thèm quay đầu chạy thẳng đến Đông Sơ Điện.

Bất luận thế nào, không thể để dì sắp đặt mỗi nhân duyên này.

Muốn ta ngoan ngoãn dưới trướng Đan Chu, để Thái tử làm phu quân, trừ phi ngày đó ta cũng bị chứng hay quên của Nhạc Kha, không thì không có khả năng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nguy Nan Khó Dò

Dì Xích Diễm mĩa ngày nay ở Thiên giới được Được Quân điều dưỡng, lúc ta đứng trước mặt bà, thấy sắc mặt bà đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng nghe Nhạc Kha kể qua về chuyện cũ của mẫu thân năm đó, trong lòng đủ loại tư vị, nhất thời có chút không kìm được.

Lần trước gặp dì, trong lòng ta hết thảy đều là thân tình gần gũi, hai người nói chuyện rất vui, nhưng lần này cách có vài ngày, chỉ cảm giác thấy trước mặt có một bức tường ngăn lại, không thể nào nảy sinh cảm giác thân thiết lần nữa.

Dì cau mày nhìn bộ dạng ta y phục không chỉnh tề, không hờn không giận nói: “Thanh nhi, quá trưa y phục không chỉnh tề chạy đến, cũng không sợ làm mất mặt Điểu tộc?”

Trước giờ ta đối với dì chỉ có kính nể, giờ phút này bị bà khiển trách, không ngờ trong lòng lại không hề hoảng loạn, vừa sửa lại y phục vừa nói: “Thanh nhi nghe tiểu đồng trong điện Thái tử nói dì vì Thanh nhi định hôn sự, chuyện này là thật?”

Dì nặng nề đặt ly trà trong tay lên bàn, nghiêm mặt nói: “Hôn nhân đại sự có trưởng bối lo liệu, con chỉ cần đợi đến lúc thành thân, sao lại không có quy củ như thế này, ở trước mặt dì hô to gọi nhỏ?”

Nếu như dì không thoái thác hay qua loa cho qua chuyện, nói rõ trọng điểm ta còn có thể cho qua, nhưng dì lại không chịu nói rõ ràng, ngược lại khiến ngọn lửa ác trong lòng ta lại nổi lên, liên tục cười lạnh nói: “Sao dì không thử nói cho Thanh nhi biết về vị hôn phu tương lai, cũng để Thanh nhi hiểu rõ?”

Nét mặt dì lập tức nổi lên vẻ ngượng ngùng cùng tức giận: “Hỏi như vậy là sao? Con chỉ cần thu gọn đàng hoàng quay về làm tân nương chờ gả là được.”

Ta đã quyết định chủ ý, không chịu đi, thản nhiên nói: “Nói như vậy, dì thật sự gả con cho Biểu tỷ phu làm nhở?”

Dì run tay làm rơi ly trà, quát lớn: “Sao lại nói khó nghe như vậy? Thái tử trắc phi nương nương tương lai của Thiên giới, để tùy con khinh miệt như vậy sao?”

Ta từ nhỏ bị Đan Chu coi thường, dì lại là mẫu thân nàng ta, lần trước tiến đến hỏi về Thái tử, vẫn còn nghi ngờ ta bụng dạ khó lường, sợ ta với Thái tử nảy sinh tư tình, bất quá mới mấy ngày ngắn ngủi, thế nào lại thay đổi chủ ý, hứa gả ta cho Thái tử làm Trắc phi?

Ngữ điệu dì thê này, quả thật khiến oán hận cũ nhiều năm của ta nỗi lên. Mẫu thân sống thế nào đương nhiên không cần nói, đó là ân oán của tỷ muội hai người, không có chỗ để ta xen vào. Nhưng vì mẫu thân đã mất, bây giờ ta lại bị hứa gả cho Thái tử làm nhỏ, trong đó bao nhiêu là chua xót bao nhiêu là đau khổ?

Tâm tình cuồng ngạo trong lòng, trước đây ở trước mặt dì luôn thu lại, chưa từng lộ ra nửa phần, nhưng giờ khắc này lại không nhịn được, cười lạnh một tiếng nói: “Dì cũng thật thiên vị! Nữ nhi của mình cho làm Chính thất, nhưng lại muốn để con làm nhỏ của Thái tử, suốt đời bị Đan Chu áp chế, không thể ngẩng đầu, con không được thoái mái, lẽ nào Đan Chu có thể sung sướng?”

Mặc dù Đan Chu không coi ta ra gì, nhưng mọi khi ở trước mặt dì ta vẫn phải lễ phép gọi Đan Chu một tiếng biểu tỷ, bây giờ gọi thẳng danh tính, dì đại khái cũng không ngờ ta lại có phản ứng dữ dội như vậy, ngẩng đầu lành lạnh nhìn ta, trong mắt nào có dáng vẻ đoan ngôn nghiêm cẩn thường ngày của vị Thủ lĩnh Điều tộc, trong đó toàn bộ đều là hận ý.

Bà hung hăng dùng lực ném vỡ tách trà, chỉ nghe thấy tiếng gõm sứ vỡ nát “xoảng” một tiếng, bà đứng dậy, chỉ vào mũi ta phẫn nộ nói: “Thanh nhi, đừng có không biết xấu hổ! Ta chưa từng chỉ trích ngươi quyền rũ Thái tử, ngươi cũng đừng được đăng chân lên đăng đầu, chỉ trích lại trưởng bối chứ? Nếu không phải Thái tử đích thân cầu hôn, ta lẽ nào lại hứa gả ngươi cho hắn, để tỷ tỷ ngươi ấm ức? Tức giận đến độ tỷ tỷ ngươi hiện giờ nằm ở trong điện, cả ngày cơm nước cũng không đụng đến.”

Đan Chu có thể vì tức giận đến độ cơm nước không ăn, chuyện này ta thật sự tin tưởng. Nhưng Thái tử điện hạ tự mình cầu thân....Dì quả thật cũng chẳng có lý do gì để đối gạt ta. Nhưng bà chỉ trích ta dù dỗ Thái tử, tội danh này thật sự có chút xấu xa.

Lửa giận trong lòng ta không tiêu tán, phẫn nộ nói: “Dì cũng là trưởng bối, lời nói ra xin dì chú ý. Nói con quyền rũ Thái tử điện hạ, có chứng cứ không? Thái tử điện hạ bất quá lớn lên xinh đẹp một chút, lẽ nào đám hoa tinh thụ tinh có bộ dạng xinh đẹp, Thanh Loan đều sẽ động tâm sao? Nếu nói về tướng mạo, con thú nhỏ con nuôi so ra còn dễ nhìn hơn hắn mấy chục lần.”

Dì bị ta chỉ trích thế này, gương mặt như tuyết lập tức biến thành xanh đen, khinh khi nói: “Nếu không phải ngươi từ nhỏ được ta nuôi lớn, ta sớm đã một chưởng đánh chết ngươi rồi. Không biết cảm ơn, chẳng phải giống với người mẹ bốc đồng kia của ngươi sao?”

Bà không nói tới mẫu thân còn đỡ, nói tới mẫu thân chính là xuyên một kiếm qua đầu ta, tức thì đau đớn không thôi. Ta nhìn chăm chăm vào đôi môi vẫn còn đang mấp máy của bà, nhặt lại nhặt, cuối cùng vẫn nói với bà một câu: “Nói tới mẫu thân bốc đồng của con, dì nhìn không vừa mắt, chẳng phải đã sớm xin chỉ đem chín chín tám mốt đạo Huyền Thiên Hồng Lôi đánh người hồn phi phách tán rồi sao? Đã sớm thuận theo ý dì, như mong muốn của dì rồi, sao trải qua hơn vạn năm rồi còn muốn lôi ra mà nói, nghiến răng nghiến lợi khó quên?”

Chỉ nghe “Ba” một tiếng, trên mặt ta một lúc sau mới cảm giác được sự đau đớn, gương mặt dì trắng

béch run run nói: “Đây là ai ở trước mặt ngươi nói xăng nói bậ? Ta cực cực khổ khổ nuôi ngươi khôn lớn, còn phải nhận mấy lời này sao? Mẹ của ngươi quả thật đã sai, trước chạy theo giặc, sau đó làm tức chết ngoại tổ ngươi, bị Thiên giới giáng phạt cũng là bản thân tự chuốc lấy!”

Ác niệm trong lòng ta liền nỗi lên, đau đớn trên mặt bỗng rát, chuyện xưa lập tức tái hiện trước mắt, chỉ cảm thấy oán giận nín nhịn suốt mấy vạn mấy ngàn năm qua dù thế nào cũng không thể tản đi, không thèm suy nghĩ gì nữa, mở miệng liền nói: “Tức chết ngoại tổ... Tức chết ngoại tổ... Đây bất quá là nói với bên ngoài. Mẫu thân ở thành Tu La xa xôi, tức chết ngoại tổ cũng không biết là bà hay là dì – người hằng ngày vẫn ở cùng ngoại tổ? Đừng có đem tội danh lớn lao này đều gán hết lên người mẫu thân, người chết cũng không được yên ổn!”

Dì ngây ngây ngắn ngắn, lời này của ta thế nhưng giống như một cái tát vào mặt bà, biểu tình trên mặt bà quái dị, bỗng nhiên một chưởng đánh úp tới, hung ác nói: “Bây giờ ta đánh chết ngươi trước, đỡ phải sau này lại bị ngươi làm tử chết! Mẫu tử hai người các ngươi đều là đáng vể bốc đồng vô lễ này, kiêu ngạo thành tính. Người đừng tưởng bản thân tìm được phụ thân liền mộng tưởng làm Tu La công chúa, nằm mơ!”

Ta tránh không kịp, trúng một chưởng này của bà, lục phủ ngũ tạng cơ hồ đều bị chấn thương. Vốn dĩ trong lòng còn nuôi hi vọng, nhưng bị lời này của bà không khác nào đem hi vọng này thiêu rụi, ta phun ra một ngụm máu, bất chấp nói: “Cho dù Thanh Loan không được làm Tu La công chúa, cũng quyết không gả cho Thái tử điện hạ làm nhỏ.”

Nét mặt dì dường như có dấu hiệu mất trí, lại đánh ra một chưởng nói: “Ngươi không chịu làm nhỏ, chẳng lẽ muốn làm lớn? Giống y chang mẹ ngươi, thích tỷ phu của mình liền muốn đuổi tận giết tuyệt tỷ tỷ của mình?”

Ta lại trúng một chưởng của dì, bước chân thiếu điều không thể dịch chuyển, càng bị lời này của bà khiến đầu óc choáng váng. Chẳng phải Nhạc Kha nói mẫu thân cùng với Tu La phụ thân của ta cực kỳ ân ái sao? Mẫu thân sao lại còn thích dương Phượng Đàm?

Tính tình mẫu thân thế nào, trước nay ta không biết, bây giờ cũng không biết. Nhưng tiên phẩm của Tu La phụ thân thì rất đáng tin tưởng. Nếu mẫu thân bụng dạ độc ác hẹp hòi, nhất định cũng sẽ không được phụ thân yêu thích. Lại nói, những lời dì nói trước giờ không nhất quán với sự thật, ta há có thể còn tin bà?

Ta lau vết máu trên miệng, cực kỳ chậm rãi nói: “Mặc dù Thanh Loan chưa từng gặp mẫu thân, nhưng giống như đã biết ngươi, cũng rõ ngươi nhất định không phải là nữ tử như dì nói. Còn chuyện đuổi tận giết tuyệt, dì không cần phải bịa đặt, người không làm chính là không làm, cho dù dì có nói, Thanh Loan cũng không tin. Thanh Loan ở thế gian từng gặp một người, bản thân có được một món đồ liền coi đó như bảo bối trân quý, bụng dạ chật hẹp, sợ người khác cũng nghĩ tới bảo bối của mình, cho nên ngày phòng đêm phòng, người khác nói vài câu, hắn liền vénh tai lắng nghe, tự cho rằng chuyện này có dính dáng đến mình. Người khác nhìn hắn nhiều một chút, hắn liền tưởng người này muốn tìm cách cướp đoạt bảo bối của hắn.

Nào có biết hăn thắn hồn nát thắn tính, không biết rằng bảo vật của mình trong mắt người khác chẳng qua là miếng ngói vỡ, vốn dĩ chẳng đáng nhìn đến, chẳng qua là hăn lo sợ không đâu mà thôi.”

Dì sống chết cắn chặt môi, bao lần nâng tay lên lại hạ xuống, hai mắt nheo lại thành một đường, cắn răng nói: “Ngươi thế này là đang bôi nhọ dượng của ngươi, quả thật không thể tha thứ!”

Mặc dù ngực ta đau nhức vô cùng, nhưng trong lòng lại sung sướng, mặc dù chưa như tâm nguyện, nghĩ đến chuyện Tu La phụ thân nếu biết ta bị dì dùng lực xuống chưởng, liền nảy sinh cảm giác đau xót, thương cảm người một nam tử hán chín thước, trước mất vợ sau mất con, trong lòng nhất định đau khổ vô cùng, nhưng những năm qua ở núi Đan Huyệt chịu nhục, đao cùn cắt thịt, cùng với chịu nhục tổn thương từng chút một, chỉ bằng đau nhanh một lần, cũng coi như bảo toàn được khí phách của ta.

Ta nhắm mắt lại, hoàn toàn không chút để ý nói: “Bôi nhọ hay không bôi nhọ dượng, trong lòng dì biết rõ, cần gì phải đem chuyện đã qua hơn vạn năm giữa mẫu thân và dượng ra mà nói, ở trước mặt tiếu bối vạch ra chuyện xấu của mẹ nó? Cũng không biết là đang bôi nhọ dượng hay bôi nhọ chính mình? Lê nào dì đối với phu quân còn chưa an tâm, chung quy cảm giác người trong lòng dượng chính là muội muội của mình? Mẫu thân mỹ lệ tiêu saí, hoạt bát đáng yêu, được người yêu thích cũng là chuyện bình thường.”

Từ khi bị Thái tử điện hạ xách lên Thiên giới, trong lòng ta liền rõ ràng, muốn đi thành Tu La chỉ sợ là không có cơ hội. Thiên giới và thành Tu La đánh nhau dữ dội suốt mười mấy vạn năm, ân oán hai bên mẩy đời không dứt, bất quá ta chỉ là một quân cờ xuất hiện đúng lúc mà thôi. Hôm nay nếu có thể khiến dì kích động không kiềm chế nổi, một chưởng đánh xuống, không những có thể giúp ta thoát khỏi tình cảnh khó xử rồi răm phải đổi mặt sau này, sợ là sẽ bớt được không ít chuyện.

Vạn nhất tộc Tu La với Thiên giới lại đánh nhau, kẻ bị Khổn Tiên Tác trói lại giải đến trước trận chiến khẳng định là ta.

Nhưng rất lâu sau vẫn không cảm giác được đau đớn giáng xuống lần nữa. Lúc ta mở mắt, nét mặt dì khó dò đứng trước mặt ta, hết nhìn lại nhìn ta, cuối cùng nói: “Ngươi chớ có kiêu căng đắc ý, bất quá là một Trắc phi của Thái tử thôi. Thiên giới với tộc Tu La vốn dĩ bất hòa. Hai bên đánh nhau không biết bao lần. Từ sau khi trận chiến một vạn năm trước kết thúc, hai tộc cũng lui về chấn chỉnh binh lực, chỉ sợ bất quá không bao lâu, trận chiến này sẽ lại nổ ra. Tu La Vương nếu biết nữ nhi của mình gả cho Thiên giới Thái tử, cũng không biết sẽ hàng hay sẽ đánh?”

Trước mặt ta hiện lên dáng vẻ khí phách hào hùng của Tu La phụ thân, nếu như có một ngày người vì ta mà cầu hàng Thiên giới, đây quyết không phải là điều mà ta mong muốn. Từ lúc hai người chúng ta gặp gỡ lần đầu tới nay, trong lòng đích thực hiểu rõ người thương ta chiều ta, ta sao có thể nhẫn tâm để một nam tử hán ngạo nghễ chín thước vì ta mà cong gối? Chiêu cầu thân này của Lăng Xương Thái tử, quả thật là nước cờ hiểm!

Trong lòng chua xót, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên nói: “Không phiền dì bận tâm. Cho dù hai giới

đánh nhau, chung quy cũng sẽ có biện pháp.” Nở một nụ cười xinh đẹp, lại nói: “Nếu đã dù được Thái tử điện hạ cầu thân, nghĩ thấy Thanh Loan hắn là có chút phân lượng trong lòng hắn. Nếu đã được hắn ưu ái, đương nhiên muốn suy nghĩ kỹ càng thử xem làm thế nào chiếm được yêu thương của hắn, cũng khiến hắn đối với Thanh Loan thương tiếc nhiều hơn.”

Ta thấy sắc mặt dì càng lúc càng đen, trong lòng không khỏi nổi lên từng trận từng trận vui sướng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lưỡng Tình Khó Nói

Đương lúc ta với dì đang giương cung bạt kiếm, từ ngoài cửa đã truyền đến tiếng cười khẽ: “Vẫn là Thanh nhi hiểu chuyện.”

Cửa điện “Két” một tiếng mở ra, trong lòng ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không biết là cảm thấy mỉm cười hay may mắn, thấy dì gần như mỉm lý trí, nếu ta lại dùng lời khích bác, không chừng sẽ khiến dì nói ra hết những chuyện cũ trước đây. Nhưng Thái tử điện hạ lại sớm không đến muộn không đến, khang khảng chọn ngay thời điểm căng thẳng thế này mà đến, thực sự khiến bốn tiên nghi ngờ.

Bên ngoài điện ánh sáng rực rỡ, trái lại trong điện cửa sổ lại đóng, kỳ thực có chút âm u của buổi hoàng hôn. Thái tử điện hạ cất bước đi vào, giống như mang theo ánh sáng vạn trượng, cực kỳ chói mắt. Ta đưa tay che hai mắt lại, chỉ cảm thấy luồng ánh sáng này rực rỡ đến chói lòa.

Giọng điệu dì không coi là nhẹ nhàng, cũng không thể coi là tức giận: “Thái tử điện hạ hôm nay rảnh rỗi thế sao? Chẳng phải là hôm qua mới tới?”

Ánh mắt Thái tử điện hạ đảo qua trên gương mặt ta, thản nhiên nói: “Nghe nói Đại thủ lĩnh đang giáo huấn Thanh Loan, tiểu ngốc điếu này không hiểu chuyện, cũng không biết đã làm mích lòng Đại thủ lĩnh, bây giờ Lăng Xương xin nhận lỗi với Đại thủ lĩnh. Con cháu trong nhà, xuống tay vẫn nên nhẹ một chút, nếu không, qua vài ngày lại để tân nương tử mang vết thương trên người, há chẳng phải xấu hổ sao?” Nói rồi vờ như muốn hướng dì hành lễ.

Dì nghiêm ngặt, nhàn nhạt nói: “A đầu này bướng bỉnh, nói ra mấy lời không hay về Thái tử điện hạ. Bà lão như ta thay quyền mẫu thân, đương nhiên muốn dạy dỗ con bé cho tốt. Không ngờ a đầu này một chút cũng không nghe, bà già ta hết cách, mới dùng tới biện pháp này.”

Trong lòng ta giống như chứa một khối băng, lạnh lẽo vô cùng. Trước đây bốn tiên đối với dì chính là kính trọng nể phục, chỉ cảm thấy dì công chính vô tư nghiêm minh giữ luật, chính là một vị Thủ lĩnh tốt, là may mắn của Điểu tộc. Điểu tộc được dì vạn năm dùi dắt, tương lai hòa bình hưng thịnh là điều không cần phải nói. Nhưng từ khi bốn tiên đi theo Thái tử điện hạ, cũng như nghe được chuyện cũ từ chỗ Nhạc Kha, trong lòng lại không nhịn được lớp lớp nghi ngờ, cuối cùng là âm thầm đem dì ra suy đoán lại suy đoán, khi ấy trong lòng có chút áy náy, chỉ cảm thấy bản thân thật không có đạo lý. Nhưng tất cả đều không như hôm nay cùng dì mặt đối mặt, thấy dì mặt không đổi sắc mà nói đổi đột kinh ngạc.

Mặc dù bốn tiên cũng từng là một kẻ du cô vô lại, nói đổi cực kỳ thành thạo, nhưng sau khi xong chuyện trong lòng cũng âm thầm tự cảnh cáo, sợ rằng nói đổi thành tính, tương lai liền trở thành một tiên tử nói đổi

liền miệng, bôi nhọ tiên cách, đương nhiên trong lòng sẽ bị lương tâm dằn vặt. Nhưng dù mở miệng liền thốt ra lời mà so với sự thật mười phần cách biệt, thế nhưng một chút cũng không hoảng loạn, điều này thật khiến ta nghi ngờ trước đây bộ dạng dù công chính liêm minh là để cho Điều tộc thấy hay là dù giỏi ngụy trang?

Thái tử điện hạ khe khẽ cười một tiếng, nói: “Đây chính là điểm đáng yêu của nàng. Trên Cửu Trùng Thiên này tiên nga tiên nữ vô số, nhưng cũng chỉ có nàng nhìn ta như một nam nhân.”

– Lẽ nào tiên tử tiên nga bên cạnh coi hắn thành nữ nhân sao?

Ta cảm thấy buồn cười, bất chấp lục phủ ngũ tạng đau đớn dữ dội, khí huyết cuồn cuộn, cuối cùng vẫn nhịn không được vỗ tay vui vẻ: “Lời này của Thái tử điện hạ sai rồi. Nếu để các tiên nga tiên tử bên cạnh nghe được, còn tưởng rằng bản thân các nàng đã xem người là nữ nhân a?”

Giữa hai lông mày hắn chứa ý cười, giống như tân xuân lộc ý âm thăm lan tỏa, nói: “Nếu không phải thấy nàng không hiểu chuyện thế này, ta nhất định phải nhéo tai kéo nàng về răn dạy.”

Nét mặt dù dần dần lạnh lẽo, như thể đối với việc hắn thân thiết gần gũi thế này không nhịn được, sắc mặt đen kịt nghiêng đầu nhìn họa tiết phượng hoàng trên cột trụ bên trong điện. Nơi này được gọi là Đồng Sơ Điện, trong vườn tất nhiên trồng cây ngô đồng, cột xà trong điện khắc chính là phượng hoàng bay lượn Cửu Thiên.

Ta cũng bị lời này của Thái tử điện hạ dọa sợ, bất chợt ho khan hai tiếng, cảm thấy bên trong cổ họng một mùi tanh mặn, có nhịn cũng nhịn không được, “Khụ” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, xoa xoa ngực than thở: “Thái tử điện hạ thật sự là hơi ác rồi. Thanh Loan bị người dọa đến thổ huyết, lồng ngực vẫn còn đau đớn dữ dội. Thỉnh người cho Thanh Loan về điện nghỉ ngơi thôi.”

Hắn tiến lên trước hai bước, nét mặt dường như có tia lo lắng chợt lóe, liên tục gật đầu nói: “Bốn vương cùng nàng quay về nghỉ ngơi.”

Lời này đúng là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta.

Bốn tiên tưởng rằng, Thái tử điện hạ toàn tâm toàn ý muốn áp chế ta trong tay là để khống chế Tu La phụ thân, chẳng qua là chiến tranh thôi mà, đương nhiên không cần phải hao tổn nhiều tâm lực như vậy. Bất quá suy nghĩ một lúc, – cũng đúng, nếu như quân cờ là ta gấp phải chuyện gì bất trắc, đến lúc đó Thiên giới và Tu La giới đánh nhau, có gì tốt chứ?

Nhưng lúc này dù đối với ta hận đến thấu xương, nếu như ta không chịu để Thái tử điện hạ cùng về, vạn nhất bà lại đánh ta một chưởng, cũng chẳng phải chuyện đùa.

Chân mày cong cong, ta cười nói: “Vậy làm phiền Thái tử điện hạ.” Đưa tay làm tư thế mời, không ngờ hắn lại rút ra một chiếc khăn tay từ trong tay áo đưa cho ta: “Nhanh lau sạch vết máu trên mặt đi.”

Ta nâng tay áo, đem máu tươi trên mặt lau sạch sẽ, cười nói: “Thật sự làm phiền Thái tử điện hạ rồi.”

Chiếc khăn trong tay hắn có một hương thơm khó diễn tả, góc khăn còn thêu đóa hoa hải đường màu tím, chính là chiếc khăn mà mấy ngày trước tiên tử Hải Đường thăm nhờ Lưu Niên đưa cho hắn, nếu như bị ta làm dơ, không chừng liền bị tiên tử Hải Đường ghi hận trong lòng. Nhưng khi nãy không dùng chiếc khăn này, mắt thấy nét mặt Thái tử điện hạ cũng đã đen lại vài phần.

Trong lòng ta âm thầm tức cười, chỉ vào chiếc khăn cố ý nói: “Thanh Loan đối với việc thêu thùa trước giờ không có thiên phú, nhìn thấy đóa hoa hải đường phía trên thêu đến sống động như thật, cũng không phải nhờ vào pháp thuật ảo diệu. Không phải là Thanh Loan không chịu dùng khăn tay của Thái tử, mà là sợ làm dơ đóa hải đường trên chiếc khăn, có chút không hay mà thôi.”

Hắn nghe thấy lời này, tiện tay đem chiếc khăn vắt trên đất, thở dài: “Nếu như Thanh nhi đã không chịu dùng, giữ lại cũng bằng thừa, chi bằng bỏ đi cho xong.” Lúc tiến lên trước một bước kéo ta, chân phải còn giẫm lên đóa hoa hải đường màu tím ở một góc khăn, cũng không biết hắn đi từ đâu tới, lúc nhắc chân lên, trên khăn liền dính phải bùn đất, đóa hải đường tím liền vô duyên vô cớ mang vài phần tiêu điều.

Trong lòng thất kinh: Thái tử điện hạ xuống tay cũng không chút lưu tình mà. Ta nhớ tiên tử Hải Đường thường ngày rất duyên dáng, đối với hắn lại một lòng si mê, cũng không khiến hắn thương tiếc nửa phần, Đan Chu trước đây cũng là do hắn tự mình chỉ định làm Thái tử phi, bây giờ tức giận đến sinh bệnh nằm trong điện, thế nhưng hắn một bước cũng không tới, tương lai nếu như ta thật sự gả cho hắn làm Trắc phi, lúc được sủng ái thì vạn sự đều tốt đẹp, nếu như yêu thương không còn, dù có bị sỉ nhục cả đời cũng không thể đổi được cái nhìn của hắn?

Thái tử điện hạ thật sự là hơi vô tình quá rồi.

Trong lòng ta mặc dù chưa chọn được người thích hợp, nhưng đã quyết định chủ ý, tuyệt đối không thể gả cho Thái tử làm Trắc phi, một đời đều bị đòn áp bởi Đan Chu, không thể bày ra gương mặt vui vẻ. Còn không bằng gả cho tên nhãi Nhạc Kha, mặc dù nói hắn có bệnh hay quên, nhưng cũng không chừng một ngày nào đó sẽ hết. Huống chi ta với hắn cũng được coi là hiểu rõ nhau, Đông Hải Long Vương Phi tuy có chút nguy hiểm, nhưng nếu ta không đi chọc phá bà, tin chắc bà cũng sẽ không đến gây hấn với ta.

Nhưng hiện tại Thái tử điện hạ đang hưng trí bùng bùng, ta kỳ thực chẳng tội gì lại đi đối đầu với hắn, vạn nhất trong lúc hắn tức giận đem ta vứt lại cho dù, bị bà cho thêm hai chưởng, quả thực là suy tính cực kỳ cực kỳ không ổn.

Ta ngoan ngoãn để hắn tùy ý kéo tay ta, dẫn ta rời khỏi Đồng Sơ Điện.

Trong Tước La Điện, Lưu Niên lấp la lấp ló nhìn vào không biết bao nhiêu lần, mãi đến khi Thái tử điện hạ cười mắng: “Lăn vào đây. Lén lén lút lút làm cái gì?”

Lưu Niên lon ton chạy vào, cực kỳ khó khăn mở miệng bẩm báo: “Điện hạ, Đông Hải Long Tam Điện hạ đang đợi ở cửa cung, nói tới thăm Chưởng Lại.”

Từ khi Thái tử điện hạ dắt ta rời khỏi Đông Sơ Điện, quay về Thanh Hoa Cung bất quá chỉ một canh giờ, Dược Quân được tiểu đồng mời tới một chuyến, để lại khá nhiều đan dược rồi lắc đầu rời đi. Ta xoa xoa ngực, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng, mặc dù đã uống hết mấy tách trà nhưng vị máu tanh trong miệng thế nào cũng không tan, đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, nghe thấy lời này trong lòng thắt kinh, tin tức truyền đi cũng hơi bị nhanh a.

Nét mặc Thái tử điện hạ cứng đờ, có lẽ có cùng suy nghĩ với ta, bất quá trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ mặt tươi cười nói: “Nghe nói Thanh nhi với Nhạc Kha giao tình không tốt, sao hôm nay nàng bị thương, hắn liền xuất hiện? Lẽ nào là tơ hồng trên chân nàng tác quái?”

Tim ta nhảy thình thịch, vội vàng ôm lồng ngực bày ra bộ dạng sấp nôn, nhanh chóng hớp xuống một ngụm trà mới nói: “Thái tử điện hạ, đây chẳng phải là đang nói đùa sao? Thanh Loan với Đông Hải Long Tam Thái tử luôn luôn đối đầu, trước đây đánh nhau cũng không biết bao nhiêu trận. Nếu không phải có thù cũ, sao có thể bóc vảy rồng của hắn?”

Mặc dù trước nay Thái tử điện hạ luôn tươi cười như vầng dương ấm áp, nhưng đây bất quá là vẻ bề ngoài. Nếu như hắn có thể tự hướng dì cầu thân, mà dì cũng đã đồng ý với hắn, giờ phút này nếu ta không thể nghĩ ra biện pháp thoát thác hôn sự này, cũng không thể liên lụy Nhạc Kha, khiến hắn và Thái tử trở mặt.

Cũng chẳng rõ là hắn tin hay không tin, chỉ tựa cười nhưng không cười nhìn ta chăm chắm.

Ta khẽ cắn môi, lại nói: “Còn chuyện tơ hồng kia, đây chẳng qua là để kết duyên cho phàm nhân, nếu như Điện hạ cảm thấy sợi tơ này thần kỳ, chi bằng tiểu tiên đến chỗ Nguyệt Lão xin mấy sợi, thay Điện hạ tìm vài vị tiên tử, xem Điện hạ liệu có thể động lòng với mấy tiên tử này không? – – Đúng rồi, hôm nay Long Tam Điện hạ tới đây, nhất định là muốn xem thử ta chất vật thế nào. Hắn nhất định là cực kỳ hả hê.”

Đang nói, ngoài cửa đã có người cười đáp: “Chưởng Lại quả thực nói không sai, hôm nay Bốn Vương tới đây chính là muốn nhìn xem bộ dạng thê thảm của nàng.”

Long hình hổ bộ, người đã gần ngay phía trước, chính là Nhạc Kha.

Lưu Niên chỉ vào hắn lầm bẩm nói: “Tiểu tiên vẫn chưa thông truyền xong...”

Thái tử điện hạ trách mắng: “Lưu Niên đừng vô lễ, còn không lui xuống?”

Lưu Niên lúng túng rời đi. Nhạc Kha chào hỏi Lăng Xương, ta nhìn hắn mà lo sợ hắn sẽ nhớ lại chuyện cũ, trong mắt nếu có ý oán giận thì cực kỳ không hay. Không ngờ thần sắc hắn vẫn như bình thường, không nhìn ra được một chút thương tâm. Thật sự khiến ta yên lòng.

Thái tử điện hạ mời hắn ngồi, hắn liền nhanh chóng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta, ánh mắt chỉ đảo qua đảo lại trên mặt ta, đột nhiên lên tiếng: “Ta thấy sắc mặt Chưởng Lại nhợt nhạt, lẽ nào ở trước mặt Thái tử điện hạ lại cậy mạnh? Nghe nói Thái tử điện hạ tự mình hướng Điều tộc thủ lĩnh xin cưới Chưởng Lại, không lâu sau Chưởng Lại liền chính là Trắc phi nương nương rồi, Bốn Vương chúc mừng Thái tử điện hạ và Thanh cô nương.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thế Gian Xuân Hận

Ta nghe thấy lời này, suýt nữa sẩy tay đánh rơi tách trà, cũng không biết là lồng ngực đau nhói hay do tâm trạng bức bối, lập tức khó khăn tựa người vào ghế, đau cũng không ngoảnh lại nhìn ra bên ngoài.

Thái tử điện hạ vui mừng nói: “Nghe nói Tam đệ thương hương tiếc ngọc, hôm nay lời này chính là nói đến tâm sự trong lòng vi huynh rồi.” Hàn huyên hai câu lại bước nhanh tới, đỡ cánh tay ta quan tâm bảo: “Tín Phương Viện cách nơi này hơi xa, chi bằng Thanh nhi ở lại trong điện nghỉ ngơi đi.”

Ta đẩy cánh tay hắn ra, quay lưng về phía Nhạc Kha thản nhiên nói: “Tam điện hạ thật không có đạo lý, mặc dù Thanh Loan là một cô loan, nhưng cũng không để người khác tùy ý ức hiếp.” Trong lòng tự dung nổi lên một bụng chua xót. Ta vốn cho rằng hắn hiểu rõ ta, nhưng xét thấy ta đã đánh giá cao hắn rồi, giờ phút này lại chạy đến chúc mừng, nói mấy lời nhăng nhít, quả thật uổng phí hai ta quen biết bấy lâu.

Thái tử điện hạ kinh ngạc hỏi: “Ai dám ức hiếp Thanh nhi? Bốn vương thay nàng trút giận!”

Ta chăm chăm nhìn đôi mắt hắn, dịu dàng ấm áp như mùa xuân, nếu như hắn không phải là Thiên giới Thái tử, ta nhất định tin tưởng nam tử đứng trước mặt ta giờ phút này đối với ta có hai phần tình ý, nhưng hắn lại là con của Thiên đế, cháu của chiến thần.

Ta nở nụ cười tự giễu, ôm ngực nói: “Người ức hiếp ta, chẳng phải chính là Thái tử điện hạ người sao? Biểu tỷ Đan Chu là công chúa tôn quý, đương nhiên sẽ là Thái tử phi nương nương tương lai. Thanh Loan chẳng qua là một cô loan, không có chỗ dựa, đành phải đứng sau nàng ta làm nhỏ?”

Nét vui mừng trong mắt hắn lập tức lui tàn, con ngươi rũ xuống, cự nhiên có dáng vẻ ba phần yếu đuối. Ta có lúc nào gặp qua Thiên tộc Thái tử cao ngạo bày ra bộ dạng thế này a? Nhìn chăm chăm hắn kỳ quái hỏi: “Thái tử điện hạ dựa vào cái gì cho rằng Thanh Loan sẽ đồng ý đứng sau Đan Chu?”

Hắn đưa tay ra, giống như muốn kéo ta, lại giống như đuổi lý rut tay về, chăm chú nhìn cánh tay mình một lúc, ta cũng nghiêng đầu nhìn, ngón tay hắn thon dài, làn da trắng nõn, là đôi tay của người sống sung sướng an nhàn, lý nào lại có thể thông cảm suy nghĩ cho một địa tiên có phẩm cấp thấp như ta?

“Chuyện này... Chuyện này đích thực là Bốn vương không đúng. Chỉ là... chỉ là sau khi thành thân, Bốn vương nhất định sẽ đối với Thanh nhi càng thêm sủng ái, thiên y bách thuận¹. ” . Đôi mắt hắn sáng quắc, nhìn thẳng vào mắt ta, như thể đang hướng ta cam đoan.

Mặc dù Bốn tiên đã hơn một vạn bốn trăm tuổi, nhưng ở nơi bát hoang tứ hải này gặp qua bao người kết thành nhân duyên, ái ân ít ỏi. Tỷ như dì, dượng mặc dù trải qua hơn vạn năm, nhưng cho đến tận bây giờ trong lòng bà vẫn còn oán hận, đương nhiên không coi là đầm thắm.

Lại tỷ như Đại tổng quản Thương Diệc bên cạnh dì, mặc dù bà thu lại pháp lực của chồng mình rồi đuổi đi, nhưng bà xưa nay độc đoán ngang ngược, cho mình là cao, luôn luôn đàn áp chồng, cuộc hôn nhân này cũng không xem là êm ấm.

Con chim cút nhỏ cũng được coi là người hiền lành dịu dàng? Nhưng nàng với con diệc trống cũng không thể bạc đầu.

Đông Hải Long Vương Phi và Đông Hải Long Vương băng mặt không băng lòng, Thiên Đế phong lưu hoa tâm, hai nữ một chồng đánh nhau không ngừng, nhà cửa không yên, ầm ĩ náo loạn đến độ tứ hải bát hoang nơi nơi đều biết.

Cho đến tận bây giờ đã để bốn tiên rõ ràng được một đạo lý.

Ta lùi về sau một bước dài, mỉm cười nói: “Thái tử điện hạ có thể cầu thân với Thanh Loan, Thanh Loan tất nhiên vinh quang trăm lần. Tiếc là Thanh Loan và Thái tử điện hạ không thể lưỡng tình tương duyệt... đương nhiên không thể thành phu thê, chung quy là chuyện đáng tiếc. Theo Thanh Loan biết, phu thê, hai người nhất thế, là người thân thiết nhất gần gũi nhất, trong người có ta, trong ta có người, mới xem là ân ái, nhưng thêm một người lại có phần sát phong cảnh. Điện hạ không cảm thấy ngạt, Thanh Loan cũng thấy ngạt đến hoảng loạn cuồng cuồng. Hôn sự này, vẫn là xin người thôi đi.”

Thái tử điện hạ lộ ra gương mặt lạnh lẽo như gió tháng ba, lạnh đến độ có thể đông thành vụn băng. Hắn theo sát tiến lên hai bước, nắm chặt hai cổ tay ta, ngưng giọng nói: “Thanh Loan lời này là thật lòng?”

Mặc dù ta biết bản thân khó thoát khỏi số mệnh làm quân cờ, nhưng chuyện tới trước mắt, chung quy vẫn là không thể nào cam tâm, tức thì ánh mắt nhìn thẳng một cách bình thản, kiên định như ban đầu: “Thanh Loan mặc dù là một kẻ côn đồ vô lại, nhưng chung thân đại sự cũng quyết không chịu ủy khuất bản thân dù chỉ một chút. Có thể được Điện hạ nhìn băng con mắt khác, vốn dĩ là chuyện vui mừng, nhưng Thanh Loan chỉ sợ bản thân không có phúc hưởng, vẫn xin Điện hạ bỏ hôn ước. Dì đồng ý hôn sự này, chẳng qua là bắt đắc dĩ, để Đan Chu công chúa không bị Điện hạ ghét bỏ, thỉnh xin Điện hạ thu hồi.”

Trên cổ tay một trận đau đớn, ta căn răng không nói, nhưng da thịt trên mặt đã đồng cứng, ngực càng đau đớn dữ dội, trước mắt không ngừng nổ đom đóm, liên tục nhận mấy chưởng của dì, khi ấy chỉ đơn thuần là căn răng nhịn xuống, không ngừng chống đỡ mà thôi, bây giờ mọi chuyện đã qua, lại lấy hết dũng khí đem ý định từ hôn nói ra rõ ràng, đầu óc đã có điểm mơ hồ, gương mặt của Thái tử điện hạ trước mặt càng lúc càng mờ ảo, đau đớn trên cổ tay cũng càng lúc càng nhạt dần, trong mông lung chỉ nghe thấy hắn ảm đạm nói: “Chẳng qua là nàng thích mái tóc dài cùng với giọng hát của công tử Giao nhân kia thôi, đợi ta cắt lưỡi hắn cho nàng, xem nàng còn thích hắn không?”

Chút thanh tịnh cuối cùng trong đầu ta là một tia nghi hoặc: Công tử Giao nhân này là Ly Quang sao? Đúng là bốn tiên thích Ly Quang, nhưng cũng giống như muội muội thích ca ca, quả thực chưa từng nghĩ qua sẽ cùng hắn trải qua một đời ở trong thành San Hô.

Trước mắt tôi sầm, cuối cùng hoàn toàn mất đi tri giác.

Đợi đến khi ta tỉnh lại, bên trong điện dạ minh châu phát ra ánh sáng nhu hòa, người đang đứng nơi đâu giường lạnh lùng hừ một tiếng, trách mắng: “Tiểu Ngốc Điều nhà ngươi cũng thật không có tiền đồ. Bất quá là được Thái tử ca ca cầu thân thôi, liền vui sướng đến độ hôn mê bất tỉnh, mê man suốt ba ngày, đúng là mất mặt mà.”

Ta há hốc miệng, hết sức muốn biện giải một câu: Tiểu tiên đây là bị dọa sợ, không phải vui mừng. Nhưng bên trong cổ họng tựa như có một tầng hơi nước, nói cũng không ra được một chữ.

Người đó thấy ta như cá mắc cạn, chỉ không một tiếng động há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là tức giận đến độ thở phì phì rót một ly trà lạnh đưa cho ta. Hành động này đối với ta như nắng hạn gặp mưa, đợi đến khi đem cổ họng thăm nhuận, cuối cùng mới gian nan ngồi dậy, lồng ngực lập tức truyền tới một cơn đau nhói khiến ta nhịn không được kêu lên, thấp giọng nói: “Đa tạ Đồng Sa Điện hạ.”

Mặc dù Hắn hay đùa dai, nhưng tâm địa cũng không xấu, chẳng qua là con út của Thiên đế và Thiên hậu, được cưng chiều có chút thái quá mà thôi.

Bị ta cảm tạ trịnh trọng thế này, ngược lại bên má hắn thoảng nỗi lên chút ửng đỏ, qua quýt khoát tay nói: “Ngày thường trông thấy là một kẻ miệng mồm nanh nọc, sao lại không được việc thế này? Vương tử công chúa các giới trưa nay đã tới Thiên đình, lúc này Thái tử ca ca đang mở tiệc đón khách, đương nhiên không có thời gian, mới để ta ở đây chăm sóc ngươi. ngươi chỉ cần nhớ sau này thành thân với Thái tử ca ca rồi, cùng tấu tấu ở cùng nhau vui vẻ hòa thuận, đừng gây thêm phiền phức cho huynh ấy.”

Lời này của hắn nghe thật chói tai, vốn dĩ ngày thường ta còn có thể nhịn xuống, nhưng sau khi bị dì đả thương, khơi lên những đau khổ chua xót trước kia, thật sự không thể nào nhịn được nữa, từng chữ từng chữ nói: “Thái tử điện hạ hồ đồ, Đồng Sa điện hạ cũng hồ đồ theo sao? Thanh Loan sẽ không thành thân với Thái tử điện hạ, vì vậy Đồng Sa điện hạ không cần lo lắng ta sẽ gây bất lợi cho tẩu tẩu Đan Chu của ngươi!”

“Ngươi đúng là không biết tốt xấu!” Đồng Sa điện hạ tức đến đỏ mặt, vung tay gạt tách trà trên bàn xuống đất, đi đi lại lại mấy bước, chỉ vào mũi ta chửi ầm lên: “Thái tử ca ca nếu đã thật sự có ý, khắp bát hoang tú hải này có bao nhiêu công chúa tiên tử đợi được huynh ấy liếc mắt nhìn qua? Chỉ nội mấy vị công chúa đến trong ngày hôm nay thôi, liền có không dưới mười người quấn lấy Thái tử ca ca, huynh ấy lại chỉ để ý đến đồ hay sinh sự nhà ngươi? Lớn lên mặc dù cũng không coi là tệ, nhưng tính tình lại quá mức bướng bỉnh, sau này cho ngươi nếm mùi đau khổ.”

Ta biết bản thân trước giờ cũng không phải là con chim mưu cầu vui vẻ, không giống với loài anh vũ bát ca, chỉ biết học vẹt, liền có thể đem mấy lời ngon tiếng ngọt nói đến độ như thể phát ra từ tận đáy lòng, lập tức có chút cam chịu nói: “Thanh Loan dã tính khó thuần, trông mong lớn nhất chẳng qua là được Thái tử điện hạ khai ân, có thể cho Thanh Loan quay về núi Nữ Sàng làm một địa tiên tiêu dao, trải qua những ngày tháng khoái hoạt vô câu vô thúc mà thôi, có chỗ nào khiến Thái tử điện hạ vừa mắt? Về phần Thái tử Trắc phi gì đó, trước giờ lại càng chưa từng nghĩ đến, cùng biểu ý Đan Chu hòa thuận với nhau, quả thật rất khó, vẫn xin Thái tử điện hạ để cho bậc cao minh khác, Thanh Loan không làm, cũng không hi vọng cúi đầu làm nhỏ!”

Đồng Sa điện hạ chỉ vào ta như thể hận tới mức muôn giống như dì giáng cho ta một chưởng, một lúc lâu sau mới phẫn nộ nói: “Không muốn làm nhỏ cũng thôi đi, thế nhưng còn lạt mềm buộc chặt, mưu đồ vị trí Thái tử phi, Thanh Loan, chiêu này của ngươi dùng hay lăm, dùng hay lăm!”

Ta mờ mịt nhìn hắn, rõ ràng bốn tiên cho là đã cự tuyệt triệt để mười phần, cứ cho là vị Đồng Sa điện hạ này không hiểu tiếng chim, nhưng hôm nay ta rành rành mạch mạch nói là tiếng người, vì sao vẫn khiến hắn hiểu thành ta lạt mềm buộc chặt?

Có đôi khi, ta một mực suy tính để người khác hiểu được nguyện vọng ban đầu của mình, nhưng kết quả vẫn là đi ngược lại hết thảy. May mắn chăng những không thể dụng tâm lương thiện để lý giải, ngược lại còn một mực suy đoán theo chiều hướng xấu, đúng là bi ai mà.

Nhưng điều bi ai chính là, thế nhưng ban đầu ta vẫn còn muốn dụng tâm để họ hiểu được ta. Hôm nay cũng xem như đã đạt tới cảnh giới cao siêu “ông nói gà bà nói vịt”, chính là tình cảnh trước mắt này đây. Được cái Đồng Sa điện hạ cũng không thể coi là băng hữu gắn bó thân tình với ta, không như Nhạc Kha lúc ở Tước La Điện nói mấy lời khiến ta kinh ngạc quá đỗi, cho nên ta cũng chưa từng để trong lòng, chỉ tùy ý hắn tức tối rời Tín Phương Viện, bản thân thì quấn chiếc chăn mây, ngây ngốc nhìn lên đỉnh trướng, mặc cho suy nghĩ lan tràn.

Nếu như Vương tử công chúa các giới đã tới, yến hội này sẽ kéo dài mấy ngày, nếu Thiên đế có thể chỉ ước được vài mối nhân duyên mỹ mãn, đại thể sự tình nào nhiệt này cũng coi như kết thúc? Ta thở dài một tiếng, cũng may hôm nay bị thương nằm trên giường, không bị Thái tử điện hạ bắt đi làm Chưởng Lại, vạn nhất lại ngẫu nhiên đụng phải mấy vị công chúa không hiểu chuyện, muốn cùng Thái tử thân cận mà không được, liền đem lửa giận trút hết lên người ta, điều đó đúng là quá không tốt rồi.

Đương lúc suy nghĩ vẫn vơ, bên tai truyền đến một tiếng thở dài: “Ta thật không biết Thanh Nhi thì ra lại có khí phách thế này.”

Ta ôm ngực cười lạnh nói: “Khí phách với không khí phách cái gì, chẳng qua là kẻ biết điều mới là trang tuấn kiệt. Không tự mình rút lui, chẳng lẽ đợi bị dì đánh chết sao? Long Tam Điện hạ lúc này sao lại không ở trên đại điện cùng yên ảm với công chúa các tộc mà lại chạy đến nội viện lạnh lẽo này của ta làm

gì?"

Từ lúc ở trên đại điện, hắn chạy đến nói mấy lời chúc mừng hỉ sự của ta với Thái tử điện hạ, trong lòng bỗn tiên trước sau đã có một nút thắt, không thể giải trừ.

Cũng không biết hắn tiến vào từ khi nào, lúc này lại ở phía trước tiến tới hai bước, kiên định đứng ở đầu giường nói: "Nếu không có mấy lời vừa nãy của Thanh nhi và Đồng Sa điện hạ, ta trái lại thật sự đã hiểu lầm Thanh nhi rồi."

Trên đời này điều bi thảm nhất không phải là bị người không liên quan đối xử lạnh nhạt, mà là bị người thân thiết nghi ngờ mình chính là dạng nông cạn mà y vốn coi thường.

Ta vừa tức vừa phẫn nộ, liền ho hai tiếng, đột ngột ngồi bật dậy, xốc chăn đi chân trần trên đất, hai tay đặt bên hông hắn, gắng sức đẩy hắn ra ngoài: "Từ nay trở đi, Tam Điện hạ và Thanh Loan kiều quy kiều, lộ quy lộ², vĩnh viễn không quen biết!"

2đường anh anh đi, đường tôi tôi đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đời Người Trôi Dạt Tựa Cánh Bèo

Nhạc Kha bị ta đẩy một cái thì lảo đảo, lập tức đưa hai tay ra giữ chặt lấy ta. Trên mặt hiện lên một nụ cười đáng ghét. Ta rất ghét nụ cười đó của hắn, dùng hết sức lực đẩy hắn, đáng tiếc lúc này lồng ngực lại đau đớn, đẩy qua đẩy lại thế này thật không mấy tốt. Dáng người hắn cao lớn, sức lực mạnh mẽ, pháp thuật lại cao hơn ta rất nhiều, ta bị hắn bế lên, đầu óc choáng váng, chờ đến lúc hiểu ra thì đã được hắn nhẹ nhàng đặt lên giường.

Hắn đắp chăn mây cho ta, ta căn răng trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn chẳng hề động đậy, chỉ cảm thấy một bụng chua xót khổ sở không chỗ phát tiết, lửa giận ngập trời, vươn nắm tay ra đấm vào lồng ngực của hắn mấy cái, dường như chẳng hả giận được, lại muốn đấm thêm mấy cái nữa, trong mắt đã vương giọt lệ, trước mắt tràn ngập hơi nước, chỉ mơ hồ nhìn thấy gương mặt tươi cười của hắn.

Chắc là đầu óc của con rồng này đã hỏng rồi, dễ quên thì cũng thôi đi, nay cư nhiên bị đánh mà chẳng đánh trả lại, bị mắng cũng không mắng lại, chỉ trưng ra bộ mặt tươi vô lại, chắc là trước đây thường dùng chiêu này lừa gạt đám tiên tử vui vẻ nên lúc này dùng lại với ta.

Ta vừa khóc vừa thầm bất bình tức giận, nỗi oán giận uất chiết trong đó, ngay cả chính mình cũng sinh ra cảm giác kinh hãi, quả thực cảm giác đó giống như đám oán phụ thường tình nơi thế gian.

Đột ngột đứng dậy, lồng ngực đau đớn dữ dội, ta ôm ngực hung hăng đẩy hắn ra, quát: “Long Tam điện hạ thân phận cao quý không nên đến những nơi hèn mọn, nay lại chạy đến chỗ Tín Phương Viện của ta làm chi?”

Hắn liếc nhìn xung quanh một hồi, sau đó quay đầu lại làm ra vẻ cực kỳ vô tội nói: “Nghe nói Tín Phương Viện này chính là nơi ở của đương kim Thiên Hậu lúc còn làm Trắc Phi của thái tử, Thái tử điện hạ để nàng sống ở đây, có thể nói hàm ý rất sâu xa nha.”

“Cho dù vậy thì chỉ có liên quan đến ta, can hệ gì đến ngươi chứ?”

Ta vốn nói không lựa lời, một câu còn chưa hả giận, lại nói ngay một câu nữa: “Dù sao cũng không phải chỗ của Thái tử phi Đông Hải Long Cung, chẳng lẽ còn trông chờ ngươi mở miệng sao?”

Nụ cười trên gương mặt hắn càng sâu, một tay giữ lấy ta, tay kia lấy chiếc khăn bên giường lau nước mắt cho ta: “Mấy ngàn năm giao tình của chúng ta, còn mang cái danh tiểu cữu cữu, tiểu cữu cữu này quan tâm đến nhân duyên của tiểu Thanh Loan một chút cũng không được sao?”

Hắn không đề cập tới cái danh xưng “tiểu cữu cữu” này thì ta còn không thấy khác lạ, ngược lại lúc nhắc tới, ta càng cảm thấy có chút khó chịu. Hồn phách trong thân thể con rồng này có quan hệ sâu xa với mẫu thân, thân thể này coi như có mấy ngàn năm giao tình với ta, nay lại thêm tơ nhân duyên không đáng tin của Nguyệt Lão buộc lấy, cũng không biết là tơ nhân duyên này đang tác quái hay trong lòng ta đã xem hắn là chỗ dựa, có lẽ đã có sự kỳ vọng, lúc ở Tước La Điện bị lời nói của hắn tạo thành nút thắt trong lòng, lúc này lại thấy hắn lấy ra cái hư danh tiểu cữu cữu, lòng ta lại cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Lần đầu gặp gỡ vào năm đó, ta ngây thơ không biết, lại động tâm với con rồng ngốc này, thật vất vả trải qua mấy ngàn năm thử luyện, cuối cùng đã quên mất chuyện đó. Nhưng giờ phút này trong lòng dâng lên hoang mang khiến cho cảm xúc của ta cũng chẳng ổn định được, hay là bởi vì dây tơ hồng kia mà bất tri bất giác ta đã cảm sâu rỗng tình với hắn?

Bởi vậy khi hắn mở miệng chúc mừng hôn sự của ta với Thái tử điện hạ thì lòng ta chẳng còn tư vị gì nữa?

Hắn dùng giọng điệu cù chỉ của tiểu cữu cữu quan tâm ta, nhưng ta lại không thể chấp nhận được, hận không thể đánh hắn một cái cho hả giận?

Không, cho dù đánh hắn cũng không thể hả giận. Ta chỉ hận — chỉ hận hắn hư tình giả ý có lệ như vậy với ta, không chịu nói một câu thật lòng nói với ta. Không chịu mở miệng nói một câu: Thanh nhi, trong lòng ta chỉ có nàng.

Hoặc có lẽ, chỉ có mình ta cam tâm tình nguyện?

Ta ngơ ngác nhìn hắn, mắt phượng in sóng nước, mi tóc màu xanh đen, diện mạo tươi cười tràn sinh, đai ngọc áo gấm, kim quan buộc tóc, đúng là một công tử ôn nhuận. Ở cùng hắn càng lâu thì càng quên mất dáng vẻ thanh tú của hắn, chỉ nhớ rõ những tật xấu vặt vãnh của hắn mà thôi.

Hắn hay quên, miệng lười trơn tru, có đôi khi lạnh như băng sương, bị lão Nguyệt Lão hờ đõ buộc dây tơ hồng với ta. Nhưng mà, mỗi lần nhớ tới mấy thứ đó, cuối cùng ta không khỏi lại nhớ đến những mặt khác của hắn.

Lầu đầu gặp nhau ở Đông Hải, kể đó là mấy ngàn năm bao bạn, thề sống chết cùng nhau trên núi Nữ Sàng, ngày biệt ly bất đắc dĩ ở thành San Hô, cho tới bây giờ bất giác ta đã xem hắn là người thân có thể nương tựa, bất giác trong lòng dâng lên tham niệm, càng muốn được hắn dịu dàng bao bạn, cẩn thận che chở, thề sống chết cùng nhau.

Ta..... Ta..... Ta nắm chặt lòng bàn tay mình, chỉ cảm thấy trong lòng hoang mang khủng hoảng, phía sau lưng lạnh lẽo, thế nhưng đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, làm ướt cả y phục.

Nếu như hắn không thích ta thì ta phải làm sao cho phải đây?

Từ trước đến nay ta luôn cơ khổ không có chỗ dựa, luôn mỉm cười với những lời châm chọc, một mình gánh vác, một mình chịu đựng sương gió đã thành quen. Nay, lúc gặp chuyện luôn luôn được hắn toàn lực bảo vệ khiến ta hình thành thói ỷ lại vào hắn, lúc này bảo ta rời khỏi vòng tay bảo vệ của hắn thì trong lòng lại cảm thấy đau lòng khổ sở không thể buông bỏ.

Giờ khắc này để cho hắn nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của ta, thế nhưng hắn chỉ mỉm cười, lảng lặng nhìn ta, vươn tay ra, chậm rãi lau sạch những giọt lệ còn vương trên bờ má ta, từng giọt từng giọt, vô cùng dịu dàng.

Không biết ta lấy được dũng khí từ đâu, bỗng nhiên lại có suy nghĩ ích kỷ muốn giữ lấy sự dịu dàng này, không hề buông tay. Cho dù hắn có nhiều tật xấu thì ta cũng đã quen từ lâu. Thùa dịp lúc hắn đang thu tay lại, ta vội nắm lấy tay hắn, ấp úng mở miệng nói: “Ta..... Ta không muốn chàng làm tiểu cữu cữu của ta.”

Tia kinh ngạc vụt lướt qua trong mắt hắn, ta lại đột nhiên rất bình tĩnh, lời nói rõ ràng rành mạch cuồn cuộn tuôn ra: “Tuy rằng hồn phách trong cơ thể chàng có tình nghĩa cũ với mẫu thân ta, nhưng thân thể này cũng là Tam thái tử của Đông Hải, bởi vậy chàng không thể lấy danh hào tiểu cữu cữu để áp chế ta.”

Hắn mỉm cười, dịu dàng nói: “Ta dùng danh hào tiểu cữu cữu áp chế nàng khi nào thế?”

Ta bướng bỉnh quật cường nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của hắn, nơi đó in lên gương mặt tái nhợt, nhưng hai mắt long lanh, đôi môi hơi run run, đúng là ta vẫn còn rất khẩn trương, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên ta có tham niệm này, cũng không biết có nên hay không.

“Ta không muốn chàng làm tiểu cữu cữu của ta, ta muốn chàng làm phu quân của ta!”

Ta nắm chặt tay hắn, trong lòng đã suy nghĩ kỹ, cho dù hắn lập tức thu tay lại, cho dù trên mặt hắn hiện lên nét chán ghét, ta cũng muốn thử một lần, tốt nhất có thể làm hắn rung động thì lòng ta đã thỏa mãn rồi.

Hắn ngây người một lúc, thế nhưng chưa từng thu tay lại, trên mặt cũng không hề lộ vẻ chán ghét, nhưng thật ra trong đôi mắt phượng hình như đang lấp lánh ánh sáng tựa như ánh sao khiến ta cứ phải nhìn mãi.

Hắn nói: “Nàng không sợ ta hay quên? Không sợ ta có nhiều tật xấu? Nếu so sánh ta với Thái tử điện hạ, chung quy ta vẫn kém hơn hắn nhiều.”

Một bàn tay to khác lặng lẽ đặt lên, nắm chặt tay ta.

Trái tim ta đập nhanh dần — hắn nói như vậy là có ý từ chối? Hay là đồng ý với yêu cầu của ta?

“Thái tử điện hạ có tốt hơn thì sao, đó là của Đan Chu, có liên quan gì đến ta đâu? Nhưng nếu hôm nay chàng không đồng ý thì ta..... Nếu không đồng ý thì ta.....”

Hắn lại cười nói: “Nàng sẽ như thế nào?”

Ta suy đi nghĩ lại mấy lượt, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn chẳng nghĩ ra được biện pháp nào hay, trong lòng lo lắng, không khỏi buột miệng nói: “Nếu chàng không chịu làm phu quân của ta, sau này cũng đừng mơ tưởng làm phu quân của tiên tử khác! Ta tất nhiên sẽ khiến cho chàng không thể ôm mỹ nhân về như nguyện vọng!”

Hắn bỗng nhiên cười tươi, đưa hai tay ra ôm chặt ta vào lòng, cúi đầu nói nhỏ bên tai ta: “Thanh nhi đã là mỹ nhân, ta cần gì đi ôm người khác? Nàng bằng lòng cho ta ôm, đó là phúc khí rất lớn của ta rồi!”

Ta giãy giụa, tránh ra khỏi lồng ngực của hắn, vô cùng nghiêm túc nói: “Chàng cũng không thể hối hận!”

Hắn cúi đầu mỉm cười than thở: “Vốn khi nghe thấy nàng và Thái tử đính hôn thì trong lòng ta rất tức giận, nào ngờ có thể nghe được lời này của nàng? Nếu bởi vì cùng hắn đính ước mới có thể nghe được lời nói này của nàng thì cho dù nàng có đính ước tám lần mười lần cũng không sao, cuối cùng thì nàng cũng muốn ở cùng ta.”

Ta “phụt” cười thành tiếng. Nói hắn trẻ con chẳng rành sự đời cũng chẳng phải nói dối, mặc kệ là thần tiên hay người phàm, đính ước một lần thì đủ rồi, nào có ai đính ước tám lần mười lần chứ?

“Nghe người ta nói Đông Hải Long Tam thái tử là một con rồng ngốc, quả thực không sai, chuyện đính ước cũng không phải trò chơi trẻ con bày hàng, hãy còn tám lần mười lần?”

Hắn hôn lên trán ta, cười đáp: “Cho dù ta có ngốc, chỉ cần nàng không ruồng bỏ là được rồi.”

Sau đó lại kéo ta vào lòng, tựa cằm lên vai ta, thở dài vô cùng mãn nguyện: “Ta năm mơ cũng không thể mơ thấy cảnh tượng này, Thanh nhi thế nhưng cầu hôn với ta.”

Lo lắng thấp thỏm lúc trước đã trôi qua, lúc này ta lại cảm thấy xấu hổ, từ hai má đến sau tai đều nóng cả lên, ban nãy ta còn chắc như đinh đóng cột, phân rõ rạch rời với hắn, song chỉ một lát liền tự mình cầu hôn hắn..... Ta vậy mà lại như trước đây, rơi ngay vào hoàn cảnh này.

Tuy vậy, trong lòng lại ngọt ngào lạ thường, ngọt ngào đến mức không kèm chê được, giống như trong đáy lòng có một bóng người nhỏ bé đang không ngừng ca hát nhảy múa, chim loan luôn nỗi tiếng về tiếng ca và kỹ thuật nhảy múa, dù cho bóng người đó mặc áo bào màu xanh không hề chói mắt, nhưng trong lòng đạt dào niềm vui, tinh thần phấn khởi không ai sánh nổi.

Hắn cúi đầu nói: “Thanh nhi đang suy nghĩ gì vậy?”

“Áo bào màu xanh của ta không thu hút.”

Ta thì thầm nói, có vài phần nuối tiếc.

Hắn giữ lấy vai ta, nhìn sâu vào đôi mắt ta, rồi mỉm cười nói: “Màu áo choàng xanh của nàng rất đẹp,

tựa như sắc khói mây phiêu lảng, mấy màu sắc tục tăng diễm lệ kia sao có thể sánh bằng sắc màu ấy?"

Ta thấy nét mặt hắn hoàn toàn không có vẻ gì giả dối, lại thì thầm nói: "Nhưng Đan Chu....."

Ai trên núi Đan Huyệt cũng nói Đan Chu xinh đẹp vô song, nghe nhiều rồi, tới cuối cùng ngay cả ta cũng thừa nhận lời này là thật.

Hắn cười khẽ một tiếng: "Đan Chu chính là con gái của người đứng đầu Điếu Tộc, bọn họ đương nhiên phải khen ngợi nịnh bợ, không nói nàng ta xinh đẹp chẳng lẽ nói nàng ta xấu xí? Nhưng theo ta thấy, Thanh nhi vẫn đẹp hơn, phỏng khoáng không chút gò bó, thanh sam xinh đẹp, như trời quang sau cơn mưa, chỉ cần liếc nhìn qua đã khiến người ta yêu thích."

Lòng ta rất đắc ý, nhện không được nhếch khoe môi, vui sướng tràn ngập cõi lòng.

Đời người trôi dạt tựa cánh bèo, ta muốn nắm chặt lấy tay, muốn giữ chặt người này, trong mắt của hắn tất nhiên phải cảm thấy ta là đẹp nhất tốt nhất, mà không cần đưa mắt nhìn xung quanh để ngắm nhìn những nữ tử đẹp hơn ta.

Ta nghiêm trang ho một tiếng, thản nhiên nói: "Tuy rằng chàng có chút ngô nghêch, trí nhớ lại không tốt, bị mọi người ghét bỏ, ta cũng sẽ cố gắng tiếp nhận chàng, yêu thương chàng một lúc."

Hắn cù vào nách ta, khiến ta nhột đến mức vội vàng né ra sau, hắn lại giống như uy hiếp giơ móng rồng về phía ta: "Là một lúc hay một đời?"

Một đời?

Một đời dài bao lâu, ai biết được?

"Đương nhiên là ý trước."

Ta khe khẽ mỉm cười.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hiểu Sắc Vân Khai

Ta đã đạt thành nguyện ước, được Nhạc Kha nhận lời, nhất thời trong lòng vô cùng ngọt ngào hoan hỉ, lúc ta và hắn đang nhìn nhau, lòng tràn đầy vui sướng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, có người dịu dàng nói: “Xin hỏi Thanh Loan cô nương có ở trong phòng không?”

Một giọng khác vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, là đệ.”

Chính là Cửu Ly, nghe thấy giọng nói này cũng sắp đến cửa.

“Cửu Ly, tỷ tỷ ở đây.”

Ta vội đẩy Nhạc Kha, hắn lập tức ẩn thân trốn sau bức màn, cửa phòng mở ra, có người đẩy cửa bước vào, một mùi hương nhàn nhạt lập tức bay vào trong phòng, mùi hương này cực kỳ dễ chịu. Cửu Ly vể mặt mừng rỡ nhanh chóng bước đến, theo sát phía sau là một vị nữ tử yếu điệu thướt tha.

Ta sững sốt, đứng dậy rời giường, Cửu Ly đã đến trước giường ta, một tay ấn ta ngồi xuống giường, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, đệ nghe Nguyệt Lão nói hai ngày gần đây Dược Quân luôn canh giữ trong Tín Phương Viện của tỷ, hôm nay mới đến, tỷ bị bệnh nặng sao?”

Cửu Ly bị người ta đẩy ra, nữ tử phía sau nó nhíu mày nói: “Tiểu Ly con nói bừa gì vậy? Để bốn vương nhìn xem, nét mặt của Thanh Loan cô nương tươi sáng hòa nhã như thế, sao lại bệnh nặng được chứ? Con đứa trẻ này!”

Nói xong, nàng tiến đến nắm lấy tay ta, đánh giá ta từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Bình thường ta hiếm khi thân cận với nữ tử. Người thân thiết nhất cũng chỉ có Bích Dao, cũng bởi vì nàng ngọc tuyết đáng yêu, không hề xảo trá, khiến ta đây tương đối không cảnh giác với nàng. Nhưng nữ tử trước mặt này mày dài mắt sáng, hết sức xinh đẹp, nhưng nếu tự xưng là bốn vương, lại thân thiết với Tiểu Ly, chẳng lẽ nàng chính là thủ lĩnh của Cửu Vĩ Hồ Tộc?

Ta thử rút tay ra khỏi tay nàng, nhưng bị nàng nắm rất chặt, cực kỳ cảm kích nói: “Năm đó đại ca đại tẩu và đứa cháu lớn của ta chết trong biển lửa, chỉ còn đứa nhỏ này cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, mấy trăm năm nay bốn vương đều nghĩ đứa nhỏ này sớm đã theo đại ca đại tẩu, rơi vào đường cùng phải tự mình làm quốc chủ của Thanh Khâu quốc, nào ngờ hôm nay lúc tham dự yến tiệc, nếu không phải gặp được Nguyệt Lão, biết Thanh Loan cô nương thu dưỡng một con Cửu Vĩ Bạch Hổ thì sao có thể tìm được đứa nhỏ này?”

Cửu Ly thấy vẻ mặt ta lúng túng liền tiến tới kéo tay nàng ra, nói: “Tứ cô, tỷ tỷ không thích quá thân thiết với người khác.”

Lại quay đầu sang, nét mặt có vài phần xin lỗi nói với ta: “Tỷ tỷ, năm đó phụ vương có sáu muội muội, sau trận hỏa hoạn đó, Tứ cô bị mấy vị cô cô đẩy lên vị trí quốc chủ trị vì Thanh Khâu.”

Ta cười khổ, có chút không chịu nổi sự nhiệt tình của thủ lĩnh Cửu Vĩ Hồ Tộc Thanh Khâu, khách khí nói: “Quốc chủ mời ngồi.”

Thủ cử động thân người để rót cho nàng một chung trà.

Nàng lập tức tiến lên ấn ta ngồi yên, nói: “Nghe nói Thanh Loan cô nương bị bệnh, vẫn nên nằm dưỡng bệnh quan trọng hơn.”

Nói xong tự đi đến cái bàn nhỏ bên cạnh, lấy chiếc ghế tròn chạm trổ hoa văn mang đến đặt cạnh giường ta rồi ngồi xuống.

Ta thấy nàng chăm chú nhìn ta, trong mắt tràn đầy thâm ý sâu sắc, cũng không biết nàng đang âm mưu tính toán gì, vội vàng kêu: “Cửu Ly, rót chung trà cho quốc chủ uống đi.”

Cửu Ly lên tiếng trả lời rồi đi đến bên bàn, nhấc ấm rót một chung trà đưa đến cho quốc chủ, lại rót một chung trà cho ta, vừa vặn lại là chung trà mà ban nãy ta và Nhạc Kha đương lúc tranh luận có chút khát, liền tiện tay rót cho hắn, hắn vừa mới uống một nửa đã đặt xuống.

Bà cô này của nó nhìn chăm chăm ta một hồi, thở dài nói: “Trước kia ta nghĩ cô nương thu dưỡng Tiểu Ly, bất quá chỉ xem nó là một con thú nhỏ mà thôi, nay nhìn thấy tình tỷ đệ của hai người, ca ca tấu tấu linh thiêng biết được cũng mỉm cười yên lòng nhắm mắt.”

Mấy trăm năm qua Cửu Ly đều ngủ cùng ta trên một chiếc giường lớn, tuy rằng lúc đó vẫn là một người một thú, nhưng tình cảm tương thân tương ái không hề giảm. Ta kéo tay nó vỗ vỗ, cười nói: “Quốc chủ nói không sai, ta và Cửu Ly làm bạn mấy trăm năm, mặc dù không có phúc phận cùng chung huyết thống, nhưng tình cảm không hề kém tỷ đệ ruột thịt.”

Cửu Ly ngồi ở bên cạnh ta, nhích nửa người lại gần, ảm đạm nói: “Tỷ tỷ, Tứ cô muốn đệ trở về Thanh Khâu làm quốc chủ, qua mấy ngày sau sẽ khởi hành. Cửu Ly không muốn rời xa tỷ tỷ, đặc biệt đến thương lượng với tỷ tỷ.”

Mặc dù trong lòng ta lưu luyến không rời, nhưng nghe thấy nó có thể trở về Thanh Khâu, cũng vô cùng vui mừng cho nó. Từ nhỏ ta đã rời khỏi Thành Tu La, hơn vạn năm chưa từng quay lại, thiết nghĩ còn xa mới có một ngày trở lại Thành Tu La. Từ nhỏ nó đã lớn lên ở Thanh Khâu, khó mà xa rời quê hương, nỗi nhớ mong trong đó có lẽ còn sâu đậm hơn ta.

“Đây là chuyện tốt nha. Tiểu Ly, đệ rời khỏi Thanh Khâu cũng đã mấy trăm năm, đệ cứ theo Tứ cô về Thanh Khâu đi, nếu tỷ tỷ rỗi rãi có thời gian, tất nhiên sẽ đi Thanh Khâu thăm đệ. Đến lúc đó đệ làm quốc chủ, tỷ tỷ ở Thanh Khâu cũng có thể học theo con cua của Thuỷ tộc.”

“Hả?”

Nó nghi hoặc nói.

Ta cười đáp: “Con cua Thuỷ tộc từ trước đến nay oai phong lẫm liệt, đi lại ngang ngược, ý thế làm bậy. Mấy năm nay tỷ tỷ ra vào trong vùng thuỷ vực, cực kỳ hâm mộ.”

Trong lòng Cửu Ly vốn chứa đầy nỗi buồn ly biệt, bị lời này của ta làm nhin không được liên tục gật đầu, trong mắt tràn ngập ý cười: “Đệ thấy tỷ tỷ ở núi Đan Huyệt Sơn bị người ta xa lánh, sau khi đến Thanh Khâu của đệ, nếu có kẻ dám bất kính với tỷ tỷ, đệ lập tức khiến cho kẻ đó hồn phi phách tán.”

Trong cuộc đời ta hiếm khi được người ta cổ vũ hoành hành, lại có hậu thuẫn vững chắc, nhất thời sinh ra chủ ý muốn thân cận với Thanh Khâu, chỉ nắm tay Cửu Ly, trong mắt đã bắt đầu ướt lệ, nhưng ý cười không giảm, ta nhìn rồi lại nhìn nó.

Tiểu thú nhỏ năm đó ta mang về nay đã thành một thiếu niên hào hoa phong nhã, phong thái kinh người, có một ngày nó sẽ trấn thủ một phuơng, được vạn thú Thanh Khâu kính ngưỡng. Tình cảm kích động trong lòng ta khó mà kiềm chế, vươn tay yêu thương vuốt tóc nó, tựa như nó vẫn còn là một con thú nhỏ, mỗi ngày ta luôn ôm nó vào lòng, vuốt lông nó, hấp thu chút ấm áp này.

Tứ cô của Cửu Ly yên lặng uống xong chung trà, nói: “Hôm nay bốn vương đến, nhìn thấy cô nương bên này không có cung nga hầu hạ, bị thương cũng không người trông nom. Cô nương thay ca ca tẩu tẩu dạy dỗ dưỡng dục Tiểu Ly, trong số thị nữ tùy thân của bốn vương có một thị nữ cực kỳ thân thiết tên là Nhã Nhĩ, chỉ bằng hôm nay bốn vương đem nàng tặng cho cô nương làm thị tỳ bên người?”

Không đợi ta đồng ý, nàng đã vỗ tay nói: “Nhã Nhĩ, người vào đây.”

Ngoài cửa vang lên giọng nữ mềm mại: “Vâng, quốc chủ.”

Giọng nói dịu dàng mê hoặc, nếu ta là nam tử, tất nhiên sẽ vội vã muốn nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này.

Cửa phòng khẽ vang lên một tiếng, một nữ tử mặc váy màu ngọc bích nhạt nhẹ đứng ở trong phòng, trước mắt ta rực sáng, cô gái trước mặt có đôi mắt sáng ngời trong suốt, mũi ngọc cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, dáng người cao gầy kiện mĩ. Nàng không chút hoang mang đứng yên, ánh mắt mang theo vài phần tia sáng khó hiểu đánh giá ta một lúc, rồi cúi người thật thấp, thế nhưng lại hành một đại lễ.

Mặc dù ta và Cửu Ly rất thân thiết, nhưng người này là người hầu thân cận bên cạnh Tứ cô của nó, ta sao

có thể nhận đại lễ như vậy? Vội vàng nghiêng người đẩy Cửu Ly một cái, rồi nói: “Nhanh giúp tý tỳ nâng Nhã Nhĩ cô nương đứng dậy. Tỷ tỳ vô công bất thụ lộc, sao dám nhận đại lễ của Nhã Nhĩ cô nương chứ?”

Quốc chủ Thanh Khâu đầy thâm ý nói: “Thanh Loan cô nương nhận được, đừng khách khí. Sau này cứ giữ nàng ấy ở bên cạnh để sai bảo. Hôm nay bốn vương cũng mệt rồi, yến hội còn chưa kết thúc, Cửu Ly, theo cô cô về đi, ngày mai lại đến thăm tỷ tỳ con.”

Cửu Ly vốn còn muốn ở lại, sau khi bị quốc chủ Thanh Khâu khuyên bảo một hồi đành ngoan ngoãn đi theo nàng.

Bốn năm sống trên đời này hơn một vạn tuổi, còn chưa từng nếm thử cảm giác được người ta hầu hạ, cũng chưa từng có thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến người khác. Chối từ không có kết quả, trợ mắt nhìn Cửu Ly và Tứ cô nó nghênh ngang rời đi, Nhã Nhĩ cô nương kia lảng lặng đứng đấy, lớn mật nhìn ta, nếu người không hiểu chuyện nhìn thấy tình cảnh như vậy, tất nhiên sẽ cảm thấy ngược lại là bốn năm đến hầu hạ Nhã Nhĩ cô nương.

Ta và nàng nhìn nhau một hồi, đau đầu nói: “Phòng ốc trong Tín Phương Viện này không ít, cô nương chắc cũng đã mệt, tự mình tìm một phòng rồi nghỉ ngơi đi, ở đây Tiểu Tiên không cần người hầu hạ.”

Quốc chủ Thanh Khâu này vốn chẳng thân thiết gì với ta lại đem người hầu thân cận bên mình tặng cho ta, nói không chừng có tư tâm gì đó, làm sao ta còn dám để cho vị Nhã Nhĩ cô nương này hầu hạ? Cùng lăm là trước hết để nàng ta ở lại chỗ này mà thôi.

Nào ngờ khi Nhã Nhĩ nghe vậy, thế nhưng ‘bụp’ một tiếng quỳ mạnh xuống đất, lồng ngực ta đau nhức, vốn không muốn đứng dậy, nhưng nhìn nàng quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên, đành phải ôm ngực vén chăn bước xuống giường, kiên quyết đỡ nàng đứng dậy. Tay còn chưa đặt lên vai nàng, nàng đã dập đầu, trịnh trọng nói: “Thuộc hạ Bà Nhã Nhĩ tham kiến công chúa điện hạ, công chúa điện hạ vạn an!”

Không biết là ta bị dì đánh làm cho bị thương nặng, hay là do hai ngày nay ói máu hơi nhiều, lúc này nghe nàng xưng hô như vậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, suy nghĩ cũng chậm hơn một khắc, mới nghiêm mặt thấp giọng quát: “Yêu nữ lớn mật, Tiểu Tiên bất quá chỉ là một chưởng lại nho nhỏ, há có thể bị ngươi tùy ý gọi là công chúa điện hạ? Danh xưng công chúa điện hạ cũng có thể gọi loạn sao?”

Nàng tự mình đứng dậy, kiêu ngạo nói: “Mặc dù Vương thượng hết mực khen ngợi công chúa, nhưng không thể ngờ công chúa thế nhưng lại nhát gan như vậy, cùng lăm chỉ là một cách xưng hô cũng bị dọa đến khiếp đảm. Yêu đuối như thế, sao làm được công chúa của dân chúng Tu La ta?”

Trái tim ta đập loạn nhịp, hai vị chua xót ngọt ngào cùng dâng tràn một lúc, tuy rằng biết đây là lúc vô cùng không thích hợp, nhưng vẫn là nhện không được muốn hô to một tiếng: Thì ra Tu La Vương phụ thân người chưa từng quên ta!

Nhưng theo lời dì nói trước đây, sợ là chiến tranh giữa Thiên Giới cùng Bộ Tộc Tu La hết sức căng thẳng, nếu Bà Nhã Nhĩ này là gian tế do Thiên Giới phái tới, chẳng những tính kế ta, tương lai ngay cả Tu La vương phụ thân cũng bị tính kế, chẳng phải là sai lầm của ta sao?

Ta tỏ vẻ nghiêm khắc, nỗi giận nói: “Yêu nữ lớn mật, không sợ ta báo Thái tử điện hạ lôi ngươi đến Tru Tiên Đài?”

Nàng mỉm cười, nét mặt sinh động, vừa lòng gật gật đầu: “Vương thượng quả nhiên cũng không nói sai, công chúa điện hạ dũng trí cẩn thận, nhất quyết sẽ không dễ dàng tin tưởng một người xa lạ. May mà Vương thượng sớm đã có chuẩn bị.”

Nói xong từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn, nàng mở khăn ra, bên trong là hai quả trái cây hương thơm ngào ngạt, một đỏ một xanh, đúng là loại trái cây mà lúc trước người thường cho ta ăn. Ta ở Thiên Giới cũng được hai trăm năm, chưa từng thấy Thái tử điện hạ dùng loại trái cây này. Lập tức vô cùng vui mừng mà khóc, ôm chặt hai quả trái cây đó vào trong lòng, lại đưa tay ra kéo lấy tay nàng, liên tục truy hỏi: “Người..... Tu La Vương phụ thân, người còn nói gì?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Kinh Hoàng Chấn Động

Bà Nhã Nhĩ thấp giọng cười nói: “Nếu công chúa đã muốn nghe, thuộc hạ đương nhiên nói rõ từng chút, chỉ là trong phòng công chúa điện hạ giấu thiếu niên lang, chuyện cơ mật thế này chẳng phải thuộc hạ nên giết người diệt khẩu sao?”

Ta không ngờ nàng có thể nhận ra Nhạc Kha đang trốn ở đây, trong lòng thất kinh, cũng may nàng là do Tu La Vương phụ thân phái đến, nếu là do người khác phái tới muốn mạng của ta, chẳng phải ta đành bó tay chịu trói sao?

“Ngươi ra đi, chuyện này vốn cũng không nhất thiết phải giấu ngươi.” Ta lau lau nước mắt trên mặt, gọi Nhạc Kha bước ra.

Nhã Nhĩ cười nói: “Nếu công chúa đã có ý trung nhân, hiển nhiên cần bẩm báo Vương thượng, sớm ngày sắp xếp hỉ sự, cũng nhanh đổi cách xưng hô thành phu quân, chứ ngươi a ta a thế này...” Nàng nuốt vào câu đang nói giữa chừng, nhìn Nhạc Kha từ trong trường bước ra mà ngây ngẩn một hồi, lại quay đầu hướng ta khen ngợi: “Đúng là một nam tử tuấn tú, so với bộ tộc Tu La chúng ta tuấn dật hơn rất nhiều.”

Bỗn tiên trước nay luôn có một tật xấu, phàm là người hay vật ta yêu thích, nếu như có thể được người khác khen ngợi tán thưởng, đương nhiên mừng rỡ vô cùng, so với khen ngợi bản thân ta càng cao hứng hơn. Nhã Nhĩ nếu đã tán thưởng Nhạc Kha, trong lòng ta lập tức nảy sinh mười phần hảo cảm với nàng, đưa tay kéo cánh tay Nhạc Kha cười nói: “Nhã Nhĩ quá khen rồi. Hắn tuy lớn lên bình thường thường, nhưng tâm nhẫn cũng tốt lắm, nhiều lần cứu ta trong lúc dầu sôi lửa bỏng.”

Hiện thời nàng tự xưng thuộc hạ, ta đương nhiên cũng không tiện cứ mở miệng là tiểu tiên nợ tiểu tiên kia, chung quy sẽ cảm thấy không mấy gần gũi. Lại đặc ý hướng nàng giới thiệu: “Người này là con thứ ba của Đông Hải Long Vương hiện nay, tên gọi Nhạc Kha, là..là nam tử trong lòng ta.” E sợ nàng sẽ thật sự làm ra chuyện đại loại như “giết người diệt khẩu.”

Nhạc Kha siết chặt tay ta, thi lễ nói: “Có thể được chiến tướng đặc lực dưới trướng Tu La Vương Bà Nhã Nhĩ đến đây bảo vệ Thanh nhi, Nhạc Kha cũng coi như yên tâm rồi.”

Bà Nhã Nhĩ lẩm bẩm nói: “Nhạc Kha...Nhạc Kha...Lẽ nào là thiếu niên trước đây ở bên cạnh Vương Phi? Nhưng trông diện mạo không giống a...”

Ta nghe thấy nàng nhắc tới mẫu thân, trong lòng lại dâng lên tâm tình kích động, liền vội vàng hỏi: “Nhã Nhĩ biết mẫu thân? Mẫu thân người....” Bất luận năm đó người trải qua cuộc sống tốt hay không tốt, bây

giờ truy cứu cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng Nhã Nhĩ lại tựa như không có suy nghĩ gì, vẻ mặt tràn đầy hoài niệm, nhớ lại nói: “Tính tình Vương Phi thăng thắn, tiêu sai không chịu gò bó, lại không như các tiên tử khác của Tiên giới, thấy mặt mà bắt hình dong. Người hợp ý Vương thượng, có thể nói mắt nhìn người rất chuẩn. Ở thành Tu La cuộc sống rất là khoái hoạt, mặc dù Vương Phi mất sớm, nhưng bộ tộc Tu La ta một lòng một dạ ngóng trông Bà Nhã Nhĩ cung nghênh công chúa sớm ngày quay về, cũng là thỏa nỗi tiếc hận suốt mấy ngàn năm của Vương thượng.”

Trước đây trong lòng ta mặc dù đau xót vì mẫu thân qua đời quá sớm, nhớ đến không khỏi bi thương một lúc, nhưng Nhã Nhĩ thăng thắn rõ ràng, nhắc đến mẫu thân hoàn toàn không có nét bi thương, tất cả đều là hoài niệm tiếc nuối, như thể mẫu thân từ sớm đã luôn tồn tại trong lòng nàng, nhắc đến người, trên mặt chính là dáng vẻ hòa nhã vui mừng, tựa như phép màu khiến nỗi đau xót trong ta trở nên mờ nhạt, chỉ cảm thấy khi còn sống mẫu thân rất vui vẻ, sau khi qua đời còn có thể khiến tộc Tu La hoài niệm, cũng coi như có thể an ủi nỗi đau trong lòng ta.

Nhưng lần trước nghe dì nói Tu La Vương phụ thân đả thương bà, vừa vặn Nhã Nhĩ đến đây, trong lòng ta đã có nghi vấn, dứt khoát hỏi rõ ràng một câu: “Nghe nói Tu La Vương phụ thân vì tìm ta nên đã đến núi Đan Huyệt, cùng dì Xích Diễm đánh nhau một trận?”

Trong khoảnh khắc mắt Bà Nhã Nhĩ chợt thoáng qua lóe tia phẫn nộ, thay đổi sắc mặt lại hỏi: “Công chúa tin Điều tộc thủ lĩnh hay tin Vương thượng?”

“Đương nhiên là Tu La Vương phụ thân rồi.” Cứ cho là dì đã nuôi dạy ta mấy ngàn năm, nhưng Tu La Vương phụ thân chính là một nam tử quang minh lỗi lạc, ta sao có thể hoài nghi người?

Bà Nhã Nhĩ dường như cực kỳ hài lòng với câu trả lời này của ta, thở dài nói: “Suy cho cùng cũng là phụ tử liền tâm. Người dì này của công chúa, thật sự có chút âm hiểm.”

Dì âm hiểm hay không ta không rõ, nhưng bà thật sự không thể quang minh chính đại được như Tu La Vương phụ thân. Ta lo lắng nói: “Lẽ nào Tu La Vương phụ thân gặp chuyện không may ở chỗ dì?”

Bà Nhã Nhĩ “Hừ” một tiếng cười lạnh, cực kỳ khinh bỉ nói: “Nếu dựa vào bản lĩnh thật, cho dù có mười Xích Diễm đi nữa, khẳng định cũng chẳng thể nào đụng được Vương thượng. Nhưng bà dì này của công chúa quỷ kế đa đoan, xảo quyệt như cáo, mụ ta cư nhiên đem công chúa ra làm mồi nhử, nói công chúa đang ở một nơi nào đó trên núi Đan Huyệt chờ Vương thượng, mụ ta đã đồng ý cho Vương thượng đưa công chúa về thành Tu La. Nhưng đợi đến khi Vương đến đó, mới phát hiện nữ tử ấy chẳng qua là một cung nga giả trang thành công chúa. Có điều chỗ đó lớp lớp cơ quan, mụ ta lại thừa cơ hội tâm trạng Vương thượng đang hoảng hốt đâm người một kiếm, nếu không phải Vương dũng mãnh, mở một đường máu thoát thân, sợ là đã táng thân tại núi Đan Huyệt. Bất quá là lúc rời đi bị mụ ta chặn đường, đánh mụ ta một chưởng mà thôi.”

Sau khi dì đến Thiên giới, trải qua mấy ngày được Dược Quân tận tình điều dưỡng thân thể mới có khởi sắc, có thể thấy một chướng ngại của Tu La Vương phụ thân thật sự có chút lợi hại. Chẳng qua là khi ấy người chết ta sống, nếu Tu La Vương phụ thân không động thủ, đương nhiên táng thân tại núi Đan Huyệt, ý nghĩ này vừa nảy sinh, chung quy là một chuyện đáng sợ. Nhưng dì lại thay đổi sự thật, khiến ta u u mê mê, không rõ chân tướng... Chẳng thể nào tha thứ được!

Ta lắc cánh tay Bà Nhã Nhĩ, gấp rút hỏi: “Tu La Vương phụ thân hiện thời thân thể có khỏe không?”

Gương mặt Bà Nhã Nhĩ hiện nét hối hận, ngập ngừng nói: “Thương thế của Vương thượng mặc dù nói là không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng người từ khi bị trọng thương, một lòng chỉ trông mong có thể gặp mặt công chúa một lần, đem tử hả tam giới tất thảy đều lục soát qua một lượt, cuối cùng nhớ tới còn chưa từng tìm qua trên Cửu Trùng Thiên, lại thêm thuộc hạ với Quốc chủ Thanh Khâu có quan hệ thân thiết, mới nghĩ cách trà trộn lên đây.”

Ta nghe thấy Tu La Vương phụ thân chỉ một lòng trông mong được gặp ta một lần, lúc thì buồn lúc thì vui, lúc lại muốn khoa chân múa tay, có điều đây là Thiên giới, đâu thể tùy ta ra vào. Ban đầu lúc mới tới ta cũng từng thử mò đường, nhưng không biết là bị người lập tiên chướng hay là Thiên binh thiên tướng đạo gần đây buồn bực vì không có chiến sự? Khắp nơi đều canh phòng nghiêm mật, nghĩ muốn rời Cửu Trùng Thiên, nếu không có người rành rẽ phòng thủ dẫn đường, nhất định sẽ bị người bắt về.

Bà Nhã Nhĩ nói: “Đạo gần đây chiến sự bắt đầu nổ ra, Vương thượng lo lắng an nguy của công chúa mới phái thuộc hạ đến đây. Chẳng qua hôm nay đọc đường thuộc hạ chú ý thấy Thiên giới thế nhưng lại canh phòng cẩn mật, đặc biệt là càng gần Hoa Thanh Cung phòng bị càng chặt, ở ngoài như thế không có gì, nhưng bên ngoài Tín Phương Viện này sớm đã bố trí như tường đồng vách sắt, chẳng qua là công chúa chưa từng lăn lộn nơi chiến trường, không cảm nhận được sát khí mà thôi.”

Ta sớm đoán Thái tử điện hạ đối với ta có mưu tính, giờ khắc này trong lòng thở phào một hơi, âm thầm vui mừng: May mà ngày trước bốn tay nhìn người quá tốt, chưa từng động lòng với Thái tử điện hạ, bây giờ mới không cảm thấy khó chịu chút nào.

Bà Nhã Nhĩ đường xa mà tới, lại đem tình hình hai bên Thiên giới và tộc Tu La giảng giải mày mò cho ta, ta thấy nàng ngáp liên hồi, mắt thấy cũng đã qua giờ tý, đành phải đẩy đẩy nàng: “Nhã Nhĩ, dù gì hôm nay cũng không có chuyện gì, chi bằng cô trước quay về nghỉ ngơi đi. Trong Tín Phương Viện này ngoại trừ ta và hai bà lão quét dọn cũng không có ai khác quấy rầy, hay là cô tìm một gian phòng trước đi?”

Viện mà Thiên hậu nương nương trước đây từng ở phòng ốc quả thật không ít, thêm nữa hai bà lão quét dọn trong viện sợ một ngày nào đó Thiên hậu nương nương nhớ lại chuyện xưa, lúc đó tường sụp ngói đổ, khi ấy thật sự có chút không đẹp mắt. Vì vậy các gian phòng trong viện luôn luôn được quét dọn sạch sẽ, bà bất cứ lúc nào cũng có thể vào ở.

Bà Nhã Nhĩ chăm chú nhìn về phía Nhạc Kha, trên mặt nở nụ cười một cách cỗ quái rồi lá lướt mà

đi.

Ta bị ý cười thế này của nàng làm chột dạ, lúc này chỉ mong nàng sớm rời đi, để ta với Nhạc Kha thân thiết với nhau một lát. Nhưng bị nàng cười như vậy, chỉ cảm thấy suy nghĩ xấu xa trong đầu hết thảy đều đã bị nàng nhìn thấu, quả thật có chút xấu hổ muốn độn thổ.

May là Bã Nhã Nhĩ cũng là một nữ tử phóng khoáng cởi mở, chẳng qua chỉ cười mà thôi, cũng không trêu chọc gì, không lâu sau thì tiếng bước chân cũng biến mất. Nhất thời trong phòng chỉ còn hai người chúng ta. Ngoài cửa sổ bóng đêm cũng đã dày đặc, trong phòng dạ minh châu phát ra ánh sáng nhu hòa, khiến lòng người rung động.

Mặc dù ta với Nhạc Kha vừa định uyên minh, nhưng nhớ tới con rồng ngốc này trước đây tình nùng ý mật với tiên tử khắp nơi, vào giờ khắc đêm sâu yên tĩnh thế này lại nhớ đến, chỉ cảm thấy cổ họng uất nghẹn, không nhả ra cũng không vui vẻ được. Vừa vặn hôm nay bị trọng thương chưa lành, theo đó khiến hăn đau xót ta bị dì hạ độc thủ, nhân lúc bị thương, sẵng giọng nói: “Đêm đã khuya, Điện hạ cũng sớm quay về nghỉ đi, sống chết của ta, can hệ gì tới chàng?”

Ban đầu trên mặt hăn còn hiện lên ý cười mẫn nguyễn, nhưng lúc này thấy ta bị trọng thương, vừa phải tiếp chuyện Thủ Lĩnh tộc Cửu Vỹ Hồ, lại vừa hàn huyên đôi ba câu với Nhã Nhĩ, lúc nǎm trên vân sàng sớm đã đổ mồ hôi lạnh, đương nhiên quan tình bi thiết nói: “Thanh nhi và ta vừa định uyên minh, lẽ nào nàng muốn rút lại ? Dì của nàng mười mấy vạn năm tu vi, trong cơn thịnh nộ có thể đánh nàng thành tro bụi.Sau này Thanh nhi dù thế nào cũng không được đơn độc gặp bà. Người này ngoài mặt mặc dù có vẻ công chính vô tư, nhưng bên trong lại âm hiểm khó dò. Năm đó...Năm đó nhị công chúa chính là vong mệnh dưới tay bà ta.”

Trong lòng ta thăm cười hăn trước đây quen gọi mẫu thân là tỷ tỷ, giờ phút này vì cùng ta hẹn ước, phải tự hạ mình thành đồng lúa, gọi mẫu thân là Nhị công chúa. Nhưng sự săn sóc thâm tình ấm áp này của hăn lại lập tức khiến ta nhớ tới một việc, nghiêm mặt nói: “Thôi đi, ta với chàng quen biết nhau mấy ngàn năm, hôm nay nếu đã mở miệng cầu thân với chàng, những thứ khác không đề cập tới, nhưng chính là những lời đường mật chàng đem đi lừa gạt tiên tử khắp tứ hải đừng có giờ ra trước mặt ta, cũng đừng giờ thủ đoạn dọa người đó.”

Hăn có chút ủy khuất nói: “Chuyện Thanh nhi mới nói, như vậy là nàng còn không tin tưởng ta?”

Ta nǎm nghiêng trên vân sàng, tựa tiếu phi tiếu nói: “Mấy ngàn năm nay, người khác không nói, riêng hai tỷ muội nhà Ly Quang, ta chính là từng thấy chàng ôm ôm ấp ấp hai nàng ấy, đây là ta tận mắt nhìn thấy. Ở nơi ta không thấy được, ai biết chàng còn làm chuyện ghê gớm gì nữa chứ?”

Gương mặt tuấn tú của hăn đỏ ửng, tựa như đứa trẻ bị người ta vạch trần bí mật, so với hai tính cách trước kia hoàn toàn khác xa, thế nhưng lại mang chút quẩn ý, rất lâu sau mới nói: “Ta như vậy cũng là bắt đắc dĩ mà thôi, mấy tiên tử đó nũng nà nũng nịu, không có lấy một câu nhanh gọn, bộ thân mật lắm sao?”

Suốt mấy ngàn năm ta lần đầu tiên gặp qua dáng vẻ túng quẩn này của hắn. Chớp thời cơ, lập tức nhìn hắn chăm chăm, lại cảm thấy lời này của hắn là bịa đặt, tức giận nói: “Lời của chàng cũng giả dối quá đi. Ta với chàng biết nhau mấy ngàn năm, có bao giờ thấy chàng ghét bỏ tiên tử nào đâu? Khắp nơi ai nấy đều nói chàng phong lưu thành tính, cùng với Tam thúc Đien Trì Văn vương của chàng huyết mạch tương liên, ít viễn cớ đi.”

Hắn cao hơn ta rất nhiều, cúi đầu nhéo mũi ta, cười nói: “Mẫu phi trước đến giờ bức hôn dữ dội. Nếu như không phải ta phong lưu khắp nơi, Tiên giới không có phụ mẫu nào nguyện ý gả nữ nhi cho ta, hiện giờ e là trước mắt đã có một hàng con cái rồi ?”

Lời này của hắn cũng không phải giả dối, Đông Hải Long Vương có chín người con, hiện tại đã thành thân tính từ Đại điện hạ trở xuống, ngay đến Thất điện hạ cũng đã thành thân, sinh hai long tử hoạt bát đáng yêu, duy chỉ có người con giữa Tam điện hạ Nhạc Kha, vì phong lưu thành thói, không có phụ mẫu nào nguyện ý gả nữ nhi cho hắn, đến tận bây giờ vẫn là một con rồng độc thân xấu xa.

Nhưng ngẫm lại kỹ, hắn chưa từng cùng mấy tiên tử đó nói cười cười, ngẫu nhiên có ôm ôm ấp ấp, thật chưa từng thấy qua có tiên tử nào khóc lóc sướt mướt can đảm đến Đông Hải Long Cung náo loạn.

Trước đó ta còn cảm khái thủ đoạn hắn cao siêu, giờ phút nào suy ngẫm lại kỹ càng, chẳng qua là hắn che mắt người khác, giả đò phong lưu mà thôi.

Nhưng lúc này hắn đã băng lòng hẹn ước với ta, trong lòng ta nổi lên một tia tà hỏa, đương nhiên không đồng ý để hắn lại cùng mấy tiên tử này vui vẻ cười đùa. Ánh mắt quét qua quét lại trên mặt hắn, vẫy vẫy tay nói: “Chàng cao quá, ngồi thấp xuống chút.”

Hắn ngoan ngoãn cong người xuống, ta sáp lại gần, nhân lúc hắn không phòng bị, khẽ hôn lên trán hắn một cái, hùng hồn nói: “Bây giờ chàng đã thề ước với ta, sau này nếu còn để ta thấy chàng quấn quít với mấy tiên tử đó, quan hệ này chấm dứt, coi như chưa từng xảy ra.”

Hắn xoa nơi bị ta hôn trên trán, cười đến rạng rỡ sáng lạn: “Ta nhất định ghi nhớ.”

Hai ngày sau Thái tử điện hạ lại mở tiệc chiêu đãi Vương tử công chúa các tộc ở Tước La Điện, nghe nói loài bay trên trời, loài chạy dưới đất, loài bơi trong nước, phàm là công chúa vương tử các tộc có chút tôn quý danh giá, tất thảy đều có mặt ở buổi tiệc. Đau đớn nơi ngực đã giảm đôi chút, lại bị Thái tử điện hạ sai Lưu Niên đến gọi. Ta ở trong phòng nằm dài suốt mấy ngày đã cực kỳ nhàn chán, đương nhiên nhận lời mà đi.

Trong phòng tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt, mấy vị Vương tử công chúa này thường ngày đều được dạy dỗ lễ nghi, cũng được coi là người có gia giáo, nhưng cảnh sắc đẹp đẽ mê hoặc lòng người, lại thêm mỹ tú Thiêng giời, có kẻ say túy lúy biểu hiện phóng túng, cũng có người tâm trạng bối rối mà trò chuyện với nữ tử mình yêu thích, trong đó thể nhưng lại thật sự thúc đẩy vài ba mối nhân duyên, mặc dù giống loài

khác nhau, nhưng đôi bên lưỡng tình tương duyệt, tự có thể xóa nhòa rất nhiều lẽ tục của Tiên giới, không sợ tương lai Thú tiên với Hoa cỏ tiên sau khi thành thân lại sinh ra một con cá Thủy tộc, cũng chẳng phải chuyện quá đỗi kinh ngạc.

Trong lúc ta còn chưa kịp thay tân lang tân nương lo lắng xong, dì và Đan Chu đã tiến lên cáo từ. Thì ra Thiên đế và dì đã định xong ngày thành hôn, lại qua ba tháng nữa, vào lúc mười lăm tháng tám trăng tròn, Đan Chu sẽ gả lên Cửu Trùng Thiên làm Thái tử phi rồi.

Ban đầu nghe nói Đan Chu bị việc Thái tử điện hạ hỏi cưới ta làm Trắc phi, cứ thế mà cố gắng tranh luận, sau cùng cũng không lay chuyển được Thái tử điện hạ, rốt cuộc tức đến bệnh nặng, ta vốn còn đang lưỡng lự có nên hay không đi thăm bệnh.

Đi thăm à, ta thế này chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, nhắc nhở nàng ta rằng cho dù là Tiên giới Thái tử phi cũng có chuyện không được như ý, tỷ như, phu quân tương lai đột nhiên chuyển ánh mắt đến kẻ mà bản thân mình chán ghét, tương lai còn phải cùng kẻ đó hầu hạ một người, quả thực tựa như một cơn ác mộng.

Nếu ta là Đan Chu, thật tình mong mỏi bản thân không tỉnh lại nữa.

Không đi thăm à, thì người làm biểu muội là ta đây đúng là kẻ không biết nhân tình thế thái, tự cao ngạo mạn, chẳng có chỗ nào xứng đáng.

Nhưng không đợi ta đi thăm, dì và nàng ta đã đến, quả thật vừa bớt chuyện nguy hiểm lại bớt việc phiền phức cho ta, trong lòng cực kỳ cao hứng, ở trong phòng thăm vui vẻ.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kim Bôi Hỗn Loạn

Ta ngồi trong góc, đợi đến khi dì và Lăng Xương chào hỏi khách sáo một hồi, đang muốn cáo từ, tiện tay cầm bầu rượu đựng mỹ tửu có hình dạng như chân rồng trên bàn, vẩy chút rượu trong bình lên người, lại cầm kim bôi (ly rượu) của mình lên, để một thân đầy mùi rượu, lảo đảo hướng phía dì mà đi.

Trong Tước La Điện yến hội tựa như đã chia thành hai hàng, chính giữa là mấy vú ca mặc hồng y. Lúc này dì cùng Đan Chu, Lăng Xương đang ngồi trên ghế chủ vị hàn huyên, mấy tiên tử nhảy múa trước đó sớm đã lui xuống, trong điện một số tân khách đã ngà ngà say, ta lảo đảo đi về phía trước, lối đi thật dài, từng bước từng bước, như thể vạn năm trôi qua, chỉ là trong khoảnh khắc.

Còn nhớ lúc thơ ấu, đánh nhau với bọn tiểu đồng trong núi, bị dì trách phạt, đứng suốt một đêm trên đỉnh Phượng Dực Nhai, không hề quay về điện nghỉ ngơi. Lúc đó dì đã tìm lên núi, trầm mặc dắt tay ta, từng bước từng bước xuống núi, ta len lén quay lại nhìn, sau lưng mây trôi lững lờ, cây cổ thụ già cò độc đứng trên đỉnh núi, duy chỉ có người đang dắt tay ta đây, lặng yên không nói một lời nhưng lại ấm áp vô cùng.

Lần được dì dắt tay đó, là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất. Chính bởi vì hiếm hoi, cơ hội khó gặp, nên ta vẫn luôn luôn ghi nhớ khó quên. Cho dù sau này lại bị dì trách phạt, ta cũng chưa từng nảy sinh tâm tình oán giận. Chỉ nói dì sinh ra tính tình đã nghiêm cẩn, trách phạt ta cũng là vì muốn tốt cho ta.

Một thân hồng y đó, dì lạnh lùng nhìn ta, Đan Chu nắm chặt tay, trong mắt toàn bộ đều là vẻ ý lại tin tưởng. Ta cho rằng ta sẽ cảm kích dì cả đời này, cảm tạ ân dưỡng dục bảo bọc của dì, sau này đều tùy theo ý nguyện của dì.

Thế nhưng hôm nay dì một thân hồng y, trong lòng ta và dì đã cách xa vạn dặm hoang tàn, phảng phất như thể người đứng nơi đây vốn dĩ chính là một kẻ xa lạ, những ân oán xích mích, sự gần gũi tin tưởng, hóa ra đều là nghìn trùng xa xôi.

Lăng Xương thấy ta bước chân xiêu vẹo, vội vàng bước xuống hai bước đở ta, ta giãy khỏi sự dìu đỡ của hắn, cười nói: “Nào dám làm phiền Thái tử điện hạ a?” Trong điện có Vương tử không biết là của tộc nào đó đã chuench choáng say, hô to: “Thái tử điện hạ thân mật dìu Chưởng Lại cũng là việc nên làm. Qua vài ngày nữa chính là nên dìu vào loan trưởng rồi.”

Dưới điện tất cả đều ồ lên vỗ tay tán thưởng, Lăng Xương ý cười thản nhiên, đọng lại nơi khóe môi.

Ta khẽ cười một tiếng, chân nan đá chân xiêu đi đến trước mặt dì, Đan Chu bày ra điệu bộ chán ghét che mũi miệng lại, trong mắt dì đều là vẻ không đồng ý, nhưng ta sớm đã không còn là một đứa nhỏ cẩn trọng,

ánh mắt bà không vui một chút liền khiến lòng ta hoảng sợ.

Ta rót rượu vào chén, nghiêng nghiêng ngả ngả hành đại lẽ, cười nói: “Thanh Loan được dì dưỡng dục vạn năm, hôm nay mượn chén ngọc dịch này của Thái tử điện hạ, đa tạ ơn giáo dưỡng của dì!”

Trước mặt tân khách dưới điện cùng con rể tương lai, dì không thể tức giận, gân xanh trên trán ẩn ẩn nổi lên, trong mắt hàm chứa băng tuyết lạnh lẽo, cuối cùng nhận lấy ly rượu, một ngụm uống cạn, nói: “Ngươi tự thu xếp đi!”

Ta hoàn toàn không để ý, lồng ngực nhói đau, nhưng tựa như thể đã nhẹ nhõm được món nợ xưa cũ vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lại rót một ly rượu, cười hi hi kính Đan Chu: “Thanh Loan ở núi Đan Huyệt ở nhờ hơn vạn năm, nhiều lần được tỷ tỷ quan tâm, vẫn xin tỷ tỷ uống cạn ly rượu này, về sau tỷ muội chúng ta tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau.”

Sắc mặt dì lập tức chuyển xanh, Đan Chu lùi ra sau một bước dài, quả đúng như ta dự liệu, kinh hoảng vô cùng nhìn ly rượu này, như thể trong chén chính là độc xà rắn rết, uống vào bụng liền chết ngay lập tức, sống chết cũng không chịu uống.

Ta từng thấy mấy vị cơ thiếp Trắc Phi của Đông Hải Long Vương và Long Hải Vương Phi gọi nhau là tỷ muội, nhưng vừa quay người thì lại hận không thể chém đổi phuơng một đao. Ban đầu còn không hiểu mấy vị nữ tử này rõ ràng là trong nước không cùng giống loài, vì sao lại gọi nhau là tỷ muội, qua thời gian dài mới hiểu được then chốt trong đó.

Hôm nay gọi Đan Chu là tỷ tỷ, vốn dĩ hợp tình hợp lý. Mẫu thân nàng và mẫu thân ta là tỷ muội ruột thịt, ta gọi nàng một tiếng tỷ tỷ cũng không có gì sai. Nhưng gần đây Đan Chu biết được ta sẽ gả cho Thái tử điện hạ làm Trắc phi, tâm trạng chịu kích động, bây giờ một tiếng tỷ tỷ của ta chính là sấm nổ đất bỗng, khiến nàng ta hoảng sợ không thôi.

Dưới điện có một vị Vương tử cười khen: “Nghe nói công chúa điểu tộc hiền hậu tuệ đức, có tấm lòng bao dung rộng lượng, hôm nay được gặp quả thật như vậy, tỷ muội quan tâm, Thái tử điện hạ thật có phúc.”

Thái tử từ sớm nghe được lời này của ta, trên mặt tràn ngập ý cười, lúc này thấy Đan Chu thế nhưng không chịu tiếp ly rượu, tự mình nhận lấy ly rượu trong tay ta đưa cho nàng, Đan Chu mặt mày trắng bệch, tràn đầy tuyệt vọng tiếp ly rượu uống cạn.

Bên dưới điện có người cao hứng quăng chén, tiếng hoan hô tán thưởng bên tai không dứt, tiếng nam nữ thấp giọng cười đùa vọng đến bên tai, lại có nữ tử hát cho nam tử trước mặt mình nghe, tình cảm huyền náo, ồn ào vô cùng.

Thái tử điện hạ mỉm cười đáp lễ với các vị vương tử công chúa các tộc đã ngà ngà say bên dưới điện, Đan Chu và dì lập tức muốn cáo từ, lúc đi ngang qua ta, nàng thấp giọng nói: “Dã nha đầu, coi như ngươi

lợi hại! Có bản lĩnh sau này đừng rơi vào tay ta.”

Ta biết nàng nhắc đến chính là việc tương lai nàng là Chính phi còn ta là Trắc phi, tôn quý có khác, vì thế khoan thai nói: “Vốn là cùng gốc rễ, trở mặt sao quá gấp.” Dì ngẩn ra, dừng lại cước bộ, ánh mắt phực tạp nhìn ta rồi dắt con gái rời đi.

Bà Nhã Nhĩ nói: “Chức trách của thuộc hạ ở nơi này chính là bảo vệ an toàn của công chúa, tìm cơ hội đưa công chúa rời khỏi đây.” Đã có ý định đi, cơ hội tương lai bốn tiên rơi vào tay Đan Chu cực kỳ nhỏ nhoi, sao phải sợ chứ.

Lúc yến tiệc đêm nay kết thúc đã là giờ tý, mọi người cao hứng mà đến, tận hứng mà về. Từ lúc dì và Đan Chu rời đi, nghĩ thấy lần đi này chính là trở thành xa lạ, nếu có cơ hội gặp lại, hai bên chắc chắn đối địch, trong lòng ta bỗng dưng cảm thấy thê lương, bất giác đem mỹ túu trên bàn uống hơi nhiều một chút, có chút chuênh choáng ra khỏi điện, nhưng thấy vẫn trắng cong cong lưỡi liềm, một mình dạo bước trong vườn hoa cho tỉnh rượu.

Bốn tiên ở Hoa Thanh Cung làm cung nga quét dọn suốt hai trăm năm, đối với từng khóm hoa bụi cỏ trong cung ẩn tượng sâu sắc, nhắm mắt lại cũng không đụng phải thân cây. Lúc này mắt khép hờ, hướng vườn hoa nơi hậu hoa viên mà đi, bất quá đi được hơn trăm bước liền đụng trúng một thân cây.

Ta giận dữ, hoài nghi trong vườn chắc chắn có gốc cây trải qua năm dài tháng rộng, tu luyện thành tinh, dùng hai phần tiên lực xuất ra một chưởng, “Ha” lên một tiếng: “Cho ngươi tác quái! Thấy bốn tiên cũng không chịu tránh đường?”

Nơi bàn tay chạm đến cứng rắn ấm áp, ta ngạc nhiên mở mắt, đương muôn chưởng ầm lên, dưới ánh trăng mờ, nam tử đứng trước mặt ta dung mạo yêu mị, nụ cười nhạt hàm chứa ý xuân, ôn nhu nói: “Thanh nhi đây là muốn đi đâu? Về Tín Phương Viện không phải đường này?”

Trong lòng ta thất kinh, lắc lắc cái đầu có chút u mê, đẩy hắn ra đi về phía trước: “Quá nửa đêm, Thái tử điện hạ muốn hù chết tiểu tiên a?”

Hắn đuổi theo, mạnh mẽ dắt tay ta chậm chậm mà đi, nói: “Phụ hoàng đã đồng ý hôn sự của ta và nàng, nhưng mẫu hậu chưa gặp qua nàng, nghe nói Thanh nhi kiên nghị dũng cảm, muốn thử gặp Thanh nhi.”

Ta rút tay ra khỏi tay hắn, cảm thấy thân thể có chút khó chống đỡ, tựa vào một thân cây bên cạnh, có chút không vui nói: “Thái tử điện hạ cứ thế tự quyết định, có từng hỏi qua Thanh Loan liệu có muốn gả hay không?”

Hắn cũng không tức giận, cực kỳ thân thiết sờ sờ tóc ta, nói: “Thanh nhi ngoại trừ tính tình tương đối ngay thẳng, còn lại tất cả đều tốt. Bốn Vương thích nhất tính cách tiêu sai phóng khoáng này của nàng.”

Ta bị câu trả lời về tính tình chẳng ăn nhập gì của hắn khiến cho một bụng phát hỏa, đương muôn phát

tác, bắt chết hắn hai câu, hắn đã bàng quơ nói: “Thiên giới thống ngự lục phuơng, nhưng bốn vương chỉ có nguyên tắc: yêu cầu thì không được phép không đáp ứng.”

–Cho nên, Thái tử điện hạ tôn quý, người ngay đến một điều thỉnh cầu này cũng miễn?

Nam tử trước mặt chính là người nỗi trội khắp lục giới, dung mạo đương nhiên không cần nói, ngoại trừ Cửu Ly còn thì không ai kịp, ngay đến thân thể cao quý cũng không ai có thể sánh bằng. Dưới trăng thanh gió mát, ta vốn dĩ không mấy vương vấn đối với chuyện tình ái, nhưng bây giờ thấy hắn, so với hoa cỏ trong viện cũng không khác gì, khó mà thông hiểu lẫn nhau. Lê nào điểu tộc và long tộc kết cẩu và chức nǎng nǎo bộ có khác, cho nên mới gặp phải tình huống khó xử thế này?

Nhưng suy nghĩ chợt chuyển, tên nhãi Nhạc Kha chẳng phải cũng hai kiếp làm rồng, lại rất chi là ăn ý với điểu tộc, có thể thấy chính là do cẩu tạo đầu óc Thái tử điện hạ khác biệt, trái lại còn không bằng con rồng ngốc Nhạc Kha này, chẳng qua là đẹp mã hơn, lớn lên có chút tuấn tú mà thôi.

Thế gian có một câu cực kỳ súc tích: Tựu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, thoại bất đầu cơ bán cú đà1. Nếu đã nghĩ thông suốt, nhiều lời với hắn cũng chẳng ích gì, cùng lăm thì ngày mai gặp Thiên hậu nương nương nói rõ ràng một câu, giải quyết cho xong hôn sự này. Nếu như Thiên hậu nương nương cũng là người không thông hiểu đạo lý, cùng lăm thì cùng với Bà Nhã Nhĩ tìm một cơ hội chạy đi. Xua xua tay chỉ về hướng Tín Phuơng Viện gần đó, nói: “Làm phiền Thái tử điện hạ đưa tiễn, Tiểu tiên cáo lui trước.”

1trích từ bài thơ XUÂN NHẬT TÂY HỒ KÝ TẠ PHÁP TÀO VẬN của Âu Dương Tu (Đời Tống)

XUÂN NHẬT TÂY HỒ KÝ TẠ PHÁP TÀO VẬN

Tựu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu

Thoại bất đầu cơ bán cú đà

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu

Năng ức thiêng nhai vạn lý nhân

Dịch nghĩa:

Uống rượu mà gặp bạn hiểu mình thì ngàn chén cũng là còn ít

Nói chuyện mà không hợp nhau thì nửa câu cũng là còn nhiều

Mới biết ở trên hồ nâng một ly rượu

Hay nhớ đến người đi vạn dặm nơi chân trời xa xôi

Dịch thơ:

NGÀY XUÂN TÂY HỒ GỬI VĂN THƠ CHO TẠ PHÁP TÀO

Thơ dịch của Nguyễn Hữu Thăng

Tri âm ngàn chén vẫn chưa thôi

Không hợp, nửa câu vẫn nhiều lời

Ly rượu trên hồ nơi xa cách

Nhớ ai thăm thăm chốn chân trời.

Đôi mắt Thái tử điện hạ sáng rực, nói: “Thanh nhi không cần phải để ý thái độ của tỳ tỳ nàng đối với nàng, nàng ta chẳng qua là nhất thời không chấp nhận được mà thôi.”

Trong lòng ta ghét hận lòng tham không đáy, muốn trái ôm phải ấp, chẳng khác gì so với vị phụ hoàng Tiễn Nghiêu của hắn. Chỉ là “Thành giả vi vương, bại giả khấu”², mẫu thân hắn cuối cùng cao cao ngồi trên Thiên hậu bảo tọa, đương nhiên chưa từng nếm trải qua cảm giác thê lương của mẫu tử biệt ly hơn vạn năm, cách nhau cả Cửu Trùng Thiên.

2Thăng làm vua, thua làm giặc

Hắn trầm mặc không lời nhìn ta, cho rằng trong lòng ta không vui, lại an ủi vài ba câu mới rời đi. Ta đẩy cửa bước vào Tín Phương Viện, trong phòng tạp dịch tiếng bà lão quét dọn ngát vang như sấm, nhưng trong phòng ta minh châu phát ra ánh sáng dùn dịu, phản chiếu lên cửa sổ một bóng dáng cao gầy kiện mĩ. Thân ảnh đó chợt lóe lên, cửa phòng mở ra, Bà Nhã Nhĩ lập tức đứng trước cửa, quan sát ta trên dưới một phen, thấy ta bước thấp bước cao, tiến lên dùn ta vào phòng.

Ta vốn tưởng trong phòng chỉ có mình nàng, nhưng người ngồi ngay ngắn trong màn chính là Nhạc Kha. Đêm nay yến tiệc được một nửa đã không thấy bóng dáng hắn, giờ phút này thế nào lại có thể lọt qua được thủ vệ canh giữ bên ngoài mà vào phòng ta.

“Lẽ nào có chuyện gấp sao?” Ta vừa đi vừa nói, được Bà Nhã Nhĩ dùn đỡ, ta thuận thế ngã lên trên giường.

Hắn ngồi ra phía cạnh giường, để ta nằm cho thoải mái một chút, gật gật đầu nói: “Hôm nay ta nhìn thấy sự muội của mẫu thân.”

Ta vốn đã nhắm hai mắt lại, nghe thấy lời này kinh ngạc mở to hai mắt ra, gấp rút nói: “Ở đâu?”

Nếu có thể tìm được sự muội của mẫu thân Nhạc Kha, nhất định có thể giải được cấm chú của Trắc phi,

cũng có thể cứu bà.

Nhưng sắc mặt Nhạc Kha lại ủ dột thêm lương, oán hận nói: “Chính là ở trước bụi hoa quỳnh.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quyện Khách Tư Quy

Ta chưa từng nghĩ đến, buổi sáng ngày hôm sau ta liền có duyên diện kiến vị sư muội của mẫu thân Nhạc Kha.

Lúc đó ta bị Thiên Hậu triệu kiến, theo cung nga đi vào điện các của Thiên Hậu, sau khi hành lễ, liếc mắt nhìn lên thì thấy có một nữ tử ngồi phía dưới vị trí của Thiên Hậu, váy dài màu nguyệt sắc, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nét mặt cao ngạo, bên hông đeo một mảnh ngọc thạch trong suốt sáng bóng, hình dạng tựa như một đóa hoa quỳnh đang nở rộ, ta liền kết luận nàng là nữ tử có tên Lưu Chỉ.

Đinh đầu truyền đến một tiếng ho khan đầy uy nghiêm, giọng nói của Thiên Hậu nương nương tỏ rõ uy phong mỉm cười nói: "Lưu Chỉ tiên tử xin đừng chê cười, nha đầu kia chính là Trắc Phi mà đứa con không nên thân của ta tự mình cầu hôn, bản cung nghe nói nha đầu kia có chút ngang tàng lỗ mãng, hôm nay triệu nó đến để dạy một chút lễ nghi."

Ta ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên, thấy sắc mặt của Thiên Hậu nương nương rất uy nghiêm, mặc dù dung mạo cũng coi như đoan trang xinh đẹp, nhưng tính tình khôn khéo nghiêm khắc lại lộ rõ ra bên ngoài, ngược lại làm phai nhạt đi nét mềm mại đáng yêu của nữ tử, khiến cho ta cảm thấy rùng mình, vội vàng cúi đầu.

Giọng nói của Lưu Chỉ cũng giống như khuôn mặt của nàng ta, luôn mang theo khí lạnh, thản nhiên cười nói: "Thiên Hậu nương nương quá khách sáo rồi? Nha đầu kia có thể được người dạy bảo chính là phúc phận của nàng, sau này hầu hạ Thái tử và Thái tử phi nương nương cũng tận tâm tận lực hơn."

Thiên Hậu nương nương tựa như bị mù, giả vờ không nhìn thấy ta đang đứng phía dưới, vẫn còn cùng Lưu Chỉ tiên tử hàn huyên về những tin đồn thú vị thu lượm được trên Thiên Giới hơn nửa canh giờ, ta ở dưới sảnh đường đến tê cả chân, ngày xưa lúc này nếu không ở trong thư phòng thì chắc chắn là còn đang ngủ, nghĩ đến chuyện này ta đã cảm thấy rất mệt mỏi nên ngáp một cái.

Tiên tử đứng hầu hạ bên cạnh lập tức quát lên: "Lớn mật! Trước mặt Thiên Hậu lại dám có cử chỉ càn quấy!"

Ta chớp chớp mắt, cảm giác một đại dương hơi nước mênh mông trong đáy mắt, thật ra không phải là vì sợ hãi, mà là do buồn ngủ quá thôi. Chậm rãi lôi khăn ra, lau lau giọt lệ đọng bên khóe mắt, giọng nói nhỏ nhẹ: "Thì ra vị tỷ tỷ này thấy được Tiểu Tiên à? Tiểu Tiên đứng ở sảnh đường này hơn nửa canh giờ, tỷ tỷ cũng không nhìn thấy, Tiểu Tiên nghĩ mắt tỷ bị mù rồi."

Khuôn mặt của vị tiên tử kia đỏ bừng, tức giận nói: “Ngươi, con nha đầu kia thật to gan –” bị cái ngáp tiếp theo của ta chặn đứng nửa câu còn lại.

Sắc mặt Thiên Hậu nương nương nhất thời có chút không tốt, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Nha đầu lỗ măng đúng là nha đầu lỗ măng, khiến cho Lưu Chỉ tiên tử chê cười. Những người bên cạnh con trai của bản cung đều rất khuôn phép, chưa từng thấy qua thứ hoa đường cỏ dại này, chỉ nên đùa giỡn qua đường, không nên thu nhận. Ai chẳng biết nó vốn không có tính kiên nhẫn, bất quá mới mẻ được vài ngày, sau đó sẽ quên mất, làm sao nhớ đến nữa?”

Trong lòng ta chưa từng có giờ khắc nào quên lời nói của Chu Tước Thần Quân, cha của vị Thiên Hậu nương nương hiện thời đã chết trong trận chiến năm đó giữa Tu La phụ thân và Thiên Tộc. Nhìn vẻ mặt này của Thiên Hậu, cho dù ta chịu tỏ ra nịnh nọt lấy lòng, sợ là cũng sẽ bị ghi hận, huống chi ta vốn không muốn ý thế dựa quyền, lập tức thản nhiên liếc nhìn vị tiên tử đứng bên cạnh bà ta, lau giọt lệ chảy ra khi ngáp, thở dài: “Tiên tử tỷ tỷ chớ trách, mấy ngày gần đây Tiểu Tiên năm mơ gặp ác mộng. Có một ngày tỉnh lại bị mọi người trong điện gọi Tiểu Tiên là Trắc Phi nương nương, Tiểu Tiên tưởng còn đang ngái ngủ, chưa tỉnh cơn ác mộng, lúc này phải về ngủ, chắc là sau khi tỉnh ngủ thì mọi chuyện sẽ qua thôi.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Hôm nay Thiên hậu nương nương triệu ta đến đây nhưng chưa từng nói một câu đàng hoàng với ta, không biết là khinh thường ta hay là vẫn ghi hận oán thù năm xưa. Bà ta vừa kinh thường ta, lại giả vờ như không nhìn thấy, ta đương nhiên cũng muốn phối hợp thật tốt với bà ta. Vừa mới cất bước đi ra ngoài được hai bước, đã nghe phía sau có tiếng tức giận truyền đến: “Tiện tỳ lớn mật, nếu hôm nay ngươi không nói cho rõ ràng thì đừng trách bản cung không khách khí, lột da róc xương, cắt đứt tiên cân của ngươi rồi ném xuống hạ giới, mặc cho ngươi tự sinh tự diệt.”

Thiên Hậu nương nương chính là con gái của chiến thần, nghe nói tính tình không được tốt lắm, có thể thấy đây là sự thật. Nay ta rơi vào trong tay bà ta thì sống hay chết tất nhiên không phải do ta định đoạt, hè tất gì phải bảo toàn sỉ diện của bà ta để cho bà ta vui sướng?

Ta xoay người lại, hành lễ thật lớn, lạnh nhạt nói: “Nếu Thiên Hậu nương nương triệu Tiểu Tiên đến, tất nhiên có ngọc chỉ muôn ban, hoặc là có công việc sự vụ, thứ nhất Tiểu Tiên không phải là tỳ thiếp, thứ hai không phạm phải sai lầm gì to tát, thượng thiên cũng có đức hiếu sinh, vì sao Thiệu Hậu nương nương vừa mở miệng liền đòi cắt đứt tiên cân của Tiểu Tiên, cũng không biết trước kia Tiểu Tiên có kết duyên với Thiên Hậu nương nương hay không?”

Trong lòng ta chắc chắn bà ta sẽ không dám mở miệng nói ra mối thù Tu La phụ thân giết chết cha bà ta, mà công bố thân phận của ta lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất, đương nhiên cũng không thể nào nhân nhượng thoái lui.

Lưu Chỉ tiên tử nhíu mày nói: “Sao nha đầu này lại chẳng biết suy nghĩ gì hết? Ngay cả Thiên Hậu

nương nương cũng dám chống đối? Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, là một nhân tài trong ngàn vạn người, có thể xem trọng nha đầu ngươi chính là phúc khí vạn năm mà ngươi tu được, rõ ràng không biết tiếc phúc?”

Ta khom người bái hạ, nói: “Đa tạ Lưu Chỉ tiên tử chỉ dạy. Nhưng Tiểu Tiên nghe nói thế gian có một người nghèo hai bàn tay trắng, bệnh sắp chết, vô cùng muốn ăn món dưa muối ngâm tương mà lúc còn trẻ mẫu thân của hắn từng tự tay làm, nhưng một người giàu có có tấm lòng tốt đã đem món giò heo thủy tinh mới làm ở nhà cho người nghèo, chỉ mong trước lúc người kia rời khỏi nhân thế có thể ăn nhiều mỳ vị một chút chắc chắn người sẽ vui vẻ thôi, nào ngờ người nghèo này nhìn món giò heo thủy tinh nhưng cũng chưa từng nuốt xuống một miếng, không phải thứ hắn muốn, cho dù là ăn cũng không thể nếm được mỳ vị trong đó.”

Thiên Hậu nương nương lạnh lùng hừ một tiếng: “Theo ý của nha đầu lỗ mang ngươi chẳng lẽ Lăng Xương con ta không xứng với ngươi?”

Tim ta đập loạn nhịp, chỉ nói mẹ con hai người thật giỏi bỉ cong sự việc, hôm nay rốt cục cũng có người hỏi ta có đồng ý hay không, thật đúng là không dễ dàng a. Lập tức thở dài một hơi, lại nói: “Tiểu Tiên nghe nói Tiên Giới có thượng tiên muốn thu thần thú, ăn hắn cũng phải hỏi thần thú này một tiếng xem có nguyện ý hay không. Đối với thượng tiên mà nói, đám thần thú này cùng lăm chỉ là một món đồ chơi thôi, vậy mà vẫn có thể được tôn trọng như thế. Buồn cười Tiểu Tiên bất quá vừa ngủ một giấc, tỉnh lại chẳng hiểu sao lại thành Trắc phi của thái tử điện hạ, hay là Tiểu Tiên, ngay cả đám thần thú này cũng không bằng? Mặc nhiên giống như cái cột chiếc ghế trong điện này muốn bài trí như thế nào cũng được?”

Hôm nay ta tự hạ thấp mình cũng không sao, ngày sau lời ấy nếu là truyền ra ngoài, đường đường Trắc Phi nương nương của Thái tử ngay cả thần thú cũng không bằng, vậy sẽ làm mất mặt của Thiên Giới.

Thiên Hậu nhíu mày suy tư một lúc, ước chừng thời gian uống xong một chung trà, khi mở miệng lại mang theo hai phần căm hận: “Một khi đã như vậy thì lúc này bản cung thay đứa con không hiểu chuyện của ta hỏi ngươi một câu, ngươi có bằng lòng vào phủ Thái tử làm Trắc Phi hay không?”

Ta lắc đầu, cao giọng kiên định nói: “Hồi bẩm Thiên Hậu nương nương, Tiểu Tiên không muốn gả làm Trắc Phi của Thái tử.”

“Vì sao?”

Lần này là ngay cả Lưu Chỉ tiên tử kia và Thiên Hậu nương nương đều đồng thanh hỏi.

Ta hơi nhếch miệng cười, thản nhiên nói: “Người mà Tiểu Tiên muốn gả, phu quân tương lai kia y nhất định phải yêu thương ta sủng ái ta, tin tưởng ta bảo vệ một mình ta, không thể có quan hệ với những nữ tử khác, nếu không thể như thế, không lấy chồng cũng được!”

Không ngờ lúc này trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Tu La phụ thân, nghe Bà Nhã Nhĩ nói, tất cả nữ tử trong thành Tu La đều muốn gả làm vợ người, nhưng hơn vạn năm trôi qua, phụ thân cũng chưa từng quên mẫu thân cho dù chỉ một ngày, đến nay cũng chưa từng lấy thêm vợ.

Tuy rằng mẫu thân mất sớm, nhưng trong lòng ta có chút hâm mộ bà, bà có thể được phụ thân một lòng một dạ đổi đổi như vậy, cũng không biết tu phúc tích đức bao lâu mới có được thiện duyên này?

Sắc mặt Thiên Hậu nương nương rất phúc tạp, liếc nhìn ta mấy lượt, trong ánh mắt đủ mọi sắc thái cảnh giác đề phòng lẫn thù hận, lòng ta lại rất bình tĩnh, thoải mái mặc cho bà ta đánh giá. Cuối cùng, bà ta hỏi: “Theo lời ngươi nói tức là không đồng ý chuyện hôn sự này?”

Ta gật gật đầu, thầm nghĩ: Đồng ý mới lạ. Cũng không biết Thái Tử điện hạ có chủ ý gì. Mặc kệ đồng ý hay không đồng ý, ngộ nhỡ sau mấy ngày nữa chiến sự xảy ra, chẳng phải là ta sẽ bị đẩy ra tiền tuyến làm một quân cờ sao, cần gì phải làm chuyện ngốc như thế chứ?

Sắc mặt bà ta cực kỳ khó coi, cũng không biết là tức giận hay là buồn phiền, trong miệng lẩm bẩm một câu: “..... Ta lại không biết tính tình của ngươi lại thăng thắn như vậy.....”

Ta nghe nửa câu ấy vào tai, phỏng đoán nửa ngày trời.

Lúc nửa đêm ta cùng với Nhạc Kha đứng trước bụi hoa quỳnh, lại nói đến chuyện đêm qua hắn thấy.

Thì ra đêm qua hắn uống chút rượu ở trong điện, đầu óc mơ mơ màng màng đã đi tới nơi đây, ngồi trên một tán cây đại thụ râm bóng cạnh bụi hoa quỳnh, đương lúc nửa tỉnh nửa say thì nghe thấy tiếng nói trầm thấp u oán của một nữ tử: “..... Sư tỷ, hiện tại tỷ bị hạ cấm chú thuật tại đây, có vừa lòng không?”

Đột nhiên hắn tỉnh táo hắn, nương qua khe hở giữa những phiến lá nhìn qua, có một cô gái tay áo nhẹ bay trước bụi hoa quỳnh, gương mặt trong trẻo cao ngạo, lại hàm chứa một chút ý cười.

Bỗng nhiên, đóa hoa quỳnh dần dần nở, Trắc Phi nương nương bên trong nhụy hoa dần dần nhô đầu ra, nữ tử này cúi đầu tự nói: “Sư tỷ, ta là Lưu Chỉ, tỷ còn nhớ ta không?”

Trắc Phi nương nương đương nhiên không nhớ rõ, vẫn là bộ dáng hồ đồ lúc trước.

Lưu Chỉ cười khẽ: “Sư tỷ, tỷ và ta đều là hoa quỳnh, lại là đồng môn tu luyện, ngay cả lúc gặp Thái tử điện hạ, cũng là chúng ta cùng gặp, nhưng vì sao Thái tử điện hạ lại cứ khăng khăng thích ngươi? – Ta nói cho Thiên Phi nương nương biết chân thân của ngươi, nàng ta vụng trộm đào chân thân của ngươi lên, hạ cấm chú, rồi chôn trong hậu hoa viên này, Thái tử điện hạ hắn có từng liếc nhìn ngươi một lần không?”

Nhạc Kha nghe đến đoạn này đã thi mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng, sau này khi ta bình luận về sự việc ấy, có một câu hắn chưa từng phản bác.

Lúc ấy khi ta nghe đến đó, thở dài: “Lúc Thiên Đế tuổi còn trẻ quá phong lưu rồi. Gây ra nợ phong lưu, chính mình còn chưa trả hết, ngược lại còn liên lụy đến đám nữ tử bên cạnh.”

Trong đôi mắt hắn lộ vẻ lo lắng khổ sở, ta nhìn thấy nhưng không hiểu hết, từ ngữ hạn hẹp lại không đầu không đuôi nói một câu: “Lúc trước chàng phong lưu chắc là được vài phần chân truyền của Thiên Đế, sau này nên sửa đi, đừng làm hại ta tương lai phải cầm dao kiếm dùng độc thủ với nữ tử nào đó, khiến ta biến thành một người phụ nữ kinh khủng.”

Khi nghe xong câu nói leo này, hắn quay đầu nhìn ta, ánh mắt đã mang theo ý cười, dùng tay véo nhẹ mũi ta: “Không phải nàng đã nói nếu ta còn liên hệ với nữ tử khác thì thề ước trước kia sẽ hủy bỏ sao?”

Ta thấy hắn đã phục hồi vài phần thần thái, cười ngọt ngào nói: “Tiểu Tiên thay đổi thất thường không được sao? Tiểu Tiên thích thay đổi thất thường, Điện hạ không chịu nổi à?”

Lúc này hắn không còn rỗi rãm chuyện chân thân của mẫu thân là một gốc hoa quỳnh bị hạ cẩm chúa nữa, cúi đầu khẽ hôn lên mặt ta, nhẹ nhàng nói: “Cam tâm chịu đựng!”

Phút chốc ánh sao trên trời tựa như rơi xuống trước mắt ta, vô cùng chóp mắt, ta hận không thể cùng hắn rời khỏi nơi này, tìm một nơi sơn thủy hữu tình, xây nhà ở đến già, năm tháng tĩnh lặng bình yên.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chim Liễn Cánh Bay Đi Đôi Ngả

Mấy ngày gần đây, lúc nửa đêm Nhạc Kha đến thăm hoa quỳnh đã thành thông lệ. Hôm nay ta và hắn ở trong bụi hoa tán gẫu mấy câu, lúc hai người đang nhìn nhau thì nghe được cách đó không xa có tiếng bước chân đang đi đến, trong lòng hiểu rõ, hai người bọn ta đưa mắt nhìn về đối phương rồi lập tức hóa thành hai con đom đóm, trốn vào kẽ lá.

Khi bước chân kia đến gần cũng là lúc hoa quỳnh nở rộ, đợi đến khi đầu Trắc Phi nương nương từ trong nhụy hoa đưa ra thì đã có một nữ tử đứng trước đóa hoa, đưa mắt liếc nhìn đúng là Lưu Chỉ.

Ta cùng với Nhạc Kha mới nghị luận về món nợ phong lưu giữa Thiên Đế và nàng, nàng lập tức liền xuất hiện ngay trước mặt, thật khiến cho người ta cảm thấy kinh dị. Lưu Chỉ đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười nhạo nói: “Quả thật Thiên Hậu nương nương có ánh mắt tinh tường độc đáo, bị giam ở một nơi hẻo lánh như thế này, cho dù hôm nay ta có nghiền nát xương ngươi thành tro cũng không có ai truy cứu?”

Cái đầu trong hoa đung đưa theo làn gió, mờ mịt không biết tình cảnh nguy hiểm trước mắt. Đã thấy Lưu Chỉ bắt ngón tay niêm quyết, đầu ngón tay hiện ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt chợt tỏa sáng rồi chợt biến mất, hai ngón tay nàng ta chỉ về phía hoa quỳnh, lại nghe thấy một giọng nữ vang lên trầm thấp vô cùng thâm thiết, may mắn lúc này Nhạc Kha đã hóa thành đom đóm, cũng không khiến người ta chú ý đến. Hắn đột nhiên bay lên, ta theo sát phía sau giữ lấy một cánh của hắn, bên tai lại nghe Lưu Chỉ xót xa nói: “Sư tỷ, mùi vị này dễ chịu không?”

Thấy người phụ nữ trong hoa không hé răng, nàng lại đánh một lần nữa, đột nhiên Trắc Phi nương nương kêu lên thâm thiết: “Đủ rồi, Lưu Chỉ!”

Ta vốn đang giữ lấy thằng nhãi Nhạc Kha này, sợ hắn tức giận sẽ cùng Lưu Chỉ đánh nhau trong hoa viên, đột nhiên nghe mẫu thân hắn mở miệng, bọn ta đều quên mất việc đập cánh bay nên cùng ngã xuống một mảnh đất bên cạnh khiến cho mặt mày đầy bụi bặm.

Lưu Chỉ kia lại niêm quyết, một luồng ánh huỳnh quang đánh về phía Trắc Phi nương nương, bà muốn tránh cũng không thể tránh được, lại kêu thầm thiết một tiếng, lạnh lùng nói: “Quả thật ngươi rất khó, dùng pháp thuật sư tổ dạy để đối phó đồng môn.”

Lưu Chỉ cười tủm tỉm nói: “Sư tỷ đừng tức giận, Lưu Chỉ thu hồi ngay. Nhưng mà nghe nói năm đó sư tỷ sinh cho Điện hạ một đứa con trai, mẫu thân ở trong này chịu khổ, sao không gọi con đến giải cứu?”

Theo ta phỏng đoán, Điện hạ trong lời nói của nàng chính là Thiên Đế hiện nay, Tiễn Nghiêu, không phải

Lăng Xương.

May mà lúc Nhạc Kha ngã xuống đã nằm dưới thân ta, hai người bọn ta toàn thân đầy bụi bặm, còn chưa tẩy đi, mặc dù cảm giác hắn đang giãy dụa nhưng ta cái khó ló cái khôn ngồi thẳng trên bụng của hắn, tuy côn trùng có cái bụng nhỏ, nhưng nhất thời nửa khắc hắn cũng không thể nào ngồi dậy được.

Trắc Phi nương nương thản nhiên nói: "Lưu Chỉ, mỗi năm ngươi đều đến dùng pháp thuật để ta tỉnh lại, bất quá chỉ có thể lăng nhục ta một chút thôi, có chỗ lợi gì cơ chứ? Nếu người kia trong lòng có ngươi, ngươi cần gì dùng ta làm cớ đến đây? Về phần con ta, đến lúc nên đến nó sẽ tự đến, không nhọc lòng ngươi quan tâm."

Nói xong bà nhắm hai mắt lại, tựa như muốn ngủ vậy.

Lưu Chỉ cười nhẹ, nói: "Sư tỷ, ta chỉ sợ đứa con kia của ngươi không trở về được."

"Nói như vậy là có ý gì?"

Trắc Phi nương nương chậm rãi mở mắt.

Lưu Chỉ xé một cánh hoa trên người bà khiến cho Trắc Phi nương nương đau rụt cổ, nàng mới chậm rãi nói: "Lại nói ngay cả chính ta cũng không tin nổi nhưng đó là sự thật. Năm đó con trai của ngươi theo Tu La Vương phi đầu phục thành Tu La, sau đó lúc Tu La Vương phi chịu hình phạt, hắn tuổi trẻ khí thịnh, nhào đến nhận thay Tu La Vương phi một đạo huyền lôi, bị đánh đến hồn phi phách tán, tan thành mây khói. Nhiều năm nay ta luôn tìm kiếm khắp nơi, cũng chưa từng tìm được một phần hồn phách của hắn, ngay cả Điện hạ cũng nghĩ rằng đứa trưởng tử này đầu phục Tu La Vương, sống hay chết không còn liên can đến Thiên Giới nữa."

Gương mặt do hoa quỳnh hóa ra của mẫu thân Nhạc Kha nhất thời trắng nhợt đến mức trong suốt, nhưng vẫn ép chính mình nói ra từng chữ một: "Lưu Chỉ, chẳng qua là ngươi khi dễ bản cung bị giam cầm nơi này nên bịa chuyện lừa gạt ta thôi."

Lưu Chỉ chặc lưỡi thở dài, men theo bụi hoa đi lại hai bước, ngọt lịm nói: "Sư tỷ à, ta chỉ là đơn thuần có lòng tốt nói cho ngươi biết. Năm đó Thiên Hậu nương nương phái thiên binh thiên tướng tìm kiếm tiểu vương tử, sau đó tuy rằng phát hiện nó đi theo tiểu công chúa Bích Hoàng của Điện Tộc, đáng tiếc không thể vô duyên vô cớ hạ thủ độc ác. Cũng may tiểu công chúa Điện Tộc này là đứa không có đầu óc, người bên cạnh không yêu lại cứ cố tình yêu Tu La Vương, kẻ đối nghịch với Thiên Giới, đây không phải là tự tìm đường chết sao? Vừa lúc trưởng tỷ của nàng ta thỉnh cầu phạt nặng vị tiểu công chúa này, một mũi tên trúng hai con nhạn, đứa con của ngươi táng mạng dưới Huyền Thiên Hồng Lôi."

Cành hoa lay động dữ dội, giống như không chịu nổi đau đớn, bất cứ lúc nào cũng có thể héo rũ. Lưu Chỉ cười đắc ý, lại tước hai cánh hoa xuống, đưa lên mũi nhẹ người, giống như lưu luyến không rời nói:

“Ài, thiếu chút nữa ta đã quên, hiện tại sư tỷ chỉ là một bụi hoa quỳnh, nở một lát đã tàn lui, Lưu Chỉ cáo từ, đêm mai chờ sư tỷ nở hoa rồi sư muội lại đến thăm.”

Nói xong thì thoái mái rời đi.

Lúc này ta mới đứng đây, Nhạc Kha lập tức xông lên phía trước, cúi đầu nói: “Mẫu thân –” Nhưng giờ phút này hắn nói bằng tiếng đom đóm, tiếng này rất nhỏ giống như tiếng ruồi nhặng, cũng chưa từng tạo nên làn sóng âm lớn.

Mùi hương trong không khí càng đậm, trong nhụy hoa kia dần dần toát ra một vài giọt sương, dường như lập tức sẽ mất đi hết lượng nước trong hoa. Nhạc Kha niệm quyết hiện thành hình người, vội vàng kêu lên: “Mẫu thân con ở đây.....”

Đôi mắt trong nhụy hoa dần dần chăm chú nhìn lên, nhưng liếc mắt nhìn một cái liền lắc lắc đầu: “Ngươi không phải con ta.”

Nhạc Kha đứng trên mặt đất xoay người tìm kiếm, mắt nhìn những cánh hoa xung quanh đang từ từ tàn úa, hắn bỗng nhiên từ bên hông lấy ra Côn Lôn thần kính, nước mắt trên mặt cuồn cuộn tuôn ra, đầu cúi xuống trước bụi hoa quỳnh, khóc nói: “Mẫu thân từng bảo con, kính này không thể rời thân. Cái gọi là vẻ bên ngoài, chẳng qua chỉ là cái xác mà thôi. Mặc kệ con mượn xác của ai, nhưng trong lòng ngực thật sự là hồn phách của con.”

Trong nhụy hoa kia nhất thời có rất nhiều giọt sương, trên mặt mẫu thân hắn nở nụ cười vui mừng đến mức bật khóc, đóa hoa dần dần khép cánh, Nhạc Kha vội kêu to: “Mẫu thân..... Mẫu thân.....”

Người phụ nữ trong đóa hoa quỳnh nhẹ giọng nói: “Đêm mai lúc hoa nở, lại đến.”

Gương mặt tươi cười vương vài giọt lệ cuối cùng cũng bị những cánh hoa che khuất.

Thời gian hoa quỳnh nở rất ngắn, hoa nở hoa tàn chỉ vỏn vẹn trong chốc lát, Nhạc Kha quỳ gối trước bụi hoa không chịu đứng lên, hai lần ta thử đỡ hắn, thế như thân hình hắn cao lớn, ta đỡ nhưng hắn vẫn bất động nên đành phải ngồi bên cạnh hắn.

Thật lâu sau, hắn nhìn đóa hoa quỳnh đã khép kín trước mặt, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ dù thế nào cũng phải luôn cúi nịnh nọt, làm trưởng tử của Thiên Đế, mới có thể cứu mẫu thân ra?”

Ta chưa bao giờ hiểu rõ đạo dựa thế cậy quyền, hắn cũng biết đây là con đường nguy hiểm, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết phải nói gì cho đúng.

Đêm dài vắng vẻ, bên cạnh nam tử ủ rũ, ta nắm tay hắn, ngồi bên cạnh hắn hồi lâu.

Ngày thứ hai ta đang trong giấc mộng, cửa phòng liền bị người ta dùng sức đá văng, tai nghe Bà Nhã

Nhĩ ở ngoài cửa khen: “Sức chân của Tiểu Tiên này không tệ.”

Cửa phòng “Binh” một tiếng vang, mở ra.

Khi ta vừa mở mắt, Lưu Niên đã nhào đến, nét mặt như là tai họa sắp xảy ra, thất kinh nói: “Bà cô của tôi ơi, cô lại làm ra chuyện gì chọc cho Thái tử điện hạ không vui, khiến cho toàn bộ Tước La Điện thiếu chút nữa đều bị đập nát, giờ Thái Tử đang đứng trên đống đổ nát lệnh cho cô phải lập tức qua đó.”

Ta chậm chạp bò dậy, thay quần áo rửa mặt chải đầu xong, lúc này mới từ từ đi qua Tước La Điện.

Lưu Niên đã đứng trước cửa chờ rất lâu, lúc thấy ta, ngay cả một lời nói khách sáo cũng chẳng có đã đẩy mạnh ta đi về phía Tước La Điện. Ánh sáng trong điện có chút u ám, ta hơi néo mắt lại, lúc này mới nhìn thấy dưới chân mình là một đống đồ sứ vỡ nát, sách vở bút nghiên đều bị ném ra ngoài. Ta bước về phía trước một bước nhỏ, “Phịch” một tiếng, một cái bát rất chuẩn xác ném thẳng đến bên chân ta.

Ta ngẩng đầu nhìn lên. Thái tử và Đồng Sa điện hạ cùng đứng sau án thư. Chỉ là hôm nay trong ánh mắt Đồng Sa điện hạ thiếu vài phần đáng ghét. Ngược lại sắc mặt Thái tử điện hạ âm lãnh. Thấy ta mà chẳng hề áy náy, cười nói: “Nghe nói Thanh nhi hôm qua đi đến tẩm cung của mẫu hậu, lời nói rất hùng hồn, ngay cả mẫu hậu cũng kinh sợ, khen nàng là một người ngay thẳng.”

Bốn chữ cuối cùng, quả thật là từng chữ từng chữ một được phát ra từ hàm răng đang nghiến chặt.

Ta chắp tay hành lễ, vô cùng bình tĩnh nói: “Quá khen quá khen!”

Ánh mắt Đồng Sa điện hạ lấp lánh, ý cười trong mắt nhạt cũng không nhạt được mà tỏa sáng. Ta trừng mắt nhìn hắn, hắn ho khan một trận rồi mới ngừng lại.

Hôm nay Thái tử điện hạ xem ra tức giận không nhẹ, nhìn thấy bộ dạng vô lại của ta, nắm chặt chung trà trong tay, tức giận nói: “Hôm nay nàng nói rõ ràng cho ta biết, nàng đây là muốn hối hôn sao?”

Ta thấy hắn cuối cùng cũng nghiêm túc hỏi ta vấn đề này, cơ hội như thế làm sao có thể bỏ qua? Lập tức lắc đầu, cười nói: “Không phải vậy. Thanh Loan chưa bao giờ đồng ý việc hôn nhân này, làm sao nói chuyện hủy hôn được?”

Một tiếng sặc nước vang lên, một chung trà bay lướt qua thái dương ta, hai giọt nước ấm trong đó bắn vào mặt ta, chỉ cảm thấy đau nóng bỏng rát. Nếu không phải ta tránh nhanh, thái dương này của ta thế nào cũng phải bị vỡ. Đồng Sa điện hạ đã giậm chân nói: “Ca ca, huynh đập vỡ chung trà của mình cũng đã đành, hà có gì chung trà nóng mà đệ đang uống huynh cũng ném luôn?”

Thái tử điện hạ tức giận nói: “Câm miệng!”

Hắn lại cười lạnh với ta: “Hôm nay mới biết Thanh nhi thế nhưng tình thân ý trọng, mắt thấy bộ tộc

Giao Nhân có họa diệt tộc, nhưng nàng vẫn một lòng nghĩ đến thái tử Giao Nhân kia. Từng nghe nói hắn ca múa vô cùng tuyệt diệu, chẳng lẽ vì vậy nên nàng mới tâm niệm không quên được hắn?"

Ta cứng họng, không rõ khi nào mà ta cùng với Ly Quang tình thâm ý trọng? Thái tử điện hạ này tâm tư quả thực có chút kỳ quái. Nếu vì vậy mà mang đến họa diệt tộc cho Ly Quang, cũng là ta không đúng.

Ta lắc đầu, biện giải nói: "Thanh Loan không chịu gả cho Thái tử, cũng không có can hệ gì đến Ly Quang. Mặc dù Thái tử điện hạ phong nhã tài hoa che mờ nhật nguyệt, nhưng không phải là nam tử Thanh Loan ngưỡng mộ trong lòng. Cái gọi là lưỡng tình tương duyệt, thế gian cũng có câu bảo là dưa hái xanh không ngọt. Thanh Loan nguyện làm tiên nga vẩy nước quét nhà, chỉ cần chăm sóc cho hoa cỏ trong hoa viên của điện hạ là đủ rồi."

Kỳ thật trong lòng ta muốn nói: ngay cả đám hoa cỏ trong cung của người Bốn Tiên cũng không muốn hầu hạ, sao lại đồng ý làm cái chức danh Trắc Phi vứt đi kia, địa vị dưới người?

Việc này quyết không thể nào nhân nhượng!

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thà Làm Ngọc Nát

Thái tử điện hạ hờ lạnh một tiếng, rõ ràng là nỗi cơn thịnh nộ, có lẽ do thân phận tôn quý, lại bị ta trước mặt thẳng thừng từ chối nên có chút khó chấp nhận. Trong ba người, so ra Đồng Sa điện hạ là thoải mái nhất, hắn bước lên tự rót cho mình một chung trà, nhấp một ngụm, nửa trêu chọc nửa nghi ngờ nói: “Ngươi Tiểu Ngốc Điều này lẽ nào không biết tốt xấu đến vậy? Có thể làm Thái tử Trắc phi, cùng Thái tử ca ca hỉ kết lương duyên, chính là một chuyện tốt, ở Thiên Giới này có không biết bao nhiêu tiên tử xếp thành hàng muôn được làm Thái tử Trắc phi, sao đến ngươi lại muôn từ chối?”

Chuyện trái lương tâm, ai không làm?

Lời trái lương tâm, ai không nói?

Chẳng qua là tính toán được chẳng hay chớ, đôi bên cùng có lợi mà thôi. Mặc dù trước giờ ta là một kẻ càn quấy, nhưng đại nghĩa khí tiết trái lại cũng hiểu được chút ít, bị người bức ép không được tự do, làm nô làm thiếp, trừ phi đánh gãy xương cốt ta.

–Không, xương cốt có gãy cũng không thể chấp nhận!

Ta nhường mày cười nói: “Đồng Sa điện hạ cũng biết số tiên tử muôn làm Thái tử Trắc phi không phải ít, nhưng Thanh Loan dù một chút cũng không có suy nghĩ xa xỉ này. Thái tử điện hạ chỉ có thể là biểu tượng phu của Thanh Loan, không thể có vai trò nào khác!”

Gương mặt Thái tử điện hạ cao ngạo quyết tuyệt, bắt tay niệm một câu quyết, ngoài điện gió chợt nổi lên, có một vật nặng sượt qua người ta, ta chăm chú nhìn, trong tay Thái tử điện hạ là một cái tháp lưu ly hình bát giác, cực kỳ chóp mắt.

Đồng Sa điện hạ vô cùng kinh ngạc: “Ca ca, chẳng qua là chuyện hôn nhân thôi, sao phải dùng đến Trần Tiên Tháp?”

Thái tử điện hạ đặt cái tháp đó trong lòng bàn tay, lạnh nhạt nói: “Thanh Loan, ta chỉ hỏi nàng một câu, Thái tử Trắc phi này, nàng đồng ý hay không đồng ý?”

Ta nhìn cái tháp, cũng không biết bên trong chật hẹp bức bối cỡ nào, nhưng Thiên giới Thái tử phi chẳng phải so với cái tháp này còn bức bối hơn? Cá đời ta yêu thích tự do, hai con đường này ta đều không hề muốn, và lại nếu ta đã ước hẹn với Nhạc Kha, há có thể hủy hẹn tự gả? Lắc lắc đầu, ta cười nhạt nói: “Xin Điện hạ thứ lỗi, xin thứ cho Thanh Loan không thể tòng mệnh! Chuyện hôn nhân, đương nhiên hai bên cần

phải lưỡng tình tương duyệt mới có thể hòa hợp, Thanh Loan đối với Điện hạ không yêu không thích, hôn sự này không thành cũng được!”

Trước mắt chợt lóe lên một luồng ánh sáng vạn trượng chói lòe, bên tai nghe thấy tiếng Thái tử điện hạ cười không dứt, phẫn nộ nói: “Nếu nàng đã không chịu phục tùng, Thanh Loan, vậy thì nàng cư ở trong Trần Tiên Tháp này hai trăm năm rồi hẵng nói.” Bên cạnh đó còn có tiếng can ngăn của Đồng Sa điện hạ, ta bị luồng sáng này hút vào, thân người sau khi nhẹ bỗng thì cuối cùng cũng rơi xuống, lúc mở mắt ra nhìn, trước mắt ánh sáng chau quang nhu hòa, là ở bên trong một căn phòng, bên trên giống như hình tháp, cao tầng tầng lớp lớp, tựa như một cái giếng sâu hun hút, bốn bức tường lớp lớp đều có minh châu gắn ở bên trên, dưới thân vừa lạnh vừa đau, ta đầu óc choáng váng bò dậy, bên tai đã vọng đến tiếng nói của Thái tử điện hạ: “Thanh Loan, nếu nàng đã quật cường như vậy, không nên đi thích Giao nhân công tử kia, Bổn Vương sẽ mang nàng đi Đông Hải xem thử kết cục của tộc Giao nhân.”

Trong lòng ta gấp rút, so với bản thân bị cầm tù càng cấp bách hơn, nhưng Thái tử điện hạ nếu như vì ta mà giận cá chém thớt lên Giao tộc, thương tổn Ly Quang, chính là ta không đúng. Thu hết khí lực, ta lo lắng nói: “Điện hạ, người nghĩ sai rồi, Giao nhân công tử không phải là ý trung nhân của Thanh Loan, đây chắc chắn là hiểu lầm...” Cũng không biết nguyên nhân là do kết cấu bên trong tháp hay là tiên thuật bị trấn áp, vô luận ta có dùng hết toàn bộ khí lực mà hô gào thế nào đi nữa, nghe thấy cũng chỉ như tiếng thì thầm bên tai mà thôi.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười lạnh của Thái tử điện hạ: “Tiểu Ngốc Điểu, nàng còn tinh táo không. Lời biện bạch thế này chẳng qua là để bảo vệ lang quân như ý của nàng mà thôi, đáng tiếc Giao Vương không đồng ý, Nghe nói Giao nhân thái tử đó muốn cưới một Loan Điểu Tiên tử, Giao Vương kiên quyết không chấp thuận, đem hắn nhốt lại. Bây giờ ta cũng cho nàng biết, Giao Vương lòng dạ khó lường, ỷ vào yêu thạch Tử Mạch trong tay đã sử dụng ảo thuật mê hoặc nhân gian, Phụ vương lệnh cho ta thống lãnh tướng sĩ đi diệt trừ Giao tộc, nàng cũng theo ta đi xem thử vị Giao nhân công tử đó đi.”

Trong lòng ta hết hi vọng, biết rõ có biện minh nữa cũng vô ích, chỉ khiến Thái tử điện hạ càng thêm ác cảm đối với Ly Quang mà thôi. Đột nhiên nhớ tới lần trước khi Tứ hải Long Vương lên Thiên giới, từng nghe nói nước biển ngày ngày dâng lên, Giao Vương này có dã tâm như vậy cũng thôi đi, vậy mà còn liên lụy đến Ly Quang. Hắn trước đến giờ ôn hòa độn hậu, bây giờ bị tai bay vạ gió, làm thế nào mới bảo toàn được tính mệnh?

Trong lòng tinh thần nồng nàn, lại nghe thấy Lăng Xương nói: “Lão tam, chúng ta xuất phát thôi. Có điều cái tháp này giao cho đệ, vạn nhất để Phụ Vương nhìn thấy sẽ thế nào đây?”

Đồng Sa điện hạ lưỡng lự nói: “Ca ca, thế này có được không? Ca vô cớ giam giữ một tiên tử trong này, nàng ta lại chưa từng phạm phải đại tội. Nếu để Phụ hoàng biết được, liệu có trách phạt ca không?”

Thái tử điện hạ cực kỳ thất vọng nói: “Chẳng qua chỉ là một tiên tử Điểu tộc lại dám coi thường Thiên

tộc, có coi là đại tội? Huống chi nàng còn là.. Giam trong tháp cũng đủ rồi.”

Ta biết nửa câu mà hắn còn đang lấp lửng là gì, đương nhiên chính là thân phận công chúa tộc Tu La của ta. Ta nằm xuống, trên đỉnh đầu tùng viền tùng viền minh châu tỏa sáng lấp lánh, vốn dĩ tựa như ánh sao, đáng tiếc là bên trong tháp chật chội bức bối, ta từ trước đến nay chưa từng bị giam giữ, chỉ cảm thấy mấy hạt minh châu này thật chướng mắt, lấy Thất Thủ Thanh Linh ra chém xuống, minh châu trong tháp tất thảy rơi xuống, một hạt cũng không tránh khỏi số phận đen đúa, toàn bộ đều rớt xuống, giống như một cơn mưa minh châu, trong khoảnh khắc mảnh vỡ rơi đầy, trong tháp một mảng tối đen. Chỉ nghe thấy Đồng Sa điện hạ sôt ruột nói: “Ca ca, ca ca, Tiểu Ngõi Điểu này ở trong tháp phát điên kìa.”

Thái tử điện hạ không chút phản ứng, lạnh lùng nói: “Với khả năng của nàng, chẳng qua là một vạn năm tiên pháp, cũng muốn phá tháp đi ra? Lại tu luyện tiếp mấy vạn năm mới thử lại đi.”

Ta khép hai mắt, dán người xuống nền tháp, từ chi lỗ ngực đều lạnh như băng, cảm giác xung quanh người có chút lắc lư, dường như đã bắt đầu khởi hành, đủ loại thanh âm hỗn tạp truyền tới, có tiếng của Tiên thị cung nga trong Hoa Thanh Cung, có tiếng của Đồng Sa điện hạ, lại qua thời gian khoảng một chung trà, trong lúc lơ mơ nghe được thanh âm cực kỳ trầm ổn của một nam tử trung niên: “...Con ta đi lần này nhất định phải cẩn thận...”. Ta trở mình, tiếp tục ngủ ngon lành, cũng không biết là trong đầu có sợi dây nào khẽ chuyển động, bỗng dừng tĩnh ngủ dậy, “Con ta...” Đây chẳng phải chính là Thiên đế Tiễn Nghiêu sao?

Bên tai lại có tiếng nước chảy ầm ầm, Đồng Sa điện hạ hưng phấn nói: “Ca ca, qua khỏi Thiên hà huynh và đệ liền có thể xuống trần đại chiến một trận rồi. Nghe nói viên yêu thạch của tộc Giao nhân cực kỳ lợi hại...” Ta nằm xuống tiếp tục ngủ. Thì ra đã tới thiên hà, cứ cho là ta muốn gặp Thiên đế cũng không có cơ hội rồi.

Cũng không biết lại qua bao lâu, ta trong cơn mơ ngủ bị một trận rung lắc dữ dội lay tỉnh, trước mắt duỗi tay nắm ngón cũng không thấy, bên tai tiếng sóng biển cuồn cuộn hết sức rõ ràng, cũng không rõ là do trong mơ hay bởi nguyên nhân gì khác, chỉ nghe được một thanh âm lờ mờ lúc có lúc không từ bốn phương tám hướng truyền đến, khác hẳn với giọng nói của Lăng Xương và Đồng Sa điện hạ. Người đó cười vô cùng càn rỡ ngạo mạn: “Tiễn Nghiêu phái hai đứa trẻ miệng còn hôi sữa tới, chẳng phải là không cần hai đứa con này nữa rồi sao?”

Ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cho dù tiếng nói này có nhẹ thế nào đi nữa, cũng nghe ra đây là Giao Vương. Lại nghiêng tai lắng nghe, thanh âm của Lăng Xương Thái tử mang theo sát khí: “Giao Vương, Thiên tộc luôn luôn không quá chú ý đến chuyện của Giao tộc. Nhưng Giao Vương lợi dụng ảo thuật, mê yểm nhân giới mấy chục vạn dặm, mưu đồ xưng bá chốn lục địa, chuyện này trái lại vô luận thế nào cũng không thể khoan nhượng. Hôm nay Bổn vương tới đây chính là thanh lý dư nghiệt Đông Hải này, cũng để cho thủy tộc và bách tính nhân gian trải qua những ngày yên ổn.”

Trong lòng ta trầm xuống, gấp đến độ ở trong tháp đi tới đi lui, đỉnh đầu có tiếng Đồng Sa khe khẽ truyền đến: “Tiểu Ngốc Điểu nếu muốn tận mắt nhìn xem, ta sẽ len lén mở một cánh cửa sổ nhỏ cho ngươi, nhưng ngươi nhất định không thể bép xếp mách lại với ca ca.” Ta qua quýt gật gật đầu, cũng không biết hắn có nhìn thấy hay không. Nhưng lưỡng chứng tháp cuối cùng có một cánh cửa sổ nhỏ từ từ mở ra, lập tức muôn ngàn kim quang xuyên qua cửa rọi vào. Trong lòng ta lo lắng cho an nguy của Ly Quang, nháy mắt nhảy lên tựa vào khung cửa nhìn ra ngoài, hiện giờ đang lúc ánh dương dần dần chìm xuống, chiếu rọi kim quang lấp lánh trên muôn trùng sóng biếc, Giao Vương đang đạp sóng mà đứng, đỉnh đầu có một viên Tử sắc bảo thạch, sắc tím từ đó bao phủ khắp người ông ta, sóng biếc tựa như thần thú được ông ta thuần dưỡng, ông ta phất tay áo ngọn sóng đó liền cao lên, từng lớp từng lớp cuộn trào, nhưng ông ta chung quy vẫn cao cao mà đứng trên sóng dữ, một giọt nước cũng không dính.

Có Thiên binh Thiên tướng đãng vân đến, đem Giao vương vây vào giữa, cũng không nhìn thấy ông ta như thế nào, chỉ lạnh lùng cười một tiếng, mấy Thiên binh Thiên tướng liền rơi vào trong muôn ngàn sóng dữ, lập tức có một đám cự sa (cá mập lớn) bơi tới, con trước nối đuôi con sau nuốt chửng mấy Thiên binh Thiên tướng đó. Ta lạiỷ mỹ nhìn xem, không khỏi thất kinh, mặc dù sóng lớn cuộn trào, nhưng nếu quan sát kỹ càng, vẫn có thể nhìn thấy trong nước hết thảy đều là Thủy tộc, ngoại trừ đám cá mập vừa nhô lên trên mặt nước còn có vô số bạch tuộc và mực lớn đang bơi qua bơi lại trong sóng dữ, hễ có Thiên binh Thiên tướng nào rơi xuống, đám bạch tuộc này sẽ vươn xúc tu đem Thiên binh Thiên tướng còn đang đầu váng mắt hoa chộp lấy cho vào trong miệng, tức thì tại Đông Hải diễn ra một trận phân tranh quyết tử.

Ta ở trong tháp nhìn mà kinh hãi, không ngờ ảo thuật của Giao Vương lợi hại đến như vậy, không ít Thiên binh Thiên tướng còn chưa tới một hiệp đã bị ông ta đánh rơi xuống Đông Hải làm mồi cho cá.

Giao Vương đứng từ xa xa nói: “Nhi vị Điện hạ hôm nay nếu còn muốn giữ lại mạng sống, xin hãy về đi. Thiên tộc ngươi chỉ quản chuyện của Thiên tộc, về phần nhân giới và Đông Hải, từ giờ trở đi là của Giao tộc ta.”

Thân tháp rung lắc dữ dội một hồi, nghe thấy Đồng Sa điện hạ phẫn nộ nói: “Giao Vương, ngươi đừng đắc ý. Chẳng qua là dựa vào một viên yêu thạch, thế nhưng ngay đến Thiên binh Thiên tướng cũng dám giết.”

Đồng Sa điện hạ chung quy vẫn còn chút ít tính khí trẻ con. Trong lòng ta thăm nghĩ: Giao Vương đã giống trống khua chiêng không quy phục Thiên giới, thế đoạt lấy vương quyền thống trị nhân giới và tứ hải, lời này của Đồng Sa bất quá là thêm chút chuyện cười mà thôi. Giao vương lý nào lại để tâm đến Thiên binh Thiên tướng?

Quả nhiên, Giao Vương ngửa đầu cười lớn: “Người ta đều nói đứa con nhỏ này của Thiên đế có chút ngây ngô, hôm nay nhìn thấy lời đồn quả không sai. Nghe nói Tu La Vương Nhiếp Phàn tìm kiếm con gái khắp nơi, cơ hồ phát điên. Khắp bát hoang tứ hải này đều bị hắn tìm kiếm qua một lượt, mấy chục vạn người của tộc Tu La dạo gần đây cũng đang luyện binh, muốn đến Thiên giới đòi lại công chúa của tộc Tu

La. Bây giờ Bốn vương xuất binh, hai bên giáp công, hẳn là vị trí Thiên đế cũng cần đổi người ngồi thử rồi?"

Trong lòng ta chấn động, “bịch” một tiếng từ lưng chừng tháp rơi xuống, nửa thân dưới một trận đau đớn. Nhưng trong lòng kích động, lý nào còn quản nhiều như vậy, vội vàng đề khí nhảy lên, lại dán người lên trên khung cửa sổ nhỏ duy nhất này, mở to hai mắt nhìn ra bên ngoài.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Minh Châu Trong Tay

Sóng dữ cuồn cuộn dâng trào, thân tháp rung lắc dữ dội.

Ta ở trong tháp bị lắc lư đến trời xoay đất chuyển, chỉ nghe được bên ngoài tháp tiếng giao chiến không ngừng, tình cờ lại có thể tựa vào cửa sổ nhỏ liếc nhìn, chỉ thấy đất trời âm u, bên trong vực nước sâu đen kịt duy chỉ có ánh sáng bí ẩn lóe ra từ viên Tử Mạch trên đỉnh đầu Giao vương, giống như bị câu hồn đoạt phách, khiến người hô hấp không thông, hận không thể bước theo ánh sáng màu tím đó, tùy ông ta sai khiến.

Tâm trạng ta chấn động, thầm nghĩ không tốt nhưng ánh mắt đã dán chặt trên luồng sáng màu tím đó, một khắc cũng không muốn rời, nếu không phải thân ở trong tháp, liền muốn nương theo ánh sáng tím đó mà quy phục. Thân tháp chấn động một hồi thì ngừng, có tiếng ca trầm thấp trầm bỗng bên tai, giống như tiếng thi thảm của mẹ, dịu dàng vỗ về an ủi ta, tâm trạng thả lỏng, không khỏi mù mờ một lúc. Ta đột ngột bừng tỉnh, khí huyết trong ngực dâng trào, phun ra một ngụm máu, ôm lấy ngực, lập tức ngã ngồi trên đất, những muỗi đem những ý nghĩ xăng bậy này xóa sạch.

Nhưng trước mắt ta mơ hồ hiện lên bóng dáng của mẫu thân cùng phụ thân, tuổi tác dung mạo tượng xứng, nam tử hiên ngang, nữ tử tiêu sái, chính là một đôi bích nhân. Nhưng rồi hình ảnh này lại như ảo ảnh trong nước mà biến mất, lại hiện ra cảnh mẫu thân ôm một đứa nhỏ sơ sinh trong ngực, đứa nhỏ này ngọc tuyết khả ái, Tu La Vương phụ thân gương mặt nhu hòa, liếc thấy hoàn toàn không có chút khí chất vương giả đáng sợ nào, cúi đầu xuống, đem ngón tay trêu chọc đứa trẻ nho nhỏ này, dịu dàng nói: “Loan nhi, Loan nhi nhanh nhanh lớn.” Mơ hồ như thể cánh cửa ký ức bị đóng chặt, giờ phút này âm âm mở ra, trong lòng ta vừa chua xót vừa mềm mại, bên tai không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ chăm chăm nhìn vào phụ thân và mẫu thân.

Đứa trẻ đó dần dần lớn lên, đầu búi tóc, mặc một chiếc váy lụa mỏng màu xanh, pháp lực thấp kém vô cùng, nhưng mỗi lần thi triển, tất thảy đều có thể nhận được sự khen ngợi của Tu La Vương phụ thân, như thể pháp thuật của nàng chính là tiên pháp cao diệu. Đứa trẻ nho nhỏ đấy trong lòng cũng tự cho là mình mười phần lợi hại, cực kỳ dương dương tự đắc.

Mẫu thân và phụ thân mỗi ngày đương nhiên đều ở cùng nàng, đứa trẻ ấy bỏ đi dâng vẻ trẻ thơ, dần dần lộ ra dung mạo mi thanh mục tú. Có điều tính tình vẫn không thay đổi, cực kỳ nhanh nhẹn phấn chấn, một thân thanh y luôn mặc đến lệch bảy méo tám, gây chuyện sinh sự khắp nơi, lần nào cũng để phụ thân vì nàng giải quyết hậu quả, nhưng chính là vẫn không nỡ trách phạt lấy một câu.

Trong lòng ta vừa lo sợ vừa không muốn buông bỏ. Rõ ràng thanh tĩnh nhưng lại có chút mơ hồ, như thể

bản thân chính là đứa trẻ nhỏ kia, ở bên cạnh phụ mẫu mà lớn lên, nhưng lại có một thanh âm thấp giọng nói rằng: không phải như vậy.

Tiếng ca trầm thấp bên tai dần dần vút cao, tựa như tiếng dây cung kéo căng, đột ngột biến đổi, cũng không biết là cường nhân từ nơi nào đến, dùng tiễn giết chết phụ thân và mẫu thân, trong lòng ta rõ ràng không tin hai người lại có thể bị đầu tiễn bình thường của phàm nhân đả thương, nhưng vẫn nhịn không được mà quét mắt đi nhìn, nhưng lại thấy hai người nằm trong vũng máu, nhất thời tâm trí bị chấn động mạnh, khí lực bảo vệ đan nguyên bị buông lỏng, “ha” phun ra một ngụm máu lớn.

Thế nhưng hòa lẫn trong vị máu tươi này, trong khoảnh khắc ta lại tỉnh táo, tiếng chuông cảnh báo gióng lên. – -Đây rõ ràng là tiếng ca của Giao nhân củng cố thêm ảo thuật. Tại đất Thương Hải (biển thẳm) này, khiến mọi người bị lung lạc mất đi bản tính, để ông ta lợi dụng.

Trong người ta tựa hồ như có hai cái tôi đang cắn xé, mặc dù biết rõ một trong đó chính là cảnh tượng hư ảo vô căn cứ, nhưng cười vui thích thú, được Tu La phụ thân nâng niu trong tay như minh châu, tất thảy đều khiến ta không thể buông bỏ. Sự thật tàn khốc lạnh lẽo, bây giờ lại có thể tránh khỏi, phảng phất như thể ta chưa từng xuất hiện trên núi Đan Huyệt, khiến ta như bị ma xui quỷ khiến, không thể tự chủ, một mực nương dựa vào sự ấm áp đó.

Trong người có một luồng khí kích động cứ lẩn quẩn, tựa hồ như trước đây khi ta ở trên núi Nữ Sàng giao đấu với ác thú, trong bụng dâng lên một luồng nhiệt lực, ta nghĩ cũng không nghĩ, dần luồng nhiệt lượng đó chạy khắp thân thể, đột ngột xuất ra một chưởng, một luồng thanh quang lóe lên, cửa sổ nhỏ đó lập tức rót xuống, tiên lực cường đại này thật sự quá mức tưởng tượng, kéo dài không dứt, tuyệt đối không phải tu vi một vạn năm của ta mà cực kỳ giống với tu vi gần mươi vạn năm.

Ta ngờ ngác nhìn bàn tay mình, không rõ tiên lực cường đại này từ đâu mà đến? Nhìn cảnh tượng này, giống như trước đây bị phong ấn, hôm nay chó ngáp phải ruồi, thế nhưng ảo thuật của Giao nhân đã hóa giải được phong ấn này?

Chợt nghe thấy một giọng ca yếu ớt từ từ vọng lên từ đáy biển, như thể đóa sen ngọc nơi đáy biển đang chầm chậm nổi lên, từ từ mở những cánh hoa, gió nhẹ vi vu, mùi hương thoang thoảng, người hát ấy tấm lòng tinh khiết trong sáng, tiếng ca ấy dường như có thể gột rửa hết thảy mọi luồng khí dơ bẩn, khiến mọi người đang huyên náo ầm ĩ bị áp chế xuống, ngay đến tiếng ca ban đầu của Giao Vương cũng ngừng lại.

Trong lòng ta mừng rỡ, thanh âm này chính là Ly Quang. Trước đây ta từng nghe hàn hát vô số lần, chỉ cảm thấy tiếng ca của hàn tinh khiết trong trẻo như một con suối nhỏ trong vắt.

Giao Vương gầm lên: “Nghịch tử, ngươi thế nhưng lại dùng tiếng ca hóa giải ảo thuật của ta? Còn không cút vče?”

Ta lại bò lên, tựa vào cửa sổ nhìn ra, sau khi mây mù lúc đầu tan đi, dường như sắc chiều dần dần chìm

xuống, cảnh sắc này chẳng qua so với sắc tối thường nhật sớm hơn một chút, Ly Quang một thân Giao Tiêu Sa bạch sắc đang thảm nhiên lướt nước mà đến. Hắn ngừng tiếng ca, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Phụ Vương, Giao tộc trước nay chỉ sống trong nước, chúng ta thật sự không nhất thiết phải mở rộng lãnh thổ đến đất bắng, đem phàm nhân biến thành Giao nhân...Lại nói, giao đấu với Thiên tộc, bản thân cũng bị tổn thương, Phụ Vương tội gì phải thế?”

Giao Vương vung tay “Ba” một tiếng, phẫn nộ quát: “Cút về! Cái thú không có tiền đồ, để loài thú chạy chim bay trên đất bắng mê hoặc làm mờ mắt!”

Ta ngạc nhiên, lẽ nào loài chim bay trên đất bắng mà Giao Vương nói đến chính là ta?

Trong lòng tức giận, chỉ cảm thấy Giao Vương bất phân phải trái, hoàn toàn không có cách nào giải thích cho thông. Lại thương Ly Quang bị phụ thân hắn ghét bỏ thế này, trong lòng vì hắn mà bất bình. Nhưng ta bị nhốt trong tháp, hoàn toàn không có năng lực bảo vệ bản thân, đương nhiên cũng không giúp gì được cho hắn, bất quá chỉ ở một bên lo lắng mà thôi.

Giao Vương đánh Ly Quang, trên đỉnh đầu ta Thái tử điện hạ lạnh lùng nói: “Giao Vương thống ngự thành San Hô đã lâu, còn không thể nhìn rõ ràng sao? Thế nhưng còn không thấu suốt được như Ly Quang Thái tử. Phí hoài hai tộc giao chiến, với Giao tộc có chỗ nào tốt?”

Giao Vương ngửa lên trời cười dài, chỉ vào Ly Quang nói: “Bốn vương sinh ra thứ hèn nhát vô dụng, vô cớ làm hư đại kế của Bốn vương. Nếu Bốn Vương có thể sinh được đứa con như Lăng Xương điện hạ đây, cũng coi như đây là phúc khí của Bốn vương!” Lời này của hắn nghe như đang khen ngợi Lăng Xương, nhưng nghĩ kỹ, rõ ràng là đang sỉ nhục Lăng Xương.

Lăng Xương Điện hạ ở trong Hoa Thanh Cung tùy ý càm quấy cũng không ai dám ra ngoài lan truyền lời ong tiếng ve. Nhưng hắn ra khỏi Hoa Thanh Cung, ở bên ngoài luôn luôn duy trì dáng vẻ uy nghiêm của Thái tử điện hạ, ôn nhã hữu lễ, khiến người khác nhìn không ra sự bạc bẽo vô tình của hắn. Ta ở trong tháp nghe thấy lời này, âm thầm phỏng đoán Lăng Xương Thái tử nhất định đã tức giận đến muôn điên rồi, không chừng sẽ phát tác. Không ngờ thân tháp chấn động, ta ở bên trong nghiêng ngả hai cái, nghe thấy Đồng Sa Điện hạ tức giận nói: “Giao Vương lớn mật, dám sỉ nhục Vương huynh, chán sống rồi sao?” Thế nhưng lại không nghe được Lăng Xương Thái tử có nửa điểm tức giận.

Hắn ôn nhã cười nói: “Theo như Bốn vương thấy, Ly Quang Thái tử này so ra còn khôn ngoan hơn Giao vương rất nhiều. Giao nhân trước giờ chỉ ở ao hồ biển sâu, những muôn giao đấu với Thiên tộc, cũng phải nhìn thử xem có bản lĩnh không đã.- – Bất quá dựa vào một viên đá, áo thuật ai lại không biết? Chẳng qua là chút tài mọn.”

Trước mắt lại dần dần u ám, lần trước ở Tước La Điện ta đã trúng thuật của hắn một lần, may mắn chưa từng đối đầu với hắn, thật sự không cần phải lo lắng. Chỉ nhìn Giao Vương và Ly Quang ở phía đối diện.

Cũng không biết Thái tử điện hạ làm gì, mấy nam nhân Giao tộc ở xa xa phía sau Giao vương đã có người khống chế không được, mất đi thần trí, hướng về phía người trong tộc mà rút vũ khí, Giao nhân bị chém hoàn toàn không hề phòng bị, vừa vặn bị trúng một đao, ác quái trong nước ngửi thấy mùi máu trồi lên mặt nước, một tát đem nửa người Giao nhân đó nuốt xuống, nhất thời sóng biếc dưới chân bị nhiễm đỏ tươi, Ly Quang lắc đầu thở dài, trên mặt hoàn toàn là vẻ bi thống áy náy.

Vẻ mặt này của hắn bị Giao vương nhìn thấy, tức thời tức giận gần chết, tiến lên lại là hai cái tát. Trước đấy Ly Quang bị ông ta tát một cái, má bên trái đã bắt đầu sưng lên, bây giờ lại bị hai cái nữa, hai bên má đều bắt đầu sưng. Thế nhưng trên mặt hắn hoàn toàn không có nét oán giận, chỉ đau thương nói: “Phụ vương, người đánh con cũng không sao, nhưng hôm nay cho dù người có đánh con, con cũng phải nói. Thiên giới Thái tử cũng biết ảo thuật, có thể thấy Thiên tộc sớm đã đề phòng Giao tộc rồi. Xin Phụ vương thử nhớ lại xem, trước đây trong điện có một cuốn điển tịch ghi chép việc tu luyện ảo thuật đã bị đánh cắp, có khi nào có liên quan đến việc này? Nếu Phụ vương vẫn khăng khăng cố chấp, xin thứ cho hài nhi lỗ mảng, dẫn những tộc nhân không muốn chiến tranh tìm nơi thủy vực yên tĩnh sinh sống.”

Giao Vương nổi giận lôi đình, quát mắng: “Đồ ăn cây táo rào cây sung, chưa đánh đã nhụt chí rồi. Giao tộc ta còn có thể dùng ngươi sao? Còn không nhanh cút đi?”

Ta với Ly Quang quen biết đã mấy ngàn năm, trước giờ chưa từng thấy hắn bị ai trách mắng thế này, luôn luôn là đáng vẻ ôn nhu nhẹ giọng khuyên ta. Bây giờ mắt thấy Giao Vương si nhục hắn, mặc dù là phụ thân nhưng trong lòng vẫn không khỏi thay hắn cảm thấy khổ sở, dựa người lên trên cửa sổ thúc giục: “Ly Quang, nếu phụ vương ngươi đã không chịu cho ngươi ở lại Giao tộc, vẫn nên nhanh đi đi?”

Ly Quang ở phía đối diện dường như nghe được gì đấy, đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía Thiên tộc nhìn qua nhìn lại mấy lần, cũng không thấy được bóng dáng ta, cuối cùng thu hồi lại ánh mắt. Trong lòng ta cực kỳ thất vọng, vì câu này mặc dù ta đã dùng hết khí lực gào lên, nhưng cái Trần Tiên Tháp này cũng không biết là có tiên pháp quý quái gì, giọng nói luôn luôn nhỏ hơn rất nhiều lần so với bình thường, truyền cũng không truyền xa được.

Thân tháp chấn động, ta ở bên trong rung lắc hai cái, giọng nói hăm dọa của Đồng Sa điện hạ truyền tới: “Tiểu Ngốc Điểu, đừng có tổn công phí sức nữa! Nếu ngươi còn kêu gào, muốn mật báo cho tình lang đó của ngươi, cẩn thận ta đem cái tháp này niêm phong lại, đem ngươi giam ở nơi rừng núi hoang vu.”

Ta tức giận, đá một bước vào góc tường, hô to: “Đồng Sa mắt ngươi có vấn đề hả? Mắt nào nhìn thấy Ly Quang là tình lang của ta? Hắn là huynh trưởng của ta, huynh trưởng.”

Đồng Sa thấp giọng cười nói: “Kỳ quái, một là chim ngốc, một là giao nhân, cũng có thể thành huynh muội, Tiểu ngốc điểu, phải chăng đầu óc ngươi có bệnh, ngốc đến điên rồi a?”

Ta nổi giận phừng phừng, nếu không phải bị giam ở nơi này thì đã sớm đánh nhau với Đồng Sa rồi. Lửa giận bùng cháy, chém ra một chưởng, chỉ nghe thấy “Rầm” một tiếng, tầng dưới của cái tháp thế nhưng đã

bị ta đánh thủng một lỗ.

Ta ngờ ngợ ngác ngác nhìn cái lỗ đó, lại cúi đầu nhìn bàn tay mình...Lỗ thủng này, chỉ do bàn tay ta đánh thủng sao?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tình Thâm Chốn Nay

Ta nghe thấy Đồng Sa điện hạ kinh hoảng nói: “Ca ca, Tiểu Ngốc Điểu thế nhưng lại đập nát Trần Thiên Tháp!”

Lòng ta không khỏi vui mừng, lại liếc nhìn đôi tay của mình, mặc dù không thể tin, nhưng càng thêm kinh ngạc mừng rỡ, dứt khoát một là không làm, đã làm thì làm cho trót, rút Thanh Linh Ngũ Sắc trên người ra, làm càn làm đại chém ngang chém dọc, xung quanh thân đầu có tiên nguyên kết giới hộ thể, chỉ nghe tiếng sụp đổ ầm ầm, ta từ chỗ khói mù tràn ngập phóng thẳng lên cao, mây nhiều màu sắc bầu trời quang đãng, gió biển thổi đến, ta nhẹ nhàng xoay người một cái, nhảy lên mấy trượng, tự do thích ý nói không nên lời.

Lúc quay đầu nhìn lại thì thấy trận tuyến hai phe rất rõ ràng.

Bộ tộc Giao Nhân, nửa thân di động trong làn nước, trên tay cầm không ít pháp khí, khi Giao Vương thấy ta đi ra chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, trong ánh mắt ấy chứa đựng nỗi chán ghét không nói thành lời. Trong ánh mắt Ly Quang cũng giấu không nỗi kinh hỉ.

Ý cười đã đông cứng bên khốé môi của Thái tử Thiên Giới Lăng Xương, Đồng Sa điện hạ kinh ngạc nhìn ta, hai tay đang đưa ra, ngốc nghếch ôm một đống những mảnh ngọc lưu ly, Trần Tiên Tháp giam cầm ta lúc trước đã bị ta tùy ý đánh vỡ thành vô số mảnh nhỏ, rơi xuống Đông Hải.

Lúc đó ta cũng không biết, Trần Tiên Tháp là bảo vật Thiên Giới, xung quanh bảo vật có tiên tháp, tiên tử tầm thường như ta nếu bị giam vào đây đương nhiên có chắp cánh cũng khó mà thoát khỏi. Nhưng nếu muốn giam giữ thượng tiên có tiên pháp tuyệt diệu thì cần phải dán thêm phù chú mới có thể vây khốn được. Lăng Xương thái tử đương nhiên cho rằng ta cùng lăm chỉ có tu vi vạn năm, cũng không cần dán phù chú. Nào ngờ trùng hợp trong cơ thể ta ẩn giấu nguồn linh lực tiên trạch ứng kiếp vô cùng thâm hậu, nên hữu duyên, ảo thuật của Giao Vương đã vô tình hóa giải phong ẩn, bởi vậy ta có thể may mắn thoát hiểm.

Từ nhỏ chim Loan đã có sở trường về ca múa, hôm nay ta đã đập nát dị bảo của Thiên Giới, lại thoát khỏi hai trăm năm gông cùm xiềng xích nén vô cùng vui mừng, nhện không được hóa ra chân thân chim Loan, thỏa sức ca múa trên ngàn dặm trời xanh, lúc này ta cất tiếng hát một khúc nhạc mà năm kia từng nghe ở nhân gian, kỳ thật lời nhạc không thích hợp với tình hình hiện tại, nhưng ta chỉ biết có mỗi khúc này nên cũng chẳng bận tâm nữa mà chỉ lo hát to cho thỏa thích:

Xưa nhạn xa tụ bãi, nay yến đậu xà nhà. Từ bỏ tháng năm dài, mong thấy ngày xuân nắng.

Vườn xuân hoa vàng thắm, ao trong dưới mặt trời. Rót ly rượu tràn đầy, đàn ca khúc chung thủy.

Thướt tha tay áo vũ, khúc nhạc thân nhẹ xoay. Trong ánh lửa sắc lan, dung nhan ai rạng rỡ.

Nhẹ xoay trong điệu vũ, ca khúc nhạc mới lên. Áo biếc hoa vương tóc, tình xưa thoảng thấy qua.

Trăng tỏ chiểu rừng quế, sáng rõ muôn sắc màu. Ai mà không tương tư, một mình bên khung dệt.

Ganh đua và nguy khó, chẳng bận lòng làm chi. Gió xuân lay cành lá, cánh hoa sợ khẽ rơi.1

1: Đây là một vài thiêng trong phần Xuân Ca của Tử Dạ Tứ Thời Ca

Tử Dạ Tứ Thời Ca là dân ca trong Nhạc Phủ Nam triều, được sưu tập lại trong cuốn Nhạc Phủ thi tập do Quách Mậu Thiến đời Tống biên soạn, thuộc “Thanh Thương Khúc Tử · Ngô Thanh Ca khúc”, tương truyền triều Tấn có một nữ tác giả nổi danh tên là Tử Dạ, viết nhiều khúc nhạc tình cảm ai oán hoặc quyến luyến. Hiện có bảy mươi lăm thiêng, trong đó Xuân Ca hai mươi thiêng, Hạ Ca hai mươi thiêng, Thu Ca mươi tám thiêng, Đông Ca mười bảy thiêng. Còn có tên là Ngô Thanh Tứ Thời Ca hoặc Tử Dạ Ngô Ca, tên gọi tắt là Tứ Thời Ca .

Trước trận chiến hai quân, ánh mặt trời dần khuất bóng, nhiều năm từ trước tới giờ dường như ta chưa bao giờ vui vẻ phấn chấn như hôm nay, tiếng ca cao đến tận trời, niềm vui mừng phát ra từ tận đáy lòng ta, tựa như giữa trời đất này, chỉ có ta cùng với tiếng ca điệu vũ làm bạn.

Ta nghe thấy Lăng Xương Thái tử kêu lên: “Bắt lấy nàng, mang nàng trở về đây.”

Còn nghe thấy tiếng Ly Quang kinh sợ lo lắng gọi ta, nhưng mà, có quan hệ gì đâu? Giống như đóa hướng dương vĩnh viễn chỉ hướng về phía mặt trời, chim Loan vĩnh viễn chỉ hướng đến tự do, ta vừa ca múa vừa vỗ cánh bay về phía mặt trời lặn, có thiên binh thiên tướng xông tới, ta phấn khởi đập cánh, đám thiên binh thiên tướng này đều ngã khỏi đám mây mà rơi xuống biển rộng, sau đó nhanh chóng có ác quái trong nước nhào đến xé nhở bọn họ thành nhiều mảnh.

Ta còn nhìn thấy sắc mặt Lăng Xương Thái tử hoảng sợ kỳ lạ, có thể bởi vì hắn không biết tại sao đột nhiên ta lại có tiên pháp cao thâm như vậy. Ta cũng không hiểu được, có lẽ là do ông trời chiếu cố, có lẽ là do ta có thiên phú dị bẩm, tóm lại, hôm nay, giờ phút này không có ai có thể ngăn cản ta hướng đến tự do.

Lăng Xương Thái tử vốn đang thảo phạt nghịch tặc, nhưng có lẽ do ta chạy trốn khiến hắn không chịu đựng được, ta lại còn hủy di bảo của Thiên Giới, cho nên hắn đã đáp mây lành đuổi theo, cố gắng hết sức thét lớn: “Đứng lại, Thanh Loan, đứng lại.”

Ta đang ca hát vui sướng, sao có thể còn quản hắn là Thái tử gì nữa chứ, vừa bay vừa hát: “.....Thướt tha tay áo vũ, khúc nhạc thân nhẹ xoay. Trong ánh lửa sắc lan, dung nhan ai rạng rỡ.....”

Hắn cản đường của ta, ta mỉm cười, hóa thành hình người, tươi cười rạng rỡ nói: “Thái tử điện hạ, đây là muôn tiễn Thanh Loan sao? Thanh Loan tiên pháp thấp kém, điện hạ không cần trọng trọng sắp đặt tiệc

rượu làm yến tiệc đưa tiễn gì hết, hôm nay từ biệt, sau này không hẹn gặp lại, mời điện hạ đi đi!"

Cất tiếng thở dài, liền hóa thành chân thân vỗ cánh bay đi.

Đồng Sa điện hạ theo sau, huynh đệ hai người một trước một sau chặn đường đi của ta. Ta nghĩ hoặc nói: "Nhi vị điện hạ làm gì vậy? Thanh Loan từ nhỏ vốn là một Tân tiên, chỉ nguyện dạo bước chốn sơn dã hoang vu, kết bạn với hai ba tri kỷ, làm một vài chuyện mà bản thân yêu thích, điện hạ cũng biết câu 'đến đi tùy duyên, chớ có cưỡng cầu'."

Ánh mắt Lăng Xương rất phức tạp, lúc này giống như ngàn vạn cảm xúc sinh ly tử biệt, trịnh trọng đến mức khiến ta muốn bật cười. Có lẽ vì hôm nay quá mức vui vẻ, vẫn nhịn không được mà bật cười thành tiếng: "Điện hạ ngăn đón Thanh Loan như vậy, chẳng lẽ còn muốn bắt Thanh Loan trở về rồi giam lại? Chỉ sợ hôm nay xảy ra đánh nhau, cũng không chắc Điện hạ có thể toàn thắng, chi bằng đừng động võ, bỏ qua, mỗi người một ngả mà đi."

Từ trước đến nay Đồng Sa luôn bắt bẻ ta, hiếm khi hôm nay hắn lại có thể giữ được ba phần sắc mặt nghiêm túc, lúng ta lúng túng khen: "Tiểu Ngõ Ngõi Điểu, ta không biết thì ra ngươi lại có thể giỏi ca múa....."

Ta biết sự tự do đang ở ngay trước mắt, trong lòng lại không có nửa phần lo lắng nên nụ cười nhẹ nhàng hiếm có với Đồng Sa điện hạ. Bà Nhã Nhĩ sát phạt trên chiến trường đã lâu, cơ biến hơn người, huống hồ danh nghĩa bên ngoài nàng ta chính là thị tỳ mà quốc chủ Thanh Khâu đưa cho ta, nếu chủ nhân là ta đây không thấy tung tích, cùng lăm thì Thiên Giới sẽ đuổi nàng ta về Thanh Khâu. Nhạc Kha chính là Long Tam điện hạ của Đông Hải, hắn ở lại Thiên Giới cũng là vì Côn Lôn Trắc Phi nương nương. Mặc dù ta và hắn đã có thề ước, nhưng ở lại Thiên Giới chẳng những không giúp được hắn, ngược lại còn khiến cho hắn lo lắng thêm, không bằng tuỳ cơ ứng biến, làm theo lẽ phải.

Đồng Sa không thể tưởng được ta lại tươi cười với hắn, nửa câu cũng chưa từng phản bác, hoàn toàn không giống con người luôn để ý chẳng tha lúc trước, ngược lại khiến hắn nhất thời nói không ra lời, chỉ ngơ ngác nhìn ta.

Ta gọi đám mây lành đến, chắp tay chào hai người bọn họ nói: "Nếu nhị vị điện hạ không có chuyện gì nữa, Thanh Loan cáo từ ở đây, chỉ mong sau này không có lúc gặp lại."

Sắc mặt Lăng Xương xanh mét, cản đường của ta, tức giận nói: "Nàng nói như vậy thật không rõ ràng, nói không rõ ràng mà muốn đi sao? Nếu không thể nói rõ thì đừng hòng..... đừng hòng rời khỏi nơi đây!"

Cách đó không xa thiêng binh thiêng và Giao Tộc đều tò mò quan sát. Ta liền bày ra tư thế sẵn sàng, nói: "Đến đây đến đây, nếu điện hạ không chịu thả Thanh Loan đi, không bằng đánh một trận trước rồi nói sau. Nếu Thanh Loan thắng, Điện hạ đương nhiên không có lý do gì ngăn cản Tiểu Tiên."

Tinh thần hắn chấn động mạnh, hóa ra một thanh trường kiếm cư nhiên muốn tý thí với ta.

Từ nhỏ ta đã rành đánh nhau, chỉ toàn dựa vào những chiêu thức vô lại, sau đó khi biết Tu La phụ thân, người đã dạy ta mấy chiêu. Tu La phụ thân bằng một đôi thiết quyền đánh khắp thành Tu La không có địch thủ, chưa bao giờ dùng thần binh lợi khí. Sau đó người dạy cho ta tất cả những chiêu thức quang minh chính đại đó, toàn dựa vào tiên lực để giành phần thắng. Nếu là ta thường ngày tiên lực thấp kém, tất nhiên sẽ dùng chút chiêu thức vô lại để mưu lợi, nhưng hôm nay có được nguồn tiên lực mới, chưa thử qua, ngay cả bản thân cũng hiểu kỵ, thật sự vứt bỏ những tiểu xảo ngày trước, thỏa chí đấu một trận với hắn.

Phía dưới, thiên binh thiên tướng và Giao Tộc chẳng biết vì sao đã ngừng chiến mà trở thành những người đứng xem, trận này Lăng Xương thái tử điện hạ có chút tơi tả.

Hắn bị Tiểu Tiên ta..... một cước đá rơi khỏi đám mây, xoay tròn mấy vòng trên không trung, nếu không có Đồng Sa điện hạ lanh tay lệ mắt thì đã sớm bị rơi xuống làn sóng xanh bên dưới trở thành thức ăn trong bụng đám thủy quái.

Giao Vương là người rất am hiểu chuyện quan sát thời thế, nhìn thấy Thái tử Thiên Giới bị thua, lập tức ca lên khúc nhạc của Giao Nhân, Tử Mạch lại tỏa ra hào quang càng mạnh hơn, mặc dù ta không hiểu khúc ca của Giao Nhân, không rõ hàm nghĩa trong đó, nhưng loại tà âm quyến rũ hồn phách con người này chung quy không thể so sánh với tiếng ca của Ly Quang.

Lăng Xương thái tử được đám mây lành của Đồng Sa điện nâng đỡ, ánh mắt phức tạp lặng yên liếc nhìn ta, rốt cục cũng tạm thời rời khỏi Đông Hải. Nhưng hai người bọn họ chưa trở về thiên đình phục mệnh, tất nhiên còn có thể chấn chỉnh lại cờ trống rồi lại đánh với Đông Hải.

Ta liếc nhìn xuống Ly Quang, nhưng thấy hắn đang ngơ ngác nhìn về phía ta, ánh mắt vui sướng, hoàn toàn quên vết thương trên mặt. Trong lòng ta cảm thấy hắn không đáng phải bị vậy, rốt cuộc bất chấp ánh mắt Giao Vương, xoay người bay xuống, đứng nghiêm ở trước mặt hắn, cười hì hì cáo biệt: “Ly Quang, ta phải đi rồi.”

Giao Vương nói: “Nghe nói tộc Tu La đang tập kết, Thanh Loan cô nương muốn đi nơi nào?”

Từ trước đến nay ta luôn cảm thấy ông ta rất giỏi nịnh bợ, không có cảm tình với ông ta, chỉ tùy ý nói: “Tiểu Tiên trước nay tự do tự tại, muốn đi đâu thì đi.”

Ông ta lại nói: “Nếu cô nương muốn về thành Tu La, xin hãy gửi lời thăm hỏi của ta đến phụ thân cô nương. Giao Tộc và tộc Tu La cùng nhau chống lại Thiên giới, có nhiều phần thắng.”

Ta tưởng tộc Tu La và Giao Nhân tộc đã trở thành công thủ đồng minh, nhưng suy nghĩ kỹ lại, lời nói này của ông ta rõ ràng là đang dò đường, thậm chí còn muốn liên minh với tộc Tula sao?

Ngược lại Ly Quang chỉ nhìn ta rồi cúi đầu nói: “Thanh nhi, ta chưa từng biết, thì ra nàng cũng biết ca

hát, hơn nữa tiếng ca còn thoái mái tiêu sai, quả là một ca khúc khoáng đạt khó gấp.”

Nếu lúc này không có Giao Vương, ta tất nhiên muốn chèn ép hắn vài câu: giọng hát hay nhất trăm năm khó gấp trong Giao Tộc lại tán dương ta một con chim chưa từng mở miệng hát ca, cũng không biết là châm chọc hay là khen ngợi.

Giao Vương cũng gật gật đầu, lại nhìn mặt ta, khen ngợi: “Ly Quang nói không sai, tiếng ca điệu múa của Loan cô nương chấn động đến tận trời xanh. Chắc không quá mấy ngày, tứ hải bát hoang tất nhiên sẽ đưa cô nương lên vị trí đứng đầu về sở trường này.”

Ta thầm nói: Từ ngày hôm nay, tứ hải bát hoang tất nhiên sẽ xem ta là kẻ thù chung, con gái của Tu La Vương, cho dù tiếng ca tuyệt vời, điệu múa điêu luyện, cũng là đứa con gái của địch giới, không có liên quan gì đến các tiên tử khác.

Nhưng mà chuyện kia cũng chẳng quan trọng. Ta vốn không có can hệ gì với đám tiên tử tứ phương. Người quen biết thân nhất là Đan Chu, vẫn còn đang sút mẻ tình cảm, thật sự không cần ganh đua dài ngắn với đám tiên tử tứ hải bát hoang.

Ta lắc đầu, thản nhiên nói: “Đa tạ Giao Vương khích lệ. Thanh Loan đến đây chỉ là muốn nói lời cáo biệt với Ly Quang mà thôi.”

Ta hơi gật đầu mỉm cười với hắn, cuối cùng cũng chẳng nói thêm câu nào. Giao Vương đứng ở giữa hai người bọn ta, cho dù trong lòng chứa đầy nỗi buồn ly biệt luyến tiếc cũng không thể nói thành lời.

Ta nhìn thấy sự lưu luyến trong ánh mắt của hắn, lúc hóa thành chân thân bay đi thì mặt trời đã sớm lặn, cả trời một sắc hoàng hôn, chim bay mỏi cánh bôn ba trở về, mặc dù ta không biết sẽ đi về phương nào, nhưng phía sau vẫn có tiếng ca mơ hồ truyền đến, vui mừng khích lệ, cũng khiến cho dũng khí của ta tăng lên gấp bội, chẳng sợ con đường phía trước tối tăm, dũng cảm không sợ khó khăn, thẳng tiến không lùi bước.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tâm Tình Về Nhà

Trên biển xanh lặng sóng dưới chân núi Tu Di, thủy triều đã dâng, ta hóa thành chân thân chim Loan bay suốt hai ngày hai đêm, vào một ngày sương mù mưa phùn mới tới được đây.

Trong cõi Tứ Hải Bát Hoang Cửu Châu Lục Hợp, ta đã từng ngao du mấy ngàn năm, những cảnh đẹp chuyện lạ ta từng trông thấy qua cũng không ít hơn ngàn chuyện, nhưng tất cả cũng không so sánh được với nỗi kích động trong lòng ta giờ phút này.

Trước đây ta luôn sống trong cảnh ăn nhở ở đâu, nhận hết sự xem thường, cũng chỉ ép buộc bản thân không nhịn được cũng phải nhịn, chỉ có thể cắn răng nuốt chua xót khổ sở vào tận đáy lòng. Lúc này trong đầu dần dần hình thành một ý niệm, tựa như hai cánh đã bay qua thiên sơn vạn thủy, vật lộn nhiều ngày với sóng gió, chung quy cũng đến lúc tìm một chỗ để an thân.

Dỗi mắt trông về phía xa, lại chỉ thấy trời biển một màu, mưa bụi mênh mông, núi cao kỳ vĩ mỹ lệ, vách núi dựng thẳng kiêu ngạo, lại không thấy bóng dáng của thành Tu La. Nghe nói thành Tu La ở dưới đáy biển sâu, đứng ở trên không trung không thể nhìn thấy được thành quách, ta đang do dự phải đi đâu để tìm thành Tu La thì trong nước liền hiện ra một đoàn nam tử, ước chừng có sáu bảy người, thân hình to lớn, làn da ngăm đen, nếu so sánh với nam nhi của Thiên Giới thì tự nhiên dám người này sẽ bị cho là xấu xí, nhưng trên người bọn họ tỏa ra một khí thế thiết huyết[1] lạnh thấu xương, không cho phép người khác nhìn gần.

[1]Thiết huyết: ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh

Nam tử dẫn đầu nhìn thấy ta đang đứng lơ lửng giữa không trung, quay đầu trao đổi ánh mắt với nam tử bên cạnh, nhỏ giọng bàn bạc một hồi rồi mới cao giọng hỏi: “Vị tiên tử này, cô đến núi Tu Di để làm gì?”

Câu hỏi của hắn tràn đầy hòa khí. Chiến tranh giữa Thiên Giới và tộc Tu La không phải ngày một ngày hai, nhưng nam tử này cũng không có vẻ ghét cay ghét đắng với ta. Ta vô cùng bình tĩnh, vui vẻ cười nói: “Nghe nói nơi này có thành Tu La, càng nghe nói Tu La Vương rất oai hùng, Tiểu Tiên đặc biệt đến đây để chiêm ngưỡng phong cảnh sắc thái của thành Tu La.”

Đội tướng sĩ Tu La kia ngây ngốc đứng ngay tại chỗ, sắc mặt có chút cổ quái, xem ta như người bị bệnh thần kinh nên mới dám đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng này.

Tim ta đập thình thịch, lại liếc nhìn mấy vị Tu La đó, cũng cảm thấy thuận mắt không ít, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ thành Tu La bế quan tỏa cảng, không cho phép người ngoài tiến vào?”

Nam tử dǎn đầu lắc đầu, “Chuyện này chưa từng có. Người trong thành Tu La cực kỳ hào sảng hiếu khách, đương nhiên sẽ không để cho tiên tử ở ngoài cổng thành, nhưng trông tiên tử…… không giống như đến thăm viếng thành Tu La?”

Khóe môi ta hơi có rút, không phải đến thăm viếng thì chẳng lẽ đến để đánh nhau? Lời này cùng lǎm chỉ suy nghĩ trong đầu, cũng không thể nói ra ngoài miệng được. Lại thấy mấy người bọn họ đang bàn bạc không ngừng, rốt cục ta cũng không còn kiên nhẫn nữa.

“Các vị tướng quân, Tiểu Tiên nghe nói Tu La Vương và nhị công chúa Điểu Tộc từng có một đoạn nhân duyên, tuy Thanh Loan là tiên tử của Tiên Giới, nhưng cực kỳ ngưỡng mộ, bội phục vị nhị công chúa dám yêu dám hận này thế nên mới nghĩ ra ý tưởng đến thành Tu La, mong chư vị tướng quân thành toàn cho tâm nguyện này của tiểu nữ?”

Nói xong thức thời cúi đầu, cố gắng nhỏ hai giọt nước mắt, lừa gạt nói: “Tiểu Tiên bị cha mẹ ép buộc chuyện hôn nhân, trong lòng không vui, cho nên mới muốn đến một nơi mà bọn họ không tìm thấy……”

Mấy vị Tu La đó nhìn thấy gương mặt thê lương đau xót của ta như vậy, lại nhắc tới mẫu thân thì sắc mặt lộ ra nét đồng tình. Nam tử dǎn đầu nói: “Một khi đã như vậy, tiên tử xuống dưới đi. Mặc dù Thành Tu La xây dựng ở đáy biển sâu, nhưng nếu không có người dẫn đường thì nhất thời nửa khắc cũng không dễ dàng tìm được.”

Ta hạ xuống đụn mây, đứng ở trên mặt biển, khoảng cách giữa ta với mấy vị Tu La đó càng gần hơn, nét mặt bọn họ không biết vì sao mang theo chút quỷ dị. Mặc dù bọn họ nhìn ta hết lượt này đến lượt khác nhưng cũng chưa từng có sát ý.

Người dǎn đầu tặc lưỡi thở dài: “Nhìn dung nhan của tiên tử, có năm sáu phần giống Vương phi của chúng ta.”

Ta từng nghe nói Tu La vương phụ thân chưa từng nạp phi, suốt mấy vạn năm cũng chỉ có một mình mẫu thân nên cảm thấy cực kỳ cảm phục người trọng tình trọng nghĩa như phụ thân, lúc này lại nghe có người khen ta giống mẫu thân, trong lòng ngọt ngào, cười nhạt nói: “Lời của tướng quân là sao? Thanh Loan rời nhà xa vạn dặm, chẳng qua chỉ muốn tìm một chỗ tị nạn ở chốn tha hương. Nghe nói Tu La vương rộng rãi, Vương phi lại từng là công chúa Điểu Tộc, thiết nghĩ thành Tu La dưới sự quản hạt của Tu La vương ắt hẳn dân phong thuận phác, thế nên mới muốn đến nơi này định cư. Về phần nói giống Vương phi, Tiểu Tiên có tài đức gì chứ?”

Vị tướng lãnh kia thấy ta khiêm tốn, không khoe lộ ra sắc mặt suy tư.

Bốn Tiên vốn tưởng rằng, thành Tu La chôn sâu ở dưới đáy biển tất nhiên cũng là một tòa thành trì ngâm mình ở trong làn nước giống Đông Hải long cung hoặc thành San Hô, nhưng hôm nay đi vào dì giới Tu La mới hiểu được, vương thành Tu La này mặc dù ở chỗ sâu thăm nơi biển cả, nhưng nước biển trôi nổi ở

phía trên vương thành, vương thành kéo dài hơn trăm vạn dặm, mênh mông rộng lớn, trong ngoài bảy tầng thành lũy, thành vàng cổng bạc, đứng ở dưới chân cổng thành, cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến, dĩ nhiên là một con kiến đứng nhìn bốn cái chân to lớn của con voi, khiến ta phải cảm thán. Trong thành rợp bóng cây xanh, muôn chim hòa ca, suối xanh theo dòng, du khách đông đúc, quả là một phong cảnh phồn vinh giàu có.

May mà vị Tu La tướng quân dẫn ta vào trời sinh tính tình ngay thẳng nhiệt tình, chẳng những dẫn ta vào Tu La dị giới, mà còn giúp ta thuê một tiểu viện nhỏ ở gần nhà hắn. Chờ đến lúc một nữ tử Tu La kiều my thu tiền thuê nhà, khi hắn nhìn thấy ta quẫn bách cũng cực kỳ sảng khoái ra tay giúp đỡ, chẳng những trả tiền thuê nhà cho ta, mà còn để lại cho ta chút tiền tiêu vặt. Ta rất khó xử, nhưng cũng không hề từ chối, chỉ thành tâm cảm tạ hắn, giữ lại tiền vàng Tu La này.

Ban ngày, ta tùy ý đi dạo trong thành Tu La, có đôi khi đứng trước một gốc cây nguyệt quế quen mắt, có đôi khi nhìn dãy ghề đá mà thở dài, có lẽ năm đó phụ thân và mẫu thân đã từng ngồi trên ghề đá này nói lời yêu thương..... hoặc có lẽ hai người cũng chưa từng đến đây. Mỗi đêm thì buồn rầu không ngủ được.

Trong thành Tu La cây cối ươm hoa kết trái, trái cây rất nhiều, muôn tìm trái cây để ăn cũng không khó lăm. Nhưng chưa từng tìm được loại trái cây thần kỳ mà Tu La phụ thân trước đây từng cho ta ăn, lại nghe nói Tu La Vương ốm nằm trên giường, toàn thành Tu La đều có vẻ mặt khẩn trương, như thể đại địch trước mặt, lòng ta rất lo lắng, nhưng nghĩ lúc này không thể tùy tiện xâm nhập hoàng cung Tu La, chỉ đành phải bỏ qua nê rảnh rồi đi dạo khắp thành.

Nữ tử Tu La mạnh mẽ gan dạ, hôm nay Bốn Tiên đứng ở góc đường, thật sự cẩn thận quan sát từ đầu đến cuối trận cãi vả giữa hai vị thiếu nữ Tu La xinh đẹp, tốc độ nói chuyện nhanh như tốc độ xào đậu nời thế gian, lời nói rất dí dỏm. Cuối cùng nếu không thể ứng đối bằng ngôn ngữ được thì dùng sạn nồi đánh lên đầu đối phương.

Cùng lăm ta chỉ đến đây được mấy ngày, đã thấy hết phong tục tập quán nơi này, tự nghĩ rất thân thiết, nhưng cũng chưa từng tìm cách gặp Tu La vương phụ thân.

Mặt trời ngày thứ sáu cũng đã nhô lên cao, vị tướng quân kia lại đến một lần nữa. Mấy ngày nay hắn không đến ta tự nhiên cũng không cần bắt lửa nấu cơm, chỉ ăn mật ong và hoa quả dại sống qua ngày. Hắn thấy ta chưa từng dùng tiền vàng thì rất sững sốt, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ mấy ngày nay cô nương chưa từng bắt lửa nấu cơm?”

Ta lắc lắc đầu.

Nói đến chuyện mỗi ngày phải bắt lửa nấu cơm, từ trước đến nay ta chẳng thể nào quen được mãi cho đến khi ở núi Nữ Sàng, cuối cùng có một con thỏ tinh xử lý chuyện đó thay ta. Tuy rằng nàng ta rất nhát gan, nhưng thức ăn do nàng ta nấu cũng miễn cưỡng xem như hợp khẩu vị, khác biệt một trời một vực với tay nghề của ta, coi như ta đã có chỗ dựa về mặt cơm áo.

Vị tướng quân kia trầm ngâm một lúc lâu, có vẻ muốn nói lại thôi, sau cùng hắn bảo: “Nếu có chuyện cần bốn tướng giúp đỡ thì cô nương cứ việc mở miệng.”

Xưa nay ta vốn không có thói quen nhờ cậy kẻ khác, không khỏi có chút kinh ngạc bởi sự đổi đai nhiệt tình của hắn, nhưng nam nhi tộc Tu La người người đều nhiệt tình, lòng dạ ngay thẳng, mấy ngày nay ta đã được lãnh giáo qua nên đương nhiên cũng không cần uổng phí tâm tư để suy đoán, khách sáo nói: “Tiểu Tiên ở đây vui vẻ không muốn về nhà, đa tạ tướng quân đã lo lắng.”

Ngày hôm sau, ta đi xa hơn một chút, ở phía bắc vương thành Tu La có một hẻm nhỏ cực kỳ hẻo lánh nhưng có một bà lão trông chừng một sạp trái cây nho nhỏ, trong sạp rõ ràng bày loại trái cây kỳ lạ màu xanh bích hương thơm ngào ngạt, trong nháy mắt ấy, hai chân ta giống như bị đóng đinh tại chỗ, rốt cuộc cũng không thể động đậy.

Ta lục soát toàn thân mới nhớ ra rằng mấy ngày nay ra cửa chưa bao giờ mang theo tiền vàng, chán nản sụp đôi vai xuống. Vị bà bà Tu La kia ngẩng đầu nhìn ta, vẫy tay nói: “Cô nương, nếu không mang theo tiền vàng, lão bà tặng cho cô hai quả được không?”

Nói xong cầm hai quả đưa cho ta.

Ta tiến lên cung kính nhận lấy một quả, cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, cảm kích nói: “Đa tạ bà bà. Một quả là đủ rồi ạ. Trước kia phụ thân ta thường cho ta ăn loại trái cây này.....”

Bà bà bảo: “Cô nương, trái cây này trên trời dưới đất, chỉ có vương thành Tu La chúng ta mới có. Hơn nữa cực hiếm, chỉ ở trong cung mới có loại quả đặc biệt này. Lúc lão còn trẻ từng làm nô tỳ trong hoa viên vương thành, thế nên mới có một cây, cây này một năm kết quả một lần nên lão bà đem mấy quả ấy đi đổi chút tiền để trang trải chi phí sinh hoạt trong nhà.....”

Tuổi bà lão đã khá lớn, dường như ở nơi này cũng có chút cô quạnh, tặng ta một quả xong thì không nói gì nữa, ta vốn cũng quen lặng thinh nên không bao lâu liền chạy trối chết.

Mùi hương trái cây trong tay quen thuộc đến mê người, hai tay ta nâng nó giống như đang nâng niu hương vị ngọt ngào trong quá khứ. Ta mang theo nụ cười mãn nguyện trở về nơi ở, trước cửa nhà có một chiếc xe ngựa hai bánh đang dừng lại, tuy mấy con ngựa này là tiên phẩm, mỗi con đều có một đôi cánh, nhưng quần áo người phu xe lại rất mộc mạc, hành động lưu loát, ánh mắt sắc bén. Khi thấy ta đi đến cửa thì phu xe kia nhanh nhẹn từ trên nhảy xuống, ta vốn muốn vòng đường tránh xe ngựa thì màn xe lại được vén lên, một đôi chân dài chậm rãi bước xuống, áo xanh nhẹ vén, đôi bàn tay to thon dài vươn ra, một khuôn mặt tươi cười quen thuộc lại có chút nhợt nhạt vì bệnh xuất hiện trước mặt ta.

Phu xe kia tiến lên thật cẩn thận giúp đỡ người xuống xe, cổ họng của ta như nghẹn thắt lại, nói không nên lời, hai mắt cay cay, ngơ ngác đứng ở chỗ cũ.

Người bị bệnh kia dáng vẻ cường tráng to lớn, mặc dù nét mặt còn mang vẻ bệnh tật, nhưng hai mắt sáng ngời, giống như trận bệnh nặng này cũng không thể phá hủy tinh thần mạnh mẽ cứng cỏi của người. Người được thuộc hạ dù đứng thẳng trước mặt ta, dịu dàng từ ái nói: “Thanh nhi, phụ thân dẫn con về nhà! Bằng không, tiểu nha đầu con đến tận cửa nhà cũng không chịu bước vào.”

Ta mờ to mắt nhìn, hơi nước tràn ngập trong đáy mắt, tay phải bị nắm trong một bàn tay lớn khô ráo, ấm áp thoái mái khiến cho ta không muốn buông tay. Ta nhếch miệng, vốn dĩ muốn cười, nhưng nước mắt lại trào ra, nức nở nói: “Nghe nói người bị bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng lắm sao?”

Thần thái sáng rực hâm sâu trong đáy mắt người toả sáng một lần nữa, dùng tay trái xoa xoa đầu ta, hỏi: “Tiểu Loan Điểu của ta đặc biệt về nhà thăm phụ thân sao?”

Ta gật gật đầu, khóe miệng lan tỏa ý cười, giống như đã quên hết những cực khổ chua xót trước kia, người đàn ông ngang tàng trước mắt này mặc dù bệnh sắc mặt cháy khô vàng vọt, nhưng sống lưng thẳng ấy vẫn ẩn chứa sức lực kinh người, có người che gió che mưa cho ta, ta cũng không cần lo lắng sợ hãi, suy nghĩ mọi cách. Ta tiến lên hai bước nhào vào trong lòng người, tựa đầu vào lồng ngực ấy, thấp giọng gọi: “Phụ thân..... Phụ thân.....”

Chỉ nỉ non nhẹ nhàng như thế, tựa như đã luyện tập trăm ngàn lần.

Bàn tay khô gầy của người không ngừng vuốt ve tóc ta, nức nở nói: “Ngoan..... ngoan..... con ngoan của ta.....”

Sau gáy ta bỗng nhiên có những giọt nước nóng bỏng nhỏ xuống, giọt nước kia nóng đến kinh người, tựa như in dấu vào tận trái tim ta.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chốn Bình Yên

Tựa như những ngày thơ ấu, ta cực kỳ hâm mộ đám tiểu tiên đồng núi Đan Huyệt lúc bé ra cửa đều có phụ mẫu đi cùng. Những cha mẹ ấy có lúc đặt con trên vai mà nô đùa, có lúc lại dắt trong tay. Dần dần lớn lên, đây chung quy là điều tiếc hận lớn nhất trong cuộc đời ta.

Thế nên, hôm nay được ở trong lồng ngực ấm áp của phụ thân, mùi thuốc ngai ngái gay mũi làm ta nhớ tới tình cảnh lúc nhỏ, chỉ cảm thấy trong lòng như rót mật, khiến ta cảm thấy ngọt ngào đến độ không muốn nếm thử tư vị chua xót trước đây một lần nào nữa, dù chỉ là chút ít.

Một lúc lâu sau, Tu La phụ thân mới cười nói: “Tiểu Loan nhi, hôm nay phụ thân rất vui... Hơn vạn năm rồi, tiểu công chúa của ta cuối cùng cũng về nhà rồi.”

Ta ngẩng đầu nhìn người, trong mắt chan chứa lệ nhưng lại cười rạng rỡ, khe khẽ lắc lắc cánh tay người: “Năm đó, lúc phụ thân ở trên đỉnh Phượng Dực Nhai nhắc đến tiểu công chúa, Thanh nhi có năm mươi cũng chưa từng nghĩ đấy là nói con, còn chạy về trong điện khóc lớn một trận, cho rằng phụ thân chính là phụ thân của Đan Chu.” Nói xong lại đột ngột nhớ đến điều đã hại phụ thân ra tình trạng này, phụ thân nhất định không thích bà, không biết liệu có khi nào khiến người mất hứng, thấp thỏm nhìn xem, trên mặt người nửa chua xót nửa đau khổ, nhưng tuyệt nhiên hoàn toàn không có nửa phần tức giận, sờ sờ lọn tóc ta, đau lòng nói: “Tiểu Loan nhi, ở trước mặt phụ thân, có lời cứ nói, phụ thân thương con còn không hết, lẽ nào lại giận Loan nhi? Con không cần phải nhìn sắc mặt hay cẩn thận dè dặt.” Liếc nhìn xung quanh, hãnh diện nói: “Ở trong thành Tu La của ta, tiểu Loan nhi chính là công chúa tôn quý nhất, về sau ai dám coi thường Loan nhi của ta, phụ thân nhất định không tha!”

Trong lòng ta ngọt ngào ấm áp, ý cười mẫn nguyện, mơ hồ như nơi đáy lòng nở ra một đóa hoa thật lớn thật lớn, hương hoa thơm nồng, vui mừng không xiết, nhưng nước mắt lại như dòng nước cứ thế mà trào ra, dù thế nào cũng không ngừng được. Ta nâng tay áo qua quýt chùi nước mắt trên mặt. Phụ thân dùng bàn tay to lớn của người thay ta lau nước mắt, vừa cười vừa than: “Con thật là... Vừa khóc vừa cười...”

Vốn dĩ nước mắt của ta đã có dấu hiệu ngừng lại, nghe thấy tiếng “Con” của người, nước mắt lại càng chảy dữ dội hơn, tựa như nước Đông Hải chảy mãi không hết.

Không lâu sau, từ xa vọng lại tiếng y giáp leng keng, một đạo quân của Tộc Tu La tiến đến, phụ thân dắt tay ta ngồi lại trong xa liễn, lại cẩn thận lau sạch sẽ nước mắt cho ta. Mấy vị trong tộc Tu La tới phía trước xe, tung hô rung trời: “Tham kiến Vương Thượng! Tham kiến công chúa!”

Ta làm ố ở trong ngực Tu La phụ thân, người thay ta lau sạch nước mắt, cười vang nói: “Hôm nay Bốn

Vương rất vui, thiết yến ba ngày, toàn thành chúc mừng công chúa trở về.”

Bên ngoài xa liễn, tộc Tu La nhất loạt cung kính thưa “Vâng”, xe lộc cộc, ngựa hí vang, cách biệt vạn năm mới quay về. Phụ thân nắm chặt tay ta, hai phụ tử dựa sát vào nhau, sau nửa canh giờ, người đánh xe cung kính thưa: “Vương thượng, đã đến Vương thành rồi.”

Tu La Vương phụ thân dắt tay ta, từ cổng cung điện của Tu La Vương cung từng bước từng bước tiến vào, tướng sĩ trấn giữ cửa cung đồng loạt quỳ xuống, mọi người đều phủ phục dưới chân, xa xa không biết từ đâu có tiếng chuông du dương vọng tới, ngân vang không dứt. Chim chóc bay vút lên trời, cổ thụ tĩnh lặng, hương hoa xộc vào mũi, trên mái ngói cung điện nguy nga hùng vĩ trước mắt, ngói lưu ly chói mắt cô hồn như muốn thương tổn mắt ta, mọi thứ đều tựa như ảo cảnh trong mơ, chân thực đến độ khiến người khó có thể mà tin được.

Đây chẳng qua chỉ là mào đầu. Buổi lễ đăng sau còn long trọng rườm rà, thiếu điều khiến ta muôn bỏ chạy. Nếu không phải phụ thân đi cùng, ta mới miễn cưỡng nhịn xuống.

Phụ thân tự mình dẫn ta tiến vào trong điện, liền có rất nhiều Tu La quyến thuộc tiến đến tiếp đón, tắm rửa thay y phục, hầu hạ ta mặc vào một chiếc áo dài đỏ rực như lửa, minh châu rũ trước trán, tóc dài đen óng thả sau lưng, được Tu La Vương phụ thân nắm chặt tay, từng bước từng bước một bước lên cổng Tây thành. Bên dưới thành là quảng trường đại lễ, trên quảng trường người đông như kiến, từng trận hò reo.

Phụ thân đưa tay, tiếng huyên náo nhất thời lặng xuống, người quét mắt nhìn người trong tộc, một tay nắm chặt tay ta, trịnh trọng tuyên bố: “Mọi người đều biết, tộc Tu La ta trong suốt mấy vạn năm chỉ có duy nhất một vị công chúa, hôm nay công chúa trở về, sau này gặp công chúa cũng như gặp ta!”

Quảng trường trong phút chốc trở nên ồn ào sôi nổi, ta với phụ thân cô độc đứng trên thành, tiếng hoan hô như mây gió ngoài tai, phụ thân ngược nhìn chín tầng trời, đôi mắt sáng ngời nhắm lại, thấp giọng nói: “Hoàng nhi, nàng có nhìn thấy không, Loan nhi của chúng ta đã trở về rồi...” Một giọt lệ dọc theo gò má kiên nghị của người chậm rãi rơi xuống.

Trong lòng ta vừa bi thương vừa chua xót.

Nhạc Kha từng nói, lúc ta chào đời được một năm, toàn thành ăn uống vui mừng suốt ba ngày ba đêm, Tu La Vương phụ thân cao hứng ôm ta đứng trên tường thành, suýt chút nữa thì ngã xuống. Lúc đó phu thê hai người ân ái, cộng thêm niềm vui có nữ nhi thơ bé, mọi sự đều êm đẹp trôi chảy, hôm nay ta quay về, toàn thành chúc mừng, nhưng lại cảnh còn người mất, hương hồn mẫu thân không còn, chỉ để lại phụ tử ta hai người nương tựa vào nhau.

Ta khẽ lắc lắc tay người, thấp giọng an ủi: “Phụ thân, hương hồn mẫu thân nếu biết được cũng nhất định hi vọng phụ thân vạn sự như ý.”

Người quay lưng đi lau sạch nước mắt trên mặt, lúc xoay người lại, trong mắt đã là ý cười nồng đậm: “Vui. Phụ thân hôm nay thật sự rất vui.”

Một đêm này cả thành ăn uống vui mừng, sau buổi lễ chính là say sưa cả đêm, bên dưới thành tộc Tu La tý võ biểu diễn, lại có các cô nương yêu kiều trong tộc ca múa uyển chuyển thướt tha. Bóng đêm dày đậm, ta thấy sắc mặt Tu La Vương phụ thân có vẻ mệt, lo lắng thân thể người không thoải mái nên dùn người quay về Tứ Hoàng Điện.

Trong điện cung nga bưng đến bát thuốc còn đang ấm, ta tự tay nhận lấy, hầu hạ người uống thuốc. Nhưng ta trước giờ luôn là một đứa vụng về, bản thân còn lo chưa xong, lúc này bưng chén thuốc cho phụ thân uống, bàn tay hơi run, một vài giọt thuốc sánh lên trường bào của người.

Ta sờ tới sờ lui nơi ngực mình mới sực nhớ ra lúc tắm rửa cũng đã đem chiếc khăn trên người đồng thời thay ra. Nâng tay áo lên nhìn nhìn, chỉ cảm thấy chất vải chiếc áo này thật đẹp, có chút không nỡ, nhắm mắt lại, dùng tay áo lau trường bào của người.

Phụ thân đưa bát thuốc đã uống cạn qua, thuận thế nắm tay ta ôm vào trong ngực người, điểm nhẹ mũi ta: “Cái tính qua loa đại khái này của con thật giống với mẫu thân con.”

Ta mở to hai mắt nhìn người: “Mẫu thân rất qua loa sao? Nhưng con trước giờ chưa từng nghe Nhạc Kha nói qua. Hắn chỉ nói mẫu thân tiêu sai không chịu gò bó.”

Ánh mắt phụ thân sâu thẳm, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thần sắc, ôn nhu nói: “Tính cách của mẫu thân con phóng khoáng, cười lên...chung quy sẽ khiến người khác thấy trong lòng thoải mái dễ chịu.” Ánh mắt người xa xăm, như thể mẫu thân đang ở ngay trước mặt người.

Trong lòng ta hâm mộ mẫu thân, thân thiết lắc lắc cánh tay phụ thân, “Tâm lòng phụ thân đối với mẫu thân vạn năm qua không hề phai nhạt, thật khiến nữ nhi rất hâm mộ mẫu thân. Tương lai nữ nhi...cũng không biết có được phúc khí như vậy của mẫu thân hay không.”

Phụ thân đột ngột khôi phục lại vẻ bình tĩnh, sờ sờ sợi tóc ta, “Loan nhi lẽ nào đã có ý trung nhân? Con và phụ thân cách biệt hơn vạn năm, phụ thân vẫn muốn Tiểu Loan nhi ở bên cạnh phụ thân, thật không muốn sớm ngày gả con ra ngoài. Con bảo ý trung nhân đợi đi.” Lại hòa nhã cười nói: “Hay là không muốn?”

Chuyện ta với Nhạc Kha vốn dĩ quang minh chính đại. Nhưng thấy vẻ mặt lúc này của phụ thân thì cảm thấy đây không phải là lúc thích hợp để nói với người. Vì vậy chậm rãi lắc đầu, nghiêng tai lắng nghe, xa xa tiếng ca trầm bổng du dương, tiếng người nói chuyện huyên náo, ta lo lắng nói: “Bên ngoài ồn quá, phụ thân có thể ngủ được không?”

Người lắc lắc đầu, cười nói: “Buổi lễ này vốn dĩ phụ thân chuẩn bị cho Loan nhi, nhưng đạo gần đây thân thể phụ thân không khỏe, lại để con ở trong cung điện u tịch này với phụ thân. Chỉ bằng con tìm người

dẫn con ra ngoài tham quan?"

Ta tựa vào lồng ngực người, lắc đầu: "Thanh Loan rời đi lâu như vậy mới quay về bên cạnh phụ thân, không phải vì muốn nhìn thấy tiệc tùng nghỉ lễ thế này, chỉ muốn ở trong này cùng phụ thân. Mấy người họ ầm ĩ cao hứng như vậy, nữ nhi thấy có chút kỳ quái, con và phụ thân phụ tử trùng phùng, chỉ là chuyện giữa hai phụ tử chúng ta, tiệc tùng của họ, Thanh Loan thật cảm thấy không có chút quan hệ gì với nữ nhi."

Phụ thân xoa xoa đỉnh đầu ta: "Con đứa trẻ này từ khi sinh ra tính cách đã bình lặng tự nhiên như vậy, cũng không thể thích náo nhiệt một chút sao? Ta nghe nói con chính là thích những giờ phút náo nhiệt như thế này."

Ta trước đây cũng từng thích náo nhiệt, kinh kỳ trọng địa nơi phàm giới mặc dù không hùng vĩ tráng lệ bằng thành Tu La, nhưng cũng cực kỳ tấp nập. Có đôi khi ta cô độc một mình, càng náo nhiệt lại càng cô đơn tịch mịch.

Giờ khắc này, bên trong điện ấm áp tỏa lan, bên cạnh ta có phụ thân, vạn dặm quay về thời gian dù có ít ỏi, nơi bình yên này vẫn chính là quê hương gốc rễ của ta.¹ Bóng đêm càng đậm, thân thể phụ thân từ khi bị thương hư nhược, sau khi được ta đặc biệt khuyên nhủ cuối cùng cũng ngủ. Ta yên lặng ngồi nơi đầu giường của người một lúc lâu, nghe được hô hấp của người đều đều, mộng đẹp đương say, khóc mê không khỏi lộ ra ý cười mãn nguyện.

1Nguyên văn:

Vạn lý quy lai niên dũ thiếu

Thứ tâm an xứ thị ngô hương

Ngoài điện, huyên náo không ngừng, đêm dài tiếng ca cứ vang vọng mãi.

Ngày thứ hai từ khi ta quay về, thân thể phụ thân dần dần chuyển biến tốt. Trong cung mặc dù có người chuẩn bị dọn dẹp điện các cho ta cự ngụ, nhưng ta không muốn tách rời phụ thân quá xa, ban đêm liền ngủ lại ở điện bên cạnh Tư Hoàng Điện, ban ngày thời thời khắc khắc cũng không rời người, chăm chú nhìn phụ thân uống thuốc dùng bữa, ngay đến thị hầu bên cạnh người là nữ quan Phương Trọng cũng khen ngợi: "Từ khi công chúa quay về, khí sắc của Vương càng lúc càng tốt, ít ngày nữa sẽ bình phục." Những lúc đó, phụ thân luôn luôn tràn ngập ý cười, cực kỳ vui vẻ.

Có đôi khi văn thành võ tướng đến tấu trình chính sự, ta từng muốn tránh đi nhưng bị phụ thân kéo lại ngồi trên tháp thượng: "Công chúa chính là người thừa kế duy nhất của Tu La Vương ta, không cần phải kiêng kị."

Mấy văn thần võ tướng này đã cùng phụ thân chinh chiến sát phạt, lại đối với người hết mực cung kính, nghe thấy lời này cũng chưa từng phản bác một câu.

Những ngày vui vẻ cứ thế trôi qua, nhất là khi có phụ thân bên cạnh. Nhưng ta xa Nhạc Kha đã nhiều ngày, cũng không biết hắn một thân một mình trên Thiên giới có thể cứu thoát mẫu thân hay chưa, hay là gặp gỡ Thiên đế?

Sau khi ta đến thành Tu La được nửa tháng, Bà Nhã Nhĩ cũng gió bụi mệt mỏi về đến. Vừa về tới đã trêu chọc ta: “Thuộc hạ phụng mệnh đến bảo hộ công chúa, nào ngờ công chúa đã tự mình lén lút trốn đi rồi. Thiên giới Thái tử lúc quay trở lại Thiên cung, cái mũi suýt chút nữa tức giận đến méo xệch. Nhưng xét thấy thuộc hạ chính là thị nữ của Thanh Khâu Quốc chủ, cuối cùng cho Thuộc hạ về lại Thanh Khâu.”

Ta tưởng tượng ra bộ dạng tâm cao khí ngạo của Lăng Xương khi tức giận đến độ giật chân, trong lòng cực kỳ khoái chí.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngưng Yên Hòa Ảnh

Bà Nhã Nhĩ thấy ta cười đến khoái chí, có chút không nhịn được, đặc biệt miêu tả: “Vương thượng không biết, Thiên giới Thái tử này thật sự đáng giận, mấy ngày trước còn cùng mụ Xích Diễm đáng ghét của Điểu tộc định hôn ước cho công chúa, để người làm trắc phi của hắn, chỉ đợi cô nàng Đan Chu đó gả vào Cửu Trùng Thiên liền cưới công chúa vào cửa.”

Đôi mà Tu La Vương phụ thân chợt nhíu, một chưởng giáng xuống, đánh nát ngọc án trước mặt thành nhiều mảnh vụn: “Xích Diễm này và Thiên giới bức người quá đáng! Tiểu công chúa của Bốn Vương, há có thể làm nhỏ của kẻ khác?” Dường như đột nhiên bừng tỉnh, thu lại nét giận dữ, cẩn thận nhìn ta, ôn nhu nói: “Loan nhi...Loan nhi đối với Thiên giới Thái tử đó có tình cảm?”

Ta thấy phụ thân bảo bọc ta như vậy, trong lòng vui vẻ, cười cười lắc đầu, đang muốn phân trần thì Bà Nhã Nhĩ đã cười đến nghiêng ngả: “Vương thượng bớt giận! Nếu không phải Thiên giới Thái tử bức hôn, khẳng định đến bây giờ Vương thượng vẫn chưa thể gặp mặt công chúa.”

Đôi mắt Tu La Vương phụ thân phút chốc sáng ngời, bảo: “Nhanh nhanh nói đi.”

Bà Nhã Nhĩ “Vâng” một tiếng mới chậm rãi kể: “Hôm đó, sau khi Thiên giới Thái tử xuất chinh, thuộc hạ tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm được công chúa. Qua hai ngày thì lén nghe được thị hầu bên cạnh Thái tử là Lưu Niên nói, công chúa từ chối hôn ước khiến Thái tử nổi giận nhốt công chúa vào Trần Tiên Tháp rồi cùng nhau đi đến Đông Hải diệt trừ phản loạn Giao Vương. Nghe nói Giao Vương thủ lĩnh có một viên đá chuyên về tấn công, tên gọi là yêu thạch Tử Mạch, Thái tử đánh cũng không đánh được. Lại vì công chúa phá hủy Trần Tiên Tháp, không thấy tung tích, đành phải mau chóng không đánh mà về.”

Tu La Vương phụ thân cười lớn thành tiếng, nắm tay ta hết xoa lại xoa, cười hỏi: “Loan nhi vừa đánh thủng Trần Tiên Tháp liền về nhà sao?”

Ta liên tục gật đầu, nghe nói Giao Vương toàn thắng, trong lòng bất giác nhẹ nhõm. Mặc dù ta không thích Giao Vương nhưng lại không thể không nghĩ tới an nguy của Ly Quang. Tựa vào mình người, cười nói: “Phụ thân đoán không sai.”

Bà Nhã Nhĩ khen ngợi: “Ban đầu Thuộc hạ chỉ cảm thấy tu vi công chúa mới hơn vạn năm, nhất định không phá được Trần Tiên Tháp. Nhưng sau này rất nhiều người trên Thiên giới đều nói đến việc này, trong lòng khâm phục tu vi công chúa cao diệu, thiên phú dị bẩm.”

Trong lòng ta vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, lúc ở trong tháp, tiên lực đánh ra tuyệt đối không phải tự bản

thân ta có, nhưng nếu nói với Bà Nhã Nhĩ thì hiện giờ không phải là lúc nên chỉ mỉm cười cho qua.

Trong mắt phụ thân chợt lóe lên tia kinh ngạc, cho Bà Nhã Nhĩ lui về nghỉ ngơi. Xoay người bắt mạch môn ta, trong lòng ta sợ hãi, cũng để người tùy ý.

Một lúc lâu sau phụ thân mới nói: “Loan nhi, tiên lực trong người con đã gần mươi vạn năm, tuyệt đối không phải tu vi của con, nhưng tiên lực trong cơ thể lại cùng con nhất mạch, hoàn toàn tự nhiên.”

Ta lắc lắc đầu nhớ lại tình cảnh khi bị Nhạc Kha nhốt trong kẽ giời ở núi Nữ Sàng, lúc phá kẽ giời, cảm thấy trong người có một nguồn lực dị thường, mạnh mẽ vô cùng. Nhưng ngày đó ở trong tháp ban đầu không có gì không ổn, chỉ khi bị tiếng hát của Giao Vương mê hoặc khơi gợi lên tâm tình kích động, sau đó dẫn khí, mới có được tu vi gần mươi vạn năm này.

Ta hoang mang vô cùng, đem tình hình này kể rõ, phụ thân trầm tư hết nửa khắc thì hỏi ngược lại: “Chuyện kỳ lạ này, lẽ nào là dì con...” Đại khái là ngay cả bản thân người cũng không tin dì có thể ưu ái ta như vậy, mỉm cười tự giễu. Đột nhiên như thế nhớ ra việc gì, hai mắt như có điện, hết nhìn lại nhìn ta, kinh ngạc nói: “Lẽ nào là Hoàng nhi....Lúc sắp li biệt đó...” Sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, tựa như vết thương lại tái phát, thất thần ngã ra sau.

Nhạc Kha từng nói, đây chính là vết thương lớn nhất trong lòng phụ thân, không dễ gì chạm tới. Trong lòng ta đau đớn, nâng cánh tay đỡ người dậy, giấu đi nước mắt, khuyên nhủ: “Phụ thân, chuyện này rõ ràng chỉ có mẫu thân, người bên cạnh sẽ không ai vô duyên vô cớ lại đi tặng cho con tiên lực thế này. Bây giờ Loan nhi đã về rồi, phụ thân hãy vì nữ nhi mà bảo trọng thân thể.”

Phụ thân ôm ta vào lòng, như thể rất lạnh, từng chút từng chút vỗ nhẹ lưng ta, thấp giọng than thở: “....Là phụ thân luống cuống rồi. Chuyện này ngoại trừ mẫu thân con thì không còn ai khác. Hôm nay nhìn thấy, nhất định là mẫu thân con âm thầm đem tiên lực của bản thân chuyển cho con, nhưng lại sợ bị dì con phát hiện nên mới phong ấn lại, để con tu luyện từ đầu, đợi đến lúc cơ duyên xảo hợp, phong ấn này mới tự giải bỏ...”

Ta biết trong lòng phụ thân đau khổ, chẳng qua là dựa vào việc ôm ta vào lòng để ta không nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của người. Nam tử tình thâm nghĩa trọng như người lại mất đi người yêu, vạn năm qua cứ mãi đắm chìm trong nỗi đau thương tưởng niệm, vừa ngẫm thấy trong lòng ta liền đau đớn tiếc thương, ngầm hạ quyết tâm, từ nay về sau, nhất định hết lòng để người vui vẻ.

Buổi trưa ngày thứ hai, phụ thân dẫn ta giải quyết xong chính sự, đang lúc dùng bữa thì cung thị đến bẩm báo, có Giao Vương Thái tử mang theo rất nhiều lễ vật đến bái phỏng.

Phụ thân sững sờ, hỏi thị nữ bên người là Phương Trọng: “Giao tộc trước giờ với chúng ta không ân không oán, càng không hề lui tới, đây là...”

Ta nuốt vội ngụm nước canh trong miệng, mừng rỡ đứng dậy, gấp gáp nói: “Phụ thân, Ly Quang chính là bạn tốt của con, nhất định là hắn nghe nói con về nhà, đến đây thăm con.”

Phụ thân cầm chiếc khăn kéo ta lại, cẩn thận lau nước canh bên khói môi cho ta, lại ăn ta xuống ghế: “Con đứa trẻ này, bình tĩnh đừng thiếp kiên nhẫn, nghe Phương Trọng nói đã.”

Phương Trọng quan sát sắc mặt ta, lắp ba lắp bắp nói: “Nghe nói Ly Quang Thái tử lần này đến đây, là muốn... là muốn ký kết minh ước với tộc Tu La ta...”

Ta vốn dĩ đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức chạy đến gặp Ly Quang, tâm sự với hắn những ngọt ngào hạnh phúc mấy ngày qua. Hắn luôn luôn dịu dàng đôn hậu, nhất định sẽ vì ta mà vui vẻ. Nhưng giờ khắc này đành ỉu xìu ngồi xuống ghế, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Phương Trọng “Thịch” một tiếng quỳ xuống: “Xin công chúa trách phạt thuộc hạ.”

Ta khó hiểu ngược lên nhìn nàng, ngạc nhiên nói: “Ta vì sao lại trách phạt cô?”

Phương Trọng dập đầu nói: “Là thuộc hạ khiến công chúa mất hứng, là lỗi của thuộc hạ.”

Phụ thân yên lặng ngồi bên cạnh nhưng nét mặt lại lóe lên vẻ tán thưởng, ý cười không đổi. Trong lòng ta linh quang chợt lóe, cúi người đỡ nàng: “Phương Trọng tỷ tỷ nói quá rồi. Thứ nhất, mục đích Ly Quang tới đây không phải ta có thể chi phối, thứ hai, cô lời thật việc thật, dựa theo sự việc mà bẩm báo, cũng không có gì sai. Nếu như Thanh Loan trách phạt tỷ, đấy là bất phân phải trái, làm tiên cũng thật hồ đồ rồi.”

Phương Trọng len lén nhìn ánh mắt phụ thân, thấy người không có vẻ tức giận, lúc này mới lau mồ hôi trên trán, đứng dậy đợi lệnh.

Từ khi ta về cung, Tu La Vương phụ thân đã hạ lệnh, bất kỳ kẻ nào cũng không được làm trái ý ta, nếu không lập tức chém không tha. Người cưng chiều ta thế này, trong lòng ta đương nhiên cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc gấp bội, nhưng lại khiến đám người hầu trong cung thấp tha thấp thỏm, mỗi khi đáp lời đều cẩn thận quan sát sắc mặt ta. May mắn là mặc dù ta từ bé nhìn sắc mặt người khác chưa từng thuần thực, nhưng cũng có thể biết được quan sát tâm tình kẻ khác là việc hèn mọn thế nào, nên cũng nỗ lực thân thiết gần gũi, không để mọi người khó xử.

Phụ thân dắt tay ta đứng dậy, nét mặt dịu dàng cười nói: “Mặc kệ là ý đồ gì, phụ thân cùng con đến xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Ta tâm không cam tình không nguyện bị phụ thân kéo đến hướng điện nghị sự là Thất Diệp Đường, trong lòng tự giễu, chẳng qua ý có người thương yêu, mới được ít ngày đã học thói tính tình héo hòi. Nhưng cảm giác khi có người cưng chiều để ta được tùy thích mà làm chính là ấm áp như vậy đấy, càng ấm áp ta càng không muốn bớt phóng túng.

Trước Thất Diệp Đường có hai hàng Giao nhân đang đứng. Một hàng trong đó chính là giao nương xinh đẹp kiều diễm, trên người mặc sa y đủ sắc, một hàng khác là thị hầu đang bưng mâm chứa lễ vật đủ màu. Ta từ bên hông cửa len lén liếc nhìn, đứng đầu hàng chính là Ly Quang, thiếu niên ôn nhuận như ngọc, người mặc Giao tiêu sa bạch sắc, mái tóc dài như hải tảo rủ ra sau lưng, diện mạo buồn bã, không nhìn thấy được nét vui mừng nào, chỉ có u uẩn trầm mặc.

Nhin thấy dáng vẻ Ly Quang lo lắng tiều tụy như vậy, trong lòng ta không hiểu vì sao có chút hoảng hốt, bất chấp phụ thân vẫy tay muốn ta ngồi bên cạnh người, vừa nhìn về bức rèm phía sau vương tháp, vừa từ chối: “Phụ thân có thể đừng bắt nạt Ly Quang. Nếu như thương nghị là chính sự, Loan nhi không dám nhúng tay vào. Nếu như là chuyện riêng, chi bằng hỏi qua ý kiến của con.”

Đôi mắt phụ thân sáng ngời, trêu chọc ta: “Loan nhi không sợ tiểu tử đó sẽ ức hiếp phụ thân sao? Nữ sinh ngoại tộc đúng không sai mà!”

Ta giật giật chân, giả vờ buồn bực nói: “Phụ thân của con oai hùng vô cùng, trí kế bách biến, sao có thể bị một tiểu tử ức hiếp chứ.” Đường như lời này khiến người cực kỳ hài lòng, nét vui mừng trên mặt rạng rỡ, ta thừa dịp lén ra sau bức rèm.

Không lâu sau, nghe thấy Phượng Trọng tuyên Giao tộc Thái tử triệu kiến, chỉ nghe thấy cửa điện mở ra, có tiếng bước chân tiến vào, một giọng nói ôn hòa như tiếng suối róc rách qua khe nói: “Giao tộc Ly Quang, bái kiến A Tu La Vương!”

Bức rèm này chính là hai lớp sa mỏng, ta đứng bên trong chỉ có thể nhìn thấy hình dáng bên ngoài mờ mờ ảo ảo, mơ hồ thấy phụ thân phất tay đã nói: “Ly Quang Thái tử không cần đa lễ, mời ngồi.”

Từ sa trường mờ mờ, Ly Quang cảm tạ nhưng cũng chưa từng ngồi xuống, khom người nói: “Ly Quang lần này đến đây, dẫn theo... dẫn theo một vài nữ tử xinh đẹp của Giao tộc và sản vật trong thành San Hô làm lễ vật dâng tặng, vẫn xin Tu La Vương vui lòng nhận cho.”

Lời này của hắn nói ra, ta bất chợt nhớ đến mới vừa rồi từ bên hông cửa nhìn thấy một vài Giao nương, chính là lễ vật tặng cho phụ thân. Một Ly Quang hiểu chuyện khôn khéo thế này khiến ta cảm thấy xa lạ, không khỏi ngây ngẩn đứng phía sau rèm, yên lặng lắng nghe hai người họ nói gì.

Tu La Vương phụ thân cũng không nói nhận hay không nhận lễ vật, chỉ khách khí nói: “Ly Quang Thái tử từ xa đến, sao còn để Thái tử điện hạ tốn kém.”

Ly Quang đứng thẳng dậy, hướng phía ngoài điện vỗ tay một tiếng, hàng Giao nương đó liền uyển chuyển thướt tha muôn hình muôn vẻ tiến vào, thanh âm kiều my nũng nịu thỉnh an phụ thân.

Trước đây ở phàm giới, ta có nhiều chuyện không hiểu, có một ngày lén lút trốn vào phủ đệ của một vị Vương gia nọ. Vị Vương gia đó tuyển chọn mấy thiếu nữ tương đối mỹ mạo, nói là muốn để họ hầu hạ

Thiên tử. Ngày trước đó ta mới từ trong Hoàng cung đi ra, biết được trong đó nữ tử đông vô kể, dựa theo dung mạo chính là Hoàng hậu Quý phi, kế đó là Chiêu Nghi Thực Viên, kế đó lại là một hàng cung nữ, cuối cùng mới tới cung nữ quét dọn giặt quần áo. Người trong Hoàng cung đó đông đúc vô cùng, Hoàng đế đi dạo bên người cũng có không ít nữ tử bầu bạn, sao còn muốn mấy thiếu nữ trẻ trung như hoa như ngọc vào đấy phí hoài tuổi xuân. Nghĩ thấy vị Vương gia thật sự cũng quá hồ đồ, không nhanh đem mấy nữ tử này gả cho phu quân tương xứng trải qua ngày qua tháng, lại đi làm cái chuyện dở hơi này.

Vì vậy ban đêm ta lén vào trong cung, muốn cứu mấy thiếu nữ đó ra, lại ở trong tẩm điện Hoàng đế nhìn thấy ba vị mỹ nhân trong số đó, trên người mặc sa y mỏng tang cùng với Hoàng đế ở trên long sàng mà xxoo, cảnh tượng khó coi vô cùng.

Từ đó mới biết, “hầu hạ” ở thế gian thì ra còn có nghĩa này.

Hôm nay mấy Giao nương này mặc sa y mỏng manh cũng không khác gì mấy vị thiếu nữ đó. Ta nhớ tới Ly Quang, một nam tử thanh cao ôn nhã không ngờ cũng làm ra hành động bẩn thỉu nhơ nhớp thế này, trong lòng lập tức như thể nuốt phải ruồi muỗi muốn ói.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tấm Lòng Thuần Khiết

Xét thấy Ly Quang cũng không quen làm những chuyện thế này, gương mặt đỏ bừng đứng bên dưới điện, phụ thân mời mấy bận mới ngồi xuống ghế chủ tọa. Mấy Giao nương và Giao nhân bưng lễ vật đi theo hẵn được phụ thân sai Phương Trọng dẫn lui ra ngoài.

Ta ở trong rèm quan sát tình hình này, không biết trong hồ lô của phụ thân bán thuốc gì? Nếu nói người sẽ thu nhận mấy Giao nương ấy, ta ngàn vạn lần không tin, nhưng nếu người đã không cự tuyệt, tức là có ý thu nhận. Trong lòng nôn nóng, chỉ lo chăm chú nhìn, người nghiêng về phía trước, không cẩn thận đẩy ngã giá đèn bên cạnh bức rèm, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, viên minh châu to như cái trứng vịt trên giá đèn liền vừa xoay tít mù vừa lăn qua vương tháp, đến cách chân Ly Quang khoảng năm bước mới dừng lại.

Ly Quang cúi người nhặt viên minh châu, hướng phía sau rèm đảo mắt một hồi, lại liếc nhìn phụ thân, trong mắt hết thảy đều là vẻ kinh ngạc, đại thể là không tin nổi đường đường thành Tu La Vương thế nhưng lại dễ dãi thế này, mặc cho hạ nhân tùy ý quấy nhiễu cuộc nói chuyện của chủ và khách.

Chỉ nghe thấy phụ thân ho khan một tiếng, ta cực kỳ nghi hoặc, mấy ngày nay thương thế của người đã khỏi, sao lại thêm bệnh ho khan? Đang suy tính sẽ sắc cho người một ít thảo dược trị ho thì đã nghe người nói: “Ly Quang Thái tử đừng chê cười...Khụ...Điện này của Bốn vương mấy con chuột nhắt hơi nhiều...”

Ta bị sắc một ngụm nước miếng, nhất thời ho không ngừng, trước mắt tối sầm, phụ thân đã bước ra sau rèm, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ lưng ta mấy cái, nắm tay dắt ta từ sau rèm bước ra, vừa đi vừa cười nói: “Thái tử Điện hạ đừng giận! Tiểu công chúa của Bốn vương từ bé có chút nghịch ngợm, không nên trốn ở sau rèm nhìn lén, nhưng cũng bởi Thái tử điện hạ sinh ra quá tuẫn tú, nam nhi trong thành Tu La ta không thể sánh bằng. Con bé không nhìn Thái tử còn có thể nhìn ai chứ?”

Ta ho đến độ đau váng mắt hoa, bị phụ thân kéo ra ấn ngồi trên vương tháp, thấp giọng lầm bẩm: “Phụ thân, con với Ly Quang trước đây đã biết nhau.” Ngẩng đầu nhìn, Ly Quang trước đó còn ủ dột, bây giờ hai mắt sáng rõ, lộ vẻ cực kỳ kinh hỉ: “Thanh nhi, thì ra nàng ở đây. Từ sau khi nàng đi, ta phái người tìm kiếm nàng khắp nơi đã lâu cũng không biết được tung tích của nàng...Ta còn tưởng nàng đã quay trở lại Thiên đình, lo lắng suốt đêm.”

Hắn lo lắng cho ta thế này, đáng lý ta nên vui mừng mới phải. Nhưng trong lòng tức giận hắn đưa đến chỗ phụ thân một hàng Giao nương, bụng dạ khó lường, vì vậy thấp giọng nói: “Tiểu tiên địa vị thấp kém, nào dám làm phiền Ly Quang điện hạ bận tâm? Ly Quang điện hạ bận rộn, còn phải lo chuyện Giao nương, thật sự rất vất vả.”

Phụ thân đưa qua một chung trà, ta thuận thế nhận lấy hớp một ngum, đang muốn nói tiếp thì Ly Quang đã tươi cười rạng rỡ: “Thì ra Thanh nhi và Tu La Vương phụ tử gặp nhau rồi. Đúng là đáng mừng! Đúng là đáng mừng!” Không biết là thính lực của hắn có vấn đề hay vì vui mừng thái quá mà đã bỏ qua câu trước của ta. Tâm tình ta cực kỳ không vui, cao giọng mỉa mai nói: “Ly Quang điện hạ dâng mấy Giao nương cho phụ thân, lý nào cũng là chúc mừng phụ tử ta gặp lại?”

Thoáng chốc gương mặt trắng như bạch ngọc của Ly Quang đỏ bừng cả lên. Rất lâu sau mới nói: “Đây là ý của phụ vương ta.”

Ta phản bác: “Là ý của phụ vương ngươi, lý nào ngươi hoàn toàn không có chủ kiến? Ông ta nói cái gì thì chính là cái đó? Dâng một đám Giao nương để làm gì?” Lại hừ hừ khiến hắn cơ hồ hoàn toàn không có lực chống đỡ.

Hắn trầm giọng kêu: “Thanh nhi...” Nét bi thương trên mặt lại nổi lên, bất ngờ đứng dậy khom người hành lễ với phụ thân, “Tu La Vương minh giám, chỉ vì Ly Quang phản đối phụ vương dùng ảo thuật mê yểm nhân giới, mở rộng lãnh thổ, lại phản đối người cùng Thiên giới đánh nhau, tổn hại đến đồng đảo huynh đệ tỵ muội Giao tộc nên bị người nhốt trong thành San Hô. Lần này nghe nói Phụ vương có ý kết liên minh với tộc Tu La mới xin đến đây, chỉ muốn nhân cơ hội tìm kiếm tung tích Thanh nhi.”

Phụ thân nở nụ cười tán thưởng, khách khí nói: “Ly Quang điện hạ ngồi xuống rồi nói. Tiểu a đầu này của Bổn vương cũng có chút lỗ mãng rồi. Mong Điện hạ đừng trách.”

Ly Quang nở nụ cười yếu ớt: “Thanh nhi tính tình bộc trực, thẳng thắn vô tư, hỉ nộ tùy tính, đây là tấm lòng chân thật, Ly Quang và nàng tương giao mấy ngàn năm, cũng không hề có ý trách móc.” Lại vui mừng nói: “Hôm đó từ sau khi Thanh nhi vỗ cánh rời đi, ta ngày đêm lo lắng, tìm kiếm khắp nơi, thế nhưng hôm nay nhìn thấy nàng đã trở lại thành Tu La, coi như hoàn thành tâm nguyện, ta cũng mừng thay cho nàng!”

Ta biết Ly Quang sinh ra đã ngay thẳng chính trực, trước giờ không hề nói dối, nếu như hắn đã nói là mượn cơ hội để tìm ta thì nhất định là vậy. Suốt hai trăm năm ta bị Lăng Xương quản thúc, hắn và Nhạc Kha vất vả tìm kiếm ta khắp nơi, tấm lòng quan tâm ta cũng không phải là giả. Trong lòng xấu hổ bản thân đã nặng lời với hắn, đở mặt nói: “Ly Quang đừng giận, Thanh Loan nhận lỗi với ngươi! Đã trách lầm, xin ngươi tha thứ.”

Phụ thân cười ha ha, nói: “Bổn vương thấy Ly Quang điện hạ chân thành, tấm lòng hiệp nghĩa, thực hợp với tâm ý Bổn vương. Loan nhi tiểu a đầu này là con bé khiến người ta khổ sở nhất, nếu con bé đã hẹp hòi, Ly Quang điện hạ cũng không cần phải để ý!”

Ta biết phụ thân như vậy là thích Ly Quang mới nói mấy lời này. Lắc lắc cánh tay người, thấp giọng nói: “Phụ thân, người thế này là đang mượn việc khen ngợi Ly Quang mà chê bai nữ nhi, con sẽ tức giận đó.”

Người quay đầu néo mũi ta, vui vẻ cười: “Còn bảo phụ thân nói sai? Con thế này không phải là

nhỏ nhen sao?"

Ban đêm, phụ thân ở trong vương thành thiết yến chiêu đãi Ly Quang, các văn thần võ tướng cũng tới, ngay đến Bà Nhã Nhĩ cũng tham dự, đang ngồi bên cạnh vị Hoa tướng quân lúc trước thay ta sắp xếp phòng ở hồi ta mới đến thành Tu La, lại còn đưa bạc cho ta.

Tộc Tu La ai nấy đều uống rượu như nước, thêm nữa sinh ra đã vạm vỡ tráng kiện, có lẽ liếc thấy Ly Quang dáng vẻ quân tử ôn nhuận khiêm nhã như vậy, trong lòng ganh tỵ, phối hợp với nhau đến chuốc rượu y Quang. Mỹ tửu nơi thành Tu La so với nơi khác càng dữ dội hơn, một ngụm uống xuống yết hầu nóng cháy, quả thật là bỗng hết cả ruột gan.

Ly Quang da dẻ trắng ngà, mấy lần mở miệng muốn cùng phụ thân đàm thảo chuyện hai bên kết đồng minh nhưng đều bị người đến mời rượu cản lại, chuốc hẵn uống không ít rượu.

Ta ở trên vương tháp xem đến thú vị, thấp giọng nói: "Phụ thân, chuốc rượu thế này chỉ sợ Ly Quang say chết mất, lý nào còn nhớ cần phải thảo luận chuyện hai nước kết minh Ước?"

Phụ thân ngẩng đầu hớp một ngụm rượu cay nồng, nghiêng cổ chớp chớp mắt với ta: "Phụ thân chính là muôn y không thể thương thảo thành công việc hai bên kết minh."

"Vì sao?" Đây kỳ thật không giống tính cách phụ thân.

Người khẽ cười, lại uống một ngụm rượu lớn: "Giao vương tự tư tự lợi, dã tâm không nhỏ, nhân phẩm không tốt, nếu không phải phụ thân trước đó biết vị Ly Quang thái tử này chính là bạn cũ của Loan nhi, giao tình của con và hẵn luôn tốt, chỉ sợ thành Tu La Vương hôm nay, hẵn năm mơ cũng đừng mong tiến vào một bước."

Ta nhìn cảnh bên dưới bị mấy người trong tộc Tu La như một cái tháp đen vây kín đến thất điên bát đảo, cơ hồ suýt không nhận ra đâu là Ly Quang, trộm cười nói: "Mặc dù phụ thân dùng chiêu chuốc rượu này, nhưng vẫn không thể thương lượng nha?"

Phụ thân lại hớp một ngụm rượu, nghiêm nét mặt nói: "Loan nhi, chuyện này con cần phải biết. Giao tình cố hữu mặc dù khiến người khó quên, nhưng tương lai con phải gánh vác trách nhiệm của một quốc gia, tuyệt đối không thể đem tình nghĩa của một người mà nhập nhằng với chuyện của một nước. Về phần Ly Quang thái tử, nếu muốn ôn lại chuyện cũ hay uống rượu, phụ thân không ngăn cản, nhưng nếu còn muốn thương thảo chuyện khác, vậy thì xin miễn."

Từ khi ta về thành, phụ thân cho đến bây giờ cũng chưa từng nghiêm túc giáo huấn ta, hôm nay người trịnh trọng dạy bảo thế này, ta đương nhiên ghi khắc trong lòng. Lập tức ngoan ngoãn gật đầu: "Con nhớ rồi!" Lại đưa mắt liếc nhìn Ly Quang ngồi cách đó không xa, bị năm ba nam tử cao lớn trong tộc Tu La vây quanh, chớp mắt lại bị chuốc năm sáu chung rượu, khiến ánh mắt của mấy vị nữ tử trong điện cứ quyến

luyến đảo qua đảo lại trên mặt hǎn.

Ly Quang trước đây rất ít uống rượu, nhưng hôm nay đã uống không ít, đôi mắt mờ màng, màu môi ướt át kiều mị, ngay cả nước da trên mặt cũng ửng hồng, giờ phút này trái lại không cần người tộc Tu La mòi mọc, tự mình ôm lấy vò rượu và cái chén, uống đến không biết trời trăng mây đất. Vô luận là ai đi qua, hǎn đều nở nụ cười hết sức rạng rỡ, nhiệt tình thế này thật không giống với phụ thân Giao vương âm trầm lạnh lẽo của hǎn.

Ta sờ sờ cái đầu có chút váng vất, lén nói: “Phụ thân, chỉ bằng con dẫn Ly Quang rời khỏi đây trước.”

Điểm tốt nhất của Tu La Vương phụ thân chính là coi ta như châu như ngọc, chưa bao giờ trái ý ta. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ta dùi đõ Ly Quang rời đi trong tiếng cười mờ ám của những người trong tộc Tu La, gần như là chạy trối chết.

Nửa người Ly Quang dựa vào người ta, thấp giọng gọi: “Thanh nhi... Thanh nhi...” Tay kia khoác lên vai ta, đầu tựa trên hõm vai, không ngừng phả hơi thở nóng rực phía sau gáy ta. Hǎn luôn luôn nghiêm cẩn lễ độ, hôm nay không biết là vì xa cách đã lâu hay vì say rượu, thế nhưng ở trên gáy ta hít sâu một hồi.

Nhớ đến lúc ở trên Thiên giới hǎn cầu hôn ta, lúc đó ta sợ mình tổn thương hǎn, không dám cự tuyệt dứt khoát, trái tim không khỏi vì vậy mà run lên, lo ngại hǎn sẽ nhắc lại chuyện cũ.

Thế nhưng hǎn lại đột nhiên từ hõm vai ta ngẩng đầu lên một cách vất vả, mơ mơ màng màng quan sát xung quanh, có chút thật tình nói: “Thanh nhi, ta thật sự rất lo cho nàng!”

Ta quả thực bị dáng vẻ mơ màng này của hǎn chọc tức đến bật cười. Rõ ràng bản thân mơ hồ, cũng khiến người khác hồ đồ theo. Lại sợ hǎn say rượu gây rối, liên tục gật đầu nói: “Ta biết mà. Từ sớm đã tin tưởng.”

Lúc này ta và hǎn đã rời khỏi điện các nơi thiết yến, trên trời trăng tròn vành vạnh, cung nhân bám theo xa xa ở phía sau, hǎn ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ, giang hai tay ôm chặt ta vào lòng, chống đầu lên trên đỉnh đầu ta, buồn bã thở dài: “Nàng không biết, ta bất hiểu biết bao nhiêu. Lúc phụ vương muốn ta mang theo lẽ vật và mỹ nhân đến thành Tu La, ta liền nghĩ, nghe nói Tu La Vương rất mực chung tình, chẳng qua là mấy nữ tử có chút tư sắc, người lẽ nào sẽ đặt ở trong lòng? Đừng nói đến mấy thứ tài sản bảo ngọc này, sợ là sớm đã bị người coi như rác rưởi. Nhưng mà Thanh nhi, ta vẫn kiên quyết đến đây. Vừa nghĩ đến việc nói không chừng ở thành Tu La sẽ gặp được nàng, trong lòng liền vui mừng không thôi, khó mà bình tĩnh lại được. Kỳ thật ngay đến ta cũng không nghĩ sẽ đề cập đến chuyện kết đồng minh.”

Ta biết chuyện kết đồng minh này phụ thân tuyệt nhiên sẽ không đáp ứng. Ly Quang sinh ra đã thông tuệ, được người bên cạnh phân tích giảng giải, trong lòng đương nhiên cũng hết sức rõ ràng, biết chuyện này không dễ dàng gì. Vỗ vỗ tay an ủi hǎn, nói: “Phụ thân luôn luôn có chủ kiến của người, chuyện nhỏ người còn có thể nghe ta, nhưng chuyện lớn cũng sẽ không để ta có thể chi phối.” Không thể giúp hǎn, trong lòng

nói chung không khỏi có chút áy náy.

Ý cười bên khoe môi Ly Quang ngày càng rõ nét, thấu tình đạt lý đáp: “Chuyện này Tu La Vương cũng sẽ không đồng ý, chẳng qua là phụ vương đơn phương đề nghị mà thôi. Ta đi chuyến này cũng chỉ là mượn cớ. Nếu thật sự đánh nhau....” Nét mặt hắn bỗng dừng trở nên nghiêm trọng: “Chẳng qua là lạm sát vô tội mà thôi!”

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lặng. Ta ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, vì để hắn yên lòng, bất ngờ nói: “Ngươi yên tâm, sắp tới Thiên giới nhất định sẽ không kéo quân đến Đông Hải hạ chiến thư.”

Hắn cười nói: “Nàng chẳng qua mới rời Thiên giới được mấy ngày? Đã học được lời nói dối gạt người rồi?”

Ta chỉ vầng trăng sáng trên cao, cười nói: “Nhìn đi, ba ngày nữa chính là hôn lễ của Lăng Xương Thái tử Thiên giới và Đan Chu, ngày tháng sớm đã định rồi. Lê nào có thể trước đại hôn của Thái tử Điện hạ mà đến Đông Hải đánh nhau?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nâng Rượu Xướng Ca

Lần này Ly Quang đảm nhận trọng trách đàm phán hòa bình, đáng lẽ nên cùng phụ thân và các văn thần võ tướng trong tộc Tu La ở Thất Diệp Đường thương thảo chuyện ký kết đồng minh, nhưng hắn từ sau cái đêm say chuốinhoáng đó, hai ngày liên tiếp chỉ ở bên cạnh ta loanh quanh trong thành Tu La, một lần cũng chưa từng xin gặp mặt Tu La Vương phụ thân.

Thành Tu La trải dài trăm vạn dặm, sung túc phồn hoa còn hơn cả Thiên giới.

Thiên giới điện các hoa lệ hùng vĩ, các vị Tiên quân Thần quân luôn luôn nghiêm cẩn, ngay đến cung ngai tiên thị cũng đa phần bình thanh tĩnh khí, ít thấy dáng vẻ tươi cười. Nhưng trong thành Tu La lại như kinh kỳ nơi phàm gian, náo nhiệt ồn ào, ngày cũng như đêm.

Nam tử thành Tu La ai nấy đều vạm vỡ phóng khoáng, thích uống rượu mạnh, có lúc nửa đêm trong thành còn có nam tử tộc Tu La uống say rồi tý thí với nhau. Lúc thân thể phụ thân còn chưa khỏe, ta ngày đêm đều ở cạnh trông người, chưa từng nửa đêm còn tùy ý lang thang trong thành. Sau này khi thân thể phụ thân đã bình phục, người lại canh ta rất chặt, cười nói bởi bản thân sinh được một nữ nhi rạng rỡ chói mắt như minh châu, nếu không giấu kỹ một chút, bị con của mấy lão thần trong thành nhìn thấy, nhất định sẽ nảy sinh tâm tư khao khát, muốn đến đề nghị kết thông gia, tránh để lúc ấy người phải khó xử. Cho nên ta cũng vì vậy mà bị cấm túc trong cung.

Trong lòng ta trộm cười phụ thân đường đường là Tu La Vương cũng có lúc nhìn lầm, rõ ràng ta mặc một chiếc áo xanh đầy bụi bặm hết sức khó coi, nhưng trong mắt người lại xinh đẹp như minh châu, muốn cất muôn giấu đi, rõ ràng là mắt không tốt cộng thêm thiên vị mới đi tới kết luận này.

Nhưng đây cũng coi như là lời khen ngợi nên cũng để tùy người, trong lòng đắc ý ngọt ngào, lý nào còn truy hỏi tới cùng?

Mặc dù ta tự do thoái mái đã quen, lần này cũng không biết là do có phụ thân ở bên cạnh hay vì thật sự lông bông bên ngoài đã mệt, thế nhưng ở trong cung cũng thấy có chút thú vị, chưa từng nảy sinh ý niệm ra khỏi cung đạo chơi.

Mỗi ngày sau khi rời giường liền cùng phụ thân dùng bữa sáng, kế đó lại bị người kéo đến Thất Diệp Đường nghị sự, buổi chiều nghỉ ngơi một chút rồi lại giúp người đưa ra sách nghị.

Phụ thân luôn nói bản thân bệnh mới khỏi, nếu ta có lòng hiếu thảo, vậy thì thay người gánh vác chính vụ. Vì vậy mấy ngày trước đó từ khi quay về, quả thật chưa từng nhàn nhã như hai ngày nay.

Lúc Ly Quang đẽ nghị đi các nơi trong thành Tu La dạo chơi, ta có chút kinh ngạc nói: “Chẳng qua là mấy con phố bán hàng ăn với đồ chơi, có gì mà tham quan?”

Hắn đặt tay lên trán ta sờ một hồi, mát lạnh đến độ ta rụt người lại một chút, gạt tay hắn ra, giả vờ tức giận nói: “Làm gì vậy? Muốn tính toán chọc ghẹo gì ta sao?”

Hắn hoàn toàn không chút để ý, mỉm cười cẩn thận quan sát ta, thở dài nói: “Lẽ nào Thanh nhi đổi tính rồi? Tiểu a đầu luôn giương nanh múa vuốt trước đây thế nhưng lại xinh đẹp ngoan hiền thế này, theo khuôn theo phép đến độ cửa cung cũng không chịu ra một bước?”

Lời này của hắn quả thật không có gì sai, nếu không phải hắn nhắc nhở, ngay đến bản thân ta cũng sẽ nhanh chóng quên mất tính cách đanh đá lại tùy tiện đó. Có lẽ hiện giờ được ở bên cạnh Tu La Vương phụ thân, mọi chuyện đều có người yêu thương lo lắng, phàm là những chuyện nhỏ nhặt như miếng ăn miếng uống người cũng muốn quan tâm, quả thật không cần ta phải tranh giành hay suy tính, tính cách này cũng dần dần bị bỏ bớt, mọi thứ càng lúc càng trở nên tự nhiên, đối với người bên cạnh càng thu lại sự đanh đá, cũng không nhìn thấy được tính cách nanh nọc năm nào.

Ta không chút để ý châm chích lại: “Lẽ nào Thái tử điện hạ nghe nói các cô nương ở thành Tu La yêu kiều mỹ mạo nên mới nảy sinh ý định muốn làm quen? Nhưng vì có chút ngượng ngùng nên mới muốn kéo ta theo làm bình phong?”

Nữ tử Tu La cũng như Giao nương đều xinh đẹp có tiếng, khắp tứ hải tam giới cơ hồ một chín một mươi.

Ly Quang cười mà như không cười nói: “Ngày ấy, Thanh nhi hát một khúc ca hay, đáng múa tuyệt diệu thần tiên, Giao nương và các thiếu nữ Tu La sớm đã không sánh bằng, trong mắt Ly Quang lẽ nào còn có thể nhìn thấy mỹ nhân nào khác?”

Ta chỉ vào mắt hắn, cười không ngọt: “Tu La phụ thân mắt kém, nói mấy lời này còn được, ta với ngươi biết nhau đã mấy ngàn năm, thế nhưng hôm nay lại nói ra lời này, thật sự khiến người khác không thể ngờ tới. Trước đây chỉ nói ngươi là Giao nhân, không thể đăng vân tạo sương, bây giờ xem ra ngay đến đôi mắt cũng hỏng rồi.”

Hắn bình tĩnh nhìn ta, trong mắt cuồn cuộn sóng lớn, giống như có ngàn vạn lời muốn nói, cả ta cũng cảm giác được sóng ngầm trong đó, thế nhưng hắn lại ôm ngực cười khổ: “Ta chẳng những mắt mù, sợ là ngay đến tim cũng mù rồi.”

Ta chỉ thấy lời này của hắn có thâm ý, cần phải hỏi cho kỹ càng, nhưng lại nhớ tới lúc ở Thiên giới hắn từng cầu hôn ta hai lần, vạn nhất nhắc lại chuyện cũ, trái lại sẽ cực kỳ cực kỳ không tốt chút nào. Trong lòng ta vẫn luôn đối đãi với hắn như huynh trưởng, nếu như cầu hôn bị từ chối, hắn sẽ xa lánh ta, không thân thiết như trước, trong lòng ta nhất định sẽ thương cảm. Vì vậy liền vội vàng đem những lời này giấu đi.

Sau đó ngâm lại, xét cho cùng không phải là kế sách về lâu về dài, vẫn nên tìm một cơ hội tốt sẽ thử nói chuyện rõ ràng với hắn. Nhưng lần này gặp lại, hắn cũng không hề đề cập tới, khiến ta không có cách nào mở miệng.

Vì ta với Ly Quang giao tình rất tốt, hai ngày này phụ thân cũng chưa từng ngăn cản ta xuất cung, mỗi đêm khi ta quay về đều nhìn thấy bóng người cô độc lạnh lẽo phê duyệt sách nghị trong Tư Hoàng Điện.

Ta nói ở lại trong cung cùng người, người lại nhíu đôi mắt hàn tia máu lắc đầu, cười nhạt nói: "Loan nhi từ bé đã xa nhà, ở trong thành Tu La cũng không có bạn bè, khó khăn lắm mới có được người hợp ý, lại là bạn cũ đến thăm nên càng phải đi với bạn nhiều một chút, sẵn dịp giải tỏa tâm trạng." Lại thăm dò nói: "Phụ thân thấy Giao nhân Thái tử này đối với Loan nhi thật sự rất dụng tâm?"

Ta tiến lên ôm chặt cổ người, tựa vào lưng người làm nũng: "Phụ thân nói gì vậy? Nam nhân tốt thế nào trong mắt Thanh Loan cũng không bằng một phần mười của phụ thân." Nhìn thấy phụ thân anh minh thần võ lúc nghe được lời nói ấu trĩ như vậy thế nhưng khéo mồi lại nhếch lên, mang chút ý cười. Ta tranh thủ rèn sắt lúc còn nóng lại nói: "Ly Quang với Loan nhi kết bạn với nhau suốt mấy vạn năm, cho nên quan hệ hơi tốt một chút mà thôi. Mặc dù hắn từng nhắc đến chuyện hôn sự với Loan nhi, nhưng lệnh cha mẹ, hơn nữa Loan nhi cũng chẳng dễ gì mới được ở cùng phụ thân, chuyện hôn sự đương nhiên muốn phụ thân định đoạt."

Người giống như hoàn toàn không tin, lại tựa như hết sức xúc động, nói: "Hôn sự của Loan nhi...thật sự đồng ý để phụ thân quyết định?"

Ta kinh ngạc nói: "Lẽ nào tộc Tu La ta không có tập tục này? Con thấy mấy tộc khác hôn sự đều là nghe theo lệnh cha mẹ, lẽ nào tộc ta không giống vậy?"

Người lắc lắc đầu, thở dài nói: "Chỉ là phụ thân không cho rằng Loan nhi đồng ý để phụ thân xen vào chuyện hôn nhân."

Ta cọ cọ má trái của mình lên gò má phải người, vô cùng thân thiết nói: "Loan nhi chỉ muốn phụ thân vui vẻ nở nụ cười. Nam nhân tốt thế nào cũng đều không quan trọng bằng phụ thân."

Ý cười trên mặt người vừa chua xót vừa ấm áp, vừa cười vừa đẩy ta: "Thời gian cũng không còn sớm, mấy ngày gần đây con cùng với Ly Quang Thái tử đi dạo khắp nơi, cũng đã làm tốt vai trò chủ nhà."

Ta với Ly Quang ở trong thành Tu La đi loanh quanh suốt hai ngày, sang ngày thứ ba, vừa vặn là ngày thành thân của Đan Chu và Lăng Xương Thái tử. Trong đầu ta nổi lên ý nghĩ muốn tham gia náo nhiệt nên càng đứng ngồi không yên. Đợi đến khi Ly Quang đến, ta đã gom được một vò rượu trong tẩm điện của Tu La Vương phụ thân cùng hai đĩa bánh ngọt, chắc chắn là vì ta mà chuẩn bị chút đồ ăn vặt, lén lút nhét vào trong tay áo, khi nhìn thấy bóng dáng hắn, hắn còn đứng bên ngoài Tư Hoàng Điện chưa lâu, ta đã hưng phấn chạy ra chào hỏi: "Ly Quang, hôm nay Đan Chu và Lăng Xương đại hôn, chi bằng chúng ta cũng đến

nhìn thử xem?”

Hắn lắc đầu: “Làm càn! Thanh nhi, hiện giờ nàng đã là Tu La công chúa. Tộc Tu La và Thiên giới đánh nhau mấy vạn năm, nếu người Thiên giới biết nàng đến, lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn?”

Ta vừa kéo hắn ra ngoài, vừa phân tích cho hắn: “Thiên giới cưới dâu linh đình biết mấy, ta lẽ nào lại có thể không đi xem náo nhiệt? Cùng lăm thì đứng xa một chút, nhìn đoàn đưa dâu, dính ké chút không khí vui mừng cũng được mà.”

Hắn bị ta kéo đi không có cách nào phản kháng, đành phải rời thành Tu La, nổi lên mặt nước, ngồi trên đám mây mà ta gọi đến hướng núi Đan Huyệt mà đi.

Đăng vân đến cách núi Đan Huyệt một khoảng, Ly Quang ngồi trên mây quan sát một hồi, khuyên nhủ: “Thanh nhi, ta thấy đây chính là núi Đan Huyệt, nếu để dì nàng phát hiện nàng — A, nàng xem trên chín tầng trời là gì vậy?”

Để dì phát hiện, bà có thể làm gì được ta? Với tiên lực hiện giờ của ta, bà muốn một chưởng hạ thủ với ta cũng đã là chuyện không thể rồi a. Ta quay đầu nhìn, chẳng qua là bách điểu hướng hạ, tiên tư diệu ảnh, ở trên bầu trời núi Đan Huyệt nán ná không đi, cảnh tượng này nghe nói lúc Đan Chu sinh ra cũng đã từng xảy ra một lần, sớm đã chẳng phải chuyện gì mới mẻ .

Nhưng Ly Quang sống dưới biển sâu đã lâu, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy cũng không dễ dàng gì.

Ta ngồi trên đám mây, lấy ra vỏ rượu trong tay áo, Ly Quang mở to hai mắt, phì cười: “Thanh nhi, nàng chuẩn bị kỹ thật đấy... Chuẩn bị đầy đủ thế này, lẽ nào sắp sửa đi đẹp thanh?”

Ta nhìn Phượng Dực Nhai bên dưới đám mây, sườn núi đá xanh, cổ thụ um tùm, lòng bỗng trở nên buồn bã, vật đổi sao dời không ai có thể ngăn lại, sau này sợ là ta sẽ chẳng còn cơ hội quay lại chốn này. Hôm nay coi như là lời cáo biệt với quá khứ.

Niệm một câu quyết, tiện tay biến ra hai cái chung nhỏ, mỗi người một chung, cười nói: “Hôm nay Đan Chu xuất giá, ngươi với ta không thể xin được chung rượu mừng, rượu trong thành Tu La có thể dùng được không?”

Khóe môi Ly Quang hàm chứa ý cười, khe khẽ gật đầu, tiếp chung rượu một hơi uống cạn, lại nhìn hai gói điểm tâm ta móc ra từ trong ngực, cuối cùng nhịn không được bật cười: “Ngay cả điểm tâm cũng chuẩn bị. Còn gì nữa không, nhanh nhanh bày ra đi, để ta đỡ phải đong suy tây đoán.”

Ta cười cười lôi mọi thứ ra, một bọc mơ khô, một túi hạt dưa, bốn quả trái cây, hai chén đồ ngọt, ba trái đào, một ít mứt hoa quả... Càng lôi ra đôi mắt Ly Quang càng mở lớn, cuối cùng là đập tay xuống đất cười to: “Thanh nhi, nàng mang theo mấy thứ này, phải chẳng có hảo ý không tốt lành gì?” Quả thực là hơn vạn năm lần đầu tiên thấy hắn cười đến luống cuống thế này.

Ta đem mọi thứ đếm qua một lượt: “Chỉ là ít đồ ăn vặt, cũng chẳng phải thứ lợi khí giết người gì, hảo tâm không có ý tốt là thế nào?”

Hắn một tay chỉ thức ăn, một tay sờ bụng: “Còn nói không có hảo tâm không có ý tốt, rõ ràng là ngồi trên mây chờ xem kịch hay.”

Ta cho một viên mứt hoa quả vào miệng, không thèm chấp nói: “Chẳng qua là ra ngoài khuây khỏa, muốn xem kịch cũng phải có kịch mới được chứ.”

Mây bay chầm chậm, lướt qua trên từng tấc đất mà ta đã từng sinh sống, từng đi qua, ta cho rằng đấy là người thân máu mủ ruột thịt, muốn gần gũi mà không được, hiện giờ sớm đã như người xa lạ. Sự khuất nhục của một đứa trẻ còn ít tuổi, cũng giống như phù quang thoảng qua, cuối cùng đều bị chôn vùi trong dòng sông thời gian, không còn nhớ nữa, năm tháng hữu hạn, cuộc đời như giấc mộng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vui Buồn Đan Xen

Đại hỷ của Điểu tộc công chúa Đan Chu, hỉ thước toàn tộc đều đến, bắc một chiếc cầu hỉ thước lên Thiên giới. Bách điểu đưa dâu, con đường trải dài vạn dặm, nghìn dặm đều đỏ rực một màu, dì nắm tay Đan Chu, theo sau là tì nữ thiếp thân Hồng Oanh, từng bước từng bước bước lên chiếc cầu, hướng phía Thiên giới mà đi.

Ta với Ly Quang ngồi trên đám mây, đăng vân yên lặng bám theo. Hôm nay bầu trời không mấy quang đãng, mây từng cụm từng cụm che lấp, trái lại rất có lợi cho hai người chúng ta, giấu mình trên tầng mây dày, nhìn xuống chiếc cầu đón dâu bên dưới, chỉ cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Ly Quang nhìn hết nửa ngày, cảm thán nói: “Điểu tộc chỉ có một vị công chúa, hỷ sự quả nhiên long trọng. Thanh nhi có hâm mộ không?”

Thái tử điện hạ mặc dù dung mạo xuất chúng, địa vị tôn quý, nhưng...nghĩ tới hắn còn chưa thành thân đã muốn nạp Trắc phi, không biết chung tình là gì, cười lạnh nói: “Nghi thức cưới gả này chỉ là làm cho người ngoài xem, cảnh tượng càng long trọng, tương lai vạn nhất phu thê bất hòa, lại càng trở thành trò cười. Nếu cả hai lưỡng tình tương duyệt, há lại quan trọng mấy nghi thức này?”

Ly Quang tựa như có điều suy ngẫm liếc nhìn ta, thở dài nói: “Tương lai cũng không biết người nào có phúc...” Đột ngột ngậm miệng không nói.

Ta đang mò mẫm một quả trái cây trên đám mây rồi đưa lên miệng cắn, thấy hắn cảm thán thế này, cười nói: “Đan Chu đương nhiên có phúc rồi, chẳng qua phúc khí này liệu có thể kéo dài cả đời hay không, trước mắt còn chưa thể nào kết luận được.” Ăn xong rồi tiện tay vứt đi, không ngờ đạo gần đây tiên lực tăng vọt, vẫn chưa luyện được cách khống chế nhuần nhuyễn, hạt quả rơi xuống, không khéo “cóc cóc” nện mạnh lên đầu của một con hỉ thước.

Con hỉ thước này đang chuyên tâm chuyên ý vào việc lấy thân bắc cầu, “ai ui” một tiếng liền ngã xuống, đợi đến lúc nó hốt hoảng lại vỗ cánh bay lên thì nơi đó của cây cầu đã bị đứt đoạn, vừa vặn lúc Đan Chu và dì tiến đến chỗ đó, cầu hỉ thước đã đứt, rõ ràng có chút không may mắn, gương mặt phù dung của dì lập tức trầm xuống. Lại thêm loài chim hỉ thước này từ khi sinh ra đã thích chiêm chiếp, chỉ trích con hỉ thước làm đứt đoạn cây cầu, cuối cùng là quên mất nhiệm vụ.

Con hỉ thước nhỏ đó sợ hãi rụt cánh lại bên người, không dám tiến lại gần đồng bạn. Có lẽ bởi hôm nay là đại hỉ, dì không muốn nổi trận lôi đình nên cắn răng nhịn xuống, quát: “Còn không nhanh bắc cầu?”

Ta bò lên trên đám mây nhìn xuống bên dưới, Đan Chu đã giậm chân, thiếu điều phát khóc, tay áo vung

lên liền đem con hỉ thước nhỏ đó quấn trong một lớp sa mỏng, nén một cái choáng váng mặt mà, con hỉ thước nhỏ lảo đảo rơi xuống hạ giới.

Ta che miệng căn dặn Ly Quang: “Ngươi ở lại đây, đừng gây tiếng động.” Hóa về chân thân đuối theo con hỉ thước nhỏ kia, một tay đỡ lấy ôm nó vào trong ngực, hướng phía nó thổi một luồng tiên khí, lúc bay đến giữa không trung đã nghe Đan Chu lớn tiếng thét chói tai: “Thanh Loan, quả nhiên là ngươi! Mẫu thân, người không giúp con trừng trị con tiện điểu kia! Ả không gả được cho Thái tử điện hạ liền muốn phá hoại hôn lễ của nữ nhi.”

Cái này là từ đâu mà nói vậy?

Trời cao tại thượng, bốn tiên mặc dù đôi mắt không đẹp cho lắm, nhưng vẫn trong suốt rõ ràng, thị lực cực tốt, chưa có bị mù mà đem tâm tình nhi nữ sai lầm đặt ở trên người con rồng phong lưu Lăng Xương kia.

Ta hóa về hình người, nâng con chim hỉ thước nhỏ có chút ngượng ngập, cười nói: “Đan Chu đừng giận, Thanh Loan chỉ là chưa từng nhìn thấy Tiên giới gả con, vì vậy hôm nay tiến đến góp vui. Không ngờ vừa mới ăn xong trái cây, cái hột lại không cẩn thận nện trúng đầu của con chim hỉ thước nhỏ này, mới làm đứt cầu hỉ thước. Hôm nay là ngày đại hỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng có nỗi giận!”

Dì lạnh nét mặt, lạnh lùng nói: “Thanh Loan, mấy ngày nay ngươi đi đâu? Hủy đi Trần tiên tháp chí bảo của Thiên giới, chính là tội chết.”

Không biết vì sao, trước đây ta luôn cảm thấy dì đoan cần nghiêm trang, công tư phân minh. Nhưng hiện thời dì nói lời này, ta chỉ muốn cười, cợt nhả nói: “Thái tử điện hạ nhốt Thanh Loan trong tháp, mang theo bên mình. Nhưng bên trong tháp bốn bức tường đều trống rỗng, nán lại ở đó vừa quái dị lại vừa buồn tẻ, Thanh Loan liền tìm cách thoát ra, trở về nhà.”

“Về nhà- -” Dì thất thanh nói: “Về nhà nào?”

Ta thu ngón tay lại, gảy gảy cái đầu của con hỉ thước nhỏ, nhàn nhã nói: “Đương nhiên là về thành Tu La, nhà của phụ thân rồi.”

Con hỉ thước nhỏ sợ hãi mở to mắt, trong mắt rõ ràng đã bị che lấp bởi một tầng hơi nước.

Sắc mặt dì lập tức trắng bệch, tức giận nói: “Ngươi đồ khôn hiểu chuyện này. Tộc Tu La và Thiên giới oán hận chất chồng, cũng không có khả năng hòa giải. Ngươi thế nhưng lại muốn trở về thành Tu La, là muốn chết không chỗ chôn thân sao?”

Nếu là trước đây, lời này đương nhiên sẽ khiến ta cảm động, chỉ cho rằng dì vì suy nghĩ cho ta. Nhưng từ sau khi bị bà đả thương ở Thiên giới, đối với bà, ta cũng chẳng còn trông mong điều gì, lập tức khẽ cười nói: “Dì nói lời này là thế nào? Thanh Loan và phụ thân ở trong thành Tu La cũng không biết cuộc

sống hàng ngày qua nhanh như thế nào. Phụ thân thương con còn không hết, lẽ nào lại để Thanh Loan gặp nguy hiểm? Lại nói, Thanh Loan nếu đã là công chúa của tộc Tu La, con gái của Tu La Vương, đương nhiên sẽ cùng người cùng tiến cùng lui, cùng đồng hoạn nạn. Sau này nếu có bất trắc, có thể chết cùng phụ thân, đó cũng là nguyễn ước trong mơ của Thanh Loan!"

Hồng Oanh đứng sau dì và Đan Chu sắc mặt trắng bệch, nếu ta đoán không lầm, trong mắt rõ ràng đều là nét lo lắng.

Đan Chu ngẩng đầu sốt ruột nhìn sắc trời, thúc giục nói: "Mẫu thân, chi bằng người một chưởng đánh chết ả rồi chúng ta nhanh lên đường."

Hồng Oanh cực kỳ hoảng sợ, đương lúc muôn mở miệng, dì dã lạnh lùng nói: "Chu nhi, hôm nay chính là ngày đại hỷ của con, không nên gây ra nhiều việc. Con a đầu xuất hiện lúc này, nếu như con dây dưa với nó, chính là đúng ý của nó. Nhanh nhanh đi thôi!". Nói rồi thúc giục thước điểu dựng lại cây cầu mới, con hỉ thước nhỏ ở trong tay ta run lấy ba lấy bẩy, dáng vẻ muôn xuống dưới bắc cầu nhưng không dám, đôi mắt nhìn suýt nữa thì phát khóc.

Trong lòng ta thầm bội phục dì và Đan Chu suy bụng ta ra bụng người, áp đặt đại tội phá hỏng hôn lễ của Đan Chu cho ta. Nhưng biện giải cũng vô ích, bất luận ta nói thế nào đi nữa, nghĩ thấy hai người họ cũng không tin, hà tất gì phải hao tổn nước bọt? Mỉm cười tự giễu, ta xoa xoa đầu con hỉ thước nhỏ, an ủi nó: "Ngươi có xuống cũng chẳng thể nhận được sự yêu thích của bọn họ, hà tất gì phải thế? Chi bằng tự tìm niềm vui, chẳng tốt hơn sao?"

Tình cảnh này với ta trước đây sao lại giống nhau đến vậy? Đều không được đồng loại yêu thích, bị chỉ trích la mắng cũng là chuyện thường ngày mà thôi.

Đôi mắt mong nước của con hỉ thước nhỏ dần dần trong suốt, mặc dù vẫn còn nét sợ hãi, nhưng thân người cũng đã thả lỏng không ít.

Đợi đến khi dì và Đan Chu hút, ta mới mang theo con chim hỉ thước nhỏ, nhún chân bay lên đám mây. Ly Quang nét mặt lo lắng nhìn xuống, thấy ta quay lại, lúc này mới hé ra gương mặt tươi rạng rỡ.

Ban đêm, ta ở Tư Hoàng Điện ôm cánh tay phụ thân không chịu đi ngủ. Người gõ đầu ta: "Loan nhi hôm nay có chút nghịch ngợm, chạy ra ngoài chơi."

Ta kinh ngạc: "Phụ thân sao lại biết?"

Người cười đến ý vị thâm trường: "Chỉ là con không nên nảy sinh đụng chạm với Xích Diễm. Người này tâm ngoan thủ lạt, hành sự hai mặt, bụng dạ khó lường, so với con vẫn là một tiểu điểu nhi, rất dễ đối phó."

Ta quay đầu suy nghĩ, vui vẻ: "Phụ thân lẽ nào dạo gần đây ở trong cung phát chán rồi, vì vậy cũng lén lút ra ngoài?" Biết rõ chẳng qua là người lo lắng ta đi ra ngoài không người bảo vệ, vì vậy mới âm thầm

theo sau mà thôi.

Phụ thân nhéo mũi ta: “Ranh ma cỗ quái!”

Nửa đêm, ta trốn phụ thân lén lút cùng Ly Quang nỗi lên mặt biển, trên Cửu Trùng Thiên đóa đóa kim hoa sáng rỡ, đẹp như ban ngày, chính là đại điển hôn lễ của Lăng Xương Thái tử và Đan Chu, cũng không biết cảnh tượng đẹp đẽ dường nào.

Xa Nhạc Kha đã không ít ngày, không rõ hắn đã cứu được Trắc phi nương nương hay chưa. Tu La Vương phụ thân mặc dù anh minh thần võ, nhưng người quang minh lỗi lạc, trước giờ cũng chưa từng phái những thứ đại loại như mật thám đến Thiên giới, ta từng thử thăm dò người có biết được tin tức gì của Thiên giới không, người trùng mặt hỏi ngược lại: “Vì sao phải phái người đến Thiên giới? Chỗ của lão già Thiên đế rất buồn tẻ.”

Ta cười khanh khách.

Tính tình phụ thân phóng khoáng, chỉ hứng thú với rượu thịt, nữ sắc cũng chưa từng để tâm đến, đích thực là một người cha tốt. Nhưng nếu muốn người làm những chuyện không sạch sẽ, nghĩ thấy chính là không có khả năng a.

Ta buồn so ngồi trên bờ biển, nhìn những chấm nhỏ xa xa nơi Cửu Trùng Thiên, chỉ trông mong có thể biết được chút ít tin tức của hắn.

Không ngờ qua ngày thứ hai, từ Thiên giới lại truyền đến một tin tức như sấm động.

Nghe nói Lăng Xương Thái tử ngay giữa hôn lễ hủy bỏ hôn ước, Thiên đế nổi trận lôi đình, Thủ lĩnh Điều tộc Xích Diễm dẫn công chúa Đan Chu trở về núi Đan Huyệt. Thiên đế nửa đêm buồn rầu phiền muộn, ở Ngự hoa viên phát hiện Côn Lôn Trắc phi nương nương đang chịu oan ức cùng với trưởng tử của Thiên đế trước đây, hiện tại chính là Long Tam thái tử Nhạc Kha, phụ tử phu thê trùng phùng. Thiên hậu nương nương hiện tại liền bị tống vào lao ngục.

Phụ thân mặc dù chưa từng phái mật thám, nhưng người lại có mối giao hảo với không ít tộc trưởng khắp bát hoang tứ hải, tin tức này vừa loan ra, người liền gọi ta đến Tư Hoàng Điện, coi đây như một chuyện vui lý thú kể cho ta nghe.

Trong lòng ta thất kinh.

Nhạc Kha có duyên quay trở lại Thiên giới, giải cứu cho Trắc phi nương nương, đương nhiên là chuyện vui vô vàn. Nhưng lấy thân phận hiện tại của hắn, từ Đông Hải Tam Thái tử biến thành trưởng tử của Thiên đế... Kết quả này đối với hai chúng ta, cũng không biết là nên vui hay buồn nữa.

Phụ thân lại nói: “Nghe nói chuyện này can hệ rất lớn, không ít tướng sĩ thủ hộ Thiên giới có giao hảo

với Thiên hậu nương nương hiện tại, năm đó lão già Thiên đế phái người đi tìm tiểu long tử, những tướng sĩ này lại không tìm mà truy giết, cơ hồ bức tiểu long tử đến đường cùng.” Người hết sức bùi ngùi nói: “Lại nói, mẫu thân con và tiểu long tử này thật có duyên, năm đó vô tình cứu y. Đứa nhỏ này tính tình thuần lương, sống ở thành Tu La cũng mấy vạn năm. Chẳng qua phụ thân thật sự không hiểu, tiểu long tử đó năm ấy lúc mẫu thân con tạ thế liều mình bảo vệ nàng, ba hồn tú tán, một hồn trong đó được phụ thân trấn giữ ở thủy vực Đông Hải, thế nào mà Long Tam Thái tử này lại trở thành trưởng tử của Thiên đế rồi? Năm trước lúc đi ngang qua Đông Hải, phụ thân còn tới nhìn xem, một hồn trong đó rõ ràng vẫn bị giữ trong quan tài.”

Ta đem nguyên do giải thích cho người, cũng cho người biết Đông Hải Long Tam Thái tử chính là một bào thai vô hồn. Phụ thân trầm tư một lúc lâu mới nói: “Chuyện này thật sự rất hiếm gặp. Đứa trẻ này rất thân thiết với mẫu thân con, sau này nếu có cơ hội, phụ thân nhất định sẽ giúp y hợp nhất ba hồn.”

Nếu phụ thân đã không quan tâm đến thù oán của hai tộc mà ra tay, đương nhiên là chuyện rất tốt. Nhưng Thiên đế đối với tộc Tu La sợ là căm hận đến tận xương tủy. Chúng tướng sĩ của hai tộc kết thù kết oan đã bao đời, biến chiến tranh thành tơ lụa cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Ta buồn bã thở dài một tiếng, vui buồn đan xen.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Dứt Khúc Hoan Ca

Sang ngày thứ ba, Ly Quang đến chào từ biệt. Phụ thân ở Thất Diệp Đường tiễn khách, ta với chư tướng cũng đi cùng.

Phụ thân mặc dù nhận lễ vật Ly Quang dâng tặng, nhưng lại đem mấy Giao nương trả về, chỉ nói các nàng xa nhà đã nhiều ngày, thành Tu La và thành San Hô khác nhau khá nhiều, vẫn là quay về nhà thì hơn.

Lại sai Phượng Trọng chuẩn bị phần đại lễ gửi tặng Giao Vương, thản nhiên nói: “Ly Quang Điện hạ có điều không biết, tộc Tu La và Thiên giới oán thù mấy đời liên tiếp, lẽ nào lại có thể liên lụy đến Giao Vương? Theo như Bổn Vương thấy, minh ước này vẫn không kết thì hơn.”

Những ngày Ly Quang ở lại thành Tu La, mấy Giao nhân đi cùng chỉ nói hắn và ta rất mực thân thiết, đương nhiên có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, không ngờ phụ thân giáp mặt từ chối, tất cả đều kinh ngạc vô cùng.

Trái lại Ly Quang áo trắng như tuyết, cả người như vầng trăng sáng, vẫn như cũ khẽ mỉm cười: “Tu La Vương không cần áy náy, chuyện kết minh ước vốn dĩ không nên miễn cưỡng. Lần này tiểu vương đến đây cũng chỉ vì ngưỡng mộ phong thái của Tu La Vương nên thành tâm đến bái phỏng. Lại thêm Tiểu Vương cùng Loan công chúa chính là bạn cũ thâm giao, hiện giờ xin bái biệt Tu La Vương và Công chúa điện hạ.”

Ta bị hắn xưng hô thế này, cảm thấy không thể nói rõ được tư vị kỳ lạ thế nào, chỉ thấy so với trước đây lạ lẫm hơn rất nhiều. Nhưng hắn đã chậm rãi hướng ta nở một nụ cười, trong lòng không khỏi thư thái nhẹ nhõm.

Ta xin phụ thân cho phép đi tiễn Ly Quang. Người phái một đội nam tử Tu La đi theo bảo vệ ta, ta cười người lo lắng thái quá, người chỉ nói: “Tình thế hiện giờ xem ra không giống với trước đây. Thiên giới mặc dù hỗn loạn, nhưng vạn nhất Thiên đế mượn dịp này gây rối, không thể không phòng.”

Ly Quang cũng không chịu để ta đi tiễn, từ chối một hồi lâu, cuối cùng không chịu được ta hết lần này đến lần khác hết mực năn nỉ, mới cùng với Giao nhân và thủ vệ Tu La rời khỏi thành Tu La.

Ta với hắn đi phía trước, những người khác nối gót theo sau cách đó khoảng một trượng, lướt nước mà đi. Sau một hồi trăm mặc, cuối cùng hắn mới nói: “Thanh nhi, lần này từ biệt, cũng không biết đến khi nào gặp lại, ta... Trước đây ta lỗ mãng, chỉ mong ở cùng với nàng, nhưng tình thế hiện nay, ngay đến bản thân ta cũng không biết sau này phải làm thế nào, chỉ hi vọng nàng ghi nhớ tâm ý của ta, tương lai sau này... nếu còn có tương lai...”

Mấy ngày nay làm bạn với hắn càng khiến ta luyến tiếc khoảng thời gian trước đây. Lúc đó tự do thoái mái, hai bên đều không bị quá nhiều ràng buộc. Không như bây giờ, Nhạc Kha quay về Thiên giới, Giao tộc và Thiên giới đại chiến, chưa phân thắng bại. Tộc Tu La và Thiên giới lại mấy đời liên tiếp kết thù kết oán, ba người chúng ta tụ tập gặp gỡ rõ ràng đã là chuyện không có khả năng. Mỗi lần nghĩ tới, chung quy đều khiến ta băn khoăn, không biết phải làm thế nào.

Có lúc ta nảy sinh tư tâm, hi vọng Nhạc Kha chưa từng gặp lại Thiên đế, vẫn chỉ là Đông Hải Long Tam Thái tử. Dù gì Đông Hải Vương long tử đông đúc, giống như Điền Trì Giao Vương, long tử sau khi trưởng thành đa phần đều định cư nơi ao hồ sông ngòi của mình, ta với hắn ngược lại còn có dịp gặp gỡ. Bây giờ cảm khái hối hận vô vàn, cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Có lúc lại nhớ tới tình cảnh bi thảm của Côn Lôn Trắc Phi, chỉ cảm thấy nữ tử nương nhờ vào phu quân, ngược lại phải đau khổ hết cuộc đời mãi đến tận bây giờ, bị giam hãm ở một nơi, quả thực đáng thương, may mắn còn có con trai giải cứu bà, cũng coi như là trong họa có phước.

Ta thất vọng lắc đầu, cắn răng nói: “Sau này...chuyện tương lai sau này, ai có thể nói trước được. Nhưng giữa hai ta, trước giờ chỉ có tình nghĩa huynh muội. Ta...trong lòng ta từ lâu chỉ có Nhạc Kha.”

Ánh mắt hắn buồn bã, sau bình tĩnh lại lại miễn cưỡng nở nụ cười: “Chuyện này, kỳ thật ta từ sớm đã nhận ra được chút ít.” Lại mỉm cười tự giễu: “Chỉ là trong lòng chung quy vẫn mơ mộng hão huyền, hi vọng một ngày nào đó nàng có thể thấy được điểm tốt của ta, sẽ ở cùng ta.”

Ta vạn liệu cũng không ngờ hắn lại có suy nghĩ này, trong lòng cảm động, vừa ấm áp lại vừa chua xót, níu tay áo hắn áy náy nói: “Ly Quang, ta vẫn luôn biết ngươi dịu dàng săn sóc, đối đãi với ta thành tâm thành ý. So giữa ngươi với Nhạc Kha, ta vốn nên chọn ngươi mới tốt, nhưng tình do tâm sinh, chuyện này ta cũng không thể nào làm chủ.” Trong lòng bỗng nhiên nhớ tới bản thân bị Nguyệt Lão buộc nợ hòng. Nếu tình do tâm sinh, nam nữ phàm gian yêu nhau, vì sao lệ thuộc vào Nguyệt Lão kết nợ hòng mới có thể trở thành nhân duyên?

Ta với Nhạc Kha nảy sinh tình cảm, liệu có phải cũng là do nợ hòng này hay không?

Suy nghĩ này mặc dù hoang đường, nhưng lại giống như một mũi nhọn đâm vào đáy lòng, khiến ta có chút thất thần.

Ly Quang xoa xoa đầu ta, nhẹ giọng nói: “Ta biết. Chỉ là trước mắt nàng quay về thành Tu La, y lại bắt đầu làm trưởng tử của Thiên đình, tương lai nếu có một ngày, Giao tộc không còn chiến tranh, nhưng tộc Tu La và Thiên giới lại không thể nào xóa bỏ thù hận, Thanh nhi...Thanh nhi, nàng liệu có thể nào đồng ý, gả cho ta, làm thê tử của ta?”

Ta ngẩng đầu nhìn, nam tử trước mặt ôn nhuận dịu dàng như dòng suối ấm áp, vẫn như lần gặp gỡ đầu tiên, khiến người kinh diễm. Trong lúc mơ hồ mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng tấm chân tình của người

này cuối cùng vẫn chưa từng thay đổi, khiến ta sao có thể không cảm động. Ta mấp máy môi, cổ họng như thế nghẹn ứ, lại nói không ra được một chữ. Ta với Nhạc Kha nếu như không có khả năng, liệu ta còn có thể lựa chọn lại lần nữa hay không?

Nhất thời trong lòng rối loạn, nhưng nhìn thấy đôi mắt hắn dần dần tĩnh mịch như tro tàn, không khỏi gật gật đầu, ừ nhẹ một tiếng. Đôi mắt âm u của hắn lập tức sáng rực, cười nói: “Thanh nhi, ta biết rõ chuyện này khả năng rất thấp, nhưng vẫn hi vọng chờ đợi. Nàng thấy ta có ngốc không?”

Ta thăm nghĩ: Người đối với ta tình thân ý trọng, lẽ nào chỉ một từ ngốc có thể diễn tả được hết chứ? Trọng tình si ngốc, không thua gì Tu La Vương phụ thân. Nhưng miệng lại không dám nói nhiều lời, chỉ sợ không cẩn thận, ngay cả lúc chia tay chút ý cười trên mặt hắn cũng bị ta quét sạch. Chỉ khẽ mỉm cười dặn dò hắn: “Giao tộc và Thiên giới đánh nhau, kẻ trên trời kẻ dưới nước, chung quy vẫn là chịu thiệt một chút, nếu như người có thể khuyên can Giao vương …” Ngừng lại một chút, chỉ cảm thấy chuyện này khả năng cực kỳ nhỏ nhoi. Ta sớm đã biết Giao Vương chuyên quyền độc đoán, Ly Quang há có thể ảnh hưởng chứ.

Trong lòng thay hắn lo nghĩ, lắc lắc đầu cười nói: “Người xem, ta lại đi nói lời ngốc nghếch thế này. Nếu như không thể khuyên giải Giao Vương, người phải tìm cách khác đi. Chỉ là bất luận thế nào, chung quy cũng phải chú ý bản thân. Ta ở trong thành Tu La, dù gì ta với người vẫn sẽ có cơ hội gặp gỡ.”

Trong đôi mắt hắn tràn ngập ấm áp dịu dàng, thấp giọng nói: “Thanh nhi, lời này của nàng trái lại thật khiến ta cảm thấy giống như tiểu tử cẩn dặn phu quân lúc đi xa, mọi chuyện phải thận trọng, nếu như đây là thật thì tốt biết bao?”

Tiễn bước Ly Quang, trong lòng ta buồn bã bế tắc, phiền muộn khó chịu, ở trên mặt nước đẹp sóng mà đi, chỉ cảm thấy đất trời bao la, sóng biếc trập trùng, càng thêm u sầu thê lương.

Trong số các thủ hộ đi theo phía sau có một người trẻ tuổi dáng vẻ khỏe mạnh tiến lên nói: “Bẩm công chúa, lúc thuộc hạ rời đi, Vương thượng đã cẩn dặn thuộc hạ, nhanh chóng hộ tống công chúa hồi cung, không thể nán ở bên ngoài quá lâu.”

Mấy ngày nay từ khi ta ở cùng với phụ thân, người cũng chưa từng yêu cầu ta chuyện gì. Trong lòng cho rằng hộ vệ Tu La này chính là giả truyền mệnh lệnh, ngả người nằm trên mặt biển, đầu gối trên hai tay, xấu xa nói “Ta đi đến đây có chút mệt mỏi, nếu như người muốn lập tức đưa ta về, vậy ra sẽ công ta sao?”

Ý cười trong đôi mắt nam tử chợt thoảng qua, nghiêm nét mặt khom người nói: “Nam nữ khác biệt, thân thể công chúa tôn quý, không cho phép hạ thần vấy bẩn.”

Ta nghe hắn tự xưng hạ thần, cũng không phải là hộ vệ chuyên trách, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Chỉ có trọng thần võ tướng mới tự xưng như vậy. Mấy hộ vệ này tất cả đều tự xưng thuộc hạ, lẽ nào nam tử này lại không phải hộ vệ, chính là võ tướng của Tu La Vương phụ thân? Không khỏi híp mắt, quan sát hắn nhiều một chút.

Nam tử trước mắt lưng dài vai rộng, làn da hơi ngăm đen, không trắng nõn như nam tử Thiên giới, nhưng tóc đen răng trắng, trong mắt ý cười nồng đậm, có chút khí phách của Tu La Vương phụ thân, cực kỳ quang minh lối lạc.

Ta luôn luôn tán thưởng những nam tử giống như phụ thân, quan sát hắn kỹ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Ta thấy ngươi không giống hộ vệ, lẽ nào là trọng thần võ tướng trong tộc?”

Hắn khẽ mỉm cười, tựa như vầng dương chói lọi, khiến người khác nảy sinh ý muốn thân thiết. Chỉ nghe hắn cao giọng đáp: “Tiểu thần chính là Hùng Lực-chiến tướng dưới trướng Tu La Vương, thống lĩnh đội quân tiên phong.”

Ta lập tức bật dậy, trên mặt nóng bừng, có chút ngượng ngùng nói: “Hùng Lực Tướng quân đừng chê cười. Thanh Loan hôm nay tâm tình không thoải mái, nhất thời thất lễ, vẫn xin Hùng Lực tướng quân rộng lòng lượng thứ, đừng nhắc đến chuyện này trước mặt phụ thân.”

Hắn mờ昧 khó hiểu: “Công chúa đa lỗ rồi. Chỉ là tiểu thần thấy Vương thượng hết mực yêu thương công chúa, chuyện nhỏ này, công chúa vì sao lại sợ Vương thượng?”

Ta lắc lắc đầu, “Không phải vậy. Không phải Thanh Loan sợ Tu La phụ thân, mà là Tu La phụ thân hàng ngày trăm công nghìn việc, chính vụ bận rộn, người đối với chiến tướng dưới trướng lại quan tâm nể trọng, nếu biết ta ở trước mặt tướng quân vô lễ thế này, trong lòng nhất định không vui. Thanh Loan không thể thay phụ vương chia sẻ phiền não thì thôi, lẽ nào lại có thể khiến người không vui?”

Hùng Lực cao ráo tráng kiện, tính tình xem ra cũng không khác với những nam tử trong tộc, đều ngay thẳng bộc trực. Nghe ta giải thích như vậy, cười nói: “Vương thượng và công chúa vạn năm không gặp, nhưng sao tiểu thần nhìn thấy, công chúa và Vương thượng một chút xa cách cũng không có, thật tình quan tâm hiểu thuận.”

Ta liếc hắn một cái, nổi giận.

“Hùng Lực tướng quân muốn nói ta và phụ thân hai bên xa cách, oán hận đối phương mới phải? Phụ thân kiên cường, trọng tình trọng nghĩa, chính là một nam tử hiếu có khắp bát hoang tứ hải này, cho dù người không phải là phụ thân của ta, cũng đáng để ta kính trọng.”

Hùng Lực gật gật đầu, ngạo nghễ nói: “Vương của tộc Tu La ta, anh dũng thiện chiến, lối lạc kiên nghị, đương nhiên là một nam tử chân chính!”

Đương lúc hai người bọn ta lời qua tiếng lại, từ phía chân trời có một đám mây lảo đảo nhẹ nhàng đáp xuống, đám mây đó dừng lại trên đỉnh đầu chúng ta một chút, người trên đó thò đầu nhìn, ta còn chưa kịp nhìn rõ ràng, người trên đám mây đã lập tức rơi xuống, khuấy một đống bọt nước tung tóe trước mặt ta, chìm xuống bên dưới.

Ta vừa lau bọt nước trên mặt, Hùng Lực đã lập tức nhảy xuống nước, không lâu sau liền vớt lên một nữ tử đang hôn mê, bước tới nhìn, không phải ai xa lạ mà chính là Hồng Oanh-thị nữ thiếp thân của Đan Chu. Chỉ là hiện tại trên mặt nàng vô số vết thương, những vết thương này dường như bị móng tay cào rách. Y phục trên người rách nát, cơ hồ gần như không thể che đậy thân thể, lộ ra da thịt sưng tấy, đoán thấy đây là vết thương do bị roi da quất gây ra.

Hồng Oanh chính là thị nữ thiếp thân được sủng ái bên cạnh Đan Chu, hiện giờ trên người đầy vết thương, ngoại trừ Đan Chu sợ là không còn ai khác có thể xuống tay. Đan Chu một lòng muốn làm Thái tử phi Thiên giới, cuối cùng lại bị hủy hôn, thất vọng quay về núi Đan Huyệt, dựa vào tính tình của nàng ta, không đánh chết mười đến tám cung thị sợ là cũng không thể tiêu được lửa giận. Chỉ là, điều khiến ta không ngờ tới chính là ngay đến Hồng Oanh cũng không tránh được độc thủ.

Ta với Hùng Lực mang theo Hồng Oanh một lần nữa lặn xuống nước, quay về thành Tu La. Ngẩng đầu nhìn, trong làn nước biếc lờ mờ có ánh dương chiếu rọi, dường như chiếu tới con đường trước mặt. Ta với Nhạc Kha cùng Ly Quang, mỗi người đều có vận số của riêng mình, những vui vẻ trước đây không còn nữa.

Khúc ca đã tận, vẫn khắc ghi, những ngày tháng tươi đẹp xưa kia.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hoàng Hôn Sóng Biếc

Năm ngày sau, có tin tức truyền vào thành Tu La.

Nghe nói Đan Chu sau khi bị từ hôn thì tính cách trở nên tàn bạo, trút toàn bộ oán giận lên đầu toàn tộc Hỉ Thước, oán trách ngày ấy cầu Hỉ Thước bắc không vững nên Lăng Xương mới có cớ từ hôn. Nàng ta thừa dịp dì sao nhãng đã giết sạch toàn bộ tộc chim Hỉ Thước đến chúc mừng.

Hỉ Thước vốn không dễ gì tu thành tiên, mấy con chim Hỉ Thước ấy pháp lực lại thấp kém, hoàn toàn chưa từng kịp phòng bị, trên người Đan Chu còn có hộ thể phượng linh do dì tặng, kết quả bi thảm thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Ngày ấy lúc nghe được tin dữ, ta vội trở về nhưng chỉ cứu được một tiếu Hỉ Thước đang khóc lóc nỉ non, tự trách không thôi, hận chính mình không thể chết theo những người trong tộc.

Lúc này trên giường của ta vẫn còn một Hồng Oanh đang nằm, sinh tử chưa biết, lại bị nàng ta đói chết đói sống như thế khiến cho ta đau cả đầu. Cũng may Hùng Lực đánh giết đã quen, đứng trước mặt tiếu Hỉ Thước kia hét lớn: “Không phải cả tộc đã chết rồi sao? Nếu muốn báo thù thì luyện tiên pháp cho tốt rồi đi báo thù, đói sống đói chết như vậy cho ai xem đây? Công chúa tộc Tu La bọn ta sao có thể bị một con chim nhỏ nhà ngươi gây khó dễ?”

Tiểu Hỉ Thước ngừng khóc, đôi mắt to ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nói không nên lời, bỗng nhiên bịt miệng che mặt vội chạy ra khỏi phòng.

Ta liếc nhìn Hùng Lực, phê bình nói: “Thật không biết thương hương tiếc ngọc.”

Vừa cầm chiếc khăn tay thấm chút sương sớm nhỏ từng giọt lên đôi môi khô nứt của Hồng Oanh.

Ánh mắt Hùng Lực lóe lên ý cười, lại giả vờ bộ dạng nghiêm trang, trả lời ta: “Khởi bẩm công chúa, tiểu thần cảm thấy bất kể nam hay nữ, bất phân chủng tộc, tự cường tự lập sẽ luôn được người ta kính trọng. Khóc sướt mướt như vậy, chẳng lẽ công chúa sẽ mềm lòng, muốn đi báo thù cho nàng ta sao?”

Ta nhíu mày suy nghĩ một hồi, nếu thực sự ra mặt thay cho tiểu Hỉ Thước, người biết chuyện thì khen ta một tiếng hiệp nghĩa, người không biết sẽ mắng ta lấy oán trả ơn, phụ ơn dưỡng dục của dì, lại vì thích vị hôn phu của biểu tỷ mà hại nàng ta bị từ hôn.

Tội danh này hơi lớn rồi.

Ta lắc đầu, thở dài: “Đan Chu thân là công chúa Điếu Tộc, không biết vì lợi ích Điếu Tộc, lại dùng mệnh của người trong tộc để trút giận, dì dung túng cho con gái hành hung, xem ra tộc trưởng Điếu Tộc này cũng nên thay đổi rồi.”

Ánh mắt Hùng Lực lộ ra sự khen ngợi: “Công chúa thật có lòng thương xót!”

Ngoài cửa truyền đến giọng cười to: “Hai đứa trông vui vẻ quá nhỉ.”

Hùng Lực đứng nghiêm trang một bên, cung nghênh Tu La vương phụ thân. Ta đứng dậy đi ra đón, vùi vào trong lòng người, chán nản nói: “Phụ thân, Hồng Oanh vẫn chưa tỉnh lại.”

Sau khi Hồng Oanh được cứu về, ta và Phương Trọng giúp nàng lau vết thương, phát hiện da thịt toàn thân nàng cơ hồ không còn chỗ nào lành lặn, nội thương rất nặng, chẳng qua là gǎng gượng chút hơi tàn chạy đến núi Tu Di.

Phụ thân xoa đầu, an ủi ta: “Qua mấy ngày nữa, nàng ta sẽ tỉnh lại. Trước kia nghe mẫu thân con nói thị nữ Hồng Oanh bên cạnh nàng là một nữ tử rất mực dịu dàng hiền lành, dung mạo đáng vể có thể so sánh với một vị công chúa thật sự như nàng. Không thể ngờ……”

Ngày ấy Hùng Lực và ta mang Hồng Oanh trở về, đặt nàng trên chiếc giường lớn của ta, phụ thân đã tới một chuyến. Vì nghe ta nói Hồng Oanh này mặc dù là thị nữ của Đan Chu nhưng lại lén lút che chở cho ta, người mới nói, Hồng Oanh này trước kia chính là thị nữ bên cạnh mẫu thân, dường như là bạn từ nhỏ đến lớn của bà.

Nhưng nếu là bạn cùng lớn lên của mẫu thân thì có lẽ tu vi cũng không thấp, sao có thể bị đánh thành như vậy, tu vi của Đan Chu không đủ.

Do đó phụ thân bắt mạch tìm kiếm, mới vừa rồi phát hiện, trong cơ thể Hồng Oanh chỉ có một phần tiên lực cực nhỏ, phần còn lại đã bị người khác dùng phương pháp ác độc phong ấn, một chút cũng không thể sử dụng được.

Hồng Oanh chính là thị nữ bên cạnh mẫu thân năm đó, người có gan phong ấn tiên lực của nàng, trừ bỏ ngoại tổ mẫu (bà ngoại) ra thì cũng chỉ có dì. Ngoại tổ mẫu rất thương mẫu thân, suy đi tính lại cũng chỉ có dì mà thôi.

Lòng ta chùng xuống, cũng không biết phong ấn tiên lực trong cơ thể mình có phải do dì tạo nên hay không. Nhưng việc bí ẩn này muốn điều tra lại thì không dễ chút nào. Hơn nữa, lúc này phong ấn đã bị phá, ta cũng không nên nhất quyết truy cứu.

Phụ thân kéo tay ta, gọi Hùng Lực đi dùng bữa, lại bảo thị nữ trong điện chăm sóc Hồng Oanh. Ta có chút lo lắng, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, không ngờ bỗng nhiên người mở miệng nói: “Gần đây nước biển đã nhấn chìm một phần ba nhân giới.”

Ta có chút không yên lòng, nhưng phản ứng của Hùng Lực đích thực rất nhanh nhẹn, kinh ngạc nói: “Giao Vương này thật đúng là có dã tâm.”

Nhắc tới Giao Vương ta liền nhớ tới Ly Quang, vội vàng hỏi: “Phụ thân, Ly Quang có thể gặp chuyện không may hay không?”

Phụ thân nói một câu đầy ẩn ý: “Nếu Ly Quang xảy ra chuyện, con sẽ làm thế nào?”

Ta sẽ làm thế nào?

Chạy tới đại chiến một trận với Giao Vương?

Chuyện giữa hai cha con bọn họ, một người ngoài như ta sao lại có thể nhúng tay vào?

Nhưng nam tử dịu dàng ấm áp như nước này, ngẫm lại tình cảnh của hắn cũng đủ khiến cho ta buồn bã nửa ngày. Giao Vương ngang ngược, hổ chút là trách mắng hành hung, ảo thuật của Ly Quang không bằng ông ta, lại kính trọng ông ta là phụ thân, chỉ dành im lặng chịu đựng.

Ta ủ rũ, hỏi: “Phụ thân, chẳng lẽ trên đời này không có người khiến cho Giao Vương kiêng nể sao?”

Nào ngờ phụ thân lại liếc nhìn ta: “Vị Ly Quang điện hạ này lại khiến cho tiểu công chúa của ta có chút quan tâm nha! Người khiến cho Giao Vương kiêng nể sao –” Ánh mắt của người bỗng nhiên thê lương, chậm rãi nói: “Không phải không có. Có điều người ấy đã sớm chết rồi.”

Ta nhìn sắc mặt người thương tâm như vậy, giống hệt với vẻ thương nhớ mẫu thân lúc thường ngày, tim ta đập thình thịch, chẳng lẽ năm đó mẫu thân quen biết vị Giao Vương này? Lại sợ phụ thân quá đau lòng nên nói sang chuyện khác để dời đi sự chú ý của người. Nhưng trong lúc cuống quít, không biết nói gì thì ánh mắt lướt qua Hùng Lực, đột nhiên ta nảy ra một ý, lắc lắc cánh tay người, điểm nhẹ hỏi: “Phụ thân, có một chuyện, con gái không thể không nói.”

Thân người phụ thân cao chín thước, lúc này cúi đầu đưa mắt nhìn xuống, cười nhẹ, nói: “Con, nha đầu tính nghịch này lại nghĩ ra ý cổ quái gì nữa?”

Ta bối rối, phụ thân nói gì vậy? Chỉ chỉ Hùng Lực, nói: “Hắn!”

Hùng Lực lui về phía sau một bước, mặt đen chuyển sang đỏ bừng, lắp bắp nói: “Công..... Công chúa, tiểu thần.....”

Ta cảm thấy rất buồn cười, chỉ vào hắn ngạc nhiên nói: “Hùng Lực tướng quân làm gì vậy? Thanh Loan cũng không phải chọn ngài làm Phò mã, ngài đỏ mặt làm chi?”

Hùng Lực nghe vậy, sắc mặt từ đỏ chuyển thành tím, đôi mắt lóe lên sự xấu hổ lóng túng, lại vẫn cố gắng

đứng thẳng thắt lưng, cũng không biện bạch nữa. Ta cười tươi nói: “Phụ thân để Tiên Phong của mình làm hộ vệ cho con, rất uất ức cho Hùng Lực tướng quân. Loan nhi chỉ đi dạo trong thành Tu La, phần lớn thời gian đều ở trong cung, nếu phụ thân lo lắng, chỉ cần bảo hai thị vệ bình thường đi theo cũng được, tội gì phải sai trọng thần trong triều theo bảo vệ nữ nhi?”

Sắc mặt phụ thân rất lạ, nói cho có lệ: “Dù sao bây giờ chiến sự chưa bắt đầu, Hùng Lực cũng đang nhàn rỗi, coi như để hắn đi dạo với con.”

Ta thấy sắc mặt Hùng Lực ánh lên một tia ảm đạm, đặt mình vào hoàn cảnh của hắn mà nghĩ, một nam nhi ý chí kiên cường đã quen sát phạt như hắn, ở trên chiến trường cưỡi ngựa lướt mác cũng có mấy phần động tâm, nếu bảo hắn cả ngày chăm chăm nhìn ta, quả thật cũng có chút làm khó hắn. Lập tức lắc đầu, kiên định nói: “Loan nhi không thể cứ bắt Hùng Lực làm thị vệ của con.”

Màu đỏ trên mặt Hùng Lực lập tức tản đi, phụ thân ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Ta thở dài: “Phụ thân cũng biết, Hùng Lực chính là tướng lãnh trong quân tiên phong, hắn là một nam nhi có ý chí kiên cường, lại bảo hắn suốt ngày nhìn chăm chăm một nữ tử trong cung như con, nếu con là hắn, trong lòng cũng sẽ thầm oán trách phụ thân dùng dao mổ trâu để giết gà.”

Hùng Lực lập tức biện bạch: “Vương, Hùng Lực không hề có suy nghĩ này.”

Ta thấy sốt ruột, thầm nghĩ Hùng Lực đúng là tên đầu gỗ, chỉ điểm như vậy mà cũng không thông suốt, thật uổng phí nỗi khổ tâm của ta. Vội vàng ngắt lời hắn: “Phụ thân, Hùng Lực không để ý nhưng con để ý, người ta sẽ nói con là công chúa kiêu căng, cư nhiên muốn tướng lĩnh tiên phong làm thị vệ.”

Hùng Lực lúng túng nói: “Công chúa không hề kiêu căng.”

Căm hờn về bên trong thiêng điện mà ta đang cư ngụ: “Kẻ kia mới kiêu căng !”

Ta hiểu hắn đang nói đến Đan Chu, nếu so sánh với Đan Chu thì ta không tính là kiêu căng. Nhất thời yên lặng, hung hăng trừng hắn một cái, nói không nên lời.

Người này trông có vẻ thẳng thắn chính trực, là một người thành thật, nhìn không ra khi nói chuyện thì chỉ cần một câu thôi cũng khiến người khác không thể phản bác.

Phụ thân cười ha hả, vỗ vai Hùng Lực, bước qua cửa điện, ngồi ở trước bàn, cười nói: “Việc này cứ như vậy đi. Loan nhi không thể lại từ chối. Để Hùng Lực đi theo con, phụ thân cũng yên tâm không ít.”

Lại qua nửa tháng nữa, nghe nói Giao Vương đã chiếm đóng chỗ ở của hai vị Long Vương của Đông và Nam Hải, Đông Hải Long Vương đưa gia quyến đến Điền Trì, chỉ chờ sau khi Thiên Giới thảo phạt Giao Vương thì trở về. Ta nghĩ nếu Nhạc Kha nghe được chuyện này, nói không chừng vẫn nhớ ơn dưỡng dục của vợ chồng Long Vương, sẽ xuống Điền Trì thăm phụ mẫu nên ta vội tìm phụ thân thám thính vài

chuyện.

Phụ thân vừa bảo hai vị thuộc hạ Tu La đi điều tra, vừa nhíu mày hỏi: “Loan nhi vừa nhớ Ly Quang, vừa muốn tìm kiếm tên tiểu tử Nhạc Kha kia, có thể nói phụ thân biết rõt cuộc con thích vị nào không?”

Nhớ tới ân oán mấy vạn năm giữa hai tộc, lòng ta run lênh, cũng không biết phụ thân có tức giận hay không. Liếc mắt dò xét người, thật cẩn thận nói: “Nữ nhi..... nữ nhi thích Nhạc Kha.”

Sắc mặt phụ thân trở nên khó coi. Phương Trọng đứng phía sau người thì lắc đầu, giống nhau tiếc hận thay cho ta. Phụ thân vô cùng từ tốn nói: “Con cũng biết, mẫu thân con chết như thế nào?”

Lòng ta bắt đầu chấn động kịch liệt, mấy ngày nay mặc dù biết Thiên Giới cùng tộc Tu La có mấy vạn năm ân oán, nhưng chưa bao giờ liên hệ chặt chẽ ân oán này với bản thân ta. Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, trái tim quặn thắt, cũng không thể kiên trì nổi mà trả lời: “Mẫu thân bị Huyền Thiên Hồng Lôi của Thiên Giới đánh.....”

Phụ thân khó nén nổi lòng đau xót: “Mặc dù ta không ngăn cản chuyện con kết bạn với tên tiểu tử Nhạc Kha kia, nhưng việc thành hôn, ngoại trừ nam nữ hai bên đồng ý, chung quy vẫn cần song phương vui mừng tác thành mới được cho là một nhân duyên mỹ mãn?”

Lòng ta dần dần chùng xuống, cúi đầu nói: “Phụ thân không đồng ý?”

Mắt người mở to, hốc mắt ửng đỏ: “Thiên Giới có thể khiến mẫu thân của con sống lại sao? Chín lần chín túm mốt Huyền Thiên Hồng Lôi kia ngày ngày đêm đêm vẫn luân vang bên tai phụ thân, suốt hơn vạn năm qua chưa bao giờ ngừng, con bảo phụ thân làm sao đồng ý được chứ?”

Trước mắt ta tối sầm, thiếu chút nữa ngã ra sau. Lưng được một người đỡ lấy, giọng tươi trẻ vô cùng thân thiết: “Công chúa cẩn thận.”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy miệng Hùng Lực mở rồi lại khép, trước mắt hiện lên hai hàm răng sáng của hắn, về phần hắn nói cái gì thì ta chẳng nghe được một câu nào.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tương Tư Khó Mở

Chung quy phụ thân vẫn rất yêu thương ta, thấy ta buồn bã khổ sở, cuối cùng đồng ý cho ta đến Đèn Trì thử thời vận. Nhưng mọi chuyện trên đường đi thì phải nghe theo sự an bài của Hùng Lực.

Ta cũng biết suy nghĩ của bản thân rất ngu ngốc. Phụ thân có thể đồng ý cho ta đi đã là sự khoan dung rất lớn. Chuyện mẫu thân qua đời luôn là nỗi đau lớn nhất trong lòng người. Mà nay người không ngăn cản ta đi gặp con trai Thiên Đế, khiến lòng ta áy náy không thôi.

Trước khi đi, tiểu Hỉ Thước đau thương khóc lóc cầu xin, hy vọng ta có thể dẫn theo nàng rời khỏi thành Tu La, đến núi Đan Huyệt để tìm hiểu tình hình kẻ địch.

Ta vốn không định trở về núi Đan Huyệt, nhưng nghĩ đến tộc Hỉ Thước bị tai bay vạ gió như vậy, quả thật bởi vì Đan Chu bị từ hôn ngay trong lễ cưới nên giận chó đánh mèo lên thân mấy con chim vô tội này, xét cho cùng thì cũng là một hạt quả ta ném mà gây ra huyết án, cho nên ta không thể tránh trách nhiệm.

Suy nghĩ một lúc, đành phải dẫn nàng ta theo.

Núi Đan Huyệt được bao phủ trong làn sương mù, Hùng Lực nhíu mày nhìn một hồi, do dự nói: “Công chúa, nơi đây oán khí rất nặng, vẫn nên để tiểu thần đi thám thính trước.”

Nói xong hắn đã muốn phi thân bay đi.

Ta vội vàng đưa tay giữa lấy ống tay áo của hắn, ngăn cản nói: “Hùng Lực tướng quân chậm đã, địa hình nơi này người không quen thuộc, vẫn nên theo ta đi. Từ nhỏ ta đã lớn lên ở nơi này, nhắm mắt lại cũng có thể mò được đường đi, đám mây mù này cũng không thể ngăn trở ta.”

Tiểu Hỉ Thước hóa thành hình người, là một tiểu nha đầu khoảng mười bốn mươi lăm tuổi, áo trắng váy đen, dáng vẻ sợ sệt nhút nhát, đôi mắt ướt ướt, đúng là tật xấu khó bỏ, bỗng nhiên lại chảy nước mắt, lúc này nhìn thấy ta và Hùng Lực tranh chấp, uất ức không tan, lại nhẹ nhàng khóc nước nở nói: “Công chúa và tướng quân không nên vì tiểu nữ tử mà tranh chấp như vậy, đều là lỗi của tiểu nữ.”

Nữ tử Tu La đều là dạng lanh lẹ, hiến khi rơi lệ. Hai mắt Hùng Lực mở to, ta lại kéo ống tay áo hắn, sợ hắn lại nói ra câu nào đó không xuôi tai chọc tiểu Hỉ Thước này càng khóc lớn hơn. Thấy hắn kiềm chế tính tình, ta liền khuyên nhủ tiểu nha đầu: “Tiểu Thước nhi đừng khóc, đều là lỗi của Bổn Tiên, Bổn Tiên không nên ngồi trên đụn mây xem náo nhiệt, không nên bất cẩn dùng hột trái cây ném trúng cầu Hỉ Thước.”

Nàng ta nghe xong lời này thì càng khóc lóc thảm thiết. Mặc dù lòng ta có chút áy náy, nhưng không chịu nổi tiếng gào khóc dữ dội của nàng ta, sợ sẽ dẫn dụ đám lính Điếu Tộc tuần núi đến, lòng ta đành hạ quyết tâm hơi độc ác, niệm thuật định thân giữ nàng ta đứng yên tại chỗ.

Tiếng khóc bỗng nhiên dừng lại. Khoảng gian mà Hùng Lực tràn đầy ý cười, thở dài: “Vương thượng nói công chúa rất tinh nghịch, lời ấy quả nhiên không sai.”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, một là không làm, nếu đã làm thì làm cho trót, dứt khoát biến tiểu Hỉ Thước thành trái cây, nhét vào trong tay áo rồi vui vẻ nói: “Như vậy thì ổn rồi, nếu cứ khóc nữa thì lỗ tai bỗn Tiên cũng không bảo toàn nổi.”

Lại nghĩ tới chuyện khi còn ở Thiên Giới, bị Nhạc Kha biến thành quả anh đào, không khỏi cảm thấy buồn bã, ngay cả ý cười cũng giảm bớt, dẫn theo Hùng Lực mò mẫm đi về hướng Phượng Tê Cung.

Trong Phượng Tê Cung, ta từng đi qua đây không dưới ngàn vạn lần, nhắm mắt cũng có thể đi vào bên trong. Đợi đến khi ta dắt theo Hùng Lực vào trong tấm điện của Đan Chu thì chỉ nghe trong điện liên tục vang lên tiếng thét bi thảm, giọng nói ngoan độc của Đan Chu lờ mờ vang vọng trong đám sương mù: “Tiện nhân! Tiện nhân! Cho ngươi quyền rũ thái tử này!”

Tiếng nữ tử cầu xin tha thứ kia rất xa lạ, ta và Hùng Lực liếc nhìn nhau, hắn hơi lắc lắc đầu, chắc là chẳng ưa gì chuyện Đan Chu gây nên. Hắn liền ẩn thân rồi lách mình rảo bước tiến vào trong điện.

Ta theo sát sau lưng hắn, cũng thực hiện một quyết ẩn thân, vừa tiến vào điện đã ngửi thấy mùi máu tươi rất đậm, nhìn phía dưới chân không khỏi kinh hãi, vài tiên nga đang nằm ngổn ngang trong điện, nhìn kỹ thì đều là những con chim có pháp lực thấp kém đã bị Đan Chu đánh đến hấp hối. Giờ phút này nàng ta đang đánh một nữ tử mặc trang phục không giống đám tiên nga, xem ra còn rất trẻ con, tựa như cô gái chỉ khoảng mười ba mươi bốn tuổi, giọng nói non nớt, mặc dù đang bị đánh, lại vẫn tranh cãi nói: “Công chúa chính là đại diện cho Điếu Tộc ta, sao lại sát hại đồng bào?”

Ta thấy con chim nhỏ này có vài phần khí khái, mặc dù bị Đan Chu đánh, thắt lưng vẫn rất thẳng, một thân áo choàng thuần trắng, trên người vết máu loang lổ, tiếng thét thê thảm nghe được ban nãy cũng do cung nga khác kêu lên. Ta không khỏi cảm thấy kỳ quái, dùng tiên pháp quan sát kỹ thì khó tránh ngây ngẩn cả người.

Con chim nhỏ trước mặt này cũng không phải chim chóc tầm thường, mà chính là một con Thất Linh Kim Phượng (phượng hoàng vàng có bảy cọng lông đuôi).

Thất Linh Kim Phượng xuất thân cao quý, bình thường khó gặp, nhìn thấy ở núi Đan Huyệt cũng có thể xem là kỳ tích.

Mặc dù nguyên quán của Phượng Hoàng ở núi Đan Huyệt, nhưng tổ tiên cũng không phải là nhất mạch

đơn truyền, chỉ là tộc trưởng Đèo Tộc chỉ có thể có một, những con chim Phượng Hoàng không thể kế thừa chức vị tộc trưởng thì phân tán khắp nơi, trăm ngàn năm khó được một lần trở về núi Đan Huyệt. Không giống như ngoại tổ mẫu, sinh thời chỉ có hai đứa con gái, một vị chân thân chính là Phượng Hoàng, một vị chân thân là chim Loan, chức vị tộc trưởng này thật sự không có gì để bàn cãi.

Sắc mặt Đan Chu dữ tợn, tức giận nói: “Ngươi còn dám tranh luận?”

Phượng Linh trong tay như mưa rơi xuống, chỉ trong thoáng chốc, tiểu Kim Phượng kia liền đau đớn nói không nên lời, cắn răng đau khổ chống đỡ.

Ta không dành lòng, muốn giúp đỡ tiểu Kim Phượng một lần, tạo ra một tầng tiên chướng ở bên ngoài điện rồi hiện nguyên hình bước vào sâu trong điện, cười nói: “Tỷ tỷ làm gì vậy? Cùng lăm chỉ là bị một nam nhân vứt bỏ thôi mà, tội gì phải trút giận lên một tiểu nha đầu chúa?”

Ta vừa âm thầm đề phòng, vừa tiến đến đỡ tiểu Kim Phượng.

Hùng Lực cũng hiện thân, đi theo sau ta một tấc cũng không rời.

Cho dù Đan Chu suy tính thế nào cũng không ngờ ta lại hiện thân, toàn thân run run, cơ mặt vặn vẹo, khuôn mặt từ trước đến nay vốn xinh đẹp tuyệt trần giờ phút này vô cùng thê thảm, ta nhắm mắt lại, lúc trước sao ta lại có thể cảm thấy nàng ta xinh đẹp cơ chứ? Gương mặt xấu xí như vậy, cho dù khoác lên bộ y vũ nhiều màu cũng chỉ lộ ra khí chất dung tục.

Tiểu Kim Phượng kia tựa vào trong lòng ta, cố gắng ngẩng đầu lên, cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ tương trợ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay vô cùng tái nhợt, nhưng ngũ quan tinh xảo không thua Đan Chu, lại lộ ra ý chân thành khiêm nhã.

Mất một lúc lâu Đan Chu mới nói: “Thanh Loan, con tiện nhân nhà ngươi còn dám trở về? Dám hủy đi hôn lễ của ta, vậy nạp mạng bồi thường đi!”

Tiểu Hỉ Thước bị ta biến thành trái cây đặt trong tay áo bỗng nhiên nhúc nhích động đậy, rõ ràng đã nghe được lời nói của Đan Chu. Ta một tay kéo Tiểu Kim Phượng đi, một tay đè tay áo lại, cười nhạo: “Đan Chu, mặc dù tỷ là công chúa cao quý, nhưng cách thức hành sự lại chẳng khác gì tà ma ngoại đạo, lòng dạ đen tối thủ đoạn ác độc. Ta thấy con người Lăng Xương thái tử kia mặc dù hoa tâm, nhưng khả năng nhìn người lại rất tốt! Liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn thấu bản chất con người, may mà không lấy tỷ về nhà, bằng không—” Lời còn chưa dứt, Đan Chu đã vung phượng linh lên, Hùng Lực nhào đến cản nàng ta, bàn tay nâng lên cao rồi đánh mạnh xuống, chỉ nghe “Ba” một tiếng, nửa mặt Đan Chu đã phồng lên.

Hắn còn chưa hả giận, tát thêm một cái bên má kia, mới khinh miệt nói: “Dám nhục mạ công chúa Tu La bọn ta, cùng lăm chỉ là một con Phượng Hoàng nho nhỏ, lại nhục mạ công chúa Tu La tộc ta, tất nhiên sẽ san bằng núi Đan Huyệt của ngươi!”

Ta trợn mắt há hốc mồm, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày có người ra mặt thay ta trừng trị Đan Chu. Nhưng thấy hai má nàng ta sưng phồng, tóc tai bù xù, cất tiếng kêu đinh tai: “Mẫu thân, mẫu thân –” Vừa khóc vừa xông ra ngoài.

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, thầm oán nói: “Hùng Lực, thật không biết thương hương tiếc ngọc. Ra tay với nữ tử lại độc ác như vậy. Chung quy cũng nên để lại cho nàng ta vài phần thể diện chứ? Tốt xấu gì nàng ta cũng được coi là công chúa Điểu Tộc.”

Không ngờ Tiểu Kim Phượng trong lòng ta ngang đầu lên, khinh thường nói: “Nàng ta làm sao có nửa phần uy nghi của một vị công chúa?”

Mỗi hôi lạnh từ trán nàng ta nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất, bốn taraf trông thấy quả thật có chút đau lòng, cầm khăn lau cho nàng, nàng cảm kích nói: “Đa tạ tỷ tỷ!”

Đan Chu gào khóc chạy đi, nhưng lại không có cách nào ra khỏi kết giới. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt nhìn ta, bối nhào đến giống như muốn ăn thịt người, hé lèn kinh thiên động địa: “Thanh Loan, ta liều mạng với con chim hoang dã nhà ngươi!”

Ta ôm lấy Tiểu Kim Phượng nhún người nhảy lên, tiện tay hóa ra một tấm gương ném qua, lắc đầu nói: “Đan Chu, tỷ nhìn lại bộ dạng điên loạn của tỷ đi! Tiểu Kim Phượng nói đúng, bốn taraf là công chúa cao quý của tộc Tu La, nhìn chung vẫn phải chừa lại vài phần mặt mũi cho Tu La phụ thân, tránh cho con gái của phụ thân mới ra cửa đã bị người ta đánh.”

Tấm gương chậm rãi di động trong không trung rồi bay thẳng đến trước mặt nàng ta, Đan Chu nhìn vào trong gương, lại giống như điên lên, lớn tiếng thét chói tai, phượng linh vung lên đánh nát tấm gương.

Ta kéo Hùng Lực chạy ra ngoài điện: “Lúc này không đi, chẳng lẽ còn chờ bị đánh mới đi sao? Nếu như ta đoán không lầm, tầm khoảng nửa canh giờ nữa, cơn tức giận của Đan Chu giảm xuống, dù cũng sẽ tới thu thập tàn cục.”

Hùng Lực cười nói: “Cẩn tuân chỉ dụ của công chúa!”

Ta kéo Hùng Lực, ôm Tiểu Kim Phượng trong lòng, theo đường cũ rời đi. Ra khỏi Phượng Tê Cung thì nghe một tiếng khóc thảm thiết, vang tận mây xanh. Đúng là giọng của Đan Chu.

Từ sau khi ra khỏi Trần Tiên Tháp, tiên lực của ta vô tình tăng thêm mấy vạn năm, tiên chưởng ta tạo đương nhiên Đan Chu không thể xông ra. Do vậy chỉ có một khả năng, dù phá tiên chưởng, cứu Đan Chu ra.

Ta gọi đám mây lành đến, cùng Hùng Lực và Tiểu Kim Phượng, nhanh như chớp rời khỏi núi Đan Huyệt.

Tiểu Kim Phượng được ta cứu ra nhưng cơ thể vẫn mệt mỏi, thần trí không rõ ràng. Ta và Hùng Lực ngừng lại trên đường, qua đêm trong một sơn cốc nhỏ, dùng tiên lực giúp nàng hạ sốt. Nhưng Đan Chu ra tay rất ngoan độc, trọng thương trên người nhất thời nửa khắc cũng không thể lành lại được, chỉ có thể chờ đợi miệng vết thương từ từ kết vảy.

Tội nghiệp nàng chỉ là một tiểu cô nương tựa như nụ hoa nhỏ, nếu không có ta và Hùng Lực đến cứu đúng lúc thì sớm đã tàn lui rồi. Sau khi Tiểu Hỉ Thước được ta hóa về hình người, tuy rằng bất mãn không cho nàng ở lại núi Đan Huyệt thám thính tình địch, nếu có cơ hội tốt thì sẽ báo thù. Nhưng sau đó, khi giúp ta thay quần áo cho Tiểu Kim Phượng, thấy toàn thân Kim Phượng gần như không một mảnh da nào lành lặn thì tròng mắt tiểu Hỉ Thước nhanh chóng long lanh đẫm lệ, từng giọt nước mắt theo từng tiếng rên rỉ không ngừng của Kim Phượng mà rơi xuống.

Buổi trưa ngày thứ hai, ta chỉ huy Hùng Lực công tiểu Kim Phượng đang hôn mê bất tỉnh đến cửa phủ đệ của Điền Trì giao vương. Chẳng qua đã hơn hai trăm năm chưa từng đến, tiểu đồng giữ cửa kia cũng xa lạ, không nhận ra ta, ngăn cản đoàn người chúng ta lại, không cho vào cửa.

Mấy ngày nay tâm tình của ta không ổn định, khí huyết lại khô cáu, chỉ là đang kiềm chế không bộc phát mà thôi. Tiểu đồng kia mồm mép ồn ào lộn xộn: “..... Tặc tử từ đâu đến, dẫn theo một tiểu cô nương nửa chết nửa sống, muốn lừa đảo vào Giao Vương phủ à? Còn không mau cút đi!?”

Hắn bị một chưởng của ta đánh bay. Mặc dù tức giận hắn vô lễ, nhưng xuống tay vẫn rất có chừng mực. Nào ngờ mông tiểu đồng kia vừa chạm đất thì có một đám tiểu đồng cùng tuổi chạy đến, đứa nào đứa nấy lăm lăm gãy gốc trên tay, đòi đánh đòi giết chạy đến.

Hùng Lực muốn đặt Kim Phượng xuống, ta lắc đầu nói: “Ngươi cứ yên tâm chờ tức giận, cùng lăm chi là mấy tiểu đồng mà thôi, đúng lúc có thể giúp ta luyện tập.”

Nếu là trước kia, ta sẽ khinh thường không thèm so đo với đám tiểu đồng này. Nhưng mấy ngày gần đây nhiều chuyện khiến ta phiền muộn, lúc đầu bị tiểu đồng kia mắng chửi, lời lẽ khó nghe nên mới dấy lên lửa giận trong lòng, hiện giờ ta liền nhảy vào đánh đám tiểu đồng đó, lại bắt bọn chúng xếp chồng thành lớp, lấy chân đạp lên lưng một tiểu đồng, hét lớn: “Giao Vương, còn không ra sao? Ông không muốn xem thử gần đây ta tu luyện ra sao à?”

Chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp trong trẻo bảo: “Tam thúc, để con thay thúc ra xem thử kẻ nào to gan, dám đến giương oai trước cửa phủ của thúc?”

Cả người ta như bị điện giật, thoảng chốc si ngốc đứng tại chỗ, ngay cả chân đang đạp trên lưng tiểu đồng cũng quên đặt xuống đất.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thiên Sơn Như Mộng

Có tiếng bước chân nặng nề, một nam tử trẻ tuổi từ từ xuất hiện phía phủ đệ của Điện Trì Giao Vương, cảm giác mơ hồ như chỉ mới ly biệt ngày hôm qua, ý cười trêu chọc bên khoe môi, mày kiếm mắt phượng, ngọc đai kim quang, tay áo tung bay trong gió, yên lặng mà bước đến.

Một chân ta đang đạp lên lưng của đám tiểu đồng, bộ dạng cực kỳ luống cuống, sau khi sự việc xảy ra, có lẽ vẫn còn có chút si ngốc, ngờ ngơ ngắn ngủn hờn, lại nhớ tới thái độ của phụ thân, bản thân nghĩ hết cách mới có thể gấp lại hăn, hốc mắt đỏ lên, cơ hồ rơi lệ. Thế nhưng hăn trông thấy bộ dạng ta thế này, ý cười nơi mắt mặc dù chưa từng mất đi, nhưng lại nghiêm nét mặt, quay đầu ra sau nói: “Tam thúc, ra đây đi, con thấy a đầu đánh đá này có chút quen mắt!”

Điện Trì Giao Vương từ sau lưng hăn đột ngột xuất hiện, lập tức bày ra gương mặt tươi rói: “Thanh nha đầu, sao lại rảnh rỗi tới đây? Hơn hai trăm năm không gặp, xem ra càng lúc càng tiến bộ.”

Ta miễn cưỡng thu hồi lại cảm giác yếu đuối, trong lòng băn khoăn, cuối cùng nghĩ tới một điểm: Nhạc Kha tên nhái này mắc chứng hay quên, hiện giờ một hôn vân còn bị trấn giữ trong thạch thất Đông Hải, bệnh này nhất thời sẽ chẳng thể nào khỏi được. Nặn ra một nụ cười yếu ớt, thăm hỏi: “Giao Vương bắt vô âm tín a? Cũng đã hai trăm năm không gặp, thấy Giao vương cơ thể vẫn kiện khang.”

Đôi mày của Giao vương khẽ nhếch một chút, cười nói: “Thanh nha đầu không phải cũng có tiến bộ đó sao? Mới đến đã đem tiểu đồng giữ cửa của ta đánh cho rơi bời hoa lá, còn chơi trò xếp La Hán 1nữa.”

1: người này chồng lên người kia.

Ta lúc này mới nhớ tới bản thân hình như có chút thất lễ, nhưng đám tiểu đồng trông cửa thật sự đáng giận mà, mở miệng khép miệng cứ coi ta như tặc tử, ta há có thể nuốt trôi cục tức này? Nhưng nghĩ tới việc Nhạc Kha lại quên ta rồi, trong lòng liền đau đớn quặn thắt, như thể ăn phải Hoàng Liên, nhưng cũng không nghĩ sẽ vô duyên vô cớ vì mấy tiểu đồng này mà chịu thiệt, liền thu chân lại, đám tiểu đồng đó ai ui lồm cồm bò dậy. Ta cười ngắn ngoén nói: “Lời này của Giao vương là sao? Thanh Loan lý nào lại là một con chim không hiểu lễ nghĩa như vậy? Thanh Loan mặc dù chỉ là một địa tiên nho nhỏ, nhưng khách đến cửa cần phải tôn trọng phép tắc, biết phép lịch sự, không thể há miệng tặc tử ngậm miệng tặc tử cứ thế mà gọi loạn.”

Tiểu đồng đó bị ta đè nǎm bên dưới những tiểu đồng khác, gương mặt sờm đã sung huyết đỏ ửng lên. Vất vả lắm mới ngồi dậy được, gương mặt đỏ hồng mới vừa nhạt bớt một chút, nghe thấy lời này lại đỏ lựng lên như gan heo.

Giao vương nhìn nhìn ta, bị ta hung hăng trừng mắt nhìn lại, lập tức quay đầu quan sát tiểu đồng gương mặt hãy còn đang đỏ bừng đó. Thấy tiểu đồng cũng có chút không tự nhiên, có vẻ như bị ta nói trúng, tức thì quắc mắt liếc hắn, tức giận nói: “Ngay đến giữ cửa cũng làm không xong, ngươi đồ vô dụng này còn giữ làm gì?” Nói rồi điểm một cái, tiểu đồng ấy tức thì biến thành một con cá kim tiền, trên cơ thể màu đỏ hồng điểm hơn chục chấm đen lốm đốm, đáng vẻ có chút thú vị.

Giao vương kế đó cười nói: “Thanh nha đâu đừng giận. Hai trăm năm không gặp, mới tới cửa đã nỗi giận rồi, không đáng không đáng! Nhìn xem, ta đã biến tên tiểu đồng này về nguyên thân rồi, có thể giải cơn giận của ngươi chưa?”

Ta biết Điền Trì Giao vương làm vương nhưng lại không hề kiêu ngạo, phàm là những người hợp tính, tất cả đều đối xử ngang hàng, nếu như ta còn nghiêm nét mặt, không chừng y sẽ thật sự nhận lỗi ngay tại nơi này. Vị Giao Long này chính là Tam đệ của Đông Hải Long Vương, chỉ vì năm đó mắc phải nợ phong lưu, nhưng lại không chịu cưới những tiên tử bị mình trêu ghẹo về nhà nên mới bị phụ vương của y phạt trấn giữ Điền Trì, cả đời này không được phép đặt chân đến Đông Hải Long Vương phủ.

Thiên sơn như mộng, vạn lý thành hàng.² Người mà ta nhớ thương, hiện giờ rõ ràng đang đứng trước mặt ta, nhưng hắn đã quên ta rồi, gương mặt ngập tràn ý cười, đứng ở bên cạnh xem nào nhiệt. Ta nhịn lại nhịn, cuối cùng đem nghi vấn nuốt xuống, cười nhạt nói: “Thanh Loan vô tình cứu được một con thất linh kim phượng, đúng lúc ở chốn hoang vu không nơi trú ngụ, ngang qua Điền Trì, muốn mượn quý phủ của Giao vương để Tiểu Kim Phượng này dưỡng thương.”

Trải muôn dặm đường trường, vượt qua muôn nghìn núi, cảm giác như một giấc mộng

Hùng Lực ôm Tiểu Kim Phượng, cúi đầu gọi ta: “Công chúa...”

Điền Trì Giao vương vỗ tay vui mừng: “Thanh a đầu thế nhưng hiện giờ đã làm công chúa của tộc Tu La rồi. Mấy hôm trước Bổn vương còn nói đó là lời đồn, cũng không thể tin được. Thì ra chuyện này là thật?”

Ta gật gật đầu, lướt mắt nhìn Nhạc Kha, nhưng thấy trong đôi mắt phượng của hắn dường như có tia mơ hồ, trong lòng chỉ cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau đớn. Ta từng thức suốt đêm không ngủ, lo lắng hắn ở Thiên giới bị người ám toán, chẳng những không thể cứu được Trắc phi nương nương mà còn liên lụy đến tính mạng của bản thân. Khi ấy cũng chưa từng mong mỏi tương lai của chúng ta có thể sống chết không rời. Chẳng qua là một lòng tưởng nhớ, vô tình quyến luyến, đến bây giờ không thể vãn hồi.

Điền Trì Giao vương tiến lên hai bước, hết nhìn lại nhìn nơi ngực Hùng Lực, kinh hỉ nói: “Tiểu phượng hoàng này thế nhưng lại là thất linh kim phượng hiếm có. Xem ra trời cao đã có ý, tộc trưởng Điều tộc cũng đã đến lúc nên thay đổi rồi.”

Ta thu lại tâm tình, ngạc nhiên nói: “Thất linh kim phượng này có gì đáng coi trọng như vậy?”

Giao vương vẫn liếc nhìn chằm chúa Tiểu Kim Phượng, nói: “Chuyện này có liên quan mật thiết đến Phượng tộc. Nghe nói loài tôn quý nhất Phượng tộc chính là thất linh kim phượng. Phượng hoàng bình thường, giống như tộc trưởng Xích Diễm hiện tại cũng chỉ có ngũ linh. Vị trí Tộc trưởng Điều tộc vốn dĩ chỉ truyền cho thất linh kim phượng. Mẫu thân của ngoại tổ mẫu ngươi chính là thất linh kim phượng. Sau khi bà ấy sinh hạ ngoại tổ mẫu ngươi thì lại đi yêu một nam tử tộc Cửu Vỹ Hồ, bỏ chồng bỏ con, bỏ cả vị trí tộc trưởng, trốn đi với Cửu Vỹ Hồ này. Sau đó bà ấy với Cửu Vỹ Hồ lại sinh một tiểu phượng cũng là thất linh kim phượng. Ngoại tổ mẫu ngươi mặc dù chỉ là phượng hoàng ngũ linh, nhưng lúc đó trong tộc e ngại nữ nhi của Cửu Vỹ Hồ danh bất chính ngôn bất thuận, vì vậy không đồng ý để nàng ta làm tộc trưởng, mới để Ngoại tổ ngươi mẫu làm chức trưởng tộc này. Chỉ là từ sau thời ngoại tổ mẫu ngươi, Phượng tộc càng lúc càng lụi tàn. Bà ấy sinh hai nữ nhi, một là phượng hoàng, một lại là chim loan. Xích Diễm càng tệ hơn, cũng chỉ sinh được một con phượng hoàng đẻ. Nhưng thất linh kim phượng này cũng ít gặp, đương nhiên là con cháu của Cửu Vỹ Hồ và bà cố của ngươi rồi.”

Trong lòng ta chợt lạnh, phỏng đoán: “Giao vương nói vậy, lẽ nào dì cũng đã biết được chuyện cũ? Cho nên mới để Đan Chu xuống tay sát hại Tiểu Kim Phượng này?”

Tiểu Kim Phượng khẽ đau đớn rên lên một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn đỗ mồ hôi ròng ròng, trông rất đáng thương.

Giao vương kinh ngạc nói: “Ngươi nói Tiểu Kim Phượng này chính là bị Đan Chu đánh đến nôn nỗi này?”

Ta gật gật đầu, vừa bảo Hùng Lực đi vào trong Giao Vương phủ vừa nói: “Ta đi đến núi Đan Huyệt một chuyến, ngầm thấy Đan Chu đang đánh giết Tiểu Kim Phượng này, nhất thời phẫn nộ liền ra tay giải cứu.”

“Núi Đan Huyệt...” Nhạc Kha cất cao giọng khiến ta thất kinh lảo đảo một cái, ngừng lại, toàn thân cứng đờ. Thế nhưng hắn lại như không có gì, rảo bước hướng về phía trước.

Điền Trì Giao vương tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, lại nhìn nhau ta, tiến lên trước một bước, dẫn một hàng người hướng khách phòng trong phủ mà đi.

Vì trong lúc vô tình cứu Tiểu Kim Phượng, ta mới mượn cơ ở lại nơi này. Nhưng trong lòng thống khổ, cũng không biết còn có thể gặp Nhạc Kha được mấy lần. Hắn lại không nhớ chuyện trước đây, thật sự khiến người đau lòng.

Qua ngày thứ hai thì Tiểu Kim Phượng tỉnh lại, ta tận tình gắng hỏi mới biết, luận theo bối phận, nàng và ta chính là chị em họ cùng tổ mẫu. Bà cố của chúng ta và ông cố của nàng sớm đã quy tiên, ngay cả tổ mẫu (bà nội) của nàng cũng đã tạ thế. Trước mắt người coi quản mọi chuyện trong nhà chính là mẫu thân nàng. Chỉ vì dạo gần đây mẫu thân nàng trong lòng không yên, nhiều lần mơ hồ có dự cảm núi Đan Huyệt bị ngoại địch xâm chiếm, gặp phải kiếp nạn lớn, cho nên mới sai nàng đi dò thám.

Tiểu Kim Phượng từ trước đến nay chưa từng xa nhà, lại thêm tính tình bộc trực thăng thắn, lúc đến núi Đan Huyệt, chỉ thấy trên núi oán chướng mịt mù, sốt ruột xông vào, kinh động đến Điều tộc tuần tra núi, bị bắt áp giải đến chỗ dì.

Dì nhìn nàng, cũng chỉ đơn giản hỏi một vài chuyện, lại nói trong nhà chỉ có duy nhất một nữ nhi, chính là đường tỷ của nàng, mấy ngày trước vừa bị hối hôn, tâm trạng buồn bức phiền não, lại không có người bên cạnh, thấy nàng tuổi nhỏ nhanh nhẹn khôn khéo, muốn nhờ nàng bầu bạn với nữ nhi mình.

Trong lòng ta cười lạnh: Đan Chu hà cớ gì phải cần có người bầu bạn cơ chứ? Chiêu mượn đao giết người này của dì quả thực quá khéo. Dì biết rõ Đan Chu thường ngày quen thói đánh đập cung nga, lần này bị hối hôn lại càng ra sức phát tiết, đẩy Tiểu Kim Phượng tới đó, chính là rắp tâm muốn giết!

Đôi mắt Tiểu Kim Phượng lộ nét kinh hãi, thân mình nho nhỏ run rẩy một hồi, nghĩ lại mà sợ nói: “Muội đâu biết vị đường tỷ này lại tàn nhẫn hung ác như vậy chứ?”

Tuổi nàng còn nhỏ, chỉ cho rằng việc bị đánh đập thô bạo là chuyện đáng sợ nhất, nào biết điều đáng sợ nhất chính là cảm giác vô vọng thê lương trong lòng, như tình cảnh ta hiện tại giữa ta và Nhạc Kha. Ta chung tình với hắn, hắn rõ ràng cũng một lòng đối với ta, thế nhưng gặp nhau lại như người xa lạ. Trong lòng đau đớn cơ hồ rò máu, nhưng nỗi đau này lại không cách nào nói được nên lời, lại thêm ngại Tu La phụ thân, không thể cùng hắn cầm sắt hòa minh tương thân tương ái, cũng chẳng còn gì vui thú, thống khổ vô cùng.

Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, an ủi: “May mắn là hiện tại muội đã rời khỏi núi Đan Huyệt, không cần phải sợ nữa rồi. Đợi đến khi thương thế lành thì về nhà đi a.”

Tiểu Kim Phượng cảm kích nói: “Đa tạ Loan tỷ tỷ, bằng không lại thêm ba ngày nữa, muội có thể không chịu đựng nổi.”

Giờ ta mới biết, trước lúc ta và Hùng Lực xông vào trong điện, nàng đã bị đánh đập ba ngày, quả thực là đáng thương!

Ngoắc tay gọi tiểu Hỉ thưốc, bảo nàng chăm sóc tiểu kim phượng cho tốt, lúc này ta mới đi đến chỗ của Điền Trì Giao vương. Chẳng qua là vì rất muốn gặp Nhạc Kha mà thôi.

Giao Vương chiếm hai biển đông và nam hải, lại nhẫn chìm một phần ba nhân giới, ép bức đến độ Đông Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương không thể không nương nhờ vào Tam đệ Điền Trì Giao vương. Phủ của Điền Trì Giao Vương mặc dù không quá lớn như Đông Hải Long Cung, nhưng cũng được coi là nguy nga tráng lệ. Ta xuôi theo trí nhớ khi đến chỗ Điền Trì Giao vương trước đây, vừa mới bước qua một khu vườn đã nghe thấy trong vườn có tiếng nói chuyện cười đùa huyên náo, trộm thò đầu đi nhìn, thì ra là con gái nhỏ của Nam Hải Long Vương đang đùa nghịch. Một người nữa ngồi trên dây đu chính là Bích Dao. Chỉ mới mấy tháng không gặp, thế nhưng nàng đã tiêu tụy đến như vậy, đôi gò má gầy xop, dáng vẻ

yếu ớt, giống như một người phàm bị bệnh nặng, thê thảm đến độ không nỡ nhìn.

*Giao vương ở đây chữ Hán khác nhau:

Giao trong Điền Trì Giao vương là chữ: có nghĩa là Giao long, thuồng luồng, còn Giao trong Giao Nhân là chữ : nghĩa là cá nhám, cá mập. Để dễ phân biệt, Giao Vương cha của Ly Quang minh sẽ in nghiêng.

Người đứng bên cạnh nàng, chính là Nhạc Kha. Chỉ là gương mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm gì, cực kỳ lạnh nhạt, khiến ta vô cớ rùng mình ớn lạnh.

Ta biến thành một con cá nhỏ, nhẹ nhàng bơi qua, vừa vặn nghe được đoạn đoi thoại của huynh muội hai người họ.

Bích Dao gương mặt đẫm lệ nước nở nói: “Tam ca, ca thật sự không thể nói một câu thật lòng với muội sao? Ly Quang ca ca huynh ấy rốt cuộc thế nào rồi?”

Nhạc Kha nhíu mày nhìn nàng, mi gian hoàn toàn không có nét dịu dàng ấm áp như ngày xưa: “Sống chết của hắn thì có can hệ gì đến muội? Tiểu muội, chuyện này đừng nhắc đến nữa!”

Trong lòng ta chợt căng thẳng, không biết Ly Quang đến cùng xảy ra chuyện gì, lẽ nào còn dính tới sống chết?

Bích Dao tựa như hoàn toàn không một chút cảm kích, đột ngột bưng mặt òa khóc: “Phụ vương mẫu phi và các huynh ai nấy đều gạt muội, nếu không phải thân thể muội yếu ớt, muội nhất định cũng sẽ bỏ trốn với huynh ấy.”

Trên mặt Nhạc Kha chợt lóe lên nét giận dữ, lạnh lùng nói: “Cái chuyện đại loại như bỏ trốn này chung quy cũng cần phải lưỡng tình tương duyệt. Người trong lòng Ly Quang là ai, không phải muội không biết.”

Lời này của hắn, có chỗ nào giống với mắc bệnh hay quên?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ký Úc Mịt Mờ

Ta ở trong nước rùng mình một cái, mặc dù tức giận ngùn ngụt nhưng lại hướng về trước mà chạy trốn, chỉ nghe được Bích Dao yếu ớt thở dài: “Tam ca, trong lòng Ly Quang chỉ có Loan điểu, chuyện này ở Đông Hải cơ hồ không có con cá nào lại không biết.”

Nhạc Kha ngập ngừng một hồi, nói: “Hôm nay có một Loan Điểu tự xưng là Thanh nhi đến phủ của Tam thúc.” Thấy Bích Dao bất ngờ thảng người dậy, hắn ngờ vực nói: “Vì sao ta nhìn thấy Loan điểu này rất quen mắt, tự dưng cảm thấy đối với ta rất gần gũi thân thiết.”

Bích Dao mặt mày trắng bệch, lắc đầu phủ định: “Tam ca, ca nhất định là đạo gần đây ở Thiên giới lại nhìn thấy tiên tử nào đó hợp ý, mới thấy...mới thấy Loan điểu này có chút quen thuộc.”

Trong đầu ta “Boong” một tiếng, ngã ngay tại chỗ, cảm giác thất vọng tăng lên gấp bội. Thì ra hắn không chỉ quên chuyện trước đây mà ngay đến sự tồn tại của ta cũng xóa sạch, nhưng so với quá khứ còn bi thảm hơn. Chí ít hắn còn nhận ra ta.

Nhưng Bích Dao lại sống chết phủ nhận sự tồn tại của ta, chuyện này có chút kỳ lạ. Không điều tra rõ ràng, cho dù ta với Nhạc Kha từ nay về sau gặp nhau như người xa lạ, nhưng cũng khiến khúc mắc trong lòng ta khó mà tháo gỡ, buồn bức không vui.

Nhạc Kha nhíu mày suy tư hồi lâu mới chậm rãi nói: “Tiểu muội, ta chung quy cảm thấy....cảm thấy Loan điểu đó với ta có chút liên quan.”

Bích Dao bình tĩnh nhìn hắn một hồi, giống như không còn cách nào khác: “Được rồi. Tam ca, nếu như huynh thực sự phải biết, muội sẽ nói cho huynh biết. Muội trước đây có nói với huynh về ý trung nhân trong lòng Ly Quang, chính là Loan điểu này. Chẳng qua Thanh Loan và Ly Quang vui vẻ bên nhau, nhưng Tam ca cũng một mực thầm lặng nảy sinh tình cảm với nàng, có điều chỉ rơi vào kết cuộc buồn bã chán chường.”

Nhạc Kha do dự hết nửa ngày mới gật gật đầu: “Ta biết rồi, không cần tiểu muội phải bận tâm nữa.”

Bích Dao dường như cực kỳ lo lắng, liên tục dặn dò: “Tam ca huynh có điều không biết. Hiện giờ Loan Điểu này trở thành công chúa của tộc Tu La, cùng với Thiên giới không hề qua lại, chiến sự không chừng sẽ nổ ra. Giao tộc lại chiếm đóng nhân giới, Ly Quang ca ca...Muội mặc dù lo cho huynh ấy, nhưng cũng biết huynh ấy và Loan điểu này mới xứng đôi. Vì vậy ca ca nếu có gặp lại Loan điểu này, nhất định phải cách xa nàng ta một chút, vạn nhất cũng không thể nói chuyện nhiều.”

Ta trợn to đôi mắt cá vàng, cật lực trừng mắt nhìn nàng. A đầu chết tiệt này dám mở to mắt nói dối. Bản thân lo sợ bị Giao tộc vạ lây liên lụy bản thân cũng thôi đi, lại còn bịa điệu đặt chuyện lừa gạt Nhạc Kha.

Từ lúc ở Thiên đình chia tay với hắn, ta luôn lo lắng hắn xảy ra chuyện bất trắc, chẳng những không cứu được mẫu thân mà ngược lại còn mất mạng. Hiện giờ nghe nói Trắc Phi nương nương đã được cứu thoát, đây đúng là chuyện tốt, nhưng chứng hay quên của hắn chẳng những tái phát mà còn trở nên trầm trọng. Cũng không biết trong đó có nội tình gì đây.

Nhạc Kha với Bích Dao sau khi nói lời tạm biệt thì ra khỏi hoa viên. Ta ở đây chẳng có gì vui, lại muốn thử thăm dò xem Nhạc Kha liệu có tin lời Bích Dao hay không, liền một đường bám theo phía sau, thấy hắn bước qua một con đường nhỏ quanh co, ra tới cổng thùy hoa², băng qua hành lang, hướng phía sân trong mà đi, vội vội vàng vàng hiện về chân thân, ai ui một tiếng, ngã xuống ven đường.

2cửa thùy hoa; cửa núm tua (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lửng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

Trước mắt xuất hiện một đôi tay đem ta ôm vào trong ngực, nhưng rồi lại bất ngờ đẩy ra, gương mặt tuấn tú của người đó nhất thời đỏ ửng, ngơ ngơ ngác ngác nhìn bàn tay mình, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ không thể lý giải nổi, lẩm bẩm nói: “Sao lại có thể như vậy?”

Ta đã lâu không gặp Nhạc Kha, thế nhưng hắn lại hoàn toàn quên ta, vốn dĩ nên là một chuyện khiến ta cảm thấy bi phẫn chua xót, thương cho thân mình, nhưng giờ phút này gương mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, dáng vẻ tay chân luống cuống có vài phần thú vị, khiến ta mỉm cười vui vẻ: “Tam điện hạ cảm thấy bản thân làm ra hành động này quá đỗi thành thạo, thắc mắc không hiểu nổi sao?”

Hắn gật gật đầu.

Ta bày ra nét mặt có vài phần oán giận: “Tiểu tiên mặc dù là hôn thê của Ly Quang Điện hạ, nhưng trước đây Tam điện hạ với tiểu tiên...với tiểu tiên đã có hành vi vợ chồng...” Nếu như Bích Dao muốn đổi trắng thay đen, ta sao lại không thuận theo lời nói của nàng mà chỉnh sửa một chút?

Nếu Nhạc Kha đã mất đi ký ức, hoàn toàn không nhớ chuyện trước đây, hắn nhất định sẽ chỉ tin tưởng vị muội muội này, cho dù ta có nỗ lực thế nào thì cũng sẽ không đạt được kết quả gì, không nên đi ngược với lời của Bích Dao, chỉ bằng dựa trên lời bịa đặt của nàng mà thêm thắt vài câu, khơi gợi lên những chuyện đã trải qua của Nhạc Kha trong khoảng thời gian này mới là điều quan trọng nhất.

Quả nhiên, lời này khiến Nhạc Kha dừng bước không đi nữa, nét mặt hoảng hốt, lông mày cau lại một chữ, đích thực là bộ dáng đã quên rồi.

Ta vừa cực kỳ căm ghét lại vừa yêu thích vô cùng dáng vẻ này của hắn. Chỉ cảm thấy hắn ngây ngô ngốc như vậy cũng hết sức đáng yêu. Nếu như ta đã nảy ra ý định ức hiếp hắn lần nữa, đương nhiên sẽ

càng điêu luyện. Vì vậy lã chã chực khóc: “Tam điện hạ không tin Thanh Loan, lẽ nào ngay cả bản thân cũng không tin?”

Hắn không biết nội tình, chỉ một mực đâm đầu vào cái bẫy ta giăng: “Ta đương nhiên tin tưởng chính mình.”

Ta kéo váy lên, hắn vội vàng che mắt lại, hiện giờ thật sự rất có quy củ, không hề bừa bãi như trước đây, ta kỳ thực hi vọng hắn cứ biết phép tắc như vậy, ngốc một chút cũng không sao. Võ vỗ cánh tay hắn, oán trách: “Tam lang trước đây chỉ sợ Thanh Loan yêu thích Ly Quang, vật bên ngoài không thể buộc được trái tim, nhưng vẫn đi xin Nguyệt Lao thay hai người chúng ta buộc một sợi tơ nhân duyên. Không tin chàng nhìn xem.”

Vốn dĩ gọi hắn một tiếng “Tam lang”, trong lòng ta không khỏi thấp thỏm, lại pha lẫn một cảm giác ngọt ngào không thể nói được thành lời, nếu như lúc này hắn tỉnh táo, nghe thấy ta gọi như vậy không chừng sẽ vui mừng đến phát điên ấy nỉ? Nhưng lại thấy hắn ngốc nghếch không trả lời, trong lòng mất mát vô cùng, có điều vẫn chờ hắn hồi đáp.

Nhạc Kha mở to mắt chăm chú quan sát, cúi đầu nhìn sợi tơ hồng nơi chân ta, lại kinh ngạc kêu lên: “Tơ nhân duyên này chẳng phải là chỉ có phàm nhân mới buộc sao? Thế nào mà tiên tử cũng buộc?”

Ta thâm tình nhìn hắn, biết rõ hắn không nhớ rõ, nhưng chỉ hi vọng sau này hắn nhớ lại chuyện hôm nay, sẽ vẫn nhớ được ánh mắt của ta, tình cảm trong mắt của ta. Dịu dàng nói: “Đây là Tam lang tự mình xin Nguyệt Lão buộc cho chàng và ta. Không tin chàng thử nhìn trên cổ chân trái mình xem.”

Hắn ngờ vực đẩy áo choàng ra, kéo ống quần dài, đích thực nơi cổ chân ẩn hiện một sợi tơ hồng mỏng manh, mơ hồ ẩn giấu dưới mạch máu hồng bên dưới da thịt, màu sắc cũng không khác biệt lắm, bình bình thường thường, nếu không tỷ mỷ quan sát cũng không dễ gì nhìn thấy.

Có tơ nhân duyên làm chứng, nét mặt hắn lập tức trở nên thân thiện hơn nhiều, dường như đối với ta rất đối áy náy, gãi gãi đầu, bứt rứt nói: “Nhạc Kha trước đây lỗ mäng, không nên mạo phạm tiên tử, đây là Nhạc Kha vô lễ vô tri, thỉnh tiên tử lượng thứ. Chỉ là Nhạc Kha đã quên chuyện ngày trước...”

Ta không đợi hắn nói xong, trong mắt đã bao phủ một tầng hơi nước, cúi đầu nói: “Tam lang không cần khó xử, chỉ là Thanh Loan muốn nhìn thấy chàng, chỉ cần nhìn trộm thôi cũng được! Ta biết hiện giờ chàng ghét bỏ Thanh Loan thân là Tu La công chúa, cùng với Thiên giới không đội trời chung, vì vậy mới nảy sinh ý định muốn rời bỏ. Chỉ là Thanh Loan một lòng si mê, chung quy muốn chàng và ta yêu thương gắn bó, cuối cùng không thể cứ không rõ ràng như vậy mà coi nhau như người xa lạ, nên mới thỉnh cầu phụ vương đồng ý cho ta đến gặp mặt chàng. Thấy chàng bình an vô sự, ta cũng yên tâm rồi.” Vốn dĩ ban đầu là đùa giỡn, lạt mềm buộc chặt, nhưng nói rồi nói lại không nén được bi thương trong lòng, từng câu từng câu như đâm vào trái tim, rõ ràng so với sự thật cũng không có gì khác. Nếu như Nhạc Kha quên lãng, Tu La phụ thân lại không đồng ý, ta với hắn đại khái chỉ có thể rơi vào kẽ hở chia tay mỗi người mỗi ngã.

Nghĩ đến kết thúc đau lòng này, nước mắt liền nhịn không được rơi xuống.

Hắn thấy ta khóc đến thương tâm, trên mặt liền có vẻ không vui, ta đang suy xét xem liệu có phải nước mắt của mình đã chọc giận hắn không thì hắn đã bước tới ôm ta vào trong ngực, buồn bã nói: “Nàng đừng khóc, nàng khóc lòng ta khó chịu lắm, rất không thoải mái.”

Trong lòng ta vừa vui mừng vừa đau xót, nhân cơ hội ôm lấy hông hắn, đem nước mắt hung hăng chùi trên y phục của hắn, cánh mũi ngửi thấy mùi hoa thạch quỳnh quen thuộc nơi lồng ngực, vô cùng mãn nguyện thầm nói: Tên nhãi này xem ra vẫn còn chưa hoàn toàn quên ta, chỉ là không biết xảy ra chuyện gì khiến hồn phách của hắn không ổn định? Đợi ta xin Tu La Vương phụ thân đem một hồn kia của hắn đặt vào người, nghĩ thấy chứng hay quên này sẽ khỏi thôi.

Một lúc lâu sau, hắn dẫn ta vào phòng, lại cẩn thận thay ta lau mặt mũi sạch sẽ. Kế đèn kéo ta ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Theo lời Thanh nhi nói, ta và nàng trước đây đã từng có quan hệ, cũng làm ra..làm ra chuyện thân mật. Chỉ là sau đó vì sao lại chia cách?”

Ta không biết lời này của hắn là thử thăm dò hay thật lòng muốn biết, nhưng cũng không nghĩ sẽ đem những chuyện trước đây tỉ mỉ kể lại. Thật ra không cần ta phải nói, người trong nhà hắn, bao gồm cả Bích Dao, khẳng định cũng đã kể lại một câu chuyện cũ hoàn toàn không giống với câu chuyện của ta, không khỏi lánh nặng tim nhẹ, nhíu mi nói: “Trên người chàng có đeo một báu vật, chàng biết không?”

Côn Lôn kính chính là thần vật thượng cổ, có thể ghi nhớ mọi chuyện đã xảy ra với hồn phách này, ngày nào đó hắn ở trong kính đương nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng tận mắt. Thật giả thị phi, còn cần ta phải nói sao? Sau này có Côn Lôn kính, đúng sai liền thấy.

Nhạc Kha cố gắng suy nghĩ một hồi, chậm rãi lắc đầu: “Mẫu phi nói trước đây ta có một tấm Côn Lôn kính, chỉ là tháng trước không cẩn thận làm mất rồi, vì vậy ta mới mắc chứng hay quên này.”

Trong lòng ta thất kinh, hồn phách Nhạc Kha không đầy đủ, Côn Lôn kính này trấn giữ ổn định hồn phách. Hiện thời ngay cả Côn Lôn kính cũng mất rồi, nếu như ta không thể dụ hắn đến thành Tu La, đem một hồn kia của hắn nhập vào người, cũng không biết hắn liệu có thể tiếp tục ngây ngốc hay không?

Nhưng suy đoán này lại không dám nói cho hắn biết. Hiện tại hắn không hiểu rõ sự tình, ta càng không thể nói sự thật cho hắn, chỉ đành phải nghĩ cách khác. Vì vậy gật gật đầu, hùa theo nói: “Tấm kính đó đích thực thần kỳ, trước đây chàng luôn đeo bên người, có lúc còn cho ta mượn nữa, bản thân thì lại có chút hay quên.”

Lần đó lẽ nào chỉ dừng lại ở chuyện hay quên?

Chính xác là biến thành một đứa nhỏ vài tuổi, lại thêm chuyện đi lấy Tứ mạch, bị lệ khí đả thương, ngây ngốc trở thành một đứa trẻ.

Hắn thầm thở dài một hơi, có chút ủ rũ nói: “Ta cũng biết bản thân quên sạch những chuyện trước kia. Nhưng quả thực không biết ngay cả Thanh nhi thế nhưng ta cũng quên. Thật sự đáng đánh đáng phạt!” Duỗi cánh tay ra, rất tự nhiên kéo ta vào trong ngực, lại nhẹ nhàng đặt môi lên trán ta, tựa như chuồn chuồn lướt nước, lướt qua liền dừng lại.

Trong lòng ta dần dần trở nên ngọt ngào, cõi ý ở trong ngực hắn cọ cọ. Cảm thấy nửa người hắn cứng đờ, cuối cùng cúi xuống, hung hăn áp môi lên môi ta.

Đại não ta như thể có hàng ngàn hàng vạn con ong đang bay qua, vo ve vo ve, chỉ cảm thấy trên môi cực kỳ nóng rát.

Người ấy hôn ta, lại cúi đầu tỳ mỷ quan sát ta: “Khí sắc xem ra không được tốt lắm. Lê nào trong thành Tu La khổ cực lắm sao?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hương Thơm Vương Vấn

Trong đầu ta cứ quanh đi quẩn lại ý nghĩ muốn dụ hắn đến thành Tu La để phụ thân phụ hồi hồn phách còn lại của hắn, trị hết tật xấu hay quên này. Nghe thấy hắn nói như vậy, sợ là hắn sẽ chán ghét thành Tu La, ngay cả mặt cũng quên đỏ, giãy giụa khỏi lòng hắn, biện bạch nói: “Nhất định là chàng nghe mấy tin đồn không đúng. Tu La giới hơn Thiên Giới rất nhiều. Thường thường nửa đêm luôn có nam nhi Tu La uống rượu thỏa thích ở đầu phố, tỷ thí tu vi, người xem rất lâu cũng không chịu rời đi, náo nhiệt vô cùng. Tuy rằng Thiên Giới nhàn nề nếp phồn vinh, nhưng cực kỳ lạnh lùng.....”

Lại nhớ đến hiện nay hắn là trưởng tử của Thiên Đế, ta nói như vậy là đã ngang nhiên công kích Thiên Giới, không biết có khiến cho hắn phản cảm hay không, vội vàng lén lút nhìn sắc mặt của hắn.

Hắn liên tục gật đầu, đồng ý nói: “Cũng không biết vì sao, ta ở Thiên Giới vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo. Giống như đã đánh mất linh hồn vậy.”

Lòng ta bảo: ngươi vốn đã đánh mất linh hồn, hiện nay ngay cả chuyện mình hồn phách không đủ cũng quên mất, mất Côn Lôn Kính, thật đúng là chuyện xấu lớn nhất.

Hắn lại kéo ta vào trong ngực, dường như có chút đăm chiêu nói: “Ta cảm thấy động tác này hình như đã làm trăm nghìn lần rồi thì phải.”

Ta âm thầm đưa ánh mắt xem thường liếc nhìn hắn: Con rồng ngốc! Cũng không biết nhà Đông Hải Long Vương đã nói gì với hắn, nếu như giống toàn bộ những lời Bích Dao nói thì hắn không nên hoàn toàn không đề phòng ta như vậy.

Nhớ tới thân mẫu của hắn, lòng hiếu kỳ nỗi lên, nói: “Nghe nói Côn Lôn Trắc Phi đã được cứu, bà là một tiên tử như thế nào?”

Nhạc Kha cúi đầu nhìn ta, lẩm bẩm nói: “Ta luôn cảm thấy, tình cảnh này tựa như giấc mộng, rất đỗi quen thuộc.”

Thuận thế hôn lên trán ta một cái, lại bị ta véo mạnh vào khủy tay nên đau đớn kêu thảm thiết một tiếng, bỗng nghe ngoài cửa có người nói: “Tam ca, sao vậy?”

Nghe giọng nói đó đúng là của Bích Dao. Lúc ta rời khỏi hoa viên thì nàng đang ngồi ngắn người trên bàn đu dây, sao nháy mắt đã đuổi theo đến đây rồi.

Ta tránh khỏi lồng ngực của hắn, lập tức muốn phá cửa sổ mà đi, Nhạc Kha đã nói: “Không có chuyện gì, tiểu muội đến có việc sao?”

Bàn tay hắn kéo ta lại, thì thầm vào l tai ta: “Nàng muốn đi đâu?”

Hơi thở của hắn phả bên tai, mùi hương ẩm áp hun đúc người, hai má ta nóng lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, lại nhất thời tránh không thoát, vội vàng hóa thành một con cá nhỏ, chui vào trong cổ áo của hắn, tuy rằng là thân cá, nhưng khi vảy cá lạnh lẽo chạm vào da thịt ẩm áp của hắn vẫn khiến ta cảm thấy rùng mình, chỉ vì hiện nay đang trong hình dáng một con cá, nếu giờ phút này hóa thành người, sợ là gò má sớm đã đỏ bừng

Bên tai nghe thấy cửa phòng kêu “kết” một tiếng, Bích Dao chậm rãi đi vào, tiếng bước chân từ bốn phía vọng lại, nghi hoặc nói: “Tam ca, muội nghe thấy tiếng huynh kêu rất thảm thiết, thực sự không có chuyện gì sao?”

Ta chỉ thấy khói da thịt kề sát ta lập tức cứng rắn như nham thạch, hắn lại thản nhiên nói: “Tiểu muội xảy ra chuyện gì, sao gấp rút đuổi theo như vậy?”

Nói xong đứng dậy, ta từ cổ áo của hắn vụng trộm ló đầu ra xem, hắn đã bước đến bên cạnh bàn, tay trái nâng mâm đựng trái cây trên bàn lên, ngón giữa tay phải nhẹ nhàng búng vào đầu ta, ta choáng váng hoa mắt ngã ra sau, lại tựa vào lòng hắn.

Cũng không biết Bích Dao có nhận trái cây kia hay không. Lòng ta vẫn nhớ đến chuyện mình đang làm nên lại thăm dò từ từ bơi lên, hắn đè một tay ở bên ngoài, lòng bàn tay vừa vặn phủ xuống vây ta lại, chỉ nghe Bích Dao lo lắng nói: “Tam ca, ngực huynh không thoải mái sao?”

Ta ở trong lòng bàn tay hắn đang hung hăng vẩy đuôi, liều mạng giãy giụa, hắn càng ôm chặt ngực, nói: “Không sao.”

Bích Dao nói: “Trắc Phi nương nương cũng biết huynh mắc thêm bệnh này?”

Không đợi Nhạc Kha trả lời, nàng lại cúi đầu nói: “Bà ấy tất nhiên là không biết. Hồn phách Tam ca tuy rằng là con trai của bà ấy, nhưng thân thể này cũng do phụ vương cùng mẫu phi che chở mới lớn thành người. Muội vốn đang nghĩ, Đông Hải Long Vương chuyển phủ đệ, Tam ca sẽ không trở về, nào ngờ Trắc Phi nương nương thông tình đạt lý, chẳng những đồng ý cho Tam ca về nhà trợ giúp phụ vương dời phủ, còn cho Tam ca giữ danh phận Tam long tử, vẫn là con trai của phụ vương và mẫu phi.”

Ta thầm nói: Trắc Phi nương nương này chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu như còn chưa nghĩ thông suốt, nhìn nhận con sẽ tuyệt đường lui của hắn, có lẽ sẽ hết đường cứu chữa. Tuy rằng Đông Hải Long Vương sử dụng chiêu hồn đại pháp chiêu gọi hồn phách của Nhạc Kha, nhưng nếu lúc đầu ông ấy không dùng thuật chiêu hồn, linh hồn vô chủ này của Nhạc Kha phiêu tán trong tứ hải, sớm muộn gì cũng có ngày hồn phi

phách tán, không biết tung tích. Theo lý bà ấy nên cảm tạ phu thê Đông Hải Long Vương.

Tay Nhạc Kha vẫn ấn giữ ta, khẽ cười nói: “Phụ vương mẫu phi lo lắng nhiều rồi. Mẫu phi huynh.....
Mấy vạn năm nay bà luôn sống khổ cực, chẳng qua chỉ muốn ta ở bên cạnh bà nhiều hơn một chút mà thôi,
cũng không còn hy vọng xa vời nào nữa.”

Ta bỗng nhiên ngừng giãy giụa, cảm thấy bùn rùn, nghĩ đến Côn Lôn Trắc Phi bị cấm chú trong một
khoảnh đất chỉ khoảng một tấc vuông trong suốt mấy vạn năm, hiện nay được con trai ruột tìm đến, tất
nhiên là muốn đoàn viên với hắn. Tâm lòng mẫu thân của bà cũng giống như nỗi nhớ thương mà phụ thân
dành cho ta, nếu ta lừa Nhạc Kha đi Tu La giới, bị Thiên Đế biết được sẽ đỗ tội danh thông đồng với tộc
Tu La lên đầu hắn, khiến cho mẹ con họ không gặp được nhau, như vậy thì làm sao cho tốt đây?

Trong lòng do dự vô cùng, trùng hợp lại bị đặt trong lồng ngực của hắn, cảm nhận được hơi ấm trong
lòng hắn, vì thế lặng lẽ nắm yên lại, tựa như nỗi tương tư trong mấy tháng qua dần dần được nhịp tim
trầm ổn kia xoa dịu.

Ta chưa bao giờ cách lồng ngực một người gần đến thế.

Cũng chưa bao giờ mang theo vần vương sợ hãi sâu đậm như thế, giống như sắp chia lìa, từ nay không
gặp lại nữa.

Thật lâu sau mới nghe thấy Bích Dao thấp giọng nói: “Tam ca, muội đã suy nghĩ lâu rồi, có chuyện muốn
cầu xin. Mong rằng huynh sẽ đồng ý.”

Bàn tay đang ấn chặt cũng cảm nhận được ta không còn giãy giụa nữa nên cuối cùng cũng từ từ buông
ra, “Tiểu muội muốn nhờ chuyện gì?”

Bích Dao nói: “Muội nghe nói, không bao lâu nữa Thiên Giới sẽ lại phát binh với Giao Tộc, mặc dù
chiến tướng như mây, nhưng người lãnh binh tất nhiên là hai vị vương tử của Thiên Đế.”

“Quả thật phụ đế có ý này.”

Bích Dao vội vàng nói: “Tam ca, ban đầu muội ngăn cản Tam ca dẫn binh đánh Giao Nhân chính là bởi
vì Tam ca và Ly Quang ca ca có gần một vạn năm giao tình, mai kia gặp nhau trong cảnh binh đao, tình
cảm ắt hắn sẽ đỗ vỡ, trong lòng Bích Dao rất đau khổ. Nhưng vừa rồi Bích Dao suy nghĩ, nếu để Lăng
Xương dẫn binh, lần này y tất nhiên sẽ mang theo pháp khí lợi hại đến để khắc chế Tử Mạch, nếu Giao
Nhân bị thua, Ly Quang ca ca đương nhiên như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chặt chém. Ca ca, tốt
xấu gì huynh cũng nên chừa cho huynh ấy một con đường lui để giữ được tính mệnh của huynh ấy.”

Lại nghe “phịch” một tiếng, giống như có vật nặng rơi xuống đất vậy.

Khi ta nghe thấy lời này của Bích Dao thì vừa lo lắng lại vừa cảm phục. Tình cảnh của Ly Quang dĩ

nhiên rất đáng lo ngại, nếu giờ phút này ta có thể chia làm hai, tất nhiên cũng muốn âm thầm giúp đỡ hắn trên chiến trường. Nếu gióng trống khua chiêng,ắt sẽ bị những người không biết nội tình nghĩ Giao Tộc và Tu La Tộc liên minh, đây cũng là điều mà Tu La phụ thân không muốn thấy. Lại khâm phục Bích Dao tâm tâm niệm niệm nhớ nhung Ly Quang như vậy, khiến ta tự ti.

Nếu Ly Quang có thể chung tình với nàng, hai người kết duyên sơn thủy, dường như đây là một chuyện rất mỹ mãn.

Nhưng hiện nay trận hỗn chiến giữa Thiên Giới cùng Giao Tộc sắp xảy ra, bất kể như thế nào, Ly Quang cũng không có khả năng thoát thân.

Người Nhạc Kha hơi xé dịch, quở trách: “Tiểu muội làm gì vậy? Thật sự đang làm khó Tam ca. Muội quỳ trước mặt huynh như vậy, nếu để phụ vương mẫu phi nhìn thấy thì thành ra bộ dáng gì nữa?”

Lòng ta kinh ngạc, lúc này mới hiểu Bích Dao vì Ly Quang mà quỳ xuống cầu xin Nhạc Kha giữ lại một mạng cho hắn. Thật lòng thở dài không thôi: Nha đầu ngốc, phái ai xuất chinh cũng không phải do Nhạc Kha định đoạt. Hiện nay hắn chỉ mới trở về Thiên Giới, căn cơ không vững, há có thể thao túng được Thiên Đế?

Mặc dù nàng ở sau lưng hăm hại ta, nhưng cũng không thực sự thương tổn ta, chẳng qua cũng chỉ vì mỗi người đều có suy tính của riêng mình, một tấm chân tình yêu thương bảo vệ anh trai. Đến nay ta vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh nàng Tiểu Long Nữ cài trên đầu viên trân châu màu phấn hồng, say ngủ trong rừng san hô năm xưa.

Khi đó, chúng ta đều còn trẻ, tâm như sóng biếc không vương bụi trần, không chấp nhận ý trung nhân của mình có một chút không hợp ý, người đã vô tâm ta đành bỏ mặc, cho đến khi già chết đi cũng không muốn gặp lại.

Mà nay toàn thân vương bụi, một tấm chân tình trước nay chưa từng có, tuy bên ngoài được bao bọc bởi khiên giáp cứng rắn, nhưng trái tim cũng loang lổ vết thương. Cho dù người trong lòng không hoàn toàn như mình mong muốn, nhưng cũng đã học được sự cảm thông và buông bỏ.

Bích Dao cúi đầu khóc nước nở: “Tiểu muội biết Tam ca nay đã quên hết chuyện cũ, không nhớ được lúc trước Tam ca là người hiểu rõ tiểu muội nhất. Nhưng tiểu muội chỉ xin Tam ca có thể giữ lại tính mạng của Ly Quang ca ca. Muội với huynh ấy...Đời này sẽ chẳng thể nào nêu duyên. Nhưng ít ra... ít ra muội cũng mong muộn huynh ấy vẫn còn sống trên thế gian này, ít ra muội vẫn có một người để mà nhung nhớ, có thể chịu đựng sống hết vạn năm vắng vẻ cô đơn này.”

Mấy câu nói đó của Bích Dao thật sự đánh mạnh vào lòng ta, khiến cho chút oán niệm còn sót lại của ta đối với nàng cũng hoàn toàn tan biến. Hốc mắt ta cay cay, những tưởng sẽ chảy xuống vài giọt lệ, nào ngờ chỉ mới dùng chút sức, lại nhả ra một chuỗi bọt bong bóng nhỏ. Khi ta nhìn thấy chuỗi bọt bong bóng nhẹ

nhàng từ trong áo Nhạc Kha bay ra ngoài, thì chút thương cảm này đều tan biến, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Trên đầu bỗng hơi khẽ đau, đoán ắt hắn là do chuỗi bọt bong bóng này gây họa, tên nhái Nhạc Kha này lại có sở trường búng ngón tay vào đầu ta. Nghe thấy hắn dịu dàng nói: “Tiểu muội, mặc dù Tam ca đã quên hết những chuyện trước kia, nhưng tấm lòng yêu quý muội chung quy vẫn không quên. Về phần giữ lại tính mạng của Ly Quang, ta sẽ cố gắng làm hết sức. Nhưng trên chiến trường, người chết ta sống. Thiên Giới bao vây diệt trừ Giao Nhân, sau thất bại lần trước, e rằng lần này sẽ lại đem hết toàn lực ra đánh trận, Tam ca chỉ sợ không thể nắm toàn cục trong tay.”

Ta nắm trên ngực hắn, cảm giác hắn cúi người xuống, chắc là đỡ Bích Dao đứng lên.

Thật vất vả mới dỗ dành Bích Dao rời đi. Ta từ từ bơi ra khỏi áo của hắn, há miệng thở từng hơi, oán giận nói: “Ngạt chết ta rồi.”

Hắn khoanh tay đứng, cười mà như không: “Tiểu muội nói Thanh nhi chính là vị hôn thê của Ly Quang, sao tiểu muội cũng đến cầu xin ta mà nàng thì chẳng chịu nhở vả gì cả? Phải chẳng muốn lừa gạt ta để cứu mạng vị hôn phu của nàng?”

Ta ngẩn ra, trong lòng cảm hoài: Thì ra thằng nhái này nửa ngày còn chưa tin ta à? Thế nhưng còn ôm ta vào trong ngực hỗn loạn, còn ra đao lý gì?

Đầu óc của hắn hiện giờ không ổn, Côn Lôn Kính lại không thấy bóng dáng, ta thông minh lanh lợi như vậy, so đo với một kẻ ngốc thì có gì hay? Cùng lăm thì sau này khi hồn phách của hắn hoàn chỉnh rồi, ta sẽ tìm cách bù lại.

Lập tức cười hì hì nói: “Cầu chàng hữu dụng sao? Nếu thật muốn cầu, ta sẽ xin chàng nếu sau này phải lên chiến trường giao chiến với Giao Tộc, chi bằng lặng lẽ mang ta theo?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ước Nguyệt Sắt Son, Cùng Người Sóng Bước

Lúc đó ta cũng không biết, một câu nói đùa trong lúc nhạt thời của mình thiếu chút nữa khiến chúng ta thất lạc nhau giữa chiến trường.

Mặc dù Nhạc Kha hay quên, nhưng lại luôn giữ chữ tín. Chẳng qua chỉ là một thỉnh cầu nho nhỏ, ta vẫn không hy vọng xa vời hắn có thể đồng ý, ta không biết hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng hắn biết rõ Tộc Tu La và Thiên Giới kết thù kết oán đã sâu nhưng lại lập tức gật đầu, không chút do dự đồng ý với ta, dù sao vẫn khiến cho trái tim hoảng sợ của ta an tâm đôi chút.

Ta rời khỏi chỗ ở của hắn, ven đường bắt gặp Điện Trì Giao Vương. Ông ta uống đến say mèm, đang được một người hầu tuấn tú dìu đỡ, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới. Thấy ta, nở nụ cười không có ý tốt: “Thanh nha đầu mới từ phòng Nhạc tiểu tử đi ra à?”

Điện Trì Giao Vương luôn chẳng giữ hình tượng của mình, ông ấy hỏi như vậy ta cũng chẳng cảm thấy kỳ quái gì, nhưng việc này nếu để Bích Dao biết, thật có chút rất không ổn.

Nhạc Kha hồ đồ, Bích Dao cũng không mơ màng. Mặc dù nàng vu khống hâm hại sau lưng ta, nhưng cũng chỉ có ý tốt muốn bảo vệ anh trai của mình mà thôi.

Ta liếc nhìn xung quanh một lúc, cảm giác bản thân giống như một thư sinh nơi phàm gian đang yêu đương, vụng trộm hẹn hò với một vị tiểu thư, mới vừa từ khuê phòng của nàng bước ra, hễ thấy người thì chột dạ. Đảo mắt nhìn mấy lượt không thấy ai khác mới yên tâm lớn mật ưỡn thẳng lưng, cười hì hì với ông ấy: “Chuyện gì cũng không thể gạt được pháp nhãn của Giao Vương!”

Dường như Giao Vương say đến hồ đồ, kéo người hầu nhỏ qua bên cạnh, hôn “chụt” một cái, đặc ý nói: “Vợ chồng son các ngươi lén lút, hiện nay hôn sự của Tam tiểu tử chắc không phải do đại ca làm chủ. Bốn vương đã suy nghĩ cho các ngươi rồi, vợ chồng son các ngươi không bằng bỏ trốn đi?!”

Lúc này ta mới phát hiện, người hầu mà ông ấy hôn tướng mạo xinh đẹp, cử chỉ thuорт tha, mặc dù đang mặc thanh sam của kẻ dưới, nhưng chỗ góc áo lộ ra một phần sa y màu phấn hồng, đúng là một nữ tử, chỉ là cải trang mặc bộ áo xanh của người hầu, đích thực cũng có dáng vẻ phong lưu anh tuấn, có khác chỉ là một cảnh đẹp ý tuyệt khác mà thôi.

Ông ấy thấy ta chỉ lo nhìn chăm chăm người hầu nhỏ của mình một cách mãnh liệt, ho một tiếng, miễn cưỡng dựa vào người hầu nhỏ, khi liếc nhìn ta thì nổi lòng thương tiếc. Ông lại nói: “Ta nói nè Thanh nha đầu, ngươi đã có tà tâm này thì dứt khoát lớn gan một chút đi, thừa dịp Tam tiểu tử hồ đồ, không bằng gạt

nó đi Tu La giới thành thân. Thế nào? Phụ vương kia của ngươi cho đến bây giờ vẫn dám nghĩ dám làm, chỉ cần ngươi tình nguyện, ông ta nhất định sẽ trợ giúp cho ngươi!”

— Cho nên ta nói, Điền Trì Giao Vương chân chính là một con Diệu Long[1], không uổng công ta và ông ta quen biết nhau mấy trăm năm!

[1]Diệu Long: “diệu” có nghĩa là tuyệt diệu, thần kỳ, “long” là rồng, ý khen Điền Trì Giao Vương là một con rồng có ý tưởng tuyệt diệu, suy nghĩ phóng khoáng.

Ngày xưa ông ấy có cử chỉ hoang đường cũng không phải ngày một ngày hai, nhất quyết không phải là loại người giống ta. Nhưng mấy lời nói ngày hôm nay đã đánh trúng lòng ta, ngược lại khiến cho ta sinh ra một luồng hào khí mạnh mẽ, vỗ tay mừng rỡ: “Lời này của Giao Vương rất đúng! Lời này của Giao Vương rất đúng! Thanh Loan cũng đang có ý này!”

Đôi mắt Giao Vương lờ đờ say, khen ngợi nói: “Quả thật là con gái của Tu La vương, cha nào con nấy, lời ấy không sai mà!”

Nhưng mà nguyện vọng sở dĩ được gọi là nguyện vọng bởi vì điều tốt đẹp ấy cũng không dễ dàng thực hiện được. Ý tưởng mà ta muốn thực hiện này chỉ qua đến ngày thứ hai liền hóa thành bọt nước.

Khi ta trở lại khách phòng, Tiểu Kim Phượng đã khỏe hơn một chút, mặc dù hai mắt Tiểu Hỉ Thúy vẫn còn đẫm lệ lung tròng, nhưng dù vậy nàng vẫn cẩn thận quan tâm, chăm sóc Tiểu Kim Phượng, so với tay chân vụng về của ta thì quả thật cách nhau một trời một vực.

Sắc mặt Hùng Lực ủ dột, đứng ở cửa, thân hình cao lớn như cột sắt đường như ngăn hết toàn bộ ánh sáng bên ngoài điện chiếu vào. Ta ở trong thành Tu La nhìn thấy nhóm nam nhi tộc Tu La người người thân hình cao lớn khỏe mạnh, thể trạng cường tráng, lòng thường sinh ra ao ước, chỉ hận đời này mình không phải nam nhi. Nhưng giờ phút này hắn đứng chắn ngay cửa, lại không biết có ý gì. Ta định xông vào bên trong thì bị hắn đưa một cánh tay ra ngăn trở, trầm giọng nói: “Công chúa đi trước một mình, dạo một vòng trong phủ Giao Vương, vì sao không chịu nghĩ đến an nguy của bản thân? Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bảo thuộc hạ phải ăn nói thế nào với Vương?”

Ngày thường ta ngang tàng đã quen, chưa từng bị người khác trói buộc tay chân, hôm nay mới từ bên ngoài trở về, lại là lần đầu tiên bị người khác quản lý. Mùi vị này tuy có chút mới mẻ, nhưng xét cho cùng thì khó mà chấp nhận được.

Ta ưỡn ngực lên, tay hắn tựa như bị phỏng mà rụt trở về, lập tức tránh thân người tựa như cột sắt ngay trước cửa, mặt đỏ lên: “Công chúa làm gì vậy?”

Giảng đạo lý với quân tử, đó là chính đạo.

Giảng đạo lý với tiểu nhân, tuyệt đối là cỗ hủ.

Hiện nay Hùng Lực ví như quân tử, thấy tiểu nhân như ta không thèm để ý đến sỉ diện, nếu hắn cứ đoan chính, bày ra bộ dạng một bà vú để quản giáo ta như vậy, ta tất nhiên sẽ nghĩ ra cách bảo hắn về quản lý phụ thân.

Ta ưỡn ngực phình eo, nghênh ngang bước qua cửa điện, trong khoảnh khắc khi tiến đến gần hắn thì thấp giọng nói: “Tử nhỏ Tiểu Tiên vốn không phải là một đứa trẻ ngoan, Tu La phụ thân cũng không phải không biết. Hùng Lực tướng quân lão luyện thành thục như vậy, thực không biết là phụ thân đang chê ta quá tinh nghịch hay là chê tướng quân quá cứng nhắc không thú vị, tóm lại muốn ta và ngươi đi chung thì tốt nhất phải sửa hết tật xấu của mình, tướng quân cảm thấy có nên sửa đổi hay không đây?”

Gương mặt ngăm đen của Hùng Lực đỏ ửng lên trông rất tức cười, nhưng hắn lại nhìn ta ngơ ngác không nói một câu.

Quả là một đứa trẻ thành thật, tâm nhẫn có chút đơn giản, thật không nên đi theo kẻ lưu manh vô lại như ta.

Ta thầm thở dài trong lòng.

Trong phòng, Tiểu Kim Phượng dựa vào thành giường có chút đăm chiêu, thấy ta sắc mặt vui vẻ tiến vào thì vội vàng muốn đứng dậy hành lễ. Ta ấn nàng xuống giường, cười nói: “Cũng bị thương thành như vậy rồi, đừng câu nệ mấy nghi thức xã giao đó làm chi!”

Tiểu Kim Phượng thấy ta không nói đùa nên lại tựa vào giường: “Nghe tiểu Hỉ Thước nói, thân mẫu của tỷ tỷ là nhị công chúa của Đึều Tộc?”

Ta gật đầu, việc này không thể giấu giếm được.

Nàng ta tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt chợt lóe sáng, cúi người về phía trước, “Tỷ tỷ có muốn làm chức vị tộc trưởng Đึều Tộc này?”

Ta “phụt” một tiếng bật cười: “Muội muội bị thiêu cháy đến hồ đồ rồi?”

Ta đưa tay đặt lên trán nàng ta, cơn sốt đã không còn, hiển nhiên vết thương đang dần lành lại.

“Tỷ tỷ từ nhỏ là chim Loan, lại là công chúa của Tu La tộc, cho nên nghĩ cũng không cần phải nghĩ, cho dù tỷ sinh ra là mệnh Phượng Hoàng, cũng sẽ không làm cái chức vị tộc trưởng Đึều Tộc phiền phức kia làm gì. Trước kia vô số lần ta thấy dì bận rộn đến đêm khuya, khi đó ta đang nâng cốc rượu làm bạn với gió mát trăng thanh, muội nói xem, cuộc sống thảnh thoái vui vẻ như vậy, vì sao lại muốn mang gông xiềng lên người chứ?”

Tiểu Kim Phượng nở nụ cười: “Tỷ tỷ có suy nghĩ này, Kim Phượng yên tâm rồi.”

Rồi lại nghiêm mặt nói: “Bất kể tương lai Đieu Tộc xảy ra chuyện gì, tộc trưởng và công chúa Đan Chu xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ nhất thiết không thể nhúng tay, không biết tỷ có thể đồng ý với muội không?”

Ta rầu rĩ thở dài một tiếng: Đan Chu cao ngạo, lòng dạ dì thâm sâu, hai người họ cần gì đến ta? Mà ta đã sớm cắt đứt với họ, vì thế cười nói: “Đây là đương nhiên, chẳng lẽ Tiểu Kim Phượng muốn thống lĩnh Đieu Tộc, ngồi vào vị trí thủ lĩnh Đieu Tộc?”

Tiểu Kim Phượng tuổi còn nhỏ, lại có dáng vẻ mảnh mai, bị Đan Chu tra tấn ba ngày, gần như hấp hối. Trên đường dưỡng thương nhiều ngày, hiện tại liếc nhìn vẫn còn suy nhược khiến người ta kinh hãi. Nhưng khi nàng chợt nở nụ cười thì tựa như một đóa mẫu đơn quốc sắc thiên hương đột nhiên hé nở, xinh đẹp tao nhã, dung mạo vô song, càng lộ ra khí chất vương giả vô cùng tôn quý, nụ cười ấy như xóa đi dáng vẻ bệnh tật của nàng, giống như Phượng Hoàng niết bàn, sau khi tắm trong lửa đỏ thì càng chói mắt rực rỡ.

Ta nhất thời nhìn đến ngây người, cảm thán nghĩ: Nếu nàng giống như nụ cười ấy, nếu có thể thống lĩnh Đieu Tộc, cũng coi đây như là chuyện may mắn của Đieu Tộc. Dù sao vẫn tốt hơn Đieu Tộc bị hủy trong tay cường bạo của Đan Chu và dì gấp trăm lần?

Ngày thứ hai, sắc trời còn chưa rạng, liền có Tiểu Hoàng của Thiên Giới đến trước cửa tuyên chỉ: hôm trước Thiên Đế tặng pháp bảo cho Thái tử điện hạ, dẫn theo chúng chiến tướng đến Đông Hải tiêu diệt Giao Nhân, Thái tử lại một lần nữa xuất binh bất lợi, nếm mùi thất bại.

Thiên Đế suy đi tính lại, nghe nói trưởng tử vi cũng coi như không tệ, cấp tốc triệu trưởng tử lên Thiên Giới lệnh, dẫn binh xuất chinh, dẹp yên loạn tặc.

Ta ở trong phòng do dự thật lâu, hiện nay Nhạc Kha hồn phách không ổn, lại bảo hắn giao chiến với thủ lĩnh Giao Tộc. Giao Vương am hiểu nhất là ảo thuật, người có hồn phách không đủ mà đến đó, quả thực chẳng khác gì đi tìm đường chết. Cũng không biết độc kế này là do ai bày ra, đích thật quá độc ác.

Hôm nay Điền Trì Giao Vương ăn mặc chỉnh tề, sáng sớm đã báo tin này cho ta biết, hiện tại sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trước bàn, trầm ngâm nói: “Thanh nha đau, ngươi cảm thấy..... phần thắng của Tam tiểu tử như thế nào?”

Lòng ta chợt lạnh, chậm rãi lắc đầu. Lúc này cho dù đi thành Tu La nhờ phụ thân giải trận pháp Tục Hồn thì thời gian cũng không kịp. Huống chi Thiên Giới triệu gấp, trước mắt Nhạc Kha một khắc cũng không ngừng mà phải trở về thiên đình, lanh binh nắm giữ ân soái, quyết chiến sinh tử với Giao Vương.

Từ trước đến nay Điền Trì Giao Vương chưa bao giờ có vẻ mặt lạnh lẽo như bây giờ: “Ý của ngươi là Tam tiểu tử hoàn toàn không có phần thắng?”

Mắt ta tựa hồ muốn bắn ra lửa, thâm hận người bày ra kế sách này: “Giao Vương cũng biết ba hồn phách của Nhạc Kha chỉ có hai hồn ở trong cơ thể, một hồn khác thì đang bị trấn giữ ở bên ngoài?”

Giao Vương gật đầu: “Lần này nó đến thăm ta thì ta đã nhận ra có điều không đúng. Trước kia có chút hay quên, nhưng cũng không hề đồ như hiện nay. Đang lơ mơ như vậy mà giao đấu với Giao Vương, không phải là tìm chết sao?”

Ta không thể suy nghĩ nữa, nếu hắn thua dưới tay Giao Vương vô cớ mất mạng..... bảo ta làm sao chịu nổi những ngày tháng tịch mịch nơi tiên nhai sau này? Người không khỏi sợ run, sôt ruột lo lắng nói: “Lần trước lúc ta chia tay với hắn, hồn phách của hắn vẫn rất ổn. Nhưng lần này gặp lại, chẳng những hồn phách không ổn, ngay cả Côn Lôn Kính cũng không thấy đâu. Nếu bên người hắn mang theo Côn Lôn Kính, ta cũng yên tâm một chút.”

Giao Vương trầm tư một hồi, trấn an ta nói: “Thanh nha đầu đừng nóng ruột, nay mặc dù nó đã trở về Thiên Giới, nhưng mẹ con Lăng Xương vẫn còn những quan hệ rắc rối khó gỡ trên Thiên Đình, thiết lập đã mấy vạn năm, há có thể dễ dàng nhượng lại vị trí? Hay là kẻ trộm Côn Lôn Kính và người khuyên đẩy nó ra chiến trường là cùng một bọn?”

Đầu óc ta choáng váng, trong miệng đắng chát, vội hét lên: “Chuyện này phải làm sao đây?”

Ta niệm một câu quyết, dùng tiên pháp viết lại những nét bút màu xanh trên giấy, rồi đưa bức thư ấy cho Hùng Lực, bảo hắn trả về Tu La giới xin phụ thân phá giải trận pháp Trần Tục Hồn trên phần hồn phách còn lại của Nhạc Kha. Thư viết xong, ta rời khỏi ghế đi ra phía cửa, lại nghĩ tới Điền Trì Giao Vương còn đang ở trong phòng nên có vài phần ngượng ngùng quay đầu lại bảo: “Giao Vương đừng trách, trong lòng Thanh Loan đang rất lo lắng nên thiếu chút nữa đã quên mất Giao Vương. Bây giờ ta phải đi tìm hắn, lén theo hắn đi Thiên Giới, theo hắn ra chiến trường. Mặc dù hắn đã quên ta, nhưng có ta ở bên cạnh thì hắn vẫn sẽ có chút chuẩn bị đề phòng.”

Điền Trì Giao Vương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cũng không biết đang nhớ tới ai, nét mặt dần dần hiện ra vẻ ôn nhu: “Trước đây ta luôn cảm thấy thanh danh của mình rất phóng túng, không xứng với nàng, nay mới biết được, chẳng qua chỉ là tục danh bên ngoài mà thôi, lưỡng tình tương duyệt, sớm tối gắn bó cùng nhau, nguy nan cùng tiến cùng lui mới quan trọng.”

Đột nhiên nhươn mà cười với ta, thanh tú tao nhã không kẽ xiết, dường như so với Điền Trì Giao Vương vô tích sự trước kia là hai con người khác nhau, ông ấy rất thành khẩn cúi người, hành một đại lễ với ta: “Đa tạ Thanh nha đầu!”

Lời vừa dứt thì người đã dời bước đi lướt qua ta, góc áo bào gợi sóng theo bước chân vô cùng phong lưu anh tuấn, ta cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên ta gặp ông ấy, kinh ngạc nhìn một hồi, đột nhiên nhớ tới chuyện khiến mình lo lắng phiền lòng, mỉm cười tự giễu, hóa thành một con cá bơi đến chỗ Nhạc Kha.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, hôm nay Nhạc Kha phải rời khỏi nơi đây, Đông Hải Long Vương cùng Vương phi, thêm toàn bộ huynh đệ tỷ muội trong nhà đều đến tiễn đưa. Ta hóa thành một con cá nhỏ

lặng lặng lẩn vào đám người trong khoảng thời gian cỡ một chung trà, vừa nghe Long Vương Phi khóc thút thít, vừa phiền muộn vô cùng.

Cũng may hôm nay Bích Dao có vẻ rất hiểu chuyện. Lúc Long Vương Phi được mọi người khuyên giải thì bà vừa khóc vừa giãy ra ngoài, chỉ luôn lặp lại câu hỏi: “Ai đề ra kế sách này, ai muốn con ta đi chịu chết chứ?”

Tựa như bị lòng căm phẫn che mất lý trí, từng chữ từng chữ giống như lời tiên tri, toàn bộ đều không có ý may mắn. Ta hận không thể lập tức hóa về chân thân, lấy Thanh Linh ra gõ lên đầu bà mấy cái. Đây sao lại là Long Vương Phi thủ đoạn độc ác thâm hậu ngày xưa chứ, rõ khiến lòng người rối loạn.

Huống chi, nay Nhạc Kha là con ai cũng thật khó kết luận.

Lại đợi một hồi, Long Vương Phi mới chịu thả Nhạc Kha ra, được Bích Dao đỡ trở về phòng nghỉ tạm. Dám huynh đệ của hắn cũng rầm rộ tản đi. Ta lặng lẽ đi theo hắn, ước chừng bơi cũng được gần nửa canh giờ, trước mắt sáng tỏ hắn lên, ra là đã đến mặt nước rồi.

Hắn vượt lên khỏi mặt nước, còn ta vẫn ở trong làn sóng nước ngang đầu nhìn theo, nhưng khi thấy bóng dáng màu trắng sắp cưỡi mây mà đi, không khỏi ảo não vì da mặt của mình hiếm khi lại mỏng một lúc lâu như thế, xấu hổ muốn mở miệng gọi hắn lại.

Đang ngây người thì cảm thấy thân mình đã rời khỏi nước xanh, tựa như mắc cạn. Ta kinh hãi, lúc này mới phát hiện trước mặt đã xuất hiện một khuôn mặt tuấn tú phóng đại, quay đầu vẫy đuôi đều vô cùng khó khăn, thì ra ta đang nằm trong đôi tay của hắn.

“Nàng lưu luyến theo sát ta như vậy, quả thật sẽ khiến ta lầm tưởng nàng muốn sống chết cùng ta đó!”

Đôi mắt phượng chợt lóe lên ý châm chọc.

Ta nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, hình như đang hoài nghi ta, một con cá chép đang cố gắng quay đuôi, nên thuận thế hóa thành người, biết rõ hắn đang châm chọc ta, theo lý ta nên tranh cãi với hắn mới đúng. Nhưng nghĩ đến tình cảnh của con rồng ngốc này thì vẫn mềm lòng, liên tục gật đầu, nửa thật nửa giả nói: “Đương nhiên đương nhiên! Chàng đã đồng ý dẫn theo Tiểu Tiên ra chiến trường rồi mà? Sao có thể lật lọng được chứ?”

Lần này sắc mặt của hắn rất nghiêm túc, nhưng lại mang theo chút ý che chở: “Chiến trường là nơi để chơi đùa sao? Mới từng tuổi này, vẫn còn rất nhỏ, không bằng nghe lời, sớm trở về đi.”

Lòng ta vừa vội vừa giận, nhất thời không áp chế được, đột nhiên kéo tay áo của hắn, nghiên răng nghiến lợi: “Nhạc Kha, thằng nhãi nhà ngươi lúc trước đã đồng ý thỉnh cầu của ta, nay thăng quan tiến chức, mây xanh bay tận trời thì muốn vứt bỏ ta?”

Bất ngờ tay cũng dùng chút sức lực, thế nhưng xuyên qua tay áo băng gấm nắm lấy tay hắn.

Hắn nhìn ta rất lâu, cười khổ nói: “Ta đã đồng ý với nàng thì không có ý lừa dối. Nay ngay cả bản thân là ai ta cũng không nhớ rõ, tiên lực cũng lúc mạnh lúc yếu, nàng đi theo ta..... Dù thế nào ta cũng sẽ liều mạng bảo vệ nàng an toàn.”

Những lời này giống như tái hiện lại hết những chuyện trước kia, ta thoáng chốc tràn ngập nước mắt, nghẹn ngào cười nói: “Chàng không được phép nuốt lời! Dù sao chàng vẫn luôn che chở ta như trước đây, cho dù chết cùng một chỗ, ta cũng cảm thấy mỹ mãn!”

Trong đôi mắt phượng của hắn đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, tựa như bị câu nói của ta thiêu đốt. Kéo tay ta, đáp đám mây lành bay lên không mà đi.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Quên Đi Toan Tính

Ta nằm trong ngực Nhạc Kha, biến thành một con chim sẻ màu sắc cực kỳ tầm thường, yên lặng ló đầu ra, nhìn trộm diện mạo của Côn Lôn Trắc phi.

Hắn nhận chỉ dụ của Thiên đế, từ Điền Trì thăng một đường mà đi, tiếp nhận binh phù, dẫn quân đến Đông Hải tiêu diệt Giao nhân, vì vậy đặc biệt đến để từ biệt mẫu thân.

Côn Lôn Trắc phi nằm nghiêng người trên giường mây, gương mặt trắng bệch không một chút máu, người khoác cảm y bạch sắc rộng thùng thình, đầu ngón tay bạch ngọc như được chạm khắc từ ngọc thạch, ngay cả thần sắc cũng không có chút ấm áp, nhưng dung mạo cực kỳ diễm lệ, hoa nhường nguyệt thiện, lại mang một tia thê lương của buổi chiều tà.

Ta nhớ đến vị tiên tử xinh đẹp nơi bụi hoa, mặc dù dung mạo không sắc nét bằng, nhưng suy cho cùng là từ nhụy hoa hóa ra chân thân, đây chính là một chuyện khá kỳ lạ, sao lại không khiến người tò mò quan sát được chứ.

Nhạc Kha và vị mẫu thân này của hắn chung quy cũng đã chia cách một khoảng thời gian dài, ta thấy mặc dù có cảm giác yêu thương, nhưng đại để không thân thuộc như Đông Hải Long Vương Phi. Chẳng qua là khi hắn đem sự tình kể rõ, Côn Lôn Trắc Phi liền bất ngờ dậy, ước chừng vì có chút đột ngột, khép mắt lại ngã về phía sau, Nhạc Kha kịp thời tiến lên đỡ lấy bà: “Mẫu phi, mẫu phi, người bị choáng sao?”

Côn Lôn Trắc Phi nương nương được Nhạc Kha dùi nằm trên gối, lấy tay chống lên giường, oán giận nói: “Đứa con trai mà con tiện nhân Tề Liễu sinh ra đích thực đáng hận mà. Vốn dĩ lần này hắn có hy vọng thắng trận, nhưng lại giả vờ thua, dù thế nào cũng muốn kéo con trai ta ra chiến trường! Con tiện nhân này mặc dù ở trong lao nhưng cũng không chịu an phận.”

Ta dùng mỏ chim mổ vào nơi nhô lên chỗ yết hầu của hắn, những muỗn hỏi thử xem Tề Liễu là người nào, cẩn thận suy nghĩ lại lời của Côn Lôn Trắc phi, Tề Liễu e rằng chính là húy danh của Thiên hậu rồi.

Nắm ngón tay của Nhạc Kha theo đó ấn xuống, đem ta từ nơi cổ áo ép xuống dưới. Trong lòng ta mang theo nghi vấn, rất muốn biết hắn đã dùng kế sách tinh diệu gì để có thể dẫn dụ Thiên đế cứu thoát Côn Lôn Trắc phi, lại đem Thiên hậu tống vào trong ngực. Vì vậy cương quyết chống cự lại, đem vuốt chim bám chặt cổ áo hắn, nhất định không chịu trốn xuống.

Côn Lôn Trắc Phi tức giận đập tay xuống giường, lại lo âu nói: “Phụ quân của con cũng thật quá đáng, biết rõ hồn phách con không toàn vẹn nhưng lại muốn sai con đi, hiện giờ Côn Lôn kính cũng tìm không

thấy, chuyện này có gì tốt chứ?”

Bỗng nhiên nhường mắt, nhìn thấy ta đang sống chết bám lấy Nhạc Kha, ngón tay ngọc ngà nâng lên, ngạc nhiên nói: “Con làm gì vậy?” Sắc mặt nghiêm trang, “Còn có thể chơi đùa thoái mái như vậy sao?”

Ta nghe được sát ý trong lời nói của bà, sợ đến phát run, liền nhanh chóng bám lấy cổ áo Nhạc Kha, lông vũ dán vào da thịt của hắn, trái tim nhỏ bé đập loạn thình thịch, nhớ tới năm đó Thiên hậu nương nương đã cùng với vị Trắc Phi này hai bên ở Thiên hà liều mình đánh nhau, không khỏi đổ mồ hôi ướt cả sống lưng, cảm thấy bản thân cực kỳ may mắn khi sinh muộn mấy vạn năm.

Nhạc Kha cách ta một lớp y phục, ôn nhu nói: “Mẫu phi không biết đấy thôi, tiểu tước này chính là hài nhi giữa đường cứu được, hiện giờ trên người vẫn còn bị thương.”

Chỉ nghe thấy Côn Lôn Trắc phi không lạnh không nhạt nói: “Nếu như con tiểu tước này bị thương, chỉ bằng lưu lại đây để mẫu phi chăm sóc, con chỉ cần yên tâm đi Đông Hải.”

Không biết vì sao, lời này của bà qua tai ta, chỉ khiến ta rùng mình ớn lạnh.

Liền dựa sát vào trong lồng ngực Nhạc Kha.

Nhạc Kha thở dài một tiếng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Mẫu phi, người cũng biết trước nay Thiên hậu nương nương đều nắm quyền hành to lớn, cho dù phụ quân có tổng bà ấy vào thiên lao, nghĩ muốn loại trừ hết thế lực bà ấy cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Huống hồ hài nhi cứu thoát được mẫu phi là đủ, đối với danh lợi của Thiên giới hoàn toàn không có hứng thú. Chỉ hi vọng thân thể mẫu phi mạnh khỏe, hài nhi và ý trung nhân ý hợp tâm đầu, tránh xa khỏi việc tranh quyền đoạt lợi.”

Côn Lôn Trắc phi cúi đầu một chút, yếu ớt nói: “Lẽ nào con thật sự không thích ngai vị đó? Nếu con thích, Mẫu phi dù có chết cũng sẽ để con ngồi an ổn vị trí này.”

Trong lòng ta lo lắng, thăm nghĩ, nếu Nhạc Kha thật sự bị Côn Lôn Trắc phi đẩy lên ngôi vị Thiên đế, nhân duyên giữa ta và hắn e là sẽ kết thúc, vì vậy vểnh tai ngóng, sợ hắn sẽ đồng ý.

Có lẽ hắn cảm nhận được nỗi bất an trong lòng ta, dùng tay vỗ nhẹ hai cái nơi lồng ngực, như thể đang trấn an. Chỉ nghe thấy hắn quỳ “phịch” xuống, “cộp cộp cộp” đập đầu ba cái: “Hôm nay hài nhi chỉ muốn hỏi mẫu thân một câu, mẫu thân bị giam trong ngự hoa viên Thiên giới, đến tận bây giờ đối với phụ quân vẫn nhớ mãi khó quên?”

Lúc Thiên đế còn trẻ phong lưu thế nào đương nhiên không cần phải nói. Chỉ là trong từng ấy năm, bên người ngoại trừ Thiên hậu nương nương cũng chẳng còn mỹ nhân nào khác, Côn Lôn Trắc phi oán giận nói: “Con nói nhảm nhí gì vậy? Tuổi tác của mẫu phi cũng chẳng còn trẻ trung gì, lại còn có thể dễ dàng bị mấy câu dỗ dành ngọt ngon của nam tử anh tuấn trẻ tuổi mà phó thác chuyện chung thân sao.”

Ta thăm nghĩ bà oán hận Thiên đế không chung thủy, năm đó bị ông dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ cưới về. Trái ôm phải ấp, không biết quý trọng, có lẽ chỉ là để thỏa mãn thói hư vinh của nam nhân mà thôi.

Nhạc Kha do dự nói: “Mẫu phi lẽ nào đổi với phụ quân vẫn còn lưu luyến không thôi?”

Côn Lôn Trắc phi buồn bã thở dài một tiếng: “Mẫu phi sống ở đây đã mấy vạn năm, nhưng trăm năm vui vẻ cũng chưa từng có, bản thân cùng Tề Liễu gả cho phụ quân con, thì từng chút từng chút đều tranh giành, mọi chuyện không chịu nhường một bước, cuối cùng nghĩ thấy sớm đã mất đi tấm lòng thanh bạch tốt đẹp trước đây, đáng vè quá quắt, lẽ nào vẫn còn là một Tiên tử không màng danh lợi của Côn Lôn Tiên giới. Vạn năm qua bị Lưu Chỉ và con tiện nhân Tề Liễu hợp lực giam giữ nơi hậu hoa viên, ngày ngày cứ u u mê mệt.” Chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở trầm thấp: “Mẫu phi ngâm đắng nuốt cay bao nhiêu năm, thế nhưng phụ quân con không biết đã thêm bao nhiêu người mới, nếu không phải năm đó có chút tình nghĩa, sợ là hiện giờ ông ấy ngay đến mẫu phi là ai cũng nhận không ra?”

Thân người rung lắc, nghĩ thấy có lẽ Nhạc Kha từ trên đất đứng dậy, nhẹ giọng khuyên nhủ Côn Lôn Trắc phi: “Nếu mẫu phi đã thông suốt, vì sao không quay về Côn Lôn Thần giới? Làm một tán tiên tiêu dao tự tại, còn hơn là ở đây tính toán toán.”

Côn Lôn Trắc phi dường như có chút dao động, lời nói cũng trở nên gấp gáp hơn.

“Chuyện này không gấp, Mẫu phi sẽ suy nghĩ thử xem.”

Nhạc Kha cũng không miễn cưỡng nữa, thăm hỏi bà vài câu rồi cáo từ. Ta đoán nơi này đã cách tẩm điện của Trắc Phi nương nương một khoảng khá xa, liền từ nơi cổ áo của hắn ló đầu ra quan sát xung quanh, thì ra đây chính là nơi mà lần trước Nhạc Kha ngủ lại trước khi ta rời đi.

Hắn lơ đãng cứ thế một đường mà bước, ta biết bên Thiên hà đã có Thiên binh Thiên tướng đợi xuất phát, có lòng muốn an ủi hắn vài câu, lại sợ một con chim sẻ tầm thường thốt ra tiếng người sẽ dọa sợ mấy cung nga, đem tới phiền phức cho hắn nên đành phải dùng mỏ mõ lên trên da thịt hắn. Đang lúc mổ đến hắn say thì nghe được một thanh âm hết sức quen thuộc có vài phần tức giận: “Đại vương huynh đây là muốn chuẩn bị xuất phát?”

“Tam đệ.”

Lời này của Nhạc Kha đã nhắc nhở ta, người đến chính là Đồng Sa.

“Nghe nói đại vương huynh và Giao tộc thái tử là hảo bằng hữu. Nhị ca và Giao vương lưỡng bại câu thương, hiện giờ khắp Đông Hải thế cuộc giằng co, chỉ đợi đại vương huynh kỳ khai đắc thắng¹, đem Giao nhân xé da lóc thịt moi gan, vì những tướng sĩ của Thiên giới ta rửa hận.”

1 vừa xuất quân đã thắng

Ta nghe thấy hắn nói đến nghiên răng nghiên lợi, lo lắng cho Ly Quang vô cùng. Lông vũ dán sát vào da thịt Nhạc Kha, cảm nhận được hắn toàn thân cứng ngắc, chỉ thấy trong lòng ẩn ẩn đau. Năm đó ba người bọn ta ngao du sơn thủy, mặc dù cũng có lúc tranh cãi nhưng lại không có nửa điểm khúc mắc, hiện giờ ngang nhiên đổi địch, Nhạc Kha khoác áo ra trận, nếu như không thể lấy được mạng Ly Quang, cũng không biết sẽ bị trừng phạt với tội danh gì nữa.

Nhạc Kha trầm giọng nói: “Vương đệ nếu như không yên tâm, chi bằng thỉnh ý chỉ của phụ đế, cùng huynh thảo phạt Giao tộc?”

Tiếng bước chân càng tiến sát gần một chút, có tiếng nói cực nhỏ cực nhẹ lướt qua tai: “Đại vương huynh trước nay hồn phách không ổn định... Trong tay mẫu hậu có một bảo vật, là một thần kinh một mặt tối đen có khắc chim loan, không biết đại vương huynh có nghe qua chưa?”

Trái tim ta nhảy lên tới cổ họng, miêu tả của hắn chính là hình dáng của Côn Lôn Thần kinh. Nhưng nghe nói Thiên hậu bị tống giam vào Thiên lao, trong tay vì sao lại có Côn Lôn Thần kinh? Nhạc Kha từ khi mất đi Côn Lôn thần kinh, hai hồn không ổn định, hiện giờ chỉ cần không cẩn thận một chút, sợ là hai hồn sẽ rời bỏ thân thể mà đi, việc đó cực kỳ không tốt.

Bản thân Nhạc Kha lại không chút để ý, “Tam vương đệ lo lắng nhiều quá. Chẳng qua là một tấm kính bỏ đi, ngoại giới lại đồn thổi thần kinh này thần kinh nọ, nếu như Thiên hậu nương nương đã thích, chi bằng tặng cho Thiên hậu nương nương ở trong ngực ngắm nghĩa đi.”

Ta đoán Đồng Sa nghe thấy lời này nhất định sẽ tức giận đến méo mũi. Hắn vốn tưởng tấm kính này là vật cực kỳ trân quý, không dè Nhạc Kha mở miệng lại chưa từng cầu xin đòi lại kính, nhưng một câu nói liền chỉ rõ tình cảnh hiện tại của Thiên hậu.

Thiên hậu tôn quý, lại bị tống vào lao ngục, cũng chẳng thể coi là chuyện vể vang gi.

Đồng Sa đại thể là bị chọc giận dữ dội, mở miệng cũng không thèm lựa lời, mỉa mai nói: “Thân thể này chẳng qua là tên ngốc tử Long tam, còn về hồn phách bên trong, cũng không biết liệu có phải là đại vương huynh, cho dù Phụ quân thừa nhận là trưởng tử, cũng không có lý nào lại đem vị trí tôn quý cho một kẻ đầu óc mơ mơ màng màng. Huống chi - -” Hắn kéo dài giọng: “Nhi ca đã xin mẫu hậu, đem tấm kính đó đi Đông Hải đối phó Tử Mạch rồi.”

Tử Mạch lợi hại thế nào, ta và Nhạc Kha đều đã chứng kiến. Vạn nhất Tử mạch hủy đi Côn Lôn thần kinh, ba hồn của Nhạc Kha sẽ không thể nào quay về, chuyện này có chỗ nào tốt chứ?

Nhạc Kha bình tĩnh nói: “Vì huynh cáo từ, đi Đông Hải diệt trừ Giao tộc, Tam vương đệ nếu đã không chịu đi cùng vi huynh, vậy vi huynh đành đi trước một bước.”

Đồng Sa nói rất nhiều, thế nhưng lại không thể khiến hắn tức giận, ngược lại bình tĩnh trầm ổn, khiến ta

nảy sinh một tia cảm giác khác lạ.

Ngày thường hắn đối với ta vui cười buồn bức, hiện giờ Đồng Sa ngay cả lời mạo phạm đến Thiên đế trưởng tử cũng dám nói, thế nhưng lại không thấy hắn tức giận, hay là vì quá tức giận mà nhất thời một câu cũng không nói được?

Ta ở trong ngực hắn vẫn không nhúc nhích, dần dần nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng là đã tách khỏi Đồng Sa. Lại qua một chút nữa, chỉ nghe thấy Chu Tước Thần Quân hào sảng nói: “Đại vương tử cuối cùng cũng đến rồi? Nếu thuộc hạ còn đợi lâu thêm chút nữa, nhất định cho rằng đại vương tử không muốn thống lĩnh chúng ta đi diệt trừ Giao tộc cho nên mới kéo dài thời gian.”

Người trước giờ tùy ý đã quen, tính tình lại nóng như lửa, chính là một người không thích quanh co lòng vòng trong chúng tiên nơi Tiên giới. Hiện giờ Nhạc Kha có thể cùng người xuất chinh, thật khiến ta an tâm phẫn nài.

Chu Tước Thần Quân nổi tiếng là công chính liêm minh, nhất định không bị Thiên hậu nương nương mua chuộc. Dựa vào điểm này, đã biết Thiên đế lo nghĩ cho hắn, e rằng Thiên hậu muốn dùng thủ đoạn thì nhất định khó có khả năng thành công. Lời nói trước đó chẳng qua Đồng Sa điện hạ nói để xả giận mà thôi.

Trong phút chốc chúng tướng tiến đến tham bá hoàn tất, thiên binh thiên tướng đầy vân hướng về Đông Hải mà đi. Ta len lén từ cổ áo Nhạc Kha thò đầu ra, nhìn thấy mây khói lượn lờ, gió mát thổi vào mặt, có vài phần giống với đi đạp thanh chử không hề có cảm giác đang liều mình ra trận, trong lòng không khỏi thất vọng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thất Thần Gửi Gắm Tâm Tư

Đông Hải, sóng dữ nghìn trượng, trên đỉnh sóng là bầu trời cao vợi dày đặc mây đen, như thể sấp sửa rọi xuống. Nhạc Kha thống lĩnh một đội Thiên binh thiên tướng đứng trên đám mây, dưới chân hải âu cất tiếng kêu thê lương, lướt sóng chao lượn, đàn cá mập mắt mũi nhèm, bơi hỗn loạn va đụng vào nhau. Trên sóng cả một người cao cao mà đứng, mái tóc dài như hải tảo bay loạn trong gió, sau lưng giữa làn sóng biếc là Giao binh xếp thành hàng, chính là Giao vương.

Một đoàn Thiên binh thiên tướng xếp hàng đứng trên đám mây phía trước Nhạc Kha, bên cạnh Huyền Vũ Thần Quân, một người trên mình mặc tử kim khôi giáp nhưng vẫn không che được nét mỹ mạo, chính là Thiên giới Thái tử Lăng Xương.

Ta cuộn lại thành một cục, cố hết sức đem đầu rúc vào trong ngực Nhạc Kha, bên tai bỗng dừng nghe thấy một tiếng cười rất khẽ: “Ta lại không biết, thì ra Thanh nhi cũng có lúc nhát gan như vậy.”

Nói cách khác, hắn từng gặp qua lúc ta to gan lớn mật?

Trước đây mặc dù tiên pháp ta thấp kém, nhưng lá gan cũng không tính là nhỏ. Những chuyện liều lĩnh gây ra cũng không phải chỉ một hai chuyện. Bất chợt từ trong ngực hắn thò đầu ra, ngược đầu lên nhưng chỉ nhìn thấy chiếc cằm như được tạc của hắn, đường cong hoàn hảo, lại hướng lên trên chút nữa, nhưng vì vị trí không tốt lắm nên không thể nào chiêm ngưỡng hết toàn bộ vẻ đẹp.

Lăng Xương Thái tử lại quay đầu cười nói: “Đại Vương huynh xuất chinh, thế nhưng còn mang theo một con điểu tước tầm thường, thật sự không sợ phụ để trách phạt, trị huynh tội làm hỏng quân cơ sao?”

Từ trong lời nói của hắn ta nghe ra được một tia vui sướng khi người gặp họa, trong lòng suy đoán, lại thêm lời lẽ của Đồng Sa trong cơn tức giận, nói không chừng Nhạc Kha lần này ra trận chính là mưu kế của Lăng Xương Thái tử và Thiên hậu.

Nhạc Kha nhẹ nhàng sờ sờ hai cái trên đầu ta, thản nhiên cười nói: “Mấy ngày trước vì huynh giúp phụ vương dời phủ, giữa chừng đã cứu được con chim sẻ nhỏ đang bị thương này, thương nàng bơ vơ không nơi nương tựa mới mang theo bên người để dưỡng thương, phụ để vì sao lại có thể tức giận?”

Mặc dù bây giờ là lúc đặc biệt, nhưng ta tức hắn nói ta đáng thương thê thảm thế này, duỗi mỏ chim mổ vào yết hầu hắn một cái, cảm thấy được hắn mất tự nhiên mới thôi. Lại nghiêng đầu quan sát Lăng Xương. Ta hiện giờ tiên pháp cao thâm, không sợ Lăng Xương có thể nhìn ra chân thân, bắt gặp ánh mắt hắn cũng không khỏi có chút càn rỡ.

Lăng Xương trước giờ được chúng tiên tử các tộc theo đuổi, giờ phút này bỗng nhiên bị một con chim dáng vẻ tầm thường, bộ dạng yếu ớt nhìn chăm chăm, cảm thấy khó chịu, chán ghét quay đầu đi, trào phúng nói: “Sở thích của Đại Vương huynh quả thật đặc biệt... Vì đệ trước đây cũng từng nuôi qua họa mi chim vẹt, nhưng chưa hề nuôi loại chim sẻ nhỏ bình thường thế này.”

Nếu là trước đây, khi nghe được lời này ta nhất định sẽ âm ĩ náo động một trận với hắn, nhưng từ khi ở núi Đan Huyệt thấy Đan Chu đầu xù tóc rối, vung roi da quất vào mặt của Tiếu Kim Phượng, chỉ cảm thấy lông vũ cho dù có đẹp đẽ đến mấy cũng không bằng lòng dạ tốt bụng. Còn về vũ y tuyệt đẹp, lòng sớm đã không còn mong ước ấy. Đối với lời nói của Đồng Sa cũng bán tín bán nghi, nhớ tới việc Côn Lôn Thần kinh bị lạc mất, hận không thể dùng ánh mắt mà bóc trần vẩy rồng trên người Lăng Xương, đem cả người hắn lục soát kỹ càng một lượt, tìm ra Côn Lôn Thần kinh.

Lăng Xương đại khái đã thực sự tức giận đến độ không nhịn được, bắt tay niệm một câu quyết, hóa ra một ánh lửa, đánh úp về phía ta.

Nếu như ta là phượng hoàng, thời khắc này niết bàn cũng không phải chuyện gì quan trọng, nhưng rõ ràng bốn tiên chính là chim loan, thanh vũ trên người không chống được lửa. Tùy tâm hành động, đậm đậm cánh mới phát hiện cánh quả thực hơi nhỏ, căn bản không thể chống đỡ được hỏa châu Lăng Xương đánh tới. Đang muốn hóa về chân thân thì một bàn tay lướt qua, Nhạc Kha đã chặn hỏa châu lại, trầm giọng nói: “Vương đệ vẫn nên cẩn thận, con chim sẻ nhỏ này mặc dù bình thường, nhưng chung quy vẫn là sinh mạng, lý nào có thể lạm sát vô tội như vậy?”

Lăng Xương cất tiếng cười nhạt: “Đại Vương huynh bảo thủ quá. Thủ nhìn bên dưới xem!” Thuận tay đánh xuống một tia sét, trong nước lập tức có một vài con cá mập lớn nầm phơi bụng trắng, oan uổng bỏ mạng.

Bên dưới Giao Vương cười vang như sấm, mây đen nhanh chóng tụ lại: “Tiểu tử Lăng Xương, ngươi chẳng qua là thủ hạ bại tướng của lão phu, còn trộm điển tịch tu luyện ảo thuật của Giao tộc nhưng cũng không thể bắt được lão phu, chi bằng nhanh chóng lui binh, may ra còn có thể giữ được một mạng!”

Sắc mặt Lăng Xương trắng bệch, ánh mắt hạ xuống liếc nhìn một cái, khéo miệng bỗng dựng nổi lên một nụ cười quỷ dị: “Giao Vương không cần phải gấp. Bốn vương còn chưa dùng đến pháp bảo, không cần lo ngại.” Duỗi tay lần mò trong ngực vài lần, lấy ra một tấm kính đen to cỡ bàn tay. Cao cao nâng lên.

Lòng ta bất chợt lạnh buốt.

Mặc dù thời khắc này sắc trời mù mịt, ta vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vật Lăng Xương cầm trong tay đích thực là Côn Lôn thần kinh, ngay cả đôi chim loan ân ái ở mặt sau cũng thấy rõ mồn một.

Lăng Xương vừa cầm tấm kính hướng về phía Giao vương, vừa quay đầu lại hướng Nhạc Kha mỉm cười dắc ý, mê hoặc đến độ khiến người nhìn mà sợ hãi.

Ta bò lên bả vai Nhạc Kha, ở bên tai hắn rì rầm: “Chuyện này có gì tốt chứ?” Hắn quay đầu, bất chợt chạm vào mỏ chim của ta, cảm giác ấm áp dịu dàng đó bỗng chốc khiến tim ta đập thình thịch, lùi về sau hai bước, móng vuốt chơi voi trên không liền từ trên vai hắn rơi xuống, được hắn thuận tay đón lấy, đường hoàng ôm trong lòng bàn tay.

Hắn nâng ta lên trước mặt, nhẹ giọng cười đùa: “Thanh nhi đang lo lắng thay vi phu sao?”

Trong lòng ta như có lửa đốt mà giờ phút này hắn còn trêu chọc cười đùa. Thực muốn dẹt ra một lời bịa đặt nào đó, hai mắt tức giận trừng lên, nhưng sợ bị Chu Tước Thần Quân cách đó mấy bước nghe được, nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng: “Ban đầu sao ta lại không có mắt thế này, lại đi chọn con rồng ngốc ngươi chứ? Côn Lôn thần kính đó chính là có liên hệ với sinh mệnh của ngươi, trong đó...” Trong đó đại khái còn có một hồn một phách của hắn, nhưng lời này lại không dám nói ra miệng, sợ kích động hắn mất lý trí, làm ra chuyện rõ dại, trong lòng thật sự ngổn ngang trăm mối, mọi sự khó khăn, cơ hồ gấp đến độ rơi nước mắt.

Hắn đã không như trước kia, thế nhưng vẫn có thể ghi nhớ những tình cảm ngày trước, lại có thể đổi với ta khoan dung chiều chuộng. Hiện giờ chẳng qua là dựa vào lời nói dối mà ta bịa ra nói với hắn mới để ta tùy ý hoa chân múa tay. Trong đầu linh quang chợt lóe, quyết tâm một là không làm, nếu đã làm thì làm cho trót, cui đầu rơi nước mắt: “Tam lang có điều không biết, ta và chàng... Sau mấy lần xuân phong, đạo gần đây mới phát hiện đã ngầm kết châu thai. Thanh Loan mặc dù không còn mặt mũi nào nữa, nhưng lý nào lại có thể tro mắt nhìn hài nhi không có phụ thân thương yêu chứ?” Nhớ đến thời thơ ấu của bản thân mà chưa xót, chỉ hận lúc này không thể nhắc móng vuốt chim mà sờ bụng, làm như thế bên trong thực sự có một khối thịt.

Len lén đưa mắt thăm dò thần sắc của hắn, thế nhưng lại thấy gương mặt hắn đỏ bừng, trong lòng cực kỳ kinh ngạc: Lê nào còn rồng ngốc này xấu hổ rồi? Nhưng tỉ mỉ quan sát mới phát hiện nét mặt hắn cổ quái, như thể nhịn cười đến vô cùng khổ sở, lẽ nào nghe được bản thân sắp làm cha, lại không thể ở trước mặt người khác bày ra bộ dáng hớn hở vui mừng, cho nên mới nhịn đến vất vả như vậy?

Ta dùng mỏ chim khẽ mổ vào lòng bàn tay hắn, dịu dàng khuyên: “Tam lang lại bày ra dáng vẻ cao hứng thế này cũng có ích gì. Nếu... Nếu chàng không thể đoạt được Côn Lôn thần kính về, xảy ra việc ngoài ý muốn, thiếp và đứa trẻ trong bụng cũng không muốn sống nữa...”

Phía bên kia, Giao Vương và Lăng Xương đang giương cung bạt kiếm, hai bên đều lấy ra pháp khí, của Giao vương chính là Tử mạch. Thế nhưng hắn lại thấp giọng hỏi ta: “Điều Thanh nhi nói là thật sao? Nếu vi phu... vi phu có gì bất trắc, Thanh nhi cũng sẽ không chịu cô độc một mình?”

Hiện giờ hắn có chút ngốc nghếch, mọi chuyện trước đây đều quên hết, nhưng tấm lòng đối với ta lại rõ ràng minh bạch. Ta nhắm mắt, nhớ lại lần đầu gặp nhau, nam tử tuấn nhã phong thái uy nghi giữa muôn trùng sóng biếc, mặc dù biết giờ đây hắn không rạng rỡ chói mắt như ngày đó, mất đi một tầng ánh sáng rực

rõ, thế nhưng con rồng ngốc này lại như thể khắc ghi vào tâm khảm của ta, khó mà dứt bỏ được.

Trong lòng ta như có muôn ngàn con sóng dâng trào, lúc là ánh mắt yêu thương của Tu La Vương phụ thân, lúc là tiếng nói cười nhàn nhã của con rồng ngốc ở trước mặt này, chỉ cảm thấy có chút mất mát, thế giới như một hoang mạc, không có gì đáng để ta lưu luyến. Hiện giờ hai bên không thể lưỡng toàn, rõ cuộc cõng sẽ không khỏi khiến một trong hai người phải thương tâm, trong lòng lo âu lưỡng lự, không ngừng tranh đấu giãy giụa, chậm chạp nói: “Có sống, e là cũng không băng chết!”

Hắn cúi đầu nói: “Thanh nhi trước nay không nói dối. Lời này đương nhiên cũng là thật.” Ý tứ ôn nhu dịu dàng khiến ta cảm động, mơ hồ giống như quay lại những tháng ngày hai bên lưỡng tình tương duyệt.

Chỉ là, trước nay ta chưa bao giờ nói dối hắn. Hiện giờ tất thảy mọi chuyện, tình chân ý thiết, nhưng lại đi cùng với lời bịa đặt, cũng có thể một ngày nào đó hắn nhớ lại, đem những chân tình này coi là dối trá cũng không chừng.

Trong lòng chua xót, nhưng lại được hắn cẩn thận nhét trở lại cổ áo. Thò đầu ra nhìn, hắn đã như một con đại bàng lướt qua, nhún người nhảy đến đứng trên đám mây của Lăng Xương, cười nói: “Bảo khí của nhị đệ trông thật quen mắt, chi bằng cho Vương huynh xem thử?”

Lăng Xương lý nào lại chịu? Lập tức niệm chú ngữ, đất trời thoáng chốc âm u mù mịt, giữa lúc trời đất một mảnh tối đen, duy chỉ có sắc tím rực rỡ phá tan bóng tối, phóng về hướng đám mây.

Bên tai có tiếng binh khí va chạm, ta căng thẳng vươn móng vuốt bám vào cổ áo Nhạc Kha, y giáp lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, không biết từ khi nào hắn đã mặc vào bộ bạch ngân giáp sáng loáng, sau lưng, Chu Tước Thần Quân y giáp đỏ rực nhảy lên hỏa vân, Huyền Vũ Thần Quân thiết giáp đen tuyêt lẫm vào trong sắc đêm mờ mịt.

Dưới chân sóng dữ cuộn trào, trên đầu ngọn sóng có hai người đang vững vàng đứng, một người Giao bào to rộng, một người tóc dài như hải tảo, ta chăm chú nhìn, một người trong đó chính là Giao vương, người còn lại, là Ly Quang.

Ta làm ỗ trong ngực Nhạc Kha, chỉ cảm thấy xung quanh gió biển táp vào mặt khiến người phát lạnh. Ánh sáng rực rỡ của Tử mạch bị hút vào bóng tối vô tận của Côn Lôn kính, bên tai tiếng gió mang theo tiếng cười của Lăng Xương: “Vương huynh, tấm kính này của huynh dùng thật tốt!” Một bên càng ra sức thúc giục thần kính.

Mặt sau kính bỗng dựng phát ra luồng ánh sáng ấm áp, song tê loan điểu nơi đó dần dần thoát ra khỏi tấm kính, trước là móng vuốt, kế đến là đôi cánh, cuối cùng là cái đầu đang ngẩng cao chạm vào nhau. Giữa không trung sấm vang chớp giật, một tiếng lại nối tiếp một tiếng, thiên địa hồng hoang dường như đều theo tiếng sấm dậy mà run rẩy, Lôi công Điện mẫu cầm pháp khí vì Thiên giới mà ra sức. Những giọt nước mưa to như đồng tiền trút xuống, dội trên gương mặt của tất cả mọi người, nhưng vẫn sáng phía sau kính

như thể có một tầng kết giới bao quanh, nửa giọt nước cũng không cách nào xuyên qua được.

Dần dần tiếng ca cất lên, bất luận muôn ngàn sấm chớp, mưa như trút nước cũng không thể dập tắt được tiếng ca. Thanh âm này tựa như một luồng sáng ấm áp xuyên qua tiếng mưa rơi chớp giật, vang vọng bên tai mỗi người, dịu dàng tâm sự, nhỏ nhẹ thủ thỉ.

Ta dường như nghe thấy lời triết lý của vận mệnh, thanh âm này chính là tiếng nói của tự do, tiếng nói của hòa bình, có thể bao dung hết thảy hung ác của vạn vật, là tiếng ca mà loài loan điểu từ lúc sinh ra đã yêu tự do cả đời vẫn luôn hướng đến. Ta chưa từng hát qua tiết tấu tự do hài hòa như thế này, nhưng mà ta yêu thích tiếng ca ấy, giống như những thư sinh nghèo nhà chỉ có bốn vách tường nhưng lại có vinh dự đọc qua sử sách, cảm xúc dâng tràn, nhiệt huyết sục sôi, phòng ốc tối tàn nơi hang cùng ngõ hẹp cũng không thể bào mòn đi ý chí, cầm y hoa phục cũng không thể trói buộc được kỳ tâm.

Đây là tiếng ca mà Loan điểu cả đời luôn muốn xướng lên.

Ta từ từ bò ra khỏi cổ áo Nhạc Kha, mưa rơi xối xả quất trên người, trong chớp mắt đôi cánh liền ướt nhè. Nhưng trong đầu chỉ ngập tràn tiếng ca này, đón lấy cơn mưa như trút mà bay lên, hóa về chân thân chim loan, hòa cùng nhịp điệu của Loan điểu trong kính, đón gió mà ca.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hát Cùng Mây Ngàn

Trong điển tịch của Đึều tộc có đoạn chép, vào thời viễn cổ, khi chiến tranh giữa các tộc diễn ra liên miên, Phượng tộc đã xuất hiện một đôi vợ chồng Loan điểu vô cùng ân ái. Nhưng người chồng chết trong trận chiến giữa Đึều tộc và ngoại tộc, người vợ tìm đến chiến trường, khóc lóc không ngừng, nàng tìm đến một vị thượng thần có pháp thuật cao cường, từ bỏ thân xác, đem nguyên thần của mình và chồng phong ấn ở mặt sau một tấm gương. Vào đêm trăng tròn, lúc tĩnh lặng vắng người, nguyên thần của hai vợ chồng sẽ rời khỏi tấm gương, ân ái giao hòa hát ca vui mừng.

Ta cứ nghĩ đây chỉ là một truyền thuyết xa xưa, nhưng nay mới biết thì ra truyền thuyết này có thật.

Tử Mạch càng sáng chói, bóng đêm khôn cùng, tiếng ca của chim Loan càng vang vọng, những hạt mưa tạt vào mặt khiến ta đau rát, nhưng lòng lại tràn đầy vui sướng tựa như muốn thoát khỏi thế xác, chỉ có ca hát mới có thể biểu đạt hết nỗi lòng này. Có một loại tình yêu ngay cả sinh tử cũng không thể ngăn cách được. Ta nghe thấy trong tiếng ca ấy chứa đựng một tình yêu say đắm sống chết không rời, thâm tình gắn bó, nghĩa nặng bền lâu, hai trái tim hòa cùng nhịp đập.

Trong cảnh bão to gió lớn, mưa rơi như trút, ta nghe thấy Nhạc Kha hoảng hốt gọi: “Thanh nhi, trở về đi...” Cũng nghe giọng nói gấp gáp của Lăng Xương thái tử: “Thanh Loan, vì sao nàng lại ở đây?” Nhưng ta không thể chống lại tiếng ca đầy ma lực kia, khiến ta không hề quay đầu lại.

Dần dần có Giao Nhân cất giọng hát hòa cùng tiếng ca, giọng hát trong trẻo mãnh liệt cao vút, mang theo nỗi buồn triền miên bi thương vô tận. Giống như đóa hoa nở ở nơi đáy lòng sâu thẳm, hương tỏa theo làn gió, ngửi mùi hương lòng càng sâu thêm.

— Đây là khúc ca của sự ly biệt.

Giao Nhân có sở trường về thuật mê hoặc, ngay cả tiếng ca của Giao Vương cũng không thoát khỏi tà âm đó, chỉ có mình Ly Quang thì không cần âm thanh mê hoặc ấy, tự tìm con đường riêng, tiếng ca tự nhiên, âm điệu trong trẻo. Thanh âm như vậy, muốn mê hoặc lòng người đã khó, muốn mê hoặc thần binh Tiên giới chỉ sợ càng khó hơn. Nhưng mà hắn không chút sợ hãi đứng trên đỉnh ngọn sóng, nhấp nhô theo nhịp thủy triều vẫn không ngừng cất tiếng ca.

Tay Giao Vương nâng Tử Mạch, trong cơn giông bão ra sức gào thét: “Đồ ngốc, đây là lúc nào rồi mà ngươi còn không chịu dùng thánh âm?”

Thánh âm chính là tiếng ca của vương tộc Giao Nhân, người ca phải dùng một lực thu hút tâm thần rất

lớn, cũng dễ dàng mê hoặc lòng người nhất. Ly Quang từng nói, khi thánh âm cất lên, thần tiên có tâm trí bạc nhược đều phải quăng vũ khí mà đầu hàng, kể hết những ham muốn mê hoặc mà mình mong mỏi.

Từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành, Ly Quang luôn học thánh âm. Ta và hắn quen biết đã lâu nhưng cũng chưa từng được thưởng thức thánh âm này. Giao Vương thấy Ly Quang không chịu nghe theo lời mình thì càng thúc giục Tử Mạch, ánh sáng càng mạnh, tiếng ca của chim Loan càng vang dội. Bỗng chốc cuồng phong bão táp càng dữ, ta lảo đảo bay lượn trong mưa, chỉ nghe vài tiếng rǎng rắc dường như ngay cạnh bên tai, trong miệng cảm thấy ngòn ngọt thì ta đã ói ra một ngụm máu tươi, ánh sáng của Tử Mạch xuyên qua Côn Lôn kính khiến tấm gương đột nhiên vỡ tan thành nhiều mảnh, tiếng ca chim Loan bi thương, trong thoáng chốc Tử Mạch cũng vỡ tan hóa thành những mảnh vụn mang ánh hào quang màu tím từ tay Giao Vương rơi xuống làn sóng u tối nơi biển cả mênh mông.

Ta bay về phía trước, hóa thành hình người nhào về hướng Côn Lôn thần kính. Ánh mắt Lăng Xương thái tử mờ mịt nhìn theo ta đang rơi xuống, đón lấy những mảnh vụn của thần kính. Khi ánh mắt hai ta chạm vào nhau, lòng ta nổi lên căm hận trùng mặt nhìn hắn, tay áo mở rộng đón lấy mảnh vỡ thần kính lớn nhất, lại đưa mắt nhìn những mảnh vỡ nhỏ còn lại đang rơi vào đáy biển sâu, lòng vô cùng sợ hãi ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm kiếm Nhạc Kha, chỉ thấy đôi chim Loan ân ái phía sau mặt thần kính đã mất đi kết giới hộ thể, hào quang tiên nguyên sáng chói bên trong đột nhiên bị nước mưa xuyên thấu hóa thành bột mịn, tan thành mây khói.

Đột nhiên phía sau có một khối khôi giáp ẩm ướt dán sát vào, người nọ vội hỏi: “Thanh nhi, Thanh nhi, nàng có ổn không?”

Tinh thần ta mỏi mệt, tiếng ca tận nơi đáy lòng đã mờ mịt, cho dù cố gắng giãy giụa cũng không cách nào thoát ra được cái ôm siết chặt kia, lòng ta sợ hãi cực độ, ôm chặt mảnh còn lại của thần kính, cuồng loạn la hét: “Gương vỡ rồi...gương vỡ rồi...”

Ta đã nhìn thấy rõ ràng nguyên thần của vợ chồng Loan điếu tan biến ra sao. Nguyên thần của bọn họ gửi ở mặt sau thần kính, mà một hồn của Nhạc Kha ký sinh trong kính, một hồn ký sinh trong cơ thể của Long Tam thái tử, một hồn còn lại tuy bảo là đã được trấn trong nguyên thân, nhưng phụ thân cũng đã nói, nguyên thân kia sớm đã không dùng được nữa, vừa động vào thì sợ rằng sẽ hóa thành bột phấn, chẳng qua là người đã dùng tiên pháp tạo thành cái giả mà thôi.

Nay Côn Lôn thần kính đã vỡ, phụ thân lại chưa đến, hồn phách của Nhạc Kha không ổn định, đại chiến đã diễn ra, ta sợ...có một ngày hồn phách của hắn sẽ rời bỏ ta mà đi.

Trước đây ta cũng từng chú trọng vấn đề hình thức, rất hâm mộ bộ lông vũ xinh đẹp của Đan Chu, lần đầu gặp Nhạc Kha liền bị dính vẻ bên ngoài của hắn cuốn hút, sau đó lại phát hiện hắn là con rồng ngốc, trong lòng không khỏi thất vọng.

Đám tiên tử tiên nga trẻ tuổi trên thiên giới đều muốn phó thác đời mình cho phu quân tương lai, cho nên

tướng mạo, gia thế của phu quân chính là tiêu chuẩn xét tuyển hàng đầu. Chỉ có phu quân do ta chọn, hồn phách không đầy đủ, thân thể cũng là vay mượn của người khác, nguyên thân đã rách nát không dùng được, thậm chí hiện tại ngay cả những ký ức trước đây của chúng ta cũng không nhớ nổi, nhưng mà ta vẫn luôn muốn ở cạnh bên hắn mãi đến sau này. Khối khôi giáp lạnh như băng bế ta chậm rãi bước lên đụn mây, hắn thở dài bên tai ta: “Thanh nhi ngốc... Thanh nhi ngốc...”

“Chàng mới ngốc!” Ta túm chặt lấy những mảnh vỡ của thần kính giống như đang ôm bảo vật. Vừa mới bác bỏ câu nói kia mà lòng đột nhiên nghẹn ngào không xiết, con rồng ngốc này chính mình bị bệnh hay quên đã không nói, vậy mà còn nghĩ kẻ khác cũng giống như hắn. Chẳng qua là ta rộng lượng bao dung cho hắn mà thôi.

Trên đụn mây bên kia, Lăng Xương nhìn chăm chăm ta, ánh mắt kia rất lạnh lùng, đột nhiên hắn nở nụ cười với ta: “Ta sẽ chém nó!”

Hắn chém hay không chém cái gì thì có can hệ chi đến ta?

Ta vẫn còn tựa vào lòng Nhạc Kha, đau lòng lóng túng, không biết làm cách nào mới có thể tu bổ hoàn toàn hồn phách cho Nhạc Kha, chợt nghe ‘xẹt’ một tiếng thì Lăng Xương đã rút Hỏa Vân kiếm của Chu Tước thần quân ra, bước một bước lớn đi đến chỗ ta và Nhạc Kha.

Hắn bị điên rồi à?

Dưới chân sóng lớn cuồn cuộn, Giao Tộc đang đề phòng mà hắn lại chạy đến nơi này chém ta và Nhạc Kha.

Hỏa Vân kiếm mang theo nhiệt độ cực nóng nhanh chóng tiến đến, ta và Nhạc Kha bị bắt phải tách rời nhau, hắn lại chém một nhát vào khoảng giữa ta và Nhạc Kha, chỉ thấy có hai đốm lửa nhỏ nhô cháy dần đến chân của hai người chúng ta.

Ta chợt hiểu ra: Thì ra thứ Lăng Xương muốn chém chính là tơ nhân duyên của Nguyệt Lão.

Ngọn lửa nhỏ kia cháy đến cổ chân ta thì tắt.

Ta ngẩng đầu nhìn Nhạc Kha ở phía đối diện mình, nỗi lòng lo lắng quyến luyến không muốn rời xa vẫn không hề giảm đi phần nào. Ánh mắt của hắn nhìn ta vẫn dịu dàng như trước. Lòng ta hết vui lại buồn. Lúc trước, ta sợ tình duyên giữa ta và hắn chẳng qua chỉ là do một sợi dây tơ hồng của Nguyệt Lão cưỡng ép, buộc cùng một chỗ mới động lòng, mỗi lần đều chẳng chịu suy nghĩ cho kỹ. Nay tơ hồng đã đứt nhưng tình ý ta dành cho hắn vẫn chưa hề suy giảm. Có lẽ tơ hồng vốn chẳng có tác dụng gì. Đau đớn càng cực điểm, Côn Lôn thần kính đã vỡ, sau này hắn phải làm thế nào đây?

Lăng Xương mỉm cười bí hiểm: “Thanh nhi, nay ta chặt đứt tơ hồng, kế tiếp sẽ giết Giao Nhân này, xem nàng còn có thể có ý trung nhân nào nữa?”

Ta còn chưa trả lời thì hắn đã vứt bỏ Hỏa vân kiếm, bay về phía Ly Quang. Thiên binh thiên tướng thấy Thái tử bay xuống hạ giới đương nhiên toàn bộ đều rời khỏi mây mà bay xuống. Ngay lập tức khắp nơi đều đen kịt người.

Ly Quang trời sinh tính đôn hậu nhạy cảm, hiếm khi phát sinh tranh chấp với người khác. Giờ phút này một đám tướng lãnh mang theo sát khí áp xuống, tiếng giết chóc vang vọng tận trời, lòng ta mặc dù vẫn nhớ đến hắn, nhưng càng lo lắng một chuyện khác. Vì thế túm chặt mảnh vỡ, vẻ mặt buồn rười rượi hỏi Nhạc Kha: “Thần kính này vỡ rồi, có cảm thấy có gì không khỏe không?”

Trong mắt hắn hiện lên ánh sáng nhu hòa: “Vỡ thì vỡ thôi. Dù sao cũng không quan trọng bằng Thanh nhi.”

Ta bị một sức lực rất lớn kéo vào cái ôm cứng rắn lạnh như băng, khôi giáp cộm cấn khiến ta cảm thấy hơi đau. Trong lòng lo lắng tự trách, thật cẩn thận lần mò đem những mảnh vỡ Côn Lôn thần kính còn sót lại này cất kỹ vào trong ngực. Lúc này mới đẩy hắn ra, bảo: “Chẳng lẽ chàng muốn giống như hai con chim Loan này.....”. Nghĩ đến hắn sắp hồn phi phách tán khiến cho lòng ta đau đớn cực điểm, quát: “Vì sao không giết hắn? Giết hắn đoạt lại thần kính?”

Tiếng sấm không ngừng không nghỉ vang lên bên tai, cơn mưa to lạnh buốt tưới lên mặt ta, mưa lạnh, lê nóng, tinh thần ta mê muội suy nghĩ, giá mà lúc đầu vừa thấy Lăng Xương liền giết hắn đoạt lại thần kính. Ta cũng không phải là không có năng lực này.

Bây giờ thần kính đã vỡ, bảo ta đi đâu tìm một cái khác để gửi hồn phách quý giá vào đây?

Sát tâm trong lòng ta nỗi lên, chỉ cảm thấy phải tìm cái gì đó để lấp đầy nỗi khủng hoảng trong lòng. Lại đẩy ra Nhạc Kha ra lần nữa, kêu lên: “Ta muốn giết hắn, giết hắn!”

Cánh tay bị người ta giữ chặt, hắn kéo ta lại, lệ nóng đã phủ đầy mặt, ta hung hăng cắn tay hắn một cái, mắt đỏ ngầu hét lên: “Chàng không cho ta giết hắn thì bồi thường tấm gương cho ta, bồi thường tấm gương cho ta!”

Hắn nói nhỏ một câu bên tai ta, lập tức ta ngây người như tượng gỗ.

Hắn nói: “Nha đầu ngốc, hồn phách của ta đã tụ đủ. Cần tấm gương kia làm chi?”

Cảnh sát phạt xung quanh vẫn không ngừng, tiếng ca bi thương của Giao Nhân vẫn vang vọng, tiếng kêu thảm thiết không dứt, chim hải âu kinh hoảng vỗ cánh bay trốn khắp nơi, Thiên Lôi Điện Mẫu thúc giục tiếng sấm nổ vang kéo dài không dứt, nhưng vọng vào tai ta chỉ như tiếng pháo nổ, niềm vui mừng tựa sóng lớn thủy triều dâng lên, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân ta. Ta ngơ ngác đứng trước mặt hắn, ánh chớp lẩn hồi chiếu sáng gương mặt của hắn trong bóng tối, gương mặt thanh tú như vậy, ánh mắt chuyên chú như vậy, được nước mưa gột rửa, tựa như lần đầu gặp gỡ, nam tử bước trên làn sóng trước kia do bàn tay định

mệnh đùn đẩy, trong thời khắc này hoàn hoàn chỉnh chỉnh đứng trước mặt ta.

Vui sướng dạt dào, khiến người ta hoa mắt.

Ta vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đôi gò má của hắn, cảm giác mát lạnh ngấm vào người. Nhưng vẫn nhịn không được đem toàn bộ lòng bàn tay đều dán lên đó, từng chút từng chút một, từ khoảng gian mà chầm chậm vuốt xuống, giống như đã rất lâu rồi, lại giống như trong chớp mắt, bỗng chốc ta nghĩ đến một vấn đề.

Ta thật sự vui mừng đến hồn nhiên!

Ta đành nghiêm mặt lại, lòng tràn đầy ý cười khó suy giảm, muốn nghiêm mặt lại thì tất nhiên có hơi gượng, nhưng lúc này cũng đành phải vậy. Đè thấp giọng hỏi: “Tam điện hạ, ba hồn phách của chàng hợp nhất là chuyện xảy ra khi nào thế?”

Ta nghĩ tới cách đây chẳng bao lâu, ở chỗ Điện Trì Giao Vương ta tự xưng là đã có quan hệ xác thịt với hắn, sau đó lại nói dối là đã có con với hắn..... Trên mặt nhịn không được nóng tựa như thiêu. Nếu như hắn nói ba hồn đã hợp nhất từ sớm, ta nhất định sẽ bóp chết hắn, sau đó tự sát.

Có lẽ hắn nhìn thấy ý trong mắt ta, lập tức cúi xuống nhìn quanh, lại chỉ vào một chỗ bên dưới nói: “Thanh nhi nàng nhìn xem, Ly Quang sợ là sắp gặp chuyện không may, ta đi xem thử, đừng để Lăng Xương thật sự đánh chết hắn.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Họa Diệt Tộc

Mặc dù trong bụng ta tràn đầy nghi hoặc hận không thể nhéo lỗ tai hắn để hỏi cho rõ ràng, nhưng vẫn cùi đầu nhìn xuống phía mặt biển thì thấy Lăng Xương đang cầm trong tay Thanh Phong kiếm dài ba xích sắp đâm vào Ly Quang, ta và Nhạc Kha đang ở khoảng cách xa như vậy, có muốn cứu cũng không kịp nữa, cả hai cùng kinh hoảng hét lên một tiếng, vội vàng lao xuống phía dưới.

Trong chớp mắt cầm kiếm của Lăng Xương chêch đi, nhẹ nhàng đâm lệch sang bên cạnh, Ly Quang vẫn đứng vững trên đỉnh sóng, ngay cả một lọn tóc cũng chưa từng bị tổn hại.

Ta thở phào một hơi, lại tiến gần thêm một chút, quan sát tỉ mỉ bên dưới, chỉ thấy Ly Quang cười nhạt như lúc bình thường, áo bào trắng mạnh mẽ, cũng không có cảm giác dao kiếm đang bao vây quanh thân mình, ngược lại giống như đang bước chậm rãi trong sân vắng, dưới chân sóng biển cuồn cuộn, tung bước nở hoa. Mỗi nhẹ nhàng cất tiếng hát tựa như sóng biếc khẽ lay động, có một người đang dạo chơi dưới ánh trăng, lại tựa như từng gợn sóng thanh thản rượt đuổi nhau, không khí bình yên nói không nên lời khiến cho lòng người không thể nào nảy sinh ý đề phòng, chỉ cảm thấy đây là tất cả những gì mà bình sinh mình mong muốn.

Sau khi Lăng Xương chém xuống một kiếm thì chưa từng chém ra kiếm thứ hai, ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ không khỏi chỉ vào hắn cười nói: “Lăng Xương điện hạ đã mấy bữa chưa ăn rồi? Sao ngay cả thanh kiếm cũng vung không nổi?”

Nếu như lúc bình thường thì đương nhiên hắn sẽ bị những lời này khiến cho tức giận kinh khủng. Ta đi vòng tới trước mặt hắn để nhìn cho rõ, hôm nay sắc mặt hắn lại rất mờ mịt.

Nhạc Kha khẽ cười nói: “Hắn bị thánh âm mê hoặc rồi.”

Cách đó mười bước Giao Vương đang ra sức chiến đấu với hai vị thần quân Chu Tước và Huyền Vũ. Bởi vì ông ta vốn sống trong nước đã lâu, đạp sóng mà đi cũng chỉ như đi dạo, Hai vị Thần Quân Huyền Vũ Chu Tước làm thượng tiên đã nhiều năm, nếu là đánh nhau trên mây thì chắc sẽ có vài phần thắng nhưng lúc này đánh nhau với ông ta ở nơi đây thì xem ra tay chân có chút vụng về. Giao Vương thoảng chốc đứng trên đỉnh sóng rồi lại thoảng chốc ẩn mình dưới đáy nước, bắt chót đâm hai người bọn họ một kiếm, có lẽ hai người này không quen thủy tính, Chu Tước Thần Quân lại thuộc hỏa, trời sinh đã tương khắc với thủy, trong chớp mắt đã bị làn sóng lớn nuốt mất, phải uống mấy ngụm nước biển mặn chát, may mắn được Huyền Vũ Thần Quân cứu, kéo người ra khỏi sóng lớn. Người đàn ông tráng kiện đang dựa vào bờ vai của Huyền Vũ Thần Quân mà miệng thì không ngừng phun nước, khác xa so với dáng vẻ long tinh hổ mãnh của

người lúc còn trong phủ đệ khiến cho ta rất thích thú.

Giao Vương chiếm lợi thế, liếc nhìn Ly Quang, kiên quyết quát: “Con ta còn không mau giết thái tử Thiên Giới đi. Chẳng lẽ chờ bị diệt tộc sao?”

Ánh mắt Ly Quang hiện lên sự tranh đấu dữ dội, nhưng trong khoảnh khắc không tập trung đó, Lăng Xương đã tỉnh táo lại, miệng không rõ niệm chú ngữ kỳ quái gì hòa với giọng ca của Ly Quang, không biết vì sao lại khiến cho người ta cảm thấy đau đầu.

Ta vung ống tay áo quét Lăng Xương văng xa ra khiến hắn ngã khỏi đụn mây, chìm nổi trong làn sóng biển, Ly Quang vui vẻ nói: “Thanh nhi –”

Ta và hắn xa cách đã lâu. Bước tới hai bước thế nhưng thấy sắc mặt hắn tiêu tụy, gầy trơ cả xương, không khỏi kinh hãi: “Ly Quang, từ lúc nào mà ngươi trở thành bộ dạng này?”

Nhạc Kha mới định tiến đến thì đã nghe Chu Tước Thần Quân kêu lớn: “Đại vương tử, thái tử điện hạ đã bị Thanh Loan đánh ngã xuống biển, điện hạ phụng chỉ tiêu diệt Giao Nhân thì nên nhanh chóng giết chết Giao Nhân thái tử đi, cũng có thể về Thiên Giới phục mệnh.”

Trong đầu ta tựa như chớp giữa trời quang, ý niệm đầu tiên chính là vung ống tay áo đánh Chu Tước Thần Quân ngã xuống biển sâu luôn để cho ông ấy uống nhiều nước biển thêm chút nữa, cho ông ấy mãi bận phun nước không còn rảnh miệng để lăm lời. Lời nói kia của ông ấy giống như lúc hạnh phúc nhất thì được nghe tin dữ khiến lòng ta thoảng chốc đại loạn.

Quay đầu lại nhìn Nhạc Kha, có lẽ hắn cũng bị niềm vui tương phùng làm cho đầu óc lu mờ giống như ta, bị lời nói của Chu Tước Thần Quân làm hoảng loạn lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch nhìn ta. Thời gian thoảng chốc đã trôi xa, tháng ngày xưa nay tan vỡ, khó mà toàn vẹn như lúc đầu.

Mặt biển dưới chân Ly Quang đã có một tên Giao Nhân thấp bé trôi lên chắn trước mặt hắn, lâm liệt không thể xem thường quát: “Ai muốn giết thái tử điện hạ, trước hết phải bước qua xác của ta!”

Chỉ nghe phía sau có một giọng cười tràn đầy oán hận nói: “Tốt! tốt! Vương huynh, thì ra huynh với Giao Nhân thái tử là tình bạn cố tri, lần này đến đây là muốn thả hắn!”

Ta buột miệng nói: “Mới không phải!” Vốn một lòng muốn biện giải cho Nhạc Kha, lời nói vừa rồi sơ là đã có vài phần tổn thương Ly Quang. Nếu nói lần này Nhạc Kha vì tiêu diệt Giao Nhân mà đến đây cũng không sai, quả thật hắn đã nhận đạo chỉ. Nếu nói hắn nổi lên sát tâm đối với Ly Quang thì quyết không thể có. Nhưng dưới sự bức ép của Lăng Xương, ta cùng với hắn chung một đường nhưng lại phải mở miệng phủ nhận, huynh đệ ngày xưa thế nhưng hôm nay vung đao về phía nhau, sao không khiến Ly Quang đau lòng chứ?

Ta quay đầu nhìn lại, sắc mặt Ly Quang trắng bệch, lung lay sắp ngã khỏi đỉnh sóng. Trong lòng căng

thẳng, người đã di chuyển vòng qua Giao Nhân thấp bé, đỡ lấy hắn.

Ly Quang tựa vào vai ta, thở dốc một hồi, lại muốn giãy giụa nhưng đã bị ta ấn chặt, tức giận bảo: “Ngươi cứ giãy giụa như vậy, ta sẽ quăng ngươi xuống biển cho cá lớn ăn.”

Cũng không biết là đang tức giận câu nói sai vừa rồi của mình, hay là tức giận tình cảnh trước mắt, chỉ cảm thấy nói nhiều hơn một câu cũng là sai lầm, trái phải đều không đúng, rất khó xử.

Nhạc Kha tiến lên hai bước, dịu dàng nói: “Thanh nhi.....”

Bên cạnh mùi máu tươi càng nồng, thiên binh thiên tướng cùng Giao Nhân đang đấu với nhau trong biển, không chết không ngừng. Máu tươi nhiễm đỏ mặt biển, sinh tử đại nghĩa trước mặt, tiếng gọi này của hắn sao mà vô lực yếu ớt đến thế. Tuy rằng hôm nay họa diệt tộc của Giao Nhân hơn phân nửa là nên trách Giao Vương dẫn lửa lên thân, nhưng ta cũng không thể nhìn Ly Quang chết ở trước mặt ta.

Mới vừa rồi ở trên đụn mây, cõi lòng ta tràn đầy nhu tình mật ý, nhưng đảo mắt liền bị thế giới đầy máu tanh trước mắt đánh tan mất. Nhạc Kha tất nhiên khó xử, mẫu thân của hắn nay còn ở Thiên Giới, lần này lại cùng chiến đấu với Lăng Xương, nếu người biết chuyện đem chuyện hắn và thái tử Giao Tộc có mối quan hệ bằng hữu báo lại cho Thiên Đế, nếu Thiên Đế tức giận, sợ là hai mẹ con họ đều gặp phải tai ương.

Lăng Xương ở phía sau hắn cười khẽ: “Đại vương huynh, tuy rằng công chúa Tu La không tệ, nhưng Tu La Vương và Thiên Giới là kẻ thù truyền kiếp. Huống chi công chúa Tu La này còn thông đồng với Giao Nhân. Nếu đại vương huynh không muốn gánh trên mình tội danh cẩu kết với kẻ thù Tu La và Giao nhân, vẫn mong cùng với vương đệ ngăn địch!” Lại gằn từng tiếng nói: “Giết Giao Nhân thái tử và Tu La công chúa này, cũng coi như một công lớn!”

Nhạc Kha không hề động đậy, lại tiến lên một bước, kiên trì gọi: “Thanh nhi.....”

Trong lòng ta đau đớn cực hạn. Ánh mắt hắn tràn đầy kỳ vọng như vậy khiến cho ta làm sao có thể cự tuyệt được chứ? Nếu giờ phút này mẫu thân của hắn không ở trên Thiên Giới thì cùng lắm ta sẽ cuỗm hắn bỏ trốn về Tu La giới, ta cũng không sợ thiên binh thiên tướng đánh tới núi Tu Di, nhưng hiện tại mẫu thân của hắn còn đang ở Thiên Giới, ta sao có thể vì tư tình nhi nữ mà bảo hắn bỏ lại thân mẫu của mình?

Ly Quang đẩy ta ra, quát: “Thanh Loan, ngươi ngốc nghếch ở lại đây làm gì? Cho dù ngươi mến mộ ta, cũng không cần phải vội vàng tìm cái chết! Còn không mau về Tu La giới của ngươi đi!”

Ta sững sờ tại chỗ, đúng là đang đứng giữa Nhạc Kha và Ly Quang nhưng nay nhìn lại, khoảng cách giữa ta và Nhạc Kha không chỉ ngắn ngủi có vài bước chân mà chính là vô số tướng sĩ tử nạn của toàn bộ Tu La giới và Thiên Giới, cùng với bao nhiêu ân oán hận thù chồng chất mấy đời nối tiếp nhau.

Ta hoàn toàn hiểu rõ lòng tốt của Ly Quang. Hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ cho ta như vậy, chẳng qua là nghe thấy Lăng Xương muốn giết luôn cả ta nên mới muốn ta rời khỏi nơi này.

Ngàn năm tình nghĩa, chút ăn ý đó cũng vẫn còn.

Ta mỉm cười với Nhạc Kha, thản nhiên nói: “Ngày xưa Thanh Loan và Tam điện hạ quen biết cũng không ngờ sẽ có họa ngày hôm nay. Nhưng ngươi và ta đều có điều vướng bận, ví như Thanh Loan, mới cùng Tu La vương phụ thân nhận lại nhau, bất luận thế nào cũng muốn hẫu hạ bên gối người, cho lão nhân gia người hưởng được tình cảm phụ tử, bù đắp lại nhiều năm mong nhớ!”. Nếu chàng có thể hiểu rõ lòng ta thì giờ phút này cần phải nhớ đến thân mẫu của mình! Côn Lôn Trắc Phi nửa đời đau khổ, nay mới có thể giải được cấm chú, ta và chàng sau này còn núi cao sông dài, chung quy vẫn có ngày gặp lại!

Nhìn thấy sắc mặt hắn càng thêm chua xót bất đắc dĩ, ta nhanh chóng lùi ra phía sau, kiên định đứng bên cạnh Ly Quang. Giao Nhân thấp bé kia nước mắt nói: “Công chúa điện hạ thật có thiện tâm, mong hãy vì giao tình trước đây với thái tử điện hạ, điện hạ nhà ta bị Vương giam giữ trong điện nhiều ngày, chưa từng ăn uống, giờ phút này cơ thể suy yếu, xin công chúa điện hạ nhớ đến chút tình tri ngộ, người vì nhớ nhung công chúa mà cẩm nương không màng đến thì hãy cứu người một mạng.”

Ly Quang trừng mắt liếc hắn, “Ngột Liệt, chớ có nhiều chuyện! Liên quan đến chuyện sống chết, há có thể bảo công chúa Tu La tặng không tính mạng?”

Chợt nghe Lăng Xương cất tiếng cười to: “Ba người các ngươi diễn trò cũng khá lâu rồi! Vương huynh à, cho tới hôm nay vương đệ còn tưởng rằng người Thanh Loan thích chính là thái tử Giao Nhân máu lạnh này, hôm nay mới biết, mắt nhìn người của nàng quá kém, chọn đi chọn lại thế nhưng lại chọn một con rồng vô tích sự, hồn phách không đầy đủ, hay quên, đầu óc không tinh táo, giờ còn dám mạo nhận là trưởng tử của Thiên Đế, cũng không biết có phải là chán sống rồi không mà vọng tưởng đục nước béo cò ở Thiên Giới.”

Tựa như hắn muốn đem hết oán giận phát tiết trong lời nói, lại hét lên tràn đầy ý mỉa mai: “Vương huynh ơi vương huynh, rốt cuộc ngươi có phải là vương huynh của ta hay không? Đông Hải vương thúc cùng vương thẩm kia đã bị quyền thế che mắt, muốn đưa con nhà mình đẩy lên địa vị cao sang, nhưng cũng chỉ là một kẻ nhìn sơ đã biết là chẳng có phúc khí gì?”

Lòng ta vô cùng phẫn nộ nhìn thấy được hai mắt Nhạc Kha như phun hỏa, có lẽ đang nghĩ đến mấy vạn năm sở chịu khổ sở của Côn Lôn Trắc Phi. Trong lòng cảm thấy rất khó chịu nhưng lại không thể lên tiếng ủng hộ cho hắn, bằng không sẽ khiến hắn phải chịu thêm tội danh không đáng có. Đang lúc hết sức khó xử thì chỉ nghe Lăng Xương huýt sáo, lập tức nước biển cuộn cuộn dữ dội, bốn phương tám hướng vang lên tiếng đáp lại, trong chớp mắt xảy ra một điều quái dị lạ thường, một đội kỵ binh đang ẩn trong nước từ từ nổi lên, toàn thân đều một màu tối đen, cũng không biết có phải thật sự đẹp sóng mà đi hay không mà không hề nghe thấy tiếng vó ngựa.

Người dẫn đầu đội kỵ binh kia ước chừng cao khoảng một trượng, tay cầm trường矛, trong nháy mắt đã đánh tan những Giao Nhân đến cản đường, ném bọn họ ra xa, trường矛 nhiễm máu đỏ tươi, chỉ

nghe tiếng hét thèm khát máu tanh của hắn không ngừng vang lên, từng tiếng đều cao vút, tựa hồ chém giết đến vui sướng.

Đôi đồng tử của Ly Quang co rút mãnh liệt, đẩy mạnh ta ra: “Thanh nhi đi mau, đây là U Minh Thiết Kỵ. U Minh Thiết Kỵ có thể so sánh với quân Tu La.”

Quân Tu La người người dũng mãnh thiện chiến, trước đây lúc còn ở trong thành Tu La, ta cũng từng theo Tu La vương phụ thân thị sát quân tình, đây chính là ấn tượng khắc sâu nhất trong ta. Nhưng U Minh Thiết Kỵ này lại chưa nghe bao giờ.

Mắt thấy U Minh Thiết Kỵ càng ngày càng gần, ta phát hiện trong bộ mũ giáp thiết kỵ ấy thế nhưng là một bộ bạch cốt, trên gương mặt trắng bệch chỉ có năm lỗ thủng màu đen và mấy cái răng nanh không trọn vẹn.

Ly Quang đẩy mạnh ta ra, giọng nói hoảng sợ giống như tận thế: “Thanh nhi mau đi đi! Hôm nay Giao Tộc ta phải tuyệt vong rồi!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Nước Đổi Dòng

Ta đứng phía trước Ly Quang, rút ra Thanh Linh, ngẩng đầu hạ gục một bộ bạch cốt trong đội quân U Minh Thiết Kỵ đang xông tới, mùi thịt hôi thối tanh nồng xộc vào mũi. Mặc dù trong lòng ta cực kỳ sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn có thể duy trì ý cười: “Ly Quang, sao ngươi lại nhát gan đến vậy? Chẳng qua là mấy...” Chỉ nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc, bộ bạch cốt gãy đó thế nhưng lại bắt đầu hợp lại như cũ.

Ta không thể nào tin nổi, cứ ngây ngô nhìn bộ xương vừa bị ta chém đứng dậy trước mặt ta, tự tay sắp xếp lại cái đầu, xoay xoay cần cổ một cách lưu loát, hai hốc mắt đen ngòm liếc nhìn ta chăm chăm. Rõ ràng chỉ là hai cái lỗ tối om om, nhưng không hiểu vì sao lại khiến ta cảm giác thấy bên trong bộ xương khô này chứa đựng điều gì đó rất đáng sợ, như thể đang nhìn ta chòng chọc, bất tri bất giác một cảm giác ớn lạnh nỗi lên, từ từ chạy dọc sống lưng.

Ly Quang kéo tay áo của ta, sốt ruột kêu: “Thanh nhi chạy nhanh đi! Nơi này không thích hợp để lưu lại, lẽ nào vì ta mà liên lụy đến an nguy tính mạng của nàng?”

Ta vững vàng đứng phía trước hắn, dồn lực chém Thanh linh xuống, mắt thấy hai bộ hài cốt trước mặt đã bị ta chém đứt thân thể, nhân lúc chúng đang phục hồi lại hình dáng quay đầu mắng hắn: “Ly Quang, ngươi sao lại cố hù quá vậy? Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì...vẫn còn chưa tới ngày đó đâu!”

Trước mặt lại có một đám bạch cốt thiết ky lao đến, ta vung tay chém xuống, lóe lên một luồng sáng xanh, mặc dù đã hạ hết cả năm nhưng hai tên trước đó đã khôi phục lại nguyên trạng đang hướng phia ta mà lao đến. Bỗng nhiên Ly Quang từ phía sau lưng ta xông tới, vung tay đánh xuống, bộ hài cốt này lại một lần nữa bị chém bay đầu.

Hắn vội vàng đẩy ta: “Thanh nhi chạy nhanh đi. Nghe nói U Minh Thiết Kỵ này chính là bộ hạ của chiến thần mười mấy vạn năm, sau khi tử trận nơi sa trường, nguyên thân nhờ vào tiên thuật mà được bảo tồn, mặc dù là hài cốt nhưng lại mang linh hồn của những người đã bỏ mạng nơi chiến trường, trở thành một đội quân bí mật nhất của gia tộc chiến thần.”

Đang nói giữa chừng thì lại có một đạo quân bạch cốt mặc thiết giáp xông tới, ta cùng với Ly Quang, cộng thêm Ngột Liệt bị vây hãm vào giữa, bất luận đánh bao nhiêu lần thì những hài cốt này cũng sẽ phục hồi lại từ chi, nhìn mà khiến người kinh sợ. Điều mà chúng ta có được chỉ là chút thời giờ ít ỏi khi bọn chúng đang khôi phục lại thân thể bị đứt đoạn.

Cách đó không xa Lăng Xương cười như điên loạn: “Vương huynh ơi Vương huynh, huynh cấu kết với kẻ địch, cùng với Tu La công chúa và Giao Vương thái tử thông đồng, hôm nay Bổn vương đành phải thay

Thiên giới diệt trừ gian tế, thay phụ đế thanh lý môn hộ rồi!”

Chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết, trong lòng ta đau nhói, ngỡ rằng Lăng Xương đã xuống tay với con rồng ngốc đó rồi, trong phút thất thần suýt chút nữa bị một bộ hài cốt mặc thiết giáp chém về phía cánh tay, may mắn là Ly Quang đẩy ta một cái, đợi đến khi ta phục hồi tinh thần, trên vai hắn máu tươi đã chảy đầm đìa, bị trúng một đao rất nặng.

Ngột Liệt bi thương kêu lên: “Thái tử điện hạ, là Vương đã bị hạ độc thủ!”

Mặc dù trong lòng ta biết vui mừng là điều vạn phần không nên, nhưng vẫn không khỏi mừng rỡ một chút, so sánh với tên nhãi Nhạc Kha, việc Giao vương bị thương với ta không có chút quan hệ nào. Nhưng Ly Quang vì ta mà bị thương, đây chính là sai sót lúc ta thất thần.

Ngột Liệt đại khái là mới chỉ chăm chú để ý tới âm thanh kêu thảm thiết đó mới không hề chú ý, lúc này quay đầu lại, bỗng đứng sợ đến độ nhảy dựng, trong giọng nói còn mang theo ý hoảng loạn không kìm chế được: “Điện hạ, người sao vậy?”

Bộ hài cốt mặc thiết giáp đã chém hắn mặc dù đã bị ta chém làm hai phần, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã lắp xong phần hông, cứng nhắc lắc lắc hai cái, bộ dạng kỳ quái đáng sợ, thế nhưng lại tiếp tục xách đao lao tới.

Trong lòng ta dâng lên một nỗi khiếp sợ trước nay chưa từng có. Cứ đánh đấm kiểu này, sợ là chúng ta sẽ phải hao tổn đến hơi thở cuối cùng, kế đó là bị mấy tên thiết giáp đầu lâu này chém thành thịt nát.

Tộc Tu La mặc dù dũng cảm thiện chiến, nhưng nếu hai bên đối đầu trên chiến trường, e là cũng thua nhiều thắng ít.

Ta nắm chặt thắt thải ngũ linh, vừa liều mạng chém hạ đám bạch cốt thiết giáp xung quanh vừa không ngừng hối thúc Ngột Liệt: “Đừng có ở đó mà kêu gào hoài, nhanh băng bó vết thương cho điện hạ nhà ngươi đi!”

Ngột Liệt có lẽ do còn nhỏ tuổi, chưa từng bị kinh sợ như thế này, nhưng vẫn lấy ba lẩy bẩy cỗ găng cột chặt miệng vết thương cho Ly Quang.

Phía bên kia lại nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, Chu Tước Thần Quân lạnh lùng bẩm báo: “Bẩm Điện hạ, Giao Vương đã chết!”

Ly Quang đau đớn kêu lên một tiếng, liền muốn lao đi, dáng vẻ như thể phải liều mạng với Chu Tước Thần Quân một phen. Từ trước đến giờ thật chưa từng nghĩ đến việc Giao vương trước nay đã tam bùng bùng cũng sẽ chết đi một cách vô thanh vô tức như thế này, bất quá chỉ vài tiếng hô thảm thiết rồi mất mạng, quả thật đáng thương, quả thật đáng tiếc.

Ngột Liệt chấn đường ôm lấy Ly Quang, ta đem mây hài cốt xung quanh giải quyết xong xuôi, bắt tay niệm một câu quyết, tức tốc tạo nên một kết giới xung quanh ba người chúng ta, lúc này mới nhẹ nhõm thở một hơi.

Ngột Liệt đôi mắt đỏ bừng ôm chặt thắt lưng Ly Quang, thấy Ly Quang như muốn xông ra khỏi kết giới, chỉ vội vàng hô to: “Thanh công chúa, xin người ngăn Điện hạ nhà ta lại! Van xin người!”

Ly Quang vừa thoát khỏi hắn, lao đầu về phía trước nhưng bị kết giới dội lại, trên đầu lập tức xuất hiện một cục u to tướng.

Hiện tại tiên pháp của ta không giống với trước đây, đương nhiên không ai có tiên lực có thể sánh bằng, Ly Quang cũng không có năng lực phá giải tiên chưởng.

Ngột Liệt thấy hắn thử hai lần phá bỏ kết giới nhưng đều không thể thoát ra được, không khỏi thở phào một hơi, cảm tạ tận đáy lòng: “Đa tạ Thanh công chúa!”

Trong lòng ta rất bất an. Nhạc Kha đang ở bên ngoài kinh giới, phóng tầm mắt nhìn qua bức tường kinh giới trong suốt, xung quanh máu chảy thành sông, chân trời u ám, sắc hoàng hôn tang thương, những Giao nhân còn lại đang tập trung liều mình chiến đấu cùng với Thiên binh Thiên tướng và bạch cốt Thiết giáp. Nhạc Kha đứng trước Lăng Xương, nét mặt đầy vẻ châm biếm, ta thậm chí còn có thể nghe được hắn cực kỳ ôn nhu nói: “Vương đệ sao lại vội vàng trừ khử vi huynh như vậy?”

Lăng Xương ngẩng đầu cười dài, hung ác nói: “Cũng không biết đã chửng từ đâu xuất hiện, thế nhưng dám mạo nhận huyết mạch của Thiên tộc ta. Phụ để hồ đồ chứ Bổn Vương thì không! Người không phải đã cùng thề nguyên sống chết với Tu La công chúa đó sao, nếu như nàng đã không có mắt nhìn người như vậy, chung tình với người...” Đột nhiên đè thấp giọng nói, ta loáng thoáng nghe thấy hắn cười đến điên cuồng mà ớn lạnh: “Vương huynh ơi là vương huynh, người nói ta nên đối đãi với hai người như thế nào đây?”

Xung quanh Nhạc Kha đã bị vây bởi mười tên U Minh Thiết Giáp, chỉ là có chút quái lạ, cũng không biết bọn chúng nghe theo hiệu lệnh của Lăng Xương hay là còn có ám hiệu nào khác, mấy bộ hài cốt này lại chưa từng vây bọc tấn công như khi đối phó với chúng ta, mà lúc này bất chấp tứ chi gãy rụng mà lao về phía Nhạc Kha, chỉ thận trọng vây thành một vòng tròn nhỏ, quây Nhạc Kha vào chính giữa.

Trong lòng ta vô cùng lo lắng. Nhưng nếu như vào giờ phút này, đang ở trước tướng sĩ Thiên giới, ta vì Nhạc Kha mà ra mặt biện bạch, chẳng khác nào đã chứng thực tội danh của hắn. Trong lòng sốt ruột không thôi nhưng lại không có biện pháp giải quyết.

Lại chỉ nghe thấy Nhạc Kha cười nhẹ: “Ngươi tính đối phó với hai người chúng ta như thế nào?”

Hoàn toàn không hề né tránh, cư nhiên thẳng thắn thừa nhận.

Trong lòng ta lúc thì nghẹn ngào lúc lại muốn khóc. Con rồng ngốc này sao lại không chừa một con

đường lui cho mình chứ, thăng thắn bộc trực, không biết chút gì gọi là toan tính, sợ là không cần phải rời khỏi Thiên giới cũng sẽ bị mẹ con Lăng Xương bày kế tống vào trong ngục, vô dụng vô cớ mất mạng.

Lăng Xương nhanh chóng liếc mắt về phía ta. Khi ánh mắt của ta với hắn chạm nhau, lòng ta không khỏi nhảy dựng. Đôi mắt hắn đỏ rực một màu, dáng vẻ tiêu tụy, không giống kẻ đang vây đánh người khác mà giống như bị Nhạc Kha phát động U Minh Thiết Kỵ bao vây hắn. Dáng vẻ này thực sự có chút buồn cười. Ta nhịn không được hướng về phía hắn khe khẽ mỉm cười, kỳ lạ là hắn lại không hề bày ra gương mặt vui vẻ của kẻ chiến thắng, trái lại, nét mặt đau đớn thống khổ như muốn chết?

Hắn nhất thời sững sốt, lời nói lại giống như thiếu chút khí lực: “Đương nhiên là...Đương nhiên là...”

Ta “ha” một tiếng, cười to thay hắn tiếp lời: “Muốn xé thì xé, muốn nướng thì nướng?”

Phương pháp này đúng là một chút sáng tạo cũng không có.

Thăng nhãi Nhạc Kha này trong lòng dường như sáng tỏ, cũng cười dài một tiếng: “Đã vậy Vương đệ cứ thay vi huynh nghĩ ra cách chết nào tốt rồi hãy quay lại?”. Trường kiếm trong tay như điện quang hỏa thạch, lướt qua người của mấy bạch cốt thiết giáp đang vây xung quanh, liền có lớp lớp đầu lâu rớt xuống, còn chưa kịp chìm vào đáy biển đã được những cánh tay dài khô quắt tóm lấy, an ổn đặt lại trên cổ, vẫn vặn hai cái, mặc dù có chút khoảng cách nhưng ta vẫn nghe được âm thanh răng rắc khiến người hoảng sợ đó, trong lòng lạnh lẽo ảm đạm, chỉ thấy hôm nay không hề có cơ may sống sót.

Ta nhìn về phía Nhạc Kha, lưu luyến không thôi, nhưng thấy hắn trong khoảnh khắc giao đấu cũng liếc nhìn về phía ta, trong mắt là áy náy thương tiếc không dứt, ta hiểu rõ, hắn như vậy là đang tự trách bản thân đã dẫn ta đến nơi này, cố gắng nặn ra gương mặt tươi cười rạng rỡ nhất, khe khẽ lắc đầu.

Chẳng qua là, ta nghĩ tới nỗi bi thương thống khổ của Tu La Vương phụ thân mà thôi. Người sớm mất đi ái thê, bây giờ lại mất đi nữ nhi thân thuộc, không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Sau hôm nay, trong thành Tu La rộng lớn chỉ còn lại người một mình cô đơn nơi Tư Hoàng Điện, tình cảnh đó thê lương biết bao?

Nhưng, hôm nay nếu như có thể cùng Nhạc Kha đồng tang nơi này, cũng chính là ước nguyện của Thanh Loan! Có bao nhiêu cặp uyên ương ân ái nhưng đến phút cuối cùng lại mỗi người mỗi ngả, trở mặt thành thù?

Ta đã gặp được hắn vào những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời, đôi bên tình nồng ý đậm lưỡng tình tương duyệt không thể chia lìa, sau khi đã cảm nếm được sự tuyệt diệu của điều tốt đẹp nhất trên thế gian này lại có thể cùng hắn rời bỏ nhân gian, chẳng phải là điều may mắn lớn lao sao?

Nhạc Kha vung kiếm chém xuống, xuyên qua lớp lớp xương khô gãy rụng trao cho ta ánh mắt dịu dàng mà khổ sở. Ta nghiêng đầu lặng lẽ lau khô lệ nóng nơi khói mắt, lại tặng cho hắn một nụ cười mỉm, thấy dáng vẻ hắn oai hùng anh tuấn, lần lượt vung tay nhanh chóng giải quyết đám hài cốt, cố gắng hết sức chiến

đầu, trong lòng ngọt ngào vô cùng, vô biên vô hạn.

Ta nguyện ước tình cảm của chúng ta sẽ vĩnh viễn ngọt thơm như lúc ban đầu, trường tồn cùng thiên địa, không thể nào thay đổi!

Ta vẫn thường nhìn thấy ở nhân giới lúc tình nồng ý đậm, mấy nữ tử phàm giới hay ngốc nghếch hỏi tình lang: Tình duyên liệu có thể nào vĩnh cửu?

Chẳng qua là mấy chục năm ngắn ngủi, không chống chọi được khi hồng nhan tóc bạc da mồi, năm tháng như vết dao! Đến cuối cùng ta cũng chưa từng thấy có đôi nào nhất sinh nhất thế 1, sao lại không khiến người nản lòng được chứ?

1một đời một kiếp

Thế gian nam tử tuy nhiều, nhưng có thể trọng tình trọng nghĩa như Tu La Vương phụ thân liệu được mấy người?

Ta tình nguyện vào giờ khắc này mắt mù tâm chết, đem năm tháng của mấy vạn năm sau vứt đi hết thảy, chỉ mong thời khắc này hồ điệp song phi, tuyệt không hối hận!

Ly Quang ở sau lưng ta dịu dàng nói: “Thanh nhi, nếu mệt thì nghỉ chút đi.” Sự dịu dàng ấm áp không chút che giấu này, kỳ thực ta hiếm khi được nghe từ chính miệng của hắn.

Ta quay đầu nở nụ cười với hắn, điểm ngón tay biến ra hai cái đệm ngồi bên cạnh hắn, tự mình ngồi xuống một bên, ý bảo hắn ngồi bên còn lại.

Giao nhau ở dưới nước nên dù đi hay ngồi đều như nhau, nhưng là loài trên cạn, dạng kỹ năng này đến bây giờ ta vẫn chưa thành thực, chỉ có thể ngồi ở trên đệm, lại giống như ngồi trên thuyền tam bản, còn hết sức thông dong nhàn nhã khua khua hai chân, hướng về đám U Minh Thiết Kỵ đang ở bên ngoài kết giới không xông vào được thè lưỡi, làm bộ mặt quỷ.

Nếu như cuộc đời thật sự phải chấm dứt lúc này, sao lại không tự tặng cho bản thân một nụ cười?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Sóng Biếc Ngàn Trượng

Ngột Liệt nổi nửa thân người lên mặt nước, nhìn ta và Ly Quang, lo lo lăng lăng nói: “Công chúa và Điện hạ ở đây nghỉ ngơi một lát, Ngột Liệt lặn xuống Vương thành xem thử những người còn lại trong tộc.” Nói rồi cả người đã lặn xuống dưới, trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Bên ngoài kết giới, Nhạc Kha bị mấy chục U Minh Thiết Kỵ vây hãm. Bỗng nhiên nghe thấy Chu Tước Thần Quân nói: “Thái tử Điện hạ, bất luận thế nào đi nữa, Đại Vương tử cũng mới quay trở lại Thiên giới, nếu như định tội người cũng chỉ Thiên đế bệ hạ mới có quyền. Lê nào để U Minh Thiết Kỵ sát hại người?”

Hỏa Vân Kiếm vung lên, chém thẳng xuống hai U Minh Kỵ binh bên cạnh Nhạc Kha.

Hai Thiết Kỵ này chậm chạp, còn chưa đem đầu nhặt lên, Lăng Xương đã phản nộ: “Chu Tước, lệnh của Bổn điện ngươi dám không tuân?”

Dưới chân rầm rầm rầm rầm, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, Ly Quang đột ngột đẩy ta một cái, ta còn chưa kịp nhớ tới hai U Minh Thiết Kỵ đó, lúc cuí đầu nhìn xuống, không nhịn được sợ đến nhảy dựng.

Nhìn thấy khoảng nước xanh cỡ một tấc vuông bên trong kết giới dần dần chuyển đỏ, bất ngờ nổi lên một cánh tay, hoặc giả là một cái chân, chỉ chờ đến khi cái đầu nổi lên, Ly Quang mới kinh ngạc đau đớn kêu lên: “Ngột Liệt –”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, may mà ta trước giờ tự cho bản thân là nhanh nhẹn, thấy đầu của Ngột Liệt lập tức kéo Ly Quang lên lưng, hóa về chân thân chim phóng lên trời, kết giới sau lưng ta ầm ầm sụp đổ, biến thành mảnh vụn chìm vào đáy biển, chỉ chậm một chút, chân phải đã đau như kim châm xát muối rồi.

Ta cuí đầu nhìn, nơi trước đó là kết giới lúc này đang có hai thiết kỵ, trên lưỡi dao rỉ sét của một trong số đó còn nhiễm đỏ máu tươi.

Ly Quang ở trên lưng ta gấp gáp nói: “Thanh nhi, đặt ta xuống đi. Nàng công ta nhất định không bay cao được.”

Vật cưỡi của U Minh Thiết Kỵ tất cả đều là quái thú có cánh, giống như ngựa nhưng không phải ngựa, tựa như lạc đà mà không phải lạc đà, giờ phút này đang liên tục từ trong nước nổi lên, chớp mắt trên mặt biển đã phủ một màu đen kịt. Ta ở lưng chừng trời chở theo Ly Quang bay lượn vòng vòng, nhìn thấy phía dưới Nhạc Kha và Chu Tước Thần Quân đang ra sức chém giết, có lẽ Lăng Xương hôm nay nhất định muốn đẩy hắn vào chỗ chết, U Minh Thiết Kỵ ở xung quanh hắn càng lúc càng đông, ngược lại Thiết Kỵ ở

quanh người Chu Tước Thần Quân lại càng lúc càng ít, giáp y đỏ rực, tựa như liệt hỏa ở những nơi đi qua

Trên đầu Ly Quang khẩn trương nói: “Thanh nhi cẩn thận, đám U Minh Thiết Kỵ này bay lên rồi.”

Trong đầu ta nhất thời tinh táo, trước mặt đã xuất hiện mấy bộ bạch cốt cưỡi quái thú đang vỗ cánh bay lên, giơ binh khí hướng về phía ta lao tới. Trong đó có một bộ hài cốt nơi ngũ quan thế nhưng lại có chút linh động, một con cá nhỏ ở bên trong hai mắt đang tung tăng bơi qua lượn lại, khi ta ngây ngốc nhìn thì cánh bên trái đã bị sượt xuống một đao, bộ xương khô khác người đó cất tiếng cười ha hả.

Ly Quang ở trên lưng ta sôt ruột nói : “Thanh nhi...Thanh nhi...”

Ta không nhịn được rên rỉ một tiếng, chịu đựng đau đớn như kim châm xát muối, vỗ cánh bay lên không trung, rất nhanh đã tách xa khỏi mấy tên Thiết Kỵ. Ly Quang ở trên lưng ta im lặng một hồi, rồi thanh âm u tĩnh mà đẹp đẽ từ từ cất lên, thế nhưng lại không phải là bài ca của Giao nhân, ca từ từng câu từng câu đều rất êm tai:

“Chung triêu thảm lục, bất doanh nhất cúc, dư phát khúc cục, bạc ngôn quy mộc.

Chung triêu thảm lam, bất doanh nhất xiêm, ngũ nhật vi kì, lục nhật bất chiêm.

Chi tử vu thú, ngôn sướng kì cung, chi tử vu điếu, ngôn luân chi thăng.

Kì điếu duy hè, duy phường cập tự, duy phường cập tự, bạc ngôn quan giả. . . . .”¹

1 “Thải Lục”- một sáng tác vô danh trong phần Tiểu nhã của Kinh Thi, là dạng thơ lời ít ý nhiều, chính vì ngôn từ quá đơn giản nên khó hiểu, được sáng tác vào đời nhà Chu. Lời bài thơ dịch ra đại thể như sau:

Cả ngày ở ngoài hái cỏ vang, hai tay vẫn ôm không đủ. Tóc gãy xoắn cong bụi bặm, ta muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ

Cả ngày ở ngoài hái cỏ lam, túi không thể nào chứa hết. Người hẹn tháng năm, nhưng tháng sáu vẫn chưa quay về,

Người ấy ra ngoài săn bắn, ta liền vì người mà chán bị cung tốt. Người ấy ra ngoài thả câu, ta liền vì người mà mắc dây.

Thứ người câu là gì? Chính là cá chép cá trắm. Là cá chép cá trắm, lại câu nhiều đến thế.

Lặp đi lặp lại, tiếng ca giống như dòng nước dưới ánh trăng trong đêm đen tĩnh mịch, mặc dù ta không hiểu ý trong ca từ cho lắm, nhưng cũng đại khái có thể nghe ra trong đó là cảm giác ưu thương hoài niệm, dường như là người chồng rời nhà, người vợ ngày ngóng đêm trông, chờ đợi mỏi mòn tới bây giờ, yêu

thương hờn giận nỉ non, ban đầu chỉ cảm thấy thanh âm tinh tế vang vọng bên tai, chẳng bao lâu chỉ thấy bên tai chính là trái tim của mình chứ hoàn toàn không phải tiếng ca này, khiến người nghe đến tan nát cõi lòng, muốn trào nước mắt, hận không thể thay người chồng về nhà an ủi người vợ đáng thương ấy.

Trên lưng bỗng dưng nhói đau, như thể bị người vật mất lông vũ. Trong đầu ta nhất thời tỉnh táo, nghĩ thấy nhất định là Ly Quang thấy ta nghe đến thất thần, sợ ta cũng bị tiếng ca này mê hoặc mới bứt lông vũ ta để cảnh báo, vừa vặn khiến ta thanh tỉnh kịp thời. Nhìn ngó xung quanh, mấy U Minh Thiết Ky bay gần đó lúc đầu còn vung kiếm về phía ta, hiện giờ đã dần dần bắt đầu chậm lại, giống như nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Trên gương mặt xương khô trắng hếu, thế nhưng dần dần có chút biểu tình hơi khác bình thường, trông cực kỳ quý dị. Ta sớm đã nghe Ly Quang nói, những U Minh Thiết Ky này mặc dù là tướng sĩ chết trận, chỉ là dùng pháp thuật để lưu giữ hài cốt, nhưng mỗi tướng sĩ đều có linh hồn, cho nên mới bị tiếng hát của Ly Quang mê hoặc tâm thần.

Cúi đầu nhìn xuống, trên mặt biển vẫn là cảnh chiến đấu kịch liệt không ngừng như trước, Hỏa Vân Kiếm của Chu Tước Thần Quân vung lên hạ xuống, trên khôi giáp trắng của Nhạc Kha đã lốm đốm những vết máu đỏ thẫm. Đợi chút – Hỏa Vân Kiếm –

Trong lòng ta mừng rỡ, vỗ cánh trái bị thương hướng xuống bên dưới hô: “U Minh Thiết Ky sợ lửa...sợ lửa...” Lúc Hỏa Vân Kiếm của Chu Tước Thần Quân vung lên, mấy U Minh Thiết Ky đó đồng loạt ngã xuống nhưng lại chưa từng khôi phục lại từ chi, trong chớp mắt đã bị những kẻ đến sau nỗi lên trên nước đạp chìm xuống biển.

Đỉnh đầu kình lôi cuồn cuộn...giữa không trung vang dội đánh xuống một tia sét, suýt chút nữa là nướng cháy ta. Tiếng ca của Ly Quang nhất thời ngưng bặt, U Minh Thiết Ky đột ngột bừng tỉnh, ồ ạt xông tới. Chỉ nghe thấy cuồng long nỗi giận, một con rồng bạc từ mặt nước lao vút lên, uốn lượn như chớp trên tầng mây, mình như một con cự mäng, lao lên hụp xuống, ngẩng đầu vẫy đuôi, trong chớp mắt hướng xuống dưới phun ra một chuỗi hỏa châu, hướng về phía Thiết Ky một mảnh đen kịt ở hạ giới.

U Minh Thiết Ky mặc dù không thể nói, nhưng cũng có thể phát những âm tiết đơn giản, bị phóng tới một chuỗi hỏa châu, cho dù là mới từ đáy biển trồi lên, toàn thân ướt đẫm cũng không thoát khỏi tam vị chân hỏa của cự long, tức thì kêu lên thảm thiết.

Chớp mắt trên mặt biển giống như có một đàn quạ lướt trên những con quái thú có cánh, một nửa bầu trời đều bị những Thiết Ky ngồi trên quái thú che khuất, vốn dĩ hoàng hôn sắc trời sẽ từ từ sập xuống, giờ phút này lại như đêm tối mịt mù, duy chỉ có Nhạc Kha không ngừng phun ra ánh lửa chiếu sáng thi thể của Giao nhân trên mặt biển, lèn bành theo con sóng.

Tiếng kêu bi thảm dần tắt, nghĩ thấy Giao nhân trên biển đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhạc Kha lúc đầu mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không đánh lại một đấm U Minh Thiết Ky, tuy có Chu Tước Thần Quân tương trợ, cũng từ từ rơi vào thế hạ phong. Trong lòng ta mặc dù muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng ngặt

nỗi trên lưng còn chở Ly Quang, giờ phút này còn dần bị U Minh Thiết Kỵ vây hãm, thoát ra còn khó, sợ là trong nháy mắt sẽ mất mạng, nào có thời gian tương trợ Nhạc Kha.

Người trên lưng từ từ nắm phục xuồng, ở bên tai ta khe khẽ gọi: “Thanh nhi... Thanh nhi...” Dịu dàng dai dẳng, như bi thương như kẽ lẽ, nếu không phải liên quan mật thiết tới tính mạng, ta biết rõ mệnh của bản thân và hắn không kéo dài, quả thực sẽ không dám giống như hiện nay cúi đầu đáp lại thế này.

“Ly Quang... Người cứ ngồi cho ổn đi... Không cần lo lắng...”

Hắn cực kỳ ôn nhu nói: “Thanh nhi, có thể được nàng xả thân che chở, đời này của ta cũng đủ rồi! Giao nhau sau khi chết sẽ hóa thành bọt biển. Ta và nàng, ước chừng không có kiếp sau rồi!”

Ta chỉ cảm thấy lời này cực kỳ không may, giống như lời trăn trối lúc lâm chung, vừa định mở miệng nói một vài điều gì đó, cánh phải bỗng đau nhói, là mach đao của một tên Thiết Kỵ chém qua, suýt nữa chặt đứt cánh phải của ta, may mà ta tránh kịp thời, nhưng cũng bị mất không ít lông vũ.

Cảm thấy nơi cổ được Ly Quang ôm bỗng dừng bị buông lỏng, hắn cúi xuống bên tai ta dịu dàng nói: “Thanh nhi, Gia tộc e là đã bị diệt tộc. Ta lại không thể nào liên lụy đến nàng... Nàng nhất định... nhất định phải ngàn lần vạn lần bảo trọng!”

Trên lưng chợt nhẹ, hắn đã nhảy xuống dưới rồi.

Tia chớp to lớn xé rách nửa bầu trời, ta nhìn chăm chăm vào chiếc áo choàng Giao Tiêu Sa bạch sắc đang rơi xuống dưới đó, trên gương mặt ôn nhu như ngọc hướng lên trời thế nhưng lại mang theo ý cười dịu dàng ấm áp, đầm đầm nhìn vào ta.

Trong đầu ta “Âm” một tiếng, trong lòng đau đớn dữ dội, cất lên tiếng kêu bi thương, muôn lao xuống dưới. Ly Quang, đó là nam tử mà ta vẫn luôn coi như huynh trưởng!

Nhưng ngay lập tức có vô số U Minh Thiết Kỵ vây quanh bốn phía, tên nào tên nấy lăm lăm mach đao trên tay chém vào ta. Trong lòng ta đau đớn không thôi, chỉ cảm thấy bản thân chết đi cũng không bằng việc Ly Quang chết thảm khiến ta đau đớn đến tan nát cõi lòng. Mấy lần xông ra nhưng đều bị đao của U Minh Thiết Kỵ chặn lại, hai cánh bị thương nhưng lại không bằng nỗi đau trong lòng, vỗ cánh nâng cổ, tiếng hót bi thương không dứt, thiên địa đổi màu, phong vân phẫn nộ, mưa ào ào như trút, nhưng cũng không thể che lấp được tiếng than khóc nức nở của ta.

Trong lúc suy nghĩ miên man, kích động vô cùng, người kia vì để đảm bảo an toàn cho ta, một chút tiên thuật cũng không có nhưng lại từ trên lưng ta nhảy xuống, bên dưới U Minh Thiết Kỵ đen đặc, nguy hiểm vô cùng, hắn lý nào lại còn đường sống? Ta cất tiếng hót thê lương, tựa như chim nhạn lạc bầy, tựa như chim ưng mệt mè, trên lưng bỗng dừng đau nhói, chính là đã bị U Minh Thiết Kỵ chém trúng.

Phía xa hỏa châu không ngừng phóng tới, cách chung quanh ta ước chừng năm thước, nện trên người đám

U Minh Thiết Kỵ nhưng lại không hề mảy may làm thương tổn đến ta.

Ta mơ hồ biến về hình người, thất thải thanh linh trong tay hàn quang bắn ra tứ phía, cũng bất kể bọn U Minh Thiết Kỵ này sẽ đoạn chi rồi lại phục hồi, liều mạng chém giết, chỉ hi vọng có thể mở một con đường máu, để ta nhảy xuống dưới biển tìm cứu Ly Quang.

Xa xa kình lôi cuồn cuộn, ầm một tiếng lại nối tiếp một tiếng, ta toàn tâm toàn ý chém giết U Minh Thiết Kỵ, ngay cả vết thương trên người cũng không để ý nên cũng chưa từng quan tâm tiếng rít gào đó. Đến khi thanh âm chấn động đó gần bên tai, chỉ nghe thấy một tiếng hô lớn đầy lo lắng: “Loan nhi...Loan nhi... Loan nhi...”

Ta ngơ ngẩn đến ngây ngốc, trên cánh tay trái bị chém thêm một đao gọn đẹp. Hết nửa ngày mới phản ứng lại, tiếng nói đó chính là Tu La vương phụ thân. Tâm trạng thả lỏng, trong tay chợt nhũn, thất thải thanh linh cũng rơi xuống.

U Minh Thiết Kỵ như đòn qua không hiểu vì sao lại dạt sang hai bên, mở ra một con đường lớn ở chính giữa, Tu La Vương phụ thân như từ trên trời giáng xuống, oai phong lẫm liệt đứng trước đoàn quân, cực kỳ hút mắt, mấy vạn thiết kỵ của tộc Tu La đều áo đen giáp đen, biến nửa vùng trời kia cũng bị phủ đen kịt, sát khí ngút trời, sẵn sàng chiến đấu.

Một người trong quân đoàn của tộc Tu La nhảy nhảy vài bước, nhặt lên thất thải ngũ linh của ta. Đôi mắt ta mơ hồ, kéo kéo khói môi, trong mắt lâ châ trào ra hai hàng lệ nóng, lại không cách nào ngừng được, cứ thế mà tuôn trào.

Lúc Tu La Vương phụ thân chạy đến đã nhẹ nhàng ôm ta vào lồng ngực người, khi bàn tay chạm đến thì sắc mặt bỗng chốc thay đổi, nâng tay lên, cả bàn tay đều là máu đỏ. Lập tức nỗi giận: “Là ai đả thương Loan nhi của ta?” Ta ở trong lồng ngực người co người lại, chỉ cảm thấy người lộ ra sát ý, nước mắt cũng đã ướt đẫm vạt áo người.

Xuyên qua lệ quang nhìn xuống bên dưới, trên mặt nước đều là thi thể của Giao nhân cùng xương trắng bị thiêu cháy của U Minh Thiết Kỵ nổi lèn bành. Sóng biếc nghìn trượng, ta phải làm cách nào để tìm được bóng dáng của người đã dịu dàng săn sóc ta như huynh trưởng, lại bao dung sủng ái ta như phụ thân – Ly Quang?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tình Sương Luôn Đổi

Tinh thần ta đã vô cùng mệt mỏi, chỉ nằm trong lòng Tu La vương phụ thân nghe người tức giận chất vấn, giọng nói vang dội như sấm chớp cuồn cuộn, khí thế mạnh mẽ chấn động Cửu Châu. Ngược lại Thiên lôi Điện mẫu trên đỉnh đầu đã ngừng thi pháp, tức khắc trời trong xanh tựa ngọc, khung cảnh trước mặt chợt sáng hơn gấp mấy lần. Tuy lúc này có hơn mười vị người ở đây nhưng ai cũng nín thở, chỉ nghe giọng nói tức giận của Tu La vương phụ thân mà không hề nghe thấy tiếng của những người khác.

Sóng nước dưới chân vang lên mấy tiếng nổ, bởi vì chuyện của Ngột Liệt mà giờ phút này ta cảm thấy kinh hãi đối với những thứ đột nhiên nổi lên khỏi mặt nước nên vội vàng từ trong lòng phụ thân ngẩng đầu lên xem, nam tử cao khỏe rẽ sóng nước đi đến, trong tay nắm chặt Thanh Linh bảy sắc của ta, khói xanh nhàn nhạt trong sắc mây ráng chiều, ánh sáng lấp lánh chiếu sáng gương mặt ngăm đen mà kiên định của nam tử kia. Hắn đẹp sóng mà đến, đứng nghiêm ở trước mặt phụ thân, đúng là Hùng Lực-người bị ta đe lại một bức thư rồi trốn đi.

Hắn đưa thanh kiếm cầm trong tay cho ta, trên mặt đầy vẻ hối hận, quỳ gối xuống sóng biển thỉnh tội với phụ thân: “Vương, thuộc hạ bảo hộ công chúa bất lực, hại công chúa trọng thương, thuộc hạ chết muôn lần cũng không thể bù đắp sai lầm này, xin Vương giáng tội!”

Tu La Vương phụ thân xưa nay trị quân rất nghiêm cẩn, giờ phút này trên mặt bao phủ sự lạnh giá, nếu không phải biết người luôn yêu thương ta như sinh mệnh mình thì tất nhiên giờ khắc này ta đã bị hù dọa mất rồi. Ta sợ hãi kéo tay áo người, toàn thân đau đớn, trên hai cánh tay đều bị thương, nhất thời đau đến mức toàn thân run run, dường như vừa khóc ra tiếng vừa nói: “Phụ thân, việc này hoàn toàn không thể trách Hùng Lực. Là nữ nhi không nghe lời phụ thân mà tự làm theo ý mình, Hùng Lực là một nam nhi không thể lúc nào cũng theo bên cạnh nữ nhi?”

Nếu để Hùng Lực vì ta mà chịu phạt thì đó là ta bất nghĩa.

Hùng Lực đột nhiên liếc nhìn ta, thấy ta máu tươi đầm đìa thì quật cường nói: “Công chúa đừng cầu xin cho Hùng Lực, Hùng Lực chưa tận trách bảo vệ công chúa, để công chúa bị thương nặng như vậy, xin Vương trưởng trì Hùng Lực thật nặng!”

Ta thấy giữa khoảng gian mày của phụ thân ánh lên vẻ tàn bạo nên biết người đã rất giận, lập tức vùng vẫy muốn nhảy khỏi lồng ngực của người: “Đương nhiên Hùng Lực bảo vệ bất lực, nhưng nếu như nữ nhi không cản quấy thì sao có thể xảy ra chuyện này được? Nhưng phụ thân, nữ nhi đã sớm hạ quyết tâm muốn đến Đông Hải để xem an nguy của Ly Quang...nay hắn...” Dưa mắt nhìn sóng biển mênh mông, nơi nơi rải

rác hài cốt tay chân gãy đứt, lệ nóng trong mắt lại cuồn cuộn rơi xuống: “Hiện nay Ly Quang dã nhiều làn ít, mặc dù Hùng Lực và nữ nhi quen biết không lâu nhưng nữ nhi cũng không muốn vì sự ham chơi của mình mà liên lụy đến hắn. Không bằng phụ thân phạt nặng nữ nhi là được rồi!”

Nét mặt phụ thân hòa hoãn đôi chút, thở dài rồi lại ôm ta vào lòng: “Con, nha đầu ngốc này, con đang nói lời ngốc nghếch gì thế? Nếu như con đã quay trở về bên cạnh phụ thân, phụ thân không thể chấp nhận con bị chút thương tổn nào, mà nay con nhìn xem, cả người con đầy thương tích...” Lời nói bộc lộ muôn vàn tình cảm thương tiếc che chở.

Ta vòng tay ôm chặt lấy cổ phụ thân, mấy vết thương này có gì quan trọng đâu? Nếu có thể đổi lại được Ly Quang vẫn đứng rõ ràng ngay trước mắt thì cho dù ta có bị thương nhiều hơn nữa thì có làm sao chứ?

Phụ thân không biết suy nghĩ đang xoay chuyển trong đầu ta, có lẽ cho rằng ta đã nghĩ thông nên không trách phạt Hùng Lực hộ vệ bất lực nữa, bảo hắn đứng dậy rồi quay đầu chuyển ta vào trong lòng hắn.

Hùng Lực đỏ mặt, cứng ngắc như một pho tượng ôm ta vào trong lồng ngực. Ta không đề phòng chuyện phụ thân lại đặt ta vào một vòng tay xa lạ, vùng vẫy mấy cái muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn lại bị hắn ôm chặt hơn, thảng thắn nói: “Công chúa, xin người hãy cho tiểu thần một con đường sống đi!”

Thần dân tộc Tu La luôn tôn kính phụ thân như một vị thần linh, lệnh đã ban ra sao dám không tuân! Phụ thân đã giao ta vào trong tay hắn, nếu ta cứ tiếp tục làm theo ý mình thì người chịu khổ sau này chắc chắn là hắn. Do đó ta mềm lòng, yên lặng để hắn bế đi theo phụ thân xuyên qua vòng vây của U Minh Thiết Kỵ tiến về phía binh tướng Tu La, trong lòng ta luôn trăn trở, tính toán đợi sau khi U Minh Thiết Kỵ bỏ chạy thì ta nhất định sẽ xuống dưới biển vớt Ly Quang.

Còn chưa đi được nửa đoạn đường thì nghe Lăng Xương Thái tử cất cao giọng gọi: “Tu La Vương xin dừng bước!”

Nhin sang bên cạnh, gân xanh trên thái dương của Tu La Vương phụ thân đã nổi lên, cuối cùng người quay đầu lại nghiến răng nói “Thái tử Thiên Giới còn có chuyện gì muốn nói sao?”

U Minh Thiết Kỵ phía sau Lăng Xương đột nhiên dừng lại giống như kỳ tích, Lăng Xương đắc ý cất tiếng cười to, trong mắt lộ ra vẻ cuồng ngạo: “Xưa nay Giao Tộc Đông Hải ỷ có yêu thạch Tử Mạch không xem Thiên Tộc ta ra gì, trong trận chiến hôm nay yêu thạch đã vỡ, Giao Vương bỏ mạng, ngay cả thái tử Giao Tộc cũng không biết sống chết thế nào, U Minh Thiết Kỵ của ta luyện binh vạn năm dùng trong một lúc, cũng không biết có thể so sánh với Tu La Thiết Kỵ không?”

Lời này của hắn rất vô lễ!

Trước nay tính tình phụ thân luôn chính trực, chỉ sợ sau khi nghe lời này đương nhiên sẽ muốn đánh nhau ngay tại nơi này với hắn. Tuy rằng quân Tu La dũng cảm thiện chiến, nhưng cứ chém giết không ngừng thì

cũng có lúc mệt mỏi đuối sức. Ta đang muốn mở miệng ngăn cản thì phụ thân đã ngửa mặt lên trời cười to: “Hoàng mao tiểu nhi mà cũng dám cao giọng thách đấu trước mặt Bốn vương?” Chỉ thấy tay người chợt lóe lên ánh sáng màu tím, nhanh chóng đánh thẳng về phía hai U Minh Thiết Kỵ. U Minh Thiết Kỵ đánh hoài không chết, kỳ thật là bộ xương khô hợp lại mà thành, hành động đương nhiên có chút chậm chạp, không chờ bọn họ kịp phản ứng thì bộ xương đã bị ánh sáng màu tím tách ra, kể đó lần lượt bay về phía phụ thân, mach đao trên tay phải tuy rằng có chút rỉ sét nhưng mach đao này ta sớm đã được linh giáo, biết rằng tuy nó không bắt mắt nhưng khi thi pháp thì sắc bén vô cùng.

Tìm ta đậm mạnh cơ hồ muốn thoát ra khỏi lồng ngực bột lén cổ họng, ta sợ phụ thân bị ám hại, nào biết hai U Minh Thiết Kỵ rơi vào tay phụ thân, còn chưa kịp ráp lại thì phụ thân đã mở bàn tay to tựa chiếc quạt hương bồ ra làm phép, trong miệng lẩm bẩm, lập tức một trận gió biển thổi đến, hai bộ hài cốt kia liền hóa thành bột mịn phiêu tán theo gió, chỉ còn hai tọa kỵ xoay quanh một vòng tại chỗ rồi hóa thành một làn khói xanh bay về phía tây.

Trên chiến trường có mấy người có tiên pháp cao thâm chú mục quan sát kỹ thì sẽ thấy hai U Minh kỵ binh kia là hai thiên binh thiên tướng một già một trẻ, chòm râu ông lão đã bị cháy khô, cánh tay trái đã mất, má bên trái của thiếu niên thì lún sâu thành một lỗ màu đen ngòm. Hai linh hồn này đột nhiên thoát khỏi bộ xương trắng, nếu nhìn thấy Lăng Xương thì nên tiến đến bái kiến mới đúng, nào ngờ hai linh hồn này mặc dù đứng khá gần Lăng Xương lại quay đầu chạy về phía phụ thân.

Ta không biết hai linh hồn này có ý gì, đang muốn bảo phụ thân cẩn thận thì hai linh hồn kia lại quỳ xuống trước mặt phụ thân run rẩy.

Biến cố lần này đột ngột đến mức khiến cho mọi người đều khó hiểu, không rõ hai hồn phách thoát cốt mà ra này không chạy về phía chủ nhân mà chạy đến quỳ dưới chân kẻ địch, trong đó ẩn giấu điều kỳ lạ gì?

“Phụ thân –”

Ta lo lắng gọi người một tiếng, người chỉ quay đầu lại cười nhạt với ta rồi bảo: “Không sao đâu!” Từ trong lòng lấy ra một bình gốm màu trắng ngọc cực nhỏ, ánh sáng màu tím chợt lóe lên rồi hai hồn phách kia đột nhiên biến mất.

Sắc mặt Lăng Xương tức khắc trắng nhợt, ánh mắt lướt nhìn Nhạc Kha mấy lượt, dường như có chút đăm chiêu suy tư, lại vừa vội vừa giận hỏi: “Không biết vì sao Tu La Vương giam cầm hồn phách U Minh binh của Bốn vương?”

Phụ thân hoàn toàn không hề để ý đến, huýt sáo mấy tiếng, khác hẳn với âm thanh gọi ta lúc trước, giống như tiếng binh khí bằng thiết cọ sát vào thành bình gốm mỏng, tiếng huýt gió rất chói tai, cổ họng ta khẽ động, phút chốc trước mắt tối đen, miệng đã có mùi máu tanh nhưng ta lại ngoan cố nuốt xuống.

Sau đó, tiếng huýt sáo của phụ thân lại hòa lẫn vào trong tiếng đọc chú ngữ, ban đầu U Minh Thiết Kỵ

còn ngây ngẩn đứng tại chỗ, kế đó bứt rút sợi ruột không thể khống chế, chẳng phân biệt được địch ta mà chém giết lẫn nhau, cũng có những bộ xương bị gãy đứt nhưng không hề tiếp tục nối lại nữa, cục diện này vô cùng hỗn loạn. Tu La thiết kỵ thấy thế, tiếng hô “Giết” rung động đất trời, thúc giục thiên mã, đôi cánh quạt gió, bụi trần cuồn cuộn, trong khoảnh khắc nhát nguyệt ảm đạm, lại xảy ra một trận ác chiến.

Ly Quang từng nói, U Minh Thiết Kỵ có thể sánh với Tu La Thiết Kỵ, lời này quả không sai. Tu La Thiết Kỵ dũng mãnh thiện chiến, U Minh Thiết Kỵ xương gãy cũng có thể nối lại, thắng bại trong trận chiến này đều phụ thuộc vào tài thống lĩnh của chủ soái, tiên pháp của Lăng Xương thái tử và phụ thân chênh lệch rất xa, chỉ thoảng chốc cũng có thể đoán thắng thua.

Ánh sáng màu tím đột nhiên bùng chiếu, cả người phụ thân tựa như đại bàng giương cánh xuyên qua vạn quân, thoảng chốc đã dừng lại giữa khoảng không trên đỉnh đầu Lăng Xương, tướng chừng như đang muốn giảm nát kim quan trên đầu hắn, tiếng huýt sáo lại vang vọng, Tu La thiết kỵ giống như thủy triều nhanh chóng thoái lui, công lùi có chừng mực, trật tự chỉnh tề, hiển nhiên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lăng Xương Thái tử tức giận lắc đầu lại không cách nào đánh người rơi xuống. Phụ thân lạnh lùng nói: “Mặc dù người là Thái tử Thiên Giới cao quý, sát phạt Giao Nhân thì sát phạt Giao Nhân, hà cớ gì lại làm tổn thương con gái ngoan của Bốn vương?”

Lần này người tức giận đúng đùng, giọng điệu chất vấn không giống như nghiêm phụ mà lại tựa như từ mẫu. Từ trước đến nay ta hiếm khi được trưởng bối che chở như vậy nên trong lòng vừa chua xót lại vừa vui mừng, chờ câu trả lời của Lăng Xương.

Từ khi Lăng Xương sinh ra đến nay chưa từng nếm qua mùi vị bị người khác xem thường giãm đạp? Nhưng hắn cũng coi như biết thức thời, lập tức bác bỏ: “Tu La Vương ức hiếp một tiểu bối nhỏ hơn mình mười vạn tuổi, nếu truyền ra ngoài không sợ bị người đời chê cười hay sao? Con gái của ngài không nên sống chết cùng với thái tử Giao Nhân, ngài bảo Bốn vương phải làm thế nào? Nếu như...nếu như nàng chịu ở cạnh bên Bốn vương thì Bốn vương quyết không dễ nàng, không để nàng bị tổn thương!”

Lời này của hắn thật buồn cười, ta với hắn đã chẳng còn ân nghĩa gì, vì sao phải bỏ Ly Quang mà ở bên cạnh hắn chứ? Cơn tức giận dâng cuồn cuộn trong lồng ngực, cuối cùng ta nôn ra một ngum máu. Không ngờ lại để cho phụ thân nhìn thấy, thân hình của người khẽ động, ngay lúc Lăng Xương nghĩ người vì lời nói của hắn mà trầm tư sắp nhảy khỏi phát quan của hắn thì người đã đánh vào đầu gối hắn, đường đường thái tử Thiên Giới lại quỳ gối hướng về phía ta, nhất thời da mặt hắn tím đỏ, cách đó không xa hai vị Thân Quân Chu Tước, Huyền Vũ và thiên binh thiên tướng đều lớn tiếng gọi: “Thái tử –”

Phụ thân lại giãm lên phát quan của hắn, quát: “Con gái Bốn vương nguyễn ý ở cùng ai đó là tự do của con bé, còn chưa đến phiên một đứa trẻ miệng còn hôi sữa như ngươi quản. Nhưng ngươi dám làm thương tổn con bé, tội này không thể tha, không bằng ngươi dập đầu mấy cái với con gái Bốn vương tạm xem như là nhận lỗi?”

Cũng không biết người dùng pháp thuật gì mà Lăng Xương thái tử cắn chặt răng, sắc mặt nghẹn đến tím tái, thậm chí đã nói thì làm đâu ra đấy, hắn bị ép dập đầu ba cái với ta, sóng nước làm cho trán hắn thấm ướt, đôi mắt càng phun lửa, oán giận bất bình.

Phụ thân nhẹ tay chỉ vào Hùng Lực bảo: “Lần này để cho đứa trẻ miệng còn hôi sữa ngươi nhìn cho rõ, con gái ngoan của Bốn vương đã có phu quân từ sớm, nam nhi tộc Tu La ta chẳng phải mạnh mẽ hơn nhiều so với đám tiểu bạch kiềm Thiên Giới các ngươi sao?

Tuy rằng người nói chuyện với Lăng Xương nhưng ánh mặt lại nhìn lướt qua Nhạc Kha.

Nhạc Kha nhất thời ngây ra.

Miệng ta thấy đắng nghét tựa như nuốt phải hoàng liên, vị đắng lan tràn ngay cả tâm phế cũng đắng chát. Phụ thân an bày Hùng Lực ở bên cạnh ta, quả thực đã có ý đồ từ sớm. Trước mặt hai quân và Nhạc Kha nói rõ như thế, chẳng phải là dùng dao đâm vào lòng ta đó sao? Thêm vào đó là cái chết của Ly Quang khiến ta nhất thời cảm thấy tức đến nghẹn uất, cố gắng chống chơi một lúc thì trước mắt tối đen, liền hôn mê bất tỉnh.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Mộng Theo Vạn Dặm

Đợi đến lúc ta tỉnh lại, lần nữa mở mắt ra thì đã thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn trong thiên điện của Tư Hoàng Điện. Hai mắt Tu La vương phụ thân nhuộm đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy nham chát tay ta, liên tục thở dài: “Tốt! Tốt! Loan nhi đã tỉnh thì tốt rồi!”. Người cất giọng thúc giục: “Còn không mang thức ăn, thuốc bổ lên cho công chúa?”

Thị nữ nối đuôi nhau bước vào, đĩa bát ly tách bày đầy bàn tròn trước giường ta. Phụ thân tự tay nâng một chén thuốc đen sì lên, đặt ở bên môi thổi thổi rồi vụng về đút cho ta uống.

Ta vừa mở miệng định nói thì phát hiện cả cổ họng đều đầy nước, dưới ánh mắt tha thiết của phụ thân, ta đành đặt môi vào miệng chén thuốc mà uống một ngụm, mùi vị kỳ quái hiếm thấy trên đời khiến ta thiếu chút nữa đã ói ra nhưng dưới ánh mắt từ ái của phụ thân ta đành miễn cưỡng nuốt xuống, vội vàng hỏi: “Phụ thân có sai người đi tìm Ly Quang?”

Phụ thân thuận thế đưa chén thuốc đến, không nhìn thấy đôi mày của ta đã nhíu chát, chỉ là ta không thể mở miệng. Ta nhắm chát mắt một hơi uống hết chén thuốc to, lúc này người mới mỉm cười nói: “Hùng Lực dẫn một vạn Tu La binh đi tìm kiếm, Loan nhi còn chưa yên tâm? Con đã mê man mười ngày, có lẽ hẵn sắp trở về rồi.”

Hùng Lực là người quang minh chính đại, quyết không làm chuyện “giận đỗ bìm leo”, ta đương nhiên yên tâm, nhận nước do phụ thân đưa sang, uống hai ngụm. Phụ thân lại nâng bát cháo đưa tới, đút cho ta ăn từng muỗng một.

Trong lòng ta vẫn nhớ đến Ly Quang, mặc dù tim đau như dao cắt, nhưng lúc tỉnh lại thấy đáng vể phụ thân như vậy nên không đành lòng khiến người lo lắng, đành miễn cưỡng ăn nửa bát cháo. Phụ thân thấy ta nhu thuận ăn cháo, ánh mắt lộ vẻ vui mừng: “Lúc phụ thân đến Long Hải, nghe thấy tiếng hót thê lương của Loan nhi thì sợ đến mức hồn vía lên mây... May mắn nay phụ thân cực kỳ hối hận vì chưa từng phái một đội quân bảo vệ Loan nhi, sau này Loan nhi không thể đi du ngoạn một mình?!”

Vết thương trên người ta vẫn chưa lành hết, lồng ngực còn rất đau, ta tự biết lúc này bản thân hết sức thảm thương nhưng cũng không thấy phụ thân trách cứ nên trong lòng cảm thấy rất ấm áp và vui mừng, dùng tay ôm ngực, cười nói: “Con không phải là một đứa con gái ngoan?! Điều tại con không nghe lời hại phụ thân khai chiến với Thiên Tộc.”

Phụ thân chẳng hề để ý đến mà khoát khoát tay: “Sớm muộn gì cũng phải khai chiến, chẳng có gì liên quan đến Loan nhi cả. Bốn vương chỉ có một đứa con gái, há lại để người ta ức hiếp?” Tiện thể người lại

đưa cho ta một loại trái cây màu tím: “Loại quả này là thần được trị thương, Loan nhi ăn mấy quả đi.”

Phương Trọng từ cửa đại điện bước vào nhìn thấy phụ thân lúc thì đưa trái cây cho ta lúc lại đưa khăn, dường như đã bị làm cho kinh hãi, vội vàng bước nhanh đến muôn đón lấy khăn tay từ trong tay phụ thân: “Mấy đứa hạ nô ngoài cửa đều không có mắt, sao có thể để Vương làm những chuyện vụn vặt này?”

Phụ thân ngăn nang lại: “Phương Trọng chớ có kinh ngạc. Lúc Loan nhi còn là một con chim non Bổn vương đã muôn tự tay nuôi lớn con bé, nào ngờ, chỉ chớp mắt con bé đã lớn như vậy rồi...!”

Ta biết phụ thân lại đang nhớ đến mẫu thân nên đành phải nghĩ cách kéo người ra khỏi nỗi ưu thương ấy. Tay ta sờ vào trong lồng ngực, kinh ngạc hỏi: “Phụ thân, vật cất trong ngực con đâu rồi?”

Phương Trọng ngẩn ra, cung kính đáp: “Vật tùy thân của công chúa là do Vương cất giữ, nô tỳ không biết.”

Kỳ thật khi ta tỉnh dậy thấy quần áo của mình đã thay đổi thì biết rằng vật ấy đã không còn trên người mình. Phụ thân lại tưởng ta mắc bệnh đến hồ đồ rồi, oán trách: “Chim loan từ nhỏ đã thích tự do, tính tình rất mạnh mẽ. Trước đây Tiên giới đã có chim loan hát khúc bi thương, một tiếng hót cuối cùng khí đã tuyệt. Nếu Thanh nhi còn nửa phần yêu thương phụ thân thì phải biết trân trọng bản thân, phàm làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ khai quát hết cục diện, đừng vì bi thương mà tổn hại kinh mạch phế tạng, hiện giờ sợ rằng phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy tháng.” Vừa lục tìm bên gối ta lấy ra một cái túi được gói bằng tấm khăn màu tím rồi mở ra, bên trong là một mảnh vỡ Côn Lôn kính ước chừng to bằng nửa bàn tay.

(Theo y lý Đông y, vui quá hại Tâm, bi quá hại Phế, giận quá hại Can, lo quá hại Tỳ, sợ quá hại Thận)

Ta nhận lấy, cẩn thận cầm trong tay. Phụ thân chần chờ nói: “Đây là...mảnh vỡ của Côn Lôn thần kinh?”

Ta gật đầu, lại nhớ đến chuyện ba hồn của Nhạc Kha đã hợp nhất, chắc là không cần dùng thứ này nữa, tiếc nuối trong lòng cũng giảm đi nhiều. Tiện tay đặt nó lại bên gối, ngạc nhiên nói: “Phụ thân, lúc ở Đông Hải Loan nhi biết được ba hồn của Nhạc Kha đã hợp nhất, nghe nói Trần Hồn trận pháp là do phụ thân năm đó bày ra, chỉ là không biết từ lúc nào mà phụ thân đã phá bỏ trận pháp?”

Phụ thân như cười như không nhìn ta, mỉm cười thở dài: “Bách tính người phàm có câu thành ngữ “nữ sinh ngoại tộc” quả thật không sai. Loan nhi mới tỉnh lại liền nhớ đến tên tiểu tử này. Lúc ở Điện Trì là tự con đi theo hắn, Hùng Lực ngày đêm gấp rút trở về thành Tu La, phụ thân liền đến Đông Hải thi pháp phá bỏ Trần Hồn trận. Bấm ngón tay tính toán thì lúc ba hồn phách của hắn hợp lại chính là khi con và hắn rời khỏi Thiên Giới.”

Mặt ta ửng đỏ như bị thiêu đốt, đột nhiên nhớ đến câu nói dối của mình lúc ở Đông Hải. Khi đó nghĩ hắn mắc chứng hay quên, ta đã nói: “Tam lang có điều không biết, ta và chàng... Sau mấy lần xuân phong, dạo gần đây mới phát hiện đã ngầm kết chậu thai”

Ta còn nói: “...Nếu chàng không thể đoạt được Côn Lôn thần kinh về, xảy ra việc ngoài ý muốn, thiếp và đứa trẻ trong bụng cũng không muốn sống nữa...”

Nghĩ đến bốn năm đã hơn một vạn lẻ bốn trăm tuổi, đánh nhau sinh sự, nói dối thành tính, sớm đã luyện được da mặt dày như tường thành, giờ phút này gương mặt da dày lại ửng đỏ như thể bị lửa thiêu đốt, thiêu đến mức da mặt cũng sấp vàng giòn.

Ta rên một tiếng, chui đầu vào cái chăn bằng tơ tắm ở phía sau, hận không thể nằm suốt trong ấy, không cần ra ngoài gặp người nữa. Tốt nhất là sau này không cần gặp Nhạc Kha nữa.

Phụ thân ở bên ngoài chấn đấu sức với ta, bảo: “Loan nhi mau ra đi, con đừng có buồn bã giấu mình trong chăn nữa. Con than khóc sẽ tổn thương đến tạng phế đó, quyết không thể buồn rầu được.”

Ta xấu hổ, lúng túng đến muôn khóc lên: “Phụ thân, người cứ để cho nữ nhi trốn đi.”

Tiếng cười sang sảng của phụ thân từ bên ngoài truyền đến: “Có phải Loan nhi đã lừa gạt tên tiểu tử Nhạc Kha kia hay không? Dù sao lúc này hắn cũng không có trong thành Tu La, con cứ yên tâm đi ra đi.” Nói xong lại bị người kéo ra khỏi chăn.

Phương Trọng sắc mặt cố quái vẫn đang nhìn cha con ta, chắc là bị dáng vẻ vô lại của ta dọa sợ. Phụ thân và ta quen biết đã lâu tập mãi cũng thành quen. Bản thân ta đã trở về thành Tu La, trước mặt phụ thân ta cũng hoàn toàn thả lỏng, tùy theo tâm ý bản thân mà làm. Bị người nhìn cười ha hả nhất thời cũng quên hơn phân nửa nỗi xấu hổ thảm cảnh ở Đông Hải, mặc dù nhớ đến sống chết của Ly Quang nhưng cũng khá hơn là bi thương khóc lóc không ngừng.

Có lẽ phụ thân sợ ta quá đau lòng, mấy ngày nay chính vụ cũng vào bàn ở thiên điện, ngày đêm canh giữ bên cạnh ta. Trên người ta bị thương rất nhiều nơi, thỉnh thoảng cầm mảnh vỡ của Côn Lôn thần kinh ra ngắm, người xử lý xong chính vụ cũng kể một vài chuyện kỳ thú ở tứ hải bát hoang để giải sầu cho ta.

Mặc dù ta không thể buông bỏ Nhạc Kha, nhưng biết rõ lời nói dối của mình đã bị hắn nhìn thấu, lòng ta dâng lên sự xấu hổ lúng túng, cũng tạm thời vơi đi niềm thương nhớ.

Mấy ngày sau lúc ta đang dùng ngọ thiện với phụ thân thì nghe ngoài cửa vọng vào một tiếng gọi to: “Tỷ tỷ tỷ tỷ...”. Nó chạy một mạch thẳng vào trong, theo sau là một đội thị vệ tỳ nữ trong cung vừa chạy theo vừa gọi: “Quốc chủ, vương thượng và công chúa đang dùng bữa, xin quốc chủ chờ một chút, chờ nô tỳ thông báo...”

Cửa điện mở rộng, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế khuynh thành, đôi đồng tử màu đỏ như hồng ngọc, cực kỳ quyến rũ sự chú ý của người khác. Tu La phụ thân buông đũa xuống, cười nói: “Sớm đã nghe nói quốc chủ Thanh Khâu là người xuất chúng, Bốn vương trông thấy, quả thật lời đồn không sai.”

Ta vừa vùng dậy đã bị phụ thân ấn xuống giường. Ta đành vãy tay, dịu dàng nói: “Cửu Ly, mau tới đây,

để tỳ tỳ nhìn một cái.”

Cửu Ly khó giấu được niềm vui mừng rạng ngời trên nét mặt nhưng lại giả vờ ra vẻ già dặn, chỉnh sửa y phục, đi vào hành lễ với phụ thân, tỏ vẻ nho nhã nói: “Từ lâu đã nghe nói Tu La vương anh hùng cường tráng, Cửu Ly sớm có lòng muốn đến diện kiến thăm hỏi, nay được Tu La vương mời, Cửu Ly liền không ngừng vó ngựa đến thăm.”

Ta đã nuôi nó từ nhỏ đến lớn, hiếm khi thấy nó vẫn nhã như vậy, nhất thời nghiêm mặt không được đành bặt cười thành tiếng, ôm ngực vừa cười vừa đau, cuối cùng những u sầu bi thương tích tụ trong lòng mấy ngày qua được giải tỏa không ít.

Phụ thân thấy ta cười thoái mái thì như trút được gánh nặng bảo: “Mấy ngày nay Loan nhi tinh thần sa sút, vết thương cũng chậm lành, phụ thân nghe nói con và quốc chủ Thanh Khâu có quan hệ thân thiết nên liền tự chủ trương thay Loan nhi mời đến. Bây giờ phụ thân còn có việc bận, quốc chủ Thanh Khâu cứ tự nhiên.” Lại chỉ vào đám thị nữ đuổi theo đến căn dặn: “Các ngươi phải hầu hạ công chúa và quốc chủ Thanh Khâu cho tốt.”

Mọi người đều nhất tề vâng dạ, phụ thân mới yên lòng rời đi.

Cửu Ly lôi kéo tay ta, nhìn ta một lượt từ đầu đến chân rồi thở dài: “Tỷ tỷ gầy đi rất nhiều, tội cho Tiểu Ly cứ tưởng rằng tỷ tỷ tìm được phụ thân rồi thì sẽ sống rất an ổn ở thành Tu La đó.”

Có thị nữ đến châm trà rồi lặng lẽ lui ra. Ta kéo tay nó ngồi xuống giường, lắc đầu: “Đệ không nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của phụ vương sao, tỷ tỷ sao có thể không sống an ổn ở đây cơ chứ? Nhưng mà vì sao Tiểu Ly lại trở thành quốc chủ Thanh Khâu vậy?”

Cửu Ly vốn đã ngồi xuống nhưng khi nghe câu hỏi ấy thì ‘xoẹt’ một cái bật người đứng dậy khỏi ghế, xúc động phẫn nộ nói: “Còn không phải là tại Tứ cô của đệ sao, suýt chút nữa thì bức đệ đến phát điên. Lúc trước khi đệ và tỷ tỷ còn sống chung với nhau chỉ lo ăn xong thì ngủ, ngủ dậy thì chơi, mọi việc đều không cần để ý đến. Ngoài miệng Tứ cô nói là yêu thương đệ, sau khi lừa Cửu Ly trở về thì buộc đệ phải học cái này học cái kia, nào là tiên thuật, nào là chính vụ, không có được một khắc yên tĩnh. Bản thân Tứ cô thì thoái vị rồi khỏi ngôi vị quốc chủ, rảnh rỗi quá nên nhìn chăm chằm vào việc học hành của đệ.” Mặt mày hớn hở bảo: “May mà Tu La Vương mời đệ tới đây làm khách, nếu không Tiểu Ly làm sao thoát khỏi biển khổ?”

Lại nũng nịu như viên đường mật ôm chặt cánh tay ta làm nũng: “Tỷ tỷ, tỷ cho đệ ở lại đây mấy ngày đi, tốt nhất là ở lâu lâu một chút, không cần trở về Thanh Khâu có được không?”

Ta bật cười khanh khách. Nhớ đến vị Tứ cô của Cửu Ly mà ta đã từng gặp một lần, nhìn nàng ta uy nghiêm khí thế như vậy, chẳng phải thích hợp làm quốc chủ Thanh Khâu hơn Cửu Ly đó sao? Cửu Ly từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh ta, từ trước đến nay ta đều dùng chính sách nuôi thả với nó, dựa theo tính tình thích

chạy loạn chơi bời của nó mà đột nhiên bị giam cầm, ở trong nhà học tập phép tắc, chắc chắn đối với nó mà nói chính là vô cùng đau khổ.

Nó ở bên cạnh ta cọ cọ một hồi, mày bỗng nhiên nhíu chặt, hỏi: “Tỷ tỷ, nghe nói Giao Nhân bị diệt tộc, chuyện này là sự thật sao? Ly Quang ca ca gặp nạn thật rồi à?”

Tuy rằng Hùng Lực chưa trở về, nhưng lòng ta cũng dần dần hiểu rõ. Một ngày hắn chưa về, chẳng qua là kéo dài chút thời gian mà thôi. Chuyện không may xảy ra đã hơn nửa tháng, thời gian càng lâu hy vọng càng xa vời. Lòng ta đau đớn, không kiềm chế được mà cúi đầu, trong mắt lại ngưng tụ giọt lệ.

Có lẽ Cửu Ly chưa bao giờ thấy ta khóc nên lập tức luồng cuồng tay chân, vừa khuyên giải vừa lẩy tay áo mình lau nước mắt cho ta: “Tỷ tỷ đừng khóc! Tuy rằng Ly Quang ca ca đã qua đời, nhưng không phải còn có Cửu Ly vẫn ở bên cạnh tỷ đó sao?. Sau này Cửu Ly không gây chuyện sinh sự khiến tỷ tỷ tức giận nữa. Đệ nhất định ngoan ngoãn mãi ở bên cạnh tỷ.”

Lại chỉ vào mảnh Côn Lôn thần kính đang được đặt bên gối ta, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem, đạo này tiên pháp của Cửu Ly rất tiến bộ, đệ sẽ biến ra một Ly Quang ca ca luôn ở bên tỷ có được không?” Ngón tay khẽ động niệm một câu quyết, miệng thì lẩm bẩm, một luồng ánh sáng màu bạc chiếu về phía mặt kính nhưng mặt kính kia cũng chưa từng hóa thành Ly Quang như nó mong muốn, nó cứ lặp đi lặp lại: “Sao mất linh rồi, sao mất linh rồi?”

Ánh sáng nhạt nhòa trên nửa mảnh kính kia đột nhiên càng lúc càng mạnh, trên mặt kính màu đen thế nhưng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như tấm gương đồng nơi nhân gian.

Trong khoảnh khắc này ta liền quên đi bi thương, vội vàng cầm mảnh kính vỡ lên tỉ mỉ quan sát.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hao Tâm Tốn Trí

Trên mảnh kính vỡ dần giống như có một mảng sương mù mờ mịt, trước tiên hơi lộ ra một góc hiên đình, ta nhìn thấy có vài phần quen mắt, đương lúc nhớ lại thì liền xuất hiện một mảnh trăng khuyết treo lơ lửng giữa trời. Sương mù dần tan, lộ ra hoa cỏ trước điện. Giữa các khóm hoa từ từ xuất hiện một nam tử, cẩm y ngọc diện, chính là Nhạc Kha.

Ta nhìn thấy hắn xuất hiện trong Côn Lôn kính âu không phải là lần đầu nên cũng chẳng hề kinh ngạc. Ngược lại Cửu Ly chỉ vào hắn hết sức sững sốt: “Tỷ tỷ, đây lẽ nào chính là Đông Hải Long Cung? Nhìn có vẻ giống Thiên giới.”

Trong lòng ta nhớ nhung Nhạc Kha, thấy hắn len lỏi giữa những bụi hoa, rành đường thuộc lối, đang tiến đến trước một bụi hoa quỳnh, trả lời nó: “Đây đích thực chính là Thiên giới.”

Cửu Ly ở Thiên giới cũng không phải một vài ngày, lập tức hứng thú dâng tràn, tập trung tinh thần cùng ta quan sát. Nhưng thấy Nhạc Kha tiến đến trước bụi hoa quỳnh, không lâu sau, khóm hoa quỳnh dần dần hé nở, đầu người bên trong nhụy hoa lộ ra, ta sớm đã thấy cảnh tượng này, nhưng Cửu Ly lại ngạc nhiên, “A - Ai lại ác độc thế này, đi hạ cẩm chú ngoan độc xuống bụi hoa quỳnh?”

“Tiểu Ly sao lại biết đây là cẩm chú ngoan độc?”

Nếu nói Côn Lôn Trắc Phi bị hạ một loại cẩm chú độc ác nhưng ta với Nhạc Kha lại chưa từng nhận ra, thật không ngờ Cửu Ly cả ngày hồ thiêng hồ địa, hết ăn rồi ngủ hết ngủ lại ăn thế nhưng lại có thể biết được chuyện này, quả thực khiến ta hổ thẹn.

Cửu Ly cau mày, giống như đang cố gắng lục lọi chút kiến thức còn sót lại trong đầu: “Bí tịch trong cung Thanh Khâu có ghi, hoa cỏ tu thành tiên với loài chim bay thú chạy không giống nhau, không thể di dời nguyên thân. Chỉ cần tìm được nguyên thân của thảo mộc tiên, đem nguyên thân này bứng khỏi đất bùn, chặt đi một ít gốc rễ, rồi dán vào một đạo phù cẩm chú, tùy ý đem nàng ta chôn ở đâu đó, thảo mộc tiên này sẽ không thể nào di chuyển nửa phần, thêm nữa tiên thuật cũng mất hết. Giống như trong khóm hoa này có thể xuất hiện gương mặt, thần trí thanh tịnh, sợ là người hạ cẩm chú còn có mưu tính nào khác nêu cũng chưa từng để nàng ấy hoàn toàn mất đi thần trí.”

Ta thấy nó nói nồng rõ ràng mạch lạc thế này, khen ngợi: “Tỷ tỷ thấy cô mẫu của đệ quả thật đối xử với đệ rất tốt, đệ chẳng qua ở trong cung Thanh Khâu cũng chỉ mới vài tháng nhưng kiến thức về tiên thuật đã tiến bộ rất nhiều, ngay đến tỷ tỷ cũng không bằng. Chi bằng Tiểu Ly ở lại đây vài ngày, tỷ tỷ sau đó sẽ nói phụ vương sai người hộ tống đệ quay về Thanh Khâu.”

Tiểu Ly tiến bộ thê này, ta thật sự cũng rất hài lòng. Nghĩ thấy bản thân nuôi dưỡng nó một thời gian dài cũng không bằng vị cô mẫu này dạy dỗ nó mấy tháng, trong lòng có chút cảm giác không rõ là tư vị gì, nhưng vẫn có ý vui mừng.

Cửu Ly nức nở nghẹn ngào cọ vào bả vai ta: “Tỷ tỷ sao lại nhẫn tâm đem đê vào miệng cọp như vậy?”

Quốc chủ Thanh Khâu tiền nhiệm dung mạo đoan trang, bốn tiên cho rằng, mặc dù đều là loài thú chạy, nhưng Cửu Vỹ Hồ với Hổ yêu vẫn là khác nhau rất nhiều a.

Tiểu Ly đứa nhỏ chết tiệt này!

Ta chỉ chọc ghẹo Cửu Ly một lúc, Côn Lôn Trắc Phi với Nhạc Kha đã thì thăm xong. Khung cảnh lướt qua, Thiên đình đã là nơi nơi màn thêu cẩm tú, một cung nga xuyên qua hành lang cẩn thận nâng một đóa hoa sen tịnh đế tràn đầy tiên khí tiến vào Thanh Hoa Cung, Nhạc Kha nối gót phía sau, đi vào Đông Tước Điện. Lăng Xương đang ở bên trong Đông Tước Điện uống đến chuối choáng say, Lưu Niên ở bên cạnh hầu hạ, trông thấy Nhạc Kha, rót xong ly trà liền lui xuống.

Nhạc Kha gương mặt ngập tràn vui mừng, liên miệng nói: “Thái tử điện hạ ngày mai đại hỷ, thần đệ trước ở nơi đây chúc Điện hạ vạn năm hảo hợp! Thái tử phi nương nương dịu dàng hiền hậu, chính là tấm gương trong chúng tiên tử...” Ta biết rõ tính tình Nhạc Kha nhưng thật không biết hắn tâng bốc người khác cũng đến mức lưỡng nở hoa như vậy, thấy hắn dốc hết sức tán dương Đan Chu, đương nhiên trong lòng không tốt.

Lăng Xương hừ lạnh một tiếng: “Tam đệ biết gì chứ? Nàng ta mặc dù cao quý nhờ là công chúa Phượng tộc, nhưng ngay đến tiểu ngốc điểu ấy cũng không bằng.” Rồi nâng bình rượu dốc cạn.

Gương mặt Nhạc Kha thoáng đen, lại nặn ra nụ cười: “Tiểu ngốc điểu đó đầu óc ngốc nghếch, chẳng những lớn lên không xuất chúng, trước đến giờ lôi thôi lèch thêch, mảy may không hiểu được tâm ý của nam tử, chỉ biết ăn rồi uống, gây sự càn quấy. Lẽ nào lại được một phần vạn của Đan Chu công chúa chứ? Lại còn không hiểu được tình nghĩa của Thái tử điện hạ, cư nhiên hủy Trần Tiên Tháp rồi trốn đi. Nếu như bị bắt quay về, Bệ hạ chắc chắn sẽ không dễ gì tha cho nàng.”

Ta ngây ngốc nhìn Nhạc Kha trong kính, thằng nhãi này khóc miệng cứ đóng đóng mở mở, đạo gần đây trong lòng ta vốn dĩ đã giận hắn, ba hồn hợp nhất cũng không nói cho ta biết, khiến bốn tiên hết sức lo lắng. Hắn coi thường ta thế này, lẽ nào là trong lòng sớm đã nhìn trúng Đan Chu, chỉ vì e ngại Lăng Xương, cũng bởi ta và Đan Chu cùng sống ở núi Đan Huyệt cho nên mới tương giao với ta?

Cửu Ly ở bên cạnh cười đến lăn lộn, kéo một tay ta, quan sát ta từ trên xuống dưới: “Tiểu ngốc điểu tiểu ngốc điểu!” Bị ta cho một đấm rót xuống chân giường.

Bốn tiên... Bốn tiên sống tới vạn năm, lần đầu tiên hận không thể lôi thằng nhãi Nhạc Kha này về, đem

hắn nhốt trong thành Tu La, hảo hảo dạy dỗ một phen, mới tiêu trừ được cơn giận trong lòng ta.

Lăng Xương lại ngửa cổ nốc rượu, tựa như có điều suy nghĩ: “Tiểu ngọc điểu này quả thực đáng giận! Dám đem một mảnh tâm ý của Bổn vương giẫm đạp dưới chân, chỉ hết lòng si si mê mê tên Giao nhân Thái tử đó. Chỉ là hiện giờ cũng không biết nàng ấy chạy đến nơi nào, phái Thiên binh Thiên tướng thế nhưng cũng không tìm được nàng.”

Trong đôi mắt Nhạc Kha chợt lóe lên ý cười, bốn tiên trốn được hay không trốn được có can hệ gì đến hắn chứ, nét mặt hắn vui mừng thế này là sao?

Đáng tiếc là thằng nhãi trong gương không nhìn thấy được bộ dạng tức giận của ta lúc này, khổ công khuyên nhủ Lăng Xương: “Điện hạ không phải không biết, Tiểu ngọc điểu đó tâm cao khí ngạo, từ nhỏ lại là một kẻ vô pháp vô thiên, ngay đến thần đệ cũng dám đánh, với Điều tộc công chúa trước giờ lại không hợp, lẽ nào sẽ nguyện ý làm Trắc phi, đành phải ở dưới cơ nàng ấy? Cho dù có tìm được nàng về, ngày mai Thái tử điện hạ sẽ phải cùng với Điều tộc công chúa bái đường thành thân, nàng há có thể không để ý, há có thể không náo loạn?”

Trong lòng bốn tiên oán giận lời nói trước đó của hắn, suy nghĩ một hồi, hắn rốt cuộc là mong Lăng Xương tìm được ta về Thiên giới hay là hi vọng Lăng Xương đừng tìm ta nữa?

Lăng Xương tựa như có điều suy ngẫm, đập bàn đứng dậy: “Nếu Bổn vương cưới nữ nhân Đan Chu này, đây mới là đại bất hạnh của Bổn Vượng.”

Nhạc Kha hơi cúi đầu, hoảng sợ nói: “Lẽ nào Điện hạ muốn hủy hôn sao?” Hắn trước nay chưa từng sợ hãi, ta thấy hắn hoảng hốt thế này mười phần hết chín chính là giả vờ.

Đôi mắt Lăng Xương sáng rực, liên tục gật đầu: “Điều tộc công chúa tính khí như thế... Hối hôn sao, cũng không phải là không thể.”

Ta âm thầm cảm thấy Nhạc Kha thằng nhãi này không có ý tốt, một mực muốn dẫn dụ Lăng Xương hối hôn. Nhưng Thiên giới Thái tử cũng không phải kẻ ăn chay, cư nhiên tính toán lăng nhục Đan Chu tự mình hối hôn... Bất giác nhớ lại hành vi vô tâm sau này của mình, ngồi trên đám mây ném hột, lại làm đứt đoạn cầu hỉ thước của Đan Chu...

Bốn tiên vứt bỏ thành kiến, chân thành đồng cảm với Đan Chu một hồi!

Nàng công chúa đáng thương, thế nhưng vẫn u u mê mê đắm chìm trong giấc mộng đẹp làm chưởng quản tương lai của Thiên đình!

Nhạc Kha cáo từ rời đi, quay đầu nhìn một góc mái đình cong cong của Hoa Thanh Cung phía xa xa, thế nhưng lại thở phào một hơi, khe khẽ tự mình lẩm bẩm: “Thanh nhi, kẻ ức hiếp coi khinh nàng, một ngày nào đó nhất định sẽ không có kết quả tốt!”

Một bụng tức giận trong ta bởi nhu tình luyến tiếc trong mắt hắn mà biến mất không chút dấu vết. Cửu Ly đầy đầy ta: “Tỷ tỷ, mới vừa rồi còn hận không thể dùng đao chém Tam điện hạ a, sao bây giờ lửa giận lại mất đâu hết rồi? Tỷ cũng thật là, không có chút tiền đồ!”

Trong lòng ta hết sức vui vẻ, niệm một câu quyết biến nó về lại nguyên hình, lại dùng định thân chú, lúc này mới thoái mái ôm nó vào trong ngực, mặc kệ nó nức nở nở lên án, đến khi nhìn lại, bên trong mảnh kính đã là cảnh tượng của ngày kế tiếp, một đám tiên gia trẻ tuổi đang đứng ở Nam Thiên Môn nhìn xuống phía dưới, Thước Điều bay qua, dì dắt tay Đan Chu, gương mặt tràn đầy ý cười chậm rãi bước lên. Chúng tiên gia ở Nam Thiên Môn tiến đến chúc mừng, ánh mắt dì ôn nhu, nào có nửa phần lạnh lẽo thường ngày?

Nhạc Kha đang đứng bên cạnh Lăng Xương, một đôi tân nhân tay nắm tay, Đan Chu cách một lớp sa mỏng hướng về phía Lăng Xương thân mặc hoa phục rực rỡ thẹn thùng nở nụ cười, thế nhưng sắc mặt Lăng Xương lại cứng ngắc, cách xa chúng tiên gia một chút mới nhẹ giọng hỏi: “Khi lên cầu hỉ thước nói chiếc cầu bị đứt đoạn? Đây là điểm báo không tốt!”

Gió nhẹ vén lên tấm sa mỏng, ta thấy Đan Chu gương mặt xanh mét, hung ác nói: “Thanh Loan ả tiện nhân đó!”

Ô, trước đó ta còn đồng cảm với nàng ta một lúc, hiện giờ vẫn là thu lại sự đồng cảm của bốn tiên mới thích hợp.

Sắc mặt Lăng Xương cũng có chút đen, nhẹ giọng nói: “Cũng có lẽ lđocông chúa phước mỏng nên mới khiến cầu hỉ thước đứt a, nói không chừng, hôm sự ngày hôm nay có điểm báo đại hung chăng?”

Một miệng toàn lời bịa đặt dối trá! Lăng Xương rõ ràng đang muốn tìm cách hối hôn, Đan Chu lại một mực vụng về, cư nhiên không hiểu việc quan sát sắc mặt. Nàng ta trước giờ tự cao tự ngạo đã quen, chưa bao giờ biết nhìn sắc mặt người khác, dì bảo bọc nàng ta thật sự quá tốt, chưa từng phải chịu nửa điểm ủy khuất. Giờ phút này cũng không chút nhân nhượng, mở miệng liền nói: “Nếu không phải Thanh Loan ả tiện nhân đó, cầu hỉ thước sao lại gây được? Chi bằng Điện hạ phái một đội thiên tướng bắt ả tiện nhân Thanh Loan đó về. Khi thiếp đến, ả ta đang ở núi Đan Huyệt, lúc này bắt về chắc chắn vẫn kịp.”

Lăng Xương lại nói: “Theo Bổn Vương nghĩ công chúa khắc nghiệt như vậy, ngày trước bắt nạt Thanh nhi một con chim loan cô độc, hôm nay rõ ràng là trời giáng điềm báo đại hung, hôn nhân của nàng và ta sơ là sẽ có họa lớn, nhưng vẫn còn muốn đổ lỗi cho người vô tội. Phượng tộc tộc trưởng nuôi dạy thật khéo, dạy dỗ được một nữ nhi không biết lễ nghĩa, tâm mắt hẹp hòi, tâm địa khắc nghiệt độc ác như vậy!”

Hắn nói những lời này với Đan Chu nhưng lại gương mặt tràn đầy ý cười, bàn tay nắm chặt tay nàng ta, trong ánh mắt của chúng tiên ở cách đó không xa, giống như Thái tử đối với Thái tử phi tình nồng ý đậm, ai nấy đều an lòng mừng rỡ.

Lúc này Thiên giới hoa hoa cỏ cỏ đều nở rộ, khói nhẹ dập dềnh, trong lời chúc mừng của chúng tiên, Đan Chu bị lời nói của Lăng Xương chọc giận, hung hăng giăng khỏi tay hắn, kéo tấm sa xuống, dữ tợn hô lên: “Mối quan hệ này, Bổn công chúa không cần!”

Trong mắt Lăng Xương rõ ràng có ý cười nỗi lén, nhưng nét mặt lại như thể đau thương, lướt mắt nhìn xung quanh, chúng tiên gia biểu tình ai nấy đều kinh ngạc, dù ngừng cười, Nhạc Kha tiến lên hai bước, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Công chúa điện hạ, loại chuyện hối hận này sao có thể nói ra dễ dàng như vậy? Nói ra rồi có thể sẽ không thu hồi lại được!”

Có lẽ lời này thức tỉnh Đan Chu, nàng ta liền có chút hối hận, ngây ngẩn đứng tại chỗ. May mắn là của Nhạc Kha giống như thêm dầu vào lửa, một mực hắn còn muốn cho thêm củi vào, giọng hết sức nhỏ nói: “Cho dù trong lòng Thái tử điện hạ đối với Thanh Loan có tình ý, nhưng huynh ấy là Thiên giới Thái tử cao quý, cùng lúc nạp hai thê thiếp cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.”

May mắn về Trắc phi này, chẳng những là một vết đâm vào lòng ta mà còn là vết giăm trong lòng Đan Chu. Bị Nhạc Kha kích động, nàng ta tức giận đến độ run cầm cập, hung hăng mắng Nhạc Kha: “Chuyện của Bổn công chúa, khi nào đến lượt ngươi chen miệng vào?”

Ngẩng đầu rút châm sai trên mũ phượng, mũ phượng theo đó rơi xuống đất, mái tóc dài xõa bay, nàng hung hăng nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lăng Xương: “Bổn công chúa với Thanh Loan ả tiện nhân đó, thế không thể cùng hầu hạ một phu quân!”

.....

Hôn lễ tốt đẹp là thế nhưng lại bị náo động đến cục diện như vậy. Một bên cố ý sắp đặt, bên kia lại tự mình sập bẫy. Ta ở bên ngoài tẩm kính thở dài mấy tiếng. Tâm huyết trên vạn năm của dì, nữ nhi nuôi dưỡng như châu như ngọc, chân chính một chút tâm nhẫn cũng không có, không trải qua được sóng lớn, không chịu được gió mưa, nhện không được cơn giận nhất thời, há có thể ngồi lên bảo tọa của Thái tử phi.

Nhớ tới năm đó Côn Lôn Trắc Phi và Thiên hậu nương nương đấu đá, vứt con bỏ mệnh, chỉ lê tấm thân tàn cho qua ngày đoạn tháng, sự thê thảm không chút dễ dàng gì trong đó có thể nhận rõ được. Nếu như sau này Lăng Xương còn cưới thêm về mấy phi tử, mắt thấy nàng ta cũng sẽ không thể thắng được người khác, hối hận về cửa hôn sự này, may mắn hay bất hạnh, quả thực khó phân định.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Theo Bước Chàng

Bất luận Thiên hậu và Thiên đế khuyên răn thế nào, Lăng Xương Thái tử cũng quyết không chịu lại thành thân. Dù hết cách, đành phải dắt tay Đan Chu rời đi.

Thời gian trong kính lướt nhanh, nháy mắt trăng tròn treo cao, hôn sự mặc dù chưa thành nhưng chúng tiên tú phượng tiến đến chúc mừng cũng không thể bụng rỗng mà về. Thiên hậu và Lăng Xương bị phạt cấm túc trong điện của mỗi người, Thiên đế cùng với chúng thần khai yến ở đại điện, yến ẩm đến say sưa.

Tiên giới năm dài tháng rộng, chúng tiên yến ẩm ba ngày ba đêm âu cũng là chuyện bình thường.

Trước mặt Nhạc Kha là kim tôn ngọc lộ, nhưng không thấy hắn nhấp môi. Mắt thấy Thiên đế ngà ngà say, khi bắt đầu đứng dậy rời chỗ, hắn đã đi trước một bước, phục sẵn trên đường Thiên đế quay về tẩm điện. Sắc đêm lay động, bóng dáng Thiên đế nơi xa xa mới vừa lộ, Nhạc Kha đã nhẹ giọng xướng lên một bài ca.

Ta với hắn tương giao đã lâu, nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghe hắn hát qua, giọng hát ấm áp nhu hòa, giống như tiếng ru trẻ nhỏ, ban đầu âm thanh còn rất khẽ, dần dần liền tăng lên một chút. Thiên đế vừa nghe thấy tiếng ca liền ngây ngẩn đứng tại chỗ. Lại nghe thêm hai câu, thế nhưng vội vàng cất bước hướng phía Nhạc Kha đang ẩn mình mà đi. Ta ở bên ngoài kính nhìn thấy, thay hắn đỡ mồ hôi lạnh, không biết hắn vì lý gì lại muốn xướng lên thanh âm, dẫn dụ Thiên đế bước tới.

Nhạc Kha hóa thành một con chim hình dáng rất nhỏ, vừa hát vừa bay, nhưng lại khiến Thiên đế đẩy ra thị hầu đang dùi đở, một đường nghiêng ngả lảo đảo, theo sát hướng Nhạc Kha dẫn đường.

Bóng đêm dày đặc, Nhạc Kha đến Ngự hoa viên Thiên đế liền bí mật hóa về nguyên thân, hướng phía trong mà đi. Thiên đế lại giống như một phàm nhân bình thường bước qua, bất chợt ở cửa chính Ngự hoa viên đột ngột xuất hiện hai kim giáp võ sĩ, quát: “Kẻ nào, dám nửa đêm náo động Ngự hoa viên? Nửa đêm, Ngự hoa viên không cho ai vào.”

Ta trổ mắt ra nhìn, nhớ lại trước đây mỗi lần cùng Nhạc Kha đến đây thế nhưng lại chưa từng từ cổng chính mà vào, vô tình đã không ít lần làm đạo chích.

Thiên đế trong lúc nửa say nửa tỉnh bị người ngăn cản, trong lòng nôn nóng, phất tay đem hai kim giáp võ sĩ đánh văng ra, xông vào bên trong. Trong lòng ta thông suốt, Nhạc Kha hao tâm tổn tú như vậy, nhất định là muốn dẫn Thiên đế đến gặp Trắc Phi nương nương. Nếu như Côn Lôn Trắc phi nương nương bị hạ cấm chú, Thiên đế không biết cũng không sao, nếu biết được, Thiên hậu nương nương sợ là không thoát

khỏi liên quan.

Hai vị kim giáp võ sĩ bị đánh ngã nằm trên đất, Thiên đế thong thả bước vào trong. Vừa vặn nửa đêm, Nhạc Kha ở trong nhành hoa đám lá sum suê bay qua, trong miệng nhẹ giọng líu ríu, cuối cùng đến trước bụi hoa quỳnh, tức thì nửa tấm kính liền phản chiếu hình ảnh một bụi hoa quỳnh e ấp sắp nở.

Nhạc Kha giấu mình giữa một nhánh hoa. Hôm nay Thiên đế ăn hăn là đã say mèm, tiếng ca đó có lẽ đã khơi gợi lên quá khứ, khiến tâm thần ông ấy buông lỏng mới chưa từng phát hiện Nhạc Kha ẩn thân phía sau. Trông thấy bụi hoa quỳnh, ông ấy lại không di chuyển nữa, bất chấp thân phận Thiên tử tôn quý, ngồi ở phía trước bụi hoa, rập người lẩm bẩm nói: “Lưu Lan, lẽ nào là hôn phách của nàng trở về? Đêm nay thế nhưng ta lại nghe được tiếng hát, khúc hát nàng đã từng hát qua ở Côn Lôn tiên cảnh, cũng từng cả đêm hát ru con của chúng ta ngủ...”

Đóa hoa quỳnh chậm chậm bung nở, đầu người giữa đóa hoa theo gió đung đưa, nhưng trên mặt nước mắt nhạt nhòa, ôn nhu nói: “Thái tử ca ca...”

Ta chà xát người mình đến độ bắt đầu nóng lên, thầm hạ quyết tâm, sau này đánh chết cũng quyết không gọi Nhạc Kha là “Tam lang” nữa, nếu bị người bên cạnh nghe được, nhất định là cũng bị kích thích đến run rẩy. Thiên đế ngẩng đầu, thế nhưng cũng chưa từng kinh ngạc mà lùi bước, bốn tiên đích thực bội phục định lực của ông ấy.

Ông ấy chẳng những chưa từng lùi, mà còn lao về phía trước, lấy tay khẽ chạm vào gương mặt giữa lá hoa. Côn Lôn Trắc Phi nghiêng mặt, đem nửa gương mặt mình đều áp vào lòng bàn tay ông ấy, thấp giọng nức nở: “Tiễn lang...”

Ta ở bên ngoài tấm kính lại run lên một hồi.

Mặc dù màn này, nếu như ở phàm gian nhất định sẽ bị coi là cảnh tượng cực kỳ thê lương, vở kịch phụ thuộc phủ tử trùng phùng thống thiết, nhưng bốn tiên nghe nói trong hậu cung của Thiên đế hiện nay phi tử vô số, mỹ nhân nổi danh các tộc đều bị ông ấy cưới về trong cung, không khỏi điểm thêm không ít nét vui mừng cho vở kịch, giảm bớt ý thê lương.

Tiên thuật của Thiên đế đương nhiên không phải loại mà hạng tiểu tiên như ta có thể với tới. Chỉ thấy ông ấy thuận tay chưởng một cái, phần rẽ của bụi hoa quỳnh liền lộ ra, đúng như lời Cửu Ly đã nói, rẽ hoa bị một sợi kim tuyến buộc lại, dán một đạo phù bên trên. Cửu Ly ở trong ngực ta nhìn đến chăm chú, cũng không còn nghẹn ngào nỉ non nữa.

Thiên đế thuận tay giật đạo phù, đặt ở trước mặt cẩn thận nhìn xem, tức giận nói: “Tiện nhân, cư nhiên sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy!” Đem đạo phù cất trong tay áo, tiến lên tháo gỡ sợi kim tuyến, phần rẽ của bụi hoa quỳnh đó dần dần hóa thành một đôi chân, Côn Lôn Trắc Phi một thân xiêm y trắng muốt hết sức đáng thương, yêu kiều khiếp sợ từ trong bụi hoa chạy đến. Đáng tiếc là bà đã mấy vạn năm chưa từng

di chuyển trên đôi chân của mình, giờ phút này mới chạy được hai bước liền ngã xuống, rưng rưng hướng phía Thiên đế vươn tay ra.

Ta ở bên ngoài kính chỉ cảm thấy xương cốt mềm nhũn, hận không thể biến thành nam nhi, lao đến dù bà đứng dậy. Trong lòng âm thầm cảm thán: nhìn dáng vẻ Thiên hậu, thế nhưng uy nghi có thừa ôn nhu không đủ, nếu không phải năm đó Thiên đế đi tìm Cửu Lê Hồ, bảo tọa của Thiên hậu nương nương hiện nay, ai ngồi quả thực cũng chưa biết.

Thiên đế tiến lên phía trước, ôm chặt Côn Lôn Trắc Phi vào lòng, lại ngờ vực nói: “Côn Lôn Tiên giới ba vạn gốc hoa quỳnh, tiện nhân đó sao lại có thể tìm ra chân thân Lan nhi?”

Côn Lôn Trắc Phi u oán liếc ông ấy, lặng lẽ chảy xuống hai hàng lệ: “Tiễn lang thật sự không biết?”

Thiên đế lắc đầu, thay bà lau nước mắt trên mặt.

“Thiếp thân với Lưu Chỉ cùng nhau xuất môn, hôm đó nàng ấy cũng ngưỡng mộ Tiên lang, ngoại trừ thế tôn đã tạ thế, thế gian này chỉ còn nàng ấy biết chân thân của thiếp thân ở nơi nào.”

Gương mặt Thiên đế hiện lên vẻ xấu hổ, lại thấy Côn Lôn Trắc Phi nước mắt giàn giụa, thế nhưng... thế nhưng lại giống như một con chó nhỏ, liếm nước mắt trên mặt bà.

Ta đưa tay che mặt, một tay cũng che hai mắt Tiểu Ly lại, nó vẫn là một đứa trẻ, mấy cảnh này ít nhin một chút cũng tốt. Vốn dĩ sinh ra dáng vẻ đã phong lưu, vạn nhất học theo thói xấu, có gì hay chứ? Trong lòng ta thăm mắng Thiên đế háo sắc. Từ khe hở ngón tay len lén nhìn ra—nhàn nhã liếc trộm đôi phu thê bên cạnh rì rầm, đây là lần đầu, huống chi người bên cạnh lại chính là Thiên đế bệ hạ phong lưu trước đây. Lúc trước ta chỉ ghét Nhạc Kha phong lưu, hiện giờ trông thấy, hắn cũng chưa từng thừa hưởng một phần của Thiên đế, quả thực may mắn.

Côn Lôn Trắc Phi được ông ấy hết mực an ủi, nét sầu khổ trên gương mặt đã vơi đi phân nửa, ta âm thầm khen ngợi.

Thiên đế đem bùn đất trên rễ hoa bỏ đi, ôm Côn Lôn Trắc Phi nhìn xung quanh, rùng sâu cây cối rậm rạp, nhún chân nhảy lên tìm một nhành cây ngồi xuống, vui vẻ tâm sự.

Trong khoảng hoa cỏ phía trước hai người họ cõi một cánh tay, một con chim nhỏ đang run rẩy — Ta ở phía trước kính cười đến phát run, suýt chút nữa ném Tiểu Ly đang ở trong ngực ra, mười phần thông cảm cho tình cảnh ngày hôm nay của con chim nhỏ.

Chung quy, tận mắt nhìn thấy chuyện tư mật chốn khuê phòng của phụ mẫu mình, thân thân thiết thiết, lại không thể tránh đi, duy chỉ có Nhạc Kha con rồng ngốc này mà thôi.

Ta qua kẽ hở ngón tay thấy Thiên đế ôm Côn Lôn Trắc Phi hết sức thân mật, mặt nóng ran tim đập thình

thịch, trong lòng phù hộ Nhạc Kha ngày thứ hai thức dậy, tốt nhất là phát bệnh hay quên, ngàn vạn lần đừng học hành vi phong lưu này của Thiên đế. Thẳng nhãi đó mặc dù hóa thành con chim nhỏ, nửa đêm lại không giống như mấy con chim bình thường nhắm mắt nghỉ ngơi, nào biết hắn thế nhưng lại mở to đôi mắt chim tròn vo,, không rõ là đang thành tâm học tập hay vì bị dọa đến phát ngốc rồi?

May mà Thiên đế cũng biết mấy chuyện này có chút bất nhã, ôm Côn Lôn Trắc Phi vào trong ngực, nhảy xuống nhánh cây rời đi.

Nhạc Kha tên nhãi này giống như quên mất hiện về hình người, dang cánh bay ra bên ngoài, hắn trước giờ luôn luôn nhanh nhẹn, chưa từng dùng cánh, giờ phút này thế nhưng lại quên võ cánh, đầu đụng vào gốc cây trước mặt, đầu váng mắt hoa ngã ngồi xuống đất, hiện về hình người, than thở nói: “Thanh nhi a...”

Ta ở bên ngoài kinh kích động run lên một cái.

Cửu Ly mặc dù bị ta biến về hình dạng tiểu thú, cũng cười phá lên: “Tam điện hạ phải chăng là bị kích động rồi a?”

Ta cốc một cái lên cái đầu nhỏ của nó, uy hiếp nói: “Tiểu Ly có muốn thử thuật cấm thanh của tỷ tỷ không?”

Nó ngoan ngoãn ngậm miệng hờ ly lại.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân, ta đang xem đến hăng say cũng chưa từng để ý đến. Ở trên đầu Cửu Ly gảy một cái, cảnh tượng ào ạt thay đổi, thế nhưng lại tựa như những mảnh vỡ, lúc là phu thê Đông Hải Long Vương cùng bàn bạc với Thiên đế, sắc mặt tất cả đều không tốt, ta chỉ nghe được bốn chữ “Chiêu hôn đại pháp”, lúc thì hình ảnh lướt qua, nhưng là sư muội Lưu Chỉ của Côn Lôn Trắc Phi, nữ tử cao ngạo đó ngã vào trong đất bụi bặm, bi thương nức nở nhưng vẫn không thể đổi được một cái quay đầu của Thiên đế, bị kim giáp võ sĩ dẫn đi. Lúc thì lại là Thiên hậu nương nương, bà chính là một nữ nhân ngoan cường, trong miệng không ngừng quát mắng: “Chẳng qua là hoa tiên, lại vọng tưởng làm Thiên hậu nương nương gì chứ... Bốn cung hận không thể giết chết ta cùng với nghiệt tử của ta...” Thiên đế giận đến độ sắc mặt xanh mét, Lăng Xương và Đồng Sa quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu. Hắn luôn luôn cao cao tại thượng, ta quả thật chưa từng thấy hắn cúi đầu khẩn cầu một ai, âm thầm kinh ngạc. Hình ảnh đã lướt qua, kim giáp võ sĩ áp giải mấy tướng lĩnh Thiên giới đến... Cảnh tượng cuối cùng, Nhạc Kha quỳ xuống, gọi “Phụ đế—” Thiên đế nhẹ dùi hăn dậy, Côn Lôn Trắc Phi nằm ở trên tháp tịnh dưỡng, mấp máy mấy tiếng, mảnh kính còn lại đã vỡ thành những mảnh nhỏ, cũng không có khả năng ghép lại được nữa.

Phương Trọng cười nói: “Điện hạ thi triển pháp thuật nhìn kính nhớ người, chi bằng hiện giờ ra ngoài cung nhìn thử, cũng để giải tỏa nỗi khổ tương tư.”

Ngẩng đầu lên nhìn, Phương Trọng đang đứng nơi đầu giường, đoán là cũng vừa xem thấy cảnh tượng trong mảnh kính vỡ. Ta bất chợt nhớ tới hình ảnh thân mật của Thiên đế và Côn Lôn Trắc Phi vừa rồi, lại

có chút không rõ Phương Trọng tiến vào lúc nào, lỗ tai đỏ bừng bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Phương Trọng tý tỳ vào đây khi nào?”

Trong mắt nàng hàm chứa ý cười, nói: “Nô tỳ chỉ nói Vương thượng thâm tình, thì ra công chúa điện hạ cũng không kém. Nhạc Kha tiểu công tử mới đứng ngoài thành Tu La năm sáu ngày, Điện hạ đã ở trong cung nghe thấy tin tức, liền đổi với nô tỳ khách khí như vậy.” Che miệng cười: “Nô tỳ làm thế nào đây?”

Ta biết nàng trêu chọc ta, nhưng phục hồi tinh thần lại, trong lòng đã nở ra từng đóa từng đóa hoa dày đặc, ngay đến giọng nói cũng bất giác chứa đựng vui sướng: “Phương Trọng tý tỳ nói, Nhạc Kha đến rồi... Chàng ở bên ngoài thành Tu La?”

Phương Trọng gật gật đầu, mắt nhìn ta cười mãi thôi.

Ta bị nàng nhìn đến trên mặt phát sốt, đem Cửu Ly ném lên trên giường, nhảy xuống muôn chạy ra ngoài, lồng ngực đau nhói, Phương Trọng đã đuổi theo: “Điện hạ chậm đã, giày...giày..Thương thế người chưa lành, không thể chạy đi như vậy.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thâm Tình Gặp Lại

Phương Trọng chạy theo đến cửa cung thì ta đột ngột dừng lại, khiến cho đầu nàng va vào phía sau lưng ta nên ôm mũi buồn bực bảo: “Sao điện hạ lại dừng bước?”

Ta nhớ đến giọng nói ngọt ngào đến ngây của chính mình khi gọi hai chữ “Tam lang” kia, chợt cả người run rẩy, mặt nóng như thiêu nê vội che mặt quay người trở về.

Phương Trọng giữ lấy ta, hầu hạ ta mang giày, không khỏi cảm thán: “Nghe nói hồn phách hiện tại đang ở trong cơ thể Long Tam thái tử chính là hồn phách của trưởng tử Thiên Đế, cũng chính là Tiểu Nhạc lúc trước luôn ở bên cạnh Vương Phi. Lúc đó nô tỳ vốn tưởng rằng hắn đã hồn phi phách tán cùng với Vương Phi, nào ngờ hồn phách vẫn còn tồn tại trên thế gian này, quả thật không dễ dàng.”

Ta nghe Phương Trọng gọi tên Nhạc Kha thân thiết quen thuộc như vậy, kiềm chế nỗi buồn “muốn gặp mà không được” kia xuống, dò hỏi: “Năm đó Nhạc Kha đã từng ở trong thành Tu La sao? Sao Phương Trọng tỷ tỷ lại thân thiết với hắn như vậy?”

Phương Trọng dường như nhớ đến chuyện buồn cười gì đó: “Nhắc tới Nhạc tiểu tử thì mới nói, năm đó hắn chẳng vừa mắt với Vương thượng, làm gì cũng đối nghịch khêu khích Vương, chẳng qua là Vương phi có ơn giáo dưỡng với hắn nên bây giờ mới chịu từ bỏ.”

Ta có vài phần không tin, vừa đi về vừa nói: “Tu La phụ thân là người tốt như vậy, làm sao mà Nhạc Kha không thích người chú? Chắc chắn là Phương Trọng tỷ tỷ muốn gạt ta nên mới bịa ra chuyện này để lừa ta.” Nói chuyện đến thân thiết, ta lại rất muốn biết nội tình, nồng nhiệt ôm lấy cánh tay nàng, cầu khẩn nói: “Tỷ tỷ tốt, nói cho muội biết đi, vì sao phụ thân và Nhạc Kha không hợp nhau?”

Trước mắt chợt lóe lên ánh sáng màu bạc, một cuộn lông xù đột ngột nhào vào trong lòng, ta và Phương Trọng kẻ kéo người đẩy nó ra nhưng Cửu Ly vẫn dùng móng vuốt bám chặt vào trong lòng ta, nhất quyết không chịu xuống.

Phương Trọng “phụt” một tiếng bật cười, chỉ vào mẩy cái chân bám chặt của Cửu Ly càng cười lớn: “Sao con thú này giống Nhạc tiểu tử năm đó thế?” Bỗng nhiên Cửu Ly đang ở trong lòng ta nhẹ răng hungry dữ với nàng, đe dọa xong lại sủa gâu gâu thị uy.

Ta búng lên cái đầu nhỏ của Cửu Ly một cái: “Tiểu Ly, bây giờ đệ là quốc chủ của Thanh Khâu...quốc chủ Thanh Khâu.” Còn muốn làm ra hành vi hung hăng ngu muội chưa được khai hóa này, thật tổn hại danh dự của quốc chủ mà. Từ xưa đến nay Cửu Ly luôn thích nằm trong lòng ta, không thích kẻ khác quá gần gũi

với ta, càng không ưa Nhạc Kha tiếp cận quá gần ta, mỗi lần như thế đều bất hòa với hắn. Từ nhỏ nó đã mất mẫu thân, ta lại rất yêu thương nó, nó quyến luyến ta cũng là chuyện đương nhiên. Chắc là cũng giống như Nhạc Kha, trong tình cảnh nguy hiểm được mẫu thân dịu dàng đỡi dãi, khi đó tuổi hắn còn nhỏ có lẽ cũng rất thân thiết với mẫu thân.

Nghĩ đến Nhạc Kha lúc nhỏ cũng có dáng vẻ đáng yêu giống như Cửu Ly, sủa gâu gâu giống như con chó nhỏ mà hung dữ với phụ thân, ta nhịn không được “phì” cười một tiếng, đành hạ quyết định, bất chấp da mặt đã đỏ lên, quay đầu lại đi ngược ra bên ngoài.

Phương Trọng vừa cười vừa đuổi theo phía sau: “Công chúa điện hạ, người đây là muốn gặp hay không gặp vậy, tốt xấu gì người cũng phải xác định cho rõ ràng, cứ chạy tới chạy lui như vậy, người có thật sự điều khiển được bản thân không đấy?”

Ta ôm ngực, nơi này vốn rất còn đau, nhưng giờ phút này trái tim trong lồng ngực lại thốn thúc vui vẻ đập liên hồi khiến cho ta có một cảm giác kinh ngạc xa lạ, đau không dứt lại ngọt ngào chẳng phai, vui mừng hân hoan, lo lắng lại vương chút sâu, tất cả cảm xúc ấy đều dâng trào lên khiến người ta nhất thời luống cuống tay chân, không thể dừng lại, nên đành dứt khoát thuận theo kế khích tướng của nàng ta mà đi gặp hắn một lần cũng tốt.

Ta quay đầu về phía Phương Trọng nói nồng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nhạc Kha còn thiếu ta một khoản nợ, đương nhiên ta phải đòi lại.” Xoay người ôm lấy Cửu Ly đang ở trong lòng sống chết cũng không chịu xuống xoải bước mà đi, phía sau truyền đến tiếng người cố nín nhịn của Phương Trọng: “Vâng, Nhạc tiểu tử thiếu người một món nợ, nợ tình! Tốt nhất là lấy tim của hắn, đừng để tiên tử khác trộm mất vậy mới an tâm được nha!”

Bốn năm nghiên răng rẽ lại nghiên răng, da mặt nóng lên rồi lại nóng lên, nếu Phương Trọng không phải là nữ quan trong điện của phụ thân, tuổi tác lại tương đương với mẫu thân thì hôm nay ta nhất định không tha cho nàng cái tội dám giễu cợt bốn năm!

Cửa thành Tu La cao ngất trong mây phát ra âm thanh nặng nề ken két, thủ vệ cửa thành thấy ta bước ra thì một mảnh vội vàng vào trong cung báo tin, mặt khác lại không dám đắc tội với ta nên ngoan ngoãn mở rộng cửa thành. Ở bên ngoài khoảng trăm bước có một bóng người tuấn tú cầm sam màu xanh ngọc, tóc dài tùy ý tung bay, ánh mắt sâu thẳm tĩnh lặng mênh mông, tóc cũng không mang mao ngọc, liếc nhìn thấy có vài phần tiêu tụy, nếu như lúc thường ngày quả thật không thể tưởng tượng được đây là Nhạc Kha vốn xưa nay luôn chú trọng cách ăn mặc.

Phản ứng đầu tiên khi hắn thấy ta từ trong thành đi ra là ngớ ra, ý cười trên mặt lại nhàn nhạt như sóng nước khẽ gợn, nụ cười tựa như xoáy nước dần sâu, sóng biếc trong trẻo, đều là tình cảm dịu dàng nồng cháy, nơi ánh mắt hắn nhẹ lướt qua cũng khiến cho tay chân ta lúng túng không biết phải đặt đâu cho đúng. Nào ngờ khi hắn mở miệng lại nói ra những lời khiến cho ta chỉ muốn chạy trốn.

Hắn nói: “Thanh nhi, nàng làm cho vi phu lo lắng muốn chết!” Tình cảm chân thật tha thiết, nếu không phải bây giờ đầu óc ta còn tốt thì tất nhiên sẽ nghĩ rằng đây là vợ chồng ân ái xa cách đã lâu khiến cho người trông thấy mà lòng chua xót, hay là có lẽ do chứng hay quên của hắn vẫn còn nhưng rõ ràng ba hồn của hắn đã hợp nhất, vậy thì lời này tất nhiên là dùng để giấu cợt ta.

Ta đưa mắt liếc ngang qua, vốn tưởng rằng khi hắn thấy thì có thể bớt phóng túng hơn, nào ngờ hắn lại lập tức mở rộng vòng tay trước mặt binh lính Tu La đang đứng phía sau, đây vốn là muối gây rắc rối cho bốn tên mà, chẳng lẽ hắn muốn đẩy bốn tên lên đầu sóng ngọn gió.

Mặc dù da mặt bốn tên dày như tường thành nhưng không thể chống chịu nổi hành vi lưu manh vô lại lại vô liêm sỉ của hắn, ôm Cửu Ly vội vàng xoay người tránh đi, cái mặt dày này của ta cũng nóng bừng lên, không biết đây là lần thứ mấy trong ngày nữa, có lẽ lúc này chắc chắn đã đỏ au. Miệng lưỡi xưa nay lanh lợi của ta hiếm khi lại mất linh như hôm nay, lắp bắp nói: “Chàng...chàng...” Thật không biết nên trả lời thế nào đây.

Ý cười trên mặt của hắn càng nồng đậm, quả thật nụ cười rạng ngời của hắn tựa như đóa Tây Phồn Cúc đang nở rộ, rực rỡ mà lại thơm hương, hắn đưa ánh mắt lướt nhẹ qua bụng của ta rồi chậm rãi nói: “Thanh nhi à, vi phu không hề ngợi nghỉ mà đuổi theo đến đây, ngày cũng lo, đêm cũng lo chỉ sợ nàng bị thương quá nặng, hiện giờ nhìn thấy nàng rồi vi phu mới an tâm đôi chút.”

Tuy rằng lời nói thân thiết nhưng ánh mắt của hắn cứ đảo tới đảo lui trên bụng ta, rõ ràng là đang trêu tức mà, cố tình khiến ta nhớ đến lời nói bịa đặt lúc ở Đông Hải “Con của chúng ta...”, nếu không phải hiện tại đang đứng ở cửa thành Tu La đều được lát đá trên mặt đất thì ta thật sự hận không thể chui xuống đất luôn, vĩnh viễn không gặp thằng nhãi này nữa. Lén che mắt liếc nhìn ra phía sau, cửa thành mở rộng, một đám người đang tựa sát cửa thành, ngoại trừ binh lính giữ cửa thành còn trông thấy rõ ràng nhất là bộ mặt tươi cười chói mắt của Phương Trọng.

Ta giật chân thầm oán giận: “Chàng bị điên rồi à?”

Với nụ cười rạng ngời kia, sự nhanh nhẹn như chớp ấy hắn nhanh chóng kéo tay ta rồi lại liếc nhìn một lượt, thương tiếc nói: “Lại gầy rồi, phụ thân Tu La của nàng chẳng những không biết chăm sóc Nhị công chúa, mà ngay cả tiểu ngốc điểu như nàng cũng chẳng chăm sóc nổi, mới chia xa chưa được mấy ngày thì nàng đã gầy đi một vòng rồi.” Giọng nói vang dội, mang ý trách cứ sâu sắc. Quần chúng nhân dân đang đứng ở cửa thành lặng lẽ theo dõi nhưng kỳ quái là đưa lưng ra ngoài, mặt thì hướng vào trong thành giống như đang tìm người vậy, nhưng rõ ràng hai chân vẫn bất động giống như đã căm rẽ tại chỗ, lỗ tai thì dựng thẳng lên cao.

Ta cố tránh né nhưng chẳng những tránh không được mà ngay cả nửa người cũng bị kéo vào trong lòng hắn. Hắn ôm ta vừa đi về phía cổng thành vừa thấp giọng nói: “Tửu lượng của ta không tốt, Thanh nhi ngoắc phải cứu giúp vi phu trong cảnh dầu sôi nước bỏng!”

Ta chẳng hiểu rõ ràng, nhưng buồn phiền chuyện hắn trước mặt mọi người một tiếng ‘vi phu’, hai tiếng ‘vi phu’, mặt mày thì tươi cười, ta tức quá đạp mạnh lên giày mềm nơi chân trái của hắn, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn méo mó mới cảm thấy mỹ mãn, thấp giọng nói sát vào lỗ tai hắn: “Cho chàng nói hữu nói vượn này!”

Cửa thành đông nghìn nghịt trào ra một đoàn binh tướng, ta loáng thoáng nghe thấy câu cuối mang theo ý cười không ngừng của hắn: “Không phải Thanh nhi tự mình cầu hôn vi phu, tự định lời thề uyên ương đó sao?” liền bị mấy vị tướng lĩnh thủ thành túm đi.

Ta căm hận không thôi muốn bắt hắn lại, ra sức đánh hắn một trận, lại cảm thấy tâm trạng lúc này thật sự không thể xuống tay được, mùi hương hoa thạch huỳnh vẫn quanh quần bên mũi cũng đủ khiến cho người mê say, nào có đủ lửa giận để lột da rút xương hắn?

Mấy vị tướng lĩnh thủ thành cười sang sảng đến vui vẻ, đều khách khí nói với ta: ” Nhạc tiểu tử đã đợi ở đây liên tục mấy ngày nhưng Vương thượng vẫn chưa từng hạ lệnh mở cổng thành, bọn thuộc hạ cũng không dám tự tiện quyết định. Hôm nay công chúa ra lệnh mở cửa thành nghênh đón tên tiểu tử này vào, vậy bọn thuộc hạ xin mạo gan mượn hắn một lát, trước uống hết chín mươi vò rượu của Nhạc tiểu tử, sau đó cũng dạy cho hắn biết quy củ của thành Tu La, tránh cho hắn sau vạn năm chưa trở lại nơi này thì đã quên sạch hết.”

Người cũng bị bọn họ đoạt đi, nếu ta mở miệng ngăn cản thì thật ra cũng không có cách nào nói ra miệng. Nhưng theo lời của những vị tướng thủ thành này thì làm như Nhạc Kha là vật sở hữu riêng của ta vậy, không viết vì sao khi nghĩ đến đây thì mặt dày của ta đỏ ửng lên, có vài phần ngượng ngùng gật đầu: “Các vị thúc thúc cứ thoải mái!”

Mấy vị tướng thủ thành này đều đi theo Tu La phụ thân chinh chiến khắp nơi, tuổi tác cũng tương đương với phụ thân, bình thường lúc nghị sự ở Tư Hoàng Điện, ta tất nhiên cũng gọi một tiếng thúc thúc, nhún nhường ba phần.

“Không dám không dám, công chúa khách khí rồi.”

Nói xong, một người cao lớn xách vò rượu lên, ngay cả nắp đậy cũng không mở ra đã ném đi: “Nhạc tiểu tử đón lấy.”

Nhạc Kha với vẻ mặt khổ sở tiếp lấy vò rượu, tự mở nắp ra, ngửa đầu uống một mạch, lại chuyển cho một nam nhân Tu La bên cạnh. Ta trợn mắt há miệng nhìn nam nhân Tu La kia nhận lấy vò rượu, cũng uống như thế rồi lại ném cho một nam nhân khác... Còn chưa chuyển hết một vòng thì vò rượu này đã cạn, một người khác đã xách một vò rượu nữa đến, tiếp tục uống luân phiên...

Ta đã sớm biết tộc Tu La rất giỏi chiến đấu lại giỏi uống rượu, ngay cả phụ thân cũng uống rượu như uống nước, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy người say. Vạn lần cũng chưa từng nghĩ đến Nhạc Kha thế

nhưng cũng cực kỳ thân thiết hòa mình vào những mảnh tướng của Tu La giới, có thể tận hứng cùng mọi người uống rượu. Ta tò mò kéo tay Phượng Trọng, chỉ vào hắn nói: “Đây là sao vậy?”

Trong lòng ta tự nhiên cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy con đường phía trước cũng không u ám như mình nghĩ. Tộc Tu La chưa từng vì chuyện Nhạc Kha là trưởng tử của Thiên Đế mà không hỏi nguyên do thì đã có ý thù địch với hắn, ngược lại bọn họ lại rất thân quen với nhau.

Phượng Trọng vuốt ve cái đầu nhỏ của Cửu Ly, nhận lấy ánh mắt bất mãn hờn giận dữ dội của nó, lúc này ánh mắt nàng ta mang theo thâm ý khác liếc nhìn ta: “Nhạc tiểu tử thân thiết với đám người kia, công chúa cảm thấy không vui à?”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cùng Nắm Tay Nhau

Ta tức giận với ý giễu cợt trong lời nói của Phương Trọng nên không trả lời, chỉ xem như chưa từng nghe thấy câu hỏi ấy, liếc nhìn một đám người ồn ào nơi cửa thành kia. Chỉ trong chốc lát đã có sáu bảy vò rượu cạn sạch, Nhạc Kha với bộ mặt đau khổ chấp tay thi lễ: “Các vị đại ca, tiểu Nhạc hơn vạn nay chưa trở về, xin mọi người hãy hạ thủ lưu tình cho tiểu Nhạc còn chút hơi để đi bái kiến Tu La Vương có được không?”

Mấy vị tướng giữ thành cười vang: “Nhạc tiểu tử, công chúa nhà ta đều gọi chúng ta là thúc thúc, sau tới miệng ngươi lại bị đổi thành đại ca?”

Phương Trọng cười lắc đầu: “Xem ra hôm nay đám người này nếu không chiếm được tiện nghi gì từ chỗ Nhạc tiểu tử thì sẽ không bỏ qua cho hắn rồi.” Rõ ràng nàng ta đang vui sướng khi thấy người gặp họa mà. Ánh mắt của ta chẳng dời đi chỉ cười nói: “Phương Trọng tỷ tỷ có muốn tiến đến bảo hắn gọi tỷ một tiếng dì không?”

Tiếng gọi “dì” này trong lòng bốn tên chỉ là chút chuyện nhỏ như kẽ móng tay nhưng khi nói ra lại mang theo vài phần hứng thú xem náo nhiệt.

Phương Trọng ho một tiếng, nét mặt cung kính: “Thuộc hạ không dám vô lễ với phò mã tương lai...A, nhầm rồi, phò mã hiện giờ chính là Hùng Lực, không có liên quan gì đến Nhạc tiểu tử.” Trong lời nói có vài phần trêu chọc khó che giấu.

Ta căm mội, nhẫn nhịn sự giễu cợt của nàng ta, chỉ cảm thấy thâm ý sâu sắc trong câu nói ấy, nàng ta thế nhưng lại gọi Nhạc Kha một tiếng phò mã- Phương Trọng từ trước đến nay luôn ẩn trọng, nói năng cẩn thận, câu nói luồng cuồng nghiêm trọng như vậy tuyệt không phải là lời lấy lòng, lẽ nào là kế do Tu La phụ thân sắp đặt?

Lòng ta không ngừng đặt ra những giả thuyết phỏng đoán. Nhưng khi thấy Nhạc Kha cúi chào lại lần nữa, đổi cách xưng hô nói: “Lúc trước là tiểu Nhạc trẻ người non dạ không hiểu chuyện, bây giờ xem như đã có chút mở mang kiến thức, thật sự không thể uống rượu no say với các thúc thúc, xin các thúc thúc hãy chỉ giáo, tửu lượng của tiểu Nhạc không được tốt lắm.”

Thật là lưu manh vô lại mà! Uống công bốn tên trước nay luôn tự phụ, tự cho rằng bản thân mình là người hiếm có trong Tiên giới, chưa từng tu thân dưỡng tính, cả ngày chơi bời lêu lổng, trêu chọc sinh sự, đã không còn người nào khiến cho bốn tên nghi ngại nữa. Nhưng chưa từng ngờ rằng, da mặt của hắn rất dày, còn dày hơn cả ta, có thể đạt đến cảnh giới mắt không đảo, mặt không đỏ, tim không đập mạnh đã xoay

chuyển tình thế bất lợi của bản thân.

Các vị tướng lĩnh kia nghe hắn gọi mình là thúc thúc thì cười vui vẻ tách ra hai bên, phía sau bọn họ là một loạt những vò rượu chưa mở nắp được xếp chồng như tường thành, vò vò rượu xếp thành dãy, vò vò nối tiếp nhau, tính sơ khoảng chừng trăm vò. Lúc ta ra khỏi thành cũng chưa từng thấy bức tường rượu này, tay chân của mấy vị thúc thúc này thật sự rất nhanh nhẹn a.

Nhạc Kha kêu thảm một tiếng, liền muốn vượt qua cửa thành mà vào thì đã bị một người cường tráng giữ chặt lấy lại nhét một vò rượu vào trong lòng hắn.

Lúc nãy ta còn ngầm buồn bực chuyện hắn dễ dàng sửa cách xưng hô lung tung, cư nhiên còn dám học theo cách xưng hô của ta để gọi mọi người ở đây, lúc này thấy bộ dạng khổ sở của hắn thì tâm trạng cũng tốt hắn. Thấy hắn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn ta, ta dùng ánh mắt vô tội trùng lại hắn làm như chuyện này chẳng có can hệ gì đến ta, mấy người trai tráng đứng bên cạnh hắn lại nhìn ta với ánh mắt tỏ ý khen ngợi, mọi người cười rộ lên vô cùng thoải mái.

Cửa thành càng tụ tập nhiều người, tiếng cười đùa ồn ào không dứt, mãi cho đến khi tường rượu bị tiêu diệt thì cửa thành mới được thông thoáng.

Ta xách Cửu Ly trong lòng xuống, gõ vào đầu nó nói: “Hóa lại thành người cho tỷ, đứng vững!”

Cửu Ly không tình nguyện nhưng cũng phải hóa thành hình người, thè lưỡi đắc ý nhìn Phương Trọng, rồi mới mềm giọng gọi: “Tỷ tỷ.” Ta bắt lấy tay hắn, muốn gọi Nhạc Kha cùng hồi cung thì lại bị Phương Trọng giữ chặt: “Công chúa có gì gấp chứ, náo nhiệt còn chưa chính thức bắt đầu mà.”

Từ trong đám tướng lĩnh có một thiếu niên cường tráng cao ráo chạy ra, khom người nói: “Các vị tướng lĩnh nói đã lâu không gặp Nhạc công tử nên muốn hẹn hắn vào trong thành Tu La so tài cao thấp, xin công chúa quyết định?”

Ta cũng hết cách, lau đi mồ hôi trên trán, tinh thần mặc dù không tồi nhưng suy cho cùng vẫn còn đang bị trọng thương, lồng ngực hô hấp có chút không thoải mái, ngoài mặt giả vờ như không để ý, vẫn khoát tay về phía thiếu niên kia: “Các vị thúc thúc vui vẻ là tốt rồi. Nhưng mà đừng đấu nhau quá lâu, chớ làm chậm trễ thời gian bái kiến Tu La vương phụ thân.”

Thiếu niên kia rất có nề nếp, trả lời cũng rất tốt, không khiến cho người ta thấy phiền lòng: “Các tướng quân đã cử người đi bẩm báo với Vương, Vương có ý chỉ lệnh cho Nhạc công tử không cần vội vã đi bái kiến, cứ thoải mái đọ sức với các vị tướng quân. Nhưng công chúa điện hạ sau khi bị thương thân thể hư nhược, Vương sợ công chúa chịu đựng không nổi nên đã phái xa liễn đến, điện hạ muốn đến thao trường Tu La xem trận đấu hay muốn trở về Tư Hoàng Điện nghỉ tạm?”

Phụ thân cố ý muốn Nhạc Kha chịu khổ đây mà? Lòng ta rất lo lắng. Phụ thân quả thật là một người cha

tốt không có gì để bàn cãi, nhưng chỉ là người cha tốt của bốn tiên chư chǎng hě có chút liên quan gì đến Nhạc Kha.

Ta liếc mắt hỏi ý kiến của Phương Trọng, muốn nàng ta nói mấy lời gỡ gạt, nàng ta lại chỉ cười lắc đầu nói: “Xưa nay người tiến vào thao trường Tu La đọ sức, bị thương bị tàn phế vô số kẽ.”

Trái tim này của bốn tiên lập tức treo lơ lửng, dặn dò thiếu niên: “Bảo xa liễn lại đây, ta muốn đi thao trường Tu La xem trận đấu.”

Phương Trọng khẽ cười. Thiếu niên lập tức nói: “Vương cũng có nói, Công chúa điện hạ chắc chắn sẽ muốn đi thao trường Tu La xem trận đấu. Bởi vậy trong xa liễn đã chuẩn bị chǎn mây thật dày, còn có mấy món điểm tâm, công chúa mệt mỏi thì có thể nằm nghỉ.”

Ta đã bị phụ thân nhìn thấu tâm ý hết rồi, Phương Trọng che miệng cười trộm, ta đành mặt dày mà dạn nói: “Xin vị tiểu ca này chuyển lời cho Nhạc công tử, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi hắn, mời hắn lên xa liễn ngồi nói chuyện với ta, tiện thể cùng đến thao trường Tu La.”

Thao trường Tu La chính là nơi binh lính Tu La luyện tập, cứ địa rộng lớn. Ngoại trừ Giáo Luyện Trưởng, còn có Bình Khí Ti, Điển Tịch Ti... Tướng lĩnh của quân Tu La đều từ Văn Ti Viên, Võ Ti điện mà ra, có người phụ trách dạy tu luyện pháp thuật và đạo dùng binh. Lúc bình thường phụ thân cũng thường đến thao trường Tu La tuần tra. Ta cũng từng theo người đến, bị thanh thế hào tráng của Tu La binh làm kinh sợ, bội phục không thôi.

Nhạc Kha tự lên xa liễn, hiếm khi hắn lại thu hồi dáng vẻ cợt nhả trêu đùa kia, đôi mắt nhìn ta chăm chǎm, hộ vệ thiết giáp bên ngoài luôn tỏa ra hàn khí lại đi quá gần xa liễn làm cho hắn trở nên quy củ không ít. Ta lấy khăn tay trong xe ra đưa cho hắn: “Chàng dùng nó lau mồ hôi trên trán đi, thao trường Tu La không thể so với trong cung, bước vào khó tránh bị thương.” Ta liếc nhìn hắn rồi thở dài: “Chàng đó, đang tốt đẹp làm trưởng tử của Thiên Đế mà không chịu, lại chạy đến thành Tu La quấy rối!”

Hắn nhận khăn thuận thế nắm lấy tay ta, ánh mắt tỏa sáng, giọng nói khàn khàn: “Ta vì cái gì mà đến chắc Thanh nhi đã hiểu rõ.”

Vì lời thề uyên ương của chúng ta?

Khi đó đầu óc của ta phát sốt, sắc đẹp ngay trước mặt, bốn tiên nhất thời lầm lỗi mới mở miệng cầu thân với hắn, tình thế hiện giờ không giống trước, ta và hắn đều có gánh nặng, ta há có thể lại cưỡng cầu hắn?

Ta thở dài, đưa trái cây cho hắn, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ta và chàng quen biết đã lâu cũng hiểu rõ tính tình của nhau. Thủ hỏi ta và chàng liệu có thể nào bỏ rơi cha già mẹ yếu, làm trái ý họ mà đến với nhau?” Mùi vị chua xót dâng lên trong lòng, chỉ cảm thấy buồn bã cô quạnh nói không nên lời, niềm vui mừng tương phùng hôm nay đã qua.

Hắn nhận trái cây, cắn hai ba miếng nhưng cũng không buông tay ta ra, thoái mái cười: “Thanh nhí yên tâm, ta chưa từng để trong lòng thân phận trưởng tử của Thiên Đế. Năm đó nếu không phải vì thân phận này...ta làm sao rơi vào cảnh cửu tử nhất sinh, xa cách mẫu thân mấy vạn năm? Nếu không có Nhị công chúa thu nhận sống ở thành Tu La mấy vạn năm thì ta sớm đã trở thành cái xác không hồn rồi.”

Hắn nói bình thản như vậy nhưng khi nghe vào tai lại khiến lòng ta chấn động, thương tiếc không thôi nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, an ủi: “Hiện tại Côn Lôn Trắc phi đã được cứu ra, mẹ con hai người đã đoàn tụ ở Thiên giới hưởng những tháng ngày tình thân.” Lòng ta lại cảm thấy càng mờ mịt, hai mẹ con hắn ở Thiên giới hưởng những tháng ngày tình thân, từ nay về sau ta và hắn xa cách ngàn dặm, thật sự lòng ta chẳng có gì mà mừng vui.

Hắn lạnh lùng cười: “Hiện giờ Thiên giới há có thể là chỗ yên ổn để cho mẹ con ta sống? Ông ấy đối với mẫu thân ta cùng lầm chỉ là thương hại muốn bù đắp nhiều năm mẫu thân ta đã khổ cực. Tình cảm vợ chồng sao có thể dựa vào lòng thương tiếc muốn bù đắp mà duy trì?”

Ta chưa từng thấy vẻ mặt chán ghét thế tục của Nhạc Kha như hiện giờ, có khi là lời lẽ ấm áp dịu dàng cùng với nụ cười nhạt, lời ngon tiếng ngọt có thể lừa gạt các tiên tử đến đầu óc choáng váng, có khi lạnh như băng, khiến người ta phải tránh xa ngàn dặm. Bất kể là nét mặt biểu hiện như thế nào thì cũng khá hơn đáng vẻ lúc này của hắn, cười lạnh kiêu ngạo, lại mang theo một chút chua xót, cũng không biết là đang tiếc hận cho mẫu thân hắn hay là đang chịu uất ức ở Thiên giới.

“Vậy Côn Lôn Trắc phi phản ứng thế nào?”

Mấy năm gần đây Thiên Đế nạp rất nhiều mỹ nhân làm trắc phi, người thế mạnh như Thiên Hậu cũng không ngăn cản được huống chi là Côn Lôn Trắc phi mấy vạn năm đã không ở cạnh ông ấy. Năm đó Côn Lôn Trắc phi và Thiên Hậu cùng lấy một chồng đã vô cùng tức giận nên mới dẫn đến cảnh mang con đại chiến ở Thiên Hà. Nay thoảng chốc mất vạn năm đã trôi qua, phu quân năm đó sớm đã có mỹ nhân đầy cung, trái ôm phải ấp, chuyện này làm sao Côn Lôn Trắc phi chịu nổi?

Ta nghĩ đến cảnh mình thấy được trong mảnh vỡ của Côn Lôn thần kính... Khi đó, bà ấy ở trong lòng phu quân thâm tình chân thành mang theo vô vàn thương xót... Tất cả đều đẹp đẽ như trước kia.

“Mẫu thân đã trở về Côn Lôn tiên cảnh, từ nay về sau một lòng tu đạo không màng chuyện Tiên giới nữa.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lai Thời Cựu Lộ

Cả nửa ngày ta chẳng nói gì, không biết trả lời thế nào.

Côn Lôn Trắc Phi dứt khoát như vậy, nhất định là vì Thiên đế đã làm tổn thương trái tim bà, mới có thể một đao chặt đứt, quay về Côn Lôn tiên cảnh.

Nhưng Nhạc Kha lại như thể hết sức hào hứng, vén màn lên, chỉ vào cảnh sắc bên trong thành Tu La – chỉ chỏ, giảng giải năm đó đã cùng mẫu thân dạo qua những cửa hiệu nào, ăn qua những món gì, chơi những trò gì.

Lòng ta buồn thay cho hắn, chẳng dễ dàng gì mới tìm được mẫu thân, nhưng lại không ngờ Côn Lôn Trắc Phi đã nản lòng thoái chí, lúc đấy mạnh mẽ sắc bén thế nào không cần phải nói, thậm chí ngay đến Thiên giới cũng không muốn ở lại lâu, cũng chưa từng đoàn tụ với con cái đã một mình rời đi. Nhưng thấy gương mặt hắn tràn trề ý cười, suốt một đường cười đùa không ngớt, thấy ta ủ rũ ỉu xìu, lại hạ màn xuống, khẽ cười nói: “Lẽ nào Thanh nhi muốn cùng vi phu ở riêng với nhau nên mới giận vi phu đã vén màn... Vì phu xin nhận lỗi với Thanh nhi!” Vừa nói vừa khom người hành lễ.

Ta được Tu La Vương phụ thân yêu chiều sủng ái, trước đây đều cho rằng những người bên cạnh ta khi tương phùng với mẫu tử phụ tử thì nhất định cũng sẽ hạnh phúc ngọt ngào giống như ta, nào nghĩ tới vẫn có dạng nhà không ra nhà, mỗi người mỗi nơi. Mãi suy nghĩ, hắn đã ở bên cạnh ta, nhưng ta lại không thể nào ngừng cảm thấy chua xót.

Thấy hắn không đem tình cảnh của bản thân vướng bận trong lòng, ta lại càng cảm thấy đau đớn, đưa tay đánh hắn một cái, tức giận nói: “Chàng thực không biết tranh thủ chút nào?”

Hắn thích thú ngả ra sau tựa vào người ta. May mà Cửu Ly đã bị Phương Trọng quấn lấy, nếu không thấy hắn thân mật với ta như vậy, sợ là sớm đã xù lông lên rồi. “Chuyện cũ sớm đã như bèo dạt mây trôi, lại nói, Thiên đế với ta mặc dù mang tiếng là cha con, nhưng cũng không gần gũi bằng phụ thân Đông Hải Long Vương không ra gì kia.”

Vợ chồng Long Vương đối với hắn nhất mực yêu thương, nhưng thân phận hiện giờ của hắn sớm đã khác đi, trong lòng ta suy đoán điều hắn nói, quá nửa có lẽ do thấy ta vì hắn mà buồn bã nên mới an ủi ta, thật may là nghe được mấy lời này ta cuối cùng cũng không đau lòng như trước nữa. Lúc này mới nhớ đến hắn đứng bên ngoài thành Tu La đã mấy ngày rồi, cho nên cầm lấy ít bánh trái điểm tâm mà ta yêu thích ở trên bàn đưa qua cho hắn: “Chàng trước tiên ăn chút gì đi, cũng chợp mắt chút. Thao trường Tu La chính là nơi nguy hiểm, ta thấy hôm nay mấy vị thúc thúc là muốn cẩn thận thuộc da rồng của chàng, vẫn nên ăn no cho

có chút sức lực."

Hắn gục đầu vào gáy ta, ở bên tai ta khe khẽ thổi hơi: "Vì phu muôn Thanh nhi đút, nếu không cho dù là hôm nay bị đánh tan xương nát thịt cũng không ăn."

Ta hung hăng nhéo bên hông hắn một cái -- Con rồng này cũng thực đáng giận mà, thế nhưng dám giở mấy thủ đoạn trêu ghẹo chúng tiên tử khắp tứ hải trước đây ra với ta. Nhưng thấy hắn không chịu nhúc nhích, ngũ quan đau đớn nhíu lại một chốc, biết bản thân xuống tay quả thực có chút nặng, đành phải thở dài một hơi, cầm lên một khối điểm tâm đút cho hắn. Hắn tựa lên vai ta, chỉ nghe bên ngoài xa liền tiếng y giáp leng keng, giữa phố xá tiếng tiểu thương rao hàng không ngừng bên tai, năm tháng tĩnh lặng, trong xe có thể nghe rõ tiếng hơi thở của hai người chúng ta, nhàn nhã yên bình, mơ hồ như những phân tranh nơi tứ hải cũng không có chút can hệ nào với chúng ta.

Hắn chậm rãi nuốt xuống nửa khối điểm tâm, hai mắt sáng rõ như sao, chan chứa ý cười mẫn nguyện, không biết vì sao, những phiền muộn lo lắng, chua xót khổ sở đều không còn chút dấu vết. Như thể chỉ cần nhìn thấy gương mặt tươi cười mẫn nguyện của người đang ở trước mặt đây, bản thân ta liền cảm thấy mĩ mãn.

Cũng không biết là ai đã đặc biệt căn dặn mà hôm nay xa liền đi cực kỳ chậm, đến khi hắn no bụng rồi mà vẫn còn chưa đến thao trường Tu La. Ta chợt nhớ ra một chuyện, trong lòng bỗng dựng nặng trĩu, nói: "Chàng có biết tin tức gì về Ly Quang?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong xa liền nhất thời liền trầm xuống, giống như có một tảng băng to nặng bị đập vỡ, khiến những ngọt ngào trước đó đều đông cứng lại. Rất lâu sau hắn mới nói: "Sau đó Lăng Xương cũng phái người đi Đông Hải tìm qua, bản thân ta cũng âm thầm trà trộn vào đó, trước khi đến đây cũng đã đến Đông Hải, nhưng trên mặt biển sóng lớn dồn dập, Đông Hải thủy vực rộng lớn, hôm đó bất quá chỉ mới nửa ngày sau trận chiến, thi thể cùng vết máu liền bị sóng biển cuốn sạch, theo ta đoán...đại thể là dữ nhiều lành ít rồi."

Hắn nói xong câu này, sắc mặt cực kỳ khó coi, cẩn thận dè dặt nhìn ta, dịu dàng nói: "Ta biết Thanh nhi trước giờ vẫn xem Ly Quang như huynh trưởng, hắn đích thực cũng đối với nàng không tệ, chỉ là lúc ở Đông Hải nàng vì bảo vệ hắn sớm đã bị trọng thương, nếu hắn linh thiêng, biết nàng lại vì hắn mà đau lòng, không chịu điều dưỡng thân thể, hắn nhất định cũng sẽ không đồng ý."

Nếu hắn có linh thiêng....Nếu hắn có linh thiêng...Giao nhân sau khi chết đi, chẳng phải sẽ hóa thành bọt biển, sao lại có thể linh thiêng được chứ?

Nước mắt nóng hổi lăn dài, hắn hít một tiếng, lại khuyên nhủ nói: "Ta với Ly Quang từ nhỏ đã đặc biệt hợp ý, tính tình hắn lại rất tốt, cũng không như mấy huynh đệ trong Long cung đối với ta cực kỳ ghét bỏ. Trên trời dưới đất, ta cuối cùng cũng chỉ có một người bằng hữu này, hiện giờ thấy hắn chết thảm, đau lòng áu cũng là chuyện khó tránh khỏi...Chỉ là Thanh nhi, nói lời này là từ tư tâm của ta, nàng, ta và hắn, chúng

ta từ khi sinh ra đã có vận mệnh của bản thân mình, có cương cầu cũng không được...Hắn chính là Giao vương thái tử, cho dù hắn chưa từng có suy nghĩ làm phản chiếm đóng Nhân giới, nhưng Giao vương lại là cha ruột của hắn, bị liên lụy cũng là điều khó tránh....” Nói rồi ôm ta vào trong ngực, cúi xuống, le lưỡi liếm sạch nước mắt trên mặt ta.

Trong đầu ta ầm ầm như có vô số vì sao đang nổ tung, bị hành động thân mật này của hắn dọa sợ, nhưng lại ngây ngôc ngõi trong lòng hắn, quên mất việc khóc thút thít...Hắn...Hắn...Con rồng ngôc vô liêm sỉ này!

Hắn thấy dáng vẻ này của ta, có lẽ cảm thấy có chút thú vị, khẽ cười một tiếng, lại muốn cúi người làm chuyện thân mật đó, trong lòng ta ầm ầm nhảy loạn, bên trong xa liễn chật hẹp, phụ thân lại còn phân phó cung thị chất lên rất nhiều đồ ăn thức uống nên càng không có chỗ để tránh, ta đành giả vờ giống như đà điểu chỉ có thể nhắm hai mắt lại, bất chợt nghe thấy người bên ngoài xa liễn nói: “Công chúa điện hạ, đã đến thao trường Tu La rồi.”

Ta thở phào một hơi, lấy tay áo lau lau mặt, lại đẩy hắn ra vội vàng nhảy xuống, nghe được tiếng cười khẽ của Nhạc Kha ở phía sau, ta lại càng thêm quẫn bách, chỉ cảm thấy ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về bên này nên càng chột dạ, cũng không biết người bên ngoài nghe được bao nhiêu.

Trên đài cao của thao trường Tu La, một đám hán tử Tu La đứng đối diện với Nhạc Kha, cười nói: “Nhạc công tử, ngươi rời khỏi thành Tu La đã hơn vạn năm, cũng không biết tu vi tiến bộ ít nhiều thế nào, hôm nay..đám thúc..đặc biệt lĩnh giáo.” May mắn là bình thường ở trước mặt ta mặc dù hào sảng thẳng thắn, nhưng cũng chưa từng nói mấy lời coi thường trêu chọc thế này, đối với Nhạc Kha lại là một bộ mặt khác, nói là căm ghét thù địch cũng không phải, nhưng họ lại đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “đám thúc”, bộ dạng tươi cười nhưng lại đặc biệt không có ý tốt, thật khiến ta đổ mồ hôi lạnh thay hắn.

Người trong thành Tu La đấu pháp luận đàm tu vi là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay xem thử ta lại thấy không thích hợp cho lắm. Chỉ vào một đám nam nhân mồ hôi nhễ nhại đang quần lấp nhau, còn ngọc sắc cẩm sapphire đã bị làm bẩn kia, hoàn toàn không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu của Nhạc Kha, ngạc nhiên nói: “Phương Trọng tỷ tỷ, Tu La chúng ta không phải tu vi không tệ sao? Tỷ thí với Nhạc Kha, vì sao không dùng tiên thuật lại chỉ giống như người phàm, thi đấu sức lực?”

Phương Trọng hé miệng nở nụ cười: “Công chúa có điều không biết, tộc Tu La tuy thích chiến đấu, nhưng đối với huynh đệ của mình lại cực kỳ gần gũi, so với Thiên giới còn quang minh lỗi lạc hơn nhiều. Tỷ thí tiên pháp, đó là để thao luyện trước khi ra chiến trường, còn luận bàn về tu vi như thế này thì hoàn toàn không có ác ý, thêm nữa muốn đối với người đó bày tỏ tình cảm thân thiết cũng dùng phương thức này. Lại nói, người phàm rất dễ bị thương, cách giao đấu này cũng ít nhiều an toàn. Cùng lắm là khiến đối phương chịu chút đau đớn da thịt, quyết sẽ không làm tổn hại đến tiên nguyên...” Lời còn chưa dứt, mũi Nhạc Kha đã bị ăn một quyền nặng nề, hắn cũng chưa từng khách khí, bay lên một cước đá hán tử vừa cho hắn một đấm đó bay ra ngoài thao trường.

Nhưng hôm nay người trong tộc Tu La nhàn rỗi vô sự, tất cả đều tụ tập bên thao trường, chia thành nhóm mười người, kẻ này bị đá ra kẻ khác lập tức lao vào, giống như quyết phải huyết chiến với Nhạc Kha tới cùng. Sau hai canh giờ, Nhạc Kha đã thương tích đầy người, ở bên ngoài có mươi mấy hán tử bị hăn đá ra, những người còn lại bên trong cũng bị thương không ít, mặt mũi bầm dập, chẳng khác hăn chút nào.

Ta thấy bên trong thao trường, mấy vị Tu La hán tử này ra tay mặc dù không phải nhẹ, hăn đại khái cũng bị ăn đòn nhưng vẫn đánh trả, nhưng cả hai bên đều chưa từng hạ thủ, chính là cảnh tượng càng đánh càng hăng, một người sang sảng cười nói: “Nhạc tiểu tử mấy vạn năm không gặp, sức lực cũng tăng lên không ít nhỉ.”

Nhạc Kha chỉ vào vị Tu La đó trêu chọc: “Thúc thúc... Tuổi già sức yếu, Tiểu Nhạc thấy, sợ là không thể lại ra sa trường rồi.”

Tộc Tu La mọi người đều lấy việc ra chiến trường làm vinh quang, lúc này bị hăn kích động, vốn dĩ có chút buông lỏng, hiện giờ “Ô” lên một tiếng, lao lên, lại cùng Nhạc Kha quần nhau một chỗ.

Một người khác ở bên cạnh thở hồng hộc hai tiếng, cười nói: “Năm đó Nhạc tiểu tử chẳng qua chỉ là một đứa trẻ miệng còn bú sữa, bây giờ thật sự đã trưởng thành không ít rồi.”

Nhạc Kha đang tung một cú đấm vào vị Tu La phía trước, không khỏi đặc ý: “Vạn năm đã qua, Nhạc Kha nếu như còn không trưởng thành, chẳng phải đã trở thành yêu quái rồi sao.”

Vị Tu La ấy lập tức chậm rãi cất lời: “Lớn rồi lớn rồi, đáng tiếc là lại thành một tiểu bạch kiêm, so với mấy cô nương trong thành Tu La còn đẹp hơn.”

Nam nhân tộc Tu La đều lấy dáng vẻ to lớn cường tráng, làn da ngăm đen làm mức chuẩn, Nhạc Kha vốn dĩ lớn lên lại giống như trúc xanh, da dẻ trắng nõn, đứng cùng với mấy hán tử Tu La này lập tức có cảm giác giống như hạc giữa bầy gà. Có điều mọi người trong thành Tu La ai nấy đều coi uy vũ dũng mãnh cao lớn làm vinh hạnh, hăn như thế này quả thực không thể coi là một thiếu niên tuấn tú.

Trên gương mặt trắng nõn của Nhạc Kha lập tức hiện lên màu gan heo, nhưng mấy người họ ai nấy đều có suy nghĩ như nhau, chỉ cảm thấy quá mức trắng trẻo, hăn lập tức tranh thủ chút thời gian nhìn xuống bên dưới dài, như thế sợ ta sẽ bị mấy vị nam nhân Tu La này tẩy não. Ta chỉ tay vào một hán tử Tu La dáng vẻ hết sức cao lớn phía xa đang đi tới, cao giọng khen ngợi: “Ta thấy hăn thực uy vũ, thực dũng mãnh.”

Mấy người trên dưới thao trường đều cười ồ, duy chỉ có Nhạc Kha hung hăng ra chiêu, hai lần liên tiếp đều bất ngờ công kích vào phía trên cẳng chân của nam nhân Tu La đã nói hăn là tiểu bạch kiêm, khiến người nọ ô ô kêu lên thảm thiết, giống như ác hổ tấn công sơn dương lại lao lên đánh tiếp.

Đợi đến khi hán tử nơi xa đó tiến lại gần một chút, Phượng Trọng mới ngoắc tay: “Hùng Lực, qua đây.”

Sắc mặt Nhạc Kha lập tức trầm xuống, ngay cả nét tươi cười vui vẻ trước đó cũng mất đi, chiêu chiêu

đều mạnh mẽ đánh đấm với người trong thao trường. Mười người trong sân hết tám chín người lần trước đều cùng với với Tu La phụ thân đến Đông Hải, biết được thảm kịch diệt tộc của Giao nhân, đương nhiên cũng nhớ rõ lời nói của phụ thân khi đó, lúc này trông thấy bộ dạng của Nhạc Kha, người đang cố ý trêu chọc cũng thu lại ý cười.

Đợi đến khi Hùng Lực bước tới, bên trong sân chỉ nghe thấy tiếng nấm đấm nặng nề rơi trên thân thể, cũng không còn âm thanh cười đùa nào nữa.

Lai thời cựu lộ: Đến lúc quay về đường cũ

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Muôn Vạn Thâm Tình

Trước giờ Điểu tộc có một điều luật bất thành văn, phàm là điểu nhi nào lớn lên có chút tư sắc, nếu được hai con chim trống tranh nhau giành lấy, nếu hai con chim trống này còn vì nàng mà đánh nhau thì giá trị của cô nàng sẽ lập tức tăng gấp trăm lần.

Nhưng bốn tiên nào giờ đối với mấy việc hoang đường này vẫn khịt mũi coi thường, chỉ cảm thấy chuyện tranh giành này ngu ngốc hết biết. Tài phú quyền thế còn có thể giành giật cướp đoạt, nhưng duy chỉ có trái tim là không thể dùng vũ lực mà chiếm lấy. Thế nhưng điểu tộc lại nhất nhất thừa nhận quy luật ngầm này, bốn tiên thấp cổ bé họng, chẳng là gì trong mắt người khác, loại vinh quang được người trong tộc xứng tụng này đương nhiên cũng chưa từng được hưởng qua.

Thật không ngờ, rời khỏi Điểu tộc gần bốn trăm năm, ở trong thành Tu La lại dẫn tới một con rồng cùng một nam nhân Tu La vì bốn tiên mà đánh nhau, đích thực có chút cảm giác thế sự vô thường.

Hùng Lực đến gần trước mặt ta hành lễ, trên sân trận đánh đấm đã gần đến hồi kết thúc, chỉ còn ba đại hán Tu La và Nhạc Kha đang vật nhau nhưng không ai chịu ngừng tỷ thí. Ta thuận tiện phất tay, miễn cho hắn hành lễ, nén giận nói: “Đều nghe nói nam tử tộc Tu La hào sảng không câu nệ quy củ, sao mấy lời này áp dụng với Hùng Lực lại hoàn toàn không đúng a?”

Phương Trọng thấy hắn một nam nhi khí thế bừng bừng lúc này lại ngượng ngùng đứng bên cạnh ta, thế nhưng một câu cũng không nói được, phì cười nói: “Điện hạ, người đừng bắt nạt Hùng Lực đưa nhỏ thành thật này nữa, hắn đương nhiên cũng là một nam nhi hào sảng, chỉ là lần trước tiếp nhận vương mệnh lại để công chúa đi mất, còn hại công chúa bị thương nặng trở về, trong lòng áy náy, chỉ cảm thấy bản thân đã phụ vương mệnh, bảo hộ bất lực, nên gấp công chúa mới đa lễ như vậy.”

Ta đưa mắt nhìn, quả thật thấy ánh mắt hắn ẩn chứa nét xấu hổ, vì vậy nhón mũi chân dùng lực vỗ vai hắn: “Hùng Lực huynh không cần phải như vậy, ta từ nhỏ lỗ mang đã quen, đích thực quên mất việc huynh thân mang vương mệnh, vẫn là ta suy nghĩ không chu đáo, còn đa lễ nữa thì thành người xa lạ rồi!”

Khóe môi Hùng Lực lập tức tràn ra ý cười, liên tục gật đầu: “Không xa lạ, không xa lạ.” Bộ dạng thành thực vui vẻ, hoàn toàn khác hẳn với vị huynh đệ lâng tử mồm mép trơn trơ kia.

Bỗng nghe Nhạc Kha trên đài gào lên, giọng nói có ba phần tức giận: “Hùng Lực, chi bằng lên đài tỷ thí một chút?”

Ta thu lại bàn tay trên vai Hùng Lực, ghé vào bên tai Phương Trọng thấp giọng hỏi: “Nhạc Kha như vậy

liệu có phải là bị đánh đến hư não rồi không, thế nhưng chủ động muốn thêm người?" Lại nhìn nhìn hăn mặt mày bầm tím, không khỏi lo âu: Lại biến thành ngốc tử giông như trước đây thì có gì tốt chứ?

Hùng Lực đã một bước nhảy vào, mấy nam nhân còn lại trong sân đều tản đi hết, trên thao trường Tu La rộng lớn, duy chỉ còn Nhạc Kha và Hùng Lực hai người vật lộn, mọi người đều trầm trồ khen ngợi không ngớt, ngay cả mấy người vừa bị thương ban nãy cũng vô cùng cao hứng, mũi xanh mặt tím ở bên cạnh cao giọng cổ vũ.

Phương Trọng liếc nhìn vào bên trong đài vài lần, lúc này mới thấp giọng cười: "Rõ ràng là Điện hạ khích Nhạc tiểu tử ăn giấm chua mới khiến y thách đấu với Hùng Lực, bây giờ lại đau lòng rồi?"

Ta néo hông Phương Trọng một cái ra vẻ như muốn đánh nàng: "Thanh Loan lẽ nào lại là một con chim thiếu hiểu biết như vậy, nhất định phải khiến hai con chim trống vì ta mà đánh nhau mới coi là thống khoái?"

Phương Trọng liên tục gật đầu phụ họa: "Đúng đúng! Điện hạ đương nhiên sẽ không khiến hai con chim trống vì người mà ra tay đánh nhau!"

Ta nhìn nàng vẻ khen ngợi, thu tay lại, nhưng nghe thấy nàng nói tiếp: "Điện hạ chỉ khiến một con rồng và một nam nhân Tu La vì người mà đánh nhau!"

Trong sân, bóng dáng hai người vật lộn tụm lại một chỗ, đích thực là một con rồng và một Tu La, thật khiến bốn tên có trăm miệng cũng không biện bạch được a!

Sau đó Tu La phụ thân ở Tư Hoàng Điện chiêu đãi Đại vương tử mặt mũi thâm tím đến từ Thiên tộc, cũng cho gọi Hùng Lực mặt mày bầm dập tiến vào, đợi Nhạc Kha bái phỏng xong, ý vị thâm trường liếc nhìn ta, cười nói: "Loan nhi à, phụ vương nghe nói con địch thân nghênh đón Đại vương tử Thiên tộc, nhưng lâu quá cũng không về, đành phải sai Hùng Lực đến thỉnh mời, thế nhưng sao bộ dạng lại mặt mũi bầm tím thế kia?"

Thị hầu trong điện ai nấy đều cúi đầu nín cười, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ta cực kỳ muốn đáp lại Tu La phụ thân một câu: Phụ vương lão nhân gia, người chưa từng đến thao trường Tu La, nếu không, nhìn thấy không phải chỉ là hai người mặt mũi bầm dập, mà là một đám người mặt mày tím bầm.

Phương Trọng khẽ cười, tiến lên phía trước nói: "Bẩm Vương thượng, dáng vẻ hiện tại của Thiên giới Đại Vương tử và Hùng Lực cũng có lỗi của bệ hạ a."

Phụ thân ngạc nhiên nói: "Hai người này tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời đánh nhau, luận đàm một phen, sao lại có thể dính dáng đến Bốn vương chư?"

Phương Trọng lại một mực chuyển hướng, lúc này mới lộ ra ý thật, chỉ vào ta khoa chân múa tay: “Nếu không phải Vương có một công chúa thoát tha thông tuệ thì sao có thể khiến hai thiếu niên tuấn tú họ vì công chúa mà động lòng, đánh đến tối tăm trời đất chứ?”

Nhân giới có câu “Tuyết rơi tháng sáu”, ý chỉ việc lạ lùng oan khuất, tiếc là Tu La giới bốn mùa đều là mùa xuân, cho dù bốn tiên oan ức cũng khó mà khiến tuyết rơi. Ta kéo cánh tay phụ thân, chỉ vào hai người họ nói: “Phụ thân người lý nào lại có thể nghe mấy lời bậy bạ của Phương Trọng. Hiện giờ hai người họ đang ở trước mặt, chi bằng phụ thân chính miệng thử hỏi họ xem, thật sự là vì nữ nhi mới đánh nhau?”

Phụ thân cười sang sảng, mắt chăm chú nhìn Nhạc Kha, nói: “Đại vương tử từ xa mà tới, người tới là khách, Bốn vương càng muốn hỏi xem, đánh nhau với Hùng Lực lẽ nào thật sự là vì Loan nhi nhà ta?”

Ta chẳng qua là muốn giữ chút thể diện mới lắc lắc phụ thân, hi vọng người thay ta ngăn lại mấy lời lẽ sắc bén của Phương Trọng chứ không hề muốn người chính miệng truy hỏi chuyện này, nào ngờ vị phụ thân này của bốn tiên, sinh ra đã bộc trực thẳng thắn, nửa điểm tâm cơ cũng không có, mở miệng liền hỏi. Ta đứng cứng ngắt ngay tại chỗ, vừa sợ Nhạc Kha đáp “Phải”, lại vừa sợ hắn đáp “Không phải”, suy nghĩ rối rắm, ngay đến chính bản thân cũng không biết mình muốn nghe câu trả lời như thế nào nữa.

Nhạc Kha khẽ khom người, thành thật trả lời: “Đánh nhau với Hùng Lực, quả thực là vì công chúa điện hạ.”

Ta nhắm mắt lại.

Con rồng ngốc này nói dối đã quen, đem mấy lời này trêu ghẹo chúng tiên tử các tộc còn được, hôm nay thế nhưng đã gấp phải đổi thủ lại vẫn dám chạy đến trước mặt phụ thân mà nói dối, có lẽ hắn không biết, phụ thân bản tính thẳng thắn cương trực, trước giờ ghét nhất là dối trá.

Quả nhiên, phụ thân một chưởng đánh vỡ tay vịn bằng vàng ròng trên bảo tọa, nỗi giận bùng bùng: “Đại vương tử mặc dù là trưởng tử cao quý của Thiên tộc, hôm nay có thể phá lệ cho người vào thành Tu La chẳng qua là vì vong thê đã mất cùng với ái nữ của Bốn vương, niệm tình người với họ có mối giao tình mới có thể để cửa thành Tu La vì người Thiên tộc mà rộng mở. Nhưng người không nên có suy nghĩ định lừa gạt Bốn vương, lời ngon tiếng ngọt, làm trò vô dụng này. Còn nói thêm một câu bịa đặt nào nữa, đừng trách Bốn vương trở mặt vô tình, ném người ra ngoài thành Tu La!”

Ta trước giờ chưa bao giờ thấy phụ thân nỗi giận, đại thể là lúc này người coi Nhạc Kha như mấy kẻ miệng mồm lèo mép, muốn cầu được sự yêu thích của người mới nói mấy lời này, một lời liền chỉ rõ hết thảy, nên chỉ yên lặng đứng bên cạnh, chuẩn bị lúc phụ thân nổi cơn thịnh nộ cũng sẽ điều đình một chút.

Không ngờ Nhạc Kha lại vén trường sam, lập tức quỳ xuống, trong lòng ta than thở: Phụ thân tán thưởng nhất là những nam nhân ngạo nghễ khăng khái chứ không phải kẻ tiểu nhân chỉ biết quỳ gối luôn cúi, sự thanh tịnh thường ngày của con rồng ngốc này hôm nay lại giấu đâu hết rồi? Lúc đến thành Tu La, lẽ nào

không chịu đi cùng? Thấy hắn đã “cộp cộp cộp” dập đầu liên tiếp ba cái, phụ thân không thèm đoái hoài, mặc hắn quỳ lạy.

Hắn từng chữ từng chữ sang sảng, mạch lạc rõ ràng: “Nhạc Kha trước nhận đại ân của Nhị công chúa Điểu tộc, sau này suýt chút nữa thì hồn phi phách tán, khó có thể duy trì, hoàn toàn dựa vào Tu La Vương lập Trần Hồn trận, hiện giờ lại thi thuật để ba hồn Nhạc Kha hợp lại, nếu nói là cha mẹ tái sinh cũng không có gì không thỏa đáng. Ba lạy này của Nhạc Kha, chỉ vì để biểu đạt ý cảm tạ muôn vàn trong lòng.” Im lặng một lúc, lại cúi đầu nói: “Trước đây Nhạc Kha đối với Tu La Vương có chút bất mãn, chỉ vì Nhị công chúa chết oan, trong lòng Nhạc Kha đau đớn vô cùng, không chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy nếu suy xét lại từ đầu, chính là vì Nhị công chúa người...người gặp gỡ Tu La Vương, mới có khởi đầu bất hạnh này...”

Cái chết của mẫu thân chính là nỗi đau cả đời trong lòng phụ thân, Nhạc Kha hôm nay đích thực có chút to gan. Ta len lén lo lắng liếc nhìn phụ thân, nhưng thấy nét mặt người trầm xuống đanh thép, bàn tay nắm chặt thành quyền, gân xanh hiện rõ mồn một, cũng không biết là muốn đánh ai hay muốn nắm chặt thứ gì, ánh mắt đau thương tuyệt vọng, người đau đớn thế này—Ta quát một tiếng: “Nhạc Kha ngươi điên rồi, nói nhảm gì vậy?”

Giọng nói phụ thân thế nhưng vẫn rất bình tĩnh: “Loan nhi, để hắn nói!” Nhưng từng chữ từng chữ lại như thế thoát ra từ tận phế phổi, vô cùng khó khăn.

Nhạc Kha cười khổ đứng dậy: “Nhạc Kha suy nghĩ nông cạn, trước đây đã trách lầm Tu La Vương. Nhưng từ khi gặp Thanh nhi, lúc đầu chỉ cảm thấy nàng là nữ nhi của Nhị công chúa, chỉ nghĩ rằng trời cao cho Nhạc Kha cơ hội báo đáp, vì vậy cứu nàng về Đông Hải. Nhưng sau đó tương giao mấy ngàn năm, Nhạc Kha ngu dốt, thế nhưng không biết từ khi nào đã đem trái tim trao gửi nơi nàng...”

Ta ngây ngẩn, hắn...Hắn thế nhưng lại nói ra mấy lời này trước mặt mọi người...

“Bây giờ mới biết, Nhị công chúa có thể gặp gỡ Tu La Vương, chính là vận mệnh, về phần là may mắn hay bất hạnh lại không phải chuyện Nhạc Kha có thể bình luận, Nhạc Kha chỉ nhớ, lúc lâm chung, người thì thầm gọi tên Tu La Vương, ý cười mẫn nguyện, nhẹ nhàng thở dài, hoàn toàn không có nửa điểm oán hận.”

Phụ thân từ từ thả lỏng nắm tay.

“Nàng chịu ủy khuất ta đau lòng, nàng cười vui vẻ ta mẫn nguyện. Cho dù... Cho dù nàng có đem ta lột da róc vảy, chỉ cần có thể khiến nàng tiêu tan lửa giận trong lòng, ta quyết cũng không oán thán. Mặc dù ta ở trước mặt chúng tiên tử có thể miệng lưỡi nở hoa, nhưng mỗi lần ở cùng nàng lại chẳng thể nói được lời nào hay ho, chỉ nhất nhất muốn chọc tức nàng, để nàng và ta tranh cãi gây gỗ. Nhưng càng tranh cãi ta lại càng muốn ở bên cạnh nàng... Không phải với thân phận là trưởng tử Thiên giới hay Đông Hải Long Tam thái tử gì đó, chỉ là một con rồng, có thể cùng nàng ngao du tứ hải, sát cánh cùng bay.”

Nội điện không một tiếng động, ta chỉ cảm thấy tiếng con tim mình đập càng lúc càng dồn dập, giống như

tiếng trống chúc mừng ở phàm giới, ô ạt, ùn ùn kéo đến, dần dần bên tai chỉ có tiếng trống chúc mừng này.

Thế nhưng vẫn chưa kết thúc.

Hắn lại nói: “Sau đó ta mới từ từ hiểu rõ, vui sướng khổ đau, cũng chỉ một chữ tình, khó có thể phân chia rõ ràng là vui sướng hay đau khổ nhiều. Rồi thì lưỡng tình tương duyệt, vui sướng khổ đau đều có, dù vậy cũng không muốn buông bỏ, muốn thời thời khắc khắc đều ở cạnh nàng.” Hắn ngẩng đầu hướng về phía ta đã ngây ngẩn một lúc, khe khẽ mỉm cười, đến lúc ta dự cảm được có chuyện không tốt, hắn nói: “Huống chi, lúc ở Thiên giới Thanh nhi đã chính miệng đề thân, Nhạc Kha cũng đã đồng ý lời cầu hôn của nàng rồi.”

Trong đầu ta “ầm” một tiếng, trên mặt thoáng chốc đỏ bừng... Con rồng ngốc này, hắn muốn toàn tộc Tu La coi ta như một công chúa to gan phản nghịch sao?

Hắn lại quơ quơ nắm đấm về phía Hùng Lực mặt mũi xanh tím: “Thanh nhi với ta đã lưỡng tình tương duyệt, sau này còn ai dám đối với nàng có mơ tưởng hão huyền...”

Hùng Lực hừ lạnh một tiếng, khẽ lắc đầu coi thường, thế nhưng lại lộ ra vẻ sát phạt khiến người run sợ.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tâm Duyệt Quân Hề

Trong điện nhất thời yên lặng, biểu hiện của mọi người ai nấy đều cỗ quái, ngay cả phụ thân cũng hướng về ta nhìn nhìn hai cái, da mặt ta căng cứng, vừa nở nụ cười miến cưỡng vừa lùi đến phía trước Nhạc Kha, liếc mắt ngắm chuẩn chân của hắn, chân sau hạ xuống một cước, vừa nghe tiếng hít khí xuýt xoa vừa hướng về phía Tu La phụ thân đang ngồi trên vương tọa cười nói: “Phụ thân đừng nghe tên nhóc này nói bậy, hôm đó ba hồn hắn còn chưa hợp nhất, có lúc hay quên mắc chứng ảo giác, chuyện này nhất định...Nhất định là ảo giác của hắn rồi!”

“Thanh nhi...”

Xem bốn tiên còn không giãm nát cái móng rồng của ngươi!

Ta thầm hận thằng nhãi này đem loại chuyện mất thể diện như bốn tiên tự mình cầu thân này đặc biệt nói ra trước đại điện, Phương Trọng đứng ở sau lưng phụ thân cười đến suýt gật cả người, ngay đến đám thị hầu trong điện ánh mắt cũng sáng rõ, dạt dào hứng thú nhìn ta chăm chằm.

Ta vừa鲥 vừa ngượng, chân lại dùng lực đạp xuống, bên tai mãn nguyện nghe thấy tiếng hít mạnh vào.

Gương mặt phụ thân ý cười lan tỏa, sang sảng cười nói: “Đại vương từ từ xa mà đến, vốn là khách quý, nhưng bốn vương thấy công chúa quả thực cũng có vài phần hài lòng về dáng vẻ của ngươi, chi bằng hạ thấp thân phận, làm một thị hầu bảo hộ bên cạnh công chúa?”

Cái móng rồng dưới chân ta rất nhanh vui vẻ thu về, người sau lưng đã lướt qua ta, hướng phụ thân bái tạ.

Phụ thân thản nhiên nhận một lạy của hắn mới nói tiếp phần còn lại: “Đội thị vệ bảo hộ công chúa do Hùng Lực cai quản, Đại vương tử nếu đã đồng ý đảm nhận nhiệm vụ bảo hộ bên cạnh công chúa, cũng xin hãy tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng Thị vệ!”

Sắc mặt Nhạc Kha thoảng chốc trờ nên cực kỳ khó coi.

Bốn tiên trước đến giờ có thù tất báo, thấy sắc mặt hắn khó coi thế này, lại nghĩ đến mấy ngày sau hắn ở cạnh bên liền đắc ý mỉm cười với hắn, ngày dài tháng rộng, còn sợ sau này không có cơ hội trả thù?

Không ngờ thằng nhãi Nhạc Kha này lại không như tiên nhân bình thường, ý niệm trong đầu bốn tiên vừa lóe, lại đắc ý hướng hắn mỉm cười, bị hắn bắt được nụ cười này, thần thái lập tức sáng rõ, nét mặt rạng

người còn hơn trăm hoa. Chỉ tiếc là hôm nay hắn cùng với một đám nam tử Tu La vật nhau ở thao trường, mũi xanh mặt tím, kết quả này không khỏi làm hư tổn hình tượng, có công hiệu dọa người chết trong quan tài cũng phải sống dậy. Đám thị nữ sau lưng phụ thân đồng loạt “a” lên một tiếng lùi về sau một bước dài. Bản thân hắn thế nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy gì, vẫn như cũ nở nụ cười khó coi, không biết xấu hổ hành lễ với Hùng Lực: “Sau này ngày dài tháng rộng, vẫn xin Hùng Lực huynh chiếu cố nhiều hơn!”

Ta ngồi trong phòng, chống đầu trăm tư suy nghĩ, không rõ bản thân lúc trước sao lại để sắc đẹp làm mờ mắt? Ngoài điện một bóng dáng đĩnh đạc yên lặng mà đứng, chính là người đã làm thị vệ bảo hộ bên cạnh ta nửa tháng nay – Thiên đế Đại trưởng tử Nhạc Kha.

Trước khi ba hồn Nhạc Kha còn chưa hợp nhất, cũng coi như là một kẻ ngốc, hiện giờ đã tập hợp đủ, mấy ngày nay cùng bốn tiên ngầm đấu đá, cẩn thận ngầm lại, thế nhưng toàn thắng. Chuyện này không khỏi khiến bốn tiên cảm thán một hồi, thắng nhãi này ba hồn hợp nhất vậy mà lại trở nên cực kỳ thông minh rồi. Theo lý mà nói, hắn từ xa mà đến, đường đường là Thiên tử trưởng tử lại không làm, chạy đến thành Tu La, ở trước mặt phụ thân năm lần bảy lượt hỏi cưới bốn tiên, lục giới Tiên đạo phàm thế, chân chính có thể vứt bỏ tất cả bám theo ta, duy chỉ có con rồng ngốc này, trong lòng bốn tiên không phải là không ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng mấy ngày nay nhiều lần bị thị nữ trong cung ở sau lưng cười trộm, Phương Trọng hùa theo Bà Nhã Nhĩ, cũng không biết đã cười ta bao nhiêu lần. Mỗi lần mấy nàng ấy cười xong, trong lòng ta liền nén giận, hận không thể đem móng rồng của thắng nhãi Nhạc Kha giãm nát.

Vì vậy mấy ngày nay, Nhạc Kha hắn cũng không khỏi gánh chịu ít nhiều cơn giận vô cớ của bốn tiên.

Tỷ như lúc tiến vào điện, ta chung quy đều mở to hai mắt giả vờ không thấy, bước qua hợp tình hợp lý đạp chân hắn, ban đầu hắn còn cúi đầu hít hà, sau lại dịu dàng kêu lên một tiếng: “Thanh nhi...” Bị ánh mắt lạnh lùng giết người của ta quét qua, lập tức ngượng ngùng cúi đầu xuống, không kêu lên nữa.

Đợi đến khi mọi người trong điện tản đi, bốn tiên hô một tiếng: “Hộ vệ –”, hắn lập tức vội vàng cuống quít chạy vào, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt dịu dàng: “Thanh nhi, ta đã biết...” Nửa câu sau bị hành động ta hung hăng lao tới, vén tay áo dọa cho hoảng sợ mà nuốt ngược trở vào.

Bốn tiên chẳng qua là...vén tay áo hắn, hung hăng cắn vài phát trên cánh tay hắn mà thôi.

Vừa cắn vừa hung dữ nói: “Buổi trưa hôm nay Bà Nhã Nhĩ cười ta ba lần, Phương Trọng cười ta bốn lần.” Trên cánh tay hắn liền xuất hiện hai hàng dấu răng, một hàng ba cái, một hàng bốn cái.

Hắn cũng không bực, gắng gượng chịu đựng, thỉnh thoảng có khi khẽ rên lên một tiếng, âm thanh đó giống như một sợi lông vũ gai nhẹ vào lòng bàn chân ta, khiến trong lòng bốn tiên vừa nhột vừa vui, hận không thể cắn thêm vài phát, lại thử nghe xem thanh âm yếu ớt đó của hắn. Nhưng hắn chỉ dùng một cánh tay khác nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng ta: “Sau này ta sẽ không cố tình làm Thanh nhi xấu hổ nữa, mặc dù là

nàng cầu thân ta, nhưng sau này bất luận gặp ai, nhất định sẽ nói, là Bổn điện đối với Thanh nhi nhất kiến chung tình, sống chết bám theo, ngỏ lời đính ước bạc đầu!”

Ta thử tưởng tượng cảnh tượng này, trong lòng thăm cười, hàm răng đau xót cũng không cắn nữa. Da thịt trên người hắn cực kỳ rắn chắc, không dễ cắn chút nào, cắn hơn hai lần chỉ cảm thấy quai hàm muốn đứt lìa rồi.

“Tỷ tỷ, hai người làm gì vậy?” Cửu Ly ngủ suốt một ngày trên giường lớn của ta cuối cùng đã dậy, từ trong chăn lộ ra cái đầu mềm mại của Cửu Vỹ Hồ. Nhạc Kha kéo dài giọng hét gọi một tiếng: “Cửu Ly -” Cái đầu nhỏ mềm mại trong chăn không thấy nữa, mà xuất hiện một gương mặt khiến chúng sinh điên đảo, đôi mắt đỏ đẹp tựa bảo thạch, nam nữ đều mê đắm.

May mà tiếng hô này của Cửu Ly mới giúp ta ngừng suy nghĩ vẫn vơ, cũng không hề vạch y phục hắn, đọc theo lồng ngực tiếp tục cắn xuống. Ta nghe thấy hắn hít một ngụm khí, giống như trút được gánh nặng, cực kỳ đắc ý, ra oai: “Nếu ngươi còn nói năng bậy bạ, ta nhất định cắn cho ngươi toàn thân đều là sẹo!”

Hắn giống như dở khóc dở cười, hết nhìn lại nhìn ta, tâm tình khổ nguyện đưa cánh tay ra: “Cắn đi cắn đi.”

Lại qua hai ngày ta an ổn ở trong phòng, cực kỳ muốn đi Đông Hải đổi gió, bị phụ thân lấy lý do thương thế chưa lành, không thể sử dụng pháp thuật ngăn cản. Ta vừa đảo mắt, chỉ vào Nhạc Kha cười nói: “Hiện giờ có thuyền miễn phí, phụ thân nhất định không đồng ý cho nữ nhi đi đạo?”

Phụ thân lắc lắc đầu, trách ta: “Thiên đế trưởng tử mặc dù chân thân là rồng, nhưng cũng không thể bị con một a đầu cưỡi lên cưỡi xuống đi đạo vòng vòng được.”

Ta vốn chỉ định túm đuôi rồng, mong mượn chút lực mà bay một vòng, không ngờ phụ thân lại nghĩ trăng ra như vậy. Lại càng không ngờ tới, Nhạc Kha thế nhưng lại biến về chân thân, hào sảng nói: “Thanh nhi nhanh leo lên, ta chở nàng đi đẳng vân.”

Bốn tiên mấy ngày nay làm ố dưỡng thương trong Tư Hoàng Điện, sớm đã ngọt ngạt bức bối, lý nào vẫn còn khách khí, một bước nhảy lên lưng hắn, hai tay nắm lấy sừng rồng, bạch long nhẹ nhàng chuyển mình, chở theo ta lượn hai vòng trên đầu phụ thân rồi hướng bên ngoài thành mà đi. Bên tai tiếng gió vù vù dữ dội, ta chỉ loáng thoáng nghe được một câu trong gió: “...Còn không mau đuổi theo...”, nhìn ra sau, một đám người tóc đen đang bám phía sau, dẫn đầu chính là Hùng Lực.

Ta ở trên lưng rồng cười đến cực kỳ vui vẻ.

Mấy ngày nay nhìn thấy Nhạc Kha làm hộ vệ làm đến hưng trí bùng bùng, ngày ngày hai mắt sáng rõ đứng canh, không thèm để bốn tiên vào mắt— bốn tiên ở trong điện ngày đêm bất an, trăn trọc trăn trở, có lúc từ bên trong cửa sổ lén lút tìm hắn, thấy những vết xanh tím trên mặt hắn đã mất đi, lại là một lang quân

tuần tú, cả ngày tươi cười đứng bên ngoài điện, dẫn tới đám thị nữ trong cung cứ không ngừng đi lại, bỗn tiên càng hận không thể để tất cả hộ vệ Tư Hoàng Điện đều vào trong phòng để bảo vệ chứ không phải đứng ngoài cửa điện. Trong lòng không khỏi bức bối khó chịu, giống như nước sôi trên bếp, bên dưới là củi lửa cháy dữ dội, thiêu đốt mạnh mẽ, ngũ tạng trong lồng ngực đều quay cuồng bện thắt lại. Ta hung hăng đóng cửa sổ, nôn nóng lo lắng đi qua đi lại trong điện. – – chỉ mới nửa tháng đã gầy đi một vòng.

Phương Trọng từng thong thả mỉm cười trên dưới đánh giá ta, vừa lắc đầu thở dài vừa nói: “Công chúa tội gì phải khổ sở như vậy? Ngày ngày thấy người trong lòng đứng ngoài cửa, lẽ nào không nhịn được mới gầy đến thảm hại như thế?”

Lòng không nhịn được?

Bốn tiên trước giờ vững như bàn thạch, lẽ nào lại không nhịn được? Ai bảo con rồng ngốc đó đem chuyện ta tự mình cầu thân nói ra, khiến bốn tiên ở trước mặt phụ thân mất hết thể diện? Huống chi, hắn đến giờ cũng chưa từng thừa nhận lỗi lầm với bốn tiên!

.....

Một ngày này ta cưỡi rồng vùng vẫy giữa sóng biếc dưới núi Tu Di, có lẽ quá mức vui vẻ, tiếng cười không ngớt, vui quá hóa buồn, lúc trở lại cung, thế nhưng trong cung ai nấy đều rỉ tai thì thầm, nét mặt cố quái.

Sắc trời hãy còn sớm, phụ thân vẫn ở trong Thất Diệp Đường bàn chính sự. Lúc ta đi ngang qua, bên trong điện không ngờ có không ít người đang đứng. Bà Nhã Nhĩ và Phương Trọng cũng xếp hàng đứng trong đó. Thấy ta và Nhạc Kha cùng nhau tiến vào, người nào người nấy nét mặt đều không tốt.

Phụ thân buổi sáng còn bức ép Nhạc Kha hiện ra nguyên thân công ta đi núi Tu Di du ngoạn, lúc đó người vẫn còn cao hứng lắm, thế nhưng hiện giờ khoe môi lại nhếch lên, mang theo nộ khí.

“Ai chọc phụ thân không vui? Con ra ngoài bất quá mới nửa ngày, thế nhưng đã khiến phụ thân giận đến như vậy?”

Bà Nhã Nhĩ đưa mắt ra hiệu vào chiếc hộp tinh xảo đang đặt trên bàn. Ta bước tới, chậm rãi mở ra, lập tức một luồng ánh sáng ấm áp xuyên qua chiếc hộp chiếu ra bên ngoài. Lúc mở hộp ra hoàn toàn, mới có thể nhìn rõ, bên trong hộp là hai viên trân châu tỏa ánh sáng dịu dàng, nhu hòa như ánh trăng, so với ánh trăng còn ấm áp hơn.

“Đây là vật gì?” Ta ôm chiếc hộp quay đầu nhìn Nhạc Kha.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, lẩm bẩm nói: “Tuyền khách châu? Tuyền khách châu?”

Ta cực kỳ ngạc nhiên: “Tuyền khách châu là cái gì?”

Hắn giống như không đành lòng, lại liếc nhìn ta, trong mắt hàm chứa bi thương, cúi đầu nói: “Tuyễn khách chau chính là đôi mắt của Giao nhân chế ra, giá trị liên thành, thế gian khó cầu.”

“Phịch” một tiếng, chiếc hộp trong tay ta rơi xuống, chiếc hộp này thế nhưng cực kỳ bền chắc, không hề bị vỡ, hai viên trân chau xoay tròn giống như một đôi mắt đẹp đẽ trong suốt. — Không, đây vốn dĩ chính là một đôi mắt.

Phụ thân cực kỳ không vui nói: “Đây là vật cầu thân mà Thiên giới Thái tử gửi đến, nói là Thanh nhi nhìn thấy sẽ hiểu, đây chính là thứ mà con gần đây tìm kiếm.”

Dạo trước hai đội nam tử tộc Tu La còn ở trên mặt nước Đông Hải thay phiên lùng kiếm tung tích Ly Quang, ta ở trong cung mong ngóng đã lâu. Ngoại trừ việc đó, cũng chưa từng tìm kiếm thứ gì khác.

Trong lòng ta lạnh buốt, mồ mịt quay đầu nhìn Nhạc Kha, run rẩy bắt lấy tay hắn, lệ nóng trong mắt bất giác rơi xuống, từng câu từng chữ hỏi: “Hắn nói là, cặp Tuyễn khách chau này là Ly Quang...đôi mắt Ly Quang tạo thành?”

---

*“Sơn hữu mộc hẽ mộc hữu chi

Tâm duyệt quân hẽ quân bất tri”

(Việt Nhân Ca – Lưu Hướng)

Tạm dịch:

Núi có rừng và cây kia có nhánh

Vương Tử người có thấu nỗi lòng em!

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thư Xa Khó Thật

Nhạc Kha mấp máy môi, vành mắt đở ửng, mạnh mẽ đỡ lấy cánh tay ta, lắc đầu: “Thanh nhi nhất định đừng tin Lăng Xương, tên tiểu tử này trời sinh là một kẻ hai mặt, người ngoài nhìn thấy có vẻ thanh nhã như ngọc, nhưng bụng dạ bên trong lại đen tối như mực, bịa điều đặt chuyện, nàng không thể hoàn toàn tin tưởng.”

Mặc dù hắn an ủi ta như vậy, nhưng theo ta thấy, so với ta còn đau lòng hơn nhiều, trong đôi mắt phượng đã có hơi nước mù mịt. Ta cúi người nhặt lên cặp trân châu, để vào trong hộp như cũ, nước mắt không ngừng lã chã rơi xuống, tựa như một biển lệ, thảm ướt hai viên trân châu, trong ánh mắt mông lung, ánh sáng của Tuyễn khách châu đó dần dần yếu đi, ta nâng tay áo lau nước mắt, cẩn thận nhìn xem, trên hạt Tuyễn khách châu màu trắng dần hiện lên những sợi tơ mảnh đỏ như máu, giống như tơ máu trong mắt.

Cánh tượng này quá mức đáng kinh ngạc, ta “A” lên một tiếng, suýt chút nữa sẩy tay làm rơi chiếc hộp, được Nhạc Kha đưa tay ra đón lấy, cũng “A” lên một tiếng. Phụ thân thấy lạ, lập tức rời ghế bước qua nhìn xem, lúc này sắc đỏ như máu đã dần dần bao phủ viên trân châu, màu đỏ từ từ chuyển sang xanh lam, đôi mắt sâu sắc thắm thiết không hề có đau khổ oán giận, rõ ràng là đôi mắt xanh lam của Ly Quang.

Ta đau đớn nắc lên một tiếng, lồng ngực giống như bị lửa đốt cháy dữ dội, thiêu đốt đến lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, được phụ thân đưa tay ôm vào trong ngực, đứng cạnh đó, ta rõ ràng trông thấy cánh tay Nhạc Kha đưa ra, đầu ngón tay trống rỗng. Nhưng trong lòng đau đớn thống thiết, lý nào còn bận tâm đến.

Phụ thân mạnh mẽ ôm lấy ta, liên tục khuyên nhủ an ủi: “Loan nhi đừng đau lòng, đợi phụ thân duyệt binh săn sàng sẽ san bằng Thiên giới, giúp con trút giận. Loan nhi ngoan, nếu còn bi thương khóc lóc, bảo phụ thân nên làm thế nào mới được đây?”

Chỉ nghe thấy “Ba ba” hai tiếng, đôi mắt màu lam thế nhưng trong khoảng khắc vụn vỡ, biến thành hai vũng máu nhỏ, cũng không thấy được những điều hối tiếc lúc sinh tiền.

Nhạc Kha vội vàng xoay người, bưng chiếc hộp nhỏ ra xa. Nhưng hai vũng máu đó lại giống như ở trước mắt ta, biến mọi thứ trước mặt đều nhuộm lên một màu đỏ tươi. Ta tựa vào ngực phụ thân bi thương khóc nức lên: “Phụ thân, Loan nhi nhất định phải báo thù cho Ly Quang ...”

Phụ thân trước giờ luôn yêu thương ta, càng không nỡ nhìn dáng vẻ ta đau lòng như vậy, liền điều binh phái tướng, lệnh cho Hùng Lực dẫn binh đến Thiên giới, lén án Lăng Xương tàn ngược độc ác. Đợi đến lúc xuất phát, ta đã thu lại nước mắt, tùy ý phụ thân tự tay mặc lên cho ta giáp y Cửu Thiên Huyền Phượng, lưỡng khoác áo choàng đỏ rực như lửa, tay cầm bảo kiếm Thanh Linh, bên người có hai phó tướng, đích

thân đến Thiên đình đòi lại công đạo.

Hai vị phó tướng bên cạnh ta có chút đặc biệt, gương mặt đều ngăm đen như nhau, thân thể cũng cường tráng như nhau, cũng cao lớn như nhau, ngay đến ngũ quan cũng giống nhau, đến cả tên, cũng gọi là Hùng Lực.

Lúc hai người họ lần đầu xuất hiện, ngay cả phụ thân cũng ngây người kinh ngạc.

Hùng Lực phía bên trái hung hăng trừng mắt nhìn Hùng Lực bên phải: “Vì sao nhất định phải biến thành dáng vẻ của mõ gia?”

Hùng Lực bên phải không chút để ý nịnh nọt: “Phóng mắt khắp cả tộc Tu La, ngoại trừ Tu La Vương còn ai có thể có dáng vẻ tuấn tú được như ngươi?”

Phương Trọng “phì” một tiếng bật cười, “Nhạc tiểu tử, dáng vẻ này của ngươi so với tiểu bạch kiểm thuận mắt hơn nhiều.”

Nói cho cùng, Ly Quang với nàng chẳng qua là sơ giao mà thôi, tộc Tu La trước giờ lại thăng thắn, nếu bắt nàng làm ra vẻ bi thương đau đớn, không khỏi miễn cưỡng ép người. Ta đương nhiên sẽ không ép buộc nàng nên để nàng tùy ý.

Phụ thân nghiêm nét mặt nói: “Loan nhi có hai người bảo hộ, Bổn vương cũng an tâm không ít. Lần này nếu như chiến sự diễn ra bên Thiên hà, nghĩ thấy Lăng Xương cũng sẽ không triệu hoán U Minh Thiết kỵ. U Minh Thiết Kỵ vốn là thần tướng sĩ tốt Thiên giới sau khi chết trận, triệu tập vong hồn, nuôi dưỡng thân tàn huấn luyện nên đội ngũ tinh nhuệ bí mật, chỉ vì U Minh Thiết kỵ sĩ này vô thương vô cảm, sau khi tử chi đứt đoạn cũng có khả năng tái tạo. – Một lần đã áp chế được tộc Tu La. Nhưng sau đó phụ vương của Bổn Vương lao tâm khổ tứ đã tìm ra được phương pháp phá giải U Minh Thiết kỵ. Nhưng hơn chục vạn năm trước, U Minh Thiết Kỵ tung hoành tứ hải, không đâu địch nổi, giết hại những người không chịu quy phục sự cai quản của Thiên tộc ở khắp nơi, đó là sự thật.”

Ta nhớ tới Ly Quang từng nói, U Minh Thiết Kỵ so với Tu La Thiết Kỵ còn lợi hại hơn, thì ra lời này cũng không phải giả. Nhưng cho dù là vậy, mấy vạn năm trước, phụ thân sao có thể đánh bại Thiên giới?

Phụ thân tiêu sái mỉm cười: “Thanh nhi có điều không biết, tổ phụ con, phụ vương của cha lúc còn tại thế cùng với Thiên giới đánh một trận cuối cùng, đã đốt toàn bộ U Minh Thiết Kỵ thành tro bụi. Từ khi lão nhân gia người ta thế, tộc Tu La ta mấy lần đánh bại Thiên giới, phụ thân liền nghĩ, U Minh Thiết Kỵ mà chiến thần Thiên giới nuôi dưỡng đã không còn một người nào, nhưng hôm nay mới biết, thì ra trong khoảng thời gian mấy chục vạn năm, tộc chiến thần thế nhưng lại nuôi dưỡng được một đội U Minh Thiết Kỵ. Nhưng U Minh Thiết kỵ cần phải có đủ thân xác cùng linh hồn. Trong suốt vạn năm gần đây Minh giới thất lạc vô số hồn phách, vốn là một án, chúng quý hoảng sợ, đều cho rằng ở đâu đó xuất hiện một con ác thú chuyên nuốt hồn phách, nhưng theo phụ thân thấy, án này cũng nên kết thúc rồi.”

Lúc này ta đau lòng rồi rãm, chỉ cảm thấy phụ thân cứ bàn luận quanh co như vậy, không hiểu được là có ý gì: “Vậy theo phụ thân, U Minh Thiết Kỵ và án Minh giới thất lạc hồn phách có quan hệ gì?”

Phụ thân còn chưa mở lời, Nhạc Kha đã nói: “Ta nhớ lần trước ở Đông Hải, trong lúc Thiên giới sát phạt Giao nhân, Tu La Vương từng câu về hai U Minh hồn phách, lẽ nào có quan hệ với hai hồn phách này?”

Phụ thân nở nụ cười tán thưởng: “Thiên Đế quả thật có mắt không tròng, không chú ý đến đứa con đôn hậu trước mặt mà lại đi lập đứa con lòng dạ như rắn rết làm Thái tử Thiên giới. Hai hồn phách này vốn không phải là Thiên binh thiên tướng, mà chính là hai ông cháu trong một thôn làng ở phàm giới, bị trời giáng đại hỏa, thiêu cháy thành dáng vẻ như vậy, nên mới có lời đồn về câu hồn luyện binh. Tộc Chiến thần thật đáng giận, vì để chiến tranh sát phạt, U Minh Thiết Kỵ hồn phách không đủ liền giáng xuống thiên hỏa ở những thôn trang hẻo lánh nơi phàm gian, đem toàn bộ hồn phách trong thôn câu về. Vì sợ sự tình bại lộ, nên những hồn phách có thể sử dụng được thì giữ lại, số không dùng được còn lại thì thi pháp khiến toàn bộ bị hôi phi yên diệt, cũng không thể lại nhập luân hồi.”

Thì ra Thiên giới tôn xưng là chiến thần anh linh, phụ thân của Thiên hậu nương nương, được chúng tiểu tiên thi lễ cúng bái, chẳng qua cũng chỉ như vậy, so với nam nhi quang minh lỗi lạc của Tu La giới thì đúng là quá mức bỉ ổi vô sỉ.

“Lẽ nào thật sự không thể trừng trị những kẻ bại hoại này?”

Phụ thân nâng tay, từ trong ngực lấy ra một chiếc bình gốm nhỏ màu trắng ngọc, đưa cho Phương Trọng: “Phiền Phương Trọng đi một chuyến đến U Minh Giới, đưa chiếc bình nhỏ này cho U Minh Vương. Đương nhiên sẽ có người đem chuyện tấu lên Thiên đình.”

Phương Trọng nhận lệnh rồi đi.

Cờ trướng pháp phói, vạn mã phi nhanh. Liệt Hỏa hí vang một tiếng, vỗ cánh lao lên không trung, sau lưng đội quân Tu La chặt chẽ bám theo, vượt biển mà đi, phụ thân ở trên thành Tu La cao rộng xa xa dõi mắt trông theo.

Liệt Hỏa chính là tọa kỵ của phụ thân, nhưng người hành tẩu tứ hải, ghét Liệt Hỏa so với đám ngựa nơi phàm gian nhiều hơn một đôi cánh, lại không thể thu nhỏ, biến thành hình dáng của một con ngựa bình thường, vì vậy vẫn ghét nó, không chịu cưỡi nó. Từ khi ta phát hiện ra nó ở chuồng ngựa trong cung, lúc nào cũng thân thiết gần gũi với nó, đến bây giờ Liệt Hỏa đã không thể nào xa rời ta.

Bên bờ Thiên hà, sau hơn vạn ngày, Thiên tộc và Tu La tộc lại khai chiến lần nữa. Trên làn khói ráng màu tím đó, Lăng Xương mìn mặc giáp trắng, cưỡi kỳ lân kim sắc mà đến, sau lưng Thiên binh thiên tướng áo giáp chói lòe, đao kích san sát, nước sông Thiên hà cuộn trào, ồ ạt xô tới.

Lăng Xương lướt trên không trung vượt qua Thiên hà, múa kích cưỡi kỳ lân, ý cưỡi vẫn rạng rỡ như xưa: “Tiểu ngốc điểu, Bốn vương phái sứ giả cầu hôn, nàng liền cưỡi ngựa đến, một câu trả lời có cần phải long trọng như vậy không?”

Trong lòng ta bỗng dưng đau nhói, mũi kiếm hướng về cái cổ như ngọc của hắn: “Lăng Xương, vốn dĩ tộc Tu La ta cũng không có ý đơn phương khơi mào chiến sự, nhưng ngươi gửi tới cặp Tuyễn khách châu, tàn nhẫn bạo ngược, đừng trách bốn công chúa đem binh đến vì Ly Quang đòi lại công đạo!”

Ý cưỡi trên mặt Lăng Xương vẫn không suy giảm: “Tiểu ngốc điểu... A, là Tu La công chúa. Bốn vương suýt chút nữa lại quên mất, còn cho rằng nàng vẫn là một cung nga quét dọn nho nhỏ trong điện của Bốn vương. Nàng nói xem năm đó nếu Bốn vương nạp nàng vào cung, liệu hôm nay nàng có thể mình mặc chiến giáp Cửu Thiên Huyền Phượng, cưỡi ngựa đến Thiên hà không?”

Chư tướng Tu La sau lưng thô giọng hô: “Công chúa, với tên tiểu nhân này cần gì phải giải thích rõ ràng? Hạ lệnh một tiếng, đợi bọn họ vượt qua Thiên hà, bắt tên tiểu tử này về để công chúa trị tội.”

Áo choàng đỏ rực như lửa sau người ta tung bay phần phật, mũi kiếm hướng ra xa xa, một lệnh hạ xuống, tức thì bộ tộc Tu La đã như sói như hổ, ngồi lên lưng ngựa vỗ cánh bay đi, che khuất bầu trời, khoảng không trong xanh trên đỉnh đầu nháy mắt liền đen kịt, hai bên xông đến giáp lá cà, Lăng Xương phóng kỳ lân tới, lúc cách đỉnh đầu ta năm bước thì ngạo nghễ nói: “Tiểu ngốc điểu, chi bằng chúng ta đánh cược, nếu nàng thắng, tùy theo ý nàng. Nếu Bốn vương thắng, nàng liền gả cho Bốn vương, thế nào?”

Lời hắn nói có vẻ chắc chắn như vậy không khiến ta nghi hoặc. Nhưng bốn tiên trước giờ vốn dĩ tài đánh cược không cao, lại đau lòng vì cái chết của Ly Quang, há còn có thể rảnh rỗi mà tán gẫu với hắn? Thanh Linh bảo kiếm trong tay chém tới, hung hăng nói: “Lăng Xương, tên tiểu nhân vui buồn thất thường nhà ngươi, bất luận bốn tiên thua hay thắng, cho dù bộ tộc Tu La không còn nam nhi đi nữa cũng sẽ không gả cho cái đồ tiểu nhân như ngươi!”

Lăng Xương vung kích đỡ Thanh Linh bảo kiếm của ta, chậc chậc than thở: “Bốn vương trước đến giờ còn tưởng Tiểu ngốc điểu không vui giận, nhưng hôm nay nhìn thấy, mĩ nhân nổi giận rồi, dung mạo quả thật có vài phần dữ tợn, so với bình thường khó coi hơn nhiều.”

Một nam tử cao lớn tráng kiện sau lưng ta xông tới, trêu chọc nói: “Ai lại có thể sánh được với Thái tử Thiên giới, hỉ nộ đều giống như mĩ nhân trong tranh, ngẫu nhiên truyền ra một bức họa thôi đã được chúng nam thần tiên khắp tứ hải ái mộ vô cùng, nhớ mãi không quên, ai nấy đều ước gì có thể kéo người về phòng...” Hắn gật gù đắc ý nói ra lời này, ta biết, người này nhất định là Nhạc Kha. Hùng Lực khắng khái, há có thể nói mấy lời như vậy?

Thái tử Thiên tộc mỹ mạo chính là sự thật không cần bàn cãi. Dẫn đến đám nam thần si ngốc mơ tưởng thất thần, trăn trọc trăn trở, cũng là chuyện thật, chỉ có điều bức họa truyền ra lúc đầu đó, Thái tử Lăng Xương tóc dài bù xù, chỉ mặc bạch y, thật khó mà khiến người ta nhìn hắn như một nữ nhi. Chuyện

này chính là nỗi đau vẫn chôn giấu trong lòng Lăng Xương, bị Nhạc Kha nói ra, lập tức giận đến nỗi trận lôi đình, phớt lờ ta lao về phía Nhạc Kha. Nhạc Kha vung bảo kiếm trong tay, cũng không biết là thanh kiếm đó không thuận tay hay như thế nào, thấy kích của Lăng Xương đánh tới liền sợ đến kêu loạn ầm lên, ta vừa giận vừa buồn cười, muốn vung Thanh Linh bảo kiếm trong tay lên giải vây cho hắn thì đã thấy hắn hướng ta nháy mắt ra hiệu, dưới chân lảo đảo, Lăng Xương ở sau lưng đã từ trên người kỳ lân rơi xuống.

Lăng Xương thấy tình thế không ổn, liền ở giữa không trung dùng thuật định thân mới ổn định được thân thể. Không ngờ một đạo bạch quang bỗng dựng đánh trúng người hắn, Nhạc Kha xoay người nhìn, miệng không ngớt ồn ào: “Thái tử Thiên giới không phải muốn dùng thuật định thân sao a? Chậm chút nữa có lẽ sẽ rơi xuống Thiên hà rồi, không bằng Bổn tướng quân đợi người niệm xong, cũng là để cố định vững một chút.”

Lúc này hắn dùng diện mạo của Hùng Lực, đương nhiên phải giống như Hùng Lực, miệng xưng Bổn tướng.

Ta trợn mắt há hốc miệng nhìn, thấy hắn ở bên người Lăng Xương hết chuyển lại xoay, giống như muốn đem Lăng Xương đang cố định giữa khoảng không đá xuống, nhưng bộ dạng ngốc nghếch vụng về, như thể mệt mỏi vô cùng, lại quay đầu nháy mắt ra hiệu với ta, ta nhịn không được nữa, “phụt” một tiếng bật cười.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tung Tích Nơi Đâu

Trong lòng ta đau đớn vô cùng, nhưng thấy bộ dạng như vậy của Nhạc Kha, quả thực rất buồn cười khiến những sầu thương đều tan biến đi không ít. Bất quá một khắc, định thân chú mất công hiệu, mặc dù Lăng Xương sớm đã có chuẩn bị nhưng đầu vẫn cắm xuống đám mây khiến kim quang trên tóc bị lệch sang một bên. Kim giáp võ sĩ lao tới bắt hắn, Nhạc Kha vung kiếm ra lệnh: “Hôm nay ai lấy được đầu của Thái tử Thiên tộc, đợi đến lúc khải hoàn quay về, Bổn tướng nhất định sẽ ở trước mặt Vương cho kẻ đó làm thống lĩnh tiên phong.”

Hùng Lực đứng sau lưng ta bàn tay xiết chặt thành đấm nghe răng rắc, ta khẽ nhích lên trước hai bước, cẩn thận quan tâm nhắc nhở hắn: “Nhạc Kha tên nhóc đó trước giờ chưa từng ra trận giết giặc, hôm nay mạo nhận thống lĩnh tiên phong, có chút khó kiềm chế mà thôi.”

Hùng Lực nở nụ cười ôn hòa yếu ớt, nhưng ta nghe rõ mồn một tiếng nghiến răng ken két: “Bẩm công chúa, Thuộc hạ từ khi thống lĩnh đội quân tiên phong, chưa bao giờ thất bại. Hôm nay, nếu như hắn thống lĩnh thất sách, ném phải mùi thất bại, đừng trách Thuộc hạ không lưu tình.”

Ta gật đầu như giã tỏi, liên tục trấn an hắn: “Không sao không sao, nếu như hắn thất bại, ngươi có thể an tâm tính sổ với hắn, Bổn tiên nhất định không can thiệp.”

Có một dạng người, yêu trách nhiệm còn hơn cả tính mạng của bản thân. Nói đến phận sự, tinh thần hăng hái như không cai ai ra gì, coi thường những thứ như thân phận địa vị hay ngoại lực, cả đời chỉ lấy việc làm tròn chức trách là mục tiêu duy nhất.

Trước đây ta cho rằng Hùng Lực hòa nhã chân thật, chính là một nam tử tộc Tu La chân chính, thực chưa từng chứng kiến qua đáng vẻ hắn điên cuồng như vậy, hôm nay cũng thật không uống công chút nào.

Nhạc Kha chỉ huy chúng tướng tộc Tu La liều mình công kích, thế cuộc xoay chuyển, khói tím tản ra trên sông, Lăng Xương hóa về chân thân là một con rồng kim sắc, há miệng phun ra một cột lửa, ép tướng sĩ Tu La ai nấy đều phải lùi về sau. Nhạc Kha há miệng phun một cột nước, hướng phía Lăng Xương dội xuống, nhưng còn chưa kịp tưới lên hắn thì đã nghe một tiếng “a” thất thanh, thì ra là cột nước đã đánh trúng vào một kim giáp tướng sĩ bên cạnh hắn, kẻ đó chống đỡ không nổi, nham nhám phát ra tiếng kêu.

Ta phóng Thanh Linh bảo kiếm trong tay, xuyên qua làn sương mờ khói nhẹ, thế kiếm như bay, lao thẳng về phía Lăng Xương, chỉ nghe thấy hai tiếng “phép pháp”, là âm thanh thân kiếm cắm vào da thịt, phóng mắt nhìn, thì ra là hai kim giáp tướng sĩ đã lấy thân chắn mũi kiếm trước mặt hắn.

Bên trong Thanh Linh bảo kiếm đã được rót tiên lực, một nhát kiếm liền khiến hai kim giáp tướng sĩ đó hồn phi phách tán, ta thu kiếm về, thân thể họ từ từ ngã xuống, từ trên đám mây rơi xuống chốn phàm trần không rõ tên nào đấy.

Sắc mặt Lăng Xương trắng bệch, tựa hồ như không thể tin nổi: “Tiểu ngốc điểu, ở Thiên giới Bổn vương chăm sóc quan tâm nàng rất nhiều, lý nào nàng lại báo đáp Bổn vương như vậy?”

Nhạc Kha ở sau lưng đuổi tới, trêu chọc nói: “Lẽ nào nàng phải lấy thân báo đáp, đáp lại đại ân chăm sóc của ngươi?” Tung một cước, mắt mở trừng trừng đập lên trên ống chân Lăng Xương.

Lăng Xương vốn vẫn có thể tránh đi, nhưng không biết vì sao hắn lại không chịu tránh, hai mắt sáng quắc chăm chằm nhìn ta.

Trong lòng ta rối loạn, dĩ vãng – lướt qua trước mắt, mặc dù hắn đối xử với ta không tệ, nhưng chung quy hận ý trong lòng vẫn thăng thế, nhớ tới cái chết thảm của Ly Quang, Thanh Linh bảo kiếm trong tay cảm nhận được hận ý trong lòng ta, khẽ kêu lên không ngừng, Hùng Lực theo sát phía sau bước tới, “Công chúa, người còn chờ gì nữa?”

Thiên binh thiên tướng ồ ạt xông lên như thủy triều, cả bầu trời bị nhuộm thành một màu tím thẫm, xung quanh tiếng chém giết không ngừng vang lên, thế nhưng ngăn cách khỏi cảnh tượng hỗn loạn đó, trái tim ta đau đớn đến độ rò máu, có người khẽ than nhẹ bên tai ta, mang theo vô hạn yêu thương cùng sủng nịch: “Thanh nhi...”

Đó chính là Ly Quang với tiếng thở dài dịu dàng như sóng biển....

Chỉ nghe thấy “phép” một tiếng, mũi kiếm đã cắm trên lồng ngực Lăng Xương. Mặc dù ta nhận được hơn mươi vạn năm tu vi của mẫu thân, nhưng đạo gần đây bị thương đến ngũ tạng, tiên lực cũng bị hao tổn, nếu như Lăng Xương muốn tránh đương nhiên có thể tránh thoát. Không ngờ một kẻ cao ngạo như hắn thế nhưng lại không hề tránh đi, mặc cho nhát kiếm của ta đâm thẳng vào lồng ngực hắn.

Ta bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, bàn tay nhũn ra buông lỏng chuôi kiếm, sát ý dần dần mất đi, Thanh Linh bảo kiếm lóe lên luồng sáng màu khói rồi hóa thành một sợi lông vũ màu xanh, từ trên lồng ngực hắn chậm chậm rơi xuống. Trong mắt Lăng Xương là vẻ đau khổ cùng cực, khiến người không nỡ nhìn. Hắn gắng hết sức lực đưa tay ra, đón lấy sợi lông vũ.

“Tiểu ngốc điểu, lẽ nào nàng muốn như vậy?”

Ta chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mắt đau thương như vậy của hắn. Thái tử điện hạ của Đồng Tước Điện – Hoa Thanh Cung chính là lang quân đáng để nương nhờ mà chúng tiên tử Thiên giới ai nấy đều ao ước. Cho dù có gom một đống bảo thạch sáng chói rực rỡ khắp Cửu Thiên Tam Giới đi nữa, ở trước mặt hắn cũng phải u ám thất sắc.

Nhưng ánh mắt của Thái tử Thiên tộc hôm nay lại hoang vắng, không còn chút thần thái của ngày xưa. Ta cảm thấy hắn như vậy thật không phù hợp, tâm tư nặng trĩu, mắt thấy hắn đưa tay ấn chặt lồng ngực, máu từ đầu ngón tay rỉ xuống, nhuộm đỏ cả áo giáp, ghìm lòng lại, nói: “Đây chính là kết cục của việc ngươi giết hại Ly Quang! Hai tộc giao chiến, hắn đã...đã rời xuống nước, thế nhưng ngươi ngay đến đôi mắt của hắn cũng không tha, còn muốn tạo thành Tuyễn khách châu...”

Lăng Xương mấp máy môi, muốn biện giải nhưng không nhớ được lời nào, trên gương mặt xinh đẹp, nước da trắng bệch một mảnh, đôi眸 như họa nhíu chặt, cất tiếng cười tự giễu: “Tiểu ngốc điểu...Nàng đích thực là tâm ngoan thủ lạt...Nực cười là huynh trưởng của ta còn cho rằng nàng đối với hắn tình thâm ý trọng, đáng tiếc hắn không biết nàng đối với Giao nhân thái tử rẽ tình đã cắm sâu...”

Tâm ngoan thủ lạt – từ này cho dù hoàn toàn không thích hợp với ta đi nữa nhưng ta cũng không thèm giải thích nhiều. Trước nay ta với hắn cũng không coi là gần gũi, hiện giờ đã là tử thù, tương lai lại hoàn toàn không có can hệ gì, tóm lại sau này cũng sẽ không gặp lại, trừ phi hai tộc lại tiếp tục khai chiến. Khi đó nhất định là thù không là bạn. Bất luận là hắn oán ta cũng được, hận ta cũng được, lúc còn rất nhỏ ta đã hiểu ra một điều, lưỡng toàn hai bên rất khó, muốn được sự yêu mến của người khác cũng giống như leo cây bắt cá. Huống chi, người mà lòng ta tâm niệm tưởng nhớ cũng không cần phải nói rõ cho hắn làm gì.

Thiên binh thiên tướng bốn phía từ hai bên đánh tới, tiếng chém giết vang trời, Nhạc Kha lại tiến lên một bước: “Bốn tướng thấy kẻ tâm ngoan thủ lạt chính là ngươi, ngược sát Giao nhân thái tử, tự ý giáng hạ Thiên hỏa, câu hồn phách người phàm bí mật luyện U Minh Thiết Kỳ...Còn chuyện nào mà ngươi chưa làm?”

Lăng Xương vốn dĩ còn có chút mệt mỏi lờ đờ, khi nghe thấy lời chỉ trích này của Nhạc Kha thì bỗng dựng thẳng người dậy, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, đưa tay chặn vết máu nơi lồng ngực, thu kiếm về bên hông gấp rút nói: “Sao ngươi biết được chuyện này? Thông lĩnh tiên phong Tu La Thiết ky...Hùng Lực, lẽ nào chuyện này Tu La Vương đã biết?”

Hùng Lực ở sau lưng ta thò đầu ra, cười đến thập phần đắc ý: “Vương thượng thần cơ diệu toán, trên trời dưới đất còn có chuyện gì giấu diếm được Vương chứ?”

Lăng Xương trông thấy hai Hùng Lực dáng vẻ như nhau, khoảng gian mà khẽ nhíu, ánh mắt như khắc, vừa chỉ vừa lớn tiếng quát: “Ngươi là ai?”

Nhạc Kha rút kiếm ra, hướng về phía hắn đánh tới: “Ngươi hỏi Bốn tướng là ai...Chờ ăn đòn đi!” Kiếm tới như điện, Lăng Xương lùi về phía sau, Nhạc Kha cũng theo thế dừng lại, nhưng không phải mũi kiếm thế nhưng sống kiếm đã đập vào cẳng chân của hắn, Lăng Xương khẽ hô lên một tiếng rồi dịch chuyển thân mình, ta đuổi theo, nắm ngón tay khẽ gấp lại hóa thành móng vuốt chim loan, càu rọi kim quan trên tóc Lăng Xương khiến tóc dài bay tán loạn, Thiên giới Thái tử trước giờ ngạo nghễ nay hết sức chật vật tránh phải né trái, nếu không phải Chu Tước Huyền Vũ hai vị thần quân xông tới, kết cục hôm nay cũng khó tính

hết.

Chu Tước Thần Quân trước đây luôn có giao hảo tốt với ta, hôm nay giương cung bạt kiếm, sững sốt một hồi, khí thế của Hỏa Vân kiếm trong tay cũng chậm đi ít nhiều: “Thanh Loan, vì sao ngươi lại dẫn binh lên Thiên giới?”

Ta từng cùng người đứng ở bờ bên kia Thiên hà, nhìn sóng nước cuồn cuộn kể về cuộc chiến năm xưa giữa hai tộc, người trước giờ chính là một nam tử thẳng thắn khắng khái, không chấp nhận đối trá. “Thần quân lẽ nào không biết, Thanh Loan chính là nữ nhi của Tu La Vương.”

Người gật gật đầu, nét mặt trịnh trọng: “Chuyện đó Bốn tướng đương nhiên biết, chỉ là không hiểu ngươi vì sao lại dẫn binh đến đây?”

Huyền Vũ Thần Quân đã bảo hộ bên người Lăng Xương, vừa vung kiếm giao đấu với Hùng Lực-Nhạc Kha vừa không nhẫn nại hô: “Chu Tước, ngươi còn có chuyện gì với con a đầu này sao? Muốn đánh liền đánh, hay là ngươi không muốn đánh, lại muốn đầu hàng địch, gia nhập vào hàng ngũ quân Tu La?”

Chu Tước Thần Quân bị lời này của hắn chọc giận đến độ cả gương mặt đều đỏ như gan heo nhưng lại không thể phát tiết. Ta khe khẽ mỉm cười nói: “Nhẫn cầu của Chu Tước Thần Quân bị người ta khoét làm Tuyễn khách châu, không biết Chu Tước Thần Quân liệu có liều mình tìm kẻ đó?”

Huyền Vũ Thần Quân và Chu Tước Thần Quân trước giờ mặc dù ngoài mặt bất hòa, nhưng hai người đích thực là đồng khí tương chi, nhất vinh câu vinh, nhất bại câu bại. 1

Nét mặt Chu Tước Thần Quân chợt biến: “Thanh Loan, chuyện này không thể đùa được.”

1: có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia

Trong mắt người không chứa được một hạt cát, Hỏa Vân kiếm quây giữa hai luồng liệt hỏa nóng rực chém về phía ta, ta vừa tránh vừa cười nhạt: “Hôm nay tiểu tiên nhận được một lễ vật, chính là của Thiên giới Thái tử gửi xuống hạ giới, ở thế gian nghe nói là có giá trị liên thành....” Trong lòng đau đớn dữ dội, câu tiếp theo cũng nghẹn lại nơi cổ họng.

Phàm giới lưu truyền Giao nhân cả người đều là bảo vật, mỗi có thể dùng làm minh đăng, cháy mãi không tắt, còn có thể trích lệ thành châu, dệt tơ thành lụa, tất cả đều là vật có giá trị, đặc biệt đôi mắt chế thành Tuyễn khách châu, giá trị liên thành, thế gian khó tìm.

Chu Tước Thần Quân cất giọng quát: “Chẳng qua là nhận được một lễ vật, ngươi liền muốn vó ngựa già Thiên giới, Tu La Vương cũng dung túng con gái thái quá rồi a?” Trên mặt chợt nóng, Hỏa Vân kiếm suýt nữa đã sượt qua da mặt ta. Hùng Lực thấy tình thế không ổn, vội vàng quay người đến cứu.

“Thần Quân có điều không biết, lễ vật Thanh Loan nhận được chính là Tuyễn khách châu mà Thiên giới

Thái tử đã dùng đôi mắt Thái tử quá cố của Giao tộc Ly Quang tạo thành.” Ta cơ hồ nghẹn ngào khó nói, muốn đòi lại công chính công bằng nơi Thiên giới, sợ là không động tới đao kiếm cũng không được rồi.

Hỏa Vân kiếm trong tay Chu Tước Thần Quân chợt ngừng lại, ta lại nói: “Thanh Loan trước giờ xem Giao Nhân Thái tử Ly Quang như huynh trưởng...” Nét sáng rõ chợt lóe trên mặt người, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía Lăng Xương.

Đương lúc hai bên giao chiến, bất luận là ý nguyện như thế nào đi nữa, chung quy vẫn phải đánh đến thi chất thành đống, máu nhuộm thiền hà. Nếu không phải sau đó có văn quan Thiên giới đến tuyên chỉ, tộc Tu La có sĩ tốt đến báo tin thì cũng không biết trận chiến này còn đánh đến khi nào.

Truyền ký sau này của tộc Tu La có ghi, Công chúa tiên phong đi đầu, không ngại nguy hiểm, dẫn quân tấn công tướng lĩnh phe địch, đánh bại Thiên giới Thái tử.. vân vân, ngôn từ có chút hoa mỹ quá đáng, chẳng qua đổi lại một nụ cười nhạt của ta, so với sự thật có chút sai khác.

Sự thật là, Thiên giới ra lệnh cho Lăng Xương Thái tử ngừng chiến, Tu La Vương phụ thân cũng phái binh sĩ đến báo: Ly Quang dẫn theo phụ nữ và trẻ em trong tộc bí mật đi về phía bắc, được người trong tộc phát hiện, thỉnh quay về thành Tu La.

Một trận chiến chấm dứt không chút dấu vết, hai bên gấp gáp thu binh.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gặp Lại....Không Nhận Ra

Liệt Hỏa hí vang, cổng thành Tu La rộng lớn bề thế từ từ mở ra, tiếng hô vui mừng của người dân vang dội như sóng lớn trùng điệp, phụ thân từ trên thành lầu nhẹ nhàng đáp xuống, tựa như thể đại bàng sải cánh, dân chúng Tu La quỳ phục dưới chân người, thần sắc ai nấy đều giống nhau.

Ta từ trên lưng Liệt Hỏa nhảy xuống, người khẽ nở nụ cười dắt tay ta: “Tiểu công chúa của ta, chúc mừng con chiến thắng trở về!” Mọi người đều chúc tụng, tiếng hô vang trời.

Những nam tử Tu La Thiết Kỵ đi cùng ta dáng vẻ ai nấy đều hoan hỉ, luôn tai luôn miệng nói về sự tích “anh dũng” của ta ở Thiên hà, ngay đến phụ thân cũng vui mừng ra mặt, so với việc tự mình đánh thắng còn vui vẻ hơn nhiều: “Tiểu công chúa của ta chính là vương chủ kế tiếp của tộc Tu La, đương nhiên là vô cùng anh dũng... Mang rượu tới...”

Thành Tu La trước giờ nổi tiếng về nam tử dũng cảm, nữ tử mạnh mẽ mỹ mạo, mỹ túu thơm hương, giờ phút này phụ thân vừa hạ lệnh một tiếng, bốn phương tám hướng lập tức có vô số người mang rượu đến, trong lòng ta gấp rút lo cho Ly Quang, hận không thể lập tức xác thực hăn liệu có bình an vô sự, nhưng lại bị phụ thân kéo đứng lại trên đài, có binh sĩ mang hai vò rượu tới, phụ thân đưa ta một vò, người một vò, mở lớp niêm phong, ngửa đầu liền uống hết nửa vò, thấy ta còn ngây ngốc không động đậy, nhường nhường mi: “Sao Loan nhi không uống? Hôm nay con đại thắng trở về, chính là đã lập được uy tín trong thành Tu La, cùng với dân chúng vui vẻ, sao con còn chưa uống?”

Nét mặt ta khổ sở nhấp một ngụm nhỏ, mùi vị cay nồng lập tức xông lên ót, cơ hồ phun ra ngay tại chỗ, mùi vị này so với rượu trái cây ở Thiên giới hay núi Đan Huyệt hoàn toàn không giống nhau. Phụ thân tha thiết mong mỏi: “Loan nhi uống xong vò rượu này, từ nay về sau liền cùng người dân trong thành đồng sinh cộng tử!”

Một từ “Đồng sinh cộng tử” nhưng phân lượng hết sức nặng nề, đồng sinh cộng tử mà Tiên giới nói tới chính là giống như mẫu thân hồn phi phách tán, đây cũng coi là một lời tuyên thệ rất độc. Ta hơi hơi nghiêng vò rượu, thăm nghĩ, tất cả công chúa Tiên giới ai nấy đều phải tài danh, mĩ mạo hiền thực, người người dáng vẻ đa phần đều mềm mại đáng yêu, duy chỉ có phụ thân nhà ta là bắt con gái đứng trên đài cao, thô lỗ ôm một vò rượu mà uống, quả thật có chút thê lương ai oán mà hướng mắt nhìn xuống bên dưới đài, lúc này mới phát hiện thấy đám đông huyên náo trước mắt đã hoàn toàn ngừng lại, cả tộc Tu La ai nấy đều cầm một bình rượu trong tay, đang trông mong nhìn ta, như thể nếu ta không uống vò rượu này, bọn họ cũng sẽ không chịu uống.

Ta khẽ cắn môi, nhắm mắt một hơi uống sạch, khó khăn lăm mới thấy được đáy bình, Điểm tướng đài trước mặt liền giống như bị một cơn bão từ đáy biển quét qua, lắc la lắc lư. Ta vung tay, vò rượu trong tay tức thì liền “xoảng” một tiếng vỡ nát.

Bên dưới đài tiếng hoan hô như sấm dậy, mơ hồ như thể hành động ta ném vò rượu cũng thu được sự yêu mến của dân chúng khiến ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, ngẩng đầu một hơi uống cạn, chỉ nghe thấy tiếng “xoảng xoảng xoảng”, tất cả đều ném đi vò rượu trong tay... Tựa như mọi người đang đứng trên một đống đổ nát...

Phụ thân mỉm cười khẽ chỉ vào hai nam tử bên dưới đài: “Qua hôm nay, Loan nhi liền có thể tự mình tuyển chọn phò mã tâm đầu ý hợp, vừa vặn giúp con cai quản thành Tu La.” Ta nghiêng đầu nhìn, một trăng một đen, đen là Hùng Lực, trăng là Nhạc Kha, cũng không biết thằng nhãi này đã biến về hình dáng ban đầu khi nào.

Ta lảo đảo tiến lên phía trước, níu lấy vạt áo phụ thân: “Phò mã gì chứ? Con chỉ muốn hỏi một câu, phụ thân đã gặp Ly Quang?”

Phụ thân mắt hổ khẽ híp lại, đỡ lấy ta, không vui không buồn nói: “Tộc Giao nhân được Phương Trọng sắp xếp cho ở tạm phía bắc thành, đợi lễ mừng qua rồi, Loan nhi lại đi.”

Ta vẫn níu vạt áo phụ thân không buông: “Phụ thân có biết liệu đôi mắt Ly Quang vẫn bình an?”

Việc từng nhận được cặp Tuyền khách châu khiến người kinh sợ, đau lòng căm phẫn, oán giận bi thảm, khiến ta dường như có thể cảm giác được nỗi thống khổ khi Ly Quang phải hứng chịu những giày vò tàn ngược ấy.

Phụ thân vươn tay ôm ta vào trong ngực, hướng bên dưới đài cao giọng tuyên bố: “Kể từ hôm nay, Thanh Loan công chúa của tộc Tu La ta chính thức thành niên, thuận lợi thông qua khảo nghiệm kế thừa vương tộc, chỉ đợi tuyển chọn phò mã thành thân, sau này kế thừa vương vị, hi vọng quần thần thấy công chúa như thấy chính Bổn vương...”

Đầu óc ta nặng nề choáng váng, có lẽ do nghe thấy lời này của phụ thân thì quá đỗi kinh ngạc. Bên dưới đài, dân chúng thành Tu La không ngừng hoan hô, lọt vào ta khiến ta không khỏi ngạc nhiên: Ta nói sao lúc đó khi ta đề nghị cưỡi ngựa lên Thiên hà, phụ thân không những chưa từng phản đối mà còn lập tức khoác lên người ta Cửu Thiên Huyền Phượng chiến giáp, như thế sớm đã vì ta mà chuẩn bị kỹ càng. Nhận thấy trận chiến này sớm muộn gì cũng phải đánh, chẳng qua là vì để khảo nghiệm Tu La Vương kế nhiệm của thành Tu La, tư cách của bốn tiên – vị tân nhiệm công chúa này.

Phụ thân trước giờ đối với ta không hề lừa gạt cũng chẳng hề giấu diếm, hôm nay không ngờ cũng giấu ta mà hành sự... Ta từ trong ngực người vùng ra, người giữ chặt tay ta, có vài phần thương tiếc, dè dặt cười nói: “Loan nhi đừng buồn! Trong thành Tu La xưa nay vẫn hành sự như vậy, các đời Tu La Vương đều có

trọng trách này, chỉ có chiến công cùng tửu lượng mới có thể phục chúng. Phụ thân chỉ có một nữ nhi là con, bên cạnh có Hùng Lực và Nhạc tiểu tử bảo hộ, U Minh Thiết Kỵ lại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, không thể xuất binh, phụ thân đương nhiên tin tưởng con có thể khải hoàn trở về...”

Một hảo hán cao to chín thước khí độ ngang tàng ở trước mặt ta lại cúi người nhỏ giọng, quả thực khiến ta vừa giận vừa buồn cười, níu chặt vạt áo của người ra sức vò vò, mắt thấy trên đó đã có nếp nhăn không hề chỉnh mới buông tha, thấp giọng trách: “Phụ thân nói gì vậy? Trong thành Tu La có phụ thân trấn giữ là đủ rồi!” Tứ chi mệt mỏi vô lực, dụi đầu vào trong ngực phụ thân, thấp giọng dọa dẫm: “Phụ thân còn không cho Loan nhi gặp Ly Quang, đừng trách Loan nhi ở trên đài say bí tỉ...”

Cánh tay phụ thân ôm lấy ta nhất thời cứng đờ, lúc này mới bất đắc dĩ trả lời: “Thật là hết cách với con.”

Một đội quân áo giáp nặng nề, mười người một tổ, bên người còn có Hùng Lực và Nhạc Kha bảo vệ, Phương Trọng theo hầu, đoàn người từ Điểm tướng đài xuất phát, sau một canh giờ mới đến được phía bắc thành Tu La.

Giao nhân trước giờ thích mặc Giao tiêu sa màu trắng, trong đám nam nữ Tu La trước giờ luôn thuần một màu đen tuyền thì trở nên cực kỳ bắt mắt. Nhớ tới trận chiến Đông Hải diệt Giao, khiến mấy người Giao nhân này sợ hãi như chó nhà có tang, trông thấy đội quân giáp kỵ đi tới, trên mặt không tránh khỏi hiện lên nét hoảng sợ, hoàn toàn khác với vẻ thong dong thân thiện của nam nữ trong thành Tu La.

Nếu không phải Phương Trọng tiến lên cất tiếng gọi, mấy người Giao nhân ở đó liền muốn nhấc chân bỏ chạy. Trong đó có một Giao nương vô cùng mỹ mạo sau khi cẩn thận quan sát, vội vội vàng tiến lên hành đại lễ với Phương Trọng: “Phương Trọng nữ quan đến không biết có việc gì phân phó? Ta được Tu La Vương thu lưu, vạn phần cảm kích...”

Phương Trọng đại thể cũng giống như ta, chưa từng bị người trọng vọng cảm tạ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lúng túng, đưa tay kéo ta từ trên Liệt Hỏa xuống: “Công chúa nhà ta mới từ chiến trường khải hoàn trở về, nghe nói Giao nhân Thái tử... bị thương, vội vàng đến thăm.”

Ánh mắt Giao nương ấy lướt nhanh trên mặt ta, hàm chứa ý tứ lấy lòng không mấy rõ: “Tham kiến Công chúa điện hạ!”

Lòng ta như lửa đốt, mặc dù đầu óc chuối choáng, cảm giác say vẫn còn chưa tan nhưng nào có nhàn rỗi mà nghe nàng dong dài, xua tay vội nói: “Cảm phiền Giao nương dẫn ta đi gặp Ly Quang.”

Nhạc Kha bước lên, len lén chạm vào lòng bàn tay ta, Giao nương đó ánh mắt sáng ngời, liên tục gật đầu: “Nô tỳ dẫn công chúa đi.”

Đọc theo khu dân cư quanh co phức tạp của phía bắc thành, Giao nương mỹ mạo hết rẽ lại quẹo, dẫn

đoàn người chúng ta đến một trạch viện có chút u tĩnh, cách một bức tường cao, có thể nhìn thấy một cái cây bên trong viện hoa lá nở rộ, rực rỡ như mây ngũ sắc.

Giao nương nâng tay khẽ gõ: “Bái Trạch, Bái Trạch, Tu La công chúa đến thăm Điện hạ, thỉnh thông báo.”

Không lâu sau, cửa lớn ken két một tiếng mở ra, một Giao nhân thiếu cánh tay trái mặt không chút biểu cảm hơi hơi khom người, đi trước dẫn đường, hướng bên trong viện mà đi.

Xuyên qua bức tường nơi cổng vào, dưới tàng cây nở đầy hoa bên trong viện, một nam tử thanh nhã đang đứng quay lưng về phía ta, Giao tiêu sa bạch sắc phất phơ theo gió, lòng bàn tay ta bỗng dừng đỗ mồ hôi, rất sợ khi hắn quay người lại, đôi mắt chính là hai hốc mắt đầy máu, giống như ta đã vô số lần nhìn thấy mỗi khi nhắm mắt lại, khiến Bốn tiên run sợ đau đớn.

Ta nắm chặt tay Nhạc Kha, cơ hồ run rẩy nhẹ giọng nói: “Ly Quang... Ly Quang...” Thanh âm nhu hòa mềm mại, thực không giống với giọng nói trước giờ của Bốn tiên, rất sợ sẽ quay rầy đến bóng người dưới tàng cây trong đình viện.

Thân ảnh bạch y đó từ từ quay lại, ta căn chặt môi dưới của mình, gương mặt này sao lại... Trên mặt lồi lõm gồ ghề, còn thoa một lớp bột thuốc màu trắng, cực kỳ thê thảm khiến người không nỡ nhìn. Thế nhưng trên gương mặt gần như không mấy hoàn chỉnh đó, vẫn là đôi đồng tử màu xanh lam như đầm nước tinh khiết trong vắt, thâm sâu vô cùng, rơi vào liền khiến người đắm chìm trong ánh nhìn ôn nhu ấm áp ấy.

Bốn tiên mừng rỡ hé lèn một tiếng, cũng chẳng để ý đến lễ nghĩa, đột ngột vùng khỏi tay Nhạc Kha, chạy đến ôm chặt cánh tay Ly Quang, quan sát hắn từ đầu đến chân, thấy hắn ngoại trừ vết thương trên mặt thì những nơi khác cũng không hề bị thương tích, đặc biệt là đôi mắt, nào có nửa phần kinh sợ oán giận? Không khỏi mừng rỡ đến rơi lệ: “Ly Quang... Mắt của ngươi... Mắt của ngươi...”

Nhạc Kha cũng nhanh chóng chạy lên hai bước, vui mừng dạt dào trên dưới đánh giá Ly Quang: “Cũng không biết tên hồn trưởng Lăng Xương đó lấy nhẫn cầu của ai, thế nhưng dám mạo nhận là ngươi...”

Người bị chúng ta nhiệt tình vây lấy như vậy biểu tình hiện lên vẻ kinh ngạc bất an, toàn thân cứng đờ, muốn giăng khỏi cánh tay ta đang đặt trên ngực hắn: “Vị cô nương này, xin hãy tự trọng.”

“Phì!”

Bốn tiên với Ly Quang quen biết nhau mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên nghe thấy lời lẽ xa cách như vậy từ miệng hắn, hoàn toàn giống mấy tên thư sinh cổ hủ nơi phàm gian, bị một nữ tử xa lạ quấn lấy, chỉ thiếu điều hétoáng lên xin cứu mạng.

Nhạc Kha cũng cười đến độ ngã lăn ra, đập vai Ly Quang một cái: “Được rồi được rồi, mấy vết thương trên mặt ngươi, qua ít ngày nữa tìm một đại phu y thuật cao tay trong thành Tu La thì hoàn toàn có thể trị

lành mĩ vết sẹo này, không cần phải cầu gắt trước mặt hai người chúng ta, cũng không phải mới biết nhau ngày một ngày hai.”

Cửu biệt trùng phùng, kiếp hậu dư sinh¹, trong lòng Bổn tiên vui sướng không nói nên lời, lại bị dáng vẻ này của hắn chọc cười, liền dán hết nửa người về phía trước, ôm chặt cánh tay hắn lắc lắc hai cái: “Đây có lẽ là đổi tính rồi. Trước đây chúng ta ngao du khắp nơi, ngươi với ta ngủ chung một giường cũng là chuyện bình thường, hôm nay sao lại cứ ngượng ngùng như vậy? Chẳng qua là một lớp da trên mặt, trong thành Tu La có rất nhiều y tiên y thuật cao minh, đảm bảo sẽ trả lại ngươi gương mặt như xưa.”

1: Lâu ngày gặp lại, sau đại nạn vẫn có thể sống sót

Nơi khuỷu tay chợt lỏng, Ly Quang đã gắng sức tránh khỏi sự cái níu tay, nghiêm nét mặt, trịnh trọng nói: “Cô nương xin hãy tự trọng!”

Đầu Bổn tiên như bị một cái chày nặng nề giáng xuống, lập tức ong ong.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Bèo Trôi Khó Dừng

Bốn năm sống cả vạn năm, vốn vẹn chỉ tương giao với ba người, một là Quốc chủ hiện tại của Thanh Khâu, nghe Phương Trọng nói thì hiện giờ vẫn còn đang ở trong cung an nhàn nằm ngủ. Một là kẻ trước giờ mắc chứng hay quên, hiện nay đã có dấu hiệu bình thường là Nhạc Kha, người còn lại chính là Giao nhân thái tử Ly Quang.

Nhưng hiện giờ, hăn hoàn toàn mù mịt về ta và Nhạc Kha, ánh mắt xa lạ bỡ ngỡ, quả thật khiến cho trái tim đầy nhiệt huyết trong ta bỗng chốc lạnh lẽo.

Giao nương ấy nước mắt rưng rưng giải thích cho chúng ta: “Ngày đó Thiên giới diệt tộc, nghe nói Thái tử điện hạ từ trên cao rơi xuống Đông Hải, đầu va phải đá ngầm, hôn mê bất tỉnh. Những người trong tộc đang ẩn nấp dưới nước liền cứu Thái tử điện hạ đưa về thành San Hô. Thiên giới U Minh Thiết Kỵ càn quét vào thành, may mà Vương hậu đã dẫn những người còn lại trong tộc trốn vào một mật đạo bên dưới thành San Hô nên mới bảo toàn được tính mệnh của phụ nữ và trẻ em trong tộc. Nhưng Thái tử điện hạ lại bị thương nặng, điều dưỡng suốt mấy ngày nay mới khai lâm được một chút.”

Mặc dù lòng ta đầy bất mãn vì Ly Quang đã quên bốn năm sạch sẽ, nhưng sau trận đại chiến vẫn có thể thấy hăn bình an, âu cũng đã là một tin vui to lớn rồi, lẽ nào còn có thể truy cứu đầu đuôi ngọn ngành. Lại kéo tay áo hăn quan sát từ đầu đến chân, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Phương Trọng, liệu có thể thử nói với phụ thân cho một y tiên trong cung đến đây xem vết thương của Ly Quang không, cũng không biết có nghiêm trọng không nữa?” Nói rồi đột ngột ngồi xuống một chiếc ghế đá bên trong viện, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng không di chuyển một bước nào nữa.

Chưa nói đến trận đại chiến ở Thiên hà, một đường bôn ba, ngựa không dừng vó, nội chuyện mỹ túu trong thành Tu La trước đến giờ vẫn nổi danh ngầm rất chậm, dây dưa một hồi, bốn năm cuối cùng đã có chút không chịu nổi.

Phương Trọng lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc nhỏ rất tinh xảo, đổ từ trong đó ra một viên thuốc màu mật ong: “Vương Thượng sớm đã biết công chúa khi quay về nhất định sẽ có mong muốn này nên sớm đã cho y tiên trong cung đến khám chẩn cho Ly Quang công tử. Mới vừa rồi người còn ngàn cẩn vạn dặn, muốn khi công chúa ngầm rượu thì uống viên thuốc giải rượu này, nếu không trong hai ngày này sợ là đau đầu vô cùng.”

Ta nhận lấy viên thuốc, chỉ cảm thấy hương thơm nước mũi, lại níu tay áo Ly Quang lắc lắc: “Ly Quang, ta váng đầu lăm, liệu có thể cho ta ở trên giường người nằm nghỉ một chút?”

Đôi mắt màu lam của người ấy trầm lặng dịu dàng, mặc dù gương mặt bị hủy nhưng ý cười trong mắt vẫn như xưa, suýt chút nữa khiến ta cho rằng hắn vẫn chưa từng quên mất quá khứ: “Nếu công chúa điện hạ không chê, xin mời theo Ly Quang.”

Nhạc Kha kéo dài giọng hô: “Ly Quang - -” Sau lưng đã có một cánh tay đưa tới, ta tựa vào cánh tay ấy đứng dậy, yếu ớt dựa vào, thế nhưng lại cảm nhận được một mùi hương khác với mùi hoa thạch quỳnh luôn nhàn nhạt trên người Nhạc Kha, đây là một mùi hương tựa như hoa cỏ trong rừng, thoảng ngang đầu, chiếc cầm cương nghị của Hùng Lực đã ở ngay trước mắt, khiến ta sợ đến nhảy dựng, dưới chân chợt mềm nhũn, suýt thì vấp ngã.

Ta tưởng mới vừa rồi nhất định là Nhạc Kha, không ngờ lại chính là Hùng Lực. Nhưng nam tử hiện giờ đang ôm ta da thịt cũng cứng ngắc, hắn đại khái cũng không cho rằng ta sẽ bị hắn dọa đến nhũn chân, trên mặt rõ ràng hiện lên nét lúng túng, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Bỗn tiên trước đến giờ phóng khoáng rộng lượng, mấy chuyện nhỏ nhặt cũng chẳng truy cứu chấp nhặt làm gì, Hùng Lực lại chính là một nam nhân tốt trong tộc Tu La, lý nào lại vì một chuyện cỏn con mà khiến hắn bối rối? Nghĩ thông chuyện này, ta đã thả lỏng người, dựa nửa thân mình vào cánh tay hắn: “Làm phiền rồi!”. Bước lên một bước, cùng hắn đi theo hướng Ly Quang.

Ly Quang ở phía trước bước được chừng năm sáu bước chợt lảo đảo, bước bộ dừng lại, quả thật khiến bỗn tiên bỗng chốc buồn cười: “Ly Quang, lẽ nào ngươi cũng uống nhiều rượu rồi? Thế nhưng ngay cả đi đường cũng suýt vấp ngã.”

“Công chúa nói đùa rồi!” Ngữ điệu ấy mặc dù vẫn nhẹ nhàng ấm áp như xưa, nhưng ngẫm kỹ có thể cảm nhận được có vài phần tang thương.

Bỗn tiên đương lúc chuersh choáng, nào có tâm trạng nghĩ nhiều như vậy. Nhưng trêu chọc hắn một chút để rồi nhận được câu hồi đáp nghiêm túc như vậy, quả thật có chút ngượng ngùng, quay đầu tìm Nhạc Kha, xuyên qua khuỷu tay Hùng Lực, lại thấy hắn vẫn đứng trước nơi ghế đá bàn đá ta vừa ngồi, đang xấu hổ thu tay về, sắc mặt tái mét.

Con rồng ngốc này tính tình cũng nhỏ nhen quá rồi. Trước đây hắn hay quên, Ly Quang cũng chưa từng đối với hắn có ý oán giận gì, hiện giờ Ly Quang chẳng qua là quên một chút, hắn đã bày ra gương mặt thối hoắc như vậy, quả thật không mấy đẹp đẽ.

Ta tức giận bất bình, uất ức giùm Ly Quang. Thời gian ước chừng bất quá nửa chung trà, xuyên qua đình viện hành lang, cuối cùng đến một nơi cực kỳ yên tĩnh vắng vẻ, trong viện chỉ có hoa cỏ, dưới bóng cây đặt một chiếc ghế tựa, trông có vẻ cực kỳ thoải mái, bỗn tiên suýt nữa liền quay người nằm trên chiếc ghế tựa đó.

May mà Hùng Lực nửa dù nửa ôm, cuối cùng đỡ bỗn tiên vào trong phòng Ly Quang. Nhưng thấy trong

phòng yên ắng lạnh lẽo, hoàn toàn không có đồ vật cá nhân nào, như thể người ở trong căn phòng này, xoay người liền có thể rời đi, cũng không cần phải thu gọn hành trang gì.

Cũng không biết là vì rượu say chuểnh choáng hay vì nguyên do nào khác, ta bỗng nhiên cảm thấy chua xót, thiếu chút nữa thì lệ nóng hoen mi. Giao nhân Đông Hải qua bao thế hệ đều sống trong thành San Hô, Giao tộc trước giờ cũng giàu có, Ly Quang ngày thường lại khí độ phi phàm, phong thái nổi bật, mặc dù không cao quý như Thiên giới Thái tử nhưng ở Đông Hải cũng tôn quý vinh sủng, ngay cả Bích Dao con gái nhỏ của Đông Hải Long Vương cũng đối với hắn ý nặng tình thâm, khó mà quên được. Hiện giờ lại lưu lạc đến tình cảnh này, Vương thành bị tàn phá, hoảng hốt chạy trốn, ngay đến dung mạo cũng bị hủy hoại.

Nhưng trải qua chuyện này, hắn dường như vẫn là một công tử tao nhã ôn hòa như xưa, ngay đến gian mày cũng chưa từng có một tia tức giận, dịu dàng nói: “Nếu công chúa không chê, xin hãy ở đây nghỉ ngơi? Ta cáo lui trước.” Trong lúc ngắn ngủi, tựa hồ như lần đầu gặp gỡ, hắn đứng ở đầu bên kia dãy san hô, tiếng nói trong như ngọc, diện mạo tuấn tú, nụ cười như gió xuân, khiến người quên đi những dung tục tầm thường, là một gương mặt tươi cười đầy nét tự do và rộng lượng.

Ta vừa gục xuống trên giường hắn, người trong phòng đã lục tục lui ra, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, mơ hồ như thể có người ở bên tai ta khe khẽ thở dài, trên mặt có ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng vuốt ve. Rượu vào nóng nực, cảm giác mát lạnh dễ chịu đó khiến ta ngâm nhẹ, trong cơn mộng mị cũng sát lại gần nơi mang đến cảm giác thoái mái đó...

Lúc tỉnh rượu, mặt trời đã ngả về tây, phụ thân phái cung thị đến cửa bẩm báo, đêm nay trong cung mở yến tiệc chúc mừng, là chủ soái không thể không tham gia. Ta vội vàng đến cáo từ Ly Quang, cũng nói hắn đến Tu La cung, thấy nét mặt hắn hiện lên vẻ ngượng ngùng thì bỗng chợt nhớ, có thể hắn đối với dung mạo của bản thân mình có chút cố kỵ nên cũng không miễn cưỡng nữa, lúc gần lên xe, còn níu tay hắn tạm biệt: “Ngươi ở đây dưỡng thương cho tốt, qua hai ngày nữa ta sẽ cố gắng tranh thủ thời gian đến gặp ngươi.”

Trên mặt hắn hoàn toàn là vẻ hững hờ, mang theo ý cười khách khí xa lạ: “Công chúa công vụ bộn bề, nếu có việc, không cần phải bận tâm đến Ly Quang. Ly Quang ở đây làm phiền, trong lòng vốn đã không yên, há còn có thể để công chúa phải nhọc lòng thêm nữa.”

Lúc đi một bầu nhiệt huyết, lúc về lòng đầy đau thương. Đầu tiên với Ly Quang trước giờ tự do thoái mái không câu nệ đã quen, cũng chưa từng gặp qua dáng vẻ hắn khách khí xa lạ thế này, nhất thời trầm mặc quay trở lại trong xe, mặc cho cung thị đánh xe rời đi.

Nơi cửa cung, thị vệ thấy xa liễn của công chúa, lập tức quỳ xuống hô vang: “Thuộc hạ chúc mừng công chúa khai hoàn trở về!” Ta đã biết chuyện này nằm trong sự sắp xếp của phụ thân, thêm nữa trận đại chiến cũng chưa thật sự phân thắng bại, tiếng chúc mừng này nghe tới tai ít nhiều có chút khó chịu, cũng chỉ tùy ý phất phất tay.

Trong điện Bích Hoàng, trước mặt phụ thân bày một chiếc váy lụa đỏ rực, cùng với trân châu sáng bóng

được đựng trong hộp, trâm cài bằng vàng xếp ngay ngắn trên đầu giường. Ta vừa vào cửa liền có một thân hình mềm mại lao vào trong ngực, ở trong ngực ta cọ cọ, rên lên ư ử cực kỳ ủy khuất. Ta nhẹ nhàng sờ sờ trên cái đầu nhỏ của nó một lúc, ngạc nhiên nói: “Cửu Ly, đệ không phải đã sớm biến thành hình người, sao bây giờ vẫn còn là dáng vẻ của một tiểu thú vậy?”

Cửu Ly ủy khuất rên lên, bị phụ thân lướm một cái, ở trong ngực ta run rẩy, cuối cùng thành thành thật thật nǎm rạp xuống. Phụ thân hết sức vui vẻ ngoắc tay: “Loan nhi mau qua đây, phụ thân bảo người may lẽ phục cho con, qua xem thử có chỗ nào không vừa ý không?”

Ta ôm Cửu Ly bước qua, thò đầu nhìn những thứ trên chiếc giường lớn của phụ thân, nhưng thấy hoa phục kim tuyến đỏ rực như lửa, quả thực chói mắt. Bốn tiên nhìn thấy màu sắc chói lọi như vậy, không nhịn được cười nói: “Phụ thân đây là thay nữ nhi may giá y sao? Sao lại rực rỡ như vậy?”

Phụ thân trừng mắt nhìn Cửu Ly một cái: “Còn không ngoan ngoãn ngồi lên ghế?” Lại chỉ vào bộ hoa phục màu đỏ nói: “Lông vũ Loan nhi màu sắc đơn nhạt, trước đến giờ vẫn là thanh y tố sam. Nhưng tộc Tu La ta coi trọng màu sắc rực rỡ, màu đỏ tôn quý, tính cách nữ nhi tộc Tu La trước nay lại như liệt hỏa, đều thích mặc váy màu đỏ. Huống chi là công chúa khải hoàn trở về, đương nhiên phải mặc lễ phục màu đỏ rồi.”

Người còn chưa dứt lời, Cửu Ly đã từ trong ngực ta ngoan ngoãn bò ra, nhảy lên chiếc ghế trong điện, ngoan ngoãn nǎm xuống, chỉ dùng đôi mắt như hồng bảo thạch đáng thương nhìn ta.

Ta không nhịn được bật cười, nào giờ có khi nào thấy qua dáng vẻ ủy khuất thế này của nó đâu? Ngay lúc sống nhờ ở đậu trong phủ Nguyệt Lão, nó cũng dám chiếm tiện nghi, không ít lần đem tơ hồng của Nguyệt Lão lôi ra làm rối thành một nùi, hại Nguyệt Lão phải tốn không ít công sức. Ta cầm viên trân châu nhẵn bóng trong chiếc hộp trên bàn lên ngắm nghía, thờ ơ hỏi: “Cửu Ly sao vậy hả? Sao lại nghe lời phụ thân như vậy?”

Phụ thân nghiêm mặt nói: “Loan nhi lẽ nào không biết, con thú nhỏ này chính là con đực?”

Ta đặt chiếc hộp trong tay xuống, cười nói: “Con thú nhỏ này Loan nhi nuôi cũng đã mấy trăm năm, không phải một ngày một giờ, đương nhiên biết nó chính là con đực.”

Trong mắt phụ thân là nét đau thương nặng nề: “Chuyện này đều trách người làm cha là ta! Nếu không phải mẫu thân con mất sớm, sao có thể cho phép Loan nhi làm xăng như vậy? Tiên giới mặc dù không câu nệ lẽ pháp, nhưng nam nữ đại phòng¹ vẫn phải giữ.”

1 Nam nữ phải biết giữ khoảng cách

Bốn tiên hôm nay thật sự là không cách nào tưởng tượng nổi, thế nhưng từ miệng một người mà hai câu đạo lý cũng không thể nói nghe được từ “Nam nữ đại phòng”, không khỏi cẩn thận tỉ mỉ quan sát nét mặt

người.

Phụ thân bị ánh mắt dò xét của ta nhìn chăm chú, nhất thời tay chân lúng túng như thể không biết phải để chỗ nào, ánh mắt lấp lóe, đột ngột chỉ vào Cửu Ly đang ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế quát: “Quốc chủ mặc dù là giống đực, nhưng nếu muốn ở trong cung bầu bạn với Loan nhi, từ nay về sau phải tuân thủ điều kiện này, một là không được nằm trong ngực Loan nhi, hai là không được ngủ trên giường của Loan nhi, cũng không được ý mình là một con thú nhỏ, đối với Loan nhi tùy ý động tay động chân.”

Tính tình Cửu Ly chính là ăn mềm không ăn cứng, ta vốn cho rằng, sau khi phụ thân đưa ra mấy điều kiện này, nó hoặc là sẽ quay về Thanh Khâu, hoặc là giả câm giả điếc, chuyện ta ta làm. Nào ngờ phụ thân còn chưa dứt lời, nó đã vội vàng không ngừng gật đầu, trong mắt toàn bộ là vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Phụ thân ho hai tiếng: “Từ nay về sau chuyện này cứ định như vậy đi. Sau này Nhạc Kha và Hùng Lực cũng không thể tùy ý vào điện. Có việc có thể đến Thất Diệp Đường bẩm báo.”

Ta ngây ngôc nhìn phụ thân, không rõ người cha từ trước đến nay thông tình đạt lý, coi lễ giáo như cỏ rác sao lại đột nhiên chú trọng ba cái tiểu tiết như vậy.

Phụ thân nở nụ cười hiền hòa: “Loan nhi với phụ thân gặp lại cũng chỉ mới được vài ngày, phụ thân đương nhiên không thể nào lại nhanh chóng đem Loan nhi gả ra ngoài. Chuyện chọn phò mã ấy hả, tốt nhất cứ từ từ mà chọn, chọn một hai vạn năm cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Ta chợt nhớ ra, Phương Trọng từng nói, trước đây Nhạc Kha quấn lấy mẫu thân, không ít lần chọc giận phụ thân, liền hiểu ra chuyện này không những nhắm vào Cửu Ly mà còn nhắm vào Nhạc Kha a? Trong lòng âm thầm bất cười, nhưng chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Loan nhi nhất định sẽ không sớm lấy chồng, đương nhiên sẽ ở trong Tư Hoàng điện bầu bạn với phụ thân thật nhiều.”

Phụ thân lúc này mới tràn đầy mẫn nguyện, gọi Phương Trọng vào hầu ta thay xiêm y.

Minh châu cài tóc, hoa phục rực rỡ, trang điểm nhẹ nhàng. Nữ tử trong gương đôi mắt như nước, gò má ửng hồng sáng bóng, theo như bốn tiên thấy, có vài phần xa lạ. Phương Trọng ở bên cạnh vừa cười vừa lau nước mắt nói: “Công chúa trang điểm thế này, quả thật giống Vương phi đến sáu bảy phần. Nếu Vương nhìn thấy, sợ là trong lòng sẽ vừa đau xót vừa vui mừng. Từ khi công chúa lên Thiên giới chinh chiến, Vương liền ngồi buồn bã trong điện, mắt cũng chưa từng khép lại, lo lắng không thôi, phá vỡ luật lệ trong tộc, Tân Vương khảo thí, phụ mẫu nhất định không thể ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng cũng không ngăn cản được Vương.”

Trong lòng ta xúc động, lúc đó chỉ cảm thấy kỳ lạ, phụ thân đồng ý cho ta xuất chinh báo thù cho Ly Quang cũng được đi, căn cứ vào thái độ thương chiêu người đối với ta, thế nhưng lại chưa từng tự mình bảo hộ, đích thực rất lạ. Chỉ là lúc đó lòng đầy bi phẫn, cũng chưa từng cẩn thận suy ngẫm.

Phương Trọng lau khô nước mắt trên mặt, lại oán trách nói: “Công chúa cũng thật là! Vương ở trên thành dài cổ mong ngóng, chỉ trong công chúa sớm ngày trở về, nhưng công chúa một khắc cũng không chịu ở bên cạnh Vương nhiều một chút, mới về liền chạy đi thăm Thái tử Giao tộc, còn ở chỗ y nghỉ lại nữa. Chuyện này cũng tốt, Nhạc Tiểu tử trước đây quần lấp Vương phi, Vương thù mới hận cũ, sợ là sẽ không chịu cho đám tiểu tử cầu thân này gần gũi với công chúa rồi. Ngay đến Thanh Khâu Quốc chủ cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị thi pháp, biến về nguyên thân, nói cũng không thể nói, chỉ có đôi xích đồng lưu chuyển, nhìn thấy cực kỳ đáng thương.”

Ta nhớ tới đáng vẻ ủy khuất của Cửu Ly, trong lòng hoảng hốt. Thì ra phụ thân thấy ta không về nhà mà lại chạy tới chỗ Ly Quang, trong lòng buồn bực, lại bị Cửu Ly gợi lên chuyện cũ, sợ là lại nhớ tới chuyện năm đó Nhạc Kha quần lấp mẫu thân, đem oán khí này phát tán lên người Cửu Ly, cho nên mới có lệnh cấm kỳ lạ này.

Ta đập bàn cười hờ hờ: “Phụ thân cũng đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn tính toán với đám tiểu bối như vậy, cũng không sợ bị chê cười!”

Phương Trọng vừa cầm chiếc lược bằng sừng tê giác chải tóc cho ta, vừa càm rà càm ràm: “Có chỗ nào đáng cười chứ? Công chúa tuổi trẻ, chưa từng thấy Vương thượng và Vương phi năm đó tình nồng ý mật thế nào. Như vậy mới xua được không ít nữ tử. Nếu không phải năm đó Vương phi thương yêu Nhạc tiểu tử, Vương thượng sớm đã đem Nhạc tiểu tử vứt ra khỏi núi Tu Di rồi. Chính vì chuyện này, Nhạc tiểu tử còn bị ném vào trong Thiết kỵ bộ ba ngày hai đêm, đánh nhau với đám hán tử trong quân.”

Chả trách lúc Nhạc Kha mới vào thành, hộ quân giữ thành đã thân thiết với hắn như vậy, trận tỷ thí sau đó ở thao trường Tu La, đánh nhau hăng hái, sau chuyện đó cũng không thấy người nào có vẻ bức dọc, ngược lại giống như hài lòng mãn nguyện, ai nấy đều vui mừng hớn hở.

Phương Trọng giúp ta chải tóc ra sau đầu, đang tỉ mỉ xem xét coi còn chỗ nào không thỏa đáng thì đã nghe thấy cửa điện có tiếng gõ nhẹ: “Công chúa, yến tiệc còn một canh giờ nữa sẽ bắt đầu, Tu La Vương sợ công chúa điện hạ đói bụng, sai nô tỳ bưng một ít điểm tâm đến.”

Trong thành Tu La, ai cũng xem phụ thân như thần, mở miệng khép miệng đều là Vương thượng, hiện giờ bỗng nhiên xuất hiện cách xưng hô như vậy, kỳ thật khiến ta ngạc nhiên không thôi: “Ở ngoài cửa lẽ nào không phải là người tộc Tu La ta? Xưng hô phụ thân sao lại lạ như vậy?”

Phương Trọng hé miệng nở nụ cười, hướng ra ngoài nói: “Vào đi.” Lại kéo ta đứng dậy: “Công chúa nhìn thử không phải sẽ biết sao?”

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhẹ, ta chậm rãi xoay người, chỉ nghe thấy một tiếng xoảng, giọng nói kích động vọng đến bên tai: “Công chúa...” Một bóng dáng đơn bạc xông đến, nắm lấy tay ta, chặt đến nỗi khớp xương ta đau nhức.

Ta chăm chú nhìn, thì ra là Hồng Oanh, thị nữ thiếp thân trước đây của mẫu thân, lúc này hai mắt đẫm lệ, đau thương vô cùng, nắm chặt tay ta không ngừng run rẩy, một câu cũng không nói được.

Phương Trọng liền vội vàng bước lên muôn kéo nàng ra: “Hồng Oanh, Hồng Oanh, cô thử nhìn kỹ xem đây là ai? Bệnh mấy ngày, bệnh đến hồn hồn luôn rồi. Đây không phải Vương phi, cô nhận sai rồi!”

Hồng Oanh giống như bị lời này của nàng thức tỉnh, hoảng hốt cẩn thận nhìn kỹ, cuối cùng “Oa” một tiếng nắc lên: “Nô tỳ mấy ngày nay đêm đêm mơ gặp công chúa, ngay đến ban ngày nằm mơ cũng có thể nhìn thấy công chúa...” Ngữ điệu chuyển thấp, cực kỳ mệt mỏi thấp giọng khóc: “Công chúa sao lại không dẫn Hồng Oanh đi?”

Trong lòng ta cũng trở nên ảm đạm, công chúa trong mắt nàng đương nhiên là mẫu thân, không phải ta. Nói ra thì, ta bất quá ở trong Côn Lôn kính may mắn gặp được mẫu thân một lần, đây cũng coi là ân huệ lớn lao rồi.

Phương Trọng dắt tay nàng, cũng nước mắt vòng quanh, vừa cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng vừa an ủi: “Vương phi người đã mất, sao có thể nói quay về liền quay về? May mắn này ở trong Tư Hoàng điện không được nói nữa, nếu để Vương thượng nghe được, không biết trong lòng sẽ đau khổ thế nào? Vương phi đêm đêm đều xuất hiện trong giấc mộng của cô, có lẽ là để cô thay người chăm sóc tiểu công chúa.”

Hồng Oanh ngừng khóc, ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn, lại liên tục gật đầu: “Phương nữ quan nói đúng, công chúa nhất định là có di nguyện này. Trước đây người cũng khen ta cực kỳ biết cách chăm sóc người khác, nhất định là muốn đem tiểu công chúa phó thác cho ta.” Nói rồi chạy về phía ta: “Từ nay về sau, Hồng Oanh sẽ chết bảo hộ, nhất định không quên phó thác của công chúa!”

Ta thấy nàng tinh thần hoảng loạn, nhưng lại run rẩy quỳ xuống, từ đầu đến cuối nét mặt tiêu tụt hốc hác, không nhịn được liền vội vàng dùi nàng đứng dậy: “Hồng Oanh, mau mau, không cần phải như vậy! Trước đây nghe nói mẫu thân đối xử với cô rất tốt, lúc ta còn ở núi Đan Huyệt cũng được cô âm thầm che chở, trong lòng rất cảm kích. Ta thấy cô bệnh thân thể còn chưa lành, chi bằng trước quay về nghỉ ngơi, sớm dưỡng thân thể cho khỏe, nếu cô muốn thì hãy ở cạnh ta, những lúc rỗi rãi bạn trò chuyện với ta, trải qua những ngày tháng thật tốt.”

Nàng thấp giọng vâng một tiếng, dáng vẻ muốn nói lại thôi, vành mắt đỏ ửng cáo lui.

Trong thành Tu La trước giờ vẫn luôn ồn ào huyên náo, nam tử Tu La uống rượu suốt đêm, hàng đêm tỷ thí tu vi. Hôm nay lại có chút khác với ngày thường, trong cung trước nay vẫn luôn vắng vẻ yên tĩnh, minh châu lấp lánh, chúng thần tử ai nấy đều dẫn theo con trai, con gái nhà mình đến, ngay cả Hùng Lực cũng nối gót phụ thân, cùng với muội muội nhỏ tuổi của hắn tuân theo quy củ.

Trong Phi Loan Điện, minh châu chiếu rọi, phụ thân nắm tay ta từng bước từng bước tiến lên ngọc tọa, hướng bên dưới điện nhìn xuống, biểu tình trên mặt chư thần không giống nhau, mọi người trong điện bái

phóng xong liền nhanh chóng trở về chỗ ngồi. Có nữ tử mỹ mạo kiều diễm tiến lên dâng một điệu múa, sóng mắt lúng liếng lưu chuyển trên người phụ thân, váy dài trên người lay động, như hoa thủy tiên một mình hé nở, hương thơm thoang thoảng gần xa.

Phụ thân lại nâng nửa ly rượu đưa qua: “Hôm nay yến ẩm, sao lại có thể không uống chứ?” Lúc ở Điểm Tướng Đài ta đã uống không ít, nếu không phải ở chỗ Ly Quang nghỉ ngơi được một lúc, e rằng hiện giờ vẫn còn say, lý nào còn dám uống rượu nữa? Vội vã lắc lắc đầu, nhìn xuống dưới đài, nhưng lại thấy Nhạc Kha và Hùng Lực đang ghé tai thì thầm, cũng không biết nói chuyện gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc trộm ta một cái.

Bỗn tiên còn nhớ lúc ở chỗ Ly Quang, Nhạc Kha mặt mày đen lại, bây giờ lại thấy da thịt trắng trẻo sạch sẽ, ánh mắt mang chút ý cười, vô duyên vô cớ có chút cảm giác không tốt.

Một điệu vũ kết thúc, vũ nương đó ánh mắt chăm chú nhìn phụ thân, thấy người cũng không ý định giữ mình lại mới nhanh chóng xuống đài, ta thấy nàng ngồi vào vị trí còn trống thứ tư hàng bên trái đã được bố trí sẵn, bên cạnh là một nam tử Tu La tuổi trung niên, chính là Thôi Phục thúc thúc mà phụ thân trước giờ vẫn luôn coi trọng, nghiêng người nhẹ giọng an ủi vũ nương đó, ta mới như vừa chợt tỉnh mộng, biết được nàng ấy không phải là vũ nương mà chính là con gái của một vị trọng thần Tu La. Chỉ là nàng trang điểm lòe loẹt như vậy, lại còn dán mắt vào phụ thân, lẽ nào muốn làm mẹ kế của ta?

Bỗn tiên cho rằng, nữ nhân này tâm cơ trùng trùng, nghĩ ra phương pháp như vậy, đích thực không tốt cho lão. Vì vậy trong lòng liền có chút thành kiến với nàng, lại quan sát nàng ta nhiều một chút, bất quá thấy nàng ánh mắt quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh mềm mại, ngực to mông nở, theo cách nói của phàm gian, đích thực là một người sinh nở tốt.

Chỉ là theo như phụ thân nói, hơn một vạn năm về trước, sau khi mẫu thân sinh hạ một quả trứng, người thấy mẫu thân hết mực lo lắng, muốn ấp quả trứng này, cơ hồ năm trăm năm cũng không có chút suy suyển, người mặc dù có lòng nhưng thân thể cao lớn vạm vỡ, lại là người tộc Tu La, không như chim trống trong Điều tộc, trước nay chưa từng ấp trứng qua, sợ là ấp rồi sẽ làm quả trứng vỡ vụn. Đợi đến ngày ta phá vỏ mà ra, người mặc dù vui mừng khôn thối, nhưng cũng thương tiếc mẫu thân vất vả, âm thầm thề rằng sau này quyết không để mẫu thân sinh nữa.

Trong lòng bỗn tiên có chút tiếc nuối thay cho nữ tử trẻ tuổi kia, nhìn trúng ai không trúng, khăng khăng nhìn trúng một nam tử hiếm hoi như phụ thân. Cẩn thận ngẫm nghĩ như vậy, ánh mắt liền không ngừng được càn rỡ đảo trên người nàng, khiến cho nam tử trẻ tuổi bên cạnh nàng và Thôi Phục thúc thúc cảnh giác, cũng hướng về phía ta nhìn lâu hơn một chút. Phụ thân mỉm cười ở bên tai ta khẽ nói: “Thiếu niên bên cạnh Thôi Phục là trưởng tử của y, chính là thống lĩnh cánh tả quân thiết kỵ, năng lực không thua kém Hùng Lực, lần này Loan nhi xuất chinh, hắn cũng đi theo bên cạnh.”

Ta tập trung cẩn thận nhớ lại, hoàn toàn không có ấn tượng, liền lắc lắc đầu ngượng ngùng.

Phụ thân nốc cạn vò rượu ngon: “Loan nhi cứ từ từ mà chọn, tốt nhất là chọn đến hoa mắt...” Trong lòng ta âm thầm vui vẻ, bộ dạng của phụ thân thế này, quả thật giống như đang ghen, mới gặp lại ta không được bao lâu, Phương Trọng nói phụ thân nhìn mấy nam tử trẻ tuổi thì trong lòng bức dọc. Hùng Lực từ trước đến giờ đối với người luôn cung kính, nên cũng còn chừa cho hắn chút mặt mũi.

Ta vừa cảm thán phụ thân nhiều năm cô độc một mình, bỗng nhiên có được đứa con gái, đương nhiên là thương yêu có thừa, không muốn gả đi, một mặt lại len lén liếc nhìn Nhạc Kha, không biết vì sao, thế nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ khi người gặp họa. —— Nghĩ tới năm đó hắn quấn lấy mẫu thân, lúc chọc phụ thân nỗi giận phùng phùng, có từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?

Thằng nhãi này trước giờ da dày gan lớn, phớt lờ lệnh cấm của phụ thân, bất quá được một lúc, đợi đến khi qua một điệu vũ nữa, hắn liền dẫn Hùng Lực và đám nam tử trẻ tuổi, ai nấy đều cầm ly rượu đến kính rượu, phụ thân rộng rãi, ngừa cổ uống cạn, duy chỉ khổ cho bốn tay, từng chung từng chung nuốt xuống, đích thực là uống đến trời xoay đất chuyển. Kỳ quái là tên nhãi Nhạc Kha này mặc dù dẫn một đám người đến kính rượu, bản thân hắn lại né tránh, chỉ đến người cuối cùng mới chậm rãi tiến lên, trước kính phụ thân một chung, phụ thân uống cạn, liền đến bên cạnh bàn ta, cười đến hết sức xấu xa: “Công chúa điện hạ say rồi sao? Tại hạ kính công chúa một chung, mừng công chúa điện hạ khải hoàn trở về.”

Phụ thân trước đó đã ngàn căn vạn dặn, yến tiệc hôm nay bất luận là trôi qua như thế nào, tộc Tu La trước giờ chỉ thừa nhận kẻ mạnh, nếu ta uống đến ngã gục, e là sẽ khiến người khác coi thường. Bốn tay hết từ chối lại từ chối, lúc này mới thảng lưỡng, tiếp nhận chung rượu hắn mời, đè nén cảm giác buồn nôn đang cuộn trào, ngẩng đầu nuốt xuống.

Bên tai chỉ nghe được tiếng cười trầm thấp: “Công chúa điện hạ uống say rồi, vẫn xin lần tới hãy nhớ, ngàn vạn lần cũng đừng có ôm nhầm người. Ôm nhầm người cũng không có gì, nếu như lại ôm nhầm người tiến vào động phòng, tại hạ trước giờ không mặt không mũi, không dám bảo đảm sẽ làm nê chuyen mất thể diện thế nào đâu!”

Ta gắng gượng mở đôi mắt ngà ngà say mênh mông, phụ thân đang bị các đại thần tiến đến mời rượu, ngẩng đầu háng háng uống. Tộc Tu La không phân rõ tôn ti, hoàn toàn là kính ý từ tâm, yến ẩm trong điện thế nhưng lại náo nhiệt như nơi phố thị, phía trước bão tọa đứng đầy các thần tử đến kính rượu. Nam tử trước mặt ý cười dạt dào, nhưng trong mắt rõ ràng là chứa băng tuyết lạnh giá, khiến người phát run.

—A, bốn tay trong lúc nửa tỉnh nửa say cuối cùng đã nhớ ra, buổi chiều ở chỗ Ly Quang, đích thực là bị Hùng Lực ôm một lúc.

Hiểu ra thằng nhãi này mặt đen lại, thật ra không phải do Ly Quang đã quên, mà là khó chịu vì bốn tay?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Rượu Ngọc Cùng Nâng

Nửa đêm, tiệc tàn ca dứt, phụ thân với chúng thần tử uống đếnьян say, đêm cũng không thể ngủ, lại muốn đi đến Thất Diệp Đường nghị sự. Chư thần ở trên ghế đều đề xuất: Công chúa cũng đã thành niên, lại đại thắng Thiên giới Thái tử, lý ra nên tham chính v.v.. Bốn tiên nghe đến đau cả đầu, ôm đầu giả vờ bất tỉnh, bị phụ thân đoán được mỉm cười, lấy lý do ta mới chinh chiến trở về, còn chưa được nghỉ ngơi, nên cho trở về.

Ta tựa nửa người vào người Phương Trọng, lảo đà lảo đảo đi về, vốn đã có chút say, ra khỏi Phi Loan điện lại hít phải một ngụm khí lạnh nên đầu óc cũng trở nên mơ hồ, đột ngột không biết bản thân đang ở đâu, phải mất nửa ngày mới nhớ lại rõ ràng.

Nữ tử tộc Tu La cao lớn khỏe mạnh, Phương Trọng cao hơn ta một cái đầu, nàng dùi Bốn tiên đi mà không tốn chút sức lực, đợi đến lúc đỡ bốn tiên vào Tư Hoàng Điện, gọi Hồng Oanh đến hầu hạ liền quay người đến Thất Diệp Đường tùy thị.

Vì phụ thân hôm nay đã hạ lệnh cấm, nên Cửu Ly đã được bố trí cho ngủ ở một điện khác, cũng không thể tùy ý làm ố trong phòng ta.

Trong lúc ta nửa say nửa tỉnh, nghe được bên tai có tiếng khóc nhỏ rỉ rả, tay chân đều được người dùng một mảnh vải ấm áp lau sạch, cực kỳ dễ chịu, cố gắng mở mắt ra, liền nhìn thấy Hồng Oanh hai mắt đang ngây ngẩn, chăm chú nhìn mặt bốn tiên, trong mắt là nét thê lương nồng đậm.

Thấy ta mở mắt, nàng giống như đột nhiên bừng tỉnh: “Tiểu công chúa, nô tỳ đánh thức người sao?”

Nếu như trí nhớ bốn tiên không có vấn đề, Hồng Oanh trước đây tính tình nhẫn nhịn, bị Đan Chu ngược đãi đánh đập cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, lại càng có thể bày ra ý nịnh nọt, nếu không phải thường được nàng cảnh báo, giúp ta không ít lần tránh được nguy hiểm, ta nhất định sẽ khinh thường nàng khom mình luôn cúi. Nhưng từ khi đến Thành Tu La đến giờ, hễ nhìn thấy ta, nàng đều là dáng vẻ nước mắt ràn rụa, quả thật khiến bốn tiên đau đầu vô cùng.

Ta đỡ trán thầm than, lại sợ khiến nàng khóc dữ dội hơn, đành phải nhẹ giọng hỏi: “Hồng Oanh, lẽ nào cô có chuyện gì khó nói? Cho nên ngày đêm đều bất an, mỗi lần thấy ta đều nước mắt lưng tròng?”

Nàng giống như bị ta làm cho sợ hãi, đột ngột lắc đầu: “Đâu có đâu có...” Mới nửa câu lại giống như cảm thấy không đúng, lại gật gật đầu, muốn nói lại thôi: “Nô tỳ... Nô tỳ có chuyện đè nén trong lòng đã hơn vạn năm, lại sợ không ai có thể tin tưởng.”

Ta không nhịn được dáng vẻ có chuyện muôn giấu này của nàng, dứt khoát nhắm hai mắt: “Nếu như cô nghĩ chưa thông, vậy đợi đến khi nghĩ kỹ rồi hãy nói, có thể cất giấu hơn vạn năm, nghĩ thấy một giờ ba khắc vẫn đợi được. Cô cũng lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Nàng thấp giọng “Vâng” một tiếng, run rẩy lui ra. Thật khiến bốn tiên nhất thời khó mà ngủ được, mặc dù rượu vẫn còn ngấm, nhưng cơn buồn ngủ cũng không còn. Lại cảm thấy mình chau trong phòng ánh sáng chói lòa, phất tay một hơi đậm vỡ mười bảy mươi tám viên, trên sàn toàn là mảnh vỡ trân châu, lại càng chiếu sáng lấp la lấp lánh.

Trong lòng ta buồn bức, ngồi dậy ở trong điện đi tới đi lui. May mà ta với phụ thân có một tật xấu, ban đêm nhất định không thích có người ở bên cạnh hầu hạ, giờ khắc này cũng yên ắng không ít. Trong đình viện bên ngoài điện hoa cổ sum suê, hương thơm nức mũi, đi dạo giữa những tán cây luống hoa khiến ta bất chợt nhớ một người, liền hóa thành một làn khói xanh, hướng về phía quân doanh Thiết kỵ mà đi.

Tu La Thiết Kỵ trước giờ vẫn đóng trong quân doanh bắc thành. Thành Tu La chiếm một khoảnh đất rộng lớn, có lẽ là thăng trận, trong doanh mặc dù ồn ào vang trời, đèn đuốc sáng trưng, nhưng ở cửa doanh, thủ vệ cũng chưa từng lơi lỏng. Bốn tiên niệm một chú ẩn thân, nghênh ngang bước vào trong, lại sợ trong doanh có vị tiên pháp cao minh nào, liền biến thành một loài côn trùng nhỏ, soát qua từng phòng.

Hôm nay Tu La Vương phụ thân ban thưởng hậu hĩnh, trong doanh phòng đều là yến tiệc, bình rượu chất cao đến nửa bức tường. Bốn tiên bay thẳng một đường, nhìn thấy vô số nam tử ở trần, cuối cùng rút ra được một kết luận: Tộc Tu La nếu như muốn tìm được một nam tử da thịt như ngọc, quả thực quá khó!

Lại qua nửa chung trà, bốn tiên mới biết, kết luận này hôm nay đưa ra hãy còn quá sớm. Xuyên qua cửa sổ một doanh phòng nhìn vào trong, trên bàn vẫn như vậy bày bình rượu màu hổ phách cùng với sắc rau xanh phong phú, nhưng nhìn thấy hai thân thể cùng giao triền, trong đó một người da thịt tinh tế như ngọc, có lẽ là uống say, chiếc bụng băng phẳng ánh lên màu trân châu bóng nhuận, người kia thân thể to cao tráng kiện, da thịt màu hắc đồng, chính là màu da của nam nhi tộc Tu La.

Bốn tiên ban đầu chỉ là sững sờ, nhưng kế tiếp liền tim đập dồn dập, thân thể trắng ngọc này rõ ràng là nam nhi, nhưng lại quấn chặt lấy thân thể màu hắc đồng, khớp với một từ ở phàm gian: Đoạn tụ phân đào. Về phần đoạn tụ là đoạn như thế nào, nam giới như thế nào gần gũi, bốn tiên thật chưa từng thấy qua. Hôm nay gặp được cơ may, liền hướng bên trong thăm dò, thế nhưng lại có một cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ, vừa vặn thổi bay màn trướng trong phòng, che đi cảnh xuân trước mắt, chỉ nghe được phịch một tiếng, kế đó là tiếng khay chén vỡ loảng xoảng, tiếp theo là tiếng vật nặng rơi xuống đất, rồi một tiếng thở phì phò vô cùng quen thuộc: “Hùng Lực, từ mấy vạn năm trước ngươi đã không phải đối thủ của ta, bây giờ còn muốn cướp Thanh nhi từ trong tay ta, cẩn thận không ta đánh ngươi răng rơi đầy đất!”

Một giọng nói hào sảng khác hàm chứa ý cười vui vẻ: “Nhạc tiểu tử, mặc dù Bốn tướng lớn hơn công chúa mấy vạn tuổi, nhưng chồng già vợ trẻ là tốt nhất, ngươi thử nhìn Vương thượng với Vương phi xem,

chính là đôi phu thê ân ái nhất khắp bát hoang lục hợp này. Công chúa cũng chưa từng đầy ta ra, ngươi cǎng thǎng cái gì?”

Bốn tiên ở bên ngoài cửa sổ nghe mà trán đố mồ hôi lạnh, cực kỳ muốn yếu ót biện bạch một câu: Là ta uống say, ban đầu tưởng người đỡ bốn tiên là con rồng ngốc Nhạc Kha...

Tiếng đánh đấm trong phòng liên tục vọng tới, chỉ nghe thấy Nhạc Kha phẫn nộ nói: “Nàng không đầy ngươi ra là nàng hồ đồ. Nàng chính là tính cách hồ đồ như vậy, người khác đối với nàng tốt một chút, liền trông mong muốn báo đáp gấp mười lần. Người đối với nàng mặt mày luôn tươi cười hòa nhã, trong lòng nàng liền cảm kích, không cần phải làm khó ngươi.”

Hùng Lực khẽ cười một tiếng: “Nhạc tiểu tử, nhớ năm đó Bốn tướng bất quá niệm tình ngươi lẻ loi cô độc, lại không được Vương thượng để ý, ba ngày hai đêm ném vào trong quân doanh dạy dỗ, nếu không phải ta ngày ngày đánh nhau với ngươi, nếu ở trong tay người khác, há có thể có được kết cục đẹp? Hiện giờ tu vi tăng lên liền muốn cướp công chúa tộc ta? Tộc Tu La ta nam nhi tốt đầy rẫy, cho dù không có Bốn tướng cũng vẫn còn những nam nhi khác, công chúa bất luận thế nào cũng sẽ không gả cho một tiểu bạch kiêm như ngươi...”

Bốn tiên xoa xoa đầu, cảm giác được cơn say vẫn còn chưa tan hết, đầu óc nặng trịch. Nhưng trong lòng cũng không khỏi tán thưởng Hùng Lực một câu: Ta thấy, dùng ba từ “Tiểu bạch kiêm” này miêu tả con rồng ngốc Nhạc Kha, thật quá ư chuẩn xác!

Gió nhẹ vén rèm, ta thò đầu nhìn, Nhạc Kha thực đang cười trên lưng Hùng Lực, người sau sống chết ở trên đất giãy giụa, Nhạc Kha hung hăng nói: “Cho dù là trăm nghìn vạn nam nhi tộc Tu La ngươi, lão tử cũng nhất định cưới Thanh nhi! Ai không phục, nhìn năm đấm này là chân thật nhất!”

Dáng vẻ hắn vô lại bá đạo lại chắc chắn như vậy khiến bốn tiên phì cười một tiếng, quả thực rất khó để liên tưởng tới Nhạc Kha trước đây. Trước đây hắn có lúc hay quên, vô luận là dáng vẻ lạnh như băng khiến người cách xa vạn dặm hay phong lưu phóng khoáng giọng điệu chân thành, đều không có chút nào giống với nam tử vừa vô lại lại vừa thập phần ti bỉ trước mắt.

Có lẽ nghe thấy tiếng cười của ta, bên trong một hồi hỗn loạn, thân người trắng nõn đang cười trên mình Hùng Lực bật dậy, lại đưa tay kéo Hùng Lực, ăn hăn ngồi vào chiếc ghế gần đó, dùng tay phủi phủi người hắn: “Hùng Lực huynh đánh nhau với đệ chính là chuyện cơm bữa, há có thể vì kết quả thua mà lại tức giận chứ? Đến đây đến đây, uống ly rượu hòa giải nào!”

Nếu như bốn tiên là Hùng Lực, nhất định sẽ đem ly rượu hắt lên mặt Nhạc Kha, đáng tiếc tu vi bốn tiên còn nông cạn, không thể nhìn thấu lòng người, trông thấy Hùng Lực cười ha hả uống cạn ly rượu, đưa chiếc chén không đến bên dưới mí mắt Nhạc Kha: “Rót rượu!”

Nhạc Kha thăm dò nhìn xung quanh, lộ ra biểu tình ngờ vực không thôi, vẫn rót cho Hùng Lực một ly

rượu, lẩm ba lẩm bẩm: “Lẽ nào là ta nghe lầm?”

Hùng Lực một chén lại một chén, bại dưới tay Nhạc Kha, cũng không thấy hắn có vẻ bất mãn bực bội gì, hoàn toàn là vui vẻ cao hứng, liên tục không ngừng truy hỏi, không rõ Nhạc Kha rõ ràng đã tập kích thành công, áp đảo hắn trên đất, không hung hăng nhục nhã một phen mà lại dễ dàng thả ra?

Nhạc Kha lại nhìn xung quanh quan sát lần nữa: “Vừa rồi dường như ta nghe thấy tiếng cười giòn giã của Thanh nhi.”

Hùng Lực quăng ly rượu đậm bàn cười lớn: “Nhạc tiểu tử, ngươi thế này là tương tư nhập cốt, tấu hỏa nhập ma rồi! Ta quen biết với ngươi mấy vạn năm, mặc dù bây giờ vẻ ngoài của ngươi đã thay đổi, nhưng bên trong vẫn giống y như trước đây, trước mặt người khác thì ủ rũ, sau lưng lại hư hỏng xấu xa, khiến mấy tiểu cô nương ai nấy cũng đều cảm thấy ngươi vẫn nhã tuấn tú, chê Bổn tướng không chịu lấy! Họ đâu có biết, ngươi vào quân doanh chính là một dáng vẻ khác, vô lại bá đạo, thập phần ti bỉ. Ta vốn muốn mượn dịp này cạnh tranh với ngươi, nhưng thấy ngươi thâm tình với công chúa, đem nàng để tận đáy lòng, Bổn tướng liền lùi một bước, xem bằng bản lĩnh của ngươi liệu có thể ôm mỹ nhân về không!”

Nhạc Kha mừng rỡ vô cùng, liên tục vái chào nói: “Đa tạ Hùng Lực đại ca thành toàn! Đệ biết huynh thương đệ nhất!”

Lại nữa rồi—Đây rõ ràng là tên Nhạc Kha miệng như thoa mật trước đây a, may mà bốn tiên thay đổi hắn rồi. Ta lùi về sau, chuẩn bị bay đi, lúc rẽ trái không cẩn thận đụng vào khung cửa, ngã xuống. Trong lúc choáng váng lảo đảo, bên tai vọng đến tiếng cười hào sảng của Hùng Lực: “Nhạc tiểu tử, ngươi biết rõ Vương thượng trước đây không thích ngươi, hiện giờ ngươi lại muốn cướp đi người yêu thương nhất của Vương thượng, người liệu có thể đồng ý? Hiện giờ thì dựa vào ta ở phía trước che chở cho ngươi, kế tiếp thì như thế nào?”

“Hay lăm hay lăm! Nhưng có một điều, huynh muốn cưới Thanh nhi là một chuyện, nhưng không được tưởng thật a!”

Hai người họ ở trong phòng lấy ra hộp cờ, quanh co tiến thoái, thế nhưng giống như bàn luận chiến thuật phải ứng phó thế nào với sự hoạnh họe của phụ thân. Thỉnh thoảng hớp một hớp rượu, rất chi là vui vẻ, chỉ khổ cho bốn tiên vất vả bên cửa sổ, không lâu sau thì tựa vào khung cửa ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nơi cánh mũi ngửi thấy mùi hoa thạch quỳnh, trong đầu hỗn loạn, tự nhiên vươn cánh tay ôm lấy một lồng ngực ấm áp, trong mơ cũng không khỏi bật cười: “Ngươi con rồng ngốc này...”

Bên tai phảng phất nghe thấy có giọng nói dịu dàng đáp lại một câu: “Nàng mới là một tiểu ngốc điều...” Cũng không rõ có phải nằm mộng hay không, rượu còn đang thấm, cứ như thế mà ngủ say.

Ánh dương chiếu vào màn, ta trở mình, chỉ cảm thấy đầu đau đến muốn nứt ra, nhịn không được rên lên một tiếng đưa tay ra, sờ thấy một thân thể ấm áp, bỗng dừng nhớ lại đêm qua lúc ngủ thiếp đi, bản thân vẫn

còn là hình dáng của một con côn trùng nho nhỏ, tựa vào khung cửa ngủ ngon lành— lúc mở mắt, đôi mắt trong suốt trước mặt đang hết sức vui vẻ chăm chú nhìn ta.

Bỗn tiên quá mức kinh hoảng, rụt người về sau liền chạm vào màn giường, khẽ động một chút, trong đầu lập tức liền như có vạn mã lao qua, giẫm lên đầu ta, đau đớn “A” lên một tiếng ôm lấy đầu. Nhạc Kha đưa hai tay ra, ôm lấy ta vào trong ngực: “Đừng động đừng động, đợi ta đem chung rượu đến, lại uống chút rượu sẽ đỡ hơn một chút.”

Ta mở to mắt nhìn, nhưng thấy hắn đang phất tay, vò rượu trên bàn bay đến, ngay cả chiếc bát lớn đêm qua hai người họ uống cũng bay tới. Ta nhíu mày ghét bỏ: “Chiếc bát lớn đó ta thấy đêm qua ngươi với Hùng Lực dùng qua rồi...”

Vò rượu cùng ly rượu còn đang lơ lửng trong không trung, hắn đã cúi người xuống, thành thành thực thực hôn một cái lên môi ta: “Tiểu ngốc điếu, nói vậy là đêm qua tiếng cười đó chính là nàng nhìn trộm?”

Ta xấu hổ tức tối trừng mắt nhìn hắn, lại thấy hắn niêm một câu chú, trong tay liền xuất hiện một cặp ly Thanh Ngọc Ly Long, lại rót hai ly rượu, đỡ ta, mỗi người một ly. Rượu còn đang ở trong cổ họng chưa kịp nuốt xuống, ngoài cửa đã nghe thấy tiếng nói sang sảng: “Nhạc tiểu tử, tin tốt, nhanh dậy đi, sao có thể không uống?” Rượu trong cổ tức thì sắc một cái, thầm kêu khổ rồi! Sáng tinh mơ bị Hùng Lực bắt gặp bốn tiên ở trên giường Nhạc Kha— nếu truyền đến tai Tu La phụ thân, Nhạc Kha sợ là sẽ bị đá ra khỏi thành Tu La. Ta ho một tiếng, cái khó ló cái khôn, kéo chiếc chăn bên cạnh chui vào. Nhạc Kha theo đó cũng vào theo, ôm chặt ta trong khuỷu tay.

Cửa phòng kêu lén ken két, người tới đã tiến vào bên trong, cười dài nói: “Hôm qua Minh Vương lên Thiên giới, tìm được chúng tiên Thiên giới ủng hộ, đem chuyện nhà Thiên Hậu câu hồn phách phàm giới luyện U Minh Thiết Kỵ phơi bày, những kẻ có liên quan đều bị trừng tấu, muốn phế Thiên Hậu và Thái tử, Thiên Đế không ngăn được yêu cầu của quần thần, hôm nay đã đem Thiên Hậu và Thái tử bị phế giao cho Minh Vương dẫn về Minh giới trị tội. Như vậy, nếu ngươi quay về Thiên giới thử ngồi vào vị trí Thiên Đế, cũng không phải là không thể!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đánh Mất Cơ Hội

Ta cứng đờ trong vòng tay Nhạc Kha, trong lòng hoảng loạn.

Nghe đám tiên tử tiên thị trông coi Cần Đức Điện đồn đài, ngai vàng của Thiên Đế được khám chau ngọc, hào quang vạn trượng, mây tía bao quanh, người có pháp lực thấp kém không dám nhìn thẳng.

Nhưng Nhạc Kha tên rồng ngốc này chính là phu quân mà bốn tiên mất vạn năm mới tuyển được, nếu hắn thực sự ngồi lên ngai vàng kia, lẽ nào bốn tiên phải quỳ bái? Khi đó chẳng phải phu không ra phu, thê chẳng ra thê đó sao? Phàm là Thiên Đế, hậu cung thiên phi vô số kể, Côn Lôn Trắc Phi cũng đã chịu khổ cực một thời gian dài, nếu bảo bốn tiên tận mắt nhìn tên nhãi Nhạc Kha trái ôm phải ấp, sợ rằng không chừng sẽ tức giận đến đập nát Cần Đức Điện.

Trong lòng bốn tiên hết sức buồn bức nhưng chỉ có thể chịu đựng, duỗi cánh tay muốn đẩy hắn ra thì bị một đôi tay giữ chặt lấy, từ bên ngoài chấn truyền đến tiếng cười: “Hùng Lực đại huynh mới sáng đã xông vào đây chính là vì việc này?”

“Chuyện này còn không tính là một chuyện vui? Nhạc tiểu tử, hiện giờ ngươi một thân một mình, thân không vướng bận, muốn cưới công chúa của ta...ha ha...”

Cánh tay cứng rắn như thép đang ôm chặt bốn tiên bất giác trở nên cứng đờ: “...Vương tử của Thiên tộc cũng không phải chỉ có mình tại hạ...” Trong lời nói hàm chứa rất nhiều chua xót.

Hậu cung Thiên Đế mặc dù Thiên Phi đông đảo nhưng nếu đếm số trưởng thành danh thi ngoại trừ Lăng Xương và Nhạc Kha thì chỉ còn Đồng Sa con của Thiên Hậu. Mà Nhạc Kha đã trải qua nhiều thăng trầm, cuối cùng thân thể hiện giờ là của con trai thứ ba của Đông Hải Long Vương, không được coi trọng cũng không có gì là lạ.

Chỉ nghe trên bàn rượu vang lèn tiếng rót nước, có lẽ Hùng Lực tự rót cho mình một chén, uống xong hẵn đặt ly rượu xuống bàn, cười sang sảng nói: “Việc này không vội, Tam vương tử Thiên tộc kia từ nhỏ được Lăng Xương che chở, mọi việc đều không quan tâm đến, mẫu thân lại bị dày xuống âm ty địa ngục, muốn hẵn đảm đương trọng trách này thì Thiên Đế cũng phải đắn đo vài phần.”

Tiếng bước chân đi xa, thật lâu sau, ta ở trong chấn dường như đã quên hô hấp, trước mặt chợt sáng bừng, gương mặt tươi cười của Nhạc Kha ở ngay trước mắt, mắt phượng lóng lánh sáng rực chợt lóe lên rồi biến mất, hơi thở nóng ấm đảo qua làn da ta: “Tiểu ngốc điếu, buồn rồi à?”

Ta theo bản năng đưa hai tay ra ôm chặt lấy cổ hắn, tựa như lần đầu tiên nhận ra giữa chúng ta có một bờ vực thật sâu mà ta lại không có đủ lực để lấp đầy vực thẳm đó — Hắn không còn là Long Tam thái tử không có gì vướng bận theo ta ngao du tứ hải, ta cũng không còn là một con chim Loan mồ côi trên núi Đan Huyệt kia.

Lo lắng của phụ thân không phải là không có lý, vậy thì ta có thể quên đi nam tử trước mắt hay không, ôm chặt hắn tựa như ôm chặt những hồi ức ấm áp đã qua, những khát khao mong đợi trong tương lai.

— Luyến tiếc buông tay!

Giống như cảm nhận được sự hoảng loạn bất an của ta, hắn cũng đưa tay ra ôm chặt ta, hơi thở ấm áp bên tai, lời lẽ ngọt ngào thâm tình, cảm xúc bùi ngùi: “Hiếm khi được tiểu ngốc điểu ôm ấp yêu thương một lần, cơ hội khó gặp, cũng không phải là tiểu sinh lỗ mãng!” Nửa câu sau đích thực là đang trêu đùa, ta không kịp trả lời thì vành tai đã bị hắn ngậm vào miệng, đột ngột nóng như lửa khiến cho suy nghĩ của ta đều tiêu tan, mặc cho hắn tùy tiện.

Mãi đến khi ánh nắng chiếu vào cửa tiểu viện, hai má bỗn tiên đã nóng an, ánh mắt lấp lánh, không dám nhìn thẳng hắn. Nhưng tay phải bị tên nhái Nhạc Kha nắm chặt, Giao nương tiến đến mở cửa, hết nhìn rồi lại nhìn chúng ta, hắn lại hoàn toàn không phát hiện, bị ta dùng lực đẩy mới tránh ra.

Trong viện nhiều loại cây cỏ, một người nằm ngủ trên chiếc ghế tựa đặt dưới tàng cây, vô số lá đỉa nhẹ nhàng rơi trên áo, yên tĩnh an bình. Nếu mặt hắn không bị thương thì khung cảnh này tựa như thơ như họa.

Ta và Nhạc Kha cất nhẹ bước chân, lặng lẽ đứng lại trước ghế nằm, người trên ghế khẽ chau mày, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, dưỡng như bị ác mộng quấy rối giấc ngủ, hai mắt nhắm chặt, bỗng nhiên mở miệng lớn tiếng gọi: “Thanh nhi mau chạy đi... Thanh nhi mau chạy đi...”

Đây rõ ràng là tình cảnh ác chiến tiêu diệt Giao nhân ở Đông Hải, mặc dù trên mặt hắn có vết thương nhưng không giấu được nét lo lắng bận lòng.

Ta thấy hắn rơi vào ác mộng, dáng vẻ đau khổ bèn đưa tay vỗ hai má của hắn: “Ly Quang, tỉnh tinh.” Da thịt dưới tay lồi lõm, có thể thấy lúc trước hắn bị thương rất nghiêm trọng, thật sự khiến người khác kinh hãi.

Người nằm trên ghế từ từ mở đôi mắt màu lam, lập tức hiện lên nét vui mừng, ta nắm chặt tay hắn, cũng mừng rỡ không thôi: “Ly Quang, ngươi nhớ ra chuyện trước đây rồi à?”

Nhạc Kha cũng tiến về phía trước, có vài phần kích động khó hiểu: “Ly Quang...”

Ngọn lửa trong đôi mắt màu xanh lập tức vụt tắt, nét mặt nhanh chóng cứng ngắt xa cách, hắn rút tay ra khỏi tay bỗn tiên, khách sáo đứng dậy, lễ độ nói: “Làm phiền công chúa điện hạ!”

Trái tim bỗn tiên lại nguội lạnh nằm yên trong lồng ngực.

Giao nương kia vội vàng tiến đến đỡ hắn, xưa nay ta vốn tưởng rằng Ly Quang là người tính tình khá lạnh nhạt, ngoại trừ có chút thân mật với muội muội của hắn và bỗn tiên ra thì luôn kiêng kỹ nữ tử, nhưng hôm nay hắn cho phép Giao nương này thân mật giúp đỡ lại keo kiệt không chịu ngồi gần bỗn tiên, trong lòng ta thế nhưng lại cảm thấy mất mát không thôi.

Khoảng thời gian thân thiết bao bạn trước đây không thể quay trở lại.

Có lẽ Nhạc Kha trông thấy sắc mặt khó coi của ta nên lặng lẽ kéo tay ta dưới ống tay áo, cúi đầu thấp giọng trấn an ta: “Hắn có thể sống được xem như là may mắn lắm rồi, chứng mất trí nho nhỏ kia cũng không trở ngại gì.”

Bóng đen u ám trong lòng ta bỗng tan biến, lại cố gắng tươi cười nói: “Ly Quang đừng khách sáo! Nghe nói trong cung có người đến khám chẩn cho ngươi, hôm nay đã đến chưa?”

Người được Giao nương giúp đỡ thoảng chăm chú nhìn ta trong phút chốc rồi mới cười nhạt: “Giao tộc ta được Tu La vương che chở, Ly Quang đã rất cảm kích trong lòng, thật không dám làm phiền nữa. Sáng hôm nay y tiên có đến nhưng bị tại hạ đuổi về rồi.”

Bỗn tiên rất đau lòng, Ly Quang hắn quên mất quá khứ cũng không sao, thế nhưng ngay cả vết thương hiện giờ trên mặt cũng không muốn chữa trị, hay là hắn nhất quyết đoạn tuyệt với quá khứ trước đây? Đương lúc thất thần, bàn tay đang nắm lấy tay Nhạc Kha không khỏi dùng chút lực, chỉ cảm thấy móng tay có chút ướt ướt, khi ấy ta mới bừng tỉnh nén vội vàng thả lỏng tay ra nhưng lại bị tay hắn siết chặt lại. Cũng may quần áo ta mặc trong yến tiệc tối qua là bộ lễ phục có tay áo rộng nên người khác không thấy được sự việc diễn ra dưới tay áo ta.

Giao nương giúp đỡ Ly Quang hai mắt ngắn lệ cầu xin: “Công chúa điện hạ nhân từ khoan dung, xin người mời y tiên đến chẩn bệnh cho Thái tử điện hạ lần nữa...” Giọt nước mắt đọng lại trên lông mi nhẹ rơi xuống, ta nhanh tay lẹ mắt vươn tay ra, giọt lệ lạnh lẽo kia khẽ rơi vào giữa lòng bàn tay ta, trong nháy mắt hóa thành hạt châu, rạng ngời rực rỡ, ta nắm chặt giọt lệ của Giao nhân, trong lòng tràn đầy cảm xúc khó mà phân rõ.

Bên ngoài vang đến tiếng đập cửa, Bá Trạch-người hầu của Ly Quang đi ra mở cửa, tiếng bước chân càng đến gần, hơn mười người lưỡng mang theo hộp thuốc đến, chỉ liếc nhìn qua cách ăn mặc cũng biết đều là y tiên trong cung.

Y tiên dẫn đầu người thắt dây thao túm, bộ dáng oai hùng, xem ra y thuật chắc cũng giỏi, trước đây đã từng chẩn trị cho ta, lúc nhìn thấy ta thì lập tức cung kính cúi chào: “Tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến thái tử Giao tộc!”

Lòng ta thăm khen một tiếng: y tiên này không vì hiện giờ Ly Quang gặp khó khăn mà coi thường, tiên phẩm chân chính hiếm có! Bốn tiên còn chưa kịp mở miệng, Ly Quang đã ngạc nhiên nói: “Các vị, sáng nay tại hạ đã nói rõ, bệnh cũ đã khỏi, sao lại dẫn thêm vài vị y tiên?”

Y tiên thắt dây thao khẩn khoán nói: “Vương thượng có khẩu dụ, thái tử Giao tộc chính là bạn tri kỷ của công chúa điện hạ, điện hạ từ chối chữa trị, trong lòng công chúa điện hạ tất nhiên cũng không dễ chịu. Nếu thái tử Ly Quang từ chối chữa trị một lần thì thêm gấp đôi y tiên, từ chối mười lần thì thêm gấp mười y tiên, dù sao cũng phải chữa trị tốt cho thái tử Giao tộc.”

Bốn tiên mừng rõ, biện pháp của phụ thân đích thật tuyệt diệu! Cho dù Ly Quang quên hết chuyện trước kia nhưng tính tình lương thiện luôn suy nghĩ cho người khác lại không hề thay đổi, tròn mắt nhìn nét mặt Ly Quang biến đổi mấy lần, cuối cùng thở dài nói: “Tu La vương và công chúa điện hạ thịnh tình khẩn thiết như vậy, nếu Ly Quang cứ khước từ thì có chút không biết tốt xấu.”

Nhạc Kha ở bên cạnh cười đến sung sướng: “Tu La Vương tính toán như thần!”

Một đám y tiên nhào đến, Giao nương đỡ Ly Quang, đoàn người vừa vây quanh Ly Quang vừa đi, bị ngăn cách trong đám người hắn quay đầu nhìn lại, ánh mắt màu lam lướt qua gương mặt ta, rõ ràng chưa đầy thiên ngôn vạn ngữ. Một ánh nhìn khiến người bần thần, tựa như sóng cả nơi biển sâu thăm thẳm, mặc dù ta có thể nhìn thấy sóng lớn trên mặt biển nhưng chưa kịp tìm tòi những gì chất chứa dưới đáy biển kia thì hắn đã bị đám y tiên vây quanh kéo đi.

Trong viện, cây cổ thụ đầy hoa, sắc hồng đã nhạt.

Ta và Nhạc Kha dạo bước trở về thành Tu La, phố chợ ven đường vô cùng huyên náo, vang vọng tiếng rao hàng không ngừng, khi họ thấy hai người bọn ta thì hòa nhã tiếp đón. Cũng có người hành lễ cúi chào, cũng có người đem hàng hóa trong nhà mình ra tặng nhưng đều bị ta mỉm cười từ chối. Trong thành Tu La, phụ thân trước nay vẫn quen thoái mái tùy ý, thân quyến Tu La nhìn thấy phụ thân cũng không câu nệ gì, Tu La vương tộc cũng không cao cao tại thượng, nghiêm nghị không thể xâm phạm giống Thiên tộc.

Mắt nhìn thấy cửa cung, Nhạc Kha đột nhiên kéo ta, thấp giọng gọi: “Thanh nhi...”

Ta cúi đầu trả lời, trong lòng kỳ thật có chút rối loạn, không biết hắn có cân nhắc đến lời nói của Hùng Lực sáng nay hay không. Quay đầu liếc nhìn đã thấy hắn mỉm cười đến quý dì: “Lúc Thanh nhi ở Thiên giới làm tiên nga vẩy nước quét nhà, trong lòng có từng căm hận bất bình?”

Ta cũng không biết câu hỏi này của hắn từ đâu mà ra, nhưng suy nghĩ thử, vẫn thành thành thật trả lời hắn: “Thật sự muốn đem tên Lăng Xương luôn thư thái kia đánh cho một trận!” Có điều khi đó pháp lực của ta thấp kém, ý định này chẳng qua chỉ là một giấc mộng ngẫu nhiên hiện lên mà thôi, ban ngày lúc tỉnh táo đương nhiên sẽ không thực hiện giấc mộng vô căn cứ này.

Hắn cúi xuống nói bên tai ta: “U Minh địa phủ trông thế nào, Thanh nhi có từng thấy qua?”

Ta kinh hãi: “Chàng...Chàng thế nhưng lại muốn xuống U Minh địa phủ...” Đương nhiên, hiện giờ hắn vẫn là đại vương tử của Thiên tộc, đi đến U Minh địa phủ là điều hoàn toàn có thể. Ta mừng rỡ lắc lắc cánh tay của hắn, có chút lấy lòng gọi: “Nhạc...”

Hắn liếc nhìn ta một cái: “Nhạc cái gì?”

Nhạc ca ca?

Bốn tiên chỉ cảm thấy lông chim trên người đều dựng đứng cả lên, hết thảy đều run rẩy, nhẫn nhịn, nửa kéo nửa tựa cánh tay, kéo dài giọng gọi: “Tam lang...Thanh nhi muốn đi U Minh địa phủ...” Bốn tiên nhịn không được run rẩy một hồi, chà mạnh hai tay mình như muốn chà đi đám da gà đang nổi lên.

Nhạc Kha cõi nén cười, hai mắt sáng rực: “Qua hai ngày nữa chờ vết thương của Ly Quang chuyển biến tốt, bốn điện hạ sẽ đi U Minh địa phủ. Nhưng mà bên cạnh bốn điện hạ còn thiếu một người hầu.”

Bốn tiên liên tục gật đầu, cõi gắng hết sức tâng bốc bản thân: “Tam điện hạ có điều không biết, tuy cấp bậc của tiểu tiên hơi thấp, nhưng năng lực hiện tại khá cao, lại biết cách quan sát sắc mặt, đánh tiếu quỷ không thành vấn đề, dư sức làm người hầu bên cạnh người!”

Hắn cười to, nhìn cung thị trong hoàng cung Tu La đang ra tiếp đón cách đấy không xa, mắt phượng như sóng nước xao động: “Việc này cơ mật, chờ bốn điện hạ suy nghĩ lại đã, nhưng mà nếu Tu La vương biết...”

Ta mặt mày ủ ê, tương đối khó xử, nháy mắt tùy tùng trong cung đã đến gần, hắn cũng không chờ ta trả lời thì đã xoay người đi mất.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Giấc Mộng Phù Du

Ngày thứ hai, lúc bốn taraf vẫn còn đang trong giấc mộng thì đã bị Phương Trọng lay tỉnh: “Điện hạ, mau tỉnh dậy, đám người cầu thân đã đập nát cửa điện Thất Diệp Đường.”

Ta trở mình tiếp tục ngủ: “Cửa điện bị đập nát thì đi tìm thợ sửa lại, liên quan gì đến ta chứ?”

“Tỷ tỷ, thưa dịp Tu La Vương đang bận ứng phó với đám thần tử đến cầu thân, đệ và tỷ trốn đi?” Đây rõ ràng là giọng nói mang theo tiếng cười vui vẻ của Cửu Ly. Bốn taraf mở hai mắt ra, trên đỉnh đầu là một đôi mắt màu rượu đỏ sáng quắc, bị Phương Trọng kéo xuống dưới: “Quốc chủ Thanh Khâu vẫn nên ngoan ngoãn yên ổn một lúc đi! Đừng để Vương thượng biết sẽ lại biến ngài thành con thú nhỏ lông xù...” Trong giọng nói hàm chứa ý cười.

Nói chung là mấy ngày gần đây Cửu Ly chịu không ít khổ sở dưới tay phụ thân, khiến cho đám người Phương Trọng nổi lên ý chọc ghẹo khinh thường.

Ta đau đầu xoa xoa thái dương: “Hai người yên lặng đi...” Cửu Ly lại quay đầu tươi cười, đôi mắt màu rượu làm say lòng người: “Tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Ly sẽ không đánh nhau với Phương nữ quan.” Dứt lời thì cười nhạt nhìn về phía Phương Trọng.

Phương Trọng ấp úng nói: “Đương... đương nhiên sẽ không đánh nhau...”

Ta thăm cười trộm trong lòng, tu vi của Phương Trọng cũng xem như khá cao, có lẽ là do ở trong thành Tu La quá lâu, đã quen gặp những nam nhân lỗ mãng da dẻ ngăm đen, mà nay lại bị một nụ cười nhạt của Tiểu Ly mê hoặc tâm thần, ngay cả nói cũng không còn trôi chảy như trước.

Cửu Ly nhẹ giọng uyển chuyển nói: “Vậy mời Phương nữ quan đến Thất Diệp Đường trước để hầu hạ vương của cô, nơi này đã có Hồng Oanh hầu hạ rồi.” Ta chưa từng nghe nó nói nhỏ nhẹ dịu dàng như thế, ta quay đầu nhìn xung quanh, trong điện ngoại trừ hai người bọn họ thì nào có bóng dáng Hồng Oanh?

Phương Trọng cũng không phản bác, cười ngây ngô rồi gật gật đầu, thi lễ với nó rồi quay đầu đi về hướng Thất Diệp Đường.

Ta nhìn tròn trối đến độ không thể nói nên lời, chỉ về phía bóng dáng nàng ta đang đi xa mà lắp bắp nói: “Nàng... nàng bị sao vậy? Cả tộc Tu La, ngoài phụ thân ra cũng chưa từng có người khiến cho nàng ấy nghe lời đến vậy.”

Đôi mắt Cửu Ly ẩn chứa ý cười, thì thào tự nói: “Thì ra thứ cô cô dạy cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng!”

Lúc này ta mới hiểu được nguyên do, đánh một quyền vào ngực nó: “Tộc Cửu Vĩ Hồ giỏi về mị hoặc, hôm nay tỷ mới hiểu được.”

Trước Thất Diệp Đường, thị vệ trông thấy bốn tên thì ánh mắt trở nên quái dị. Ta thúc thúc cánh tay Cửu Ly: “Tiểu Ly, hôm nay thật là kỳ lạ, trên người tỷ có chỗ nào không ổn sao?”

Cửu Ly cúi đầu, liếc nhìn phía trước mỉm cười: “Mấy vị thị vệ đó tu vi khá cao, nhìn ra sắc mặt tỷ tỷ hôm nay ửng sắc đào hoa, mặt mày hồng hào, nhân duyên đến cả tá…”

Ta đưa tay dùng sức gõ lên trán nó: “Cái gì gọi là nhân duyên đến cả tá?”

Nó chỉ chỉ vào Thất Diệp Đường, càng đến gần càng nghe rõ tiếng ồn ào bên trong, đợi đến lúc ta đẩy hai cánh cửa điện nặng trịch của Thất Diệp Đường ra thì không khỏi ngẩn người. Trong điện chen chúc không dưới trăm người, may mà khoảng không trong điện rộng rãi, bình thường thảo luận chính sự cùng lăm không quá mười người, hôm nay liếc nhìn cũng có chút chật chội.

Thấy ta đứng ở cửa thì tiếng ồn ào trong điện lập tức giảm xuống vài phần, phụ thân ta chống y trán ngồi trên vương tọa, xem ra người đang rất đau đầu. Ta cũng không biết chuyện gì có thể khiến Tu La phụ thân nhíu mày. Khi thấy ta đứng ở cửa thì hai mắt phụ thân tỏa sáng, vẫy tay gọi ta: “Loan nhi, lại đây.”

Ta và Cửu Ly cùng nhau đi đến, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ người không vui, vạn không ngờ tới người thế nhưng lại giống như gặp được cứu tinh, đợi khi ta lướt qua đám đông đến đứng trước mặt người liền bị người kéo tay ngồi xuống vương tọa: ”Tộc Tu La ta từ trước đến nay phong tục cởi mở, việc hôn nhân chung quy vẫn cần hai bên lưỡng tình tương duyệt, hôm nay các khanh đến cầu thân, thật khiến bỗn vương hết sức phiền não. Không bằng các khanh nghe ý kiến của công chúa?”

Bốn tên không khỏi kinh hoảng, thì ra lời của Phương Trọng không phải giả.

Lúc trước bên cạnh bốn tên chẳng nở nổi một đóa hoa đào nào, ai ngờ chỉ hơn bốn trăm năm, hoa đào thế nhưng đã nở khắp điện, tướng lĩnh đến cầu hôn đẹp nát cửa điện này. Tuy rằng mấy người này không hợp ý ta nhưng trước ánh mắt tha thiết chờ đợi của cả điện thì câu nói cự tuyệt của ta đành nghẹn nơi cổ họng. Ta kéo tay áo Tu La phụ thân, ghé vào bên tai người, thấp giọng thì thầm: “Phụ thân, Loan nhi không nhìn trúng ai hết, có thể cự tuyệt tất cả không?”

Phụ thân cũng căn răng thấp giọng bên tai ta: “Toàn bộ bên dưới đều là văn thần võ tướng, nếu con đắc tội với tất cả bọn họ thì chẳng phải phụ thân thật sự trở thành cô gia quả nhân (người cô độc) rồi hay sao?”

Ta cũng đau đầu nhìn người, dâng vẻ ước chừng khó xử giống người, chỉ trách Tu La phụ thân không sinh cho ta thêm trăm vị tỷ muội, vừa đủ phân cho mấy vị ở đây một người xứng đôi.

Chúng thần bên dưới không thấy ta trả lời thì bắt đầu nghị luận ồn ào huyên náo cả lênh, ngay cả vị Thôi Phục thúc thúc xưa nay ốn trọng cũng dẫn theo con trai của mình đứng trước mọi người nói: “Vương thượng sinh được công chúa có nhan sắc mỹ mạo, các vị huynh đệ đều muốn lấy công chúa làm con dâu, nếu công chúa thật sự khó quyết định, chỉ bằng Vương thượng mở võ đài tỷ thí, người đứng nhất sẽ sánh đôi cùng công chúa.”

Từ trước đến nay lúc nam nhi Tu La có chuyện khó quyết định thì thường tỷ thí tu vi, ai mạnh sẽ được. Nhưng đây là chuyện duyên phận—Ta nhíu mày phản bác: “Phụ thân, nữ nhi không phải là báu vật!” Người đứng có nhất thời kích động mà nghe theo lời Thôi Phục thúc thúc, xem ta như phần thưởng dâng ra cho kẻ thắng cuộc!

Nhưng phụ thân trước giờ luôn nhạy bén minh mẫn hôm nay lại có vẻ hồ đồ, gương mặt rạng rỡ ý cười, giống như chủ ý của Thôi Phục thúc thúc rất tuyệt diệu vậy, cười nói: “Lời của Thôi khanh rất đúng! Loan nhi là Tu La công chúa, Tu La phò mã đương nhiên phải cẩn thận lựa chọn, tất nhiên phải chọn người dũng mãnh khỏe mạnh nhất mới đúng.”

Phía dưới mọi người đều lên tiếng phản ứng, nam nhi trẻ tuổi thì xắn tay áo lên, quần chúng tinh thần xúc động, ở một góc khuất trong điện, Hùng Lực cười vui vẻ ấm áp, cách một bức tường người, cuối cùng ta cũng thấy được nụ cười mang theo vài phần thâm ý của hắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn trong điện lại rất ồn ào khiến ta khó mà tìm tòi nghiên cứu kĩ.

Ta nắm chặt tay phụ thân, dùng sức lay động hai cái, cúi đầu phản bác: “Phụ thân, người không thể để Loan nhi gả cho nam tử lỗ mäng... chỉ biết đánh nhau...”

Phụ thân trừng mắt hỏi: “Cha con là một nam tử lỗ mäng chỉ biết đánh nhau thôi sao?” Giọng nói của người tuy nhỏ, chúng thần bên dưới nghe không rõ, nhưng uy nghiêm không hề giảm.

Bỗn tiên nản lòng, bị khí thế vương giả lẫm liệt của người làm chấn động, ngập ngừng: “Phụ thân đương nhiên không phải... Nhưng cả tộc Tu La, sợ là không tìm được một nam nhi giống như phụ thân.”

Phụ thân cười sảng khoái, vỗ vỗ lưng ta như thể trấn an: “Loan nhi đừng khinh thường nam nhi tộc ta, nam nhi tộc Tu La ai cũng dũng kiện mãn đạt, giống như phụ thân thì chỗ nào cũng có, con không cần lo lắng, phụ thân nhất định thay con chọn một vị hiền tế tốt.” Ánh mắt như có như không lướt nhìn về phía Hùng Lực đang đứng, lại căn dặn chúng thần: “Việc này giao cho Thôi Phục an bài, phàm là nam nhi chưa thành thân trong thành Tu La, người có ý với công chúa đều có thể tham gia trận tỷ thí này, hai ngày sau bắt đầu!”

Ta méo mặt, hai ngày này vừa vặn là ngày Nhạc Kha định đi đến U Minh giới.

Nhưng phía dưới mọi người đều tán dương khen ngợi, gương mặt tràn đầy ý cười lui ra, những nam nhi

trẻ tuổi thì cười rạng rỡ nhìn bốn taraf, thật khiến cho bốn taraf không khỏi run rẩy cả người.

Chỉ qua một ngày, tin tức Tu La phụ thân mở đài tuyển chọn hiền tể đã lan khắp thành Tu La, ngay cả Cửu Ly sau khi đi dạo một vòng quanh thành trở về cũng liếc mắt lo lăng nhìn ta từ trên xuống dưới: “Tỷ tỷ, dáng bộ của tỷ như vậy, nếu ở Thanh Khâu thì cũng chỉ là nhan sắc tầm thường, sao có thể khiến cho nam nhi trong thành điên cuồng như vậy?”

Bốn taraf cũng trầm mõi suy nghĩ không thể giải thích được bảo: “Nhan sắc nữ nhi tộc Tu La cũng không kém, khỏe mạnh, cao ráo xinh đẹp...” Thật khiến ta sầu khổ mà!

Mắt thấy ngày thứ hai sẽ mở màn tỷ thí, ta trăn trở muốn cầu xin phụ thân hồi tâm chuyển ý xóa bỏ cuộc tỷ thí này, lúc nửa đêm ta liền ra khỏi thiên điện, đứng trước cửa Tư Hoàng Điện nhìn vào nội điện đang tỏa sáng ánh chúa quang, đương muôn đẩy cửa bước vào thì nghe một tiếng động rất lớn từ bên trong phát ra, Tu La phụ thân tức giận mắng: “Giả nhân giả nghĩa vô sỉ!” nên ta vội vàng rút tay về, bên tai có tiếng nữ tử khóc nức nở.

Từ trước đến nay phụ thân không gần nữ sắc, hơn nửa đêm trong điện lại truyền ra tiếng khóc của nữ nhi khiến cho người ta nghi ngờ. Lúc ta đang phân vân khó xử thì phụ thân nói: “Loan nhi, đã đến đây sao không chịu vào?”

Ta đẩy cửa điện, ló đầu vào liếc mắt thăm dò trước, chiếc bàn phụ thân thường ngồi phê duyệt công văn đã vỡ nát, một đống mảnh gỗ đan hương nát vụn trên mặt đất, một bóng người nhỏ bé run rẩy cúi đầu khóc nức nở nghẹn ngào khó mà tả xiết đang quỳ dưới đất. Ta bước nhanh vào trong điện, thuận tiện cúi đầu liếc nhìn người đang quỳ: “Phụ thân, Hồng Oanh làm sai chỗ nào lại khiến cho người tức giận như vậy?”

Phụ thân nắm chặt tay đưa lên môi ho khan hai tiếng, trên mặt hiện lên chút lúng túng: “Không... không...”

Nhưng Hồng Oanh vẫn cúi đầu, khóc bi thương: “Điện hạ hiểu lầm rồi, không phải Tu La vương vì nô tỳ mà tức giận!”

Hai người cùng đồng thanh phủ nhận, thật khiến bốn taraf chẳng thể nào tìm hiểu sâu được, ngồi xuống chỗ bên cạnh phụ thân, lại thấy mắt Hồng Oanh ngân ngấn lệ, dung nhan không sửa sang bèn lắc lắc cánh tay phụ thân năn nỉ: “Hồng Oanh khóc thương tâm như vậy, hay là bảo nàng lui xuống chỉnh trang lại một lượt đi?”

Phụ thân gật đầu, Hồng Oanh liền lui bước. Nhưng bốn taraf thấy, hôm nay trong lòng phụ thân dường như có chuyện gì đó, ngồi cùng bốn taraf ước chừng một chung trà nhưng lại chẳng nói lời nào. Ta lắc lắc cánh tay người: “Phụ thân đang có chuyện phiền lòng sao?”

Người thoáng trầm ngâm: “Loan nhi, ngoại tổ mẫu của con...”

Ngoại tổ mẫu chính là thủ lĩnh Độc Đòi trước, toàn bộ tiên giới đều truyền rằng bà rất yêu thương mẫu thân, nhưng ở bên ngoài dì lại rất có thanh danh, mặc dù ngoại tổ mẫu đã chết, nhưng dì lại ép mẫu thân ta gánh trên mình ác danh tức chết mẫu thân mình, vì ngoại tổ mẫu mà lén án mẫu thân ta.

“Ngoại tổ mẫu như thế nào?” Ta khó hiểu, trong đâu đầy sương mờ mịt, sau khi Hồng Oanh bị thương tinh lại thì tính tình biến đổi rất nhiều, mấy lần muốn nói lại thôi, hôm nay ở Tư Hoàng Điện lại khiến Tu La phụ thân giận dữ, chẳng lẽ có liên quan đến ngoại tổ mẫu?

“Phụ thân, chẳng lẽ ngoại tổ mẫu chưa chết?” Tu La phụ thân buồn cười vỗ vỗ đầu ta: “Con, đứa nhỏ này nghĩ cái gì thế? Ngoại tổ mẫu của con mất đi chính là chuyện lớn của Tiên giới, đâu dễ dàng lừa gạt?”

“Vậy chuyện ngoại tổ mẫu mất có ẩn tình khác? Chẳng lẽ bị dì...” Chợt nhớ lúc ở Thiên giới ta đã nói lời có ác ý phỏng đoán châm chọc dì thì lúc ấy bà ta kích động giận dữ, suýt chút nữa không khống chế được.

Phụ thân cắt ngang lời ta: “Việc này chớ nói bậy! Ngày mai đã là ngày kỷ niệm rồi, Loan nhi nghỉ cho tốt, đến lúc đó giữ vững tinh thần thay phụ thân chọn một chàng rể tốt.”

Nói được vài câu, ta liền bị Tu La phụ thân đuổi về thiên điện, chỉ qua một giây mộng đã đến ngày kỷ niệm.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đứng Nên Khinh Suất

Tham gia trận đấu có quan hệ mật thiết với bản thân mình, chuyện này có chút khó tưởng tượng a.

Nhưng ý của Tu La phụ thân là muốn bốn tiên giống như một bước tượng đất, ngồi trên ghế khán giả nơi thành Tu La, vừa trưng ra gương mặt tươi cười cứng ngắc cùng chuyện trò hàn huyên với mấy vị thúc thúc đại thần, vừa đưa mắt nhìn bốn phía tai ngóng tám hướng, đối phó với đủ loại ánh mắt ở bên trong cũng như bên ngoài thao trường, quả thực là có chút làm khó bốn tiên.

Bởi vậy khi Tu La phụ thân phất tay: “Cho con hai ngày tùy ý.”, bốn tiên liền dắt theo Cửu Ly, hóa thành dáng vẻ của hai nam tử Tu La tuổi tầm mười lăm mươi sáu, chen lấn vào phía trước đám thiếu niên Tu La đang đến báo danh tham gia tỷ thí, tìm kiếm xung quanh.

.... Nhạc Kha thăng nhãi này hai ngày nay chẳng có chút tin tức nào, đích thực khiến bốn tiên sốt ruột vô cùng.

Cửu Ly với ta sóng vai mà đi, chỉ vì hiện tại bốn tiên mang dáng vẻ của một nam nhi, nó bị đám người chen lấn dạt lùi về sau, liền vội vàng ngoác miệng gọi: “Ca ca...” Ca ca ta đây đưa tay kéo nó một cái, thuận thế cốc vào trán nó: “Bộ dạng yếu ớt lại không tao nhã của đệ cũng đòi đến xem náo nhiệt?”

Chung quanh ai nấy đều là những nam nhi cao to vạm vỡ, dũng mãnh cường tráng, sớm đã có người tiếp lời cười nói: “Hai vị tiểu huynh đệ này tuổi còn hơi nhỏ, đại thể là vẫn chưa trổ mã, chỉ e rằng quản sự trong phủ của Thôi Phục đại nhân không đồng ý cho hai vị tham gia tỷ thí.”

Đôi mắt Cửu Ly sáng rỡ: “Ca ca, nếu như hôm nay là chuyện vui vạn năm khó gặp, chi bằng hai huynh đệ ta cũng đến góp vui, nói không chừng đệ đệ cũng có thể giành được vị trí phò mã...” Nháy nháy mắt hướng về phía ta cười đến sáng lạn.

Một nam nhi lạ mặt to cao chín thước đứng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn thân hình thấp bé của Cửu Ly: “Tiểu huynh đệ, chiều cao này của ngươi trông cũng không giống nam nhi tộc Tu La ta. Công chúa chính là công chúa của tộc Tu La, đương nhiên thích những nam nhi Tu La cao lớn cường tráng, ngươi vẫn là nên quay về nhà ăn cơm nhiều thêm mấy năm nữa, cao lớn rồi hẵng quay lại đi!”

“Phải đó phải đó....”

Đồng loạt là âm thanh hưởng ứng.

Ý cười trong đôi mắt Cửu Ly lóe lên vẻ gian xảo: “Tại hạ đối với công chúa điện hạ quý mến đã lâu. Khó có được cơ hội tốt, không đi tỷ thí há chẳng phải sẽ hối tiếc cả đời? Ca ca đừng cản đệ. Nếu như huynh có ý với công chúa điện hạ, chi bằng huynh đệ ta cùng đi?”

Quần chúng bên cạnh ầm ĩ, ai nấy đều có vẻ không đồng tình. Nam nhi tộc Tu La bình thường cao lớn hơn nam tử tộc khác rất nhiều, bốn tay với Cửu Ly lại biến thành vóc dáng với chiều cao vốn dĩ rất chuẩn, nhưng đứng giữa đám nam nhi Tu La đến báo danh cầu thân, không khỏi thấp hơn một cái đầu, chút khí thế cũng không có.

Ban đầu bốn tay còn muốn cản Cửu Ly lại, ngăn không cho nó làm loạn, nhưng suy nghĩ một chút, so với việc đem nhân duyên giao vào tay người khác, chi bằng tự mình lên đài tỷ thí, phàm là kẻ nào không thuận mắt đều đánh rớt xuống đài hết, đến lúc đó ở trước mặt Tu La phụ thân cũng dễ tính. Chủ ý đã quyết, cười ha hả sờ sờ đầu Cửu Ly: “Tiểu đệ nói không sai, vì huynh tuổi cũng không còn nhỏ, cũng đã đến lúc nên cưới vợ rồi.”

Cửu Ly trưởng lớn hai mắt, hoàn toàn là vẻ không thể nào tin được, đích thực hiếm khi lại lộ ra một chút nét ngây thơ như thế.

Thôi Phục thúc thúc trước giờ làm việc rất chu đáo, việc Tu La phụ thân giao cho cũng chưa bao giờ mắc lỗi. Hôm nay đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, dọc theo xung quanh mấy đài cao nơi thao trường dựng lên sáu chiếc bàn đứng riêng biệt, mỗi bàn đều có sáu vị văn thư đang múa bút thành văn, ghi chép tỉ mỉ cẩn thận về những người đến tham chiến. Đám đông hỗn loạn đến lúc này giống như sông được phân khúc, xếp thành hàng dài phía sau mỗi chiếc bàn, ngay ngắn trật tự, Cửu Ly kéo tay áo ta cũng đứng vào hàng.

Đợi đến lượt chúng ta, quản sự hỏi tên họ, đôi mắt Cửu Ly đảo tròn, kéo ta lên trước, nói: “Gia huynh Võ Thủ Nhân, tại hạ Võ Cửu Ly.”

Bốn tay đánh nó một cái rồi mới nâng mắt nhìn Cửu Ly: Đứa trẻ này từ khi trở thành quốc chủ Thanh Khâu, nói dối mắt cũng không hề đổi sắc, dưới ánh mắt tán thưởng của bốn tay còn có chút đặc ý, hướng về phía bốn tay nở nụ cười chiến thắng— cũng coi như có được chút chân truyền của bốn tay, không uổng công ta nuôi dưỡng trước đây!

Đợi đến lúc hai người chúng ta báo danh xong, từ đám người phía sau chợt có âm thanh huyên náo, không lâu sau, sau lưng có người kinh hô: “Hùng Lực đại nhân...”

Bốn tay quay đầu nhìn, hai nam tử sóng vai cùng bước tới đó, một là Hùng Lực, còn người kia chính là kẻ đã khiến bốn tay nhớ nhung suốt hai ngày nay- Nhạc Kha. Vốn là một hàng người nghiêm chỉnh, thấy hai người họ, ai nấy đều dặt ra nhường một con đường lớn, chiếc bàn bên phía tay trái lập tức trống không, tùy ý hai người họ đến báo danh không chút trở ngại.

Cửu Ly nghiên răng lầm bẩm: “.....Chẳng qua ý vào chức thống lĩnh tiên phong Tu La Thiết Kỵ...ngày thường chính là một kẻ mặt than...” Lại thấp giọng hỏi bốn tiên: “Tỷ tỷ sẽ không thích nam nhân mặt than chúa?”

Ta âm thầm bật cười, cốc đầu nó một cái, thật không biết đứa trẻ này từ khi nào lại nảy sinh nhiều thành kiến với Hùng Lực như vậy? Lê nào nó cũng đã nghe chuyện Tu La phụ thân hứa hôn trước trận tuyến? Thấy con rồng ngốc đó với Hùng Lực đã rời đi, bốn tiên lập tức xuyên qua đám người, nối gót bám theo.

Không ngờ hai tên này cũng có chút cảnh giác, ta với Cửu Ly yên lặng theo sát, mới ra khỏi thao trường Tu La liền mất dấu hai người bọn họ, nhìn đường phố ngõ hẻm vắng lặng xung quanh mà không khỏi thở dài bất lực. Cửu Ly có chút vui sướng khi người gặp họ: “Tỷ tỷ, mất dấu cũng đã mất dấu rồi.” Nói rồi phe phẩy một mảnh lụa chi chít chữ trong tay, cũng không biết nó tiện tay mượn gió bẻ măng từ quầy hàng nào nữa.

Trong lòng ta tức giận Nhạc Kha cố ý trốn ta, lập tức đứng tại chỗ hung dữ mắng hắn một lúc, không gì ngoài: “Coi con rồng ngốc ấy mù mờ ra khỏi thành Tu La, tốt nhất là bị ma nữ U Minh giới bám lấy, đừng có mà quay lại nữa...Còn để bốn tiên thấy hắn một lần liền đánh một lần...” Đưa tay lấy mảnh vải trong tay Cửu Ly, thì ra là chi tiết về trận tỷ thí, tất cả đều ghi lại rất tỉ mỉ bằng thể chữ khải nhỏ, từ sau khi báo danh đến tham chiến như thế nào, ngày và đêm không ngừng nghỉ, đến các hạng mục quy tắc thông thường cũng được ghi rất chi tiết, duy chỉ không có thời gian kết thúc tỷ thí.

Có một nam nhi Tu La vừa đi vừa cao giọng cười: “...Mặc dù ta cũng không nghĩ có thể giành được vị trí phò mã mà về, nhưng có thể tham gia tỷ thí, náo nhiệt như vậy sao lại không hay chúa?”

Một người khác xoa xoa nắm tay: “....Vị trí phò mã cuối cùng cũng không biết sẽ rơi vào tay con trai của vị trọng thần nào đây? Chỉ là có thể so tài với thống lĩnh Thiết Kỵ, quả thực đáng giá đáng giá...”

Cửu Ly đứa nhỏ đáng chết này cười đến cực kỳ xấu xa: “Đệ đã sớm thấy, tỷ tỷ thường ngày cũng chẳng thể coi là thập phần xuất sắc, tính tình lại không tốt, sao có thể khiến nam nhi cả tộc tranh giành thê tử? Thì ra là do mọi người đều vì muốn đánh nhau mà đến...” Ở thành Tu La tỷ thí so đấu khí, sớm đã thành phong trào a, không phải chuyện bí mật gì ở Tiên giới.

Mặc dù bốn tiên sớm đã biết bản thân chẳng phải có sắc đẹp khuynh thành hay thiên kiều bách mị gì, nhưng thói hư vinh thì dù gì cũng có một chút, trước đó thấy một đám đông nam nhi đến ghi danh, không khỏi một phen vui mừng. Bây giờ trong lúc vô tình nghe được lời chân thật, gân xanh trên trán không khỏi nhảy lên vài cái, nghiêm mặt lại, hung hăng cốc một cái trên đầu Cửu Ly: “Đợi tôi nay quay về, để phụ thân biến đệ thành một con thú nhỏ, coi đệ còn dám lăm lồm?”

Cửu Ly ôm đầu lùi về sau tránh đi như chuột, chỉ nghe thấy “ui” một tiếng, lúc bốn tiên nhìn qua, nó đã lọt thỏm trong ngực của một người. Bên cạnh người này còn một người khác dáng vóc cao lớn, chính là hai kẻ mà ta đã tìm hết nửa ngày-Hùng Lực và Nhạc Kha. Cửu Ly đang chỉnh lại phát quan trên đầu, xiêu xiêu

vẹo vẹo từ trong ngực Nhạc Kha vùng vẫy thoát ra, vừa cảm thán: “Tỷ tỷ ở nơi phố thị hành hung đánh người, cũng không sợ dọa mấy người đến cầu thân chạy hết, đến lúc đó không gả đi được, chi bằng Tiểu Ly thử làm việc tốt...thử phát thiện tâm...” Nửa câu còn lại cuối cùng tắc trong cổ họng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm Nhạc Kha.

Hùng Lực khẽ mỉm cười với ta: “Trên phố không tiện hành lễ, tại hạ cáo lui.” Cánh tay dài vươn ra, đem Cửu Ly kẹp lại lôi đi, xa xa chỉ nghe thấy tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương của nó, nếu có người nghe được cũng sẽ thương tâm mà rời nước mắt đồng tình: “Tỷ tỷ...Đệ sai rồi đệ sai rồi...Tỷ tỷ cứu đệ...Tiểu Ly không muốn rời vào tay mặt than...”

Bỗn tiên tập trung lực chú ý vào một Tu La và một tiểu thú đi xa dần rồi mới lúng túng quay nhìn Nhạc Kha, khóe miệng tên nhãi này đang nhếch lên ý cười thích thú: “Nghe nói Thanh nhi sau này nếu gặp ta một lần liền đánh một lần...”

“Khu...khu...”

“Nghe nói còn muốn ta bị ma nữ U Minh địa phủ quấn lấy...tốt nhất là đừng quay về?”

Bỗn tiên gật người ho khan....

Hắn bước tới hai bước, giống như lo lắng: “Thanh nhi, nàng bệnh sao? Ho dữ như vậy?” Không đợi ta trả lời, hắn lại nói: “Thấy nàng bệnh nặng đến thế, muốn đi U Minh địa phủ cũng không được rồi, hay là quay về Tư Hoàng Điện nghỉ ngơi thật tốt đi?”

Thằng nhãi này rõ ràng đang trêu chọc ta — Hắn luôn luôn không phải kẻ độ lượng khoan dung gì, nếu lúc này bỗn tiên còn không nghe lời, không chừng hắn sẽ thật sự bỏ ta mà đi U Minh giới một mình. Vì vậy miễn cưỡng bày ra nụ cười cứng ngắc, ngừng ho khan, kéo tay áo hắn nịnh nọt nói: “Tam lang ước chừng là nghe nhầm rồi a? Cũng không biết là kẻ nào ác miệng, ly gián hai ta?” Vén tay xắn áo, bày ra khí thế muôn liều mạng.

Hắn giật giật tay áo, dáng vẻ giống như muốn phân rõ ranh giới với ta, bỗn tiên khẩn trương, ôm chặt cánh tay phải của hắn, sống chết không buông, vô lại nói: “Nếu chàng không dẫn ta đi, đừng hòng ta thả chàng ra...”

Có mấy nam nhi tộc Tu La lục tục lướt qua bên cạnh, không khỏi kinh ngạc: “Lẽ nào ta hoa mắt rồi? Thế nhưng nhìn thấy nam tử ôm nhau trên phố...”

“Huynh đài chưa từng nhìn nhầm, bị ôm chặt chính là người dẫn đầu cho vị trí phò mã lần này, tên gọi Nhạc Kha tiểu tử...” Nghĩ thấy vị Tu La này nhất định không quen với Nhạc Kha.

Da mặt bỗn tiên trước giờ vẫn dày vô đối, giờ phút này lại hóa thành dáng vẻ mặt mũi của nam nhi Tu La, không ai nhận ra, cũng không sợ mất mặt, chỉ một mực ôm lấy cánh tay phải của hắn giờ trò: “Nếu

chàng còn không đồng ý với ta, đợi lời đồn “đoạn tụ” này lan ra khắp thành ai ai cũng biết, ta xem chàng còn mặt mũi nào mà đi tham gia tỷ thí?”

Gương mặt hắn lộ vẻ khó xử: “Thanh nhi lẽ nào không muốn cho ta tham gia?” Lại do dự nói: “Nhưng ta đã chuẩn bị kỹ càng, muốn giành chức phò mã...”

Trong lòng bốn tiên dâng lên một cảm giác ngọt ngào, ước thấy vẻ khó xử thế này của hắn cũng không phải giả tạo, rõ ràng là dáng vẻ đã quyết định tham gia, nhưng vẫn muốn trêu chọc ta. Nhưng nhớ tới bản thân cũng đã ghi danh tỷ thí, không khỏi mừng thầm... Người chọn lựa phò mã cuối cùng vẫn phải qua bốn tiên, vì vậy tự nhiên vỗ ngực: “Chàng nghĩ vậy là sai rồi. Xét thấy nam nhi tộc Tu La ta, ai nấy đều thiện chiến, cuộc tỷ thí tăm thường chẳng qua là chuyện nhỏ, lý nào lại thua con rồng ngốc như chàng...”

Hắn cũng không giận, nhường mà mỉm cười, lộ vẻ cương quyết: “Hoàng tử Thiên giới với Tu La phò mã, vẫn là chức phò mã tiêu dao hơn nhiều, chính vì hai chữ tiêu dao này, bản điện cũng phải cố gắng liều mạng, gắng sức giành lấy chức vị phò mã ... Thắng bại còn chưa biết được.”

....Ta cảm thấy y liều mạng vì chức phò mã, cũng không phải là vì bốn tiên nha?!

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hồng Trần Lặng Tiếng

Từ xa đi đến, bên bờ Vong Xuyên, một mái chèo cô độc khua nước, oán linh đòi mạng, ta với Nhạc Kha giấu đi tiên khí quanh người, đồng hành cùng oán quỷ.

Bên cạnh ta là một thiếu nữ trẻ tuổi đang thè chiếc lưỡi dài hai thước, hướng về phía bốn taraf nở nụ cười thê lương ai oán, bốn taraf cơ hồ sơ mất vía, toàn thân run rẩy nhào về trước, ôm chặt lấy cổ Nhạc Kha, thành ra dáng vẻ ôm ấp yêu thương. Cũng may đường từ Hoàng Tuyền đến địa phủ đều là những linh hồn không nơi nương tự, không bao lâu nữa sẽ mất đi ký ức, bốn taraf cũng không sợ mất thể diện, mặt dày tựa vào ngực hắn.

Nhạc Kha thảng nhãi này tất nhiên là cực kỳ hưởng thụ, trước đó được ta không ngừng xin xỏ, nhưng mới vừa được cho biết, lần tỷ thí này mặc dù Hùng Lực cũng tham gia, nhưng cũng phải phụ trách vấn đề phòng vệ, vì người báo danh rất đông, nên tranh thủ chút thời gian rảnh rồi trước trận đấu đi đến Minh Giới một chuyến. Sau lại được bốn taraf yêu thương ôm ấp, giờ phút này hắn híp nửa con mắt ôm chặt lấy eo bốn taraf, bày ra nụ cười phong lưu trác tuyệt, hướng về phía thiếu nữ ấy cười rạng rỡ.

Cũng không biết nữ quỷ đó lúc sinh tiền liệu có phải là bị nam nhân phụ tình rồi thắt cổ tự vẫn hay không, đại khái là trong lòng đối với tất cả nam nhân đều có lòng đề phòng, như một con bò cạp sơ hãi, “chít” một tiếng, thế nhưng lại phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải của người, trốn ra sau lưng một con quỷ không đầu.

Ta ở trong ngực Nhạc Kha cười đến nghiêng ngả, tâm tình sơ hãi cũng giảm đi một chút, trong lòng suy đoán nữ quỷ treo cổ này lúc còn sống lẽ nào chính là một con chuột tinh a? Tiếng kêu so với lão thủ (chuột) sao lại giống đến vậy.

Tự cảm thấy suy đoán này mười phần có căn cứ, đang muốn nói phát hiện này cho Nhạc Kha, hắn đã cốc lên đầu bốn taraf: “Nên qua sông rồi.”

Chiếc đò nhỏ hẹp, người lái đò cầm chèo râu tóc đều dài, đường như đã ở trên dòng Vong Xuyên này hàng nghìn hàng vạn năm, gấp không biết bao nhiêu là si quỷ oán hồn. Hô lên một tiếng, Nhạc Kha đã ôm chặt lấy ta, chân điếm nhẹ một cái liền ngay ngắn đứng trên mũi thuyền. Chúng quỷ ở trên bờ hỗn loạn bày ra hết mánh khóe, chen lấn lên thuyền, rõ ràng là thuyền nhỏ chèo ngắn, thế nhưng cũng chen lên được đến mười mấy hai mươi oán quỷ, nhưng chỉ tụ tập chen chúc nơi đuôi thuyền. Bốn taraf liền chăm chú nhìn kỹ, thảng nhãi Nhạc Kha này không biết từ lúc nào đã lộ ra tiên khí quanh mình, chúng quỷ e ngại, mặc dù đã lên thuyền cùng chúng ta nhưng cũng không dám chen cùng một chỗ.

Người lái đò lộ vẻ đã trải qua biết bao phong ba bão táp, vững như bàn thạch, cũng chưa từng có một tia kinh ngạc, mái chèo khua sóng, chiếc thuyền nhỏ từ từ di chuyển, nhanh chóng hất toàn bộ đám quỷ ở nơi đuôi thuyền còn chưa kịp lênh xuống dưới nước khiến chúng thảm thiết kêu lên không ngừng. Ta ở trong ngực Nhạc Kha kinh hồn khiếp sợ, cúi đầu nhìn, chúng quỷ đã bị máu nổi trên những con sóng sắc vàng này nhấn chìm, giữa dòng sông hiện ra gương mặt dữ tợn của một Thủy quỷ, đang cố gắng vươn cánh tay về phía mạn thuyền, tình cảnh êm đềm thế này, cảnh tượng khiến người sợ hãi thế này khiến ta không khỏi run rẩy một cái, liền ôm chặt lấy cổ Nhạc Kha, sợ rằng tiếp đó sẽ bị Thủy quỷ kéo xuống nước, rồi cũng chìm thành một oán hồn nơi đáy sông.

Nhạc Kha vỗ nhẹ sau lưng ta, nói với giọng dịu dàng cực kỳ hiếm hoi: “Thanh nhí đừng sợ, mấy Thủy quỷ này mặc dù trông vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ cần không rơi vào Vong Xuyên Hà thì cũng không có gì đáng ngại.”

Ta kinh hoàng táng đám nhìn người lái đò một hồi, thấy ông ấy đã gần đất xa trời, chống một thuyền Thủy quỷ, trên Vong Xuyên Hà gió tanh sóng máu, sợ ông ấy sức lực không đủ, bị đám Thủy quỷ hất khỏi con thuyền nhỏ, vì vậy lắc đầu: “Chàng cũng không phải lái đò, lời chàng nói cũng không chuẩn xác...Ta thấy lái đò gia già tuổi tác cũng khá cao, chèo đò hao tổn sức lực, chi bằng chàng thay ông ấy chèo vài cái?”

Bốn năm sống hơn vạn năm, chung quy vẫn dùng giọng điệu ôn hòa uyển chuyển, sợ sẽ chọc giận người lái đò này.

Không ngờ người lái đò nghe thấy, trên gương mặt như gỗ đá lộ ra chút ý cười: “Tiểu cô nương ngồi thuyền lần đầu?”

Thuyền của phàm gian, bốn năm cũng từng ngồi qua, cho dù có lật thuyền bất quá cũng chỉ ướt mình rồi thôi. Bốn năm cẩn thận nói: “Thuyền trên Vong Xuyên Hà, quả thật là ngồi lần đầu tiên...”

Không chỉ người lái đò vui vẻ mà ngay cả Nhạc Kha cũng ha hả bật cười một tiếng. Trong lòng bốn năm hoảng hốt, lập tức lặng lẽ vươn tay ra, ở bên hông thằng nhãi này bấm một cái, nghe thấy tiếng hắt hít một ngụm khí lạnh mới hả giận.

Cho ngươi dám cười bốn năm!

Người lái đò vừa chống thuyền vừa khẽ cười: “Linh hồn nơi phàm giới, cả đời chỉ có một cơ hội duy nhất để ngồi thuyền do lão phu chèo, điều đáng sợ chính là một lần cũng không có.”

Bốn năm liên tục gật đầu phụ họa — nếu biết đi U Minh giới phải ngồi trên chiếc thuyền nhỏ để qua Vong Xuyên Hà đáng sợ thế này, đánh chết bốn năm cũng sẽ không đi. Chẳng qua là tò mò lai lịch của Tuyền Khách Châu gửi tới thành Tu La, nhưng đôi mắt Ly Quang vẫn khỏe mạnh an ổn, nói ra thì Lăng Xương Thái tử đã trúng một kiếm của ta, quả thực có chút oan uổng, giờ phút này hắt sa cơ, không khỏi nảy sinh vài phần thiện ý, nên đi thăm hắt một phen. Hiện giờ đã bị Thủy quỷ nơi đáy Vong Xuyên Hà dọa

sợ đến độ bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Ông lão chèo thuyền thấy ta ngây ngốc mở to mắt, chỉ gật đầu phụ họa một cái, lại nở nụ cười ấm đạm, thương nhan như tùng: “Lão phu ở trên Vong Xuyên Hà chèo thuyền ước chừng cũng đã ba bốn mươi vạn năm, đến bây giờ chưa từng xảy ra chuyện lật thuyền.”

Bốn tiên thuận miệng khen ngợi: “Rất tốt! Rất tốt!” Khen xong mới hiểu được rõ ràng, thiếu điều mừng rỡ như điên!

Trên trời dưới đất, thí dụ như Mão Nhật Tinh Quân trên Thiên đình hay Thái giám túc trực hoàng cung nơi phàm giới cũng khó mà không có một lần sơ sẩy, không thể đảm bảo chín mươi vạn năm đều như một ngày, không hề xảy ra tai nạn nghề nghiệp, duy chỉ có lão nhân gia trên Vong Xuyên Hà này, có thể nói là vị tiên đầu tiên mà suốt mươi mấy vạn năm chưa từng gây ra việc rủi ro, ngồi thuyền của ông ấy cũng sẽ an ổn thôi. Ta cẩn thận, quả thực không khỏi nhìn ông ấy vài lần.

Bốn tiên yên lòng nhẹ nhõm từ trong ngực Nhạc Kha tách ra, kề vai đứng bên cạnh hắn nơi mũi thuyền, gió tanh tát vào mặt, ông lão chèo thuyền vừa chống thuyền vừa khen ngợi: “Một đôi vợ chồng son thật đẹp đôi, lão phu chèo thuyền mươi mấy vạn năm, trước đến giờ chỉ thấy oán quỷ than khóc, chưa từng gặp qua tiên lữ thành đôi, nhị vị hôm nay lẽ nào là bỏ nhà trốn đi? Nhất định là Tiên giới không chỗ dung thân mới chạy đến chỗ lục đạo luân hồi này.”

Cho dù ta đứng vững nhưng cũng không khỏi ở nơi mũi thuyền lảo đảo một cái, suýt chút nữa rơi xuống sông, hoảng đến độ Nhạc Kha đưa tay lại kéo ta ôm vào trong ngực: “Nàng vẫn nên thành thành thực làm ố trong ngực ta đi, đừng rời khỏi thuyền.”

Ý cười trên gương mặt người lái đò quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, khó khăn lắm trên gương mặt gỗ đá với những nếp nhăn ấy mới lộ ra nét cười hồn hậu nhân từ, đích thực là hiếm hoi!

Thuyền đến giữa sông, gió tanh dần dần thoái mạnh, thân thuyền khẽ nghiêng, chỉ nghe thấy tiếng “bùm bùm”, chính là mấy quỷ hồn bị gió quật ngã xuống sông, một đám khóc lóc kêu cha gọi mẹ, ta ở trong ngực Nhạc Kha cũng nghiêng trái ngã phải một lúc, trái tim treo lơ lửng nơi cổ họng, lúc này mới rõ ràng: Ông lão chèo đò quả thực không hề gạt ta! Ông ấy nói chưa từng lật thuyền khẳng định là chưa từng lật thuyền, chỉ là oán quỷ rớt xuống thành Thủy quỷ, đây đâu phải là trách nhiệm của ông ấy.

May mà rất nhanh sau đó đã đến bờ, sau khi cáo biệt ông lão chèo đò, Nhạc Kha liền dắt ta nhảy xuống bên kia bờ Vong Xuyên Hà. U Minh địa phủ sắc trời nửa râm nửa tối, mơ hồ không rõ, mặt đất sền sệt trống trải, không một ngọn cỏ, bốn tiên với con rồng ngốc bốn mắt nhìn nhau, đồng thanh cười nói: “Côn Lôn Thần Kính!”

Cảnh tượng này quả thực có vài phần giống với cảnh sắc bên trong Côn Lôn Kính. Hắn hiện thời ba hồn đã đủ, cũng không phải là một cô hồn trong kính, chúng ta nắm tay nhau mà đứng, nhìn thấy một tiểu quỷ

dẫn đường tiến đến dẫn dắt vong hồn, trông thấy hai người chúng ta, có chút cung kính: “Không biết nhị vị tiên nhân đến đây có việc gì? Nếu không có việc, xin hãy lên thuyền quay trở về đi?”

Ý định ban đầu của ta là cùng với Nhạc Kha âm thầm lén vào U Minh Địa Phủ, tìm chỗ giam giữ Lăng Xương, nếu gặp phải trả ngại thì liền quay về. Không ngờ con rồng ngốc này lại đường hoàng nói: “Bốn điện muôn gặp Nhân Thánh Đại Đế, làm phiền dẫn đường.”

Nét mặt tiểu quỷ đó hiện lên vẻ khó xử: “Tiểu nhân chỉ là một tiểu quỷ dẫn đường nho nhỏ ở phía bắc chốn âm ty nơi Đại đế quản hạt, Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế lẽ nào một kẻ nhỏ bé như tiểu nhân có thể gặp được? Chi bằng nhị vị theo tiểu nhân quay về Phong Đô thành*, rồi hãy nghĩ cách?”

*Phong Đô là Quý thành trong truyền thuyết, là đô thành của âm ty địa phủ.”Quý thành” và “Mười tám tầng địa ngục” vốn là thế giới sau khi chết được miêu tả trong Phật Giáo, nhưng sau này cũng được tiếp tục nhắc đến trong Đạo giáo. Nguyên do vì tại Phong Đô có một ngọn núi phong cảnh rất đẹp tên gọi Bình Đô,là vùng đất lành thứ bốn mươi lăm trong bảy mươi hai phúc địa của Đạo giáo.Theo như “Liệt Tiên Truyền” của nhà Hán và “Thần Tiên Truyền” của triều Tân, vào thời nhà Hán, có hai người là Vương Phương Bình và Âm Trường Sinh đã từ quan đến đây tu đạo, cuối cùng đắc đạo phi thăng thành tiên.Nhờ vào danh tiếng của hai vị tiên nhân Vương Phương Bình và Âm Trường Sinh đã mời gọi không ít tiên nhân đến đây bái phỏng.Sau này, hai tiên nhân “Vương, Âm” bị đổi thành “Âm Vương”, lại hiểu lầm thành “Vua của âm ty”, vì vậy mà nơi họ ở – Phong Đô – cũng bị biến thành âm tào địa phủ (nguồn: baidu)

Nhạc Kha dắt tay ta, theo tiểu quỷ dẫn đường cùng với đám oán quỷ mà đi, trên đường sắc trời không hề thay đổi, mặt đất trơn trượt vô cùng, đến gần cổng Phong Đô thành, nhìn thấy cổng thành cao ngất, trên chiếc cổng màu đá xanh viết ba chữ lớn “Phong Đô Thành”, đến gần chút nữa, nhờ vào chút ánh sáng nhợt nhạt, ba chữ lớn đó màu như máu, lộ ra ý lạnh run người, khiến bốn tiên nhớ tới mấy câu chuyện ma quái, âm thầm hoài nghi liệu có phải đã đi nhầm chỗ rồi không?

Cánh cổng lớn nặng nề đen kịt “kết” một tiếng rộng mở, gió lạnh bạt đến, không có bóng dáng quỷ hồn, cũng không có gì thay đổi, bốn tiên như cũ ôm chặt lấy cánh tay Nhạc Kha, được hắn nửa kéo nửa ôm, tiến vào trong thành.

Tiểu quỷ đó dẫn đám quỷ hồn cáo từ rời đi, chỉ để lại hai người bọn ta đứng nơi phố xá âm ty, thò đầu nhìn, phảng phất như lần đầu tiên đến nhân gian.

U Minh Địa Phủ theo như truyền thuyết ở nhân gian mà người phàm một khi nhắc tới chung quy đều không khỏi sợ hãi. Bốn tiên trước giờ tự tin mình có tu vi, lại biết nơi này quy củ nghiêm mật, thật sự chưa từng nảy sinh tâm tình sợ hãi. Không nghĩ trên đường đi lại sợ đến cơ hồ mất đi nửa mạng già, nào biết nhìn thấy thị trấn âm ty bên trong thành này lại cực kỳ náo nhiệt. Những quỷ hồn qua lại trên trấn ai nấy đều cầm u đặng mà đi, mấy sập hàng nhỏ đều bày biện hàng hóa sắc sỡ muôn màu, phố xá sầm uất không khác gì thành trấn nơi nhân gian.

Ta với Nhạc Kha dắt tay nhau dọc theo con phố chậm rãi bước đi, nhưng nhìn thấy quỷ hồn đi lại giữa thành trấn đều không một chút lệ khí, bình yên trải qua năm tháng, lại cầm một món hàng trên phố lên xem cẩn thận, thì ra đồ mà quỷ hồn bán đều không phải đồ thật, chỉ giống như đồ vật nơi phàm gian, các loại rau quả tương ứng với mùa màng, nhưng vừa nhẹ lại vừa vô vị. Quỷ hồn trên phố lại mừng rỡ mua hàng rồi quay về, hoàn toàn là dáng vẻ giống như ở nhà. Vé náo nhiệt sầm uất nơi phố xá này như vậy lại khiến bốn tiên cảm nhận được nét thê lương.

Chỉ là âm binh thần tượng nơi cổng nha môn âm ty quả thật quá khó khăn, ngoại trừ tiểu quỷ dẫn đường và oan hồn được cho vào, nhìn tiên khí lượn lờ quanh người Nhạc Kha, sống chết cũng không chịu để hai người bọn ta vào trong nha môn. Ngược lại còn hết lời khuyên nhủ: “Nhi vị tiên nhân cũng biết, người không phận sự không được phép vào U Minh Địa Phủ, kính xin thương tiếc nhanh chóng quay về, đừng làm khó tiểu quỷ...”

Nhạc Kha nắm tay bốn tiên, ở nơi đầu trấn xa xa nhìn về phía hai vị âm binh nơi cửa nha môn, đột ngột mỉm cười: “Thanh nhi nàng cũng biết, phàm giới xảy ra án mạng, phải đi đâu báo oan?”

Ta dần hiểu ra, liên tục xua tay: “Muốn bốn tiên giả chết, chuyện đó vạn vạn lần không thể!”

Chú ý của thằng nhãi này cũng không sai, xảy ra án mạng đương nhiên phải tìm đến nha môn. Nhưng tiên nhân nơi này ngoại trừ ta thì chỉ có hắn, cả con phố đều là quỷ hồn, án mạng án mạng, mấy quỷ hồn này đến mạng cũng không có, lấy đâu ra án? Thấy ánh mắt hắn lấp lóe sáng rõ, rõ ràng là chính là hướng vào bốn tiên.

Hắn nở nụ cười rạng rỡ với ta: “Thanh nhi nàng xem—” Phùng má, dùng lực hướng nơi thị trấn âm ty thổi một hơi tiên khí, trông thấy hàng hóa cùng những quỷ hồn đi lại trên phố đều lộn nhào trong không trung vài cái, rầm rầm ào ào bị thổi bay xa.

Ta trân trối đứng nhìn, không nói được lời nào.

Mặc dù bốn tiên muốn đi U Minh Địa Phủ ngắm cảnh, nhưng đích thực chưa từng có ý nghĩ muốn gây rối làm loạn, bị một hơi tiên khí của hắn, cả thị trấn sầm uất đều bị thổi bay đến trống không, giống như bị nước lũ quét qua, ngay đến tôm cá cát bùn cũng không còn.

Trên bầu trời nửa âm u của U Minh Địa Phủ vang lên một giọng nói phẫn nộ: “Tiểu yêu phuơng nào, dám tự tiện xông vào U Minh Địa Phủ?”

Nhân Thánh Đại Đế, lão nhân già ngài đến chậm rồi...

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thủ Hận Hư Không, Tháng Năm Muộn Màng

Ta nắm chặt tay con rồng sinh sự này, ngẩng đầu nhìn khoảng không có chút âm u nơi U Minh Giới, nhưng thấy giữa lưng chừng trời rất nhanh buông xuống hai sợi dây thừng màu vàng, hai người bọn ta còn chưa kịp ngọ nguậy đã bị trói gô lại, mơ hồ như thể giữa khoảng không bị ngăn bởi một tấm màn thật lớn, cũng không biết là bị đưa đến nơi nào, trước mắt bỗng bừng sáng, ánh sáng nhu hòa hiện ra, người đã đứng bên trong một đại điện vô cùng rộng lớn.

Bảo tọa nơi đại điện không một bóng người, sợi dây thừng trói hai người bọn ta cũng tự động mở ra, trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nam đầy kinh ngạc: “A, thì ra là hai đứa nhỏ. Hai người các ngươi vì sao lại tự tiện vào U Minh Địa Phủ?”

Ta chợt chợt cánh tay Nhạc Kha: “Đây rốt cuộc là Nhân Thánh Đại Đế hay là Phong Đô Đại Đế?” Nơi này chính là Phong Đô thành, theo như bốn tiên thấy, huyện quan không bằng hiện quản¹, dứt khoát tìm Phong Đô Đại Đế xem ra còn nhanh gọn hơn.

1ý tương tự như phép vua thua lệ làng

Đôi mắt Nhạc Kha sáng lấp lánh: “Nàng đừng gấp. Cho dù là vị nào đi nữa, có người để mắt đến chung quy còn tốt hơn đứng ở giữa phố xá rộng lớn không ai ngó ngàng.”

Lời này quá sức có lý.

Hắn nghiêm trang như thật: “Đại đế minh giám, ta chính là Trưởng tử của Thiên Giới.”

Giọng nam trên đỉnh đầu cũng không biết là từ nơi nào truyền tới, dường như cẩn thận nhìn hắn một hồi: “À, thì ra là Thiên giới Thái tử tân nhiệm. Không biết Thái tử Điện hạ giá lâm đến U Minh Địa Phủ là vì chuyện gì?”

Ta với Nhạc Kha bị lời này đóng đinh tại chỗ...Thiên giới Thái tử tân nhiệm...Đây là chuyện từ khi nào vậy?

Ta muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại sợ vị Đại Đế gì đó tính khí không tốt, vạn nhất chọc giận ông ấy, không chừng sẽ tống cổ hai người bọn ta ra khỏi U Minh Địa Phủ, liền vội vàng lắc tay Nhạc Kha, chỉ cảm thấy nắm tay hắn nắm rất chặt, bị ta đẩy một cái, dường như tinh táo lại không ít, miễn cưỡng bày ra ý cười: “Bổn điện tới đây chính là muốn thử gấp Nhị đệ và Thiên hậu nương nương, Đại đế liệu có thể chấp thuận?”

Nam nhân ấy có chút trầm ngâm, thở dài nói: “Thiên lý công minh, đây cũng là Thiên hậu và Nhị điện hạ tự mình tạo nghiệt, Thái tử điện hạ nếu như thật sự muốn gặp cũng không phải là không thể. Chỉ có điều tiểu a đầu này là ai? Chân thân thế nhưng lại là một tiểu loan điểu.”

Trong lòng bốn tiên bồn chồn, sợ rằng vị Đại đế này sẽ bận tâm đến mối thù giữa Thiên tộc và Tu La giới mà tống ta ra khỏi U Minh Địa Phủ, Nhạc Kha đã nắm chặt tay ta, cười hi hi: “Đại đế thần thông quảng đại, lẽ nào lại nhìn không ra tiểu a đầu này là ai?”

Vị đại đế này dường như đối với lời nói của Nhạc Kha cực kỳ thích thú, lớn tiếng sang sảng cười: “Đợi Bản tôn gọi phán quan đến dẫn hai người đi—Thật sự là nhìn không ra Nghiệp Phản thô lỗ như vậy thế nhưng lại có thể sinh được một nữ nhi yếu điệu thế này.” Thì là có quen biết với phụ thân.

Bốn tiên thật sự kiềm chế không được, đáp lại: “Tu La phụ thân ngay thẳng phóng khoáng, không hề thô lỗ chút nào, lời này của Đại đế sai rồi.”

Không như bốn tiên dự liệu, vị Đại đế này thế nhưng không hề tức giận, lại lần nữa cười lớn sảng khoái: “Tiểu cô nương thật sự che chở phụ thân rất kỹ nha.”

Cửa điện khẽ kêu lên một tiếng, một vị phán quan toàn thân đen kịt tiến vào, đầu sừng râu xanh, mắt như chuông đồng, nhưng lời nói lại hết sức nhã nhặn: “Nhị vị xin mời theo tiểu tiên.”

Lúc bước ra, quay đầu lại nhìn, mặc dù ánh sáng trong đại điện nhu hòa nhưng không nhìn thấy được bóng người, cũng không biết vị Đại đế đó ẩn mình nơi nào.

Phán quan dẫn hai người bọn ta hướng về A Tì đại thành thuộc Nam Thiện Bộ Châu, chừng nửa canh giờ đã tới. Nhưng nhìn thấy bát nhiệt địa ngục và bát hàn địa ngục, không khỏi kinh hoàng khiếp sợ. Bát nhiệt địa ngục đó dùng lửa đốt làm hình phạt, bất quá chỉ là bay lướt qua nhưng cũng đủ để bốn tiên nhìn thấy cảnh tượng dùng xích sắt lưỡi sắt nung đỏ trói hồn phách lại, lại có người uống nước sắt nung, tiếng kêu khóc chấn động bên tai, nhưng phán quan ấy lại thản nhiên như chưa trông thấy. Lại đi một lúc lâu nữa thì chính là tuyết lạnh trắng xóa, núi băng lạnh toát, trên thân thể trần truồng, chúng quỷ bị đông cứng liên tiếp kêu gào. Bốn tiên thật sự khó mà tin được Lăng Xương Thái tử đáng vẻ kiều mỹ như vậy lại bị cưỡng chế thụ hình tại nơi này. Chỉ là trông thấy phán quan bay lướt qua không hề dừng lại, không biết vì sao, thế nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Ly Quang không hề mất mạng, mắt cũng nguyên vẹn, mà ta lại đâm hắn một kiếm, nói ra thì, chung quy vẫn là nỗi hổ thẹn trong lòng ta.

Ước chừng một canh giờ nữa lại trôi qua, dường như đã quay trở lại bên bờ Vong Xuyên, chung quanh hoang vắng ẩm ướt, nhưng lại không có tiếng gào khóc của chúng quỷ, chỉ có gió rét mưa phùn. Phán Quan đứng trên nền đất hoang vu khó xử nói: “Nhị vị có điều không biết, Thiên hậu và Lăng Xương điện hạ bị giam giữ không cùng một chỗ, nhưng thời gian có hạn, tiểu tiên thấy, liệu có thể chia ra thăm được không?”

Nhạc Kha dường như có chút lo lắng, nắm chặt tay ta không buông, dáng vẻ như thể sống chết cũng không chịu để ta đi gặp Lăng Xương: “....Thanh nhi, ta vốn muốn đi xem thử Thiên hậu nương nương....Nhưng Lăng Xương nàng không gặp cũng được. Chỉ bằng ở đây đợi ta trở lại?”

Ta lắc lắc đầu: “Lần trước vô duyên vô cớ đâm hấn một kiém, chung quy vẫn là ta quá mức tức giận. Thêm nữa tu vi của ta cao hơn hấn mấy vạn năm, không đáng sợ.”

Phán quan dường như trút được gánh nặng: “Thiên hậu và Nhị điện hạ đã bị phong ấn tu vi, không khác gì với bách tính nhân gian bình thường, Thái tử điện hạ không cần phải lo lắng như vậy.”

Trước mắt kim quang chợt lóe, đã không thấy bóng dáng Nhạc Kha, bên tai truyền đến lời dặn của phán quan: “Cô nương cứ đi thẳng về phía trước sẽ có thể gặp Nhị điện hạ.” Chăm chú nhìn, trước mắt cảnh vật đã thay đổi, thế nhưng lại là một vách đá sừng sững nơi bờ biển hoang vu vô tận, gió biển mang theo mùi tanh thối tới, bầu trời vẫn như cũ u ám âm u, muốn mưa nhưng lại không mưa, chung quanh không thấy hải âu thấp giọng kêu, trống trải âm u khiến người sợ hãi. Ta hóa về nguyên thân, hướng phía trước mà bay. Nếu như phán quan đã nói cứ bay về phía trước, đương nhiên lời đó cũng không phải gạt người.

Chính lúc bốn tiên cơ hồ muốn bỏ cuộc thì phát hiện thấy một chấm nhỏ đen kịt trên mặt biển xanh sẫm, càng lại gần càng thấy giống một hòn đảo nhỏ, lại bay đến gần một chút mới nhận ra đây chẳng qua là một mỏm đá ngầm nhô ra, cao hơn mặt biển bất quá chỉ một cánh tay, sóng lớn đánh tới, trên mỏm đá đó có một nam tử trẻ tuổi đang đứng, lúc này hấn đang hướng mắt nhìn lên, dung mạo rõ nét, chính là Lăng Xương.

Ta có khi nào thấy qua ánh mắt ngưỡng mộ như vậy của hấn?

Thái tử được vạn người chú ý nơi Cửu Trùng Thiên, từ khi nào lại cần phải ngang đầu nhìn người bên cạnh?

Ta ở trên đầu hấn lượn vòng vòng, hiếm hoi lăm mới thấy ánh mắt hấn đờ đẫn, lẩm bẩm nói: “Lẽ nào ta hoa mắt rồi, thế nhưng lại nhìn thấy nguyên thân của tiểu ngốc điểu... Nơi này quả thật là hồng hoang vô nhị².” Lại nghe thấy hấn ha hả cười lớn: “Là nơi cực kỳ tuyệt vời.”

2chỗn mông muội không bến bờ

Bốn tiên hóa về hình người, vững vàng đáp xuống nơi mỏm đá chỉ đủ chỗ cho hai người, thấp giọng gọi: “Thái tử điện hạ...”

Hấn giống như vừa tỉnh đại梦, tiến lên phía trước một bước dài, suýt chút nữa thì đã bốn tiên rơi xuống biển, thế nhưng lại bị đôi tay lạnh lẽo nắm lấy hai cánh tay: “Thật sự là tiểu ngốc điểu...thật sự là tiểu ngốc điểu...” Tóc dài tán loạn, đôi mắt sáng bừng, cơ hồ như muốn soi hai cái lỗ trên người bốn tiên.

Ta lúc này mới phát hiện, đôi tay lạnh lẽo của hấn mang xiềng xích, cũng không biết là đúc từ cái gì, một màu đen kịt, đứng cách gần một chút cũng cảm giác được khí lạnh bức người. Lại cúi đầu nhìn, không chỉ

đôi tay, ngay cả đôi chân cũng vậy.

“Điện hạ..” Ta nhất thời nghẹn giọng, thế nhưng không biết phải nói gì.

Hắn lại vẫn rất cao hứng: “Tiểu ngốc điểu, ta thật sự không biết nàng lại có lòng như vậy, thấy ta cô độc một mình nơi này, đặc biệt đến bầu bạn với ta? Nơi này ngoại trừ ta ra, hoàn toàn là vật chết, ngay cả loài chim bay cá lội cũng không có, thật sự rất vô vị.”

Dáng vẻ tươi cười như vậy thiêu đốt ta. Trước đây không nói, chỉ đơn giản ở lần gặp mặt cuối cùng, trong trận giao chiến giữa ta và hắn, một kiếm suýt nữa đã lấy mạng của hắn, thế nhưng hắn lại không hề ghi hận, hoặc giả, trải qua đại nạn nên quên mất chuyện này rồi?

Ta cẩn thận nhắc nhở: “Điện hạ... Tiểu tiên từng đâm người một kiếm... Không biết miệng vết thương đã lành chưa?”

Một tay hắn nhấc lên sờ phía trước ngực, tay còn lại vẫn như cũ giữ chặt cánh tay ta, mang theo đôi chút thất vọng: “Bốn điện thật sự mong rằng nó sẽ đau đớn vạn năm, không ngờ nó đã lành khá nhanh, hiện tại ngoại trừ vết sẹo thì một chút đau đớn cũng không hề có cảm giác.”

Ta bị lời này của hắn dọa sợ nhảy dựng, lùi về phía sau nhưng bất thình lình bị hắn kéo lại, nghe thấy hắn gấp rút nói: “Tiểu ngốc điểu, ta biết nàng có thể đến đây nhất định chẳng dễ dàng gì, chi bằng hiện thời nàng lại đâm ta một đao, đến đây đến đây, lại đâm một đao trên ngực ta.”

— Bốn tiên sợ thật rồi, miễn là tiên nhân thần trí bình thường sẽ không ai có thể đưa ra yêu cầu quái đản như vậy.

Nhất định là hắn từ trên cao rơi xuống bùn lầy, chịu không nổi cú sốc, mất trí rồi.

Nghe nói phàm gian đối với người có thần trí không bình thường, người chỉ cần thuận theo ý muốn của người đó, hơn phân nửa đều cho kết quả không tệ. Vì vậy bốn tiên nhịn xuống cảm giác ớn lạnh sau lưng, dịu dàng nói: “Điện hạ, nếu như bốn tiên lại đâm người một kiếm, đau đớn thì có chỗ nào tốt đâu? Nơi này hoang vu, lại không có y tiên, nghe nói pháp lực điện hạ bị phong ấn, sao có thể cầm cự?”

Thấy hắn thu lại ý cười, chăm chú nhìn ta, bốn tiên trong lòng chột dạ, thận trọng trọng cưỡi nói: “Lại nói... lại nói tiểu tiên đâm người một kiếm, chỉ bởi vì trong lòng tức giận chứ quyết không phải cố tình gây thương tổn cho Điện hạ, muốn đẩy Điện hạ vào chỗ chết. Hiện tại tiểu tiên biết rồi, Tuyền Khách Châu đựng trong hộp đó cũng không phải do đôi mắt Ly Quang tạo thành nên trong lòng áy náy, tới đây xin lỗi Điện hạ... Điện hạ liệu có thể tha thứ cho tiểu tiên?”

Trên người hắn mặc dù vẫn mặc la sam như trước, nhưng sớm đã ướt đẫm dán chặt trên mình, dáng vẻ mảnh khảnh, cộng thêm xiềng xích, nhếch nhác vạn phần. Vị thần tiên mà tiên pháp toàn bộ đều bị phong ấn đang ở trên móm đá đây, thật sự không khác gì so với người phàm.

Có lẽ bị vẻ thương hại trong mắt ta đánh động, hắn dường như đột nhiên tỉnh táo, trên mặt xuất hiện vẻ ngượng ngùng ảo nǎo, thả tay bốn tien ra, ngồi bệch lên trên mỏm đá, một cơn sóng đánh ập tới, trên người ta đang đeo Tị Thủy Châu, sóng biển đánh tới, ngay nửa góc áo cũng không hề bị ướt, nhưng lại khiến cả người hắn ướt mèp, nhưng hắn giống như một bức tượng bằng đất, không hề tức giận, ngay cả lông mi cũng không hề chớp một cái.

Ta lại cẩn thận ngồi xuống, tiếng sóng vẫn không ngừng ì oạp, hơi thở của hắn gần ngay bên tai, cuối cùng vẫn không né được tò mò hỏi: “Thái tử điện hạ, cặp Tuyền Khách Châu khi đó thật sự là do người gửi tới? Nếu như không phải là đôi mắt của Ly Quang, vậy là của ai?”

Hắn liếc nhìn ta, dường như Lăng Xương Thái tử ngạc mạn trước đây đã trở lại: “Đương nhiên là của Ly Quang, không phải Ly Quang thì còn có thể là ai?”

Đại khái vì hiện tại hắn đã hoàn toàn mất đi tiên pháp, bốn tien cũng không phải trái hồng mềm, thấy hắn có khuynh hướng trở lại bình thường, “phì” một tiếng cười nói: “Điện hạ nói đùa rồi, đôi mắt màu lam của Ly Quang vẫn an ổn ở trên mặt, chuyện đó tới giờ vẫn còn định đem ra hù ta. Hiện tại hắn đang sống nhờ ở thành Tu La, ta ngày ngày đều gặp hắn.”

Hắn lúc này mới hướng mắt nhìn ta lâu hơn một chút, lười biếng ngả người về sau, dường như đáng vẻ kích động ban đầu tất cả đều chỉ là ảo giác của bốn tien. Nửa người ngâm trong nước, giống như muốn ngủ, nhả từng chữ một mơ mơ hồ hồ: “Chẳng qua là để Đồng Sa luyện tập, ta đâu biết cặp Tuyền Khách Châu đó là mắt của ai, lúc đó Giao nhân chết rất nhiều.”

Đây chung quy cũng không phải là đề tài hay ho gì, trước mắt dường như là gió tanh mưa máu, lại quay trở về trận chiến kia đó. Nhưng Đồng Sa có thể dùng đôi mắt Giao nhân luyện thành Tuyền Khách Châu, kỳ thực nằm ngoài dự liệu của ta. Dáng vẻ lười biếng như muốn ngủ của Lăng Xương khiến ta bỏ đi phòng bị, đẩy đẩy hắn: “Điện hạ, chủ ý gửi cặp Tuyền Khách Châu cũng không phải do ngươi đề ra a?”

Hắn ở trong nước trở mình một cái, nửa người đều ngâm trong nước, giống như đang ngủ.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Mối Hận Một Đời

Lại to gan đầy lần nữa, hắn mới mơ mơ hồ hồ nói: “Đồng Sa tiểu tử ngốc đó nảy ra ý định mới, đại khái là muốn tặng bảo vật cho nàng.” Lại nở nụ cười tự giễu: “Ta đâu ngờ nàng suýt chút nữa vì chuyện này mà giết ta.”

.... Đồng Sa, đây là muôn dọa chết ta mà?

Trong ấn tượng của ta, Đồng Sa từ khi nào lại có quan hệ tốt với ta? Chung quy cũng chỉ là trêu chọc bỗn tiên làm vui. Chưa từng nghĩ đến trò đùa tinh quái nho nhỏ này lại dẫn đến chiến tranh, thiếu chút nữa thì vì vậy mà mất đi ca ca yêu thương nhất của hắn.

Bỗn tiên thầm kêu may mắn, lại tức giận nói: “Đồng Sa Điện hạ hành sự không phân nặng nhẹ, trêu chọc người khác cũng dùng phương pháp độc địa như vậy.”

Nói chung, hắn vẫn có lòng che chở cho đệ đệ nhỏ tuổi này, miễn cưỡng thay hắn biện bạch một câu: “Chẳng qua là trân châu từ đôi mắt của Giao vương, lúc sinh tiền hắn tội không thể tha, chết rồi được Đồng Sa chế tạo Tuyền Khách Châu, cũng coi như chẳng phải chuyện to tát gì.”

Con rồng này... Bỗn tiên phi lên một cước, thật sự muốn đem hắn đá xuống biển.

Rõ ràng cái gì cũng biết, nhưng lại khăng khăng không chịu nói thật với ta.

Vừa nãy thấy bỗn tiên hãy còn nhiệt tình, lúc này lại như thế chỉ ước sao cho bỗn tiên nhanh nhanh rời đi. Ta thấy hắn mặt xanh mõi tím, bị lạnh đến đông cứng, ta lấy Tị Thủy Châu trong ngực đưa qua cho hắn: “Ngươi hiện giờ đã mất hết pháp thuật, viên Tị Thủy Châu này mang theo bên người sẽ giảm bớt được việc ngày ngày đều ướt nhẹp, lạnh đến run người.”

Hắn bỗng đứng ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn ta chăm chắm: “Tiểu ngốc điểu đang thương hại ta? — Bỗn điện không cần thương hại. Nếu như nàng đến thăm bạn cũ, Bỗn điện rất hoan nghênh, còn nếu như đến để ban phát bối thí thì thu lại đi.”

Trong tay ta cầm Tị Thủy Châu, lấy lại cũng không được mà đặt xuống cũng không xong, một lúc lâu sau mới yếu ớt nói: “Nhớ tới trước đây ta ở trên Thiên đình được ngươi quan tâm rất nhiều, Tị Thủy Châu này là để đáp lại ơn nghĩa của ngươi khi đó.”

Hắn “phì” cười một tiếng, đôi mắt như đao, chiếu về phía ta: “Bỗn điện mới không có lòng tốt như vậy!

Ta thật sự không tin nàng không hiểu lúc đâu Bổn điện đưa nàng đến Thiên đình là vì nguyên do gì?"

Ta nhất thời lúng túng, vốn dĩ miệng mồm lanh lẹ nhưng hôm nay lại cứ ngắc ngứ không thôi: "Ta...Ta đương nhiên biết, Điện hạ bắt tiểu tiên lên Thiên đình, chẳng qua là vì biết được thân phận của ta, muốn dùng ta làm quân cờ, kìm hãm Tu La Vương phụ thân mà thôi."

Hắn chỉ vào ta nở nụ cười trào phúng: "Tiểu ngốc điểu, thì ra nàng cũng không ngốc nhỉ, nếu đã biết ta chẳng phải tốt bụng gì, hiện giờ thấy ta sa cơ rồi, cũng không cần phải đồng tình, muốn cười thì cười đi?"

Ta sững sờ một chút, cuối cùng hiểu được khúc mắc khó giải trong lòng hắn, âm thầm thở dài một tiếng, đem Tị Thủy Châu đặt trên mỏm đá, miễn cưỡng cười nói: "Chẳng qua vì ta đã đâm ngươi một kiếm, muốn xem thử ngươi còn sống hay đã chết, hiện giờ thấy ngươi còn sống sờ sờ ở đây, đích thực có chút hận bản thân học nghệ không tinh!"

Ban đầu hắn thấy ta thẫn thờ kích động, đại khái là vì ở nơi biển cả cô độc quạnh quẽ, bỗng dừng gấp được người quen, đương nhiên sẽ có chút nhiệt tình thái quá. Đợi đến khi tỉnh táo thì mới có thời gian đánh giá lại hoàn cảnh bi đát của bản thân, với sự kiêu ngạo của hắn, từ nhỏ đã được chúng tiên tung bốc lên tận mây xanh, đột nhiên sa cơ thất thế, phản ứng này áu cũng là bình thường.

Có lẽ nghe ra được trong lời ta nói không có chút ý thương hại nào, hắn mới thu hồi dáng vẻ biếng nhác, ngồi thẳng dậy, ra vẻ như muốn chỉnh sửa vạt áo: "Nếu đã như vậy, chi bằng nhân lúc nơi này không có người, nàng lại đâm ta một kiếm đi."

....Con rồng này, chợt vui chợt giận, chợt nóng chợt lạnh, lẽ nào là bị nước biển đông lạnh đến hư đâu óc luôn rồi?

Năm đó lúc ở Thiên đình, ta thật sự có suy nghĩ đánh cho hắn mình mấy súng múa, nhưng hiện thời kẻ này đã sa cơ, mặc dù tiên đức của bốn tiên trước tới giờ không tốt cho lắm, nhưng cũng không nên lại tiến lên tặng thêm cho hai đạp.

Trên không trung bỗng nhiên sấm nổ ùng ùng, một giọng nói từ xa xa truyền tới: "Cô nương, thời gian thăm hỏi đã hết, nhanh nhanh quay về."

Dường như hắn bị tiếng sấm dọa sợ, đôi vai cụp xuống, nét mặt cứng ngắc, nhếch cằm, thấy ta đứng đây muốn rời đi, cuối cùng mở miệng thấp giọng kêu lên một tiếng: "Tiểu ngốc điểu..." Có lẽ là ta hoa mắt, thế nhưng lại thấy mắt hắn ánh lên vẻ bi ai quyến luyến.

Ta cũng thấp giọng đáp trả một tiếng, không thể tưởng tượng được Thiên giới Thái tử cao quý thanh tao trước đây hiện giờ lại bị quán thúc nơi một mỏm đá, rồng sa bãi cạn, hổ lạc đồng băng.

Có điều chỉ trong chốc lát, hắn đã nhanh chóng khôi phục tinh thần, liếc mắt hướng phía ta nở nụ cười: "Tiểu ngốc điểu tuổi cũng không còn nhỏ, hiện giờ lại là công chúa cao quý của tộc Tu La, e rằng không

bao lâu nữa sẽ phải tuyển phò mã rồi a?"

Ta chỉ cảm thấy nụ cười của hắn gượng gạo, nhất thời khẩn trương, thật sự thì cũng chẳng có gì phải giấu giếm bịa đặt, vì vậy đáp trả hắn bằng một nụ cười khổ: "Điện hạ có điều không biết, phụ thân đã sắp xếp một buổi tỷ võ chiêu tể... Thanh Loan không còn đường lui, cũng biến thành một nam tử báu danh tham gia."

Hắn nhất thời cười đến ngã người ra sau: "Vạn nhất đến lúc đó nàng đứng đầu, lẽ nào sẽ tự cưới mình?" Nụ cười tựa như phù dung sớm nở tối tàn, bỗng nhiên tàn lụi: "Bốn điện hiểu rồi, nàng lo sợ người trong lòng thua cuộc, đến lúc đó sẽ trợ giúp, quả thực là nàng suy nghĩ rất chu đáo." Câu sau còn mang theo chút hàn ý.

Ta sớm đã quen với tính khí lúc nóng lúc lạnh này của hắn, phản bác lại: "Hôn nhân đại sự can hệ đến cả cuộc đời, đương nhiên đôi bên cần phải lưỡng tình tương duyệt, nắm tay nhau đến bạc đầu, Thanh Loan nào có được dũng khí như Điện hạ, đến lúc thành thân thì hối hận..." Chẳng qua nhất thời lỡ miệng, thật sự là hận không thể nuốt ngược trở lại, chỉ trông mong nhìn vào những con sóng lớn ngoài kia sẽ lấn át được lời của ta.

Nhưng cuối cùng thì ta đành phải cam chịu. Hắn cách ta rất gần, không nghe thấy thì cơ hồ là chuyện không thể. Hắn khe khẽ mỉm cười, suốt mấy trăm năm quen biết, hiếm hoi mới đồng ý với ta một lần: "Phu thê uyên lữ, lý ra nên đồng tâm đồng đức, lưỡng tình tương duyệt, không liên quan gì đến dung mạo gia thế dòng dõi, trước đây đến cuối cùng ta cũng chưa từng thông suốt điểm này." Trong mắt lờ mờ ẩn chứa nét buồn thương. Trầm mặc một lúc, từ xa lại truyền đến giọng nói thúc giục của phán quan, hắn cuối cùng mới hỏi: "Trước đây ta tùy tiện đính hôn, lại tùy tiện hủy hôn, biểu tỷ nàng mặc dù tính tình không tốt, nhưng chung quy vẫn là ta khiến nàng ở Tiên giới bị mất mặt... Mặc dù ta không có ý định kết thành phu thê với nàng ấy, nhưng hiện giờ muốn thuộc lối cũng không thể được. Không biết nàng ấy hiện giờ có ổn không?"

Ta chưa từng trông thấy dáng vẻ hắn nhẹ giọng mềm mỏng thế này, trong lòng muốn nói với hắn: Biểu tỷ Đan Chu từ khi bị thoái hôn, hiện giờ tính tình thay đổi rất nhiều, đánh chết hơn vạn điều tộc vô tội. Nhưng hướng mắt nhìn, chung quanh mênh mông hoang vắng, duy chỉ có tiếng sóng biển ì ầm, ngoại trừ hắn ra thì không còn vật sống nào khác, trong lòng rầu rĩ, không đành lòng nói ra sự thật, chỉ an ủi hắn: "Biểu tỷ Đan Chu trước giờ được dì nâng niu trong tay, khó tránh khỏi có chút kiêu căng. Lại nói... Lại nói ngày trước hai người cho dù có thành thân, người đã bị phạt xuống A Tì Đại thành, dựa vào tính tình của biểu tỷ Đan Chu, nhất định sẽ không thể nào cùng người đồng cam cộng khổ, vẫn là chưa từng thành thân mới tốt. Chưa từng thành thân mới tốt."

Hắn vốn mẫn tuệ, lẽ nào nghe hiểu ý tú trong lời nói của ta, rất nhanh cũng không nhắc tới Đan Chu nữa.

Ta cáo từ hắn, nhún chân bay lên không, bỗng hắn đột ngột kêu: "Tiểu ngốc điếu, năm đó trên Thiên

đình, ta đối với nàng...Nàng đối với ta có từng có ý?"

Cho dù bốn tiên ngu dốt cũng hiểu được ý tú trong lời này của hắn. Nhưng chuyện tới tận bây giờ, dù là hiện tại hay là lúc hắn cao cao tại thượng trước kia, ta đối với hắn chưa từng có loại tình cảm nam nữ gió trăng, thời gian mài giũa, trong lòng ta duy chỉ có một người không thể nào quên được. Ta ở giữa không trung cười đáp: "Trước đây ở Thiên giới, lúc Điện hạ cho Thanh Loan quét dọn, Thanh Loan thật sự muốn đánh điện hạ một trận bầm dập, tiếc là pháp lực thấp kém, tâm nguyện không thể hoàn thành!"

Hắn sảng khoái cười lớn: "Bốn điện thật không biết nàng có suy nghĩ như vậy. Hôm nay nơi đây hoang vắng mênh mông, không ai trông thấy, sắp chia tay, chi bằng cho nàng hoàn thành tâm nguyện này, thế nào?"

Hiếm hoi lăm tiên phẩm của bốn tiên mới nâng lên được một chút, hướng về phía hắn cười đáp: "Điện hạ nhớ đó, đợi ngày nào đấy có thời gian sẽ lại tới, Thanh Loan nhất định phải đòi."

"Được, Bốn điện đợi nàng."

Hắn chấp thuận dễ dàng như vậy, mơ hồ như thể đồng ý một chuyện cực kỳ quan trọng với người trong lòng, khiến bên dưới chân ta chợt lảo đảo, suýt nữa thì rơi xuống, liền vội vàng hóa về nguyên thân, ở trên đỉnh đầu hắn thánh thót kêu lên vài tiếng rồi vỗ cánh mà đi.

Quay đầu lại nhìn, mỏm đá giữa biển cả bao la dần biến thành một chấm đen nhỏ, càng lúc càng xa.

Đợi đến khi ta quay lại chỗ cũ, Nhạc Kha đang kiêng chân mong ngóng.

Ta hiện về nguyên thân, đáp xuống bên cạnh hắn, phán quan dẫn đường phía trước. Bốn tiên len lén nhìn sắc mặt hắn, lại thấy hắn ỉu xìu không vui, thăm đoán nhất định là hắn đối với Thiên hậu nương nương hận đến thấu xương, hận Thiên hậu lãnh hinh phạt còn nhẹ, trong lòng không được thoái mái. Nhưng phán quan đang ở phía trước, muốn nói mấy lời dịu dàng an ủi hắn lại có chút bất tiện. Vì vậy len lén đưa tay ra, giấu dưới tay áo rộng, nắm chặt tay hắn.

Không ngờ ta vừa mới nắm tay hắn liền bị hắn gắt gao giữ lấy, cơ hồ khiến bốn tiên kêu đau, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thế nhưng hắn lại hết sức vui vẻ, thấp giọng oán trách một câu: "Ta tưởng nàng muốn ở lại nơi biển cả cô quạnh đó bầu bạn với Lăng Xương tên tiểu tử đó chứ, khó chia khó lìa, kỳ kèo hết nửa ngày mới về."

Ta chán nản, rồi lại bưng miệng cười, thì ra hắn ủ rũ không vui không phải vì gặp Thiên hậu mà chính vì ta đi gặp Lăng Xương cho nên trong lòng không thoái mái mà thôi. Lén liếc nhìn phán quan đang sải bước phía trước, hung hăng bấm ngón tay hắn một cái, nửa giận nửa cười: "Chàng nói lời này không có chút đạo lý nào, ta cũng chưa từng gây ra sát nghiệt gì, sao lại bị bắt giam ở A Tỳ Đại thành?"

Hắn cười đến vui vẻ, ánh mắt nồng ấm ngọt ngào đến độ có thể rót ra mật, hận không thể đem ta dính chặt lại.

Trên đường về thành, hắn ở bên tai ta thấp giọng nói: “Năm đó mẫu thân bị Thiên hậu dùng thuật cấm chú giam giữ ở Thiên đình, hôm nay bà ta cũng không có được kết quả tốt đẹp, nếu như mẫu thân trông thấy sẽ vui vẻ biết chừng nào!”

Ta ngẫm sơ qua, phản bác lại hắn: “Bất kể hiện tại Thiên hậu nương nương rơi vào tình cảnh nào đi chăng nữa, Trắc phi nương nương e là sớm đã không còn bận tâm tới.” Thấy vẻ mặt hắn nghênh ra, lại phỏng đoán: “Năm đó hai nữ tranh phu, tất cả mọi nguyên do đều là vì Thiên đế. Trắc phi nương nương chung tình với Thiên đế nên mới kết mối thù với Thiên hậu, hiện giờ bà ngay cả mối thù tình năm đó cũng đã buông bỏ, còn nhận ra Thiên hậu là người nào?”

Khi ấy cánh cổng thành Tu La cao vợi đã gần ngay trước mắt, hắn giữ chặt tay ta, như thể chớp mắt thôi ta sẽ ngay lập tức rời xa hắn vậy, thấp giọng lẩm bẩm bên tai ta: “Thanh nhi, nếu như một ngày nào đó ta khiến nàng nảy sinh bất mãn, đau thương tuyệt vọng, cho dù nàng đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, cũng xin nàng đừng lìa xa ta, đừng giống như mẫu thân tuyệt tình mà đi... Bất kể lúc nào, xin nàng đừng rời xa ta...”

Lúc đó ta không biết con đường trước mặt gập ghềnh, còn cho là bình nguyên bằng phẳng, lại thấy hắn khẩn trương như vậy, cho rằng nhất định là Côn Lôn Trắc Phi tuyệt tình rời đi khiến hắn nảy sinh cảm giác bất an, hắn đối với ta để tâm nhiều như thế, đồng ý với hắn có gì khó chứ? Vì vậy cũng ôm hắn, thấp giọng đáp lời: “Được! Bất kể lúc nào, ta đều sẽ không rời xa chàng!”

Cổng thành kêu to một tiếng, từ từ mở ra, không khí náo nhiệt bên trong thành liền ập tới. Ta hóa về hình dáng của Võ Thủ Nhân, cùng hắn sóng vai quay trở lại thành Tu La.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phù Sinh Hiểu Mộng

Trong thao trường Tu La toàn là đầu người, đông đúc chưa từng có.

Cửu Ly bị Hùng Lực giữ lấy nêん ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ phòng vệ với dáng vẻ một tiểu binh lính nghiêm chỉnh. Lúc nó ngẩng đầu trông thấy ta bình yên trở về thì nhoèn miệng tươi cười, từ trong đội ngũ chui ra, len lỏi giữa đám đông rồi liếc nhìn xung quanh tranh công nói: “Ca ca, bây giờ vẫn chưa đến lượt huynh đệ chúng ta lên sân đấu thi triển tài nghệ.” Bên cạnh có một người phụ bật cười. Nó bị Hùng lực bắt đi nên thật ra trong lòng vẫn không cam tâm, vì thế ta đành khen ngợi nó: “May mà có đệ ở đây, ca ca mới có thể yên tâm ra khỏi thành làm công việc.”

Nó cười đến ngọt ngào: “Tất nhiên ca ca phải cần có sự trợ giúp của đệ mới đoạt được ngôi vị phò mã.”

Ở phía sau, Nhạc Kha đã kéo ta qua, nghi ngờ nói: “Thanh nhi, chẳng lẽ tiểu tử này cũng đi báo danh rồi?”

Bốn tiên suy nghĩ một lượt mới chợt hiểu ra trước khi đi U Minh Địa Phủ, mặc dù hắn ở phía sau hai chúng ta nhưng dường như cũng chỉ nghe được đôi ba câu nên tất nhiên không biết bốn tiên cũng đã đi báo danh. Còn chưa mở miệng, Cửu Ly đã kéo ta qua, đặc ý nói: “Huynh đài tự tiện lôi kéo gia huynh là có đạo lý gì? Gia huynh Võ Thủ Nhân, tại hạ Võ Cửu Ly, cố ý đến đây tham gia tuyển Phò mã.”

Hắn như thể đau đớn sấp sấp ra, đỡ đầu hỏi: “Thanh nhi không tin ta có thể đoạt được tước vị phò mã?”

Ta mừng rỡ, dù hiện tại mang bộ dáng nam nhi Tu La, người bên ngoài nhìn thấy cũng không sao, chỉ vào hắn cười nói: “Huynh đài nói gì thế, tại hạ ngưỡng mộ công chúa nên có ý muốn tranh chức Phò mã, mong có thể cùng nàng loan phượng song phi.” Nhìn thấy bộ dáng nhức đầu không thôi của hắn, ta không khỏi càng cười thoải mái hơn.

Hắn đành cười khổ: “Bướng bỉnh!” Trong mắt tràn ngập tình ý, nhưng từ trước đến nay da mặt bốn tiên vốn dày, vẫn cười đến là sung sướng.

Cửu Ly chen vào bên cạnh ta, oán giận nói: “Ca ca, người đến tham gia tranh tuyển cũng rất đông, chẳng lẽ tất cả đều chưa thành thân?”

Một hán tử cao cao đứng bên cạnh cởi mở trả lời nó: “Tiểu ca không phải đến góp vui sao? Nhiều người như vậy, số người đã thành thân ít nhất chiếm hơn phân nửa, tất cả mọi người tới góp vui uống rượu đánh

nhau."

Nhạc Kha biết được tình hình thực tế, nhện không được che miệng rên một tiếng. Bốn tiên biết hắn nghiêm túc đến tham gia tranh tuyển, thề muốn đoạt tước vị phò mã. Cũng không ngờ rằng tộc Tu La, từ công chúa cho tới các binh sĩ Tu La làm việc đều chẳng ra sao, tất cả đều khiến cho đại sự lần này trở nên lộn xộn.

Cửu Ly nhìn thấy bộ dáng khổn khổ của hắn thì cười rất vui vẻ. Ta đưa tay ra, ẩn trong tay áo rộng lặng lẽ nắm lấy tay hắn, thấy hắn nhìn ta chăm chú thì đặc ý trừng mắt nói nhỏ: "Nếu mọi chuyện chàng đều nghe lời ta thì ta sẽ giúp chàng một tay, ngược lại thì tự ta sẽ tranh tước vị phò mã."

Tinh thần hắn rất phẫn chán, ngón trỏ vẽ một vòng trong bàn tay ta, như cười như không gật đầu, nghiêm người thổi một làn khí nóng bên tai ta: "Mọi chuyện vi phu đều nghe theo lời Thanh nhi, cho dù sau này sinh mấy đứa con cũng chắc chắn nghe theo nàng."

Da mặt vốn dày của bốn tiên cũng nóng lên, giẫm mạnh lên chân hắn một cái, xoay người chen vào đoàn người đi xem cuộc đấu, từ phía sau truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Tuy rằng việc báo danh có chút càn quấy, nhưng trận đấu phía trên đài trong thao trường Tu La thật sự rất nghiêm túc, tình hình chiến đấu kịch liệt, quyết không phải chỉ tỷ thí công phu quyền cước như trước đây, mà ngay cả pháp thuật tiên lực, mọi người đều dùng hết bản lĩnh xuất chúng, từng cặp thi đấu với nhau. Quan Thư Lại ở bên cạnh đài cao đang chăm chú ghi chép, chờ sau khi trận đấu phía trên kết thúc sẽ lập tức gọi đôi tiếp theo lên đài tham chiến.

Hán tử cùng đôi tỷ thí với bốn tiên là một người mày rậm mắt sáng, đôi vai dài rộng, thân hình cao lớn, lúc thấy bốn tiên nhảy lên đài đấu thì nét mặt không khỏi lộ vẻ khinh thường: "Tiểu tử, ngươi nho nhã yếu đuối như vậy, lão ca sợ chỉ đưa một tay ra đã chặt ngươi thành hai đoạn rồi."

Nam nhi Tu La cao khỏe, bốn tiên biến thành dáng người nho nhã yếu đuối như vậy, không chỉ hán tử cùng đấu với ta trên đài không thèm liếc nhìn ta mà ngay cả dưới đài cũng có người hét to: "Hừ tiểu nhi kia, lông còn chưa đủ dài mà dám tranh tước vị phò mã. Mau mau về nhà, sau vài năm lại đến đi."

Đã lâu rồi bốn tiên chưa la khóc đánh nhau, hoạt động gân cốt. Giờ phút này đứng trên đài cao, quan sát đám người đông đúc ồn ào náo động bốn phía, dưới đài, Cửu Ly và Nhạc Kha đã đánh thắng hiệp một đang ngẩng đầu liếc nhìn lên, phong cảnh tuyệt đẹp, vừa rung động xoay nhẹ cổ tay vừa cười nói: "Lão ca chó hạ thủ lưu tình, hãy để tiểu đệ lĩnh giáo mấy chiêu."

Hán tử kia cười vang như sấm, nhào đến với khí thế mãnh hổ xuất chuồng, quyền nặng tựa bát, hô một tiếng đánh vào đầu bốn tiên. Mặc dù vật áo bốn tiên không động, đợi tới khi nắm đấm sắp đến gần thì nhẹ nhàng tránh sang một bên. Hán tử đánh không trúng, lại liên tiếp bồi thêm mấy quyền, khí thế mang theo gió ngầm mà đến, từng quyền từng quyền không rời nơi yếu hại quanh thân bốn tiên, người dưới đài liên tục

thán phục: “Tiểu tử kia nếu không chịu thua thì thế nào cũng bị năm đấm sắt đánh một quyền.” Lần này đấu nhau làm vui, chung quy vẫn không nên lấy mạng ra đặt cược.

Tiếng kinh ngạc dưới dài vang lên không ngớt, ảnh quyền xèn xẹt, đều là tiếng tiếc hận thán phục. Nếu chỉ luận về quyền cước, hán tử kia thật sự rất lợi hại, có mười bốn tiên cũng không đánh lại hắn. Nhưng mà bốn tiên có mười vạn năm pháp lực của mẫu thân, nhẹ nhàng chém một chưởng cũng mang theo khí thế phá núi, ban đầu xoay chuyển tránh né chỉ là chơi cho vui. Đợi sau khi hán tử kia đánh gần một trăm quyền, ta mới nhẹ nhàng xuất chưởng, thân mình nhẹ bỗng, nghiêng người chọn đúng thời cơ, đánh một chưởng vào hai vai hán tử, chỉ nghe ‘ba ba’ hai tiếng đã nghe hán tử kêu đau, hai tay đều buông xuôi, bị một cước của bốn tiên đá bay từ trên đài cao rơi xuống, dưới đài có nam nhi Tu La nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hán tử kia.

Biến cố này diễn ra rất bất ngờ, bốn tiên đứng trên đài cao đều nhìn thấy rõ ràng nét mặt của mọi người bên dưới. Có người thán phục, có người kinh ngạc, tất cả sắc thái biểu cảm đều có đủ. Tiểu Cửu Ly bày ra bộ dạng vinh quang, ngược lại Nhạc Kha khí định thần nhàn giống như chắc chắn bốn tiên sẽ thắng vậy.

Đợi khi quan Thư Lại trên đài kia hô to: Tề Cao đấu với Thủ Nhân, Võ Thủ Nhân thắng—” Xa xa Tu La phụ thân đang ngồi trên đài cao xem trận đấu cũng đứng dậy, liếc nhìn từ xa về phía này. Bốn tiên không cẩn thận quay đầu nhìn lại, thấy thị vệ bên cạnh người đã nhấc bước đi về phía ta, thần nghỉ không tốt, lại sợ người bắt được nên vội vàng phi thân xuống đài, trà trộn vào đám người bên dưới kéo Nhạc Kha và Tiểu Ly cùng trốn đi.

Đêm nay lúc Tu La phụ thân hồi cung thì ta đã tắm xong, đang ôm nửa giỏ trái cây luôn miệng nhai nhai, ném hột xuống đất. Người vẫn chưa đi vào chính điện thì đã qua Thiên điện nói chuyện với ta: “Loan nhi, hôm nay sơ tuyển thật không ít nhân tài tham gia, hay là ngày mai con cùng phụ thân đi xem cuộc đấu?”

Ta lắc đầu, cười ha ha nói: “Phụ thân sao không hiểu rõ, nếu như nữ nhi ngồi trên đài cao xem cuộc đấu thì cả thành Tu La này sẽ lan truyền khắp nơi rằng công chúa muôn gả, không thể chờ đợi liền đến ngắm vị hôn phu.”

Người trừng mắt: “Ai dám khua môi múa mép?” Rồi lại khen ngợi: “Hôm nay trong cuộc tỷ thí ở thao trường Tu La đã xảy ra một chuyện lý thú, một thiếu niên mặc áo bào màu xanh đá nam nhu như cột sắt rót xuống đài, bản lĩnh cực cao.”

Lòng ta có chút hốt hoảng liếc nhìn phụ thân, sợ người biết ta càn quấy báo danh mà nóng giận, vì thế nửa đùa nửa thật cười bảo: “Phụ thân đã thấy bản lĩnh của thiếu niên đó không tồi thì sao không triệu kiến?”

Phụ thân cười nói: “Tiểu tử kia còn nhanh hơn thỏ, đợi đến lúc thị vệ truyền lệnh qua đó thì hắn đã chạy mất không thấy bóng dáng. Nhưng mà cuộc đấu này còn kéo dài nhiều ngày, nhất thời không cần nóng lòng, quan Thư Lại cũng có ghi chép, cũng không sợ không tìm được người.”

Ta vừa cười vừa nói chuyện phiếm mấy câu với phụ thân, trong lòng mấy lần thăm suy nghĩ tuyệt đối

không thể để phụ thân nhận ra ta. Ngày hôm sau lúc ra cung thì biến thành trang phục màu đen. Trong thành, mấy ngày tỉ thí gần đây phần lớn nam nhi đều có cách ăn mặc thế này, trà trộn vào đám đông cũng không tính là nổi bật. Cùng Nhạc Kha, Cửu Ly thuận lợi thông qua vòng tuyển đầu, chỉ chờ ba ngày sau mọi người tham dự vòng sơ tuyển xong thì sẽ vào vòng quyết chiến.

Hùng Lực vì nhiệm vụ phòng vệ quan trọng nên không thể rời khỏi thao trường Tu La. Ba người chúng ta rảnh rỗi hẹn nhau đến thăm Ly Quang.

Bởi vì đã đến vài lần nên ta cũng quen biết với Giao nhân, lúc đi vào luôn chào hỏi cực kỳ thân thiết, mọi chuyện trên đời vốn không thể hoàn mỹ, Ly Quang vẫn không hề nhớ ra ta. Chẳng qua gặp gỡ nhiều lần nên hắn không còn xa cách như lúc ban đầu. Nhưng thật ra phụ thân đã phái nhiều y tiên bản lĩnh rất cao đến đây, mất không ít thời gian nên vết thương trên mặt Ly Quang đã băng phẳng hơn nhiều, thiết nghĩ chắc không còn bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục dung mạo như xưa. Nhưng theo ta thấy thì hắn thật ra cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp.

Ngày thứ nhất của cuộc quyết chiến, Cửu Ly dùng pháp thuật khiến cho gã nam tử cao lớn trên đài ưỡn ẹo học theo nữ nhân nhà người ta khiêu vũ, cuối cùng bước vào khoảng không té xuống đài, nó đương nhiên thắng.

Ta quyết đấu với một nam tử có đôi chùy tử kim, song chùy tiến công lên trời, từng luồng sấm sét bỗ xuông muôn đốt bốn tiên thành một con chim loan trụi lông, lúc nguy hiểm ta dùng tiên chưởng bao quanh thân mới thoát một kiếp. Đối thủ lợi hại như vậy, bốn tiên đương nhiên cũng không thể khinh địch, hóa ra kiếm Thanh Phong dài ba thước, ánh kiếm tỏa sáng đấu với hắn một trận, xa xa trên đài quan sát ẩn hiện bóng dáng cao ngất của phụ thân.

Lòng ta cười khổ: chỉ sợ lần này giấu không được nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mặc dù ta thắng hán tử dùng chùy tử kim vẫn bị phụ thân gọi vào thư phòng giáo huấn một trận. Nét mặt phụ thân rất nghiêm túc, hỏi: “Phụ thân để con thư thả hai ngày, đây là kết quả? Võ Thủ Nhân...ha ha ha, tên này quả thật rất hay!” Ta nghĩ người đang khích lệ ta nên lập tức vui mừng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lại thấy người đột nhiên ngừng cười, tức giận nói: “Võ Thủ Nhân, nếu con đoạt được tước vị phò mã thì trước mặt mấy vạn dân Tu La, phụ thân làm sao an bày việc hôn nhân này?”

Ta vừa nghe thấy thì biết lúc này phụ thân thật sự tức giận. Từ lúc quen biết phụ thân đến nay đây là lần đầu tiên. Ta tự biết bản thân đuối lý, lặng lẽ lấy ống tay áo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cười trừ nói: “Sao có thể chứ? Nữ nhi cũng không phải chỉ vì rảnh rỗi quá nên nhảm chán, muốn tham gia góp vui thôi sao? Hơn nữa, cuối cùng con cũng sẽ không đoạt vị trí đứng đầu, cho dù pháp lực vô địch, thật sự có năng lực đoạt được tước vị phò mã...” Dưới ánh mắt phun lửa của người, ta cũng không dám nói tiếp những từ ngữ kiêu ngạo, giọng dần hạ thấp gần bằng tiếng muỗi kêu: “...cũng có ý muốn nhường...”

Người cười lạnh: “Đều là do bốn vương quá cưng chiêu, vốn chỉ là một con khỉ, hiện giờ lại vô pháp vô thiên rồi!”

Ta lén nhìn đôi mắt hổ của người, hình như có ý buông lỏng nén nhào vào lòng người, ôm cổ người làm nũng: “Nữ nhi rõ ràng là chim Loan, người cứ khăng khăng nói con là con khỉ....phụ thân đảo ngược trăng đen!”

Người chỉ vào mũi ta chỉ hù lạnh một tiếng: “Càn quấy!” Nhưng trên gương mặt nghiêm khắc chung quy đã thả lỏng hơn nhiều.

Ta vô cùng vui sướng: “Phụ thân đừng giận Loan nhi?”

Người nhìn vẻ mặt vui vẻ của ta, lửa giận sóm đã nguội, thở dài một tiếng, tận tình khuyên nhủ: “Phụ thân không biết con lại chung tình với tên tiểu tử Nhạc Kha đó như vậy. Nếu như nó vốn là con trai thứ ba của Long Vương thì không có gì. Nhưng nó hiện giờ chẳng những là trưởng tử của Thiên Đế, mà mấy ngày trước thám tử báo lại Thiên Đế đã phế đi thái tử trước đây rồi lập nó làm thái tử. Cho dù Loan nhi giúp nó đoạt được tước vị phò mã thì cũng khó trọng mỗi nhân duyên này.”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thúy Tụ Sinh Hàn

Lòng ta đầy nỗi bi ai.

Thì ra lúc ở Âm Ty Địa Phủ ta không nghe nhầm.

Phụ thân thấy ta thất vọng lạnh lẽo, đau lòng nói: “Cuộc tỷ thí kén phò mã này, phụ thân rất nghiêm túc chọn phu quân cho Loan nhi. Nam nhi tộc Tu La ta cũng không kém gì nam nhi các tộc khác, con lại là công chúa cao quý, nếu trong đám đông ấy chọn được một người, ai dám khiến con uất ức chứ?”

Ta ngồi trong lòng phụ thân, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Phụ thân, nam nhi Tu La anh dũng tráng kiện, nhưng Loan nhi thích người ấy...” Ta cúi đầu trong lòng người, giấu mặt vào vạt áo người, vô cùng buồn bã: “Loan nhi thích người ấy, tuy rằng... Mặc dù có nhiều tật xấu, nhưng từ đầu đến cuối, chàng vẫn luôn ở bên cạnh con, lúc con bị người khác khinh thường, ức hiếp đều có chàng liều mình bảo vệ, bất kể chốn nào đều có chàng làm bạn. Chàng gặp nguy hiểm con sẽ lo lắng, chàng đau khổ lòng con sẽ xót xa. Lúc trước con cũng từng do dự băn khoăn, trong lòng khó quyết định... Nhưng cuối cùng vẫn không thể nào xóa tan hình bóng của chàng trong trái tim mình....”

“Phụ thân..... Phụ thân..... Con đã chọn chàng, thì sẽ không chọn người khác.....”

Bàn tay to lớn của phụ thân nhẹ nhàng vuốt lưng ta, người ngồi đối diện cũng không nói gì.

Không bao lâu, Phương Trọng tiến đến bẩm báo, Thôi Phục đang ở Thất Diệp Đường, có việc cần bẩm tấu, phá tan không khí yên lặng trong phòng.

Phụ thân dặn nàng chăm sóc tốt cho ta, thở dài một tiếng mới đi về hướng Thất Diệp Đường.

Ta mặt ủ mày chau, lần theo đường cũ trở về. Phương Trọng cẩn thận đi theo, khi đến Tư Hoàng Điện thì bỗng có người trêu ghẹo: “Tỷ tỷ..... tỷ sao cứ cúi đầu đi như thế, chẳng lẽ trên mặt đất có bảo bối sao?”

Chưa ngẩng đầu đã biết là Cửu Ly, ta miễn cưỡng cười với nó một cái, tiến đến vỗ vai nó: “Tiểu Ly sao lại ở đây?”

Nó liếc nhìn ra phía sau, Phương Trọng rất biết điều, mỉm cười lui ra sau hơn mười bước. Hiếm khi trên mặt nó mang theo vẻ băn khoăn lo lắng: “Tỷ tỷ, tỷ cũng biết..... Hôm nay đệ lại đấu thăng, nghe nói quyết chiến cuối cùng chỉ còn năm người, Tu La vương muốn đích thân tiếp kiến?”

Vé mặt ta đau khổ, thở dài: “Tỷ tỷ mới vừa bị phụ thân gọi đến răn dạy, nói tý càn quấy. Tuy đệ là khách, nhưng người thấy đệ càn quấy, cũng chưa chắc sẽ nhẹ tay đâu?”

Cửu Ly giật mình run rẩy, có lẽ nghĩ đến chuyện gì không hay nên khuôn mặt nhỏ nhăn trắc bênh hăng đi, nhưng lập tức đứng thẳng lưng, nghiêm nghị nói: “Tiểu Ly cũng là một bậc trượng phu, sao không thể tranh tước vị Phò mã? Tỷ tỷ nếu gả cho đệ, lập tức sẽ trở thành quốc mẫu Thanh Khâu, có gì không tốt chứ?”

Ta kinh ngạc, hoảng sợ nói: “Tiểu Ly đang nói thật?”

Nó gật đầu lia lịa, đắc ý vô cùng: “Tiểu Ly từ nhỏ đã được tỷ tỷ nuôi nấng đến lớn. Sau đó tỷ tỷ gặp phải cường địch thì đá Tiểu Ly đi. Đệ suy đi tính lại, chỉ có cách tuyệt diệu này, nếu tỷ tỷ gả cho Tiểu Ly, chắc chắn sau này sẽ bị cột chung một chỗ với đệ, không bao giờ chia xa nữa.”

Khóe miệng ta co rút, miệng có vị chan chát, nhìn đứa trẻ ngốc này mà buồn rầu—rốt cuộc nó có biết lưỡng tình tương duyệt là cái gì không?

Bốn năm nuôi dưỡng dạy dỗ nó một thời gian, sao ngay cả chút lanh lợi thông minh của bốn năm nó cũng chẳng học được, lại học thành mười phần hổ đồ ngốc nghếch thế này?

Nó thấy ta ngẩn người, nửa ngày cũng không nói gì thì sốt ruột lắc lắc cánh tay ta, mím môi nói: “Tỷ tỷ đừng sợ! Cửu Ly sẽ đứng nhất mà, chỉ cần tỷ đồng ý lấy đệ, đến lúc đó ngay trên đại điện, trước chúng ván thần võ tướng thành Tu La, Tu La Vương cũng sẽ không làm gì được đệ!”

Ta che giấu sự bất ngờ, rầu rĩ hỏi: “Tiểu Ly có biết phu thê là gì?”

Tiểu tử này, nó mỏ to mắt nhìn bốn năm, giống như bốn năm đang nói chuyện gì rất buồn cười: “Tứ cô từng nói, phu thê là làm việc gì cũng có nhau, cùng ăn cùng ngủ, nam nữ cùng vui vẻ, âm dương hòa hợp.”

Trong lòng ta suy nghĩ: mấy câu này nói rất đúng vậy, tiểu tử này cũng không ngốc. Đang muốn khen nó hai câu, nào ngờ câu nói tiếp theo của nó làm cho bốn năm thiếu chút nữa nôn ra ba lít máu.

Nó nói: “Tỷ tỷ, đệ và tỷ ở cùng nhau mấy trăm năm việc gì cũng làm cùng nhau, cùng ăn cùng ngủ, tỷ thích đệ, đệ cũng thích tỷ, đã không khác gì phu thê, chẳng qua là chưa có sự đồng ý của cha mẹ, lễ nghĩa đại hôn mà thôi.”

Bên cạnh có một gốc cây đại thụ um tùm, bốn năm hận không thể đâm đầu vào đó cho xong!

Nó thấy ta cắn răng trầm mặc không lên tiếng, vui vẻ cười nói: “Đệ biết tỷ tỷ sẽ đồng ý! Tỷ không nói lời nào chính là chấp nhận rồi. Theo cách nói của nhân gian, chiêu này có một cái tên, gọi là ‘rút cùi dưới đáy nồi’. Cho dù Tu La vương hùng tài vĩ lược, hào kiệt đương thời, cũng không thể ở trên đại điện ngăn trở hôn nhân, chặt đứt nhân duyên của tỷ tỷ.”

Hôm nay ta vốn đã buồn bực, lại bị tiểu tử ngốc này khiến bản thân tức giận đến bật cười, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, tựa lưng vào đai thụ phía sau, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Ly có biết tình cảm phu thê không giống như tình cảm giữa cha mẹ tỷ đệ?”

Nó chớp chớp đôi mắt màu rượu trong suốt, trông có vài phần thông tuệ, lời nói ra lại không khác gì đứa ngốc: “Khác nhau chỗ nào chứ? Lúc đệ còn nhỏ thường cùng mẫu thân nằm trên giường ngủ, sau lại cùng tỷ năm trên giường ngủ, cái này theo như lời của Tứ cô chính là cùng làm, cùng ăn, cùng ngủ.”

Nó thấy ta dần dần tức giận, hai mắt ngắn lè: “Tỷ tỷ nghĩ đến con rồng ngốc Nhạc Kha kia! Tuy hiện nay chứng hay quên của hắn đã hết, nhưng đệ nghe nói Thiên Đế đã gửi Thiên bảng thiếp đến bát hoang, phong hắn làm thái tử Thiên giới. Mọi người đều biết, Thiên giới và tộc Tu La bất hòa, nếu tỷ gả cho hắn thì không bằng gả cho Ly Quang ca ca..... Ít nhất Ly Quang ca ca sẽ không ngăn cản đệ quấn quít bên tỷ... Nhạc Kha hắn lần nào cũng đều không thích đệ quấn lấy... Kỳ thật lựa chọn tốt nhất đó là gả cho đệ...” Nói đến đây nó lại tựa như vô cùng vui vẻ, giống như ta thật sự chọn nó làm phò mã vậy.

Tiểu tử này thật cố chấp chẳng tiến bộ nổi, ta quả thực không cách nào dạy dỗ, vô lực phất phất tay, thô lỗ đẩy nó tránh ra khỏi vị trí trước mặt ta: “Đi đi đi, đệ đi tìm Nhạc Kha, bảo hắn nói rõ ràng cho đệ hiểu thế nào là tình cảm cha mẹ tỷ đệ, thế nào là tình cảm phu thê, chờ đệ hiểu rõ rồi hãy tới tìm ta, xem đệ còn muốn lấy ta nữa không.”

Nó gân cổ lên muốn cãi lại, ta cưỡng ép đẩy nó cho Nhạc Kha, đương nhiên là nó không phục. Nhưng thấy ta thật sự tức giận, chỉ đành phải ủ rũ nhượng bộ: “Tỷ luôn hướng về hắn. .... Tỷ luôn hướng về hắn. ....” Bị ta đánh một cái vào sau đầu thì nhanh như chớp chạy mất.

Phương Trọng thấy nó đi xa rồi mới bước đến, cười nói: “Công chúa động thủ với một đứa trẻ, ta thấy nó sắp khóc đến nơi rồi.”

Tiểu tử hồ đồ này, thật cũng khóc rồi!

Ta oán hận nói: “Tiểu tử cái gì cũng không hiểu, cả ngày đều ra vẻ người lớn. Đứa trẻ này à, khóc lóc thì tốt rồi!” Nhưng ta vẫn đem bàn tay vừa đánh nó lặng lẽ giấu vào trong tay áo, chỉ có ta mới biết, lần này nỗi giận chẳng qua là đang giận chó đánh mèo mà thôi.

Ai bảo nó mù mờ càn quấy, thế nhưng lại có suy nghĩ kỳ lạ, muốn lấy bốn tiên chứ.

Phương Trọng thật cẩn thận nói: “Kỳ thật đứa nhỏ Cửu Ly này, chỉ trừ việc còn hơi nhỏ ra thì mọi thứ khác đều xứng công chúa, cũng không phải là không thể....”

Ta quay đầu nhìn lại, nàng vẫn giữ bộ dáng cung kính như trước, quả thật khiến ta nghi ngờ lời này không phải là lời nàng mới nói, mà tất cả chỉ là ảo giác của ta.

Sau đó nàng lại thở dài: “Tuy rằng Nhạc tiểu tử không hề kém, nhưng hiện nay y đã trở thành thái tử của

Thiên tộc, Thiên Đế cũng đã chiếu cáo tứ hải, lại kèm thêm trọng thưởng muôn tìm y trở về.” Sắc mặt ta lộ vẻ sầu thảm, không yên lòng, lời nói của nàng chẳng lọt vào tai chữ nào: “Vợ chồng tình thâm tất nhiên khó cầu. Tuy rằng Vương thượng và Vương phi kiêm điệp tình thâm, nhưng hai tộc không tha thứ, còn trẻ đã ly biệt, ôm theo mối hận vạn năm. Vương thượng cô độc, hơn vạn năm nay luôn phiêu bạt tứ hải ít khi ở lại Vương thành. Nhưng ngay cả tìm kiếm khắp tứ hải, cũng khó tìm được tăm tích của Vương phi . . . .”

Giọng nói của nàng tựa như tắc nghẹn, hai mắt ta lại chua xót, lệ nóng rơi xuống, sợ bị nàng nhìn thấy, chỉ vừa cúi đầu vừa đi vào trong.

“Nếu Vương phi còn sống, cũng chỉ mong công chúa bình an khỏe mạnh mọi việc suôn sẻ, muôn người có cuộc sống không chút sóng gió, không gặp trắc trở, không mong người cả đời cũng không gặp được người thương....Tấm lòng từ phụ của Vương, mong công chúa thông cảm....”

Ta làm sao không biết, làm sao không biết đó là tấm lòng yêu thương của Tu La phụ thân?

Thế nhưng, mặc dù trái tim là của ta nhưng nay chính ta cũng đã chẳng thể nào nắm vững nó trong tay. Tâm tâm niệm niệm, từng sợi từng sợi quẩn quanh người ấy, không chịu chia lìa nửa khắc. Dù ngoài mặt ta hay nói cười tức giận, nhưng chưa từng nghi ngờ, cũng không thể lừa mình dối người, che giấu sự thật.

Cuối cùng ta bị phụ thân cưỡng ép, không được tham gia đại hội tỷ thí kén rể, chỉ ngồi ở trong cung chờ đợi kết quả.

Đại yến trong cung đêm nay, ngoại trừ ván thần võ tướng còn có năm người thắng trong cuộc tỉ thí ngày hôm nay. Nhạc Kha cùng Hùng Lực không hề lo lắng cũng giành được phần thắng, một vị khác chính là trưởng tử của Thôi Phục thúc thúc, Ma Lạc thống lĩnh quân cánh tả của Tu La thiết ky, ngay cả Cửu Ly cũng nằm trong số đó. Chỉ có một vị ta không biết, đó là một nam nhi cao gầy, ánh mắt giống như hàn tinh, liếc nhìn đã thấy quạnh quẽ, thật không giống nam nhi Tu La nhiệt tình nhanh nhẹn, nhưng màu da hắn rất đen, nên cũng không giống dị tộc, nghe người hầu trong điện xướng danh, hắn tên là Ninh Tàng, thì ra cũng là con trai của thần tử trong triều, chỉ là ta không biết mà thôi.

Rõ ràng trong lòng phụ thân tràn đầy tâm sự, suốt buổi tiệc chỉ uống rượu. Chúng thần thấy người không vui, tự cũng biết khuôn phép hơn rất nhiều, cung yến hôm nay có thêm vài phần lễ nghi, tiếng ồn ào cười đùa cũng nhỏ đi ít nhiều.

Thôi Phục thúc là người quản lý cuộc thi đấu này, thấy cung yến vô cùng tẻ nhạt, không khỏi nói đùa vài câu: “Hôm nay Vương thượng uống rượu giải sầu, bởi vì cuộc thi đấu chọn phò mã kết thúc thì tận mắt người sẽ nhìn thấy công chúa phải lấy chồng, nên lòng không nỡ?”

Phụ thân gượng cười: “Hôn sự của công chúa, làm phiền Thôi khanh rồi, hôm nay Bổn vương kính Thôi khanh một ly rượu!”

Miệng ta thấy đắng đắng, nâng ly rượu trên bàn lên nhấp một ngụm, rượu ngon hương thuần xưa kia hôm nay chẳng biết tại sao cũng có mùi vị cay đắng.

Chúng thần mượn việc này làm cớ kính Thôi Phục thúc thúc. Mặc dù ngoài miệng Thôi Phục thúc thúc nói không dám nhưng cũng uống hết một vòng, mặt từ đen chuyển sang hồng, rõ ràng đã uống không ít. Ông ấy nâng ly rượu lên cười nói: “Lời của Vương thượng khiến hạ thần không dám nhận! Thần làm việc này bất quá chỉ là lấy việc công làm việc tư mà thôi!”

Chúng thần trong điện đều nhìn về phía Ma Lạc cười vang, Ma Lạc rất thăng thăng đứng khỏi ghế, hành lễ với phụ thân rồi xoay người hành lễ với phụ tôn của mình: “Con đa ta phụ thân đại nhân!”

Chúng thần lại cười to.

Ma Lạc này thật biết phân tích tình hình, Cửu Ly trừng mắt nhìn hắn một cái, tự lự không vui uống một hớp rượu to, lén nâng mắt nhìn ta rồi lại cúi đầu giống như vô cùng mê muội.

Ta cũng cười nhạt, thăm khen nam nhi Tu La tính tình hào sảng. Lại thấy Ma Lạc rót một ly rượu, hành lễ với ta: “Công chúa về triều, muôn người chú mục, tiểu thần có thể cùng công chúa tham gia một trận chiến cũng coi như có tình đồng đội. Từ sau trận giao chiến với Thiên tộc, tiểu thần càng khó quên tư thế oai hùng của công chúa trên chiến trường, hôm nay may mắn thắng được, vẫn mong công chúa ngó đến.”

Ma Lạc này, hắn...hắn đang cầu hôn ta trước mặt mọi người sao?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Băn Khoǎn Lo Lắng Là Đau Khổ Nhất

Cả điện ai nấy đều chăm chăm nhìn ta, khiến trong lòng bỗn tiên hốt hoảng, nhất là Thôi Phục thúc thúc, ý cười tràn ngập, ngay đến phụ thân cũng không uống rượu nữa, quay đầu nhìn ta. Sắc mặt Nhạc Kha đương nhiên không tốt, toan đứng dậy nhưng bị Hùng Lực nhanh tay lẹ mắt, một tay ấn xuống ghế. Cửu Ly lo lắng không yên, hướng ánh mắt về phía Ma Lạc không ngừng trợn tròn.

Ta nhấc ly rượu trong tay, nở nụ cười yếu ớt với Ma Lạc, trong lòng nhịn không được mắng Thôi Phục thúc thúc mấy lần, ý mình là lão đại thần, ở nơi này ép buộc công chúa đồng ý, đúng là lão hồ ly.

“Ma Lạc thống lĩnh nói gì vậy! Trận chiến hôm ấy, may mà chúng tướng đồng tâm hiệp lực, khải hoàn trở về cũng không phải công trạng của riêng Thanh Loan, lẽ nào dám nhận một mình? Về phần “chung quanh” thì...” Quét mắt một lượt qua năm người, bày ra dáng vẻ lưỡng lự khó quyết: “Có thể đánh thắng các nam nhi trong cuộc tỷ thí lần này, đều là những người xuất chúng, Thanh Loan thật sự khó định... Chi bằng thư thả ít ngày, đợi đến khi Thanh Loan và chư vị trở nên thân thuộc, lại quyết định cùng vị nào kết duyên? Không bằng Ma Lạc thống lĩnh trước uống cạn ly rượu này đã?”

Gương mặt vui vẻ của Thôi Phục thúc hiện lên một tia thất vọng, ngay cả gương mặt hòa nhã rộng lượng của Ma Lạc cũng mang đôi nét miễn cưỡng. Hắn uống ly rượu, nở nụ cười yếu ớt ngồi xuống.

Yến ẩm trước giờ vốn vô vị, đặc biệt là yến tiệc ngày hôm nay, chúng đại thần chỉ chăm chú quan sát ta và năm vị thiếu niên trẻ tuổi trước mặt, thật sự có chút ăn không tiêu. Yến tiệc được một nửa, ta liền mượn cớ thân thể khó chịu, dẫn theo Phượng Trọng rời đi.

Phượng Trọng thấy ta tâm tình không tốt, một đường không nói tiếng nào, đến khi tới bên sườn điện, trong khung cảnh cả điện tĩnh mịch vắng lặng vang lên tiếng khóc trầm thấp. Tư Hoàng Điện ban đêm trước giờ ít người vắng tiếng, đột ngột nghe thấy, lại thêm bỗn tiên mấy ngày trước còn mới trở về từ U Minh Giới, tóc gáy toàn thân dựng đứng, đột ngột quay đầu níu chặt cánh tay Phượng Trọng, lắp ba lắp bắp, lời nói cũng có chút nói không tròn câu: “Không...Không phải là oán hồn đuổi tới chứ?” Nhớ tới nữ quỷ treo cổ nơi Vong Xuyên Hà, ta nhịn không được liền run rẩy.

Nàng ấy “phì” một tiếng bật cười: “Điện hạ nhát gan đến vậy sao? Với pháp lực của người, lẽ nào ngay đến một du hồn cũng không thu thập được, Phượng Trọng không tin!” Lại nhíu mi buồn bực nói: “Không biết là nô tỳ nào, thật quá vô lễ, dám ở trong Tư Hoàng Điện than khóc, nếu để Vương biết được, sợ là sẽ bị phạt nặng!”

Ta bị nàng nhanh tay nhanh chân dẫn vào chính điện, nhưng thấy phía bên trái, nơi phụ thân ngày thường

vẫn đặt di vật của mẫu thân có một người đang rạp thấp mình xuống, dưới ánh sáng minh châu nhấp nháy, tay ôm một bộ y phục cũ của mẫu thân, bờ vai run run, khóc đến thương tâm.

Phương Trọng đè thấp giọng hô: “Nô tỳ to gan không muốn sống nữa rồi, di vật của Vương phi ngươi cũng dám động vào?”

Người đang quỳ rạp đó quay đầu lại, chính là Hồng Oanh, đôi mắt khóc đến đỏ ửng, bị Phương Trọng quát thì sợ đến tiếng khóc cũng ngừng bật, ngây ngẩn nhìn hai người chúng ta, vật nàng đang ôm trong tay chính là một bộ y phục cũ của mẫu thân, chỉ là trên bề mặt sớm đã bị nước mắt làm ướt.

Phương Trọng trông thấy, sắc mặt tức thì trắng bệch, từ trắng lại chuyển sang xanh, tiến lên một bước giật lấy bộ y phục trong tay Hồng Oanh, chỉ vào vệt nước mắt bên trên, là một nữ quan trước giờ luôn hiểu chuyện, nhưng hiện giờ nàng lại gấp đến độ không biết làm sao: “Biết làm thế nào đây? Biết làm thế nào đây?”

Phụ thân ngày thường lúc ở trong điện sẽ cầm bộ sam y thủy bích này mà ngây người, có một lần ta âm thầm vào trong điện, muốn trêu chọc người nhưng lại thấy người nhẹ nhàng dán mặt lên bộ y phục, trên mặt là vẻ quyến luyến không rời, như thể đây không phải một bộ y phục cũ mà chính là gò má của mẫu thân. Bộ thủy sam này người ngày nào lại không cầm trong tay mà vuốt ve vài lần?

Sự kiện hệ trọng, nếu như phụ thân trông thấy vệt nước mắt bên trên, sợ rằng người sẽ muốn đánh chết Hồng Oanh.

Ta giữ tay Phương Trọng đang cuống quít đi lại trong điện, thập phần khó hiểu: “Hồng Oanh, ta biết cô không phải chỉ mới một ngày, thấy cô cẩn trọng dễ gần, cho dù bị Đan Chu đánh đập cũng chưa từng thấy cô rời lệ lần nào, vì sao từ sau khi đến thành Tu La, ba lần bốn lượt đều trông thấy cô nỉ non không ngừng, lẽ nào là có ẩn tình gì?”

Phương Trọng kéo tay áo ta: “Điện hạ, đều là thời khắc nào rồi người còn muốn tra hỏi, vạn nhất Vương đến thì làm sao đây?”

Ta trấn an Phương Trọng đang luống cuống: “Tỷ tạm thời nghe lời của Hồng Oanh đã, chuyện ngày hôm nay, nếu như không hỏi rõ ràng, hôm khác chuyện như thế này sẽ lại tái diễn, ta không muốn phụ thân nổi giận lôi đình!”

Hồng Oanh lao lên trước, ôm lấy hai chân ta, nước nở nói: “Bẩm tiểu công chúa, hôm nay chính là ngày giỗ của Lão thống lĩnh.”

“Cô nói lão thống lĩnh, lẽ nào là ngoại tổ mẫu của bốn điện?”

Nàng nước mắt ràn rụa, bi thương nước nở: “Đúng vậy! Hồng Oanh lúc nhỏ được lão thống lĩnh cứu giúp, mặc dù cho hầu hạ nhị công chúa, nhưng lại được người coi như nghĩa nữ, đối đãi với nô tỳ như mẹ, nhị

công chúa thì coi nô tỳ như tỳ muội ruột thịt. Mỗi lần nhớ đến lão thống lĩnh và nhị công chúa đều oan ức chết thảm, Hồng Oanh liền bi thương tận tâm, khó mà kìm được!”

Mẫu thân chết thảm, đây đã chẳng phải là điều bí mật gì, nhưng ngoại tổ mẫu... Ngoại tổ mẫu lão nhân gia người không phải qua đời vì bệnh sao?

“Hồng Oanh, cô đừng nói bậy! Mặc dù dì nói mẫu thân làm ngoại tổ mẫu tức chết, nhưng Thanh Loan quyết không tin!” Trong lòng ta nghi hoặc không thôi, như thể có một dự cảm đáng sợ nào đó, muốn biết nhưng cũng sợ điều mình sẽ biết.

Hồng Oanh ban đầu đang quỳ rạp dưới chân bốn tiên đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói phẫn nộ lạnh lùng: “Nói bậy! Lão thống lĩnh chính là bị bà ta sát hại!”

Đỉnh đầu có một tia sét “âm” lóe!

Ta lùi về sau một bước, mơ hồ nhìn Phương Trọng, bản thân tựa như rơi vào một cơn ác mộng, chỉ cần nhìn Phương Trọng nhiều một chút thì sẽ tỉnh lại. Dì độc ác, ta sớm đã lĩnh ngộ, nhưng nếu nói dì tự tay giết chết ngoại tổ mẫu, bất luận thế nào ta cũng không tin được.

Phương Trọng hồn hển nói: “Hồng Oanh, ngươi cũng biết chuyện này can hệ trọng đại? Cho dù hiện giờ ngươi không còn ở núi Đan Huyệt, nhưng đặt điều dèm pha tộc trưởng thì quá ác độc rồi!”

Trong mắt Hồng Oanh là vẻ tuyệt vọng, thế nhưng nàng lại trở nên bình tĩnh, đưa tay lau nước mắt trên mặt, nặng nề hướng phía ta liên tục dập đầu, đến tận khi trán đã chảy máu mới ngược lên, đôi mắt đỏ chạch, dáng vẻ không còn thiết đến gì nữa: “Năm đó Hồng Oanh chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tu luyện thành người, bị một ác hồ bắt lấy định ăn thịt, may mà được lão thủ lĩnh cứu giúp, dẫn về núi Đan Huyệt. Hồng Oanh không cha không mẹ, cô độc một mình, được lão thống lĩnh thương xót, thu làm nghĩa nữ. Hồng Oanh cảm kích đại ơn cứu mạng của lão thống lĩnh, liền xin lão thống lĩnh cho làm thị nữ thiếp thân của Nhị công chúa. Tiếng là thị nữ, kỳ thực tình như tỳ muội. Sau này Nhị công chúa du ngoạn khắp nơi, trong suốt mấy vạn năm, Hồng Oanh liền quay về hầu hạ bên cạnh lão thống lĩnh. Sau đó Nhị công chúa cùng Tu La Vương thành thân, lão thống lĩnh cũng biết chuyện này. Người biết rõ Thiên tộc và Tu La Tộc bất hòa đã là chuyện suốt mấy vạn năm. Chỉ âm thầm than tiếc không thể thết tiệc khoản đãi, đưa Nhị công chúa xuất giá. Sau này nghe nói Nhị công chúa sinh hạ con gái, liền âm thầm lấy Phượng Viêm Lệnh bảo vật của tộc ta, định bảo Hồng Oanh đem làm lễ vật chúc mừng tiểu công chúa được sinh hạ, gửi đến thành Tu La.”

“Phượng Viêm Lệnh?” Bốn tiên chưa từng nghe qua.

Phương Trọng kinh ngạc nói: “Phượng Viêm Lệnh nghe nói chính là thần vật hộ thể được các đời tộc trưởng Phượng tộc truyền lại, chính là thượng cổ thần khí. Năm đó nghe nói Phượng tộc lão thống lĩnh yêu thương Vương phi, không ngờ lại thương người đến như vậy!”

Hồng Oanh mỉm cười chua xót: “Nếu không phải vì Phượng Viêm Lệnh, lão thống lĩnh lý nào lại gặp phải bất trắc? Chuyện này vốn dĩ rất cơ mật, lão thống lĩnh vào sáng sớm ngày thứ hai đã lệnh cho nô tỳ nửa đêm xuất phát, người ở đinh Phượng Dực Nhai tiễn nô tỳ, đến lúc đó lại đưa Phượng Viêm Lệnh. Đêm đó nô tỳ đến đinh Phượng Dực nhai, xa xa liền nghe thấy tiếng hai người đang tranh cãi kịch liệt. Vội vàng trốn vào một bụi rậm trộm nghe. Thì ra là Xích Diêm trưởng công chúa. Bà vừa dùng lời lẽ ác độc uyên rủa Nhị công chúa chết sớm, vừa cười giễu lão thống lĩnh uổng phí tâm tư, lại yêu thương Nhị công chúa, người hiện giờ ở thành Tu La, sẽ không quay trở về nữa. Lại cực kỳ oán hận hỏi, vì sao mọi người đều yêu thích Nhị công chúa?”

Trong mắt nàng hai hàng lệ tuôn rơi, giống như đang chìm vào cảnh tượng năm đó.

Vốn dĩ câu mọi người đều yêu thích mẫu thân củadì, cũng không có gì sai.

Năm đó, dượng Phượng Đạm đích thực có ý với mẫu thân. Chỉ là mẫu thân tuổi tác còn nhỏ, mà dượng thân lại mang trọng trách bảo vệ Phượng tộc, tuổi tác lại tương đương vớidì, ngoại tổ mẫu sớm có ý muốn hai người thành thân, dượng không còn cách nào, đành cướidì. Sau khi thành thândì nghi thần nghi quý, phu thê bất hòa. Không dễ dàng gì mới sinh được Đan Chu, ngoại tổ mẫu cho rằng hôn nhân của hai người cũng coi như suôn sẻ. Thêm nữa, từ sau khidì thành thân, mẫu thân liền rời khỏi núi Đan Huyệt du ngoạn khắp nơi, bấy giờ đã gả cho người khác.

Không ngờ đêm nay bịdì chất vấn, người lập tức hối hận vô cùng, mắngdì lòng dạ hẹp hòi, không tha thứ cho tiểu muội. Dì nếu đã biết ngoại tổ mẫu muốn đem Phượng Viêm Lệnh tặng cho mẫu thân, đương nhiên ra sức ngăn cản, lập tức động tay động chân với ngoại tổ mẫu. Ngoại tổ mẫu tiên pháp cao thâm, chỉ là niệm tình mẫu tử, chưa từng nhẫn tâm xuống tay, nhưngdì lại chiêu chiêu ngoan độc, lập tức bức bà phải giao ra Phượng Viêm Lệnh.

Theo như Hồng Oanh nói, ngoại tổ mẫu ngoài mềm trong cứng, bịdì dùng mọi cách ngăn cản, lấy ra Phượng Viêm Lệnh, chỉ vàodì tức giận mắng: “Nghịệp chướng! Núi Đan Huyệt vạn năm tổ tiên cư ngụ đều truyền lại cho người, Hoàng Nhi phiêu bạt tú phương, ta chẳng qua cho con bé một món đồ hộ thân bên mình, cũng cho phép người tùy ý ngăn cản?”

Dì khàn giọng điên cuồng: “Phượng Viêm Lệnh rõ ràng là vật của trưởng tộc Phượng tộc, sau này là đồ vật nên truyền lại cho con, sao có thể giao cho tiểu tiện phụ đó?”

Ngoại tổ mẫu vốn rất mực yêu thương mẫu thân, lập tức phẫn nộ vô cùng, liên tục cười lạnh: “Nếu như không thể đưa cho Hoàng nhi, ta liền hủy lệnh này!” Nói rồi một luồng ánh sáng hồng hỏa lập tức xuyên qua Phượng Viêm Lệnh,dì liều lĩnh lao về phía trước, trong cơn hoảng loạn cướp lấy Phượng Viêm Lệnh. Phượng Viêm Lệnh này vốn dĩ chính là thượng cổ thần khí, ngoại tổ mẫu dùng tu vi của cả cuộc đời, lúc kiệt sức bịdì xuống tay hạ sát. Dì xuất chưởng, điên cuồng đánh tới, ngoại tổ mẫu lại lao lên trước cướp lại Phượng Viêm Lệnh, thần khí trong Phượng Viêm Lệnh liền ô ạt đâm vào ngực ngoại tổ mẫu, ngoại tổ

mẫu khí tuyệt vọng mệnh ngay tại chỗ!

Hồng Oanh thấy ngoại tổ mẫu từ trần, trong lúc bi phẫn kinh hoàng, đang muốn hiện thân thì trông thấy từ trong rừng đã có một người bước ra, thần sắc nghiêm nghị, xông về phía trước chạy đến nơi đó, nương nhờ vào ánh trăng sáng, nàng nhận ra người đó chính là Phượng Đạm.

Phượng Đạm cũng giống như Hồng Oanh, đều là cô nhi. Có điều chân thân Phượng Đạm chính là phượng hoàng, từ nhỏ được ngoại tổ mẫu thu dưỡng, tình như con ruột, cực kỳ hiếu thuận. Sau khi trưởng thành lại thành thân vớidì, phận là con rể, lúc này không kịp ứng cứu, thấy ngoại tổ mẫu lìa trần, gần như bi phẫn cuồng loạn, nghiêm khắc chỉ tríchdì, quan hệ phu thê của hai người vốn đã không hòa hợp, lúc này chính là đã không còn cơ hội cứu vãn.

Dì tự tay sát hại thân mẫu, lẽ nào còn sợ điều gì nữa? Bà chạy đến dưới chân ngoại tổ mẫu, tức giận oán trách người yêu thương con gái nhỏ quá đáng, nhưng lại không hề Benton tâm đến sống chết của bà. Phượng Đạm phản nô vô cùng, oán giận bác bỏ: bà giết hại mẫu thân đã không hối cải, lại còn đem mọi tội lỗi đẩy hết cho người đã khuất. Nếu ngoại tổ mẫu không yêu thương bà, lẽ nào lại ép hai người thành thân? Chỉ vì biết được bà một lòng với Phượng Đạm, suy tính mọi đường để dương thành thân với một phụ nữ lòng dạ rắn rết như bà—Hôm nay hối hận cũng đã muộn màng!

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Nửa Đời Còn Lại, Xin Gửi Biển Ngàn

Ta ngây ngôc đứng tại chỗ, bị chuyện này kinh hãi đến độ không thể động đậy.

Những năm qua dì giả mạo công chính, một khi bị bóc trần, lộ ra bên trong chính là độc ác rắn rết, sự đáng sợ này còn vượt xa sở liệu của ta.

Ta ôm bộ y phục của mẫu thân một hồi lâu, cảm thấy trên đó đã bị nước mắt thấm ướt đẫm, trong lòng chua xót không thua gì Hồng Oanh. Ngồi phịch xuống, đỡ Hồng Oanh dậy nức nở nói: “Nếu như cô đã là nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu, là nghĩa muội của mẫu thân, đương nhiên cũng là dì của Thanh Loan, đại lễ như vậy, sau này vạn vạn không thể thi lễ nữa!”

Hồng Oanh lúc đầu không chịu, sau bị ta kéo dậy, có lẽ vì thể lực mệt mỏi, nàng ngã về sau, bẹt xuống trên nền đất kim chuyên. Trong lòng ta hoang mang khó định, ngồi sát bên nàng. Lần này Phượng Trọng cũng không hề quở trách gì nàng, cũng ngồi xuống bên cạnh, trầm ngâm nói: “Nói như vậy, năm đó đại phò mã Diểu tộc Phượng Đạm tạ thế, cũng có can hệ tới chuyện này?” Sắc mặt nàng bỗng dựng trắng bệch, như thể vô cùng sợ hãi: “Lẽ nào cái chết của Phượng Đạm cũng là vì Xích Diễm?”

Ta vuốt ve y phục của mẫu thân, mơ hồ như thể trông bộ y phục ấy chưa đựng hơi ấm của người, có thể khiến tâm thần ta phẫn chấn: “Chuyện này có lẽ không can dự gì đến dì đâu? Nghe nói dượng qua đời trên chiến trường khi giao chiến với tộc ta.”

Đôi mắt Hồng Oanh phiếm đỏ, lại rưng rưng rơi lệ: “Chuyện này, cũng có quan hệ rất lớn tới Đại công chúa.”

Thì ra từ khi dượng tận mắt chứng kiến dì sát hại ngoại tổ mẫu, trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng hai người đã có Đan Chu, dượng lại không có dũng khí ở trước mặt người trong tộc vạch trần chân tướng. Đến đó dì đem ngoại tổ mẫu về Phượng Tê Cung, nói với bên ngoài là ngoại tổ mẫu vì chuyện mẫu thân thành thân mà tức giận đến sinh bệnh. Chính vào lúc này, chiến tranh giữa Thiên tộc và Tu La tộc lại nổ ra, dượng Phượng Đạm vốn dĩ không cần tự mình ra chiến trường, nhưng dượng lại dâng sớ lên thiên đình xin ứng chiến, dẫn theo một đoàn chiến tướng Diểu tộc, đi đến chiến trường.

Có một binh tốt Diểu tộc may mắn sống sót trong trận chiến đó tận mắt trông thấy sự anh dũng của dượng, đao kiếm ở ngay trước mặt, mắt cũng không hề chớp, bao nhiêu lần lấy thân tiếp cứu, hoàn toàn không chú ý đến an nguy của bản thân, cuối cùng hi sinh trên chiến trường.

Cái chết của dượng truyền đến Diểu tộc, bên ngoài loan truyền dì phu thê tình thâm, nỗi đau mất chồng

khiến dì gần như phát điên, đại thống lĩnh không chịu đựng được đả kích mất đi con rể, cuối cùng qua đời vì bệnh.

Duy chỉ có Hồng Oanh biết, ngoại tổ mẫu sớm đã tạ thế, chỉ là dì tìm giường huyền băng bảo dưỡng thi thể người mà thôi. Dượng Phượng Đạm vốn dĩ trong lòng căm rứt vì không thể cứu ngoại tổ mẫu, một lòng muốn chết.

Dì Xích Diễm mất mẹ tang chồng, cùng lúc chịu hai sự đả kích lớn, đem toàn bộ nợ nần này tính hết trên người mẫu thân, vì vậy thương sớ lên Thiên Đế, xin xử phạt mẫu thân. Phụ thân đang ở chiến trường, vì vậy bà tính kế lừa mẫu thân về núi Đan Huyệt. Mẫu thân nhớ ngoại tổ mẫu, vừa nghe ngoại tổ mẫu lâm bệnh, người truyền tin lại nói không thích Tu La, lập tức dắt theo Nhạc Kha và ta quay về núi Đan Huyệt.

Toàn bộ đều không ngoài sở liệu của dì, mẫu thân quả thật đã chết dưới chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi.

Chỉ có một điều dì không ngờ tới, chính là bên người mẫu thân lại dẫn theo Nhạc Kha và ta.

Nhạc Kha bị trúng Hồng Thiên Huyền Lôi suýt nữa hồn phi phách tán, may có phụ thân tập hợp lại trấn giữ tại địa cực Đông hải, còn ta, lại lưu lạc đến núi Đan Huyệt, trở thành mỹ danh cho sự nhân nghĩa của dì.

Ta với Nhạc Kha vốn dĩ như sao Hôm với sao Mai, nhưng vì ân toán tình thù của phụ mẫu hai bên, thế nhưng lại ngoài ý muốn gặp gỡ làm bạn với nhau suốt mấy ngàn năm.

Chuyện cũ giảng mắc, quá nhiều khúc chiết. Ta phẫn nộ vô cùng, tức giận nói: “Dì độc ác như vậy, hại chết mẫu thân và ngoại tổ mẫu, giả nhân giả nghĩa, vô liêm sỉ đến như vậy, sao lại có thể an ổn mà sống đến tận bây giờ?”

So với sự phẫn nộ của bốn tiên thì Phương Trọng lý trí hơn nhiều, khí thế bức người nói: “Hồng Oanh cô nương, cô chính là thị nữ thiếp thân của Vương Phi, Phương Trọng sớm đã nghe nói, chỉ là cô nếu như đã biết được bí mật này, Điều tộc Xích Diễm lẽ nào lại tha cho cô sống tới bây giờ?”

Lời này của nàng có vài phần đạo lý, bốn tiên bị thù hận bốc lên tới đầu, suy nghĩ không thấu đáo, may mà có nàng nhắc nhở.

Hồng Oanh mỉm cười buồn bã: “Chuyện này can hệ trọng đại, Phương nữ quan nghi ngờ cũng là lẽ thường. Chuyện sát hại lão thống lĩnh trên đỉnh Phượng Dực Nhai năm đó, Trưởng công chúa không hề biết ta đã tận mắt chứng kiến. Duy chỉ có Phượng Đạm phò mã đại khái biết được một chút, nô tỳ nhớ trên đỉnh núi lúc người bước ra, từng liếc nhìn về chỗ nô tỳ ẩn nấp. Về sau trưởng công chúa cũng chưa từng manh động, chính vì nô tỳ đã lén trộm đi Phượng Viêm Lệnh.”

Nàng trộm Phượng Viêm Lệnh?

Dì chưa từng xé da lóc thịt nàng, chỉ vì một nguyên do: “Dì đến tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của Phượng Viêm Lệnh?”

“Tiểu công chúa thông tuệ!” Nàng cười khổ nói: “Từ khi lão thống lĩnh tạ thế, nô tỳ kinh hoảng phẫn nộ bất an, dựa vào pháp lực của bản thân cũng chẳng thể nào thay lão nhân gia người báo thù. Ban đầu cất giấu Phượng Viêm Lệnh còn vì trông mong có thể để Nhị công chúa biết được chuyện này, thay lão thủ lĩnh báo thù. Nào ngờ không bao lâu thì Nhị công chúa cũng bị Trưởng công chúa bày kế sát hại. Nô tỳ tâm tàn ý lạnh. Nhưng hôm đó sau khi Nhị công chúa qua đời, Đึều tộc trên núi Đan Huyệt ai nấy đều trông thấy đứa con côi của Nhị công chúa, Xích Diễm vì mỹ danh nhân nghĩa của mình, vì vậy mới ôm tiểu công chúa về Phượng Tê Cung. Vài lần nô tỳ thỉnh xin hầu hạ tiểu công chúa, Xích Diễm đều không đồng ý, nhất quyết để nô tỳ hầu hạ con gái bà ta, chính là để tiện giám sát. Hơn vạn năm qua, bà ta thử bao nhiêu cách cũng đều không thể lấy được Phượng Viêm Lệnh từ chỗ nô tỳ, lần này Đan Chu bị thoái hôn, tính khí so với trước đây càng bạo phát hơn, phát tiết đến độ đem nô tỳ đánh gần chết, bà ta cứu nô tỳ từ trong tay Đan Chu, cho rằng nô tỳ hấp hối, lúc này mới lợi lỏng phòng bị, nô tỳ biết tiểu công chúa đã quay trở về thành Tu La, mới liều hơi thở cuối cùng lén trốn đi. Cũng do Đan Chu náo loạn quá mức ầm ĩ, khiến bà ta không có thời gian bận tâm.”

Phương Trọng giống như không tin, kinh ngạc nói: “Lúc cô bị trọng thương, mấy thị nữ hầu hạ cô cũng chưa từng trông thấy Phượng Viêm Lệnh trên người cô, lời này của cô chẳng qua là muốn dọa công chúa lơ mơ còn chưa trải sự đời? Mong người khí nóng bốc đầu, thay cô báo thù?”

Bỗn tiên hồ đồ chỗ nào?

Ta lườm Phương Trọng, ngầm nghĩ nói: “Dì đã tìm hơn vạn năm, nếu như dễ dàng cất giữ trên người thì sớm đã bị phát hiện rồi, nàng sao còn giữ được tính mạng? Nhất định là giấu ở một nơi bí mật rồi.”

Hồng Oanh mỉm cười tự giễu: “Năm đó nô tỳ theo lão thống lĩnh học được một vài chú thuật, trong đó có một chú thuật chính là đem thần khí ký gửi vào bên trong đan nguyên của chính mình. Tiên thuật bình thường sẽ tìm không thấy. Chỉ là chú thuật này có chút cay độc, sau này nếu muốn lấy thần khí này, chỉ cần phá vỡ nội đan của người đó, thần khí tự nhiên sẽ xuất ra.”

Bất luận thế nào, ta chưa từng cho rằng Hồng Oanh lại cứng rắn thế này, nhưng lại nhện không được vỗ tay khen ngợi nàng: “Chiêu này của cô rất hay! Dì tìm không thấy Phượng Viêm Lệnh, đương nhiên sẽ không dám giết cô. Nhưng nếu không thể giết người, Phượng Viêm Lệnh này cũng sẽ không xuất hiện, bà vĩnh viễn cũng tìm không ra!”

Hồng Oanh quỳ xuống, khóc nói: “Thân này của nô tỳ đều là do lão thống lĩnh ban tặng, hiện giờ tâm nguyện đã thành, sự tình cũng phân trần rõ, tự mình hủy đi nội đan, đến lúc đó tiểu công chúa thu được Phượng Viêm Lệnh, xin hãy thay lão thống lĩnh và Nhị công chúa trả đại thù này, nô tỳ hóa thành gió cũng là một làn gió biết chữ tín.” Nói rồi nâng người dậy, bỗn tiên kinh hãi xông lên phía trước “Cô không thể

chết! Đừng nói chuyện này cơ mật, đến bây giờ duy chỉ có một mình cô biết được sự tình, muốn vạch trần dì trước mặt Điều tộc cũng cần phải có nhân chứng. Lại nói phụ thân pháp lực cao cường, nhất định có thể tìm được biện pháp giải chú thuật này.”

Nàng ngây ngẩn cười: “Hóa giải hay không hóa giải nào có quan trọng gì? Ban đầu lúc nô tỳ sử dụng chú thuật này, đương nhiên chưa từng nghĩ qua một ngày nào đó có thể giải được. Nếu như có người có thể hóa giải, sớm đã bị trưởng công chúa đoạt lấy Phượng Viêm Lệnh rồi.”

Hiện thời Phương Trọng cuối cùng đã tin lời của Hồng Oanh, thấy ta kéo cánh tay phải muôn nàng đứng dậy, Hồng Oanh nhất định không chịu, nàng cũng tiến lên trước giúp ta đỡ cánh tay nàng ấy, thở dài: “Ta không biết Hồng Oanh cô nương liệt nghĩa như vậy, là ta mạo muội, xin cô thứ lỗi! Chỉ là muôn Điều tộc thủ lĩnh chịu hình phạt, chuyện này không tính toán lâu dài thì không được, Hồng Oanh cô nương vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Còn Phượng Viêm Lệnh, tiểu công chúa cũng không dùng đến, chỉ bằng trước hết vẫn ký gửi trong người cô nương. Cô đã bảo quản hơn vạn năm cũng không phải nhất thời, theo ta thấy để cô bảo quản vẫn an toàn hơn!”

Hồng Oanh bị lời này của nàng thuyết phục, liền lau nước mắt đứng dậy, cáo lỗi lui ra.

Tâm thần ta hoảng loạn, chỉ ôm chặt y phục của mẫu thân, đem chuyện này ngẫm lại một lần nữa từ đầu đến cuối. Phương Trọng tiễn Hồng Oanh đi rồi quay lại đây ta: “Công chúa, chuyện này người muốn xử lý thế nào?”

Ta ngây ngẩn ôm y phục mẫu thân, mơ hồ như thể cảm giác được mùi hương của người vẫn còn lưu lại trên chiếc áo ấy, tưởng tượng ra cảnh năm đó người bị đánh chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi, trong lòng quặn lên từng đợt, cơ hồ muốn nói cũng thốt không được một câu. Tuy nhiên, Phương Trọng lại bức bách hỏi, ngẫm nghĩ, nói: “Đợi phụ thân quay về, tỷ đem chuyện này bẩm rõ với người, tùy phụ thân xử trí.”

....Ta thật sự muốn cầm kiếm chém đến Phượng Tê Cung, một đao kết liễu sinh mạng Xích Diễm... Không, một đao kết liễu là quá hời cho bà ta rồi, ta cũng phải đem bà ta chém tám mươi mốt nhát, để bà ta cũng thử nếm trải cảm giác đau đớn khổ sở mà mẫu thân phải chịu năm xưa.... .

Một đêm này yến tiệc trong cung kéo dài đến tận khuya, phụ thân uống có chút say, ta nghe thấy tiếng kẽm cửa lớn nơi chính điện, nghe thấy người hỏi Phương Trọng: “Công chúa đã ngủ? Lê nào giận rồi?”

Nền đất bên nội điện trong Tư Hoàng Điện rải một lớp bột phấn trắng phát sáng lấp lánh, mơ hồ như tăm ánh trăng. Chính là vụn phấn của minh châu chiếu sáng nội điện bị ta dùng tiên pháp đánh vỡ. Trong bóng đêm cô tĩnh ta ôm lấy y phục mẫu thân, ngồi ngây ngốc hồi lâu.

Ta nghe thấy lời đáp của Phương Trọng, cách hai cánh cửa điện nặng nề, giọng nói nàng cũng không rõ ràng, sau đó là một tiếng quát lớn, dường như phụ thân lại đánh bay một chiếc ngọc án, nghe thấy tiếng

người gầm lên: “....Sao có thể đem chuyện này nói với Thanh nhi....”

Cho dù là lần bị dì Xích Diễm lập mưu, ta trở lại thành lần đầu tiên cũng chưa từng thấy người nỗi giận bùng bùng như vậy, trong lòng hoảng hốt, lần trước thấy Hồng Oanh đau đớn khóc lóc, phụ thân đã nỗi giận, lẽ nào chuyện này người sớm đã biết rõ sự tình? Chỉ là giấu ta?

Ta biết trong lòng người, mẫu thân là một bóng hình không thể nào chạm đến, cái chết của mẫu thân chính là hồi ức đau đớn nhất suốt cuộc đời này của người. Hồng Oanh lại đem nội tình bên trong thảm sự này vạch ra, không khác gì nặng nề rạch lên vết sẹo của phụ thân, nhưng nghe tiếng phụ thân nỗi giận, chính là vì sợ ta đau khổ.

Nhạc Kha là trưởng tử của Thiên đế...Năm đó hạ lệnh đánh mẫu thân hôi phi yên diệt, chính là Thiên Đế hiện tại Tiễn Nghiêu, là thân phụ của hồn phách người ấy...

Trong lòng ta đau đớn đến không cách nào thở nổi, như thể có một lưỡi dao cùn đang từng nhát từng nhát cắt xuống, muốn đem chuyện cũ từng chút từng chút bới lên, dùng mỗi hận cũ này đào xới ra người đó trong lòng ta...Ít nhất là từ giờ sẽ quên đi...Từ giờ sẽ rời xa...

Ta nhắm mắt lại, có giọt lệ nóng hổi trào ra.

Bên tai là âm thanh trầm thấp của Phương Trọng nơi chính điện, ta biết, để phụ thân nghe được chuyện xưa oán cũ này, chính là rạch lên miệng vết thương nơi người, khiến miệng vết thương đó máu tươi lại ràn rụa chảy, cho dù là vậy, ta vẫn không thể lùi bước.

Cánh cửa lớn của chính điện “bang” một tiếng, có tiếng bước chân nặng nề bước đến, cửa sườn điện cũng bị mở tung, một bóng người cao lớn sừng sững như núi, chậm rãi tiến vào, ôm chặt lấy cả ta và chiếc áo của mẫu thân đang giữ trong ngực vào lòng, ta ngồi bất động trên ghế đã lâu, toàn thân cứng đờ, nặng nề tựa ra phía sau, cảm giác được toàn thân đều tiến vào trong một lồng ngực dịu dàng ấm áp, phảng phất như chỉ một khắc này, bản thân trở thành một điều nho nhỏ không biết đến sự đời kia.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thiên Nhai Quyện Khách (Chân Trời Xa Xăm, Mỏi Chân Lữ Khách)

Ta níu chặt tay áo Nhạc Kha, rõ ràng con đường trước mắt còn chưa rõ, nhưng lại liều mình không chịu để hắn quay về Thiên đình làm Thái tử– Bướng bỉnh như vậy, quả thật không giống ta thường ngày.

Hắn nhíu chặt đôi mi dài, kéo dài giọng : “Thanh nhi, nàng định thế nào?”

Ta định thế nào?

Nâng mắt nhìn quanh, phụ thân đứng cách đó ba bước quắc mắt nhìn: “Nha đầu, lẽ nào con còn muốn đi theo tiểu tử này, vậy thì đừng gọi ta là phụ thân nữa?”

Trong lòng ta đau đớn, trăm suy vạn tính đều không được, lập tức khóc lớn, trước giờ luôn cẩn thận tránh để sự việc như thế này xảy ra, không ngờ vẫn không thể nào tránh được phải chọn lựa như vậy, chuyện đến trước mắt, bảo ta phải chọn một người, ta đều không nỡ rời xa.

Nhạc Kha lạnh lùng nói: “Thanh nhi, nàng ngăn cản tiền đồ của ta như vậy, nàng cũng biết từ lúc ta rời Thiên đình, đợi ngày này đợi đã vạn năm rồi?”

Ta hoảng hốt nhận ra, hắn rời Thiên đình đã hơn vạn năm, từ lúc đi theo mẫu thân, trong đó có biết bao gian truân, một lời không thể nào nói hết, ngay đến bản thân cũng nhịn không được mà xem thường sự ích kỷ của chính mình, nhưng trong lòng thật sự khó chịu, vừa khóc vừa hỏi: “Chàng đi như vậy là đặt ta ở nơi nào? Lẽ nào đối với ta một chút suy nghĩ cũng không có?”

Bình thường trong lòng ta đối với hắn cho dù là dựa dẫm yêu thương hay tín nhiệm, vui cười giận mắng, cũng chưa từng nói ra buồn thương cất giấu trong lòng, hôm nay không biết vì sao, dũng khí nhân lên gấp bội, trong lúc cấp bách nói ra lời chân thật.

Nét mặt hắn mờ nhạt, nhỏ giọng nói câu gì đó, ta cũng chưa kịp nghe rõ ràng, trong lòng khẩn trương vội vàng đưa tay ra muốn níu giữ hắn lại, không ngờ bàn tay trống rỗng, “A -“ lên một tiếng, mở choàng hai mắt.

Thì ra là nằm mộng.

Ta ngân ngâm ngồi dậy, chỉ nghe cửa điện kêu một tiếng nhẹ, ngoài cửa có thị nữ khẽ giọng nói: “Công chúa, công chúa...” Nhất định là thị nữ này quấy nhiễu giấc mộng của ta, ta mới không nghe được câu trả lời của hắn. Trong lòng phát hỏa, liền mất đi vài phần hòa nhã ngày thường: “Sáng sớm đã quấy rầy người

khác tinh giắc, liệu có phải Phượng Trọng đạo gần đây biếng nhác rồi không?"

Chỉ nghe được "phịch" một tiếng, tất nhiên là thị nữ đó quỳ xuống: "Bẩm công chúa, nô tỳ không dám, chỉ là có thị vệ đến bẩm báo, có hai tiểu cô nương dẫn theo vài thị tùng đến cửa cung xin cầu kiến, nói công chúa chính là ân nhân cứu mạng của nàng, hôm nay đặc biệt đến bái tạ, xin công chúa chỉ thị!"

Ta tâm niệm nghĩ đến việc Nhạc Kha kế vị Thiên đế Thái tử, phi thường buồn bực, tức giận nói: "Bốn tiên cứu một tiểu cô nương khi nào? Nhất định là phường lừa đảo, còn không nhanh đánh đuổi đi, thế nhưng dám đến trong cung mà lừa gạt!"

Thị nữ đó thận trọng đáp vâng rồi lui xuống. Ta "hức" lên một tiếng, chỉ thấy đau đớn như muốn nứt ra, vùi đầu vào trong, chính lúc đang mơ màng muốn ngủ thì bỗng dừng nhớ ra, bốn tiên quả thực từng cứu một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đó còn là một thất linh kim phượng hiếm có.

Qua loa mặc xong y phục, ngay đến mặt cũng không rửa, lệch bêch kéo hài xông về hướng tiền điện. Cung nhân dọc đường đều bị dáng vẻ lửa cháy tới lưng của ta dọa sợ, im hơi lặng tiếng đứng hầu một bên. Còn chưa đến cửa cung đã nghe thấy tiếng tranh chấp, có vài người xẹt qua, nhưng chỉ thấy nơi cửa cung một mảnh huyên náo, mấy vị Tu La thân thuộc lướt qua ai nấy đều ngóng cổ nhìn vào trong, cửa cung ầm ĩ có người quát: "...Phàm là Phượng Hoàng đều chẳng có con nào tốt cả, đừng có mà nghe nói tỷ ta hiện giờ trở thành công chúa liền có ý đồ xấu với tỷ ấy. Vị thị vệ đại ca này nói không sai, tỷ ta ở trong cung truyền lệnh, tỷ không hề cứu con chim nào hết, còn không mau cút đi?!"

Ta nghe thấy lời này của Cửu Ly, âm thầm bật cười. Thằng nhỏ này từ nhỏ giống ta ở một điểm, đã quen thấy dáng vẻ tâm cao khí ngạo của Đan Chu, đối với Phượng tộc sớm đã không có chút hảo cảm nào, hiện giờ lại không cần phải núp dưới mái hiên nhà người khác, đương nhiên muốn lôi hận cũ ra tính.

Chỉ nghe trong đám huyên náo có một người nhã nhặn nói: "Vị tiểu ca này, tại hạ cũng không hề có ác ý, lần trước từ biệt, đã lâu không gặp Loan tỷ tỷ nên đặc biệt đến bái tạ! Lời này của tiểu ca có chút thiên kiến, Phượng tộc cũng không phải chỉ có một người, không thể vì cá nhân một người mà xem hết thảy Phượng tộc đều là ác tộc." Bị Cửu Ly sỉ vả, nhưng cũng không hề tức giận, làm khó một tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, thế nhưng cũng có chút trí tuệ khí độ.

Ta thả chậm bước, âm thầm đứng phía sau cửa cung, trộm nghe hai người này lời qua tiếng lại.

Cửu Ly thấy tiểu kim phượng có lý có tình, cũng không bị khí thế của nó dọa sợ, ngược lại khăng khăng muốn gặp ta, tức giận nói: "Ngươi con chim này đúng là không biết xấu hổ mà, tỷ tỷ ta há có thể để cho ngươi gọi sao? Ta biết tỷ ấy đã lâu, có thấy tỷ ấy cứu ai bao giờ? Tỷ ấy không đi đánh nhau gây lộn sinh sự đã phải cảm tạ Phật tổ rồi, có gì lại đi cứu mạng của một kẻ xa lạ? Nhất định là ngươi sai rồi!"

...Dưới bao quần chúng nhân dân nơi đại điện, thằng nhỏ này cũng không biết giữ mồm giữ miệng, đem gốc gác thanh danh của bốn tiên giữ sạch.

Bốn tiên che mặt muôn trốn. Một thị vệ nơi cửa cung vẫn đứng bên cạnh ta quan sát thấy ta quay đầu, vội vàng rống cổ họng: “Công chúa người muốn đi đâu?”

Bốn công chúa ta...ta gấp đi tiểu không được a?

Ta hung hăng trừng mắt nhìn thị vệ trẻ tuổi đó, bấy giờ mới phát hiện người này chẳng phải ai xa lạ, chính kẻ mà đêm qua ngay tại dạ yến đã cầu hôn bốn tiên – Ma Lạc, hôm nay hắn mặc áo giáp, mặt đầy vẻ cười xấu xa, nhất thời ta không nhận ra hắn.

Tiếng tranh cãi nơi cửa điện lập tức ngừng lại, có người hô: “Tỷ tỷ nhanh đến đây, có người nịnh bợ tỷ cũng không có gì lạ, nhưng vì để nịnh nọt tỷ lại nói tỷ trong lúc rảnh rồi chạy đến núi Đan Huyệt cứu mạng nàng ta. Từ khi tỷ bị biếm hạ xuống núi Nữ Sàng, chưa từng quay trở lại cái nơi chết tiệt đó? Đệ thật sự không biết. Đệ thấy con chim này cũng không có ý gì tốt, chi bằng kêu thị vệ trong cung nhanh đến đuổi đi.”

Ta giật mình, thì ra thằng nhỏ này một mực khăng định tiểu kim phượng đến đây lừa đảo, ngoại trừ việc ta ở trong cung truyền lệnh ra, còn vì nó đoán chắc rằng ta chưa từng quay trở lại núi Đan Huyệt, cho nên mới ầm ĩ.

Ta lùi về sau một bước, sau lưng Ma Lạc thấp giọng hỏi: “Công chúa muốn di giá đi đâu?”

Bốn tiên quay ra sau trừng mắt lườm hắn một cái, tiến lên phía trước hai bước, bên tai đã nghe thấy giọng nói của Nhạc Kha: “Công chúa và Ma Lạc thống lĩnh có thời gian rồi rảnh nói chuyện, có thể dời bước đến mật thất, nơi này đông người, bị người bên cạnh trông thấy thật sự không tốt cho lắm.” Lời này nghe ra sao lại có gì đấy không đúng.

Tim ta nhất thời đập loạn, chỉ thấy tình cảnh trước mắt càng lúc càng rối, quay đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng ngoại trừ nghe được giọng nói, còn thì cũng không nhìn thấy bóng dáng hắn, vì vậy sải rộng năm bước, bước qua thị vệ nơi cửa cung, sờ sờ bả vai Cửu Ly: “Tiểu Ly sáng sớm như vậy có lẽ còn chưa ăn sáng? Sao lại nóng tính đến như vậy?”

Cửu Ly lập tức đờ người đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn ta, cười đến đắc ý: “Tỷ tỷ, tỷ đến đây lúc nào? Nhanh chóng lại đây giải quyết con chim này!”

Một đám thân băng quyến thuộc Tu La ánh mắt mong mỏi dán nơi cửa cung, có một người cao lớn tráng kiện, cổ họng cũng lanh lanh: “Chuyện hôm nay thật sự kỳ lạ, nếu như công chúa đã đến, xin hãy giải quyết dứt điểm, nếu không sợ là qua mấy ngày sau lại có con chim nào đó chạy đến, bịa ra những chuyện không đâu.”

Có vẻ tộc Tu La ai nấy đều cho rằng bốn tiên trước giờ sẽ không làm người tốt, cứu giúp phượng hoàng

gì đấy? Lẽ nào bốn tiên thật sự là một kẻ bụng dạ hẹp hòi như vậy?

Ta nói chuyện với Cửu Ly, di chuyển sang bên cạnh, đứng trước cửa cung, tiểu kim phượng lập tức vui mừng đến nghênh chào: “Loan tỷ tỷ, tỷ đã tới!”

Ta nhìn tiểu kim phượng—người có thể chứng minh cho phẩm chất tốt đẹp của bốn tiên, mừng mừng tủi tủi, nắm chặt cổ tay nàng, vui mừng hỉ hả xoa xoa: “Các vị cô dì đại tỷ, đây là Tiểu kim phượng, đích thực là được bốn tiên cứu.”

Cửu Ly lập tức kéo dài giọng, không tình nguyện kêu lên: “Tỷ tỷ— Quần chúng nhân dân cũng không đồng tình, tức thì có người khó hiểu nói: “Công chúa, Phượng tộc chẳng có con chim nào tốt cả, công chúa sao còn cứu nàng ta?”

Ta thực sự không biết tộc Tu La lại coi Phượng tộc như kẻ địch, chuyện này lớn không lớn nhỏ không nhỏ, tộc Tu La trước giờ chính trực thăng thắn, bình thường sẽ không đi hận một bộ tộc nào đó, nhưng nếu đã hận thì sẽ là mối thù đến chết cũng khó giải. Nếu hôm nay không đem chuyện này giải quyết, ngày sau khó tránh khỏi hỗn loạn, dẫn đến chiến tranh giữa hai tộc.

Vì vậy bốn tiên nhẹ nhàng khuyên giải: “Chư vị cảm thấy Phượng tộc không ai tốt cả, liệu có phải thứ nhất là vì chuyện của mẫu thân, thứ hai là vì lần trước phụ thân ở núi Đan Huyệt bị Xích Diễm tộc trưởng bày mưu làm trọng thương?”

Mọi người liên tục gật đầu.

Ta đành phải kiên nhẫn giải thích: “Mọi người có điều không biết, Tiểu kim phượng này nhà ở hải ngoại tiên châu, chính là hậu duệ của một người con gái khác của bà cố Thanh Loan, tính ra thì cũng là đường muội cùng tộc với ta. Chỉ vì Xích Diễm vô đạo, dung túng nữ nhi lạm sát, Tiểu kim phượng đi đến núi Đan Huyệt, suýt nữa thì mất mạng. Trước đó là do bốn tiên mơ ngủ hồ đồ, mới không nhớ ra việc này.” Lại cao giọng nói: “Mọi người đều hận Xích Diễm, Thanh Loan càng căm hận bà ta hơn, chỉ mong sớm ngày báo được thù cha hận mẹ, nên mời Tiểu kim phượng đến đây, mong nàng thay thế chức thủ lĩnh Phượng tộc, dứt khoát diệt trừ mẹ con Xích Diễm!”

Những Tu La quyến thuộc vây quanh lúc này mới nhao nhao gật đầu, ai nấy đều lộ nét vui mừng: “Công chúa tuệ mẫn, có thể thay Vương đảm đương một nửa gánh nặng rồi!”

Ta cùng với Tiểu kim phượng quay trở về, đám người tụ tập ở cửa cung cũng tản đi, Cửu Ly gương mặt tối sầm theo sát phía sau, ánh mắt như dao, hận không thể khoét trên người Tiểu kim phượng mấy lỗ. Ta thấy khúc mắc của nó với Phượng tộc quá nặng, đành phải một tay kéo nó, một tay dắt Tiểu kim phượng, thật giống một đại tỷ dắt tay một đôi đệ đệ muội muội, chỉ là hai đệ muội này không hợp nhau.

Bước qua cửa cung, bốn tiên nhẹ nhàng không được hướng mắt nhìn xung quanh, giấc mộng sáng nay quá mức

chân thực, khiến trong lòng bốn tiên thấp thỏm lo âu. Nhưng bên trong cửa cung ngoại trừ thị vệ luân phiên canh gác thì cũng không còn người nào khác nữa. Ma Lạc trêu chọc nói: “Công chúa lẽ nào đang tìm Thái tử Thiên giới?”

Hắn không nói lời này còn đỡ, hắn vừa nhắc đến, ta mới biết Nhạc Kha đã được phong làm Thiên giới Thái tử, thì ra cả bát hoang lục hợp đều biết, muốn tránh cũng không tránh được rồi.

Ta gật gật đầu: “Vừa rồi nghe tiếng hắn nói, Ma Lạc thống lĩnh có biết hắn đi đâu?”

Ma Lạc cười đến ung dung: “Tiểu thần quả thật không biết.” Nhưng thấy gương mặt hắn ngập tràn ý cười, nhất định là biết rõ. Bốn tiên hết nhịn lại nhịn, chỉ thấy hắn chính là cỗ ý, trông thấy cái mũi cao thẳng trên gương mặt hắn, cực kỳ muốn đánh một quyền cho hắn gãy mũi, khổ nỗi tay trái tay phải đều dắt một đứa, lại có Tiểu kim phượng một đứa trẻ nhu thuận nhã nhặn ở bên, tấm gương như vậy sẽ không tốt, đành phải từ bỏ.

Tiểu kim phượng lần này dắt theo khoảng mười tùy tùng. Ta cùng với nàng ngồi trong Tư Hoàng Điện, nói câu hàm ý hai nghĩa: “Tiểu kim phượng lần này thật sự có chút dáng vẻ của thủ lĩnh diều tộc tương lai!”

Nàng ngượng ngùng mỉm cười: “Chuyện này là ý của gia mẫu, kể từ lần trước tiểu muội mang theo thương tích trở về, gia mẫu tức giận vô cùng, lần này ra cửa lại sợ tiểu muội bị thương mới sai mấy người này theo. Nhưng lần này chính là tiểu muội đến thành Tu La, không phải núi Đan Huyệt, sao có thể bị thương chứ? Gia mẫu lo lắng quá rồi.”

Ta thấy nàng tuổi tác còn nhỏ, lại rất khiêm tốn, liền chân thành nói: “Lần trước muội lẻ loi một mình, quả thực có chút mạo hiểm, mẫu thân muội lo lắng, cũng nên phái theo vài hộ vệ.” Bỗng dừng sực nhớ hai người chúng ta có cùng bà cố, lại nói: “Nói mới nhớ, mẫu thân muội muội, ta lý ra cũng nên gọi một tiếng dì, không biết dì có khỏe không?”

Tiểu kim phượng khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Mẫu thân nghe Kim Phượng nói tỷ tỷ vui tính dễ gần, lại cứu Kim Phượng một mạng, cũng rất muốn gặp tỷ tỷ, có điều đạo gần đây thân thể người không khỏe, không thể tự mình đến cảm tạ, nên mới bảo muội muội đến đây. “ Lại chỉ vào mười người tùy tùng: “Còn không nhanh mang lễ vật đến.”

Mười người đó dâng lên lễ vật, ta liền bảo không dám, lại thấy trong đó có một tỳ nữ mìn mặc tố y trông có chút quen mắt, chỉ vào nàng ấy nói: “Tiểu nha đầu này là...”

Tiểu kim phượng cười bảo: “Bệnh hay quên của tỷ tỷ cũng nặng lắm a, tỷ quên rồi sao? Vì này chính là tiểu hỉ thư ước.”

Tiểu hỉ thư ước bị họa diệt tộc chỉ vì một cái hột bốn tiên ném ra... Chuyện này thật sự rất xấu hổ. Ta mày đỏ ửng, gọi thị nữ trong điện chuẩn bị chỗ cho nàng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cùng Tiến Cùng Lui

Nhanh chóng đem những chuyện sau đó kể hết, cho người xung quanh lui xuống. Cửu Ly thấy ta nhiệt tình đối đãi với Tiểu kim phượng, rất rất không vui, hầm hừ tức giận phất áo rời đi. Tiểu kim phượng thấy dáng vẻ nó tức giận như vậy, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, như vậy có ổn không? Kim Phượng ngày đầu tiên đến đây đã đắc tội với vị tiểu công tử này... ...”

Ta xua xua tay cười nói: “Cửu Ly tính tình trẻ con vậy đấy, Kim Phượng không cần bận tâm, qua hai ngày sẽ ổn cả thôi.”

Thấy nàng đã hơi an tâm, lại đem chuyện ác củadì thuật lại rõ ràng, nhờ nàng viết thư kể lại chuyện này với mẫu thân, mong dì ấy xuống núi, đảm nhận vị trí thủ lĩnh Phượng tộc.

Tiểu kim phượng nghe thấy chuyện này, nhiệt huyết sục sôi, lo lắng cho muôn người trong Đึều tộc nên lập tức đồng ý sẽ gửi thư cho mẫu thân ở nhà. Bốn tiên lệnh cho thị nữ trong cung dẫn nàng về nghỉ ngơi, lại căn dặn hộ vệ luân phiên canh gác các nơi trong cung đối đãi với khách cho tốt, để các nàng thuận lợi ra vào.

Một lúc sau thì đã sắp xếp ổn thỏa, bốn tiên lau trán ngồi một mình, chỉ cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, cũng không biết liệu có thể thuận lợi tiến hành hay không. Sáng nay sau khi thức dậy cũng không gặp Phượng Trọng, nghe thị nữ nói hiện giờ phụ thân đang ở Thất Diệp Đường nghị sự với chúng đại thần, Phượng Trọng nhất định là đang ở trong điện hầu hạ người. Lại hỏi thị nữ Hồng Oanh đâu, thị nữ ấy đáp: “Hồng Oanh cô nương đã đợi từ sáng sớm đến tận giờ, muốn cầu kiến công chúa, chỉ là công chúa mãi không có thời gian.”

Sau khi Hồng Oanh đi vào liền muôn hành lễ, ta vội vàng đỡ dậy, miệng gọi dì Hồng, bị nàng hết lần này đến lần khác khước từ, ta thấy nàng hoảng sợ nên cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ tuân theo lễ cũ mà đối đãi, cho nàng ngồi xuống. Lại đem chuyện của Tiểu kim phượng kể nàng nghe, nói: “Theo như con nghĩ, người dì này mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng Tiểu kim phượng thì con đã gặp qua, ôn nhã lễ độ, là một đứa trẻ hiểu chuyện hiếm thấy, có thể thấy giáo dưỡng rất nghiêm, so với Đan Chu thì khác nhau một trời một vực. Con có ý định muốn giúp Tiểu kim phượng, hoặc dì ấy đăng cơ đảm nhận chức thủ lĩnh đึều tộc, không biết dì Hồng thấy thế nào?”

“Tiểu công chúa đừng gọi như vậy!” Nàng khom người bất an, muốn đứng dậy, bị ta đưa tay ngăn lại. Nhưng biểu hiện trên mặt nàng kinh ngạc, không chút giấu giếm: “Tiểu công chúa lẽ nào chưa từng nghĩ sẽ làm Đại thủ lĩnh Đึều tộc? Lão Tộc trưởng để lại Phượng Viêm Lệnh này, có lẽ cũng đã có ý định muốn để

Nhi công chúa làm đại thủ lĩnh Điểu tộc.”

Ta lắc lắc đầu: “Dì Hồng người lẽ nào hồ đồ rồi? Thủ lĩnh Điểu tộc trước giờ chính là Phượng hoàng, con với mẫu thân bất quá chỉ là chim loan. Nếu nói chim không phân thứ bậc, tất cả đều là được trời ban cho sinh mệnh, nhưng hiện tại Thất linh kim phượng không những xuất hiện, mà tiên phẩm cũng rất tốt, sao có thể bỏ đi quy tắc của tộc? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Thanh Loan sao có thể không biết xấu hổ mà ngồi vào vị trí tộc trưởng?”

Hồng Oanh từ nhỏ đã đi theo ngoại tổ mẫu, hiện tại trong ngực lại cất giấu Phượng Viêm Lệnh chí bảo của Phượng tộc, nếu như nàng không đồng ý, ta sẽ còn gặp trở ngại lớn. Thấy nàng lưỡng lự trầm ngâm không quyết, trong đầu nghĩ ra một cách, nói: “Dì Hồng cũng không cần vội đồng ý, hiện tại Tiểu kim phượng đang ở trong vương cung Tu La, là một đứa trẻ ngoan, chi bằng con sai người dẫn dì Hồng đi xem thử, người ở bên cạnh nàng hai ngày, thăm dò thực hư ra sao rồi hãy quyết định? Dì Hồng cũng từng hầu hạ Đan Chu, so sánh hai người, đương nhiên biết cân nhắc lựa chọn thế nào.”

Hồng Oanh vẫn có chút không tình nguyện: “Nô tỳ vốn dĩ hướng đến tiểu công chúa, nay tiểu công chúa lại đẩy nô tỳ cho một a đầu không hề quen biết... Thôi thôi thôi, chung quy đây là chuyện đại sự của Điểu tộc, ta vẫn nên đi xem thử.”

Hiện tại Điểu tộc đang được dì Xích Diễm chấp chưởng, chí ít bề ngoài bà còn giữ được vẻ công chính vô tư. Nhưng nếu sau này truyền cho Đan Chu kế nhiệm, dựa vào sự tàn độc của nàng ta, hở một chút là giết chết một nhóm người, sợ rằng không lâu sau Điểu tộc sẽ lui tàn, viễn cảnh tối tăm.

Ta thấy Hồng Oanh đứng dậy, lại lặng lẽ căn dặn người hầu nhanh chóng đi báo cho Tiểu kim phượng, nhất thiết phải hòa hợp với Hồng Oanh. Hồng Oanh biết rõ nội vụ núi Đan Huyệt, nếu như tương lai Tiểu kim phượng đảm nhận chức vụ Đại thủ lĩnh, xây dựng mối quan hệ tốt với nàng ấy sẽ rất có lợi.

Thị nữ đó nhận lệnh ta, vội vàng đứng dậy rời đi, đến bên ngoài điện, chỉ nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng, Bốn tiên tức giận, thầm nói Tư Hoàng Điện trước giờ ngoài cẩn mật trong lỏng lẻo, một khi chuyện cơ mật ngày hôm nay bị truyền ra ngoài, để dì Xích Diễm cảnh giác, chuẩn bị đối sách thì không hay. Vung tay ném chiếc cốc trên bàn, chỉ nghe tiếng đồ sứ vỡ nát, thị nữ đó lập cà lập cập ở ngoài điện nói: “Công chúa bớt giận!”

Ta lạnh lùng quát: “Kẻ nào? Bảo y đến đây?”

Chỉ nghe thấy tiếng cười bộ cõ ý nặng nề bước tới, có người cười nói: “Gần đây Thanh nhi càng lúc càng ra dáng công chúa rồi.”

Ta thở phào một hơi, thì ra là Nhạc Kha. Bảo thị nữ đó nhanh chóng lui đi, nghe thấy tiếng bước chân nàng lanh lẹ, rất nhanh đã đi xa, lại lười đứng dậy, tựa vào ghế cười nói: “Thanh Loan có ra dáng công chúa hay không cũng không biết, chỉ là Thái tử điện hạ hôm nay càng lúc càng có phong thái của Thiên giới

thái tử.”

Hắn như một cơn gió quét vào điện, đôi mắt hơi đỏ, giống như đêm qua chưa từng chợp mắt hay uống quá say, chăm chú nhìn ta: “Nàng nói lại lần nữa?”

Đầu ta bị giắc mộng ban sáng quấy nhiễu khiến bản thân hoảng sợ bất an, sợ mộng cảnh trở thành hiện thực, lại thêm vụ huyên náo buổi sáng, kiên nhẫn sớm đã không còn, lập tức không vui nói: “Thái tử điện hạ sẽ không cho rằng Thanh Loan tin tức không nhạy, ngay đến chuyện này cũng không biết chứ?”

Đại khái là chuyện này đâm trúng vết thương ngầm của hắn, hắn gấp rút, tức giận nói: “Ai ham cái chức Thái tử đó? Ai muốn ngồi? Ta sẽ không quay về Thiên giới. Ta thức cả đêm nghĩ cách, nghĩ làm sao có thể để phụ vương ta đồng ý hôn sự của hai chúng ta, nào ngờ đợi đến hết buổi sáng, lại nhận được mấy câu châm chọc khiêu khích như vậy của nàng?”

Ta thầm hận thái độ của hắn lúc ở trong mộng không rõ ràng, khiến ta đau lòng vô cùng, cả buổi sáng tâm trạng tốt cũng không có, trừngh mắt nhìn hắn nói: “Chàng muốn tay gấu tay cá, sao biết ta đồng ý cho chàng cân nhắc bỏ hay để?”

Hắn giận đến tái mặt: “Ta khi nào thì để nàng phải đắn đo chọn lựa? Hôm trước còn rất vui vẻ, hôm nay lại đối với ta như thế, có phải cho rằng Ma Lạc thông linh tốt, cho nên mới thấy ta không thuận mắt như vậy?”

Ta cực kỳ tức giận, nhảy dựng lên nhéo lỗ tai hắn, đêm qua trong lòng rất đau, trong mộng cũng không yên ổn, hôm nay hắn không những chưa từng dịu dàng đổi đai mà còn nói mấy lời khiến ta không thoải mái, câu nào câu nấy đều như giấu gai trong đó.

Mặc dù hắn giận đến mặt mày xanh mét, nhưng thấy ta cũng tức giận như vậy, tuy bị ta nhéo lỗ tai cũng chỉ phẫn nộ trừngh mắt nhìn ta, chưa từng đánh trả lại, để tùy ta la lối. Ta hung hăng áp sát hắn, bày ra khí thế hung ác, quát lớn: “Cho chàng nói bậy! Cho chàng nói bậy! Ma Lạc là sao? Hắn tốt hay không tốt can hệ gì tới ta chứ? Ta cũng không định sẽ gả cho hắn!”

Còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã xuất hiện một gương mặt phóng lớn, dán sát rật vào ta, trên môi bỗng dung ấm áp, hắn hôn ta một cái, vẻ tức giận trên mặt cũng với đi hơn nửa, mặc dù vẫn còn giữ bộ dạng hung dữ nhưng trong mắt hiền nhiên ẩn chứa nét vui mừng.

Rõ ràng là đang cãi nhau, con rồng vô sỉ này, hắn thế nhưng... thế nhưng...

Bốn phút chốc ngây người, mơ màng thả lỏng tay, trái lại bị hắn bước tới trước một bước, bàn tay to lớn dán bên hông ta, tiếp đó là đầu óc choáng váng bị hắn ôm vào trong ngực. Lồng ngực này ta vốn đã quá đỗi quen thuộc, hương hoa thạch quỳnh vẫn như trước đây rất dễ chịu, nhưng không biết vì sao, hôm nay chỉ thấy lồng ngực hắn so với trước đây ấm nóng hơn rất nhiều, mặt không khỏi nóng bừng, cảm thấy cực

kỳ không tự nhiên, lập tức muốn thoát ra lùi về sau, nhưng lại bị hắn ôm chặt lấy, tiếp đó hai cánh môi nóng ấm liền dán lên môi ta, trắn trọc mút mát, mang theo cảm giác nóng bức khiến người sợ hãi cùng với chút đau đớn, như thể sức nóng ấy có thể hòa tan được mọi thứ, khiến chân ta đều mềm nhũn.

Tức thì chút tức giận trước đó đều bị cái nóng này dọa sợ chạy mất. Ta mở miệng muốn kêu, đầu lưỡi nóng rực đã len lỏi vào trong miệng, đầu “ông” lên một tiếng, chỉ thấy sóng to gió lớn, tuyệt không giống nụ hôn chỉ dừng lại ở mức dịu dàng như trước đây... .

Đợi đến khi đầu óc bỗn tiên tỉnh táo lại đôi chút sau lúc choáng váng thì đã bị hắn ôm chặt vào trong ngực, đang ở sườn điện Tư Hoàng Điện. Cũng không biết hắn ôm ta đến sườn điện từ lúc nào. Nhưng nơi này trước giờ vẫn vẻ ít người, cũng coi như yên tĩnh. Lúc này cửa điện đóng chặt, hắn ôm rít ta ngồi trên tháp, hơi thở dồn dập, giống như cá mắc cạn, đầu vùi vào gáy ta, dáng vẻ ủy khuất vô cùng, tựa như một đứa trẻ: : “Tiểu ngốc điểu, nàng thật sự không hiểu lòng ta sao? Ta chưa từng bắt nàng phải cân nhắc lựa chọn! Ở chốn Tiên giới mịt mù này, tiên nhai tịch mịch cô quạnh, nếu không có nàng, bảo ta trải qua ngày tháng như thế nào đây?”

Trong lòng ta ngọt ngào chua xót, cũng hết sức oan ức nói: “Đêm qua rõ ràng chàng muốn bỏ ta mà đi, đi làm Thiên giới Thái tử... Còn nói không có chọn lựa?”

Hắn mù mờ ngẩng đầu, lộ ra bộ dạng ngây ngốc hiếm có: “Đêm qua ta uống rượu buồn cả đêm, hít gió lạnh cả đêm, khi nào thì nói muốn bỏ nàng, đi làm Thái tử Thiên giới?”

Ta túm áo hắn, bỗng dưng phát hiện bản thân tức giận thế này, lý do như vậy nói ra thật sự có chút vô lý. Nhưng ở trước mặt hắn trước giờ cũng chưa từng giấu diếm, vì vậy căn răng thấp giọng nói: “Đêm qua ta nằm mộng, mơ thấy chàng rời xa ta, muốn quay về Thiên giới làm Thái tử. Ta đưa tay giữ lấy, nhưng không níu được chàng...”

Hắn “phì” một tiếng bật cười, xoay mặt ta lại, để ta nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, thở dài nói: “Đều tại ta, nếu không phải ta khiến lòng nàng lo lắng, tiểu ngốc điểu sao có thể mơ thấy ác mộng như vậy? Nếu như ta khiến nàng hoàn toàn yên tâm thì đã là mộng đẹp chứ không phải ác mộng!” Hít hít mấy tiếng, ở trên mặt ta hôn vài cái.

Ta đưa tay đẩy mặt hắn ra, trái lại lại bị hắn bắt lấy tay, lần lượt hôn lên từng ngón tay, giống như một chú chó nhỏ, cắn đầu ngón tay ta không nhả, vừa tê vừa ngứa. Ta bị hắn cắn vài lần cũng không thả ra, chỉ cảm thấy hắn lúc này hoàn toàn không giống với trước đây. Trước đây vẫn còn duy trì giữ lễ, hôm nay lại hoàn toàn vô lại phong lưu, khiến ta nhất thời không biết làm thế nào, chỉ oán giận nói: “Đăng đồ lăng tử theo lời phàm gian chính là chàng!” Nhưng vừa thốt ra, ngay đến bản thân cũng ngơ ngẩn, mềm mại thế này, cảm giác quyến luyến bịn rịn như răng môi thân thiết, nhu mềm như tờ, lý nào là giọng nói của bốn tai.

Hắn cười đến cực kỳ đắc ý, lại cợt nhả ôm chặt lấy ta, như giận như oán nói: “Nàng-cô ngốc không thể khai thông này! Ta vốn dĩ muốn đợi nàng tự mình lớn lên thông suốt, nhưng xem ra hiện giờ hi vọng không

thành rồi!"

Ta trong lúc hắn hôn mê, nghiêm nghị nói: "Bốn tiên thông minh như vậy, không thông suốt chỗ nào?" Nhưng toàn thân tựa như không còn chút sức lực, nghĩ muốn ra vẻ thị uy cũng chẳng có lực uy hiếp, trái lại còn khiến hắn khinh bỉ một hồi.

Một lúc lâu sau, hắn mới thu lại dáng vẻ lăng tử, ôm ta vào trong ngực, ôn nhu nói: "Thanh nhi, hiện thời tứ hải đều biết phụ đế ta phong ta làm Thái tử Thiên giới, bất kể ta có đảm nhận hay không, sợ rằng cũng không tránh khỏi thị phi. Bình tướng tộc chiến thần nhất định quấn lấy ta không buông, bọn họ đã mất đi một Thái tử, nhưng vẫn còn một đế tử khác trên Thiên đình, nghĩ thấy chuyện này cũng không phải quá khó khăn. Còn một chuyện khác, ta lang thang khắp nơi, tôn nghiêm Thiên Đế há có thể dễ dàng mạo phạm? È là không lâu sau, ông ấy sẽ nghĩ cách bắt ta về, ta sợ rằng lúc đó sẽ khiến nàng khó xử... Chi bằng chúng ta sớm có dự định?"

Ta nghe thấy ý tứ của hắn, lườm hắn nói: "Nói tới nói lui, dự định của chàng chính là muốn quay về Thiên giới làm Thái tử? Tranh giành vương vị với Đồng Sa?"

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Thâm Tình Khó Trao

Hắn thấp giọng thở dài: “Tiểu ngốc điếu, không phải ta muốn tranh với Đồng Sa, mà chính là hắn và những chiến tướng sau lưng hắn muốn tranh với ta!”

Có khác gì đâu chứ?

Hắn vuốt ve da thịt sau gáy ta, nhở giọng than: “Ta thân không có của cải, ngay đến thân thể cũng không rõ ràng, càng không có chiến công gì, mặc dù đứng đầu trong cuộc tỷ thí tranh chức phò mã, nhưng bốn người còn lại kia, Hùng Lực Ma Lạc, ai cũng là con của trọng thần trong Tu La tộc, trên người có quan hàm chiến tích, đến Ninh Tàng người không có gì nổi bật kia cũng một sĩ tướng có địa vị trong tộc Tu La, người kém nhất, tiểu tử Cửu Ly này cũng là Thanh Khâu Quốc chủ, hôm đó ta thấy nó cầu hôn nàng, xin nàng gả cho nó, trong lòng cực kỳ không thoái mái.”

Ta thầm nói: Thì ra không chỉ mình ta bồn chồn bất an, sợ mất đi hắn, hóa ra hắn cũng có tâm trạng giống vậy, lo được lo mất như thế? Lòng chợt mềm mại, lại áp sát vào lồng ngực hắn thêm một chút, kiên định nói: “Cho dù chàng là ai, bất kể có công trạng chiến tích hay danh lợi quyền thế, ngoại trừ chàng ra, ai ta cũng không gả!” Bỗng nhớ đến phụ thân, người từ đầu chí cuối đều phản đối chuyện ta và Nhạc Kha, gian mày bất giác nhíu lại một chõ: “Chỉ là phụ thân và Thiên tộc có mối hận cũ, sao có thể cho chàng và ta ở cùng nhau?”

Hắn khe khẽ nở nụ cười, như thể mọi chuyện đều nắm chắc trong tay: “Ngốc điếu, nàng hãy tin ta, mọi chuyện đều có ta! Bất luận là lúc nào đi nữa cũng không được nghi ngờ ta, ta nhất định nghĩ ra cách khiến phụ thân nàng đồng ý. Chỉ là trong quá trình có thể có điều khiến nàng không vui, nàng nhất định không được nghi ngờ ta?!”

Như khẩn như cầu, ta bất giác không tự chủ được gật đầu, đồng ý với hắn.

Lại qua nửa tháng, mẫu thân của Tiểu Kim Phượng gửi đến một phong thư, chỉ nói bản thân sau này sẽ đến đây cùng thương thảo chuyện của Điếu tộc khiến tảng đá nặng nề trong lòng ta cuối cùng cũng được đặt xuống. Mọi chuyện nếu đã có bà ra mặt, chỉ cần đến lúc đó để Hồng Oanh đem chuyện trước đây nói rõ ra, tin rằng những người ủng hộ dì Xích Diễm sẽ có sự lựa chọn. Hồng Oanh mấy ngày gần đây sống chung với Tiểu Kim Phượng rất hòa hợp, chỉ là lòng nàng vẫn còn cố chấp, lại đến thêm vài lần nữa, ở bên tai ta phân tích lợi hại, chỉ mong ta có thể chấp chưởng vị trí thủ lĩnh Điếu tộc, thấy ta kiên quyết từ chối mới thất vọng rời đi.

Ta cảm thấy hết sức an ủi, nhưng trong người Hồng Oanh cất Phượng Viêm Lệnh, ban đầu nàng quyết

tuyệt hạ chú, phụ thân cũng biết chuyện này, cũng đã nghĩ vô số biện pháp nhưng đều không thể thu hồi Phượng Viêm Lệnh từ trong người nàng ra, ngoại trừ cách phải hủy đi nội đan tiên nguyên của nàng, điểm này khiến ta cực kỳ lo lắng.

Nhạc Kha biết ta vì chuyện này mà phiền não, mặc dù hắn không thể giải chú thuật cho Hồng Oanh, nhưng mấy ngày nay lại ngoài ý muốn quan tâm săn sóc rất chu đáo, chỉ mặc ta tùy ý bắt nạt, nhéo tai véo hông, la lối khóc lóc, ngay cả đau cũng không kêu lên một tiếng. Có điều từ sau hôm đó, hắn mặc thêm một tật xấu, thấy chung quanh không người liền muốn khinh bạc bốn tiên một phen, ta không chống trả được, đành phải để tùy hắn, có lúc trong lòng bỗng nổi lên cảm giác thích thú ngọt ngào.

Cuộc tỷ thí tranh chức phò mã mặc dù đã kết thúc, nhưng mấy ngày nay phụ thân mặc dù chưa từng ra lệnh ngăn cấm Cửu Ly và Nhạc Kha vào điện gặp ta, nhưng cũng tương tự không hề ngăn Ma Lạc Hùng Lực, còn có vị thiếu niên tên gọi Ninh Tàng kia. Đại thể là trong lòng nuôi hy vọng, muốn để ta từ trong năm người chọn ra một người mà gả, tốt nhất là nam nhi tộc Tu La. Có lúc người và ta ở cùng nhau, sẽ kể mấy chuyện thú vị hồi nhỏ của Ma Lạc và Hùng Lực, nghĩ thấy người vẫn là hợp ý hai người này hơn.

Có một hôm ta bị người lải nhải đến đau đầu, ngắt lời nói: “Phụ thân, lúc đầu nữ nhi thấy người vừa ý Hùng Lực, sao chỉ sau một trận tỷ thí, thế nhưng đổi với Ma Lạc lại có chút hài lòng hơn? Lúc trước cũng chưa từng thấy cha quan tâm đến Ma Lạc như vậy, lẽ nào Thôi Phục thúc thúc dâng tặng cha bảo vật gì, để cha nói tốt về Ma Lạc?”

Phụ thân cốc trán ta một cái: “Con-a đầu quỷ quái này! Ban đầu phụ thân hợp ý Hùng Lực, chính là vì đứa trẻ này trước giờ giữ mình trong sạch, đến bây giờ phụ thân chưa từng thấy nó nảy sinh tình cảm với nữ nhi nhà ai. Đứa trẻ này từ nhỏ trung thực, mặc dù không thể nói là hoàn thiện, nhưng làm vị hôn phu là tốt nhất.”

Ta cố ý châm chọc: “Phụ thân chọn cho nữ nhi một đầu gỗ không hiểu phong tình...”

Người như thể dở khóc dở cười: “Con a đầu này cố ý xuyên tạc! Tính tính đứa trẻ Hùng Lực này giống phụ thân nhất, lẽ nào phụ thân cũng là một đầu gỗ?”

Chiếc mũ chụp này cũng lớn quá rồi, ta liền vội vàng ôm lấy cánh tay người, nịnh nọt: “Phụ thân của Loan nhi là đại trượng phu thâm tình biết quan tâm chăm sóc vĩ đại nhất thế gian, còn người nào có thể được như vậy!”

Phụ thân xoa xoa đầu ta: “Tiểu a đầu miệng lưỡi trơn tuột này, không học điều tốt! Chỉ biết lấy lòng phụ thân!”¹

“Nào có?” Ta kêu oan.

Người từ ái nở nụ cười, nghiêm nét mặt muốn dọa ta sợ, nhưng bản thân lại gượng không được mà bật

cười: “Tính cách con nghịch ngợm như vậy, thật sự rất giống với mẫu thân con. — Nói đến đứa trẻ Ma Lạc này, không thua kém gì Hùng Lực, gia thế nhân phẩm, tu vi chiến tích đều là hạng nhất, miệng mồm cũng ngon ngọt, so với tiểu a đầu con còn biết lấy lòng nhiều hơn, có không ít thiếu nữ mê luyến nó.”

Ta cũng bắt chước dáng vẻ nghiêm nét mặt của người: “Phụ thân thế nhưng lại muốn đây nữ nhi cho một lăng tử...” Người tỉ mỉ quan sát ta, ta đâu thể nào tiếp tục giả vờ, “xùy” một tiếng bật cười vui vẻ. Nhớ tới khí độ gan lớn làm càn đó của Ma Lạc, thậm nghĩ, so với tính cách lặng lẽ của Hùng Lực thì hẵn quả thật sẽ nhận được sự yêu thích của nữ nhi nhiều hơn.

Phụ thân thấy phản ứng của ta như vậy, râu ria thở dài: “Nếu như phụ thân nhắc đến chuyện này của Ma Lạc, con nóng giận còn đỡ, nhưng thấy con chỉ cười vui vẻ, phụ thân thật không biết nói gì rồi, có điều thấy nó mấy ngày nay hao phí không ít công sức, cũng chưa từng khiến con động tâm. Thôi Phục thúc thúc con nói, nó vốn dĩ cũng không hề có ý với con, chỉ là lần trước sau khi cùng con xuất chinh, quay về đối với con tâm ý thay đổi rất nhiều, nhận thấy con mang phong thái hào sảng dũng mãnh của phụ thân, nhất thời đối với con luôn tâm niệm khó quên, hối thúc Thôi Phục đến cầu thân.”

Ta thôi cười, đạo gần đây hẵn tới lui lui cả chục lần, tặng không ít đồ chơi hiếm lạ, cũng không biết là thu gom được từ đâu nhưng cũng đã làm khó hão tốn rất nhiều tâm tư. Chỉ là ta đối với hão vô tâm, đương nhiên sẽ không thể nào lại để mặc hão làm những chuyện vô vị như vậy nữa, hôm qua đã minh minh bạch bạch cự tuyệt hão, thấy thần sắc hão lúc đó kinh ngạc vô cùng, đại khái là nghĩ không ra vì sao ta lại từ chối một nam nhi ưu tú như hão, kiên định đứng tại nội điện, hỏi: “Ma Lạc biết ý trung nhân của công chúa chính là Thiên giới thái tử, mặc dù hão là cố tri của Vương Phi, nhưng hai tộc trước giờ vẫn luôn bất hòa, công chúa cần phải cân nhắc cho kỹ, sau này nếu như cảm thấy bản thân lựa chọn sai lầm, Ma Lạc thành tâm đợi công chúa sửa sai lầm đó!”

Đối với một nam nhi hào sảng thăng thắn như vậy, ta cũng không từ chối nữa, đành nói với hão: “Bốn công chúa với Nhạc Kha quen biết đã lâu, đồng bạn lúc nguy khốn, vô số lần được hão liều mình bảo vệ, đôi bên hiểu rõ lẫn nhau, thâm tình trời phải ghen tỵ, hiện giờ chẳng qua vì thân phận ràng buộc liền vứt bỏ đoạn tình cảm này thì há còn mặt mũi mà đứng giữa đất trời?” Trong lòng bùi ngùi, mấy ngày nay sau khi đã hạ quyết tâm, trái lại càng có dũng khí phá bỏ đi mọi ngăn trở, chính vì vậy mà lời này nói ra cũng cực kỳ long trọng.

Nét mặt hão hiện ra vẻ khâm phục, thiếu đi ý cười bông đùa trước đây: “Ma Lạc chịu thua, quả thật không biết công chúa lại là người tình cảm sâu nặng như vậy!” Lại thở dài: “Vương thượng tình thâm vô cùng, Ma Lạc nên sớm nghĩ tới công chúa cũng không phải là người dễ dàng ước hẹn gì, nếu đã chọn lựa, đương nhiên đã sớm nghĩ đến đối sách, Ma Lạc chỉ còn biết thở dài một tiếng, bản thân phúc phận mỏng bạc, vô duyên với công chúa rồi!”

Thấy ta có điều suy nghĩ, phụ thân chỉ tay vào đầu ta oán trách nói: “Thật không biết trong này chứa cái gì, sao một chút cũng không biến chuyển? Cho dù con gả cho tiểu thú Thanh Khâu kia phụ thân cũng không

ngăn cản... Vì sao cứ nhất nhất phải là Trưởng tử Thiên Đế? Hiện giờ lại làm Thiên giới Thái tử, bảo phụ thân phải làm thế nào mới được đây?" Tội nghiệp Cửu Ly đường đường là Thanh Khâu Quốc chủ, lại bị phụ thân hạ xuống thành một con thú nhỏ, thật sự có chút oan uổng.

Người đối với ta trước giờ ít khi nghiêm khắc, duy chỉ có một lần cũng vì ta hồ nháo, tham gia tỷ thí phò mã, sau này cũng không còn chuyện gì khác. Ta cũng không muốn người đau lòng, nửa đùa nửa thật thăm dò nói: "Nếu như Nhạc Kha tình nguyện từ bỏ vị trí Thiên đế Thái tử, đoạn tuyệt quan hệ với Thiên tộc, phụ thân liệu có thể tiếp nhận chàng?"

Phụ thân ngẫm nghĩ một lúc: "Tiểu tử này năm đó chính là một kẻ gây sự!" Đại khái là nhớ tới lúc mẫu thân còn sống, Nhạc Kha lảng nhăng bám đuôi mẫu thân, nặng nề hù một tiếng, sắc mặt như vui vẻ như bi thương, phiền muộn vô cùng, một lúc lâu sau mới nói: "Cũng phải xem hắn có thể vứt bỏ được rồi mới nói!" Ý xiêu lòng trong câu ấy không khó suy đoán.

Ta cười nói: "Nữ nhi cho rằng phụ thân đã đồng ý rồi!"

Người nhéo mũi ta một cái: "Không biết xấu hổ! Chuyện này lý ra nam nhi phải đến cầu xin, sao hắn lại làm một con rùa rụt đầu, để Loan nhi thay hắn phất cờ hò reo?"

Bốn tiên cũng không phải sĩ tốt, phụ thân cũng thật là...ghim hận!

Lại nghe người hùm hùm nói: "Không ngờ tiểu tử ấy cũng có ngày này!" Như thể đã chờ đợi rất lâu, muốn chấn chỉnh hắn đến độ kêu cha gọi mẹ, trong lòng ta vừa tức cười vừa lo lắng.

Phàm là chuyện liên quan đến mẫu thân, phụ thân chung quy vẫn luôn không khoan dung không bỏ qua đến độ khiến người chua xót!

Chưa quá năm ngày, mẫu thân Tiểu kim phượng cuối cùng đã đến thành Tu La, thị vệ vào bẩm báo, vì là trưởng bối nên phụ thân hết sức thận trọng, cho Phượng Trọng sắp xếp bà đi tắm rửa gió bụi, ở Phi Loan Điện mở tiệc chiêu đãi, cũng để ta tùy thị bên cạnh.

Mẫu thân Tiểu kim phượng ngũ quan nhìn chung có vài phần tương tự nàng ấy, nhưng chi Phượng Hoàng này không những mang vẻ mỹ mạo của Phượng tộc mà còn thừa hưởng nét đẹp của tộc Cửu Vỹ Hồ, chính vì vậy dung mạo người dì này còn vượt xa dự đoán của ta, nói một câu không mấy thỏa đáng, chính là so với dung mạo khuynh thế của Tiểu Ly càng vượt trội hơn, đích thực như một viên bảo thạch chói mắt, ánh sáng rực rỡ. Tiểu kim phượng mặc dù ngũ quan có nét tương tự dì ấy, nhưng đứng sau lưng bà, lập tức lộ vẻ non nớt ngây ngô.

Mọi người trong điện đều nhìn đến ngây ngẩn, duy chỉ có phụ thân định lực thâm hậu, cũng chưa từng dừng lại nửa khắc, hào sảng cười nói: "Có khách quý đến, Bổn vương rất mực hoan nghênh, đặc biệt chuẩn bị rượu ngon mỹ túu đãi khách! Loan nhi, còn không ra bái kiến dì con?"

Hai người hàn huyên, ta còn chưa kịp từ trong kinh ngạc tỉnh lại, bên tai nghe thấy câu này nhưng vẫn đứng sau lưng người, bị người nhẹ nhàng đẩy một cái: “Đứa trẻ này ngốc rồi à?” Hướng phía dì nở nụ cười áy náy: “Phượng phu nhân thứ lỗi, nữ nhi này của Bổn vương nghịch ngợm, từ nhỏ đã không ở bên cạnh Bổn vương, lẽ nghĩa không chu toàn, khiến phu nhân chê cười rồi!”

Lời này của phụ thân đều vào tai ta, nhưng toàn bộ còn chưa nhập vào trong đầu, lúc này mới tự nhận thấy bản thân có chút thất lễ, liền ngây ngốc nói: “Phụ thân, dì sinh ra đã cực kỳ xinh đẹp, Loan nhi từ lúc sinh ra đến giờ cũng chưa từng trông thấy nét đẹp động lòng người như thế, quả thật là ngắm cũng ngắm đến đờ đẫn!”

Mọi người trong điện mặc dù chưa từng lên tiếng hưởng ứng, nhưng nhìn thần sắc trên mặt họ, dám chắc mười trên mười đều đồng ý với lời này của bốn tiên.

Tiểu kim phượng ngồi xuống cùng dì, ta bước lên trước cúi lạy: “Thanh Loan ra mắt dì!”

Bà liền vội vàng đứng dậy muộn đõ: “Ngoan! Là dì phải cảm tạ con mới phải, đa tạ con đã cứu mạng nhỏ của Kim Phượng! Đứa nhỏ này hiền lành thành thật, không biết thế sự hiểm ác, lần trước nếu không phải con ra tay...Quả thật là nghĩ cũng không dám nghĩ!” Nói rồi trong mắt long lanh ăng ẳng nước, như muốn rơi lệ, khiến bốn tiên kinh hoàng đến độ nhảy dựng, lần đầu gặp mặt, ta liền chọc người dì dung nhan mỹ mạo như vậy rơi nước mắt, thật sự là không nên!

Tiểu kim phượng ở cạnh bên khuyên nhủ: “Mẫu thân thương con, cũng nên tìm một nơi không người, người thử xem người khóc như vậy, dọa tỳ tỳ sợ đến chân tay luống cuống rồi kìa!”

Phụ thân cười thở dài: “A đầu này mặc dù trước giờ có chút tinh nghịch, nhưng cũng biết thông cảm cho tấm lòng yêu thương của phụ mẫu.” Lời này rõ ràng là khen ngợi ta, khiến ta lúng túng.

Nào có nhà ai khen con gái như vậy?

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tiếng Trống Bước Đường Cùng...

Người dì này cũng là một người thú vị, nước mắt vừa ngừng, liền thở dài nói: “Cũng là hai vị phụ tử thân thiết. Trong thư đứa nhỏ nhà ta có viết, Tu La Vương vừa là cha vừa là mẹ, nuôi dạy một nữ nhi nhân nghĩa hữu lễ. Hôm nay lần đầu gặp gỡ đã rất thích đứa trẻ này, sau này gọi ta là dì Phượng đi?” Nói xong ra hiệu cho tùy tùng sau lưng dâng lên tặng lễ.

Phương Trọng nhận lấy, ta chỉ thấy trong hộp màu sắc rực rỡ, thầm nói: Dì Phượng này trông cao quý thanh nhã, thì ra cũng không tránh được bản tính của Đึều tộc, chuẩn bị những vật màu sắc sặc sỡ tặng ta.

Lập tức đứng dậy hành lễ, nói: “Đa tạ dì Phượng!”

Một đêm yến tiệc chủ khách đều vui, sau khi cho tùy tùng lui ra, dì Phượng và phụ thân thương nghị chuyện của Đึều tộc. Phụ thân nói: “Có lẽ Phượng phu nhân cũng biết, Bốn vương và Xích Diễm có mối hận sâu sắc, vốn hận không thể đem bà ta nghiền xương thành tro, báo thù cho thê tử. Nhưng nếu như Phượng phu nhân ra tay, lại can hệ đến bí mật về cái chết của đại thủ lĩnh Đึều tộc đời trước, đó chính là việc của Đึều tộc, Bốn vương không thể nhúng tay.”

Nét mặt dì Phượng buồn bã, nhưng đã lên tiếng đáp lời: “Tu La Vương nghĩ đúng lắm.”

Trong lòng ta kinh ngạc, phụ thân không chịu nhúng tay sao?

Nhưng nghe thấy phụ thân lại nói: “Có điều Thanh Loan nữ nhi của Bốn vương chính là một loan điểu, từ nhỏ lớn lên ở núi Đan Huyệt, quả thực có thể coi là một người của Đึều tộc. Đại thủ lĩnh đời trước lại là ngoại tổ mẫu của con bé, chuyện này đương nhiên có can hệ đến con bé.”

Dì Phượng vui vẻ, nghe thấy lời này nét mặt liền thả lỏng: “Tu La Vương nói đúng lắm.”

Phụ thân đại khái là sợ dì Phượng coi thường ta, lại nói: “Nữ nhi này của Bốn vương từ nhỏ mặc dù nói là ở bên ngoài lỗ măng đã quen, ít người quản thúc, nhưng tâm tư thông tuệ, mọi chuyện đều tự chủ trương, cũng đã thống lĩnh Tu La Thiết kỵ đánh bại Thiên giới thái tử, chính là Tu La Vương kế nhiệm của thành Tu La, con bé lại hiểu rõ tính tình Xích Diễm, Phượng phu nhân dẫn theo con bé và Hồng Oanh đi đến núi Đan Huyệt, sẽ có lợi gấp bội!”

Trong lòng ta thầm nói: Phụ thân yêu chiều ta đến mức không còn biên giới rồi, chuyện lớn như vậy, ta đương nhiên cũng có lúc sẽ hoảng loạn, thế nhưng người lại một mực khen ngợi ta như thế, vạn nhất chuyện này bị ta phá hỏng thì còn mặt mũi nào nữa?

Bất luận trong lòng ta thấp thỏm thế nào, phụ thân với dì đã quyết định sau ba ngày nữa sẽ khởi hành đến núi Đan Huyệt, diệt trừ dì Xích Diễm, ngay cả ta cũng không biết trong lòng mình có tư vị gì.

Qua ngày thứ hai, Nhạc Kha liền tìm tới, khăng khăng muốn theo ta đi đến núi Đan Huyệt. Ta đối với việc con rồng ngốc này đi theo xem chuyện nhà Điếu tộc ta, thực sự vô cùng khó hiểu: “Lẽ nào núi Đan Huyệt còn cô nương nào hợp ý khiến chàng không thể an tâm? Sợ bỗn tiên làm tổn hại đến nàng?”

Mắt phượng khẽ híp, chứa vài phần xấu xa rà tới rà lui trên mặt ta, ta lo lắng nhìn xung quanh, lúc này hai người bọn ta đang ngồi bên trong sườn điện Tư Hoàng Điện, vẫn như trước đây, nội điện không có người hầu đứng cạnh. Trong đầu ta lập tức có một dự cảm không tốt, thấy gương mặt hắn càng lúc càng gần, vội vội vàng vàng nịnh nọt: “Thanh Loan biết rồi, Tam lang không hề có cô nương nào hợp ý ở núi Đan Huyệt, là ta lầm chuyện rồi!” Dạo gần đây ở bên cạnh hắn chịu thiệt khá nhiều, bỗn tiên chung quy rút ra được một đạo lý đúng đắn: có thể mềm có thể cứng, xem xét tình hình, mới là đạo làm tiên!

Hắn mạnh mẽ cắn môi ta một cái, ung dung nói: “Sai rồi!”

Ta giật tím mặt, bay lên đá một bước, bị hắn mau lẹ tránh được. “Nói xem, chàng thật sự có cô nương vừa mắt ở núi Đan Huyệt? Là ai? Lẽ nào là Đan Chu? Ta biết ý trung nhân của chàng là Phượng Hoàng, lông vũ so với ta mỹ lệ hơn!”

Hắn cười đến rạng rỡ như tinh tú: “Ta nói sai rồi, phải nói là, cô nương ta hợp ý muốn đi đến núi Đan Huyệt, vì vậy ta nhất định phải đi theo.”

Đầu óc bỗn tiên xoay chuyển một cái mới hiểu ra, hắn nói cô nương mà hắn vừa ý chính là bỗn tiên, trên mặt không nhịn được đỏ bừng.

Hắn quan sát vẻ túng quẫn của ta, không những không chịu cho ta một bậc thang leo xuống, mà còn tiến tới hôn hai cái ở hai bên má ta, lúc này mới mỉm cười mãn nguyện: “Ta thích nhất là dáng vẻ Thanh nhi ăn giấm chua — Nếu như chưa từng bay lên đá ta, sẽ lại càng khiến người yêu thương!”

Ta mới nhắc chân, nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn cười đến cực kỳ đắc ý, lại cách bỗn tiên rất gần, nhanh như chớp ra tay véo phần thịt bên hông hắn, nhẹ nhàng ngắt một cái, chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết như giết heo, vội vàng đưa tay bụt miệng hắn, gấp rút nói: “Nam tử hán đại trượng phu, lý nào lại đau đớn vậy? Ta chẳng qua véo nhẹ một cái... ...chỉ véo nhẹ một cái... ...”

Hắn phô hàm răng trắng như bạch ngọc: “Nếu như nàng không đồng ý cho ta theo đến núi Đan Huyệt, ta liền tiếp tục kêu, gọi thị nữ cung vệ đến, để bọn họ nghe thử tiếng kêu thảm thiết của nam tử bên trong khuê phòng công chúa!” Nói rồi há miệng muốn la, bị ta dùng tay che lại, nhận thua: “Được rồi được rồi, ta đồng ý dẫn chàng đi là được chứ gì? Chàng cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, ta không dẫn thì chàng sẽ lạc đường! Chỉ là chuyện này cũng nên nói với phụ thân một tiếng, nếu như người đồng ý, ta sẽ không ngăn cản nữa.”

Đây chính là con bài cuối cùng của bốn tiên. Cả đoàn người chúng ta đi đến núi Đan Huyệt, vốn dĩ sẽ phải đánh một trận, phụ thân nói không sai, đây chính là chuyện trong nội bộ Điều tộc, dẫn theo con rồng ngốc này, biết tính thế nào?

Hắn lập tức kéo ta đi tìm phụ thân, phụ thân vừa từ Thất Diệp Đường nghị sự xong, đang trên đường về cung thì bị hai người bọn ta chặn lại, lại thấy hắn lôi lôi kéo ta, sắc mặt tức thì đen kịt, hết nhìn lại nhìn cánh tay Nhạc Kha, giống như nhìn xem sẽ đâm dao xuống chỗ nào thì tốt.

Đáng tiếc Nhạc Kha tên nhãi này da mặt quá mức dày, bị ánh mắt sắc bén như vậy của phụ thân quét qua nhưng vẫn cười đến là vui vẻ, sống chết không chịu buông tay. Lại nói ra thỉnh cầu, phụ thân mặt không đổi sắc tiếp tục hét nhìn lại nhìn hắn, người hầu xung quanh ai nấy đều cúi thấp đầu, bờ vai co rút, đại thể là đã cố gắng nín cười, tưởng tượng ra bộ dạng thê thảm của thằng nhãi này.

Phụ thân lạnh lùng hừ một tiếng: “Loan nhi đi đến núi Đan Huyệt chính là việc nội bộ của Điều tộc, xin hỏi các hạ là điều hay là trùng?”

Ta cười trộm, rõ ràng hắn là một con rồng, phụ thân bất mãn, liền bảo hắn là trùng, không ngờ phụ thân ở độ tuổi này vẫn làm mấy chuyện tranh chấp như vậy.

Nhạc Kha không chút tức giận, cười nhu hòa nói: “Tu La Vương nói Nhạc Kha là gì thì là nấy đi!” Hoàn toàn là bộ dạng vô lại. Có điều câu sau nói hết sức thành khẩn: “Chỉ là lần này Thanh nhi quay lại núi Đan Huyệt, ta thật sự không thể nào an tâm, sợ mẹ con Xích Diêm Đan Chu nỗi điên mất đi lý trí, lại làm ra mấy chuyện ác độc gì nữa. Thanh nhi từ nhỏ đã ngay thẳng, bụng dạ thẳng thắn, không giỏi ứng phó mấy chuyện quỷ ma nham độc này, vẫn xin Tu La Vương đồng ý để Nhạc Kha đi cùng nàng!”

Trong lòng ta cảm động vô cùng, ánh mắt phụ thân cũng phức tạp khó nói, hết nhìn hắn lần này đến lần khác. Nhưng hắn lại bày ra dáng vẻ một quân vương thầm sát, hoàn toàn không chút túng quẫn, như thể hôm nay nếu như phụ thân không đồng ý với đề nghị của hắn, thì người chính là một trưởng bối không biết thông tin đạt lý.

Một lúc lâu sau, phụ thân mới nói: “Tiểu a đầu này đầu óc ngốc nghếch, ngươi rốt cuộc nhìn trúng con bé ở điểm nào?”

“Phì—”

Phương Trọng thị hầu bên cạnh phụ thân nhịn không được bật cười thành tiếng, một đám người hầu sau lưng nàng ai nấy đều cúi đầu thấp vai, bờ vai không khỏi run run. Bốn tiên hận không thể chui đầu xuống đất: phụ thân của ta ơi, khen nữ nhi cũng là người, chê nữ nhi cũng là người... thật là... sao lại như vậy được chứ?!

Ta ngẩng đầu nhìn, nhưng thấy trong đôi mắt sáng rực của người ẩn chứa chút ý cười, nhưng gương mặt

tối sâm nghiêm nghị.

Nhạc Kha gãi gãi đầu: “Nàng nếu không ngốc nghếch, đại khái Nhạc Kha cũng sẽ không vừa ý nàng đâu nỉ?”

Ta hung hăng rụt tay lại, trợn mắt nhìn hắn... . . . Bốn tiên ngốc chõ nào chứ? Ngốc nghếch chính là con rồng này không phải sao? Mặc chứng hay quên hơn vạn năm, mới tốt lên được vài ngày liền tự cho bản thân là thông minh, trên đời không có kẻ thứ hai chắc?

Phụ thân thấy ta trừng mắt nhìn Nhạc Kha, khéo môi thế nhưng lại lấp lóe ý cười, rõ ràng đối với việc ta và Nhạc Kha bất hòa rất hợp ý người. Người túm tím cười gật gật đầu: “A đầu này của Bốn vương kỳ thực so với lời Thái tử điện hạ nói thì thông minh hơn nhiều. Nếu như ngươi đã rảnh rồi, vậy thì đi theo bảo vệ con bé, trông chừng đừng để con bé gặp phải ám toán!”

Nhạc Kha nhanh chóng đồng ý.

Đợi đến ngày xuất phát, đoàn người cùng đi không hiểu vì sao lại thêm một người, chính là Cửu Ly.

Thằng nhỏ này nghe thấy muốn đi núi Đan Huyệt, sống chết đòi theo. Bốn tiên nói rát cả họng, nó cũng không hề đổi ý. Chỉ một từ hay ho: Hoài cựu! 1

1Nhớ lại chuyện xưa

Nó tuổi tác nhỏ xíu, có chuyện xưa gì mà nhớ?

Ta bắc bỏ một câu, nó liền hùng hồn mạch lạc đếm trên đầu ngón tay kể với ta: tỷ như chiếc giường lớn bên trong nội điện Phượng Tê Cung của ta; tỷ như cây cổ thụ sum suê có chiếc xích đu nó thường chơi trên đỉnh Phượng Dực Nhai; lại tỷ như cá đào hoa bên trong khe suối trước núi Đan Huyệt, hương thơm nức mũi, vừa nhớ đến, liền muôn nuốt luôn cả lưỡi...

Bốn tiên nghe mà sững sờ đờ đẫn, năm đó núi Đan Huyệt có những trò chơi như vậy? Có nhiều nơi kỷ niệm đến như vậy?

Quả nhiên thời thơ ấu chính là những ký ức lưu luyến đáng giá nhất.

Đặc biệt là người trên mình gánh vác trọng nhiệm như nó, một khi quay lại Thanh Khâu liền có một đống chuyện nhảm chán chờ giải quyết, rất nhiều pháp thuật phải học tập, duy chỉ có thời thiếu niên vui vẻ vô ưu, ngày tháng trên núi Đan Huyệt chính là một giấc mộng đẹp, ngẫu nhiên trở về nhìn lại, cũng coi như là chút an ủi trong lòng.

May mà dì Phượng hiền lành, bà ngoại trừ dẫn theo một vài tùy tùng và Tiểu kim phượng, tiểu hỷ thư

tùy thị của Tiểu kim phượng, còn lại là ba ông lão râu dài, lặn lội đường sá xa xôi, cũng không biết vì sao muốn dẫn theo ba vị lão nhân gia này.

Bên người ta dẫn theo Hồng Oanh, Nhạc Kha Cửu Ly, khéo léo từ chối ý định sai vài thị nữ Tu La của phụ thân, một đoàn người chậm rãi lên đường.

Đứng trên đám mây ở lưng chừng trời núi Đan Huyệt,dì Phượng liền nói: “Thanh nhi, mấy người tụi con chi bằng hóa thành thị tùng của dì, tùy cơ hành sự? Công khai như vậy, trái lại sẽ đánh rắn động cỏ.”

Ta khẽ cúi người nói: “Mọi sự như dì làm chủ!” Đón gió xoay người, ta và Hồng Oanh liền hóa thành hai tỳ nữ, Nhạc Kha và Cửu Ly biến thành hai thiếu niên thanh tú, tất cả đều phục sắc như tùy tùng của dì.

Dì Phượng đứng trên đám mây nhìn về phía núi Đan Huyệt, đôi mày nhíu lại. Ba vị lão nhân gia đã lớn tiếng chửi ầm lên: “Hảo tặc tử, thế nhưng lại hủy hoại cơ nghiệp tổ tiên thành thế này, oán linh chướng khí dày đặc, lâu không tiêu tán, nếu tiếp tục bỏ mặc, sợ rằng nơi này sẽ biến thành vùng đất ngập tràn âm khí!”

Dì Phượng đưa tay ngăn lại: “Ba vị trưởng lão xin đừng kích động, chuyện này cần phải suy tính kỹ lưỡng, chi bằng chúng ta trước hạ mây xuống xem thử rồi nói?”

Trong lòng ta khẽ chấn động, thì ra ba lão nhân gia râu dài này chính là trưởng lão Phượng tộc, trước đây chỉ nghe nói qua về trưởng lão Phượng tộc, nhưng cũng chỉ là tin đồn, hôm nay mới biết lời đồn thật sự có thực. Có điều Phượng tộc trưởng lão lúc ngoại tố mẫu kế vị sớm đã không có tung tích. Dì Xích Diễm giờ không cho người khác đàm luận về chuyện này, ta chẳng qua cũng chỉ là ở dưới núi Đan Huyệt nghe trộm được dăm ba câu bàn luận lén lút mà thôi.

Dì Phượng lại quay đầu nói: “Thanh nhi, con thông thuộc nơi này, lại có Hồng Oanh cô nương giúp đỡ, đợi một lúc thì tùy cơ ứng biến, nếu có thể báo cho Điểu tộc các tộc tập hợp trên đỉnh núi Đan Huyệt thì rất tốt.”

Ta hỏi: “Dì Phượng muốn ở trước mặt bách điểu, vạch rõ tội trạng sao?”

Bà gật gật đầu: “Chuyện này cần phải tiến hành sao cho minh bạch rõ ràng, giấu giếm che đậy không phải kẽ rách lâu dài.”

Ta chỉ vào đài cao bên cửa điện Phượng Tê Cung, nói: “Chuyện này nào có gì khó? Không cần chúng ta vắt chân chạy, chỉ cần gõ chiếc trống Triệu Dương kia, bách điểu tự nhiên sẽ đến nghị sự.”

Ba vị trưởng lão đều nói: “Đây là điều lệ gì? Sao lão phu không biết?”

Ta cười bảo: “Ba vị lão nhân gia có điều không biết, trống Triệu Dương được đặt ở đây vốn vẹn chỉ tầm táng ngàn năm, chính là do thủ lĩnh Điểu tộc hiện tại dựng lên, bách điểu có chuyện nghị sự hay ai có oan khuất gì, đều có thể gõ trống này!”

Nghĩ đến năm đó, dù cho đặt chiếc trống này chẳng qua là vì uy tín của bản thân, không ngờ tới hôm nay lại trở thành tiếng trống báo tử nghênh đón bước đường cùng của chính mình.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tiên Lễ Hậu Bình....

Núi Đan Huyệt vẫn rậm rạp như cũ, trên đỉnh Phượng Dực Nhai oán linh hội tụ.

Một đoàn người hạ mây đáp xuống, liền có hộ vệ đến báo với dì, lại thấy cánh cửa lớn trong Phượng Tê Cung mở rộng, dì dẫn theo một đám người hầu bước tới, trông thấy Tiểu Kim Phượng đứng bên cạnh dì, sắc mặt liền đen lại ba phần. Nhưng Tiểu Kim Phượng vẫn như cũ là một đứa trẻ nhã nhặn khiêm tốn, vội vội vàng bước lên cúi chào: “Kim Phượng bái kiến dì!” Mơ hồ như thể không hề có bất kỳ vướng bận gì về chuyện lần trước suýt nữa mất mạng, lại dẫn dì Phượng đến giới thiệu với dì.

Sắc mặt dì càng đen thêm vài phần.

Ta ở núi Đan Huyệt hơn vạn năm, trước giờ chỉ cảm thấy dì kiềm chế rất tốt, không ngờ cũng có lúc bà đen mặt không biết phải làm thế nào. Nhưng người tới là khách, huống hồ dì Phượng cũng chưa từng mở miệng lên án, chỉ là đáng vẻ thông thường, bày tỏ ý ngưỡng mộ đối với mảnh đất của tổ tiên, dì tuân thủ lễ nghi, đương nhiên cũng phải tận tình vai trò gia chủ.

Mọi chuyện vốn dĩ êm đẹp, dì cùng đoàn người của dì Phượng vào trong đại điện Phượng Tê Cung uống trà, lại chuyện trò dăm ba điều về Hải ngoại Tiên Châu, nhưng chưa được bao lâu thì nghe thấy bên ngoài điện có tiếng cung nga kêu thảm thiết, kế đó có người cầu khẩn: “... . Công chúa tha mạng... . Công chúa tha mạng... . . .” Tiếp đến là tiếng cười không chút kiêng dè của Đan Chu: “Roi da này quả thật dùng rất tốt.. . .” Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Bỗn tiên đứng hầu bên cạnh Tiểu Kim Phượng, thấy hai tay đứa trẻ này siết chặt thành đấm, đồng tử co lại, cả người cứng đờ ngồi trên ghế, liền biết nàng ấy nhất định đang nhớ đến lần trước suýt nữa thì mất mạng trong tay Đan Chu.

Dì liếc trộm về phía dì Phượng, thấy bà không hề tức giận, chẳng hề giống như đang dò xét, không khỏi gượng gạo cười nói: “Bên ngoài chính là tiểu nữ... . . Ngày thường có chút kiêu căng... . .” Lời còn chưa dứt, Đan Chu đã chạy vào trong điện, cười nói: “Mẫu thân.” Chiếc roi nắm chặt trong tay đỏ máu, đang tí tách nhỏ từng giọt.

Dì Phượng nở nụ cười ảm đạm, không nói lời nào.

Đan Chu bước vào bên trong mới phát hiện Tiểu Kim Phượng đang ngồi cứng đờ trong điện, lạnh lùng cười một tiếng, quát lên: “Tiện nhân, Thanh Loan đã điều đó thế nào?” Bóng roi đã xé không vụt tới. Tiểu Kiêm Phượng mặc dù tức giận nhưng lại không hề phòng bị, có điều bốn tay bị Đan Chu đã lôi,

đương nhiên biết nàng ta muốn làm gì, trong lúc gấp rút đành phải bất chấp tất cả tay không tiến lên, không ngờ hoa mắt một cái, Đan Chu đã giận đến tím mặt: “Đã tiểu tử ở đâu tới, thế nhưng dám ngăn roi da của bốn công chúa?”

Ta chăm chú nhìn, thì ra Nhạc Kha đang tái mặt giữ lấy ngọn roi. Nghĩ thấy Đan Chu lúc vung roi sử dụng toàn lực, mặc dù hắn ra tay giữ lấy roi, nhưng máu tươi đã theo kẽ hở bàn tay nhỏ giọt rơi xuống.

Cơn giận trong lòng bỗn tiên tăng lên ngùn ngụt, đau đớn vô cùng, bước lên dùng hết sức giật lấy chiếc roi da ở giữa, Đan Chu bị hai người bọn ta kéo, không khỏi té về phía trước, suýt nữa ngã nhào, sẩy tay thả rơi roi da.

Nhạc Kha hờ lạnh một tiếng, chiếc roi da đó tức thì đứt thành mấy đoạn, bị hắn vứt xuống đất. Ta đang muốn lấy khăn tay băng bó cho hắn, mười ngón tay bén nhọn của Đan Chu đã điên cuồng xông đến, ánh mắt tàn độc nhìn chăm chăm vào mắt Nhạc Kha, bỗn tiên sợ đến nhảy dựng, quên cả nhắc nhở, lao về trước ôm lấy đầu hắn, cảm thấy trên lưng đau đớn bỏng rát, y phục “xoạc” một tiếng, nghĩ thấy đã bị nàng ta xé rách một mảng.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, kế đó là tiếng kêu thảm lanh lảnh của Đan Chu, rồi một bóng người bay lên, nặng nề đập vào cột trụ trên đại điện, “khụ” ra một ngụm máu, rơi xuống.

Ta quay đầu trông thấy cảnh này, bất giác cong lên khóe miệng, trên lưng lại đau nhói nhưng vẫn nhịn không được bật cười, bên tai nghe thấy một tiếng thở dài: “A đầu ngốc, còn cười!” Thâm tình yêu chiều như vậy, trân trọng vô cùng, yêu quý vô cùng, không khỏi khiến ta cảm động.

Dì đứng đây, nét mặt tràn đầy phẫn nộ, một thị nữ vội vàng đỡ Đan Chu nhưng lại bị nàng ta hung hăng giãy cánh tay ra. Chỉ trách thị nữ ấy vận khí đen đủi, thế nhưng trên mặt bị Đan Chu cào rách năm đường, máu chảy đầm đìa nhìn mà phát sợ, lại không dám lớn tiếng khóc lớn, đau đến thút thít nghẹn ngào như một con thú nhỏ.

“Đường muội, ngươi dẫn tên tiểu tử làm càn vô lễ này đến, đả thương con ta, là đạo lý gì?”

Chưa đợi dì Phượng kịp trả lời, Nhạc Kha đã mạnh mẽ giữ chặt ta trong vòng tay, ánh mắt như dao, lướt nhanh trên mặt dì, cười lạnh nói: “Đường đường là công chúa Điều tộc, thế nhưng lại ngang ngược chua ngoa, bụng dạ ác độc, chả trách bị người ta hủy hôn!”

Đây đích thực là rách lên vết sẹo của Đan Chu, khiến nàng ta bất chấp đau đớn trên mình, từ trên đất đứng bật dậy, đau đớn rít lên một tiếng lại xông về phía Nhạc Kha, nhưng đến giữa chừng đã bị dì dùng một thước lụa quấn quanh người kéo về trong ngực vỗ về, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng nàng ta, giọng nói hết mực nghiêm khắc: “Đường muội, ngươi mặc dù tiếng là đến bái phỏng, nhưng dẫn theo mấy kẻ không biết lai lịch từ đâu đến núi Đan Huyệt, có dụng ý gì?”

Dì nở nụ cười nhàn nhạt: “Đường tỷ, a đầu nhà tỷ vừa gặp đã vung roi về phía con gái muội, là đạo lý gì?”

Ta tựa vào ngực Nhạc Kha cười đến run rẩy, dì thật sự là càng già càng hờ đồ, hay là đã hiểu rõ nhưng lại giả vờ hờ đồ. Bà nên biết từ khi thấy Tiểu Kim Phượng dẫn theo dì Phượng đến cửa lớn Phượng Tê Cung núi Đan Huyệt, cũng nên hiểu dì Phượng đến đây không có thiện ý. Tiểu Kim Phượng có thể chạy thoát từ tay Đan Chu, hoàn toàn dựa vào vận khí của nàng, nếu không phải hôm đó bốn tiên máu nóng dâng tràn, Tiểu Kim Phượng sớm đã không biết hồn về nơi nào. Hiện thời bà phô trương thanh thế, mạnh mồm bạo miệng, một mặt là thương xót nữ nhi, mặt khác đại thể là hận không thể đem chuyện này khuấy đảo lên, khiến dì Phượng trong lúc hờ đồ phát giận, rời khỏi núi Đan Huyệt chứ? Đáng tiếc dì Phượng tâm tư tinh tế, hỏi ngược lại thế này, thật sự không biết bà sẽ trả lời thế nào?

Nhạc Kha ở trên lưng ta cẩn thận thi pháp, lại dịu dàng hỏi: “Có đau lăm không? Đau quá khóc lên cũng không có gì ghê gớm, đừng sợ, có ta ở đây...”

Ta vốn dĩ không hề muốn khóc, chỉ cảm thấy dì thật sự khiến người khác tức cười, nhưng đại diện nơi đây quá đỗi quen thuộc, ngay cả nền đất dưới chân này cũng thân thuộc đến thế, rất lâu trước đây, ta từng ở trong đại điện này bị dì quở trách, lúc đó không hề biện giải gì, cũng chẳng có ai che chở, nơi hoa lệ này đối với ta chẳng qua chỉ là một cung điện hoang vắng, nhưng từng lời nói ấm áp của hắn lúc này cuối cùng đã khiến lòng ta dâng lên chút chua xót, đôi mi khẽ ướt, nhưng bị ta ép ngược trở lại — bốn tiên hiện giờ có người yêu thương che chở, nếu như còn bày ra dáng vẻ ủy khuất của một bé gái nhỏ, quả thực là có chút kiêu căng rồi!

Nhạc Kha kéo ta ra khỏi lồng ngực hắn, thấy ta nửa giọt nước mắt cũng không có, trên mặt toàn là ý cười tinh quái, vân vê một sợi tóc của bốn tiên, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía đó, bốn tiên cũng xoay đầu nhìn, dì bị lời này của dì Phượng nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời thế nào mới phải. Dì đã quen giả vờ công bằng, nhưng hiện tại rõ ràng Đan Chu vung roi lên trước, ta và Nhạc Kha sau đó mới tự vệ, để xem dì phân giải thế nào.

Dì trầm mặc một hồi, thế nhưng tức giận nói: “Đối với Phượng tộc thủ lĩnh bất kính, đối với công chúa bất tôn, vốn dĩ nên phạt, chính là tộc quy, có gì phải nói lý chứ?”

Dì rõ ràng là thẹn quá hóa giận, cưỡng từ đoạt lý quá rồi!

Nếu như có thể đem hành vi tàn ác ngang ngược lần này của Đan Chu nói thành hành động bất kính đối với Phượng tộc công chúa, vậy lần trước Tiểu Kim Phượng suýt nữa mất mạng, cũng có thể nói thành hình phạt tương tự như vậy. Bất luận thế nào, cũng là tuyệt đối bao che cho nữ nhi Đan Chu này!

Dì Phượng đại khái cũng đã hiểu rõ, mắt hướng phía ta và Nhạc Kha: “Hai người các ngươi nếu đã bị thương, trước đi băng bó đi?”

Lúc đến đã hẹn trước, ý bà thế này là bảo hai người bọn ta đi gõ trống Triệu Dương bên cửa hông điện Phượng Tê Cung, quy tụ bách điểu nghị sự.

Nhân lúc dì còn ngây người, Nhạc Kha đã ôm lấy hông ta từ nơi cửa điện bay vụt qua, nháy mắt liền đứng trước trống Triệu Dương, cầm lấy chùy trống gõ xuống, chỉ nghe thấy tiếng trống như sấm rền, đồ vật xung quanh khe khẽ rung lắc, ngay đến mặt đất dưới chân cũng không khỏi có cảm giác chấn động nhẹ.

Thị tùng nơi cửa Phượng Tê Cung cũng chưa từng nghĩ sẽ có sự cố này, đợi đến khi bọn họ tiến đến, tiếng trống ấy đã truyền đi xa rồi. Bất quá nửa khắc, phía chân trời xa xa liền xuất hiện một mảng đen kịt, đến gần chút mới có thể nhìn rõ, thì ra là điểu tộc khắp nơi dẫn theo người trong tộc đến, vẻ mặt hoảng hốt, sôi nổi bàn tán.

Sau lưng ta đau đớn vô cùng, mặc dù Nhạc Kha đã thi triển pháp thuật nhưng da thịt nơi vết thương nhất thời không thể hoàn toàn tốt lên, trên người khoác trường sam của hắn, mặc dù đủ để che nơi vết thương lộ ra, nhưng cũng không vừa vặn lắm, ta nghiêng nghiêng tựa vào trên trống Triệu Dương hãy còn chút rung động, mắt nhìn hắn cùng với mấy thị vệ giao đấu đến náo nhiệt.

Hắn thấy ta nhìn đến cao hứng, dứt khoát không chịu mạnh mẽ xuống tay, chỉ bày ra mấy trò trêu chọc, khiến đám thị vệ nỗi nóng nhưng lại không làm gì được. Hắn lại quay đầu hướng phía bốn taraf cười đến thích thú, rõ ràng có ý tranh công.

Chúng điểu tiến gần, trông thấy trước Triệu Dương trống một đám người cùng với Nhạc Kha giao đấu ầm ĩ, ríu ra ríu rít bàn luận không ngừng, chỉ nghe Phượng Tê Cung vang lên một tiếng, cánh cửa chính giữa mở rộng, dì sắc mặt xanh mét dần đầu bước ra, dì Phượng khoan thai nối gót, hai người đều dẫn theo tùy tùng, mỗi bên xếp thành hai hàng phía sau chậm rãi bước đến.

Dì hãy còn chưa đến trước Triệu Dương trống đã phẫn nộ quát lên: “Kẻ nào to gan, vô sự dám gõ Triệu Dương trống của Phượng tộc? Rõ ràng là coi thường Điểu tộc! Người đâu, còn không lôi xuống?”

Dì Phượng điềm đạm nói: “Đường tỷ, nghe nói Triệu Dương trống núi Đan Huyệt chính là âm thanh của công chính. Hôm nay nếu đã có người gõ trống, gọi bách điểu đến, Đường muội lần đầu đến đây, quả thực muốn nhìn thử một lần!”

Dì đại khái cũng không ngờ dì Phượng sẽ làm như vậy, rõ ràng lệnh cho thuộc hạ của mình gõ trống, nhưng lại giả vờ như thể hoàn toàn không liên quan đến mình, hung hăng trừng mắt nhìn dì Phượng, ngữ điệu giống như chứa đựng băng tuyết: “Đường muội, mặc dù ngươi là khách từ xa đến, nhưng cũng nên biết, đây chính là núi Đan Huyệt!”

Dì Phượng “phì” cười một tiếng: “Đường tỷ, vì nơi này chính là núi Đan Huyệt, là cơ nghiệp ngàn năm của Phượng tộc ta, vì vậy mới không dễ dàng để mẹ con tỷ tác oai tác quái, để mảnh đất phong thủy hữu tình này thành nơi oán linh hội tụ, đến một ngày nào đó trở thành mảnh đất âm ty, xuất quỷ xuất yêu!” Nói

rồi hóa về chân thân, chính là Chiêu Chương Thái Phượng, ánh sáng vàng lấp lánh, lông vũ bảy sắc, tôn quý trong chúng phượng.

Bách điểu bỗng chốc nhìn thấy thất linh kim phượng, lập tức khiêm tốn quỳ xuống, hành một đại lễ tham bái. Thất linh kim phượng mặc dù sớm bị trực xuất khỏi núi Đan Huyệt, nhưng chuyện năm đó còn có nguyên nhân, không thể lấp đi vị trí chí tôn của Phượng tộc Thất linh kim phượng.

Dì nhìn thấy dì Phượng hóa về chân thân, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, nhưng thấy mấy người trên đám mây của dì Phượng xoay mình, hô lên mấy tiếng, nhẹ nhàng hiện về nguyên thân, nghiêm trang đứng trên giá trống Triệu Dương, lạnh lùng nói: “Năm đó tổ tiên trốn đến hải ngoại tiên châu, đích thực là có nỗi khổ. Nhưng năm ấy tổ tiên cũng từng giao phó, trưởng tộc đương nhiệm núi Đan Huyệt nếu như có huynh đệ cùng nhánh, tùy ba đại trưởng lão bàn bạc chỉ định!”

Bên dưới Triệu Dương trống bách điểu đều kinh ngạc ngẩng đầu, ngay đến dì cũng tái mặt, chỉ vào ba vị đại trưởng lão phẫn nộ quát: “Nói bậy! Chuyện này ta vì sao trước giờ chưa từng nghe mẫu thân nhắc đến?”

Ngay đến mấy thủ vệ tùy tùng đang giao đấu với Nhạc Kha cũng kinh ngạc dừng lại. Nhạc Kha nhân cơ hội ấy nhảy lên đài cao, nắm chặt tay bốn tay, lăng lặng đứng, nhìn hai dì giao đấu.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thay Trời Đổi Đất...

Dì không nhắc đến ngoại tổ mẫu còn đõ, bà vừa nhắc, bỗn tiên không khỏi giận đến run người, không nhịn được chỉ có thể bàng quan đứng nhìn, lạnh lùng nói: “Mẫu thân bà năm đó bị bà lỡ tay giết chết, người sao còn có thể nói cho nghiệt nữ ác độc như bà biết bí mật này của Phượng tộc?”

Lời vừa nói ra, chúng điểu liền ồ lên huyên náo.

Gương mặt dì trắng bệch, hận không thể lập tức lao đến bóp chết bỗn tiên, lạnh lùng quan sát ta một hồi, đột nhiên cười nói: “Ta còn tưởng ai? Ra là nghiệt chủng của Tu La Vương!”

Bà nhục mạ ta thế này, ta lý ra phải phẫn nộ, chỉ là thói quen nhiều năm, thế nên lại bật cười thành tiếng: “Nếu nói tới nghiệt tử, cũng phải là dì chứ nhỉ? Mặc dù Thanh Loan có cha không mẹ, hiện giờ cũng có thể hầu hạ dưới gối phụ mẫu, tận hiếu với người, đâu bì được với dì, vì Phượng Viêm Lệnh ngay cả mạng của mẫu thân mình cũng có thể cho đi! Đến dương cũng ghét lòng dạ rắn rết của dì, thà chết nơi chiến trường cũng không chịu về núi Đan Huyệt đoàn tụ với vợ con!” Nói rồi hóa vẻ đáng vể vốn có, bên dưới trống vang lên âm thanh kinh ngạc.

Kỳ thực cũng không trách được điểu tộc này, khi ấy bỗn tiên sống ở núi Đan Huyệt vạn năm, trên mình luôn luôn là chiếc áo xanh bụi bặm, cho dù trải qua mấy trăm năm thì dung mạo cũng không có khác biệt gì nhiều, người dưới đài nhận ra ta nói chung cũng hết tách chín phần.

Dì bị lời này của ta chọc giận đến ngã ngửa, hết sức phẫn nộ nhưng lại bật cười: “Con nít miệng còn hôi sữa, uổng công ta nuôi dưỡng ngươi nên người, nào ngờ trái lại lại trở mặt thành thù! Người bôi nhọ ta, rốt cuộc là vì sao?”

Nhạc Kha vẫn không ngừng vuốt lưng ta, tránh những chỗ bị thương. Thế nhưng ta chung quy vẫn cảm nhận được sự yếu đuối của bản thân, không nhịn được run rẩy, nhưng âm thanh thoát ra lại kiên định xa lạ đến không ngờ: “Dì làm Đại thủ lĩnh điểu tộc, trưởng tộc Phượng tộc cũng hơn ngàn năm rồi, có từng tìm thấy Phượng Viêm Lệnh? Nếu như hôm nay dì có thể ở đây đưa ra Phượng Viêm Lệnh, Thanh Loan nhất định sẽ đem toàn bộ những lời ban nãy nuốt ngược trở lại, chỉ trách bản thân lấy oán báo ân, bôi nhọ thanh danh của dì, tự sát tạ tội!”

Nét mặt dì biến đổi không ngừng, cuối cùng ngửa lên trời cười dài: “Giỏi cho Thanh Loan, ngươi giấu đi Phượng Viêm Lệnh, hôm nay chạy tới đem chuyện ra bôi nhọ ta, lòng dạ đích thực đáng giết!”

Ta sớm đã biết chuyện này không dễ dàng gì, nhưng thấy dì một mực lấp liếm như vậy, nháy mắt đã biến

ta thành tội đồ trộm Phượng Viêm Lệnh, không khỏi âm thầm ngưỡng phục thủ đoạn của dì. Bà biết ta nhắc tới Phượng Viêm Lệnh, bất luận Phượng Viêm Lệnh có trong tay ta hay không, đều là có miệng khó nói.

Suy nghĩ ta xoay chuyển, dì Phượng đã nói: “Phượng Viêm Lệnh mặc dù là sở hữu của Tộc trưởng Phượng tộc các đời, nhưng cũng không phải là phượng ấn của tộc trưởng, thật sự không quan trọng đến vậy. Nhưng nếu đã nhắc đến Phượng Viêm Lệnh, mấy ngày trước ta cứu được một cô nương, nàng ấy biết tung tích của Phượng Viêm Lệnh.– Hồng Oanh, ra đây, hôm nay ở trước mặt vương hầu các tộc của Điều tộc, đem ngọn nguồn chân tướng của Phượng Viêm Lệnh kể rõ một lần, nếu có nửa chữ dối trá, liền lấy đầu của ngươi!”

Chiêu di hoa tiếp mộc này của dì Phượng quá mức tuyệt diệu.

Dì vốn muốn giá họa cho ta, hôm nay bất luận ta có lấy Phượng Viêm Lệnh ra hay không, đều sẽ mang tiếng ác, nhưng dì Phượng đã nói với mọi người là mình cứu được một cô nương, Hồng Oanh lại từ trong đám người bước ra, nét mặt dì liền biến thành màu xám tro, nghĩ thấy kết cuộc ngày hôm nay là thảm bại rồi.

Hồng Oanh bước lên hướng về đỉnh Phượng Dực Nhai quỳ lạy, mặc dù trong mắt rưng rưng, nhưng vẫn trấn định hơn rất nhiều, đem tình huống năm đó kể lại, giữa chừng có vài lần dì muôn ngắt lời đều bị dì Phượng ngăn chặn, đến cuối cùng, lại thấy đôi mắt bà ánh lên vẻ căm hận điên cuồng, chỉ đợi Hồng Oanh nói đến đoạn ngoại tố mẫu tạ thế, một đoàn hỏa châu đã liên tiếp phẫn nộ ồ ạt đánh về phía đài trống. Nháy mắt vang lên tiếng kêu hoảng hốt, ta phất tay giải cứu, một cột nước liền thăng hướng về phía hỏa châu, hỏa châu ấy gấp phải nước liền tắt ngấm, lắng lặng vô thanh.

Bên dưới đài có người kinh ngạc hô: “Là long...Là long...”

Nhạc Kha biến về dung mạo vốn có, đã có người nhận ra kêu lên: “Thiên tộc Thái tử! Chính là Thiên tộc Thái tử giá lâm!”

Trong lòng ta mặc dù không biết là cảm giác gì, trước đây đối với thân phận Thái tử Thiên tộc này của hắn vẫn luôn buồn phiền lo lắng, cũng không ngờ thân phận Thái tử Thiên tộc này thế nhưng lại khiến chúng điều huyền nào rầm rộ. Nhưng thấy hắn phất tay, bên dưới đài liền tĩnh lặng, trong lòng lại vui mừng thay cho hắn. Suốt vạn năm, vốn dĩ chính là trưởng tử Thiên đế, hiện giờ hắn cũng coi như là khổ tận cam lai, không phải giấu giếm giếm như trước đây, trốn tránh khắp nơi rồi.

Nhạc Kha nói: “Điều tộc Đại thủ lĩnh có tội hay không, chi bằng hôm nay ở trước Triệu Dương trống này nói cho rõ ràng! Nếu như bỗn điện đã vừa hay có mặt ở đây, không khỏi trở thành nhân chứng, hiện thời phàm là dùng vũ lực giết hại, đều sẽ là có tội giật mình. Nay nếu như Hồng Oanh đã kể được một nửa, chi bằng mọi người yên lặng đợi nàng nói xong, thế nào?”

Tiếng bàn bạc của chúng điều dưới đài đều dừng lại, chỉ nghe thấy giọng nói có chút run rẩy nhưng lại

cố ra vẻ bình tĩnh của Hồng Oanh lại tiếp tục kể, đem chuyện dì thế nào sát hại ngoại tổ, bản thân lại như thế nào trộm Phượng Viêm Lệnh, khiến dì tra hỏi hành hạ đủ cách cũng không tìm thấy, đến sau này Đan Chu bị hối hôn, sát hại toàn tộc tiểu hỷ thư Ớc, Đan Chu ngày thường như thế nào giết hại thị nữ, bản thân lại làm cách nào chạy thoát khỏi núi Đan Huyệt,—từng chuyện từng chuyện nói rõ.

Đợi đến khi nàng kể xong, bên dưới dài bàn tán xôn xao, lời gì cũng có.

Đại khái là vì dì vạn năm qua ngụy trang quá tốt, lừa gạt hết chúng điểu, hiện giờ mặc dù có một nửa đã tin, nửa khác vẫn còn bán tín bán nghi, không nói lời nào, chỉ lảng nghe sự tình huyên náo.

Trong lòng bốn tiên thở dài, cho dù mọi người nhận ra Hồng Oanh chính là thị nữ thiếp thân của Đan Chu, hiện giờ nói ra chuyện này, nhưng không lấy ra được Phượng Viêm Lệnh, mọi người sao chịu tin tưởng? Nhưng nàng muốn lấy Phượng Viêm Lệnh, bốn tiên thật sự không muốn nàng mất mạng, kết quả ngày hôm nay, mặc dù có thể khiến một bộ phận quần chúng phẫn nộ, chỉ nói dì dung túng con gái lạm sát, nhưng cuối cùng cũng bớt đi tội trạng của dì, không thể khiến bà hết đường chối cãi!

Lại nghe thấy Hồng Oanh nói: “Chư vị đều nói Hồng Oanh bô nhợ cựu vương, nào biết bà ta tâm ngoan thủ lạt dung túng nữ nhi lạm sát, không hề đem tính mệnh ta đặt vào trong mắt? Đừng nói là che chở, sợ rằng cuối cùng cũng sẽ chết dưới tay bà ta!” Lời còn chưa dứt, cửa Phượng Tê Cung đã rộng mở, Đan Chu tay cầm Phượng linh chém tới, dọc đường chém bay hai người trong hạc tộc không chút phòng bị, điên cuồng không dứt, miệng chỉ một mạch quát: “Kẻ nào chán sống, thế nhưng chạy tới núi Đan Huyệt đối nghịch với mẫu thân ta? Không muốn sống thì sớm nạp mạng đi!”

Hai người hạc tộc đó mặc dù bị phượng linh đả thương ngã xuống đất, nhưng Nhạc Kha ở bên tai ta khẽ cười nói: “Biểu tỷ này của nàng đến thật đúng lúc, lại chém bị thương thêm nhiều hơn hai người nữa, sẽ càng dễ khiến chúng điểu tin tưởng!”

Nét mặt dì âm u, kiềm chế vẻ phẫn nộ cùng điên loạn, mắt mở trùng trùng nhìn nữ nhi tay cầm phượng linh liên tiếp chém bay mấy người điểu tộc, giống như không thể tin được đây chính là đứa con hăng ngày bà yêu thương, không biết chừng mực như vậy, khiến bà ở trước mặt chúng điểu như lửa cháy thêm dầu.

Chúng điểu vốn phân nửa còn bán tín bán nghi, hiện giờ trông thấy Đan Chu bạo ngược, xem mạng chúng điểu như cỏ rác, đại thủ lĩnh trước giờ luôn nghiêm trị như luật lại công bình công chính thế nhưng không nói lời nào, chẳng phải là dung túng nữ nhi lạm sát sao, phân nửa không tin ấy cũng đã bắt đầu tin.

Ta len lén chọt cánh tay Nhạc Kha, nhỏ giọng suy đoán: “Ta đoán dì nhất định là giận đến độ không nói được một câu!”

Mắt phượng của Nhạc Kha khẽ nhếch, lướt qua gương mặt dì: “Gân xanh trên mặt co rút, đôi mắt sưng huyêt, chưa đựng khí giận muốn căm người, —a, lẽ nào bà ta hận chết nữ nhi của mình, muốn bóp chết biểu tỷ ngu ngốc lỗ mang này của nàng?” Vẻ mặt trưng ra nét thương tiếc!

Bốn tiên hận đến nhéo hông hăn một cái: “Chàng lại nghe Hồng Oanh nói thế nào?”

Bên tai chỉ nghe thấy giọng nói hăn cực kỳ ủy khuất: “Vì phu nào có gì sai, Thanh nhi lại ngược đãi vi phu như vậy?”

Ai nấy chăm chú nhìn, hăn lại thân thiết gần gũi như vậy... Tên nhãi này tật cũ không sửa, nhưng lại không khiến người ta tức giận mà lại khiến từ trong đáy lòng nảy sinh cảm giác vui vẻ.

Bên dưới như nước sôi lửa bùng, đang lúc hết sức huyên náo. Chỉ nghe thấy dì cuối cùng cũng nhịn không được, phẫn nộ quát: “Ngu xuẩn, còn không mau dừng tay?”

Chúng điểu né tránh nhưng cũng có người tức giận giao đấu với Đan Chu. Đan Chu trước giờ ở trong cung kiêu căng đã quen, chưa từng gặp qua người dám chống đối mình, lúc này bị đánh trả, lửa giận như gia tăng gấp bội, phẫn nộ quát: “Bọn người còn không nhanh tránh ra?” Lại nghe được câu này của dì không khỏi dương dương tự đắc: “Bọn người còn không tránh ra, đừng trách mẫu thân ta nổi giận diệt tộc các ngươi!”

Tiểu hỷ thước vốn vẫn đứng hầu hạ bên cạnh dì Phượng, lúc này nghe thấy hai chữ “diệt tộc”, đôi mắt bốc hỏa, rưng rưng cao giọng nói: “Ngu xuẩn, mẫu thân ngươi là đang nói ngươi, can hệ gì tới người bên cạnh?!”

Chúng điểu rầm rầm phá lên cười. Phượng linh trong tay Đan Chu rũ xuống, dần dần ngốc ngốc đứng tại chỗ, lập tức bị một thiếu niên hạc tộc chém một đao, cánh tay trái tức thì máu chảy ròng ròng. Thiếu niên ấy thân cao chân dài, mặt mày xanh mét nói: “Ngươi nữ nhi rắn rết này, dám vô cớ đả thương mẹ và huynh trưởng của ta, hôm nay phải chết dưới đao của ta!”

Hồng Oanh nhân cơ hội cao giọng nói: “Xích Diễm, hơn vạn năm qua ngươi ngày ngày đều bức ta giao ra Phượng Viêm Lệnh, ngươi có biết ta giấu Phượng Viêm Lệnh ở đâu không?”

Dì cắn môi, lúc này mới mở miệng: “Không phải ngươi muốn chiếm trọn Phượng Viêm Lệnh sao? Hôm nay lý nào lại giao ra?”

Lời này của dì chính là thừa nhận chuyện Hồng Oanh kể không chút giả dối.

Chúng điểu đến bấy giờ hết thảy đều tin rồi.

Hồng Oanh lạnh lùng nở nụ cười: “Phượng Viêm Lệnh chính là vật sở hữu của trưởng tộc đức độ bao đời, năm đó nghĩa mẫu đem lệnh này giao phó cho ta, vạn liệu cũng không ngờ bản thân cuối cùng lại mất đi tính mệnh trong tay nữ nhi mình sinh ra! Hôm nay vừa vặn cho ngươi biết, Phượng Viêm Lệnh trước giờ vẫn luôn giấu trên người ta.”

Lời vừa thoát ra, dì không khỏi kinh ngạc, vạn năm qua ngày nào Hồng Oanh không bị bà tìm khắp người?

Hồng Oanh nói: “Đại thủ lĩnh tiền nhiệm năm đó từng dạy Hồng Oanh một loại thuật cấm chú, lấy nguyên thần làm hộp đựng thần khí, thần vỡ khí xuất.”

Dì lạnh lùng cười nói: “Thì ra ngươi cũng biết thuật cấm chú này? Chỉ là ta thật sự không tin, ngươi lý nào lại thật sự muốn hủy đi nội đan nguyên thần lấy Phượng Viêm Lệnh?”

Ta không khỏi níu ngón tay Nhạc Kha, cả kinh nói: “Thế này có gì hay chứ? Lời này của dì rõ ràng là không tin, muốn bức Hồng Oanh phải chết... ...”

Nhạc Kha kéo tay bốn tay: “Nàng bình tĩnh đừng nôn nóng!”

Lại nghe thấy Hồng Oanh cười lớn: “Xích Diễm, ngươi trước giờ suy bụng ta ra bụng ngươi, không chỉ nghĩa mẫu, nhị công chúa đến nô tỳ, ngươi cũng chưa từng hiểu rõ. Ngươi bỏ đi lớp áo khoác nhân nghĩa đạo đức, bên trong đích thực là cầm thú! Hôm nay ta đến núi Đan Huyệt cũng chưa từng nghĩ qua sẽ sống sót rời đi. Có điều nếu như Phượng phu nhân đã tới núi Đan Huyệt, Hồng Oanh xin được phó thác, thỉnh xin Thiên tộc thái tử làm chứng, đem Phượng Viêm Lệnh giao đến tay người Phượng tộc đức độ, đừng rơi vào tay mụ đàn bà ác độc Xích Diễm này!”

Nhạc Kha còn chưa đồng ý, bốn tay lập tức lao lên phía trước, nhưng thấy hồng quang ngút trời, ta trợ mắt nhìn thân thể Hồng Oanh từ phân ngũ liệt, giống như có một thanh kiếm tức thì xuyên qua cơ thể nàng, thân thể nàng dần dần trở nên trong suốt mong manh, tựa như tà dương còn sót lại lúc ráng chiều, thu hết chút dư quang còn lại sau cùng, khó tìm dấu vết.

Giữa không trung, duy chỉ có Phượng Viêm Lệnh lơ lửng, đỏ rực óng nhuận, lệnh vĩ như cánh phượng, đẹp đẽ vô cùng.

Mắt dì sáng rực, lao nhanh tới hướng Phượng Viêm Lệnh xuất thủ.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ngoại Truyện Ly Quang

Lúc rời thành Tu La, ta cũng chưa từng nói một lời từ biệt, chỉ đứng xa xa nhìn về phía cung điện một hồi lâu.

Phụ nữ và trẻ em trong tộc yên lặng đứng bên đợi lệnh xuất phát, tưởng tượng thấy từ nay về sau nàng sẽ có cuộc sống hạnh phúc nơi vương thành, chỉ là hạnh phúc ấy không hề có can hệ với ta, trong lòng không khỏi đau đớn, tựa như mực nước thủy triều, sáng sáng tối tối, không ngừng không nghỉ.

Năm ấy biết nàng là lúc phụ vương dẫn ta và các muội muội đến Đông Hải Long Cung làm khách. Trong yến hội, nàng lọt thỏm giữa các long tử và long nữ của Long Vương, không chút thu hút, nhưng không biết vì sao, mắt vừa liếc qua đã khiến ta nhớ mãi nàng.

Cũng có lẽ là vì dung mạo thanh tú đoan trang, ánh mắt buồn bã, cũng có lẽ vì bộ thanh sam tựa như làn khói nhẹ của nàng, tóm lại đều khiến người gặp rồi khó quên.

Sau khi quen biết nàng một khoảng thời gian dài, ta mới biết, nữ tử mới đầu tưởng rằng hiền淑 ôn nhu này kỳ thực tính tình lại vô cùng hoạt bát, dáng vẻ nàng ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn chung quy rất ít, phần lớn thời gian, nàng đều vui vẻ cao hứng, mặt mày tươi cười không e ngại gì, lộ ra hàm răng trắng bóng, mơ hồ như có thể ấm đến tận lòng người.

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi, ta không nhịn được tò mò, lắng nghe bám theo. Mắt thấy nàng mặt mày ủ rũ, thầm trách thanh sam trên người mình khó coi, ta nhịn không được nói một câu thật lòng: "Kỳ thực chiếc áo xanh này rất đẹp, so với Giao tiêu sa một màu trắng thuần đơn điệu trông đẹp hơn nhiều." Vẫn còn nửa câu ta chưa từng nói: màu sắc tươi đẹp như làn khói nhẹ này, còn thanh nhã cao quý hơn so với ngũ thái ban loan¹, thế gian khó tìm.

1Năm màu: vàng xanh đỏ trắng đen

Bộ tộc Giao Nhân có nhiều bí mật không lưu truyền ra ngoài, trong đó ghi chép về những điều Giao Vương qua các thời đại đã mắt thấy tai nghe khi du ngoạn. Có một năm kho điển tịch bị mất trộm, lúc tra xét kệ văn thư bị mất, ta từng đọc được một ghi chép trong khoảng thời gian phụ vương du ngoạn, chuyện ấy nói rằng, Tu La Vương Nhiếp Phàn coi thường lệnh cấm của Thiên tộc, lén cưới Bích Hoàng nhị công chúa Điều tộc, sau này có một nữ nhi. Thiên tộc nổi trận lôi đình, dùng Huyền Thiên Hồng Lôi đem vị công chúa Điều tộc đó đánh cho hôi phi yên diệt, chiến tranh giữa hai tộc càng thêm nghiêm trọng.

Giao tộc mặc dù không dẽ gì dính đến tranh chấp giữa các tộc khác, nhưng chuyện của những tộc khác

cũng tìm hiểu rất cẩn kẽ, báo cáo về thành Tu La mà Giao binh trình lên hàng năm hoàn toàn không có một lời nào về Tu La công chúa, sau trải qua chứng thực, trong thành Tu La thật sự không có công chúa.

Trong ghi chép của Phụ vương cũng không có một lời ghi chú nào về tông tích của đứa trẻ ấy. Có đôi khi ta không khỏi nhớ lại, đứa bé ấy mang trong mình huyết thống của Đèo tộc và tộc Tu la, vốn dĩ tôn quý vô cùng, nhưng lại vì mối bất hòa giữa hai tộc, không biết đã lưu lạc đến nơi nào.

Vì ta từ nhỏ đã quen biết với Nhạc Kha, Nhạc Kha lại cứu mạng nàng, ba người chúng ta dần dần trở nên thân thiết, ta biết được nàng gọi Thủ lĩnh Đèo tộc Xích Diễm làdì, lúc ấy mới rõ, thì ra đứa bé khiến ta phải để tâm không chỉ một lần thời niêncó chính là người thiếu nữ tinh nghịch, hoạt bát vui vẻ trước mắt này.

Nàng gọi là Thanh Loan.

Đứa bé ấy một mình trưởng thành, nhưng tính cách cũng không hề nhu nhược yếu ớt, hành sự đều có trình tự, cười thì cười rất sảng khoái, vui cũng vui rất hồ hởi, chung quy đều khiến ta và Nhạc Kha bất giác vui vẻ theo.

Nhạc Kha từ nhỏ được phu thê Long Vương yêu thương, đương nhiên tùy tâm mà làm. Thanh Loan lại càng ít có người quản thúc, hành sự không có gì cố kỵ, duy chỉ có ta, có lẽ bởi từ nhỏ bị Phụ vương dạy dỗ nghiêm khắc, chung quy vẫn có chút cẩn trọng. Ba người lần đầu tiên cùng nhau đi phàm gian, đôi mắt thông minh lém lỉnh của nàng lướt qua người ta, sau lưng ta liền có một dự cảm chẳng lành, nàng đã bước tới ôm lấy hông ta, dang vân mà đi, bầu trời cao xanh, sóng biếc ở ngay dưới chân, Nhạc Kha đuổi theo phía sau, miệng kêu to hét lớn: “Thanh Loan nàng a đầu hoang dã này, cẩn thận một chút, Ly Quang cũng không bay được.” Lại khiến nàng càng thêm cao hứng, tiếng cười sảng khoái. Đám mây dưới chân không khỏi nghiêng đông ngả tây, dạ dày ta cũng theo đó mà cuộn lên.

Ngày hôm ấy dừng chân ở biên giới nước Quận Tử, nàng cười đến nghiêng ngả, ta được nàng từ trên đám mây lảo đảo lảo đảo đỡ xuống, nôn đến độ đầu óc choáng váng. Trong lòng còn chưa hiểu ra, đây là trò đùa dai của nàng. Ta chật vật thế này, nàng trái lại lại cười đến cực kỳ thích thú, nhưng không hiểu vì sao, lòng ta một chút buồn bực cũng không có, như thể vì bản thân có thể mang đến vui vẻ cho nàng, phảng phất cũng dâng lên một tia vui mừng.

Ta vốn là Giao nhân ở đáy biển Đông Hải, năm năm tháng tháng đều sinh sống trong thành San Hô, đây là lần đầu tiên, cách bầu trời cao rộng gần như vậy, cách biển xanh sóng biếc xa như vậy, thiếu nữ bên cạnh, cười đến rạng rỡ như vậy.

Đợi đến khi Nhạc Kha dẫn chúng ta bước vào một quán rượu ở nhân giới, thức ăn các loại được bưng lên, ta cũng vứt đi lễ nghi của Thái tử Giao tộc, tựa như bản thân chỉ là một đại hán thô lỗ bưng cái bát ngồi trước cửa nhà mình, từng ngụm từng ngụm giành ăn với nàng—lịch sự một lần, liền bị nàng cười một lúc.

Nàng và Nhạc Kha dường như trời sinh chính là oan gia, luôn luôn âm ĩ không thôi. Nếu như từ lần đầu tiên gặp gỡ ta chưa từng nhìn làm, rõ ràng nàng có tình ý với Nhạc Kha, nhưng về sau hai người cãi cọ, thường muốn ta ở giữa điều đình, ta chung quy vẫn nghi ngờ liệu có phải bản thân lần đầu tiên nhìn không rõ nên đoán sai tâm tư của nàng. Âm ĩ dữ dội như vậy, nàng liền kéo tay áo ta: “Ly Quang Ly Quang, ngươi nói xem... ...”

Ta khẽ mỉm cười, cảm thấy được nàng ỷ lại như thế, gần gũi không chút câu nệ như thế, luôn luôn có thể khiến tâm tình vui vẻ, kết quả đương nhiên cũng sẽ nghiêng về phía nàng.

Niềm vui ấy tựa như đóa hoa nở trong bóng tối, mạnh mẽ không gì ngăn trở.

Có một năm, chúng ta du ngoạn khắp nơi, ngang qua Thanh Khâu, nửa đêm ở Ngân Hà Cốc tình cờ bắt gặp một con cừu vĩ bạch hồ cực kỳ xinh đẹp. Ai cũng biết, Cửu vĩ bạch hồ chính là đế tộc của Thanh Khâu quốc, cừu vĩ hồ nho nhỏ này còn chưa biến hình thế nhưng nửa đêm lại xuất hiện ở Ngân Hà cốc, quả thực là kỳ lạ.

Nhưng Thanh Loan vừa liếc thấy con hồ ly nhỏ đó liền muốn dụ nó về nuôi. Nhạc Kha can ngăn không được, tranh cãi với nàng một hồi, nàng lại lần nữa kéo tay ta, vì sợ khiến tiểu hồ ly sợ hãi bỏ chạy, nhỏ giọng kẽ sát bên tai ta năn nỉ: “Ly Quang Ly Quang, ngươi nhất định không thể nào nghe theo Nhạc Kha, ngươi nói xem... ...”

Tim ta đập dồn dập như nhịp trống, bị mùi hương nhàn nhạt bên tai mê mẩn, lo ngại bản thân sẽ làm ra hành vi không thỏa đáng nào đó, vội vàng quay đầu nhìn Nhạc Kha, giả bộ điều đình, nhưng trong thoáng chốc nhìn thấy nụ cười khổ trên mặt Nhạc Kha.

— Y nào có vẻ muốn găng sức tranh cãi, rõ ràng sớm đã đầu hàng.

Lòng ta chưa khi nào thông suốt đến vậy, thì ra không biết tự lúc nào, ta và Nhạc Kha đều đã chung tình với thiếu nữ tinh ranh trước mắt này. Nhưng một chữ “tình”, với nàng, có thể nói gần như là ngây thơ.

Lúc đám mây rời khỏi Ngân Hà cốc, nàng được như sở nguyện ôm cừu vỹ hồ trong ngực.

Khi đó ta được nàng và Nhạc Kha giúp đỡ, đã quen đằng vân, ngắm nhìn rặng núi trải dài dưới chân, mặt nước xanh xanh, đàn chim ríu rít, trăm điều của thế gian. Nhưng ngày hôm ấy, thấy nàng cẩn thận bao bọc cho cừu vỹ hồ trong ngực, Nhạc Kha quắc mắt nhìn trùng trùng Cửu vỹ hồ nho nhỏ đó, trong đầu ta âm thầm nảy lên một suy nghĩ không hay, phảng phất như thể Cửu vỹ hồ đang dựa sát vào lồng ngực nàng ấy sẽ chiếm hết phần nửa tinh lực của nàng. Vì vậy ngày hôm đó ta ngồi trên đám mây, giả vờ say ngủ, từ trên đám mây rơi xuống... ... Nàng cũng không hề khiến ta thất vọng, vứt cừu vỹ hồ đó đi cứu ta, ta đương nhiên bình an vô sự.

Sau này chuyện như vậy thường xuyên xảy ra. Lúc đầu là cố ý, nhưng nhiều lần về sau thật sự là do loi

lòng, cho dù ta ở trên đám mây ngủ say, trở mình rơi xuống, thế nhưng vẫn bình an vô sự. Vì nàng từ trước sẽ ngồi cùng đám mây với ta, chăm chú nhìn ta, sợ ta rơi xuống.

Nhưng những tháng ngày tươi đẹp như vậy chẳng qua chỉ mới được tám trăm năm, nàng vì tức giận đánh Nhạc Kha, lỡ bứt vảy rồng mà bị Thiên Đế giáng xuống núi Nữ Sàng. Nhạc Kha đau ốm nằm trên giường, không có người đến dâng vân đưa ta đi, một lần đó, ta dùng đôi chân của mình từng bước từng bước đo đạc, phảng phất đây là lần đầu tiên, ta hiểu được khoảng cách giữa chim bay cùng cá lội.

Nhưng ta không cam lòng, vì vậy cố gắng gần gũi.

Nhạc Kha nghe nói Long Vương tức giận thượng cáo Thiên đình, Thiên Đế phẫn nộ, giáng nàng xuống núi Nữ Sàng, trong lòng như có lửa đốt, nhưng lại chán nản: “Nha đầu này trước giờ quật cường, hiện giờ nếu như ta đến, bị đánh một trận nữa vẫn là còn nhẹ... Lý nào chịu nghe ta giải thích?”

Ta không nỡ thấy y khó xử như vậy, bèn đưa ra chủ ý: “Chi bằng ngươi dùng thuật biến thân, dựa vào pháp thuật của nàng, có lẽ tạm thời sẽ không phát hiện.” Lời vừa thốt ra, trông thấy gương mặt rạng ngời của hắn, trong lòng ta liền hối hận không thôi. Chỉ có một hi vọng duy nhất là Thanh Loan tiểu ngốc điểu này, nàng cứ thế mơ mơ màng màng, ngấp nghé trước ngực cửa ái tình.

Thế nhưng nàng vẫn luôn là một thiếu nữ có suy nghĩ kỳ lạ, được một con Hổ yêu cầu thân, thế nhưng lại hết sức vui mừng. Lúc đó ta liền nghĩ, nếu như ta ngỏ lời cầu hôn nàng, liệu nàng có chấp thuận?

Sau này ta thật sự đã thu hết dũng khí ngỏ lời với nàng, bất chấp sự phản đối ngăn cản của Phụ vương. Thành San Hô nơi đáy nước Đông Hải đỏ rực tựa lửa nóng, thế nhưng lại cô độc lạnh lẽo vô cùng. Ta hi vọng có thể cùng nàng nương tựa bầu bạn với nhau nơi thành San Hô này.

Tiếc là, ngày vui trôi đi quá nhanh, dã tâm của Phụ vương không chỉ hủy hoại toàn bộ thành San Hô cùng với Giao tộc, mà còn cả chút quan hệ nhỏ nhoi cuối cùng giữa ta và nàng.

Khi nàng liều chết cõng ta bay lên chín tầng trời, xả thân cứu ta, khi ta thả người từ trên lưng nàng, rơi xuống biển lớn, mưa gió thét gào, trời xanh phẫn nộ nước tung đục ngầu, quay đầu ngắm nhìn lần cuối cùng người thiếu nữ đã khắc ghi vào tâm khảm của ta, đấy là khoảng cách giữa bầu trời cao xanh vời vợi và biển cả âm u sóng biếc, là nỗi tuyệt vọng vô vàn, là khoảng cách mà ta cho dù có tình nguyện đánh đổi cả sinh mạng cũng không thể nào thay đổi.... .

Ta từ trên chín tầng trời rơi xuống, trở về nước biếc, mơ hồ như thể đang ngâm mình trong huyết trì của Giao tộc, mặc dù thân thể va phải đá ngầm, đau đén tê tâm liệt phế, nhưng cũng không bằng nỗi đau bỗng rát như dầu sôi lửa đỏ nơi lồng ngực.. .

Viên đá ngũ sắc trước ngực nói chính là thần vật còn sót lại khi Thần Nữ Oa đội đá vá trời, cú va chạm đó khiến đá thần khởi động, trước lúc ta bất tỉnh, chỉ nhìn thấy một luồng sáng mờ mờ bao bọc quanh

người, những U Minh Thiết Kỵ đuổi theo sau đó liền tự động thối lui, vào giờ khắc ấy cảm thấy bản thân quả thật là xuân ngốc không ai bằng.

Nếu như ta biết viên đá ngũ sắc này có thể ngăn được U Minh Thiết Kỵ, sao có thể để người thiếu nữ ta yêu đỗ máu chiến đấu?

....

Ngày hôm đó tỉnh lại, được phụ nữ và trẻ em đang ẩn nấp trong tộc cứu về mặt thắt của thành San Hô, ta liền biết, những ngày tháng xưa cũ đã mãi mãi xa rời. Phụ Vương chết trận, thanh thiếu niên trong tộc toàn bộ cũng vong mệnh trong trận chiến này, thành San Hô bị thiên binh chiếm đóng, Giao tộc bị diệt vong. Rất nhiều ngày sau đó, ta dẫn theo những người còn lại trong tộc gian nan trôi nổi nơi tối tăm của đáy biển, một mặt nhầm tránh khỏi sự truy đuổi của Thiên giới, mặt khác tìm kiếm nơi hải vực thích hợp để Giao nhân sinh sống.

Viên đá ngũ sắc trước ngực lúc ta rời xuống bụng phải đá ngầm sớm đã vỡ nát, không có nó, Giao nhân Ly Quang cả đời này sẽ không thể nào nỗi trên mặt nước, đi lại nơi đất bắng, càng không thể hóa ra đôi cánh, cùng nàng bay lượn đến tận chân trời.

Rất rất nhiều ngày đêm sau đó, ta ngang dọc nơi đáy biển âm u lạnh lẽo, không cách nào lại có thể cùng nàng tắm mình dưới ánh dương rạng rỡ, khát thì uống nước suối trong nơi khe núi, nhàn rỗi ngắm hoa rơi nước chảy, lại càng không thể cùng nàng sát cánh kề vai nơi sóng biếc mây xanh...

Ta cũng từng nghĩ qua, nếu như nàng biết ta đã chết, liệu có đau lòng rơi lệ? Có ngẫu nhiên nhớ đến những tháng ngày vui vẻ hạnh phúc trước đây?

Tu La Vương đích thực là điển hình của một người cha nhân hậu, lần đầu gặp mặt đã khiến lòng ta kính nể. Người cha hiền từ như vậy, bất luận thế nào cũng sẽ nghĩ cách để con gái hạnh phúc, ta chưa từng nghĩ ngờ điều này.

Lần gặp mặt kế đó lại nhanh như thế, khiến ta không kịp trở tay.

Ngày ấy ở hải vực tìm kiếm vị trí thích hợp xây dựng lại thành San Hô, bị tuần tra của tộc Tu La phát hiện, trong tộc toàn là phụ nữ và trẻ em, chạy trốn cũng không thể được. Trong lòng ta chỉ có tâm niệm một điều: cho ta được gặp nàng lần cuối... . Đây chỉ là lần gặp mặt cuối cùng... .

Thế nhưng bước vào thành Tu La ta mới biết, vì hay tin ta đã chết, nàng dẫn quân mã lên Thiên Hà, đến nay vẫn chưa trở về. Giờ phút ấy trong lòng ta buồn vui lẫn lộn, lúc đưa tay lên che mặt, có gì đó ẩm ướt len theo kẽ tay tràn ra, sau đó ngưng lại thành những hạt trân châu sắc lam u tịch.

Không phải ta không rõ, mấy ngàn năm này, giữa ta và nàng cũng có chút tình nghĩa, đương nhiên nàng sẽ vì ta mà xông mình ra trận, ta cũng vì nàng mà lên trời tìm kiếm, tình thế lúc đó, dựa theo tính tình trượng

nghĩa của nàng, khẳng định sẽ không cam lòng để ta đi. Thế nhưng giờ này ngày này, ta mới bắt đầu tin trong lòng nàng đối với ta không có một chút thiên vị, cho dù Nhạc Kha được phần tình ấy của nàng, nàng đối với ta chính là một phần nghĩa, nửa phần cũng không ít đi chút nào.

Ta buông tay, gương mặt bên trong kính vô cùng thảm hại, bởi ta đụng phải đá ngầm, không thể khôi phục dáng vẻ khi xưa.

Trên người nàng mặc chiến bào Cửu Thiên Huyền Phượng, hồng bào như mây, mang theo hơi thở đậm mùi sát khí nơi chiến trường bước đến, dáng vẻ khẩn trương đầy quan tâm đó khiến lòng ta đau nhói, hận không thể cứ như vậy mà chết đi, còn hơn phải trải qua những tháng ngày thoi thóp hơi tàn nơi đáy biển âm u thăm thẳm này.

Ta thường nghĩ, thường mong ước bản thân vẫn còn là vị Thái tử Giao tộc vô lo khi xưa, trên có phụ vương che chở, dưới có vương thành nương nhờ, không phải lo sợ cuộc đời này không thể nào gắn bó như đôi uyên lữ, cũng có thể nắm tay cùng nhau phiêu bạt khắp chân trời. Nhưng hiện tại ta rày đây mai đó, thân tựa bèo trôi, phụ nữ trẻ em của cả tộc hết thảy đều nương tựa vào ta... ...

Sau khi ta nói ra lời đó: “Cô nương, xin hãy tự trọng!”, ta thấy nét mặt nàng sương sùng, không thể nào tin được.

Người thiếu nữ ta một lòng yêu thương ơi, nàng có tâm hồn như sóng xanh biển lớn, có tấm lòng thiện lương ơn đức như phúc trạch mưa nguồn, chỉ là một khắc do dự, nàng đã cười trong nước mắt, cảm hoài không thôi. Hiển nhiên, bất luận ta còn nhớ nàng hay không, cho dù trên người ta không một xu dính túi hay dung mạo bị hủy hoại hoàn toàn tựa như ác quái đứng trước mặt nàng, đều không có gì quan trọng. Nàng vẫn sẽ hết mực kích động, cảm tạ trời xanh thương xót, có thể cho ta bình an sống trên thế gian này...

Nhận được tin tức về hôn sự của nàng, đây từ trước là điều đương nhiên.

Mặc dù kết quả này ta đã từng trăm ngàn lần tưởng tượng ra, nhưng đều không như lúc tin tức này được truyền tới, một kích nặng nề.

Báي Trạch nói: “Vương, Tu La công chúa đại hôn, tộc ta nhận đại ân của Tu La Vương, ở lại nơi này cũng đã một khoảng thời gian dài, chẳng phải nên gửi tặng một phần hạ lễ?”

Ta hận không thể đâm đầu vào cột, gục xuống đất khóc lớn.

Lúc đầu ta cũng từng nuôi hi vọng, vô số lần nằm mơ mộng đẹp, trong thành San Hô bích thiên yên thụ, cả điện tràn ngập ánh sáng, ta nguyện ý dùng toàn bộ bảo vật trong thành cũng muốn nghênh đón tân nương, nhưng hôn lễ hiện giờ của nàng, người ta không một xu dính túi, ngay cả một phần hạ lễ cũng không thể gửi tặng.

Báy Trạch ở bên ngoài gõ cửa một lúc lâu, cuối cùng ta mới mở cửa, đưa cho hắn một chiếc hộp, sai

Giao nương trong tộc gửi đến Vương cung.

Cô nương ta yêu, nếu như nàng nhìn thấy trân châu lam sắc trong hộp này, nàng sẽ hiểu, thứ ta nguyện ý cho nàng, không chỉ đơn thuần là một hộp những giọt nước mắt hổ thẹn, mà còn là tấm lòng cùng sinh mệnh của cả cuộc đời ta. Trong lúc chúng ta còn chưa rõ, trời xanh sớm đã định sẵn, nàng và ta chung quy vẫn cách nhau cả một đại dương thăm thẳm, tựa như lần gặp gỡ đầu tiên. Ta hãy còn chút ích kỷ, muốn những viên trân châu này bao bọc với nàng, từng giọt nước mắt ấy, sẽ thay cho đôi mắt của ta, luôn chăm chú quan tâm dõi theo nàng.

Ta nghĩ ta nên rời khỏi nơi này, từ nay về sau, theo như tâm nguyện của nàng, bình bình an an nơi đây biển tịch mịch thăm thẳm, không lo không bệnh, an ổn đến già.

Ngẫu nhiên, có thể trộm nhìn nàng từ phía xa, đã là niềm hạnh phúc to lớn suốt cuộc đời.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Khúc Tận Người Tan. ...

Dì nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn. Trước mắt một luồng sáng trắng chợt lóe lên, Nhạc Kha ở bên cạnh ta đã không thấy bóng dáng, đến lúc hắn quay lại, Phượng Viêm Lệnh đã nắm trong tay.

Hồng Oanh dùng sinh mệnh làm rõ chân tướng, ai nấy đều cảm động, có người trong Điểu tộc đã tụm năm tụm ba kêu to: “Xích Diễm, ngươi dung túng con gái lạm sát, sát hại mẫu thân, Điểu tộc ta sao có thể tha cho ngươi?”

Thanh âm ấy ban đầu còn rời rạc, càng về sau càng chấn động trời xanh. Tiểu Hỉ Thước nghe thấy, cũng cao giọng hô: “Ngươi mặc dù là Đại tộc trưởng, nhưng động một tí là diệt tộc. Chẳng qua là vì con gái ngươi bị người thoái hôn, ngươi đã trút giận lên tộc ta, hôm nay ngươi đền mạng đi!” Lại hướng lên trời cao giọng kêu lên hai tiếng: “Mẹ, tỷ tỷ, hôm nay con liều mạng cũng phải báo thù cho hai người!” Giọng nói thê lương vừa dứt, cả người nàng đã lao về phía dì.

Tiếc là tu vi nàng còn quá thấp, dì chẳng qua chỉ nhẹ nhàng vung một chưởng, đầu nàng liền vỡ nát.

Mọi người trông thấy tiểu hỉ thước yêu kiều nhỏ nhắn cứ thế mất mạng dưới tay dì, không ngừng phẫn nộ mắng: “Đại thủ lĩnh Điểu tộc ta sao có thể là kẻ lòng dạ độc ác như vậy? Xích Diễm mụ đàn bà rắn rết này!”

“Xích Diễm mau chóng cút khỏi núi Đan Huyệt, Điểu tộc ta không chấp nhận hai mẹ con ngươi!”

... ...

Đan Chu mặt mà trăng bệch, phượng linh trong tay hết nâng lên lại hạ xuống. Trước đó nàng bị một thiếu niên của Hạc tộc chém bị thương cánh tay trái, vốn dĩ còn chưa kịp băng bó, giờ phút này quần chúng phùng phùng nổi giận, chỉ nghe thấy nàng ta kêu thảm một tiếng, cả cánh tay trái đã đứt lìa, là một người thuộc tộc chim đầu rùi đầu đội cao quan đội mắt đẫm lệ, tức giận nói: “Tộc ta hàng năm đều dâng thị nữ đến Phượng Tê Cung, ai nấy đều là nữ tử tôn quý trong tộc, hàng năm đền cầu kiến nhưng cũng chưa từng gặp lại mấy vị tỷ muội ấy, nhất định là đã bị con chim nhà ngươi sát hại rồi! Hôm nay ta phải vì mấy vị tỷ muội này mà báo thù!” Trường kiếm trong tay nàng hãy còn rò máu, nhưng vẫn liên tục hướng phía Đan Chu chém tới.

Cung nga thị nữ trong Phượng Tê Cung, ngoại trừ tổ tiên từ hình chim tu luyện thành người, tu vi cực cao, còn lại cung nga thị nữ, tất cả đều là biểu thị cho tấm lòng thần phục của các tộc, gửi nữ tử trẻ tuổi trong tộc tiến cung hầu hạ, chỉ mong có thể được Đại thủ lĩnh để ý một chút. Những thiếu nữ vào Phượng

Tê Cung này không ai không phải là quý nữ các tộc, mặc dù ở Phượng Tê Cung trước mặt Đan Chu chẳng là gì, nhưng ở trong tộc đều là trưởng nữ được yêu chiều, ai nấy đều là viên ngọc tâm can của phụ mẫu.

Nét mặt dì xanh mét, chớp lửa trong tay chợt lóe, đánh trúng chim đầu rùi đó, nghiêm giọng gọi Đan Chu còn đang đau đớn đến độ có chút mơ hồ: “Ngu xuẩn, còn không qua đây?” Lại thở dài: “Vì sao ta lại nuôi dưỡng con một đứa ngốc như vậy chứ?” Cách xa như vậy, chúng điểu ồn ào phẫn nộ, nhưng ta vẫn nghe được lời này của dì rõ mồn một, trong lòng không khỏi chua xót, cũng không biết là vì ai.

Dì thăm mắng Đan Chu, nhưng cũng đã nâng niu nàng trong tay hơn vạn năm, đối với Đan Chu chung quy vẫn một lòng yêu thương che chở.

Đan Chu lúc này mới phản ứng lại, phi thân nấp sau lưng dì. Tu vi dì vốn cao, uy chấn hãi còn, cuối cùng chúng điểu ngừng công kích, nhưng lại như hổ rình mồi, không dễ dàng để bà có cơ hội chạy thoát.

Thế nhưng lại nghe thấy thanh âm dì旗下 cổ cười dài, dì trước giờ trên mặt vẫn luôn đoan trang không ngờ lại cười đến nước mắt tuôn rơi, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người, mặc dù ý cười của dì không hề thay đổi, nhưng nước mắt vẫn cuồn cuộn không ngừng, run giọng nói: “Mấy vạn năm qua, việc giết mẹ như vẫn luôn ở trước mắt, ngay cả phò mã cũng vứt bỏ ta như giẻ rách, sống trên đời này còn gì thú vị nữa?”

Vẫn là mẫu tử liền tâm, Đan Chu ở sau lưng cả kinh khóc: “Mẫu thân... Người không thể bỏ lại nữ nhi...”

Dì mơ hồ như thế lúc này mới nhớ đến con gái, chán ghét đẩy nàng ta ra: “Nếu không phải ngươi ngu xuẩn như vậy, sao có thể đẩy vi mẫu đến bước đường cùng này? Người còn không nhanh lăn ra xa?”

Đan Chu vốn dĩ đau đớn vì vết thương trên người, lúc này nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, nước nở nói: “Mẫu thân đi đâu, con liền theo đó! Mẫu thân không thể bỏ lại con không quan tâm!”

Mọi người có mặt nơi sân đình ban đầu vốn rất tức giận, nhưng trông thấy mẹ con hai người bi thảm biệt ly như vậy, ngược lại ngừng tiếng mắng chửi, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Dì thảm giọng nói: “Tốt! Tốt! Muội muội sinh được một nữ nhi giỏi giang, ta sinh ra đứa xuẩn ngốc này quả thực không thể sánh bằng, mới dồn ép ta đến bước đường cùng như vậy, quả thực là rất tốt!” Hàm ý trong đó, khốn cảnh hôm nay chính là vì bị ta bức bách.

Oán khí trong suốt mấy vạn năm qua của ta bộc phát, cũng cất giọng cười dài: “Dì nói thế là sao?” Oán giận tích tụ, nhất thời đều dồn nơi lồng ngực, lạnh giọng nói: “Mấy lời này của dì sai rồi! Toàn bộ kết quả này, đều là tự mình tạo nghiệp! Lúc dì ngộ sát ngoại tổ mẫu, Thanh Loan chăng qua vừa mới chào đời, hãy còn là đứa trẻ khóc oe oe, ở thành Tu La xa xôi! Dì lừa mẫu thân Thanh Loan đến chịu tội thay, nói với bên ngoài bởi vì mẫu thân gả cho phụ thân đã tức chết ngoại tổ mẫu, khi ấy sức lực Thanh Loan còn không có, ngày thơ không biết thế sự hiểm ác, mất mẹ không ai bú mồm, phải lưu lạc ở núi Đan Huyệt! Toàn bộ

chuyện này sao có thể nói chính là vì Thanh Loan dồn ép chứ?”

Dì giật mình im lặng, bỗn tiên cũng không chấp nhận cho bà ngồi nghỉ, đem hận ý trào dâng trong lòng nói rõ ngọn ngành: “Sau đó Thanh Loan bị giáng xuống núi Nữ Sàng, dì không phải chưa từng muốn Thanh Loan mất mạng ở nơi ấy! Ai không biết núi Nữ Sang núi cao ma quái, Thanh Loan chỉ là một chim loan nho nhỏ, tu vi thấp kém, nếu không phải... .” Nếu không phải người bên cạnh ta liều mình che chở... . Ta nắm chặt tay Nhạc Kha, ngàn vạn tình ý chỉ mong hắn có thể thấu hiểu. Lại nói: “Sau này, mẹ con dì ở trong Phượng Tê Cung làm điều ác, Đan Chu bị người thoái hôn mà trút giận lên tộc Hỉ Thước, đem cả một bộ tộc yếu ớt giết sạch, chỉ còn một người chạy thoát, có thể nói là họa diệt tộc! Thanh Loan ở trong Phượng Tê Cung hơn vạn năm, chỉ có thể lặng lẽ nhìn thấy cảnh tượng không ít nô tỳ bị Đan Chu kiêu căng giết hại mà dì làm ngơ không nghe không hỏi. Điều mà Hồng Oanh mong muốn, chẳng qua chỉ là bốn chữ Thiên lý công đạo mà thôi! Nàng mặc dù là nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu, nhưng lại thấu hiểu bốn chữ ơn nghĩa giáo dưỡng của nghĩa mẫu hơn cả nữ nhi thân sinh, thấu hiểu thiên lý công đạo. Hiện giờ dì cùng đường bí lối, đây chính là gieo gió gặt bão? Sao có thể vu oan nói là Thanh Loan dồn ép chứ?”

Lồng ngực của người tự sát phía sau mang theo hơi thở thơm mát ấm áp, hắn nhẹ nhàng khẽ nói bên tai ta: “Thanh nhi, vì hạng người này mà tức giận, không đáng!” Tay ta bị hắn lật lại, nắm chặt trong bàn tay ấm áp của hắn, từng chút từng chút đem năm ngón tay đang cứng đờ thả lỏng ra, khiến đôi tay lạnh buốt cũng dần trở nên ấm áp.

Dì bị mấy lời này của ta làm cho á khẩu, xoay người lại đẩy Đan Chu một cái: “Ngốc xuẩn, còn không mau chạy đi, ở lại đây chờ tận mắt thấy mẫu thân ngươi chết thế nào sao?”

Nhưng đôi chân Đan Chu như thể mọc rẽ, sống chết không rời đi, chỉ nức nở lắc đầu. Dì thở dài một tiếng, thành khẩn nói: “Con tự lo cho mình đi! Mẫu thân cũng không thể nào bảo vệ con được nữa rồi!” Hướng mắt nhìn trời, bỗng đứng kêu lớn: “Mẫu thân ơi...” Trước mắt hồng quang chợt lóe, đoán chừng đâm vào lồng ngực, tự sát.

Đan Chu ở sau lưng dì đờ đờ đẫn đẫn đỡ lấy người dì đang từ từ ngã xuống, thời khắc ấy dường như mới hiểu ra, trong giây lát khóc gào lên, khàn giọng kiệt lực, hận không thể đem cả lồng ngực đều nắc lên.

Mặc dù dì đã tự sát, nhưng cũng không thể che đậy những hành vi độc ác của Đan Chu. Nàng bị Điều tộc canh phòng cẩn mật. Nhưng theo lời của thủ vệ, nàng hoàn toàn có khả năng tự sát, tiên pháp cũng không hề bị phong ấn, ngay cả phượng linh trên người cũng không bị ai thu giữ. Cho dù có thủ vệ lạnh giọng châm biếm, nhưng đều thấy nàng ấy bất động thờ ơ.

Phượng tộc dựa theo chủ ý của tam vị trưởng lão, hi vọng dì Phượng có thể đảm nhận chức Đại thống lĩnh Điều tộc, nhưng dì Phượng cười nói bản thân ở hải ngoại tiên châu an nhàn đã quen, không quen ra lệnh chỉ huy. Vì vậy có người trong Điều tộc đề xuất bốn tiên đảm nhận trọng trách này.

Ngày hôm ấy trời xanh nắng đẹp, chúng điểu lại tụ tập trước Triệu Dương trống nghị sự, bốn tiên chỉ vào

Tiểu Kim Phượng đứng bên cạnh dì, cười nói: “Chẳng phải đã có sẵn một người để lựa chọn sao? Thất linh Tiểu Kim Phượng tôn quý vô cùng, phẩm hạnh cũng không có gì đáng chê trách, còn gì để mà tranh luận?”

Dì Phượng thở dài: “Con đứa trẻ này...”

Ta chỉ vào một vài gương mặt thân quen bên dưới đài, cười bảo: “Chư vị cũng nói thật xem, Thanh Loan ở núi Đan Huyệt này vô lại càn quấy vạn năm, nếu như thật sự đảm đương trọng trách này, trong lòng chư vị chắc chắn không hề lo lắng chứ?”

Ai nấy đều ầm ầm cười vang.

Có người tiếp lời nói: “Cho dù là một kẻ vô lại đanh đá, suốt vạn năm qua cũng chưa từng thấy Thanh Loan làm xăng làm bậy, khinh khi kẻ yếu đàn áp kẻ nhỏ, chung quy so với con a đầu bụng dạ ác độc Đan Chu thì khiến người khác an tâm hơn?”

Bốn tên không khỏi cảm khái!

Phượng tộc Điều tộc, Đại thủ lĩnh Điều tộc cứ thế mà quyết định, để Tiểu Kim Phượng đảm nhận. Dì Phượng ở mấy ngày đã bắt đầu nhớ nhà, rất muốn quay về hải ngoại tiên châu. Tiểu Kim Phượng lưu luyến bịn rịn, mấy lần muốn giữ mẫu thân ở lại giúp đỡ nàng giải quyết sự vụ, nhưng đều hết cách bởi ý dì Phượng đã quyết. Vì vậy nàng lại quần lấy ta, bốn tên bị nàng quần đến độ dở khóc dở cười, vỗ vai nàng nói: “Núi Đan Huyệt người người đều biết tỷ tỷ chính là một kẻ lưu manh, muội muối một kẻ lưu manh không làm chuyện tốt xử lý chính sự, quả thực là hơi khó!”

Gương mặt nhăn nhó nhất thời suy sụp.

Cửu Ly nhân cơ hội chọc khéo: “Năng lực không tốt lý ra nên từ chối, cứ như vậy ôm vào lại không thể đảm đương. Tương lai cũng không biết giấu mặt đi đâu?”

Tiểu Kim Phượng nổi nóng một lúc, trừng mắt nhìn nó tức giận nói: “Ai nói ta không thể gánh vác?” Lại mặt dày ủ dột cơ hồ muốn khóc: “Đều bởi mẫu thân bảo, tỷ tỷ hiện giờ là công chúa Tu La không đi hưởng phúc, lý nào lại làm chức Đại thủ lĩnh khổ mệnh này? Nếu Kim Phượng không nhận, chính là bất hiếu!”

Ta “phì” một tiếng bật cười, trong lòng mặc dù kinh ngạc dì Phượng đoán tiên cơ như thần, nhưng vẫn tốt bụng đưa ba ngón tay, chỉ điểm cho nàng.

Tiểu Kim Phượng thoạt đầu còn không hiểu, nhưng thấy ta khăng khăng đưa ba ngón tay, đôi mắt phút chốc sáng rõ: “Ba vị trưởng lão?!” Thân ảnh trước mắt liền biến mất không thấy.

Cửu Ly tức giận bất bình oán trách: “Tỷ tỷ chưa từng đối xử tốt với Cửu Ly như vậy! Nếu như tỷ tỷ có thể tìm được một người thay Cửu Ly giải quyết chính vụ của Thanh Khâu, mới gọi là công bằng!”

Ta nhéo lõi tai nó vờ tức giận: “Đệ tiểu tử này còn dám nói bậy! Còn âm ỹ nữa liền tống đệ về cho cô đệ dạy dỗ!”

Người ngồi bên tay trái ta liền đứng dậy, nhẹ nhàng giữ lấy ma trảo của ta, nửa trách cứ nửa thâm tình nói: “Lớn như vậy rồi, còn ức hiếp một con thú nhỏ này, nàng không thể tìm trò vui nào khác được sao?”

Ta tùy ý để hăn nắm tay, nghiêng người cười bảo: “Khi dễ chàng thì sao?”

Cửu Ly nhảy bật dậy, mặt mày đỏ bừng tức giận nói: “Tỷ tỷ, tỷ và con rồng ngốc này không hợp đâu!” Nói rồi nỗi giận phùng phùng phất tay áo bỏ đi.

Hợp hay không hợp ta không biết, ta chỉ biết con rồng ngốc trước mặt này ánh mắt dịu dàng ấm áp, một lúc lâu sau mới trả lời: “Cho nàng bắt nạt cả đời!”

Trong lòng bốn tiên nhất thời như có trăm hoa đua nở.

Lúc rời khỏi núi Đan Huyệt, dì Phượng quả thật chỉ dẫn theo mấy tùng lúc đến trở về, không thấy bóng dáng ba vị trưởng lão. Cũng chẳng rõ Tiểu Kim Phượng dùng cách gì, lay động được dì Phượng lưu lại ba vị trưởng lão bên cạnh nàng.

Cửu Ly đứa nhỏ này mấy ngày nay cứ ở trước mặt Tiểu Kim Phượng mà chọc ngoáy châm chích, bốn tiên nhức đầu vô cùng, đá nó về Thanh Khâu cho cô nó dạy dỗ.

Nghe nói Tiểu Kim Phượng vừa lên năm quyền, Điều tộc liền đưa ra xử phạt nghiêm khắc với Đan Chu. Đan Chu bị mất cánh tay trái bị lưu đày đến hồng hoang đại trạch. Nghe nói nơi đó đầm lầy chướng khí, hoang vu hơn cả núi Nữ Sàng. Ngày khởi hành vừa vặn cũng là ngày chúng ta rời đi.

Ta trông thấy mấy thủ vệ đã được thay đổi trong Phượng Tê Cung áp giải Đan Chu đi lướt ngang qua, nàng ta thần sắc đờ đẫn, dáng người tiêu tụy, không biết vì sao ta liền nhớ đến lúc cả hai còn rất nhỏ, đứa bé gái vô cùng cuồng ngạo ấy, trên người mặc vũ y ngũ sắc, hù giọng lạnh lùng: “Chẳng qua là một con a đầu được gửi nuôi, sau này lớn lên một chút thì ở trong cung hết đầm đầm đá đá lại chạy tới chạy lui, cũng xứng gọi bốn công chúa là tỷ tỷ?”

Hai người chúng ta, chung quy, đều vô duyên gọi nhau là tỷ muội.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Uyên Minh Đã Định...

Sau khi quay trở về thành Tu La, còn chưa kịp ngồi, thị tỳ trong cung đã xúm xít vây đến đồng loạt nói: “Chúc mừng công chúa điện hạ! Điện hạ đại hỷ rồi!”

Ừhm...Có thể bức dì tự sát, trả thù cho mẫu thân và ngoại tổ mẫu, tạm thời coi là chuyện mừng đi.

Bỗn tiên cười khanh khách đáp: “Hiếm khi mọi người đều nhớ đến đại thù của mẫu thân, hiện giờ Đại thủ lĩnh Điều tộc đã tự sát tạ tội, đều đi đến chỗ Phượng nữ quan lãnh thưởng đi!”

Một thị nữ tên gọi Lục Mộng trong cung cười nói: “Điện hạ hồ đồ rồi sao! Hỉ sự này đương nhiên là chuyện thành thân của công chúa điện hạ, Vương thượng đã từ trong năm vị thiếu niên tham gia tỷ thí chọn ra phò mã, mọi người trong cung đều đang chuẩn bị hôn sự cho điện hạ!”

Trong lòng ta cả kinh, tựa người vào tháp, dè dặt nói: “Phụ thân định cho ta...Định cho ta không biết là vị thiếu niên lang nào?”

Lục Mộng đỏ mặt, cười ha ha hai tiếng, đáp: “Chính là Trưởng công tử của Thôi phục Đại nhân, Ma Lạc thống lĩnh!” Thấy ta đột ngột đứng bật dậy, chạy lên hai bước, nét mặt Lục Mộng càng vui vẻ, tươi cười nói: “Ma Lạc thống lĩnh chính là lang quân trong mộng của rất nhiều gia đình trong tộc Tu La, cùng với Hùng Lực thống lĩnh chính là một cặp tướng lĩnh giỏi của Tu La Thiết Kỵ. Chỉ là Hùng Lực thống lĩnh trầm tĩnh kiệm lời, không bì được với Ma Lạc thống lĩnh vui tính, khiến con gái yêu mến hơn. Công chúa điện hạ cùng người kết lương duyên, sau này nhất định không hề nhảm chán...”

Nàng cứ thao thao bất tuyệt ở bên tai ta kể lể điểm tốt của Ma Lạc, khiến bốn tiên tức giận, bức mình nói: “Nếu như Ma Lạc thống lĩnh khiến cô yêu mến như vậy, chi bằng để cô thay bốn điện hạ gả cho hắn?”

Thị nữ trong điện cả kinh, ai nấy đều quỳ phục xuống, cất giọng cầu khẩn: “Điện hạ, là nô tỳ nhiều chuyện! Nô tỳ đáng chết, điện hạ đừng tức giận!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ, phụ thân một thân thường phục bước vào, nhìn thấy dáng vẻ đau đầu của ta, phẫn nộ nói: “Công chúa mới về, sao lại vô duyên vô cớ khiến công chúa tức giận?”

Ta nhức đầu xua xua tay: “Toàn bộ lui hết đi!” Chỉ đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, mới xị mặt xuống, hỏi: “Lục Mộng nói phụ thân vì nữ nhi định hôn sự, chính là trưởng tử của Thôi Phục thúc chúc, chuyện này là thật sao?”

Đôi mắt phụ thân sáng rực, không chút né tránh: “Hôn sự này phụ thân thay con quyết định. Hiện tại trong thành Tu La không ai không biết không ai không hay!”

Ta gào lên một tiếng, tưởng tượng thấy lúc hết thảy mọi người đều chúc mừng mỗi hôn sự này, duy chỉ có tân nương là ta đây lại không biết gì, không khỏi nảy sinh cảm giác hoang đường. Nhưng ta cũng không thể nào nổi nóng với phụ thân, vì vậy lại càng ấm ức nói: “Phụ thân biết rõ con không có tình cảm với Ma Lạc, vì sao nhất định phải ghép hai người chúng con thành một đôi?”

Phụ thân sờ sờ lọn tóc ta: “Lẽ nào Thanh nhi cho rằng phụ thân là bậc trưởng bối nhẫn tâm, không chịu cho con và ý trung nhân kề cận nhau?”

Ta thầm nói: Lời này chính là người tự nói nha.

Người cười khổ: “Cho dù Nhạc tiểu tử chính là con của Tiễn Nghiêu, ở rể thành Tu La ta cũng không phải là không thể! Nhưng hiện giờ hắn chính là Thái tử Thiên tộc, bát hoang lục hợp đều chăm nhìn vào thành Tu La ta. Đạo gần đây phụ thân nghe được tình báo, đám thần tử thối nát của Thiên giới tố cáo thành Tu La ta cưỡng chế Thái tử của bọn chúng, nhất định muốn tụ tập binh lực Thiên giới, cứu Thái tử Thiên giới về Thiên đình.”

Đây là chuyện hoang đường gì vậy?

Kẻ đó cả ngày ở thành Tu La thảnh thoảng vui vẻ, ngày ngày đều nhàn nhã vô cùng, uống rượu tý võ, cưỡi ngựa tý thí, sao lại thành người bị cưỡng chế giam hãm?

Thiên đế Tiễn Nghiêu liệu có phải là già nên đầu óc hồ đồ rồi chăng?”

“Lẽ nào thật sự lại phải động binh?”

Phụ thân thở dài: “Thành Tu La ta đương nhiên không sợ khởi binh, Thiên giới đại chiến với thành Tu La ta, trước giờ không hề chiếm được lợi thế gì. Nhưng bất luận thế nào... Nhạc tiểu tử đó chung quy vẫn là đứa trẻ maul thân con từng cứu giúp... Khó xử là, phụ thân không muốn vì nó mà khơi mào chiến sự lần nữa... ...”

“Vạn nhất sau này... ...” Người lại nuốt nửa câu còn lại vào.

Sau này thế nào, không ai biết được. Nhưng hiện thời duy chỉ có một việc khiến bốn tiên phiền muộn.

“Phụ thân cũng nói rồi đó, chi bằng để hắn đi đi, sao lại quyết định thay nữ nhi định hôn sự chứ?”

Nếu như bốn tiên không thành thân, hắn cũng không cưới vợ, nam chưa cưới nữ chưa gả, bất kể là mười vạn năm hay tám vạn năm, ta đều có thể đợi được.

Phụ thân dường như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng ta, không chút lưu tình nói: “Loan nhi, con muốn gả vào Thiên giới, trừ phi phụ thân chết! Không— Phụ thân có chết cũng không cho phép! Mẫu thân con năm đó chính là mất mạng dưới tay Thiên Đế, ta há có thể nhìn con gả vào Thiên đình? Lại nói, cho dù con muốn gả, Tiên Nghiêu chưa chắc dám cưới cho con trai của hắn!”

Ở trước mặt phụ thân, ta cơ hồ gần như muốn ôm đầu khóc rống lên. Nhưng thấy người nét mặt đau khổ, nếu như ta còn cố gắng tranh luận với người, không những tổn hại đến tình phụ tử, lại càng khiến người nhớ đến mẫu thân, đau lòng vô cùng. Ta cắn cắn môi, thử thêm một lần cuối cùng: “Vậy phụ thân liệu có thể truyền Ma Lạc đến, con và Ma Lạc cũng nói chuyện rõ một lần? Đại hôn của hai người, chung quy vẫn là hiểu rõ nhiều hơn mới có lợi cho cuộc sống hôn nhân sau này?”

Phụ thân thấy ta hồi tâm chuyển ý, như thể cuối cùng cũng có thể an tâm, vỗ vỗ vai ta, nói: “Chi bằng tôi nay gọi Ma Lạc đến cùng con dùng bữa?”

Ta suýt nữa thì đáp: Lúc đó sợ là con ngay đến một miếng cũng không ăn nổi. Nhưng thấy vẻ mặt người cẩn cẩn trọng trọng, cũng biết cơ hội hiếm hoi, đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Có lẽ thị nữ trong cung nói không sai, sống chung với Ma Lạc, thật sự có lẽ không ít niềm vui.

Lúc bữa tối được dọn lên, ta vốn dĩ cho rằng hôm nay bản thân nhất định một miếng cũng không ăn nổi. Nhưng thấy hắn ăn đến là vui vẻ, hoàn toàn không chút ngượng ngùng, lại vừa nâng đưa ngọc, vừa an ủi nói: “Công chúa ăn nhiều một chút, mấy ngày nay bôn ba, tiểu thần thấy so với trước đây công chúa gầy hơn nhiều.”

Thịnh tình khó mà chối từ, ta đành phải nâng bát canh rau hắn hết lời mời mọc hớp hai ngụm, thầm nói: Hắn ăn vui vẻ cật lực như vậy, cũng không biết có phải là tâm nguyện được đền bù? Nhưng bốn tiên trước giờ sinh ra đã có dung mạo bình thường, tính tình cổ quái, nhìn cũng không tưởng tượng được mình là thiếu nữ khiến người vừa gặp liền yêu, nhớ mãi khó quên, hắn thế nhưng đồng ý với đề xuất của Tu La phụ thân, cũng không biết trong lòng nghĩ thế nào?

Cúi đầu trầm tư, lại bị hắn cắt ngang, chỉ nói đồng nói tây, món ăn đặc sản nào đó của thành Tu La ở đâu, món nào là danh tiếng nhất, công chúa nhất định phải nếm thử, ta mặc dù miễn cưỡng ăn không biết mùi vị là gì, nhưng cũng bất giác bị hắn làm phân tâm mà ăn khá nhiều.

Đợi đến khi thị nữ đến dọn chén đĩa, dâng trà, bất giác đã no đến sáu bảy phần. Hai người trầm mặc uống hết nửa tách trà thơm, hắn lại đứng dậy nói: “Mặc dù công chúa mới trở về, còn hơi mệt, nhưng ăn xong cũng không thể nghỉ liền, dễ sinh biếng ăn. Chi bằng chúng ta ra ngoài cung tản bộ?”

Bốn tiên vốn có suy nghĩ muốn cùng hắn nói chuyện rõ ràng, tốt nhất là giải quyết dứt điểm, khiến hắn hối hận không đồng ý hôn sự này, phụ thân cuối cùng cũng không thể miễn cưỡng thần tử cưới con gái của mình chứ?

Nhưng bên ngoài dòng người đông đúc, lại không thích hợp để nói chuyện. Vì vậy cười miễn cưỡng nói: “Trong cung yên tĩnh, chỉ bằng hai chúng ta tùy ý dạo quanh mấy con đường nhỏ trong cung?”

Ma Lạc không có kiến nghị gì khác.

Thị vệ tỳ nữ trong cung vừa nhìn thấy ta và Ma Lạc sóng bước, ai nấy nét mặt đều ẩn chứa ý cười, sớm tránh đi xa, không thấy bóng dáng.

Vương cung Tu La chiếm một diện tích rộng lớn, ta trầm mặc thăng hướng mấy con đường mòn mà đi, đại khái là sau nửa canh giờ, tiếng bước chân vẫn lảng lặng theo ở phía sau dừng lại, Ma Lạc kéo dài giọng nói: “Công chúa—”

Ta quay đầu nhìn, trong lòng vẫn lo lắng về Nhạc Kha, vạn nhất hắn biết phụ thân hứa gả ta cho Ma Lạc, không biết có đau lòng không? Trời xanh chứng giám, chuyện này ban đầu ta không hề biết chút gì, nếu như hắn hàm hồ cho rằng ta cũng đồng ý, như vậy có gì hay chứ?

Ma Lạc đứng bên dưới một gốc cây rậm rạp, cau mày nói: “Nếu như công chúa đã muốn nói chuyện với Ma Lạc, tìm một chỗ không người, hiện giờ nơi đây yên tĩnh vắng vẻ, sao không dừng lại?”

Ta nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện chung quanh đều là cổ thụ um tùm, nhưng trong rừng vậy mà lại có một nơi trống trải, bày sẵn ghế đá bàn đá, rất thích hợp cho năm ba người bí mật bàn bạc. Chỉ là trên ghế đá đều bám đầy bụi bặm lá rụng, lâu rồi cũng chưa có người đến.

Thổi một luồng tiên khí, đem ghế đá phủi sạch, hữu lễ nói: “Ma Lạc thông linh mời!” Nói rồi ngồi xuống trước.

Ma Lạc dường như không vui, cuối cùng vẫn ngồi xuống, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn, suy đoán: “Công chúa hôm nay gặp họa thầm, phải chăng là vì hôn sự của hai người chúng ta?”

Bốn tiễn nụ cười tận đáy lòng: “Ma Lạc thông linh thấu hiểu lòng người, tin đồn quả thật không sai. Thanh Loan hôm nay xin gặp, đích thực là vì hôn ước của hai người chúng ta. Thông linh cũng biết, Thanh Loan ở bên ngoài tự tại, hành sự lỗ mãng, mặc dù danh xưng là công chúa tôn quý, nhưng cũng chưa từng quen thuộc nắm rõ lễ nghi của nữ tử quý tộc. Lại thêm tính tình không tốt, dung mạo tầm thường, so với các cô nương trong thành Tu La lại càng không dám nhắc đến, Tu La phụ thân và Thôi Phục thúc mặc dù hai người có tâm nguyện này, nhưng ta và ngươi cũng không nhất định phải vì tâm nguyện của phụ thân hai bên mà thành thân!”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Ma Lạc biến mất, giống như kinh ngạc nói: “Thần thành thân với công chúa, nửa phần cũng không hề miễn cưỡng.”

.... Ghế đá này cũng thật là cộm cứng quá đi!

Bốn tiên nhích nhích người, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cứng miệng, nửa chữ cũng không thốt lên được.

Suy nghĩ ban đầu của ta chính là chỉ cần hạ thấp bản thân, với sự thông minh của Ma Lạc, hắn nhất định có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bốn tiên, chỉ cần hắn thuận miệng mở miệng hối hôn, giải quyết dứt điểm, lúc đó ta xem phụ thân gả ta cho ai?

Nhưng lúc này Ma Lạc thấy bốn tiên cà lăm, trên mặt lại thoảng hiện lên ý cười nhàn nhạt, nghiêng về phía chiếc bàn đá thâm thấp ngăn cách ở giữa, hơi thở của nam tử xa lạ ập đến, một tay hắn giữ chặt lấy cổ tay ta, khiến ta không cách nào nhúc nhích được: “Trước giờ chỉ thấy người tự khen mình, công chúa lại tự hạ thấp bản thân, thật khiến tiểu thần đối với công chúa càng thêm mê đắm... Nghe nói công chúa trước đây tinh nghịch, tiểu thần luôn luôn thích những thiếu nữ hoạt bát một chút. Theo tâm ý của tiểu thần, thành thân với công chúa tuyệt không buồn chán!”

Ta duỗi chân trái, đạp vào ống chân hắn, nhân lúc hắn đang nhe răng nhếch miệng thả lỏng tay, nhanh chóng đứng dậy lùi về sau, đến khi xác định đã ở khoảng cách an toàn mới đứng nghiêm lại, nhếch môi mỉm cười: “Nếu như Ma Lạc thông linh cũng biết bốn điện trước đây bướng bỉnh vô cùng, cũng cần phải chuẩn bị chịu đòn cho tốt rồi hãy tiếp cận!” Suy nghĩ chợt lóe, nảy ra một chủ ý tuyệt hảo.

Nếu như không thể đánh động được hắn, vậy chi bằng khiến hắn sợ hãi, thoái hôn mới thôi!

Nhưng rõ ràng là bốn tiên đã đánh giá thấp tên Ma Lạc này. Hắn trông thấy ý cười của ta, thu lại nét cười tựa như có điều suy nghĩ nói: “Công chúa nhọc tâm bức vi thần thoái hôn, bởi vì không lay chuyển được Vương thượng, mới nghĩ ra hạ sách này?”

.... Ma Lạc thông linh, ngươi có thể không cần thông minh như vậy có được không?

Lý giải tâm tư của nữ nhi một cách triệt để, Lục Mộng nói quả không sai.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tự Huyễn Hoặc...

Tà bị Ma Lạc nói trúng, trên mặt không khỏi ngượng ngùng. Nhưng chuyện đã tới nước này thì nên dứt khoát thành thật nói rõ. Vì vậy gật gật đầu: “Thanh Loan hàng năm mặc dù chưa từng tận hiếu với phụ thân, nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà làm trái ý phụ thân, khiến người đau lòng!”

Đôi mắt Ma Lạc tối sầm âm u nói: “Kế sách này của công chúa tuy hay, nhưng người làm sao biết tiểu thần không phải thật lòng muốn cưới công chúa, cùng công chúa sống đến bạc đầu?”

Ta bị hắn hỏi câu này khiến bản thân ngẩn người, bình tĩnh lại lại khẽ cười nói: “Ma Lạc thống lĩnh trêu chọc rồi, Thanh Loan dung mạo bình thường, ở núi Đan Huyệt chẳng qua chỉ là một kẻ lưu manh, nào có điểm gì khiến thống lĩnh nhìn trúng chứ? Nếu muốn Thanh Loan tin thống lĩnh không phải Thanh Loan không cưới, thật sự có chút khó khăn!”

Nét mặt hắn dần dần hiện lên chút tức giận, đột ngột đứng dậy, hướng phía bốn taraf nở nụ cười dữ dằn: “Bản thân công chúa cũng không chịu làm trái ý Vương thượng, hà cớ gì đem Ma Lạc ra làm khiên chắn?” Ta ngẩn ra, đã nghe hắn nói tiếp: “Nếu như công chúa có thể nghĩ ra biện pháp để Vương thượng hủy bỏ hôn ước, Ma Lạc đương nhiên không nói lời nào, nhưng nếu như công chúa không còn biện pháp, Ma Lạc sẽ an tâm về nhà đợi làm tân lang!” Nói rồi đứng dậy rời đi, đại khái được mười bước, lại thay đổi chủ ý, quay đầu lại tràn trề ý cười: “Nếu như hạ thần cùng công chúa tản bộ rồi biến mất, vẫn là cùng nhau quay trở về mới tốt.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Ma Lạc thống lĩnh hãy về trước đi, bốn taraf còn muộn ở đây tiêu khiển một chút!”

Nhưng hắn lại bước trở về: “Nếu công chúa không chịu về, Ma Lạc sẽ ở đây bầu bạn với công chúa vây?”

Thấy hắn lần nữa ngồi xuống, bốn taraf lập tức bật dậy đi về. Nếu như chuyện này đàm phán không thành, có gì phải ngồi đây hít gió lạnh với hắn? Đang nhập tâm ủ rũ bước đi, sau lưng thoảng đến tiếng gió nhẹ, cổ tay trái đã bị hắn giữ lấy. Bốn taraf phẫn nộ vô cùng, cật lực muốn giãy ra, nhưng nào ngờ lực tay của nam tử thành Tu La không thể nào so sánh với người bình thường, hắn lại sống chết không buông, nắm kéo như vậy lại khiến cổ tay bốn taraf cảm thấy đau, nếu còn vùng vẫy nữa thì người chịu khổ nhất định là bốn taraf mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn, thế nhưng đã ra khỏi khu rừng rậm, con đường mòn mặc dù âm u, nhưng xa xa đã thấp thoáng bóng người, kéo kéo giật giật như vậy thật sự khó coi. Bốn taraf tức giận Ma Lạc: “Thống lĩnh

như vậy là sao?”

Nhưng thấy Ma Lạc nở nụ cười rạng rỡ: “Vương thượng trước đây cùng Vương Phi ân ái đắm thắm, chính là truyền kỳ trong thành Tu La. Ma Lạc từ nhỏ đã biết Vương Phi có một nữ nhi, mặc dù chưa từng quay về thành Tu La, nhưng chính là công chúa điện hạ tôn quý của thành Tu La ta. Ma Lạc đối với thâm tình của Vương thượng và Vương Phi ngưỡng mộ vô cùng, hiện tại bản thân có cơ hội được cùng công chúa bỉ dực tề phi, đương nhiên muốn noi theo Vương thượng và Vương Phi rồi...”

Bỗn tiên bị hắn chọc giận đến choáng váng, lại bay lên đá một cước, không ngờ lần này hắn sớm đã có phòng bị, túm tóm cười né tránh: “Công chúa tính tình như vậy không tốt?! Hạ thần dốc gan dốc ruột với công chúa, nói ra lời này, công chúa lý ra nên cảm động mới phải, sao lại bay lên đá hôn phu tương lai như vậy chứ?”

Bỗn tiên nhân cơ hội tránh khỏi, cách xa hắn vài bước mới cất giọng châm chích: “Ma Lạc thông lĩnh không phải đã khiến hết thảy thiếu nữ chưa gả trong thành Tu La đều vì ngài mà động lòng sao? Thiếu đi Thanh Loan nào có quan trọng gì đâu?”

Hắn xoa cằm trầm tư: “Thì ra công chúa sớm đã nghe thấy tiếng tăm phong lưu của Ma Lạc ở bên ngoài nên đối với Ma Lạc mới có phản ứng như vậy?” Đôi mắt trông mong nhìn sang, như thể cực kỳ thành tâm: “Công chúa nhất định phải tin ta! Ma Lạc trước đây mặc dù xăng bậy, nhưng từ khi gặp công chúa, đích thực đã thành tâm hối cải, làm lại từ đầu rồi!”

Ta “phì” một tiếng bật cười: “Ước chừng Ma Lạc thông lĩnh chính là đã xem Thanh Loan như một tiểu nữ tử chưa trải sự đời? Ngài không hỏi thử xem, Thanh Loan lớn lên như thế nào. Nếu như không phải Thôi Phục thúc thúc ép buộc, sợ rằng ngài cũng không chịu đến cầu thân? Cưới công chúa thành Tu La, ở dưới mí mắt của tất cả mọi người, ngài còn phong lưu như thế nào chứ? Thanh Loan thật lòng cùng ngài bàn bạc ngài không nghe, đừng trách ta hạ độc thủ! Tin rằng với tu vi của bốn điện, đánh nhau với Ma Lạc thủ lĩnh, thua cũng không đến nỗi thảm hại đâu nhỉ?”

Sắc mặt hắn thoảng chốc biến đổi, ánh mắt lóe lên nét khác lạ, thế nhưng thần sắc lại ngả ngớn vô cùng: “Hạ thần cam đoan không động tay động chân nữa, công chúa xin hãy đi trước, hạ thần theo sau, theo sau.”

Thấy người này đối với việc đánh nhau cũng không có yêu thích cuồng nhiệt, thật sự không giống với nam nhi tộc Tu La. Trong thành hàng ngày chung quy đều có phu thê đánh nhau đến tối trời mịt đất, đánh nhau xong rồi lại như cũ ân ái ái quay trở về nhà, chuyện này cơ hồ đã trở thành nét đặc sắc của thành Tu La.

Đêm đó phụ thân từ Thất Diệp Đường trở về, bước chân nhẹ nhàng, ý cười mẫn nguyện, rõ ràng là gánh nặng trong lòng đã được loại bỏ.

Ta đầu óc trống rỗng ngơ ngẩn ngẩn nằm trên tháp, nghe tiếng bước chân cũng không muốn để ý.

Không biết phụ thân vì sao lại vừa ý Ma Lạc, lẽ nào vì hắn dẻo miệng, ngay đến phụ thân cũng bị hắn lừa? Nói đến nhân phẩm cùng tín nhiệm, Hùng Lực rốt cuộc vẫn hơn Ma Lạc đôi chút chứ nhỉ?—Chẳng qua nếu là chọn hôn phu, bốn tiên đương nhiên ai cũng không chọn.

Phụ thân thấy ta không ngồi dậy đón tiếp, cũng không cho là ta ngang ngược, bước đến ngồi bên cạnh, sờ đầu ta, híp mắt cười nói: “Nghe cung tỳ nói hôm nay Loan nhi và Ma Lạc chuyện trò rất vui, còn tay trong tay từ trong rừng đi ra?”

Ta nghẹn họng trân trối, không tin tin đồn lại lan truyền nhanh chóng như vậy, quay đầu đờ đẫn nhìn phụ thân.

Nhưng người lại hoàn toàn không phát giác, hết sức cao hứng nói: “Ta biết Ma Lạc đứa nhỏ này miệng mồm ngọt, nhất định có thể khiến Loan nhi vui vẻ.”

Nếu như có thể bỏ hắn trong rừng đánh cho một trận, bốn tiên đại khái sẽ càng vui hơn nha?

Nhưng đối diện với gương mặt tươi cười thanh thản của phụ thân, cho dù một bụng muốn nói, ta cũng không cách nào nói ra. Lại vùi đầu trên tháp, thấp giọng than thở: “Cũng không biết Ma Lạc này cho phụ thân uống mê được gì nữa?”

Phụ thân bật cười, nhẹ nhàng xoa xoa đầu ta: “Con đứa trẻ này đã quen dựa theo vẻ ngoài mà suy đoán lòng người, chung quy vẫn có điểm không tốt. Ma Lạc mặc dù không trung thực như Hùng Lực, nhưng phụ thân từ nhỏ đã nhìn nó lớn lên, mặc dù nó hành sự ngoài dự liệu của người khác, nhưng bụng dạ vẫn rất tốt, trước giờ sẽ không gây ra những chuyện không biết chừng mực, về điểm này Loan nhi nhất định phải tin phụ thân.”

“Phụ thân chọn người nhân phẩm đương nhiên đáng tin rồi!” Ta nhỏ giọng thầm nói: Chỉ là nữ nhi nhất định không thích mà thôi!

Thích và không thích, trước giờ tùy tâm không tùy người.

Phụ thân nghe thấy ta khen ngợi nhân phẩm tính tình của Ma Lạc, lại cười nói: “Đứa trẻ này sẽ khiến người hết sức vui vẻ, nếu như con và nó ở chung thoải mái, chỉ bằng mấy ngày tới gọi nó vào cung cùng con dùng bữa tối?”

....Bốn tiên tức đến độ mấy lần muốn co chân đá, đây cũng gọi là ở chung vui vẻ?

Nhưng nét ưu tư giữa gian mà phụ thân trước giờ ta không có khả năng loại bỏ, hiện giờ có thể khiến người lộ ra gương mặt tươi cười thoải mái, cũng chẳng phải dễ dàng gì, trong lòng chua xót, nhưng vẫn cúi đầu nói: “Tùy theo tâm ý phụ thân vậy.”

Từ tối ngày thứ hai, trên bàn cơm của bốn tiên liền trông thấy Ma Lạc, mấy ngày sau đó cũng không hề

vắng bóng.

Sau khi ở cùng người này năm sáu ngày, bốn tiên rút ra một kết luận, kẻ này tính tình gian giảo, tính cảnh giác cao, tu vi trước mắt vẫn chưa dò thám được, nhưng xem ra cũng không thấp.

Tỷ như từ khi lần đầu cùng nhau tản bộ đến giờ, hắn nhiều lần chọc ghẹo bốn tiên, khiến bốn tiên nỗi giận, không khỏi gây ra vài ba việc mất phong thái của công chúa Tu La, khi giận quá lại nhấc chân lên đá. Nhưng ngoại trừ lần đầu tiên đắc thủ, những lần sau đều đá vào khoảng không, người này tính cảnh giác xem ra không tệ chút nào.

Ngoại trừ điểm này, hắn coi như cũng là một người bạn nói chuyện phiếm rất tốt, từ mây tin đồn trong Vương tộc Tu La đến chuyện tiểu lâm giữa vợ chồng bình dân, những tin tức kỳ quái trong thành, từ miệng hắn kể ra chung quy đều thập phần thú vị, khiến người ta cười lăn lộn.

Trở về từ núi Đan Huyệt, phụ thân cũng không chịu cho ta gặp Nhạc Kha, có nhiều lần nửa đêm ta nhìn bóng râm bên dưới cây đại thụ ngoài cửa sổ mà trong lòng bồi hồi, cảm giác về tương lai của cả hai vô cùng mờ mịt, có đôi khi nghĩ thấy, nếu như hắn thật sự đồng ý quay trở lại Thiên giới làm Thái tử gì đó, ta và hắn ước chừng cả đời này vô vọng rồi chăng? Có lúc nội tâm không khỏi ích kỷ trộm nghĩ, vạn nhất hắn không làm Thiên giới Thái tử, phụ thân liệu có thể đồng ý cho ta thoái hôn với Ma Lạc, để hắn ở rể tộc Tu La?

Nhưng ý nghĩ này chẳng qua chỉ là suy nghĩ của ta. Ta không những không gặp hắn, mà còn chẳng thể quyết định thay hắn.

Lại qua hai ngày, phụ thân từ Thất Diệp Đường trở về, thở ơi nói: “Thiên giới đã truyền chỉ khắp bốn phương, mong tộc Tu La giao Thiên giới Thái tử đang bị giam cầm, Nhạc Kha đã quyết định trở về thiên đình.”

Ta nghe mà một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào, chỉ cảm thấy tim như bị dao cưa, rốt cuộc mọi chuyện chỉ là một giấc mộng xưa hóa thành trống rỗng. Bảo ta ứng xử thế nào?

Phương Trọng thấy ta tâm sự nặng nề, liền đề nghị: “Chi bằng công chúa ra ngoài cung tản bộ thử xem?”

Hiện giờ tản bộ với không tản bộ thì có ý nghĩa gì chứ? Hắn đã quyết định muốn trở về Thiên giới làm Thái tử, làm Thiên đế tương lai, giữa ta và hắn, chỉ có thể cách một đại dương mênh mông mà nhìn nhau? Sợ là đời này cũng khó mà gặp lại, trừ phi hai tộc lại đại chiến, trên chiến trường may ra gặp nhau mà thôi?

Phương Trọng kéo ta xuất cung, ta bỗng đứng nhớ tới những ngày tháng trước đây, hiện tại Ly Quang nước mắt nhà tan, Nhạc Kha lại vinh hiển đầy người, xa xôi cách biệt, thế sự quả thực khó lường.

Nếu như đã nhớ tới hắn, liền thuận tiện đi xem, y thuật y tiên trong cung thật sự cao minh, gương mặt

người đứng trong đình viện vẫn như xưa, chỉ là tâm tư sớm đã không còn như trước đây nữa.

Hắn thấy ta lảng lặng mà đến, vừa châm trà cho ta vừa nghi hoặc nói: “Công chúa có chuyện phiền não sao? Không ngại nói Ly Quang nghe thử?”

Ta đột ngột nắm chặt tay hắn, thấp giọng nói: “Ly Quang, có phải các người từng người từng người đều muốn bỏ ta mà đi? Những tháng ngày trước đây sẽ không thể nào trở lại?”

Tay hắn bất chợt run lên, nước trà sánh ra ngoài hơn nữa, hắn dứt khoát đặt chiếc tách xuống, ngồi đối diện với ta, nở nụ cười chua xót vạn phần: “... Cho dù chuyện ngày xưa khó lòng buông bỏ, nhưng lý nào quay trở lại được chứ?”

Ta mơ hồ như thể nghe được tin vui, liên tục kéo tay hắn: “Ngươi nói ngày xưa, là nhớ ra chuyện trước đây rồi sao? Người nhất định là đã nhớ lại rồi!”

Ánh mắt hắn nhìn ta kỳ lạ mà đau thương, rất lâu sau mới lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Trước đây thế nào, Ly Quang chưa từng nhớ ra. Chỉ là nghe người trong tộc nói về thành San Hô trước đây, hiện giờ Ly Quang nước mất nhà tan, ở nhờ đất người, đương nhiên hi vọng có thể quay trở lại trước đây. Chẳng qua là hi vọng hão mà thôi.”

Ta rút khỏi tay hắn, che mặt, nước mắt cuộn cuộn trào ra từ kẽ tay, cảm giác bản thân như một đứa nhỏ bị thời gian bỏ rơi, vất vả ở quá khứ không thể nào trở lại, chỉ mình ta cô độc nơi này.

Người cùng ta vui vẻ đã quyết định rời đi. Người luyến tiếc ta, mặc dù hắn ở trước mặt ta, nhưng trong lòng sớm đã xa rời.

Phương Trọng từ bên ngoài cửa viện bước vào, nhẹ giọng nói: “Công chúa, Thiên giới Thái tử sắp rời khỏi thành Tu La rồi, cố ý đến Thất Diệp Đường từ biệt, muốn cầu kiến công chúa lần cuối, Vương thượng đã đồng ý, xin công chúa nhanh chóng hồi cung.”

Ta miễn cưỡng đứng dậy, gắt gao che mặt, khóc nói: “Để hắn đi, để hắn đi nhanh đi, tốt nhất là vĩnh viễn không quay lại nữa!” Nhưng nghĩ tới hắn thật sự vĩnh viễn cũng sẽ không quay trở lại, hết thảy những vui buồn đau thương đều là dĩ vãng, trong lòng đau đớn không chịu nổi.

Có người nhẹ nhàng kéo ngón tay đang che mặt ta ra, dùng chiếc khăn mềm mại lau sạch nước mắt trên mặt ta, ôn nhu khuyên nhủ: “Nếu đã là lần gặp cuối cùng, vẫn nên gặp thử mới tốt, chung quy không để trong lòng phải hối hận chứ?”

Hắn thành thực tự nhiên như vậy, khiến ta suýt nữa cho rằng Ly Quang của ngày xưa đã trở lại, mở miệng ngây ngô gọi: “Ly Quang...” Hắn lại lùi về sau một bước, cung kính đáp: “Ly Quang quá phận rồi, nhưng thấy công chúa điện hạ khóc thương tâm như vậy, nghĩ thấy người ấy... nhất định là người mà trong lòng công chúa không muốn buông bỏ, chi bằng đi gặp hắn một lần xem?”

Phương Trọng bước tới kéo ta: “Công chúa điện hạ, hồi cung đi!”

Vóc dáng nàng cao lớn khỏe mạnh, lôi kéo ta không chút mệt mỏi, nhanh chóng bước ra cửa, lúc ta quay lại nhìn, nơi tiểu viện chật hẹp, cây đại thụ đầy hoa đã sớm úa tàn, người đó mặc Giao tiêu sa, cô đơn tịch mịch vô cùng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Bị Bắt Cóc...

Trong Tư Hoàng Điện, toàn bộ thị tỳ đều lui ra, phụ thân cũng bận rộn trong Thất Diệp Đường, nửa bóng người cũng không có. Phương Trọng kéo ta đến cửa điện, khẽ giọng nói: “Nhạc tiểu tử đang ở chính điện chờ người, công chúa vẫn là tự mình đi đi, nô tỳ không làm phiền.”

Cửa điện khẽ kêu lén ken két nhưng lại không hề có tiếng nói chuyện. Ta chậm rãi bước vào bên trong, chân nặng như thể đeo chì, từng bước từng bước nặng nề, hận không thể quay đầu rời đi. Nhưng cuối cùng vẫn bước đến sau lưng, từ bên hông hắn nhìn ra, đối diện phía ngoài cửa sổ là con đường mà ta đã đi đến, nghĩ thấy biểu cảm của ta hắn sớm đã nhìn thấy hết rồi.

Ta cách hắn gần như vậy, nhưng qua thời khắc này chính là xa tận chân trời. Tâm phế như thể bị vô số kim nhọn xuyên qua, đau đớn độ nhịn không được muốn kêu lên thất thanh run rẩy. Ta vươn hai tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, vùi mặt vào tấm lưng hắn, bên mũi là mùi hoa thạch quyến thoang thoảng quá đỗi quen thuộc, gần như khiến lòng người hốt hoảng, không biết vì sao, hai hàng lệ nóng từ khói mắt trào ra, thật không giống với ta ngày xưa.

Bỗn tiên có khi nào lè mà lè mè, như một bé gái nhỏ như vậy?

Ngay đến bản thân cũng phải kinh ngạc: vì sao lại như vậy?

Chẳng qua là vì hắn phải rời đi, chính vì như vậy sao?

Nhưng nước mắt lại như thể chảy mãi không ngừng, vốn dĩ cũng không phải do bỗn tiên.

Ta dứt khoát ôm chặt lấy hắn, thất thanh nghẹn ngào, tiếng khóc ấy vang vọng trong điện, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng cười nhẹ trầm thấp: “Tiểu ngốc điểu, ta không hề biết nàng sẽ không nỡ để ta rời đi như vậy!”

Đây là lời gì vậy? Ta rưng rưng từ sau lưng hắn ngẩng đầu lên, biết rõ hắn không nhìn thấy, nhưng vẫn ngây ngốc nhìn hắn.

Hắn đột ngột xoay người, trên mặt tràn trề ý cười, nào có nửa phần đau thương ly biệt?

–Thì ra chẳng qua là bỗn tiên tự mình đa tình mà thôi!

Ta hận bản thân không thể buông tay, nhưng nước mắt lại càng lúc càng nhiều, khí thế như Trường Giang Hoàng Hà, trong làn hơi nước mông lung, chỉ nghe thấy hắn thở dài mãn nguyện: “Trước đây ta chưa từng

trông mong Tiểu ngốc điếu nàng có thể thông suốt! Nhưng hôm nay nàng khóc đến đau lòng như vậy, khiến lòng ta quả thực vui mừng vô cùng, phải làm sao đây?”

Hắn như thể tự biên tự diễn, cánh tay cứng rắn vươn ra liền ôm chặt ta vào trong ngực, mặc kệ toàn bộ nước mắt nước mũi của bốn taraf đều cọ hết trước ngực hắn, chỉ chầm chậm nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, thấp giọng nói bên tai ta: “Lúc nào cũng thấy nàng hét hét gào gào, có đôi khi ngay cả chính ta cũng có chút không tin, cảm giác nàng đối với ta chẳng qua là lưu luyến. Tiểu ngốc điểu từ nhỏ lớn lên ở núi Đan Huyệt, nhưng hễ gặp người nào đối tốt với nàng, nàng liền cảm kích tận đáy lòng, ngay cả sự nồng hậu thâm tình cũng gia tăng gấp bội, vì vậy ta thường lo lắng...Lo lắng nàng sẽ theo Ly Quang dịu dàng quan tâm mà rời đi...”

Ta vốn dĩ nước mắt lưng tròng nhưng nghe thấy lời này thì không khỏi phì cười, thì ra trong lòng hắn thế nhưng lại có suy nghĩ như vậy, không khỏi ở trong ngực hắn cọ cọ, đem nước mắt trên mặt lau sạch, rồi lại muốn ngẩng đầu nhìn hắn. Nhưng hắn lại sống chết giữ chặt ta trong lồng ngực, khí lực lớn chưa từng thấy, như thể cực kỳ sợ ta trông thấy biểu cảm của hắn.

Lại nghe thấy hắn khẽ khàng bên tai: “Sau này tin Ly Quang đã chết truyền tới, nàng tiếp nhận Tuyền Khách Châu liền khóc đến nước mắt ràn rụa, trong lòng ta liền nghĩ, nếu như một ngày nào đó ta chết đi, nàng cũng sẽ khóc đến thương tâm như vậy chứ, lại có thể vì ta mà nổi giận...Liền hận kẻ chết không phải là ta.”

Thì ra hắn lại có suy nghĩ ấu trĩ như thế, ta chưa từng nhận ra, chỉ là cảm giác được trái tim hai chúng ta vào thời khắc này bất giác gần kề hơn rất nhiều. Thì ra ta và hắn cả hai đều cẩn thận phỏng đoán, ta phỏng đoán hắn hắn phỏng đoán ta, ngược lại khiến trái tim xa rời nhau. Mặc dù có tình, nhưng chung quy vẫn chưa từng tâm liền tâm như hiện tại.

Hắn lại thấp giọng cười, có chút cảm khái: “Tiểu ngốc điểu, hôm nay có thể thấy nàng khóc lóc đau lòng như vậy, cũng không uổng công ta đưa ra quyết định này.”

Trong lòng ta chua xót, nghĩ thấy trước đây cả hai chưa từng gần kề như hôm nay, hiện giờ không dễ dàng gì mới tâm liền tâm, nhưng hắn lại hạ quyết tâm rời đi, gắng sức đẩy hắn ra, hai mắt như thể bốc hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Nhưng thấy trên mặt hắn hoàn toàn khô ráo, nửa giọt nước mắt cũng không có, mắt phượng sáng rực, ngọc dung trắng trẻo, nào có nửa điểm tiêu tụy vì biệt ly? Ngược lại bản thân mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay lại bất chấp dung mạo mà khóc lóc dữ dội, nên càng xấu hổ tức giận, hai mắt mặc dù ra sức trừng hắn, nhưng trong phút chốc nước mắt lại tràn mi, khiến người tức giận mà, một mực nâng tay áo lau sạch.

–Ta khi nào lại có thể thay đổi quyết định của hắn chứ?

Trong lòng vừa nghĩ, miệng đã nước nở nghẹn ngào: “Chàng đã quyết định muốn về Thiên giới làm Thái tử gì đó, vậy sao không đi nhanh đi, còn ở đây quần lấp bốn taraf làm gì chứ?”

Ý cười trên mặt hắn càng nồng đậm, trêu chọc nói: “Chính là Tiểu ngốc điếu khóc thương tâm như vậy, khiến bốn điện hạ khó xử nha...”

Ta nâng tay áo lau nước mắt, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Ta khóc là chuyện của ta, can hệ gì đến chàng?”

Hắn bước lên lại vòng tay ôm ta vào trong ngực, thấp giọng ôn nhu nói: “Nương tử đau lòng rơi lệ, đương nhiên có liên quan đến vi phu rồi! Ta sao có thể bỏ mặc tiểu nương tử, khiến nàng đau lòng thống khổ chứ?”

Hắn... hắn...lúc này lại còn nói đùa như thật?

Ta giận đến run rẩy, hung hăng đưa tay nhéo hông hắn một cái, chỉ nghe thấy một tiếng rên rỉ mới thả lỏng tay, oán giận nói: “Cho chàng nói bậy! Cho chàng nói bậy! Chàng là...Chàng là chồng ai chứ?”

Hắn hạ thấp người, nhanh chóng trộm hôn một cái trên mặt ta, sau đó đắc ý cúi đầu nói: “Người nào tức giận đương nhiên là chồng của người đó rồi!” Thấy ta vừa giận vừa oán, vùng vẫy không thôi, làm bộ làm tịch thở dài: “Nương tử không nghe lời, đừng trách vi phu nha!” Trước mắt lóe lên một luồng bạch quang, bỗn tiên lại cử động nhưng bất luận thế nào cũng không nhúc nhích được.

Đôi mắt xoay tròn tức giận, trừnghắn đến độ hắn nhìn thấy cũng có vài phần chột dạ, ngón nghển cười nói: “Thanh nhi đừng nhúc nhích, vi phu cũng không có ác ý. Chỉ là muốn trách cũng chỉ có thể trách Tu La phụ thân của nàng. Nhân duyên tốt đẹp của ta, ông ấy một mực muốn ngăn cản, còn muốn đính ước gì đó cho nàng. Tên Ma Lạc gì đấy, ta thấy hắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì, lưu luyến bụi hoa, hiện giờ ra vẻ thâm tình chân thành với nàng, Tiểu ngốc điếu tuyệt đối không thể tin hắn!”

Trong lòng bốn tiên căm giận vô cùng, nếu không phải miệng không thể nói, sớm đã chửi đóa lên rồi: Ma Lạc không thể tin, chàng thì có thể sao? Ma Lạc chí ít cũng không dám biến bốn tiên thành dạng này, nhưng chàng lại dám dùng định thân chú với bốn tiên, thế nhưng khi dễ ta như vậy! Càng nghĩ, hai mắt liền chua xót, lại muối rơi lệ.

Hắn thấy ta như vậy liền vội vàng nâng tay áo lau: “Thanh nhi đừng khóc đừng khóc! Ta chỉ là nghĩ.. Chỉ là nghĩ không thể vừa rời đi mà chắp tay tặng nương tử cho kẻ khác!”

Ta nỗi giận phùng phùng, bốn tiên cũng không phải là lẽ vật, cái gì mà “chắp tay tặng người”?

Hắn lại bứt một nhúm tóc trên đầu ta, thổi một hơi, trước mắt lập tức xuất hiện một thiếu nữ giống bốn tiên như đúc. Hắn xoa xoa đầu nàng ta: “Ngoan ngoan, ngươi ở đây với Tu La Vương đi, Thanh nhi ta phải dẫn đi rồi!”

Ta khẩn trương, với tu vi của phụ thân, chút tiểu xảo nhỏ này lẽ nào người nhìn không ra? Lại nói ta nếu như bị hắn dẫn đi, để phụ thân nghĩ rằng ta bỏ trốn cùng hắn, có lẽ người...sẽ đau lòng?

Nào biết Nhạc Kha lại vung tay, bỗn tiên liền hóa thành một viên tròn tròn be bé, ước chừng là kích cỡ một viên đan dược, bị hắn nấm trong tay, trầm thấp nói: “Thanh nhi cố chịu ủy khuất hai ngày, đợi ta đến Thiên giới an bày xong sẽ thả nàng ra! Ai cũng đừng mong sau khi ta rời đi liền đem nàng gả cho kẻ khác, Thanh nhi muốn gả cũng chỉ có thể gả làm vợ của ta!” Nói rồi liền thấy hắn lấy ra một cái túi, bỏ bỗn tiên vào bên trong, trước mắt lập tức một mảng tối mờ, lục giác đều rõ ràng, cảm giác giống như bị hắn nhét vào trong ngực, hơi thở ấm áp đến, trái tim càng đập rộn ràng, ở bên tai ta thình thịch không ngừng.

.... Đây là phát sinh tình huống thế nào vậy?

Bên tai nghe thấy tiếng nói bình tĩnh không chút dao động của bản thân: “Thái tử điện hạ đi thong thả, bỗn điện không tiễn!” Rõ ràng trước đó trong lòng ta còn nghĩ, tốt nhất là vui vui vẻ vể tống hắn đi, tránh khỏi thương tâm lần nữa. Hiện giờ mặc dù biết giọng nói đó chính là thiếu nữ do một dum tóc của ta hóa thành, vẫn khiến người khác kinh ngạc.

Cửa điện lại lần nữa kêu lên, ngẫm thấy hắn đã ra khỏi điện, bỗn tiên ở trong ngực hắn nấm vũng vàng, nghe thấy Phương Trọng nghênh tiếp nói: “Nhạc...” Thanh âm vô cùng chua xót của hắn truyền tới, như thể vụn vỡ: “Phương nữ quan... Sau này vẫn xin làm phiền cô thường xuyên chiếu cố Thanh nhi rồi... Nhất định trong lòng nàng căm hận ta lắm, nhưng ta cũng là thân bất do kỷ...” (Huynh đây là tính đi tranh giải Oscar a...)

Phương Trọng cất giọng mềm mại, chứa đựng vẻ đồng tình: “Ngươi cứ yên tâm mà đi, công chúa ta sẽ trông nom, chung quy phải khóc một vài trận thì trong lòng mới thanh thản được. Đứa trẻ này ngoài mặt nhìn không thấy có vẻ gì, kỳ thực trong lòng đau khổ vô cùng. Bị kẹt giữa ngươi và Vương thượng... cũng khó!”

Làm phiền Phương Trọng lo lắng cho bỗn tiên như vậy, ta suýt nữa lại rơi nước mắt. Nhưng lạ là, không nhúc nhích được cũng được đi, thế nhưng ngay cả nước mắt cũng như thể ngừng đọng lại trong hốc mắt, không chảy ra được.

Tiếng bước chân Phương Trọng dần xa, trong lòng ta vạn liệu không ngờ con rồng ngốc này diễn xuất quá tốt, thế nhưng dẫn ta từ trong Vương cung Tu La rời đi mà hoàn toàn không bị ngăn cản. Dọc đường đụng phải thủ vệ, hắn từ biệt cùng mọi người, không nhanh không chậm, đích thực cũng không sợ phụ thân hồi cung trông thấy ta giả mạo, đuổi theo chất vấn.

Đi rồi lại đi, bất quá được một canh giờ, chỉ nghe thấy Ma Lạc đang tuần tra cười nói: “Thái tử điện hạ vậy là sắp rời đi rồi?”

Cách lồng ngực pháp phồng của hắn, nghe tiếng hắn cười đáp: “Bỗn điện đi rồi, Thanh nhi vẫn nên làm phiền ngươi chiếu cố nhiều nhiều!”

Ma Lạc đáp hết sức nhiệt tình: “Thái tử điện hạ thương lộ bình an.” Cảm giác thấy Nhạc Kha bước

được hai bước, hắn lại khó xử bồi thêm một câu: “Chỉ tiếc Thiên giới và tộc Tu La thủy hỏa bất dung, rượu mừng của ta và công chúa điện hạ e là điện hạ không uống được rồi!”

Nhạc Kha dừng lại một chút, bỗn tiên nghe thấy tiếng tim hắn đập nhanh dần, cũng không biết hắn vui vẻ hay tức giận, giờ phút này ngữ điệu mà tai ta nghe thấy mang theo bi thương, như thể muốn gây sự: “Hời cho tiểu tử nhà ngươi rồi! Nếu ngày nào đó bốn điện hạ nghe thấy ngươi đối xử không tốt với Thanh nhi, cẩn thận bốn điện hạ tìm ngươi tính sổ!”

Ma Lạc đương nhiên rạng người đặc ý đồng ý.

Ta vốn tức giận vô cùng, lúc này cũng nhịn không được âm thầm bật cười, nhớ tới mấy ngày nay Ma Lạc ngày ngày sau khi xong phiên trực đều đến Tư Hoàng Điện cùng ta dùng bữa tối, từ nay về sau ở cùng hắn đương nhiên là thiếu nữ do nhúm tóc đó hóa thành, nếu để hắn ngày nào đó biết được chân tướng, biểu cảm trên mặt nghĩ thấy nhất định là vô cùng đặc sắc.

Lại nghĩ đến Nhạc Kha làm như vậy, đích thị là trắng trợn không kiêng nể gì, sợ là khó tránh khỏi khiến phụ thân đau lòng, sau này cũng không biết giải quyết thế nào, nhưng có thể khiến hắn hạ quyết tâm gây chuyện động trời như vậy, trong lòng bốn tiên mơ hồ lại nảy sinh niềm vui vô hạn, nhưng lại hận không thể ở trong cái túi đen mò mò này mà nhảy lên. Lúc trước đau lòng là thế, ở trong Tư Hoàng Điện khóc đến lấm lem, nào ngờ tình thế xoay chuyển bất ngờ, đích thực khiến người ta không khỏi vừa ngượng vừa giận, lại vừa vui mừng.

Nhạc Kha con rồng ngốc này, nghĩ thấy sớm đã định ra chủ ý nhưng lại để ta dằn vặt không ít ngày, đợi đến khi bốn tiên an ổn, nhất định ở bên hông hắn cho thêm mấy vết bầm tím nữa mới được!

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Trở Lại Thiên Giới....

Đợi đến khi ta nhìn thấy ánh sáng lần nữa thì đã là đêm tối, trong Tước La Điện một mảnh nhu hòa, Nhạc Kha từ trong túi lấy bốn tiên ra, đặt ở trên bàn khẽ cười đắc ý.

Ngày hôm đó tựa vào ngực hắn, chỉ nghe được đủ loại âm thanh, lúc là tiếng nghênh đón của mấy ván quan già nua trên Thiên đình, tiếng binh khí leng keng của võ tướng, lại có tiếng nhắc nhở của Thiên Đế. Sau đó, ồn ào nhộn nhạo, với bốn tiên chẳng qua là người qua đường xa lạ, ta phong bế ngũ quan, ở trong túi ngủ một giấc ngon lành, bây giờ tinh thần sảng khoái, cũng không biết đã ngủ mấy ngày mấy đêm.

Lúc này bị hắn đặt trên thư án trong Tước La điện mà Lăng Xương vẫn thường dùng thì cũng không kinh ngạc cho lắm, hắn thổi một luồng tiên khí biến ta về nguyên thân, bốn tiên nhanh nhẹn nhảy xuống bàn, vặn người hai cái liền đi về hướng phía hậu điện.

Hắn vốn dĩ đắc ý tươi cười, đại thể là nhớ tới tuyệt tác của bản thân, cư nhiên lừa gạt Tu La phụ thân, há có thể không đắc ý chứ?

Hậu điện Tước La Điện này chính là tấm cung của thái tử Thiên tộc, ta vốn đã rành đường thuộc lối, không bao lâu liền lần đường đi vào, nghiêm người nằm trên chiếc giường lớn, chỉ cảm thấy từ chi mệt mỏi đau nhức đều vô cùng thư thái, nâng mắt nhìn, không biết từ khi nào Nhạc Kha đã theo vào, đang ngoan ngắt nhìn ta.

Ta vẫy vẫy tay, đợi đến lúc hắn tiến lại gần một chút, thổi một luồng khí, trông thấy hắn vì kinh ngạc mà lui về sau một bước dài, đại thể khiến hắn nhớ tới hành vi của bản thân, sợ bị bốn tiên cũng giống như vậy thi chúa trên người, nhịn không được vui vẻ: “Chàng chuẩn bị thu dọn chiến trường thế nào?”

Hắn ngờ nghênh nhìn ta một hồi, trên mặt lại hiện lên ý cười thông suốt, vừa vặn xông lên giường, bị bốn tiên lách người né tránh. Hắn đã cười bảo: “Thu dọn chiến trường gì?” Thấy ánh mắt ta bất hảo, mới xấu xa cười nói: “Chính là đem nàng giấu kỹ trong Tước La Điện, đợi đến khi bốn điện làm Thiên Đế, cùng nàng thành thân cũng không muộn.”

Ta bay lên đá hắn một bước: “Chàng nhìn thử xem thân thể hiện tại của Thiên Đế, đáng vẻ có giống như muốn thoái vị nhường ngôi không? Đem ta giấu kỹ trong Tước La Điện này, giấu đến khi nào? Cần thận phụ thân ta đánh qua Thiên Hà, chiếm bảo tọa Thiên đình này!”

Tay chân hắn trước giờ nhanh nhẹn, lại hiểu rõ tính cách vô lại của bốn tiên, lách người tránh né, uất ức liếc nhìn ta, thở dài: “Tiểu ngốc điếu, vi phu hai ngày nay mặc dù ôm nàng trong ngực, nhưng cảm thấy

nàng hô hấp đều đặn, như thể ngủ rất say, không tiện đánh thức nên mới chưa từng thả nàng ra. Nhưng hàng ngày sáng nghị sự hay là yến ẩm, lúc nào cũng hết sức nhớ nàng. Hiện giờ chẳng phải dễ dàng gì mới đuổi được đám người không liên quan đi hết, còn không nhanh để ta nhìn kỹ?”

Lời này hắn nói rất trôi chảy, bỗn tiên ngược lại không tin, đảo mắt nói: “Thiên đình trước giờ không thiếu tiên tử mỹ mạo. Hai ngày nay nhất định chàng đã được không ít tiên tử gửi tặng khăn tay chứ nhỉ? Chi bằng cũng lấy ra để ta nhìn thử xem?”

Hắn lại hi ha lao tới, ôm bốn tiên trong ngực mới ngừng nói: “Mấy tiên tử này có mỹ mạo, chẳng qua cũng chỉ là danh phẩm trong Ngự hoa viên, không người thường thức liền héo tàn. Tiểu ngốc điều của bốn điện chính là hoa trong hoa, gấp gió càng đẹp, gấp nước càng tươi!”

Ta ở trong ngực hắn nhện không được run lên một hồi, vốn dĩ là một đứa trẻ rất tốt, ở Thiên đình chẳng qua làm Thái tử mới có hai ngày, lời nói ra đã hết sức trôi chảy. Bên ngoài đều nói Thiên đế Tiễn Nghiêu phong lưu, chẳng lẽ hắn bị phụ để lây nhiễm rồi?

Đây cũng chẳng phải điểm tốt lành gì!

Lại nhớ tới nếu như ta đã ngủ mê mệt hai ngày, cũng không biết chuyện mình rời khỏi Tu La thành có người nào biết không. Né người tránh khỏi nụ hôn mê đắm của hắn, ở trong ngực hắn vất vả giãy giụa, nói: “Chàng có biết hai ngày nay trong thành Tu La có động tĩnh gì không?”

Hắn sung sướng cười: “Thanh nhi chẳng phải là muôn hỏi sau khi ta rời đi trong thành Tu La có phát hiện công chúa điện hạ đã bị đánh tráo không à?” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, lại khẩn cầu nói: “Nhanh dừng tay đi, vì phu cũng sẽ không ba hoa nữa, sẽ nói ngọn ngành cho nàng.” Bốn tiên thật sự không nhìn thấy dáng vẻ giảo hoạt của hắn, duỗi tay bấm hông hắn một cái, mới bắt hắn bắt đầu thành thật.

“Từ sau khi ta quay về mới biết, phụ để ta vì để ta quay về Thiên giới, liền thông báo với các tộc, tộc Tu La bắt giữ Thiên giới Thái tử, hiện giờ muốn tộc Tu La thả Thái tử, đây cũng coi như là việc chính đáng, lôi kéo được sự ủng hộ của các tộc Thiên giới. Hai ngày này sau khi ta quay về, vẫn luôn sai người sát sao theo dõi thành Tu La, có động tĩnh gì liền báo về. Hai ngày nay trong thành Tu La hoàn toàn yên tĩnh, không hề nghe thấy việc công chúa mất tích, nghĩ thấy vẫn chưa có người phát hiện công chúa bị người đánh tráo rồi!”

Ta thuận thế ở trên ngực hắn nhéo một cái: “To gan làm càn!”

Hắn nhện đau, thái độ cực kỳ khiêm nhu nói: “Phải phải phải, Thanh nhi dạy rất phải, vì phu chỉ đúng lần này, sau này không dám nữa!”

Ta tức giận nhéo hắn, chỉ nghe tiếng kêu thảm liên hồi, tức giận nói: “Một lần đã không biết giải quyết thế nào rồi, lẽ nào còn dám lần nữa? Chàng đợi mà xem, sau này hãy còn náo loạn đây!”

Hắn đáng thương hôn trán ta một cái, vừa hôn vừa mập mờ nói: “Thanh nhi tốt, Thanh nhi ngoan, nghỉ ngơi đi ha, hai ngày nay bận đến tối tăm mặt mày rồi.”

Ta bay lên muôn đá hắn xuống giường, nhưng bị hắn đưa chân ép chặt xuống, như con khỉ sống chết ôm chặt lấy, không lâu sau liền nghe thấy tiếng thở khe khẽ, hắn thế nhưng thật sự ngủ rồi.

Trải qua một thời gian, quay trở lại Thiên giới, thật sự là thế sự khó lường.

Bài trí bên trong Tước La Điện này mặc dù cũng không mấy khác biệt gì, nhưng chủ nhân Hoa Thanh Cung đã đổi, ngay cả cung tỳ thị tùng hầu hạ trong điện cũng không ai quen thuộc. Nghĩ thấy Thiên Đế cũng hao tổn không ít tâm tư. Nghe thị nữ hầu hạ trong cung nói, từ khi Thiên hậu bị giáng xuống A Tỳ đại thành, Côn Lôn Trắc phi rời cung, sức khỏe Thiên Đế ngày càng tệ, không những giải tán cơ thiếp trong cung, mà cả ngày đều rúc ở trong cung uống rượu. Sau này bố cáo khắp tứ hải, để Nhạc Kha làm Thiên tộc thái tử, nghĩ thấy cũng có liên quan đến việc ông ấy thấy áy náy muốn bù đắp.

Mặc dù Nhạc Kha trên danh nghĩa là Thiên giới Thái tử, nhưng thật sự được mấy ngày, Thiên đế liền giao hết mọi việc cho hắn, bản thân thì an nhàn tránh đi. Hắn thay mặt Thiên Đế, Thiên giới thái tử cả ngày bận rộn đến độ chân không chạm đất. Ta rất muốn đi dạo trong ngoài cung vài vòng, nhưng ngại thân phận Tu La công chúa, cho dù lúc này biến ra một dáng vẻ khác cũng không tiện xuất hiện, đành phải nghe theo ý Nhạc Kha, chân trần ở trong tẩm điện đi tới đi lui.

Tính tình hắn trước giờ có chút cổ quái, hiện giờ không chịu để thị nữ tới tẩm điện, mấy cung tỳ thị nữ này đương nhiên cũng không dám tới gần, cả ngày toàn bộ tẩm cung Tước La Điện chỉ có mỗi mình bốn tên.

Ngồi buồn chán đã lâu, ngay cả khi nhìn thấy một cây chổi đều cảm thấy thân thiết vô cùng. Ngày hôm đó đợi hắn trở về, khi ở trong điện nghênh đón, dâng tách trà thơm cho hắn, nói: “Tam lang, chàng giữ ta ở nơi này, chính là muốn Thanh nhi nỗi mốc?”

Đôi mà dài chau lại, rõ ràng không tin lời này của ta: “Như vậy nàng nghĩ thế nào mới không cho là nỗi mốc?”

Ta len lén nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hiện giờ màn đêm đã buông, trăng giăng sao mắng, đã là lúc đêm tối mịt mù, nhưng ban ngày nếu có thể ở hậu viện Hoa Thanh Cung nơi hoa cỏ tươi đẹp đánh một giấc, so với ở trong chính điện khiến người bức bối này còn thoải mái hơn nhiều. Ta tựa vào bên người hắn, cảm giác nửa người hắn đều dùng lực, thầm cười nói: “Trước đây ta chính là cung tỳ quét dọn trong cung này, chỉ bằng từ ngày mai trở đi ta vẫn quét dọn Hoa Thanh Cung?”

Sắc mặt hắn đột ngột xanh mét: “Năm đó nàng ở trong tay Lăng Xương phải chịu uất ức, ta đã đau lòng không thôi! Hiện giờ có ta ở đây, sao lại có thể để nàng đi chăm sóc mấy thứ hoa cỏ đó? Nàng tạm thời an tâm ở đây đợi gả đi!”

Ta cảm nhận được tâm ý che chở của hắn, nhưng hai ngày này thật sự là cô đơn bực bội, lại bị giữ kín trong nội điện, sợ là một ngày nào đó sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đấy, nhưng hai ngày này nghĩ thấy hắn cũng bận rộn, có thời gian quan tâm ta đã không dễ gì, vì vậy mềm giọng khẩn khoản: “Ta chỉ là biến thành dáng vẻ của một cung tỳ quét dọn, ở hậu hoa viên Hoa Thanh Cung đi tới đi lui, cũng chẳng phải thật sự làm cung tỳ quét dọn gì, chỉ là che giấu tai mắt mà thôi.”

Thấy sắc mặt hắn có chút giận, không khỏi thêm vào: “Ta biết chàng dạo gần đây bận rộn rồi răm, vừa mới làm Thái tử, chung quy có rất nhiều chính vụ cần phải giải quyết, trộm nghe cung tỳ nói, Thiên Đế đã không bận tâm đến, chỉ tùy chàng tự ý quyết định. Có thời gian đến cùng ta đã là giới hạn rồi. Chàng nhớ ta, ta sao có thể không thương chàng.” Thấy nét mặt hắn thấp thoáng ý cười, sau đó hai cánh tay vươn đến vòng lấp, kéo ta ngồi vào ngực, liên tục hôn lên mặt ta mấy cái: “Vẫn là Thanh nhi thương vi phu!”

Giờ phút này bỗn tiên có chuyện cầu xin hắn, đã không thể trái ý, không thể không tiếp nhận. Nhưng lỗ tai nóng bừng dữ dội, liền nghiêng đầu không nhìn hắn, chỉ nói: “Ta cả ngày ở trong điện buồn chán, chàng cũng không an tâm, chi bằng để ta biến thành cung tỳ quét dọn, không khiến người chú ý, âm thầm ở trong hậu hoa viên đi dạo, chàng chỉ cần nói với mọi người trong cung, ta chính là cung tỳ mới tuyển đến chàng phải xong rồi sao? Cửu Trùng Thiên rộng lớn như vậy, cung tỳ quét dọn cũng chẳng phải ai ai cũng biết, đục nước béo cò nghĩ thấy cũng không khó!”

Hắn quả thực đổi ý, ngày thứ hai liền y thế mà làm, cuối cùng cho ta một thân phận có thể tùy ý đi dạo trong hậu hoa viên.

Quét dọn từ này ta vốn dĩ đã quen thuộc.

Thái tử điện hạ tân nhiệm, tôi tớ hãy còn chưa an bày ổn thỏa, hậu viện này càng thiếu người, hắn lại cả ngày bận bịu, không có thời gian đến hậu hoa viên thường ngoạn, sau khi ta lần đầu đến hậu viện, nhìn thấy trong viện lá rụng chất đống, khung cảnh ảm đạm, không còn vẻ đẹp của ngày xưa, không khỏi muốn khởi động xương cốt, đem hậu hoa viên quét dọn sạch sẽ.

Đêm đó khi Nhạc Kha vội vàng xong việc quay trở lại điện, ta đã ngủ mê mệt. Trong lúc mơ hồ cảm thấy trên mặt như có côn trùng bò qua, nặng nề đánh một cái, trên mặt đau nhói, đột ngột thanh tỉnh, trước mắt là một gương mặt tươi cười, mắt phượng lấp lánh vô tội nhìn ta, biện bạch nói: “Thanh nhi đừng giận! Đây là nàng tự đánh mình!”

Bỗn tiên mệt nhọc cả ngày, eo đau lưng mỏi, buồn bực gia tăng, như hổ đói vồ mồi liền đè Thái tử điện hạ tôn quý của Thiên giới xuống, hung hăn cắn một cái lên lỗ tai trắng như ngọc của hắn: “Trong mơ cũng muốn khi dễ người khác, đạo gần đây nàng bị cung nga Tiên giới tạo thành tật xấu này sao?”

Nói đến chuyện này, bỗn tiên có chút tức giận

Chúng tiên tử của Thiên giới, ai nấy đều rảnh rỗi phát sợ, đại khái là không có chuyện để làm, đến cùng

vẫn làm ba cái chuyện thương xuân bi thu. Trước đây lúc Lăng Xương còn là Thái tử, chung quy có thể thu về rất nhiều khăn đẹp. Mặc dù hắn không dùng, nhưng tiên tử cung tỳ các tộc cũng dõi mắt trông theo. Người này nhậm chức bất quá mới hơn nửa tháng, tiên đồng thị hầu của hắn đã không biết từ đâu ôm về một đống khăn lụa dây đai linh tinh, tất cả đều tinh xảo đẹp đẽ, nghĩ thấy đã tốn không ít tâm tư, cũng làm khó mấy vị tiên tử xinh đẹp này ngày đêm gấp rút, đích thực là một tấm tình si.

Mấy hôm trước bỗn tiên một mình ở trong điện buồn chán, liền đem mấy chiếc khăn này ra ngắm nghía, nhìn thấy mấy chiếc khăn này tinh xảo đẹp đẽ, xứng danh tuyệt phẩm, chỉ có kỹ năng ấy là bỗn tiên không những không thể, mà ngay cả lỗ kim cũng không xuyên qua được. Trong lòng thật sự buồn bã vô cùng, đợi khi thăng nhãi Nhạc Kha này quay về trong điện, lại bị hắn khi dễ một phen.

Tình hình mấy chiếc khăn này càng ngày càng tăng lên không ít, cũng không biết hắn cả ngày làm cái gì, thật sự khiến người ta nghi ngờ mà.

Ta dùng ánh mắt không tốt quan sát gương mặt hắn, nơi ánh mắt lướt qua hắn liền đưa tay che lấp, chỉ lộ ra đôi mắt, thấp giọng xin khoan dung: “Thanh nhi, chỗ này không cẩn được, thật sự không cẩn được, ngày mai nếu như nghị triều sáng, để chúng thần trông thấy thì sao được?”

Bỗn tiên tà tà mỉm cười: “Chỉ có ở trên gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt của chàng cẩn để lại vài dấu răng, nghĩ thấy chàng mới quy củ hơn nhiều nhỉ?” Tiện tay đánh hạ một tiên chưởng, đem tấm điện bao phủ bên trong. Hắn thấy như vậy, tiếng kêu càng thêm thảm.

Bên trong Tước La Điện cảnh tượng gió khóc mưa gào.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Nghi Ngờ...

còn nhắc tới chuyện này thật sự không phải là lúc, vì vậy cũng cười hùa theo: “Thái tử điện hạ mời!” Lúc này đang ở ngoài điện, mặc dù hiện tại không có nửa bóng người, công chúa Tu La ta đây vẫn không thể không cẩn thận.

Ngày thứ hai, bốn tiên đang ở giữa hoa cỏ ngon giắc, nghe thấy trên đỉnh đầu có người ngạc nhiên nói: “Nàng ấy cũng thích ngủ trên cây.”

Nàng ấy là ai? Can hệ gì tới ta!

Mơ mơ hồ hờ trở mình, trong đầu mẩy ngày nay ước chừng suy nghĩ khá nhiều, rảnh rỗi sinh ra ảo giác, trong mơ thế nhưng cũng giống thật như vậy, giọng nói này nghe thấy có chút giống Đồng Sa.

Nhớ tới Đồng Sa không khỏi khiến trong lòng bốn tiên cả kinh, vội vàng ngồi bật dậy, chỉ vì có chút đột ngộ, đầu bất chợt đau điếng, bên tai nghe một tiếng “ai ôi”, nhưng đã nặng nề đụng trúng một người, người đó bay lên một chân bày ra tư thế muốn đá tới, nếu không phải bốn tiên phản ứng nhanh lẹ, sợ là thực sự sẽ nhận một cước này rồi.

Kẻ dám ở trong Hoa Thanh Cung phun nước miếng làm càn như vậy, ngoại trừ Đồng Sa thì còn ai chứ?

Ta thăm kinh ngạc, nhẹ nhàng sờ da mặt, chậm chạp nhớ ra, từ lúc lên Thiên đình ra khỏi Tước La Điện, vì đảm bảo an toàn, bốn tiên từ trước đã thực hiện một ảo thuật, Đồng Sa muốn nhìn ra dáng vẻ trước đây của ta, e là hắn ít ra còn phải tu luyện thêm mươi vạn năm nữa ấy chứ?

Nghĩ thế, trong lòng không khỏi đắc ý, ở lưng chừng không hướng phía Đồng Sa hành lễ: “Điện hạ đến đây có việc? Nô tỳ thắt lẽ rồi!” Nếu không phải vì không muốn liên lụy Nhạc Kha, bốn tiên sao có thể hành lễ với tên tiểu tử thối này? Cũng không phải như trước đây bởi bị Lăng Xương bắt nạt.

Đồng Sa nghi hoặc hết nhìn lại nhìn bốn tiên, lâm bẩm: “Không phải một người, sao hành động lại giống như thế?”

Bốn tiên ra vẻ ngốc nghếch, hiếu kỳ truy hỏi: “Điện hạ nói...”

Hắn lại chăm chú nhìn lần nữa, có lẽ gương mặt đó thật sự khác biệt quá lớn so với gương mặt của bốn tiên trong ký ức, đành phải hậm hực buông tha, bức mình phất phất tay: “Lần này xem như tha cho nô tỳ vô lễ nhà ngươi một lần, lần sau còn để bốn điện hạ bắt gặp, nhất định không tha!”

...Ta oan ức bản thân hành lẽ, vậy mà còn mắng bốn tiên vô lẽ, tên tiểu tử này thật sự không hiểu chuyện quá rồi!

Ngày hôm sau bốn tiên thấy Nhạc Kha đi nghị sự liền xách chổi hướng con đường nhỏ giữa nơi hoa cỏ đua chen nhau mà đi, nhất thời trông thấy nơi góc vườn có hai đóa hoa hé nở, cũng có thể theo đó mà vui vẻ.

Từ khi bị Nhạc Kha ép đến Hoa Thanh Cung, mặc dù không được tự do như ở thành Tu La, nhưng mỗi ngày lặng lẽ đợi Nhạc Kha về điện, cùng hàn lặng lẽ ngồi cạnh nhau, đây chính là khoảng thời gian hài hòa mà cả vạn năm nay hai người chúng ta khó mà có được. Ta vừa dự tính đêm nay Nhạc Kha về điện, nhất định phải thử hỏi về chuyện mấy lá thư tình và khăn gấm mất dạng, vừa dọc theo bức tường hoa trong hậu viện yên lặng mà đi. Bức tường hoa này cao ước chừng nửa người, mấy ngày gần đây không khí ẩm áp, nụ hoa trên đó lần lượt khoe nở, tím hồng vàng đủ cả, đích thực rất đẹp.

Bốn tiên đang nhìn đến chăm chú, chỉ nghe sau lưng có người gọi: "Thanh Loan." Ta theo quán tính quay đầu nhìn, tức thì như bị sét đánh... Ngay trước mặt, cách khoảng năm bước, Đồng Sa đang đứng cười hết sức xấu xa.

Ta lập tức cảm thấy không ổn, trong lòng lạnh toát.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nhật Nguyệt Cùng Soi...

Ngày Nhạc Kha kế vị, các tộc triều kiến vạn phuong chúc mừng, bốn tiên vì ngại thân phận nên đương nhiên không thể tham dự, nhưng nghe đám cung nga sau lưng bàn tán rằng nghi thức kế vị long trọng vô cùng, trong lòng không khỏi có chút vinh hạnh.

Thiên Đế từ lâu vốn đã mệt mỏi chuyện chính sự, cũng sớm giải tán cơ thiếp hậu cung, cả ngày mê mẩn tỉnh tinh như người say, cũng không biết thông suốt kiến nghị của quan viên hạ thần nào, buông bỏ sợi tờ ràng buộc cuối cùng, đem chức vị Thiên Đế chí tôn truyền cho Nhạc Kha, lại còn căn dặn hắn rất nhiều rồi một mình đi đến Côn Lôn Thần giới.

Nhạc Kha không khỏi thầm chán ngán, giữ vững tinh thần xử lý chính vụ. Đế tôn trẻ tuổi độc thân, lại thêm dung mạo bất phàm, ngoài ra còn giữ mình trong sạch, không quần quít si mê nữ tử, chưa đến mùa xuân tháng ba nhưng cả Thiên giới nơi nơi đều xuân tâm nhộn nhạo, tiên tử cung nga khắp chốn đều viện cớ đến cầu kiến đế tôn, chẳng qua là ba chuyện vụn vặt nhưng đều thể hiện tâm ý lo lắng cho đế tôn phải lao tâm khổ tứ. Mấy thứ mật lộ mà đám tiên tử gửi tặng, các loại đều hương thơm sực nức, bốn tiên ngồi trong thâm cung Tước La Điện, lắng lặng đem mật lộ uống sạch vào bụng, lại hung hăng nuốt hết mớ điểm tâm đủ màu đủ sắc mà đám tiểu cung nga dâng lên, kể đó lại tùy ý đem xấp thư tình hương thơm phảng phất mở ra đọc. Gặp chỗ không vừa mắt, hai ba cái liền xé nát.

Vì vậy bên trong Tước La Điện đâu đâu cũng vương vãi những mảnh thư hồng đỏ xanh lục thoang thoảng hương thơm, bốn tiên uống hết từng bình từng bình mật lộ đủ loại mùi vị, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng.

Sau ngày hôm ấy ở hoa viên Thái tử bị Đồng Sa vạch ra chân tướng của bốn tiên, hắn luôn luôn đến quấy rối một lúc. Kỳ thực so với trước đây, hắn thật sự thay đổi không ít, chí ít cũng chưa từng lại ác độc chọc phá bốn tiên.

Hôm đó thấy bốn tiên mặt mày trắng bệch đứng trước mặt hắn, tay chân luống cuống, hắn cũng chỉ cười nhẹ một tiếng: “Tiểu ngốc điểu từ khi nào lại nhát gan như vậy?”

Bốn tiên đương nhiên không phải lo sợ cho bản thân, chỉ là e ngại sẽ liên lụy Nhạc Kha.

Hắn dường như hiểu rõ suy nghĩ của bốn tiên, chỉ thản nhiên cười nói: “Tiểu ngốc điểu không cần hoảng hốt, nếu như ngươi không đem chuyện bị ta phát hiện nói cho Đại vương huynh nghe, Đồng Sa khẳng định cũng sẽ ở trên Thiên giới bảo vệ bí mật này cho ngươi, ít nhất cũng sẽ không để cho chúng chiến tướng của Thiên tộc có mối huyệt hải thù với Tu La Thiết Ky biết được.”

Sau đó ta tất nhiên không hề nói chuyện với Nhạc Kha. Hắn đã rỗi ren nhưng vẫn tính toán đem công vụ về Tước La điện giải quyết.

Từ sau khi hắn kế vị Thiên Đế, mấy tiên tử tiên nga trước đây gửi khăn gấm hay thư tình hàm chứa tâm ý đã không định giấu giếm nữa, cũng không còn nhờ thị tùng chuyển hộ, mà tự mình đến Hoa Thanh Cung, thoải mái dâng lên một mảnh tâm ý của bản thân.

Bốn tiên mới biết, chuyện mớ quà tặng thư tình mất tích lúc trước chính là vì Nhạc Kha ngầm ra lệnh, bị thị tùng lén lút xử lý hết.

Nhưng hiện giờ mỗi ngày số thư tình lẽ vật chất đồng trong Tước La Điện chỉ có tăng chứ không có giảm, hắn cũng chối từ không kịp, toàn bộ đều bị bốn tiên thu về, cẩn thận học hỏi.

Hôm nay hắn ở ngoài xử lý xong chính sự, lúc cả người mang theo mùi mực bước vào, bốn tiên đang ngồi tựa trên tháp, vô vị mở xem phong thư do một tiểu tiên đồng trong phủ Nguyệt Lão gửi, vừa cảm thán tiểu tiên đồng này vô cùng can đảm, ngay cả tay áo của Thiên Đế cũng dám cắt, vừa thầm dâng lên nỗi đau buồn lo lắng cất giấu tận đáy lòng.

Quả thực, Nhạc Kha con rồng ngốc này đích thật có chút tư sắc, từ khi trở thành Thiên đế lại lộ ra vẻ uy phong, ngược lại càng tăng thêm nét khí phách nam nhi. Nếu nói trên Cửu Trùng Thiên phàm là giống cái đều mê mệt hắn thì có chút khoa trương, bởi đám cá lội chim bay trong Ngự hoa viên Thiên đế cũng chưa từng bị hấp dẫn, nhưng tiên tử tiên nga trong cung mười người hết tám chín đối với hắn đều có lòng ngưỡng mộ yêu thích thì cũng không hề sai. Hiện giờ càng ngạc nhiên hơn là, ngay cả tiểu tiên đồng trong phủ Nguyệt Lão cũng đổi với hắn nảy sinh suy nghĩ đoạn tụ, trên bức thư hương thơm sực nức viết: “Nguyện cùng Thiên tôn rong ruổi...” vân vân, thật sự là khó coi mà.

Bốn tiên đang nghĩ đến nhập thần, bên tai đã có vật ấm nóng lướt qua, kế đó là cảm giác ướt át, khiến người ta tim đập loạn nhịp. Ta ngây ngốc ngược đầu nhìn, hắn ngọc diện hàm tú, nửa chiếc lưỡi màu phấn hồng còn chưa thu về.

Trong đầu ta ầm ầm rung động, mơ hồ trong nháy mắt nảy ra suy nghĩ, tên nhái này tú sắc khả xan¹ như vậy, so với việc bị đám tiên tử tiên nga khác ăn đến mảnh vụn xương cốt cũng không còn, chỉ bằng để bốn tiên lột da lóc xương, nuốt luôn vào bụng.

1 Tú sắc khả xan: Trong từ điển bốn chữ này giải thích như sau: có mỹ nữ làm bạn, có thể không cần nghĩ đến chuyện trà cơm. Hiện nay thì từ này được sử dụng với ý nghĩa dùng hình tượng để giải thích hàm ý: mỹ nữ như mỹ vị có thể khiến cho người ta chảy nước miếng, hận không thể ăn vào trong bụng.(nguồn: zhidao.baidu.com)

Nghĩ như vậy, quyết định thật nhanh, cúi người hôn xuống.

Tước La Điện đêm đó, minh châu đặc biệt sáng rõ đẹp đẽ.

Sớm ngày thứ hai thức dậy, bên cạnh đã không một bóng người.

Bỗn tiên yên lặng một lúc lâu mới nhớ ra, người ngủ cạnh ta đêm qua hiện giờ chính là Đế tôn của Tứ hải bát hoang. Chỉ là trong điện này, hắn thế nhưng chỉ có thể nghìn y trăm thuận, hết thảy nghe ta, khóc mồi không nhịn được chậm rãi nhếch lên, trong lòng ngọt ngào khó nói.

Lại nhận được bức thư thứ hai của tiểu tiên đồng đó cùng với xấp thư tình dày cộm của đám tiên tử, bỗn tiên đã hết sức bình tĩnh như thường mở xem, đọc đến chỗ buồn nôn không khỏi bác bỏ hai câu, tiếc là chủ nhân bức thư không ở trong điện, không khỏi hết sức vô vị.

Ngày tháng thanh nhàn như vậy trải qua được hơn mươi ngày, liền nghênh đón Đồng Sa tới cửa.

Lúc Đồng Sa đến, hiển nhiên đã nghe ngóng tin tức về Thiên Đế, biết Nhạc Kha nghị chính còn chưa về. Hắn hiên ngang tiến vào trong điện, thấy cảnh tượng cả điện lộn xộn bừa bãi, chật chật chắt lưỡi than thở: “Cũng may Thiên đế bên ngoài uy phong, nếu để người khác nhìn thấy nơi người ở bừa bãi như vậy, cũng không biết liệu còn có tiên tử nào dám nảy sinh ý định dựa dẫm?”

Bỗn tiên vừa luống cuống tay chân, thi pháp đem mớ vụn giấy trên đất thu gọn sạch sẽ, vừa phản bác hắn: “Thiên đế oai phong với việc bên trong cung lộn xộn có can hệ gì chứ?”

Hắn thông thả kiểm một chiếc ghế ngồi xuống, thở dài nói: “Nếu không phải đối với hắn ngươi có giá trị lợi dụng, ngươi thấy hắn liệu có dung túng ngươi như thế?”

Ta “phì” một tiếng bật cười: “Có lẽ Đồng Sa điện hạ nhàn rỗi quá mới chạy đến đây kích động ly gián? Nếu nói dùng ta làm quân cờ, đây chính là thủ đoạn lúc đầu của huynh đệ các ngươi, dính dáng gì tới Nhạc Kha?”

Khóe mồi hắn tràn đầy châm biếm: “Chỉ có đầu óc con chim ngốc nhà ngươi mới có suy nghĩ cỗ chấp như vậy, cho rằng ai cũng sẽ không thay đổi. Đại ca mặc dù là Thiên đế, nhưng huynh ấy căn cơ không vững, muốn ngồi安稳 trên bảo tọa này có hai con đường, một là liên hôn, hai là lập được chiến tích, để người khác không thể coi thường. Hai cách này, huynh ấy làm được cái nào?”

Quyền lực danh lợi, mặc dù bỗn tiên không hiểu, nhưng cũng có thể lĩnh hội, lời này của Đồng Sa cũng không hề sai.

Ta lắc lắc đầu.

Đồng Sa lại cười nói: “Đạo gần đây Tiên giới các tộc ai nấy đều cử sứ giả đến bàn chuyện mai mối với

Thiên đế, nhưng đều bị huynh ấy lẩn lượt từ chối. Tiểu ngốc điểu cả ngày nhốt mình trong Hoa Thanh Cung, liệu có biết việc này?”

Ta lại lắc lắc đầu, trong lòng vui mừng.

Mấy ngày gần đây mỗi đêm hắn đều cùng ta quấn quýt, từ chối hôn sự, khẳng định là vì ta rồi, ta sao có thể không vui?

Đồng Sa hôm nay rõ ràng là có mục đích phá bỏ nét rạng rỡ trên mặt bốn tiêm, lại nói: “Gần đây quấn thắn lại có người đề cập tới việc đại chiến với tộc Tu La, Thiên đế mặc dù chưa đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt, chỉ nói tạm hoãn.”

Tạm hoãn?

Hắn nhất định là vì trấn an đám chư thắn Thiên giới mà thôi. Tiên nhân Thiên giới đa phần đều không biết mối quan hệ giữa hắn và tộc Tu La, bốn tiêm đã biết năm đó hắn bị người Thiên Hậu phái đi truy sát, nếu không phải thành Tu La thu nhận, sợ rằng mạng nhỏ đã gặp nguy.

Đồng Sa không chút khách khí: “Thật quá mức ngu ngốc! Nếu không phải huynh ấy có kế dụng binh với tộc Tu La, sao có thể dung túng ngươi như thế? Nghe nói Chu Tước Thần Quân đã nhận lệnh đi huấn luyện thiên binh thiên tướng, duy chỉ có con chim ngốc nhà ngươi là còn ở đây mơ hồ ảo tưởng.”

Hắn nói xấu Nhạc Kha như vậy, chính là hi vọng Nhạc Kha tự mình mà loạn?

Trong lòng ta buồn bực, tức giận nói: “Cho dù Chu Tước Thần Quân ở sau lưng ngầm luyện binh thì đã sao? Thiên giới bí mật luyện binh cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì, ngươi sao có thể xác định đây là Thiên giới muốn khai chiến với tộc Tu La ta? Nếu Điện hạ đích thực rảnh rỗi vô sự, chi bằng ở bên ngoài chậm rãi tản bộ, đừng có ở đây bày chuyện khiêu khích! Nhạc Kha và Thanh Loan quen nhau đâu phải một ngày, làm bạn cũng chẳng phải một ngày, đôi bên thấu hiểu lẫn nhau, không phải mấy câu của điện hạ liền có thể lung lạc.”

Đồng Sa hầm hầm đứng dậy: “Chuyện này bốn điện nhắc nhở ngươi, cũng coi như đã tận nghĩa quen biết giữa hai người chúng ta, sau này có sóng gió, đừng có mà tính trên đầu bốn điện!”

Ta chán ghét quay đầu, tỏ ý hắn nhanh nhanh rời đi.

Đêm đó ta nằm trong ngực Nhạc Kha, trong lòng suy nghĩ mông lung, nếu chúng thần tử Thiên giới ra sức ép hắn quyết chiến với thành Tu La, hắn phải làm thế nào mới được đây?

Kết quả này ngay cả bản thân ta cũng không dám nghĩ, trăn trọc trăn trở, cuối cùng khiến hắn cũng không thể ngủ được, đầu chống trên gáy ta, dịu dàng nói: “Thanh nhi có chuyện khó xử?”

Ta muốn giấu, nhưng người đang ôm nơi thắt lưng ta đây đã cùng ta hòa chung nhịp thở, sợ rằng ta bất an cũng đã sớm khiến hắn có suy nghĩ không yên lòng, vì vậy thấp giọng hỏi: “Nếu có một ngày, Thiên giới và tộc Tu La lại khai chiến, chàng sẽ làm thế nào?”

Bốn tiên không thể nhìn thấy gương mặt hắn, cũng không trông thấy cảm xúc thay đổi của hắn, chỉ nghe được câu trả lời hàm chứa ý cười dịu dàng: “Lúc đó ta liền bỏ chức vị Thiên Đế này, dẫn theo Thanh nhi đến nương nhờ nhạc phụ đại nhân.” Ta bật cười khúc khích, lại nghe thấy lời nói có chút thở ơ của hắn: “Cũng không biết nhạc phụ đại nhân có chịu thu nhận ta?”

Ta trở tay ôm lấy hông hắn an ủi, da thịt nóng bỏng kề sát nhau, cảm nhận được hơi thở dày đặc nóng rực bên cạnh, khẽ cười nói: “Nếu chàng không gọi phụ thân là nhạc phụ đại nhân, có lẽ người sẽ thu nhận chàng!” Lại buồn bã thở dài: “Ta và chàng hai người chúng ta cũng coi như đã thực sự gánh lấy tội danh bồ trốn này rồi, lại chưa từng bái đường thành thân, sao có thể làm càn gọi nhạc phụ đại nhân chứ?”

Hắn khó xử nói: “Nhạc phụ cả đời uy dũng, nếu như ta không chút tiếng tăm, thật sự không xứng với tiểu ngõ điếm, bản thân cũng chẳng mặt mũi nào mà đến cầu thân. Hiện giờ ngồi trên ngai vị Thiên Đế, lại nhìn nhận phụ đế, theo như tình nghĩa của người đối với mẫu phi nàng, nhất định coi Thiên tộc là thù, lý nào có thể chịu đồng ý hôn sự của ta với nàng? Thật sự khó xử, tiền đồ u ám mà!”

Có thể khiến Thiên đế bệ hạ chí tôn nói ra từ “tiền đồ u ám”, phần tâm ý quý giá đáng trọng này đã khiến trái tim bốn tiên quý trọng yêu mến, cảm động vô cùng.

Trong bóng tối, ta ngập tràn vui mừng, nắm chặt tay hắn cười nói: “Cho dù chàng không một xu dính túi, ta cũng quyết chọn chàng, huống hồ danh xưng Thiên đế? Cái danh Thiên đế này nghe thì bùi tai, nhưng nói trắng ra thì còn mệt hơn cả con lừa khuân vác nơi phàm gian, ngày đêm bận rộn, nếu như là vì để Tu La Vương phụ thân coi trọng thì không làm cũng được! Phụ thân là người rộng lượng hào phóng, sao lại để tâm đến mấy thứ bên ngoài này?”

Giọng nói hắn lập tức rõ ràng: “Lời này là Thanh nhi nói hay là ý của Tu La Vương?”

Lo lắng trong lòng ta đã được tháo gỡ, mệt mỏi buồn ngủ, mơ mơ màng màng thở dài: “Đương nhiên là ý của phụ thân. Người kiên quyết phản đối chàng và ta ở cùng nhau, chính vì để phòng chuyện ngày hôm nay. Không ngờ chàng vẫn quay về Thiên đình...”

Người đang ôm bốn tiên đây rõ ràng đang tỉnh táo, năm lần bảy lượt lay tỉnh bốn tiên, nếu không chứng thực những lời vừa nãy, hắn sẽ không cho qua, ta đành phải đem lời của phụ thân thuật lại. Trong đêm tối người này có vài phần ngốc nghếch, lẩm bẩm nói: “Ta vẫn luôn cho rằng Tu La Vương không đồng ý hôn sự của nàng và ta, ngoại trừ nguyên nhân vì mẫu phi nàng, còn vì ta không tên tuổi lại không chiến tích, một trượng phu đường đường như ông ấy, trong lòng nhất định không vui.”

Ta giật mình, thì ra khúc mắc trong lòng hắn là đây!

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh vẫn có thể nhớ mà an ủi hắn: “Phụ thân không thích hư danh, năm đó nếu như có người tiếp nhận thay vị trí Tu La Vương, có lẽ người khăng định sẽ muốn nắm tay mẫu thân ngao du bốn biển. Là chàng lo lắng quá rồi!”

Người sau lưng phát ra tiếng thở phào vui mừng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Nước Rẽ Đôi Dòng...

Đồng Sa mấy ngày gần đây đại khái là quá mức rõ rã, bất quá mới được hai ngày lại đến Tước La Điện.

Lúc đó bốn tiên đang bưng đĩa điểm tâm do một cung nga dốc lòng dốc sức làm cho Nhạc Kha ăn lấy ăn để, bàn tay bóng nhẫy cầm một phong thư do tiểu tiên nga trong phủ của Văn Khúc Tình Quân gửi tới. Không hổ là tiên nga phủ Văn Khúc Tình Quân, tiêm nhiễm không ít văn chương bút mực, chân tình quyến luyến bên trong khiến bốn tiên không khỏi động lòng, hận sao gặp nhau quá trễ. Không như thư tình của cung nga phủ Vũ Khúc Tình Quân, trên bức thư hơn chục chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo, trong đó hết năm là sai chính tả, nếu không phải bốn tiên thông tuệ giỏi suy đoán, nhất định không thể hiểu được nàng ta đây là đang muốn biểu lộ tấm lòng ngưỡng mộ đạt dào đối với Thiên đế. Theo như bốn tiên thấy, nếu như văn chương đã không giỏi, cách thức này với nàng ta cũng thật thô thiển, chi bằng nhanh gọn dứt khoát đánh Nhạc Kha một trận, để lại ấn tượng sâu sắc.

Chỉ tiếc là trước mắt, người có thể hành hung Thiên đế một trận, ngoại trừ tại hạ thì người bên cạnh đại khái cũng chỉ dám thăm nghĩ trong lòng, tỷ như Đồng Sa, ngoài mặt vẫn là không dám đâu!

Đồng Sa thấy ta đem lá thư dính đầy dầu mỡ hết gấp lại gấp rồi cho vào trong ngực, không khỏi kinh ngạc: “Thư này cũng không phải viết gửi cho người, người giữ trong người làm gì?”

Bốn tiên mí mắt cũng không thèm động, lại cầm một phong thư khác mở ra, có vài phần tiếc hận thở dài: “Thanh Loan cũng gần một vạn tuổi, thế nhưng không biết trong văn có chân tình, trong chữ có chân ý. Mặc dù biết được một vài chữ, nhưng chưa bao giờ gửi thư cho nam tử trong lòng. Ta thấy văn chương của tiên nga trong phủ Văn Khúc Tình Quân thật sặc sảo, dứt khoát đem về sửa đổi thay cuối cũng viết một bức thư tình gửi cho nam tử trong lòng mình, thử khiến y vui vẻ!”

Đầu mày Đồng Sa giựt giựt, cố gắng nhịn cười gật đầu: “Dùng sở trường của người khác làm của mình, tiểu ngốc điểu có tiến bộ!”

Ta biết rõ lời này của hắn có ý châm biếm, nhưng vẫn mặt dày tiếp nhận: “Nói hay lắm.” Thấy hắn không rời đi nhưng cũng không chịu ngồi xuống, cười nói: “Đồng Sa điện hạ có chuyện mời nói, không chuyện đừng quấy rầy!”

Trên mặt hắn lóe lên nét tức giận, lại híp mắt cười nói: “Tiểu ngốc điểu, bốn điện có hảo ý đến nhắc nhở ngươi, tối nay Thiên đế ở Phù Vân Điện thiết yến, đến lúc đó ngươi lén đến nhìn thử xem, Đế tôn liệu có phải mỗi lần yến tiệc đều trái ôm phải ấp, ngươi một mình ở Tước La Điện, làm sao mà biết.”

Ta biết hắn quen thói khích tướng, khẽ cười bảo: “Nhạc Kha sao có thể tệ hại như người nói, Thanh Loan há lại không có mắt nhìn đến vậy?”

Hắn cúi người xuống, khẽ cười đáp: “Lẽ nào người không dám đi nhìn?”

Bỗn tiên quen biết Nhạc Kha chẳng phải mới một ngày, sao lại không tin tưởng hắn? Phì cười: “Đồng Sa điện hạ không cần phải dùng kế, khích tướng Thanh Loan đi Phù Vân Điện, Thanh Loan không ngại lén đi một chuyến, chỉ là đến lúc đó sợ rằng Điện hạ sẽ thất vọng. Bỗn tiên tin tưởng Nhạc Kha cũng giống như tin tưởng chính bản thân mình.”

“Có đôi khi, ngay cả bản thân cũng không thể tin, huống hồ là người khác...”

Ta nghe hắn nói câu này bằng giọng rất nhỏ, lúc tập trung lắng nghe lần nữa, hắn đã cách bên ngoài điện ba trượng.

Đồng Sa trước giờ luôn xuất thần nhập quyỷ, lại thêm hỉ nộ vô thường, bỗn tiên riết đã quen. Cảm thấy việc thầm dò xét Nhạc Kha thế này thật sự có chút vô vị, thực không phải với tấm chân tình của hắn, lấy bức thư của tiên nga phủ Văn Khúc Tinh Quân trong ngực ra xem hết lần này đến lần khác, câu chữ uyển chuyển lay động lòng người trong bản gốc giờ phút này bỗng thấy hết thảy đều vô nghĩa, hoàn toàn không có giá trị, vò thành một cục ném đi, cầm lấy ngọc bút trên thư án, tập trung suy nghĩ một hồi, tâm niệm khẽ động, hạ bút viết: “Đồng Sa nhiều lần đến sinh sự, ý đồ chia rẽ tình cảm giữa ta và chàng, Thanh Loan tin tưởng chàng như tin tưởng bản thân mình. Hôm nay mặc dù nghe theo lời khích tướng của hắn đi rình rộm, nhưng trong lòng hổ thẹn, không đành lòng làm chuyện lén lút này. Lẽ nghi mặc dù chưa đủ, nhưng lòng này đã gả, chỉ mong chàng hiểu, giờ phút này xin tạ lỗi với phu quân, hi vọng phu thê thuận hòa, kiêm điệp tình thâm!”¹ Lúc dừng bút ngay cả bản thân cũng nhịn không được mà phì cười, câu chữ không đầu không cuối thế này cũng được xem là thư tình sao?

‘Kiêm’ là một loài chim trong truyền thuyết, mỗi con chim chỉ có một mắt và một cánh, bởi vậy phải kết hợp với một con chim khác để có thể bay được. ‘Điệp’ là tên cổ của cá thòn bon, là một loại cá ăn náu dưới đáy biển, hai mắt ở bên thân, thuyết nói cá này “không kề sát nhau thì không bơi”, nhất định phải có hai con cá kề sát nhau thì mới bơi được. “Kiêm điệp tình thâm” thể hiện tình cảm sâu đậm giữa người với người, đặc biệt là tình cảm ân ái giữa vợ chồng.

Nhưng ngẫm thấy Nhạc Kha xem cũng sẽ hiểu rõ.

Thư tình nói trắng ra cũng chẳng phải bài học vỡ lòng của trẻ con, nhất định ai xem đều có thể hiểu được, chỉ mong người hiểu ta, ta hiểu người là đủ.

Người đó tự xưng vi phu đã lâu rồi, nhưng ta lại chưa từng chính miệng thừa nhận. Hôm nay hạ bút viết thư, đợi đến khi thối khô, tự đáy lòng ta cũng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, không khỏi mặt đỏ tim đập, ở trên hai chữ phu thê vuốt nhẹ nhè.

Lướt mắt nhìn quanh, trông thấy trên giường dưới đất đều là thư tình do mấy nữ tử khác viết bị ta vứt bừa bộn, sợ hắn cho rằng bức thư này là giấy vụn mà bỏ đi, trông thấy chông công văn dày cộm trên bàn, đem lá thư không đầu không cuối ấy kẹp vào giữa, trong lòng ngọt ngào hết cẩm lên lại hạ xuống, hạ xuống lại cẩm lên, chẳng qua là vì một câu thôi mà ngập ngừng đến thế, ngay cả ta cũng không khỏi phì cười.

Lần chần như vậy, mặt trời sớm đã khuất bóng, sắc đêm phủ xuống, trăng sao dần dần giăng măc trên nền trời, nghĩ thấy tiệc tối đã bắt đầu. Ta che giấu hành tung thăng hướng nơi nào nhiệt mà đi. Dạ yến của Thiên đế, nhất định sẽ có cung nga dâng rượu bưng thức ăn, đi theo bóng dáng của mấy cung nga lui tới ngự thiện phòng, rất nhanh ta đã tìm tới được Phù Vân Điện.

Trong Phù Vân Điện đèn đuốc sáng trưng, cung nga tới lui lui, bốn tiên hóa thành một con muỗi đậu nơi cửa điện hướng mắt vào trong tìm kiếm, nhưng thấy bình tĩnh tướng ủng, nam tử ngồi trên bảo tọa điện chủ điện mạo tuấn tú vô cùng, bên cạnh không một bóng hồng nữ nhi nào bầu bạn, vốn dĩ không ngoài dự đoán nhưng trong lòng vẫn vui mừng, không khỏi hướng hắn mỉm cười, lại nhớ ra lúc này mình là một con muỗi, mị nhẫn thế này chẳng qua cũng giống như ném cho người mù, hắn nhìn cũng không thấy được. Liền thu lại khí tức tĩnh lặng chờ đợi, chỉ nghĩ đợi hắn đến lúc tiệc tan, lặng lặng bám theo hắn về điện, rình trộm dáng vẻ lúc hắn nhìn thấy lá thư tình đó.

Bốn tiên còn đang mải mê suy nghĩ thì thấy cung nga lần lượt lui ra, đợi đến khi những người không phận sự ra hết, một Thiên tướng vừa cao vừa mập ngồi trong số đó hớp một ngụm lớn mỹ tửu, nói ra một câu khiến bốn tiên chấn động, suýt nữa thì rơi từ trên cửa điện xuống đất.

Hắn nói: “Bệ hạ, trong điện Ngài nếu đã giam giữ nữ nhi của Tu La Vương, khi đại chiến sao không dùng Khốn Tiên Thăng (dây trói tiên) trói lại dẫn ra trước trận tiền? Nghe nói Tu La Vương Nhiếp Phần yêu con hơn mạng, có vương bài này, còn lo gì trận chiến này không thắng?”

.....Thì ra ta cố gắng che giấu hành tung, thế nhưng Thiên giới chư tiên ai nấy đều đã biết, ta đang bị Thiên đế giam giữ trong Tước La Điện.

Không nói được đây là tư vị gì, mơ hồ trong chớp mắt từ chi đều trở nên lạnh lẽo, đóng một lớp băng thật dày, thật buốt.

Bên tai xa xa truyền đến một giọng nói thân thuộc mà cũng quá đỗi xa lạ, nam tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn nơi bảo tọa phía xa ấy trong chớp mắt gương mặt bỗng trở nên mơ hồ: “Nếu phải khai chiến với tộc Tu La, chư vị vẫn nên chăm chỉ luyện binh, tuyệt không thể khinh suất...”

Sau đó hắn còn nói mấy câu gì nữa, ta hoàn toàn không nghe được rõ. Như thể sáu giác quan đều bị đóng trong một lớp băng dày, khiến ta không nhận thức rõ con đường trước mặt, không nhìn rõ người trước mặt này.

Có lẽ Đồng Sa nói đúng, chung quy mọi thứ đều sẽ thay đổi, là người hay vật cũng thế, duy chỉ có ta-một

con chim ngốc nghênh mới không biết thế gian vạn vật đều biến đổi, vẫn cứ ngoan cố nhìn mọi vật như cũ. Ta lảo đà lảo đảo bay đi, bất quá mới vừa ra khỏi cửa điện liền đâm đầu vào trong một bụi rậm.

Bên ngoài Phù Vân Điện chính là một vườn hoa nhỏ cùng cây non, tăm nhìn rộng rãi, nhưng bốn tiên hiện giờ chẳng qua đã hóa thành một con muỗi, rơi xuống bên dưới một gốc hoa, ngẩng đầu lên nhìn, liền giống như rừng cây cổ thụ cao lớn. Trên đỉnh đầu hương hoa ngào ngạt, bên dưới chân bùn đất lấm lem, nghĩ thấy chắc là mới vừa được tưới. Đôi cánh muỗi của bốn tiên hai cánh đều bám đầy bùn, cũng không thể bay lên được nữa. Dựa vào đôi chân ngắn ngủn bé xíu lồm cồm bò dậy, từng bước từng bước gắng sức hướng ra ngoài.

Ánh sáng nơi Phù Vân Điện chiếu ra, người ngồi cao cao nơi ấy lập tức càng làm nỗi bật thêm vẻ chất vật của ta. Ta chưa từng nghĩ một ngày nào đó sẽ từ xa xa mà ngược nhìn hắn. Giờ phút này mặc dù ở bên ngoài điện, cũng không thể nhìn rõ quang cảnh trong điện, nhưng trong lòng ta lại khắc ghi bóng hình lạnh nhạt ngồi cao cao nơi bảo tọa, gương mặt trước đó hãy còn mơ hồ dần dần rõ ràng, tựa như ngay cả nét mỉm cười giữa gian mày cũng có thể nhìn rõ mồn một. Nửa canh giờ trước đó, trước khi bay vào trong Phù Vân Điện, lòng ta hãy còn đau lòng vì hắn mấy ngày nay bận rộn.

Tiếc là giờ khắc này trong lòng ta không hề đau đớn, giống như đánh người một gậy ngất xỉu, cũng chưa từng cảm giác được cơn đau đang dần dần ập đến. Chỉ ngạc nhiên vì tay chân bỗng trở nên mềm nhũn, thế nhưng lại vô dụng đến mức này, ngay cả chút bùn đất cũng không nhấc chân lên nổi, ở trên mặt đất giây giữa một hồi lâu.

Cuối cùng ta dứt khoát thu cánh nắm ngả ra giữa đống đất bùn, lấy đất làm giường lấy trời làm màn, suy nghĩ cũng giống như thân nơi bùn đất này, hỗn loạn vô cùng. Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng bên ngoài điện sớm đã nhạt dần, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thì ra Phù Vân Điện không biết từ lúc nào đã tối đen tĩnh lặng, yên ảm đã tan. Trên bầu trời mây đen kéo đến, che lấp ngàn sao quây quần cùng vắng trăng lẻ loi, xung quanh u tối, ta thẫn thờ hóa về nguyên thân, ở hậu viện lần tìm hồ nước gột sạch bùn đất trên người, ướt nhem quay về Tước La Điện.

....Ở nơi này người khiến ta lưu luyến, chỉ có một người.

Trong Tước La Điện sáng như ban ngày, thủ vệ thị tùng hoàn toàn không thấy bóng dáng. Ta chậm rãi đẩy cánh cửa điện, lập tức bị một người nắm lấy bả vai kéo đi, giọng nói lo lắng sốt ruột liên tục vang bên tai ta: "Thanh nhi, nàng đi đâu mà quá nửa đêm không thấy bóng dáng, thật khiến ta lo lắng." Lại sờ thấy quần áo ướt nhẹp của ta, sốt ruột nói: "Đây lại là chuyện gì? Rơi xuống hồ sao?" Nói rồi động tay động chân, muốn đem y phục ướt trên người ta cởi ra.

Dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, ta cẩn thận quan sát gương mặt tuấn tú này, trong lòng đau đớn thế nhưng lại mỉm cười: "Tam lang, chàng nói chàng đồng ý để ta bắt nạt!"

Hắn cuống quít cầm chiếc khăn lau tóc cho ta, thuận miệng trả lời: "Đương nhiên."

Ta nhịn không được cười thảm thành tiếng: “Nếu như lúc này ta nói ta muốn đánh chàng một trận cho hả giận, chàng có đồng ý hay không?”

Đúng vậy, ta lần mò trong bóng đêm với bộ y phục ướt lướt thướt nhếch nhác quay về, sao có thể cam lòng? Nếu như có thể đánh hắn một trận, có phải đáy lòng ta sẽ không giá lạnh ủ dột, mơ hồ đau đớn thế này? Toàn bộ tình nùng mật ý đều biến thành nỗi đau lạnh buốt!

Hắn cười đến chân thành không chút giả dối: “Chuyện ta đã đồng ý với nàng có khi nào rút lại?”

Hắn vừa dứt lời, ta liền xuất chưởng đánh tới, lúc gần đến sát mặt hắn, nhìn thấy hắn vẫn bình thản như trước đây, ánh mắt chan chứa tình cảm, dịu dàng lau sợi tóc ướt trước ngực ta, trong lòng đau nhói, chưởng này liền chêch hướng, đánh trúng vai trái của hắn. Hắn đau đến độ thả tay ra, kinh ngạc nhìn ta, đoán chừng là không hiểu vì sao ta lại xuống tay ngoan độc đến thế.

Nhưng ta phải nói thế nào đây?

Trong lòng vỡ tan thành từng mảnh từng mảnh vụn, từng mảnh từng mảnh đều không thể nói. Chỉ bằng vung chưởng đánh tới. Rất nhanh trên người hắn đã bị trúng mấy chưởng nặng nề. Phiền muộn uất ức trong lòng ta khó tiêu, lăng xuống đè nén khiến người ngạt thở, chưởng phong liền như gió giông mưa bão rơi trên người hắn, như thể điên cuồng, đến khi hai cánh tay bị hắn giữ lấy, mới thấy khóe môi hắn đã rỉ ra vệt máu đỏ.

Ánh mắt hắn u ám trầm lặng, kinh ngạc vô cùng, trầm giọng nói: “Thanh nhi, sao nàng lại khóc?”

Ta đưa tay ra, muốn lau sạch vết máu nơi khóe môi hắn, nhưng lại đột ngột nhớ đến cảnh tượng nơi Phù Vân Điện, bàn tay liền cứng đờ đứng lại giữa không trung.

Hắn lại đưa tay lau mặt ta, lúc này ta mới mơ màng phát hiện, thì ra sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Phải kiên nhẫn như thế nào mới có thể tạo nên dáng vẻ tình thâm ý đượm như thế này?

Ta hung hăng đẩy hắn ra, trông thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, bàn tay như dao chém xuống, dứt khoát cắt một góc áo năm trong lòng bàn tay, lại dùng lực xé thành mảnh vụn, kể đến bị ta vung tay vứt trên mặt đất, như thể thoát khỏi cơn mộng du: “Nhạc Kha, từ nay về sau, ta và ngươi đường ai nấy đi, vĩnh viễn không gặp lại!”

Hắn sững sờ đưa tay ôm ngực, vô cùng kinh ngạc: “Thanh nhi, nàng muốn đi đâu? Đây rốt cuộc là thế nào, nàng chung quy phải nói cho ta chứ?”

Ta nở nụ cười trào phúng, thuận tay tạo một tiên chưởng, vây hắn bên trong, dứt khoát từng từ từng từ: “Vĩnh viễn không gặp lại!”

Nghĩ thấy hắn nhìn rõ lời phát ra từ miệng ta, nét mặt tràn đầy ngạc nhiên, xuất chưởng đánh vào tiên chưởng, nhưng trong cơ thể ta là tu vi mười vạn năm của mẫu thân, trong khoảng thời gian ngắn nhất định khó mà phá được tiên chưởng.

Lúc ta mở cánh cửa cung, bên ngoài Tước La Điện mưa rơi như trút, quay lưng lại nhìn, bên trong điện tĩnh lặng, người đó ở bên trong tiên chưởng thống khổ, cuồng loạn vô cùng, hết chưởng này đến chưởng khác đánh vào tiên chưởng, ta quay đầu lao vào màn mưa, đem hết thảy mọi chuyện đều bỏ lại sau lưng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 114: La Đai Song Kết...

Trong lúc ta nửa tỉnh nửa mê, cảm nhận được có bàn tay to lớn mát lạnh xoa đỉnh đầu ta, lo lắng nói: “Vẫn còn sốt, đã mấy ngày trôi qua rồi chứ?”

Bên tai vắng đến một giọng nữ nhẹ nhàng thấp giọng đáp: “Y tiên trong cung cũng đã nói, bệnh này của công chúa đến quá bất ngờ ô ạt, chính bởi uất trong lòng khó tan, lại thêm dầm mưa lớn trở về nên mới nguy hiểm. Chỉ là qua hai ngày thì sẽ tốt lên nhiều.”

Ta mơ mơ hồ hồ nhớ lại, hôm đó rời khỏi Thiên giới, bị Thiên binh Thiên tướng canh giữ Thiên cung chặn lại, rất may khi ấy là ban đêm, Thiên giới canh phòng cũng không quá cẩn mật, dựa vào tu vi của ta, có thể đánh khắp Thiên giới, vượt qua Thiên hà, lao vào màn mưa như trút trời về thành Tu La.

Nhin thấy cổng thành cao rộng của thành Tu La, lòng ta rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, trước mắt tối sầm liền mất đi tri giác, lúc tỉnh lại thì đã nằm trên giường lớn trong Tự Hoàng Điện, bên giường dường như có người túc trực chăm sóc, chỉ là lòng ta như tro tàn, cả người lại nóng vô cùng, thường xuyên mơ hồ ngủ mê man, cũng không nhớ rõ bản thân trở về như thế nào.

Lại nằm trên giường mấy ngày, cuối cùng đã có lúc có thể tỉnh táo. Phụ thân mấy lần đến thăm, ta đều giả vờ ngủ. Hôm ấy bị Nhạc Kha đưa đi, mặc dù đôi lúc nghĩ đến phụ thân ta cũng thấy áy náy, nhưng cũng chưa từng có suy nghĩ sẽ quay trở về thành Tu La. Hiện giờ trở về trong tình trạng nhếch nhác thê thảm thế này, ít nhiều cũng thấy hổ thẹn với phụ thân.

Hôm nay sau khi phụ thân đến một lúc lâu, ta rề rà mãi cũng không nghe thấy tiếng bước chân người rời đi, toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, đương lúc suy nghĩ mông lung, bàn tay ấm áp của người xoa xoa đỉnh đầu ta, bên tai nghe thấy giọng nói chan chứa yêu thương của người: “Nha đầu ngốc, con định vĩnh viễn cũng không nhận phụ thân, không nói chuyện với phụ thân sao?”

Ta rất muốn phản bác lại, nhưng cổ họng như thế nghẹn ứ, không thoát nên lời, chỉ cảm nhận được sự ấm áp hiền hòa của bàn tay to lớn nơi đỉnh đầu, khiến ta nảy sinh suy nghĩ biếng nhác, thật sự không muốn động đậy, mọi việc chỉ cần để người làm chủ là được.

Người thở dài một tiếng, thiếu đi nét hào sảng thường ngày, lo lắng nói: “Lúc đầu phụ thân phản đối dù con khăng khăng muốn ở cùng Nhạc tiểu tử. Nó đối với con cũng xem như thâm tình, nếu như kế nhiệm Thiên Quân, thì điều cần phải cân nhắc sẽ không phải là nhi nữ tình trường giữa hai người tại con nữa, mà chính là toàn bộ Thiên giới sau lưng nó, Thiên giới và tộc Tu La ta oán thù chồng chất đã lâu, con xem phải điều đình như thế nào đây?”

Ta cắn chặt môi, không nói một câu.

Người lại thở dài: “Cho nên phụ thân nói con hãy còn là một đứa trẻ! Tộc Tu La ta thiện chiến, Thiên giới suốt mấy ngàn năm qua cũng chưa từng chiếm được ưu thế gì, nợ máu theo đó càng tăng thêm, nói một câu không thỏa đáng, cho dù có đem vị công chúa Tu La là con ra băm vằm trăm mảnh, sợ rằng cũng khó mà khiến đám quả phụ cũng như huynh đệ quyến thuộc của những chiến tướng đó mãn nguyện, con tội gì phải thế?”

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, ta dù có gắng hết sức cũng không thể ngăn được nước mắt cứ ồ ạt cuộn trào, phụ thân dù ta ngồi dậy, để ta ngồi ngay ngắn trên giường, nửa người áp sát vào trước ngực người, lồng ngực to rộng ấy khiến những đau khổ uất ức đều bộc phát ra, ta từ từ khóc lên thành tiếng, ban đầu là thấp giọng nức nở, kế đó tiếng nức nở càng lúc càng to dần.

Đợi đến khi khóc đến đất trời u ám, mơ hồ nghe thấy tiếng vỗ tay, giọng nói vui vẻ của Phương Trọng vọng đến bên tai: “Tốt rồi tốt rồi, thế này là tốt rồi, y quan nói, có thể khóc thì bệnh này sẽ đỡ được phân nửa.” Lại có chút đắc ý nói: “Nô tỳ từ sớm đã nói Vương thượng chính là thần được mà!”

Phụ thân có phải là linh đơm diệu dược hay không rõ, ta chỉ biết ngày hôm đó, sau khi áp vào trước ngực người rồi đau đớn khóc, quả thực sức khỏe của ta càng ngày càng khởi sắc, bất quá nửa tháng đã hồi phục tình trạng như trước đây. Nhưng duy chỉ có mình ta biết, hồi phục cũng chỉ là bên ngoài, còn nội tâm loang lổ đau nhức thì khó mà bình phục.

Những ngày sau đó ta biếng nhác nằm trên giường, khi Phương Trọng hầu hạ ta dùng trà, từng vô tình hay hữu ý nhắc: “Nghe nói Thiên đế hiện giờ cũng bệnh rất nặng...” Ta hững hờ ngăn nàng lại: “Phương nữ quan có lẽ hồ đồ rồi, thành Tu La ta và Thiên giới chính là kẻ địch người sống ta chết với nhau, sống chết của Thiên giới đế tôn nào có can hệ gì đến chúng ta?”

Nàng nặng nề thở dài một tiếng rồi rời đi.

Ta rũ mi nhìn, ly trà trong tay sắc lá xanh biếc, màu sắc thanh thuần tươi mát, sắc trà cũng biếc xanh. Nhìn một lúc lâu, ly trà trở nên lạnh ngắt, hớp một ngụm, đắng đến tận tâm can.

Bốn năm cũng không phải dạng nữ nhi cầm không được bỏ xuống không xong. Bị ái tình xưa che mắt, một khi phát hiện chân tướng liền khóc lóc tì tê, nhất quyết phải dây dưa không dứt, đòi một lời giải thích rõ ràng, đấy là cách làm của những người bên cạnh. Nếu đã biết hắn giấu giếm ta, bất kể chân tướng thế nào, giấu giếm chính là giấu giếm, không tin tưởng đấy là sự thật, biết với không biết nguyên nhân, chẳng qua là khác biệt giữa chém một nhát hay nhiều nhát, đau ít hay đau nhiều, chung quy vẫn là đau đớn. Tôi gì phải thế, lại còn ủy khuất bản thân đi cầu xin một chân tướng chẳng đáng giá gì?

Ta không muốn nghe không muốn hỏi, chỉ cầu an ổn trong sự che chở của phụ thân, có điều đêm khuya thanh vắng thường xuyên nghĩ đến, trong lòng lại đau đớn vô cùng, tuy nhiên dưới ánh mặt trời gay gắt, ta

liên đem thời khắc không tinh táo lúc đêm khuya ấy coi như một cơn ác mộng, thiếu niên áo trắng trong mơ mơ hồ rất thân thuộc, mơ hồ như thể khiến ta động tâm, thế nhưng không biết ta đã lạc mất người thiếu niên áo trắng ấy nơi con đường nào rồi.

Hắn đêm đêm ước chừng đều đến, lúc lạnh nhạt lúc nhiệt tình, có điều trong mơ luôn trừng mắt nhìn ta, luôn giọng chất vấn: “Vì sao nàng lại nhẫn tâm như thế...”Ta ôm chặt ngực, mơ hồ ngay cả trái tim bên trong lồng ngực cũng đã mất rồi, cười đáp hắn: “Tìm ta đâu? Nếu đã không có tim, sao nói là nhẫn tâm?” Cuối cùng tỉnh lại, thanh sam đã ướt đẫm mồ hôi. Chỉ là ngồi dưới ánh mặt trời, tất cả mọi chuyện đều không có gì phải sợ.

Lúc nhỏ ta thường lo sợ, bữa cơm ấm lạnh, thế gian coi thường. Sau này lại sợ, lòng chàng sắt đá, hoan tình dần phai. Hiện tại mất cũng chẳng thể mất, sợ cũng chẳng thể sợ, đương nhiên chỉ có dũng cảm tiến về phía trước.

Phụ thân kéo ta đến Thất Diệp Đường tham chính, chư thần hết sức cung kính, trong số đó có vài gương mặt quen thuộc, như thể cách xa mấy đời, ta nở nụ cười đậm đặc mà xa cách.

Có lúc Ma Lạc lại tới ngồi cùng ta dưới tàng hoa uống trà, đôi bên cùng trầm mặc. Hắn đến rồi đi, ở bên tai ta lải nhải không ít, chuyện thú vị có chuyện nhảm chán có, khách khí có thân thuộc có, ta đều một mực lắng nghe, lắng tai nghe chăm chú nhìn, đôi lúc còn phụ họa bằng nụ cười nhợt nhạt, thế nhưng nét mặt hắn lại ủ rũ buồn bã.

Nam nhân chung quy đều kỳ lạ.

Trước đây ta động một chút thì sẽ nổi giận với hắn, cho dù bị phụ thân bắt dùng cơm tối với hắn, sau bữa ăn lại đi tản bộ tiêu thực, cũng sẽ sinh sự đá hắn vài bước, hắn lại nở nụ cười rạng rỡ, trong lòng ta đương nhiên càng nóng giận thêm vài phần. Hiện giờ ta dịu dàng hiền hòa như vậy, thế nhưng hắn lại thường xuyên cao hứng mà đến, ủ rũ mà về.

Chỉ có điều buồn bức trong lòng hắn cũng giống như tiếng hót của chim tước trong rừng, với ta mà nói, tất cả là âm thanh của thiên nhiên, mưa rơi gió thổi, đều là những thứ mà ông trời ban cho.

Buồn vui của Ma Lạc, nghĩ thấy cũng là điều tự nhiên, không cần bỗn tiên phải mất công lo nghĩ.

Sau này phụ thân nói: “Loan nhi cũng nên thành thân rồi, phụ thân thay con lo liệu được không?” Một nam nhân khí phách cao to chín thước, thế nhưng lại khom người ánh mắt trông mong nhìn ta, như thể nếu ta không đồng ý, chính là làm khó người. Làm khó phụ thân, vốn dĩ không phải điều ta mong muốn, vì vậy gật gật đầu: “Phụ thân thấy làm thế nào tốt thì cứ làm, Loan nhi không có ý kiến.”

Người thở dài một tiếng, rời đi.

Ta đồng ý với người, cũng không thể khiến người vui vẻ, phụ thân thật sự càng lúc càng khó hiểu.

Sau đó mọi người đều chúc mừng, như thể ai nấy đều được gả cho lang quân như ý hay cưới được tân nương xinh đẹp, người người hân hoan, bận rộn vô cùng, duy chỉ có mình bốn tiên cả ngày nhàn rỗi đến mốc meo, không khỏi ngạc nhiên: Họ vui vẻ bận rộn như vậy, lẽ nào thật sự có liên quan đến ta?

Ngay cả Ma Lạc cũng hỉ hả hả hả đến: “Ta cho rằng công chúa không chịu đồng ý! Hạ thần cho rằng công chúa không chịu đồng ý!” Lời lẽ vui mừng đều không nói, chỉ có dáng vẻ vụng về ngốc nghếch, hoàn toàn không giống với nét tiêu sai lỗi lạc hàng ngày, một câu cũng phải nói tới hai ba lần, tựa hồ khiến tai bốn tiên muỗi rơi ra.

Kỳ thực lỗ tai bốn tiên không hề rớt xuống, chỉ là bị hắn âm ĩ thế này, rụng xuống cũng không phải là không có khả năng. Vì vậy ta nghiêm giọng nói: “Thông linh, nghe nói bách tính phàm gian có một điều chú trọng, đó là nam nữ trước khi thành thân không được gặp mặt, nếu không hôn sự sẽ không hài hòa, ảnh hưởng đến đời sau.” Đây là chuyện từ đâu ra chứ? Chẳng qua là cảnh giới cao nhất của bịa đặt, chẳng phải là ăn không nói có, mà chính là ăn có nói không.

Lời này giả giả thật thật, khiến kẻ đó vui mừng không thôi, mơ mơ hồ hồ rời đi, trước khi đi hãy còn quay đầu cười nói: “Công chúa, đợi vi phu đến cưới nàng nha!”

Cách xưng hô này khiến lòng ngực ta bỗng dừng đau nhói, như thể có người giáng một chưởng nặng nề vào đầu, cả người đều ngã vào đất bùn, bị bùn đất vây lấy, tránh không được mà đứng dậy cũng không xong, trái tim dần dần càng lúc càng đau đớn, từng đợt từng đợt, khí thế ồ ạt, người thiếu niên áo trắng ấy hôm nay giữa ban ngày cũng đến bái phỏng, đứng ngay trước mắt ta, nhìn vào kẻ bị đánh vào trong đống bùn là ta đây, cười nói: “Thanh nhi, vi phu...”

Biển rộng xa xăm, đình viện u tĩnh rộng lớn, nữ tỳ xinh đẹp hầu hạ, cao đường hiền từ, ta ở giữa nơi đình viện ấy, thế nhưng lại thấy lạnh lẽo xa cách vô cùng.

Mãi đến khi Hùng Lực đứng trước mặt, thân thiết nói: “Công chúa, người lạnh sao?”

Lúc này ta mới phát hiện bản thân đang ôm chặt hai vai, tựa hồ như thể đang lầm lũi một mình nơi băng tuyêt giá lạnh, ôm lấy vai hòng giữ lấy chút hơi ấm. Xung quanh trăm hoa đua nở, rõ ràng là ấm áp tựa xuân về.

Ta lắc lắc đầu, mờ mịt ngồi xuống, lặng lẽ uống tách trà, thấy y cũng không hề rời đi, ngạc nhiên nói: “Hôm nay đến phiên trực của ngươi, sao lại có thời gian ở đây?”

Hắn ngập ngừng nói: “Ngoài cổng thành có người cầu kiến.”

“Có người cầu kiến thì các ngươi tự mình quyết định, thành Tu La cả ngày có không ít người đến cầu kiến, lẽ nào từng người đều phải đến thông báo với ta?”

Người thành thật cứng nhắc cũng khiến người ta hết cách. Mấy ngày nay mọi người đều cõi gắng có chuyện cũng sẽ không đến quấy rầy ta, Hùng Lực này hôm nay dường như quyết tâm đến phá rối sự thanh tịnh của ta.

“Người đến không phải ai khác, chính là Thiên đế Nhạc Kha trên Cửu Trùng Thiên.”

Ta như thể ngây ngôc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, dưới vầng dương rực rỡ, không phải là mơ rồi.

Nhưng, hắn đến làm gì chứ?

Ta cười lạnh: “Hắn khẳng định là đến hạ chiến thư ấy nhỉ? Vó ngựa đạp thành Tu La. Hùng Lực thống lĩnh, xem ra lần này hai người các ngươi phải quyết chiến thắng bại một trận rồi!”

Hùng Lực lần này so ra còn mơ hồ hơn cả ta, biểu tình khó hiểu, đáp: “Công chúa, Nhạc Kha đến đây chỉ có một mình!”

A, chỉ có một mình à.

Rất tốt! Ta vỗ tay mừng rỡ: “Trói hắn lại làm con tin, đại chiến với Thiên giới một trận. Cơ hội không thể để lỡ, có thể bắt trói Thiên đế, cơ hội này không nhiều đâu!”

Hùng Lực xoa xoa thái dương, như thể bị ta làm cho đau đầu vô cùng: “Công chúa, người Nhạc Kha cầu kiến là người!”

Ta cự tuyệt theo bản năng, cảm thấy đây không phải một chủ ý hay, đứng dậy liền đi về phía nội điện, đầu cũng không thèm quay lại nói: “Từ nay về sau, người này ta sẽ không gặp!”

Lại quay đầu, hung hăng trừng hắn: “Chết cũng không gặp!” Lòng dạ rối bời, bồi thêm một câu: “Sống càng không thể gặp!”

Hắn vẫn không ngừng đuổi theo sau ta: “Y nói y đến chúc mừng đại hôn của công chúa!”

Ta đờ người dừng lại, vạn liệu cũng không nghĩ tới hắn đến vì mục đích này, trong lòng không khỏi nổi giận phừng phừng, nghĩ cũng không nghĩ liền đánh ra một chưởng, hô lớn: “Bảo hắn đi chết đi!” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, xa xa một bóng người lao đến, kinh ngạc nói: “Người bị công chúa đánh bay... ... là Hùng Lực?”

Ta hậu tri hậu giác mới phát hiện, thông lĩnh tiên phong Tu La thiết kỵ nổi danh – Hùng Lực chiến tướng đã bị một chưởng này của ta đánh bay ra ngoài ba trượng... Mặc dù trong lòng áy náy, nhưng rất nhanh liền bị lửa giận xâm chiếm, trong tay không có vật gì để trút giận, không khỏi đi qua đi lại dưới gốc cây, nhầm tiêu tan lửa giận.

Phương Trọng Phương nữ quan trước giờ luôn dịu dàng hãy còn hoảng hốt chưa trấn định, giữ lấy bốn tay đang tức giận đến độ đi lòng vòng trong vườn, liên tục an ủi: “Hùng Lực tiểu tử này thật sự không có mắt nhìn, khiến công chúa tức giận đến vậy! Công chúa đừng giận, đợi nô tỳ bẩm báo với Vương thượng, giáo huấn hắn đàng hoàng!”

Phẫn nộ trong lòng ta không chố phát tiết, nghe thấy nàng cẩn thận trấn an thế này, bất ngờ quay đầu nghiến răng tức giận nói: “Nhạc Kha tên nhãi đó...Nhạc Kha tên nhãi đó...Hắn thế nhưng dám đến chúc mừng đại hôn của bốn công chúa...” Sau đó, ngay cả bản thân cũng không khống chế được mà mang theo chút nghẹn ngào.

Phương Trọng cũng hùa theo ta: “Tiểu tử này...Chi bằng công chúa đi đến cổng thành gặp hắn, đánh hắn một trận tơi bời, xem hắn còn dám đến cửa lừa gạt không?”

Ta đã mất bình tĩnh, gật đầu theo bản năng: “Đúng, đánh hắn thành đầu heo, xem hắn còn dám đến chúc mừng...” Đột ngột ngẩng đầu, thoáng thấy gương mặt Phương Trọng hàm chứa ý cười, hậu tri hậu giác mới phát hiện, ngay cả lời nói của nàng cũng chứa đựng ý cười.

Chán nản buông tay, ôm lấy hai má đỏ ửng, thấp giọng nói: “Quên đi, cứ để hắn tới chúc mừng đi!” Lại tự giễu: “Bốn công chúa đại hôn, cũng không biết Thiên đế bệ hạ gửi lễ mừng quý trọng đến cỡ nào, Phương nữ quan đến lúc đó nhất định phải thay bốn công chúa kiểm kê thử!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cẩm Tự – Đồng Tâm

Cuối cùng Thiên Đế Nhạc Kha vẫn vào được thành Tu La.

Hàng đêm ta đều mơ thấy ác mộng, đứng ngồi không yên. Cảnh trong mộng rất kỳ quái, có khi là quá khứ, có khi lại là tương lai, nhưng không hề mơ thấy hiện tại, ngay cả trong mộng ta cũng không thấy được hẵn.

Thỉnh thoảng Phương Trọng kể chuyện cười bên tai ta: “Công chúa không biết, ngày ấy Nhạc tiểu tử đi vào thành Tu La, bị các binh sĩ trong thành đánh dữ dội.”

Thấy mà ta nhíu chặt, nàng vội vàng nói: “Chẳng lẽ công chúa đau lòng ? Nô tỳ thấy người sốt ruột đến xanh cả mặt.”

Thời gian gần đây ta ngủ không ngon, trang điểm cũng khá đơn giản. Ta xoa xoa khuôn mặt có chút cứng ngắc, lạnh lùng nói: “Thời gian gần đây đám binh sĩ đó không chiến không đánh, năm năm tháng tháng đều tiêu phí trong rượu, có lẽ quá nhàn từ nương tay rồi.”

Nàng kinh hãi nói: “Công chúa. . . . . chẳng lẽ công chúa muốn cho đám binh sĩ này đánh chết Nhạc tiểu tử, vậy thì không bằng để nô tỳ đi ra truyền lệnh, bây giờ hạ lệnh cũng không muộn, dù sao hắn đã rơi vào thành Tu La ta, còn lo hắn chắp thêm cánh có thể thoát sao?” Nói xong vội vàng đứng lên khỏi ghế, muốn đi ra ngoài điện.

Chắc là đạo này bản tiên không an giấc, đầu óc không tỉnh táo, không kịp nghĩ gì liền đưa tay kéo tay áo của Phương Trọng : “. . . . . Vẫn nên giữ hắn lại đi. . . . .” ,

“Giữ hắn lại để làm gì? Chẳng lẽ lại để công chúa tức giận hết lần này đến lần khác?”

Ta làm sao biết giữ hắn lại để làm gì? Chỉ là buột miệng nói ra một câu. Sau khi cắn môi một lúc lâu thì nghĩ đến một chuyện: “Đường đường Thiên Đế cũng đến cửa chúc mừng, đương nhiên tộc Tu La chúng ta không thể “trao chuôi cho người”¹, chờ. . . . . Chờ sau khi bản công chúa đại hôn sẽ ném hắn ra khỏi thành Tu La.”

(1) Trao chuôi cho người: đưa chuôi kiêm cho người khác cầm kiêm đảm mình – ý chỉ để người khác bắt được điểm yếu của mình

Nói xong, trong lòng ta bỗng hoảng sợ, chẳng lẽ ta phải chịu đựng cái nhìn chăm chăm của hắn mà gá

cho Ma Lạc?

Nhưng mà không lấy thì sẽ như thế nào? Cho dù sau đó Phương Trọng vẫn ba lần năm lượt mang đến chút tin tức của hắn, Thiên Đế ở trong thành cùng các binh sĩ uống rượu ăn mừng. . . . . Thiên Đế nhiều lần bày tỏ ý tốt với một cung tì ở trong Thất Diệp Đường. . . . . Tu La Vương phụ thân đã đem cung tì kia tặng cho hắn. . . . . Thiên Đế Thiên Đế. . . . .

Có một ngày ta thật sự không thể nhịn được nữa, đang lúc nàng ta nói đến hăng say thì lạnh lùng bảo: “Ta thấy phụ thân tặng lầm người rồi! Phương nữ quan cả ngày đối với Thiên Đế nhớ mãi không quên, phụ thân không nên đem cung tì kia tặng cho Thiên Đế mà nên đem Phương nữ quan gả cho Thiên Đế mới đúng!”

Nàng ngẩn ra, chắc là không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy. Ngay cả chính bản thân ta cũng ngạc nhiên, thế nhưng lại nói như vậy với Phương Trọng- người mà từ trước đến nay luôn chăm sóc cho ta, da mặt nóng dữ dội, trong lòng hốt hoảng nói không nên lời, vội giữ lấy cánh tay nàng, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, Phương nữ quan. . . . . Không phải ta cố ý. . . . . có lẽ là bị thằng nhãi này làm tức giận đến đầu óc hồ đồ. . . . .”

Phương Trọng “phì” cười, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay đang nắm chặt của ta, lại đưa tay vén lọn tóc rối của ta ra sau tai, thở dài nói: “Phương Trọng cùng tuổi với Vương phi, nhìn thấy Nhạc tiểu tử lớn lên, cũng nhìn thấy công chúa sinh ra, có thể làm dì của hai người. . . . .”

Tay nàng rất ấm, khi nàng chậm rãi vỗ nhẹ trên lưng ta, ta không khỏi tiến sát vào lòng nàng, tựa như áp vào lòng mẫu thân, trong mắt đau xót, nhịn hối lâu mới không khóc. Mấy ngày nay mặc dù ta và Nhạc Kha chưa từng gặp mặt, nhưng mỗi ngày bên tai nghe được tin tức của hắn, không khỏi càng thêm thất thần, nhất thời hận không thể chạy tới tiền điện phân trần cho rõ ràng, bảo hắn sớm ngày quay về Thiên giới, nhưng lại có chút nhát gan không dám đi gặp, suốt ruột bứt rứt không thôi, ngay cả tính tình cũng nóng nảy không ít.

Thật lâu sau đó, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói mềm nhẹ nhỏ khẽ của nàng: “Công chúa đã nghĩ kỹ rồi, thật muốn gả cho Ma Lạc?”

Ta căn chặt môi, sờ bản thân mình vừa mở miệng liền hối hận.

Hôn lễ cử hành đúng thời hạn.

Bởi vì thân phận của ta, cũng không phải gả vào quý phu của Thôi Phục phục thúc thúc nên tổ chức ở hoàng cung, sau khi lập gia đình cũng ở trong hoàng cung. Phụ thân nói vợ chồng tân hôn không thể ở cùng một điện với người, nên bảo người trang trí sửa sang lại Minh Sắt Điện ngay bên cạnh Tư Hoàng Điện cho ta ở.

Ta từ rất lâu đã ở nơi này, sớm đã thành thói quen bầu bạn bên cạnh phụ thân, hoàn toàn không muốn

chuyển đi, nhưng Phương Trọng cười xấu xa phản đối: “Chỉ sợ công chúa không muốn chuyển thì Phò mã cũng không chịu ở ngay dưới mí mắt của Vương.” Từ ngày ấy, sau khi ta tức giận thì nàng cũng chưa từng đề cập đến Nhạc Kha trước mặt ta, nhưng nàng không đề cập tới, lòng ta lúc nào cũng có cảm giác thắt lại, hận không thể để nàng nói, nhưng lại khó có thể kéo bở được sỉ diện, đành phải chịu đựng dài hạn, luôn phòng ngừa mình đột nhiên hỏi đến chuyện của Nhạc Kha

Về phần Phò mã Ma Lạc. . . . . Hắn không muốn ở dưới mí mắt của phụ thân, kỳ thật chỉ cần cù hành xong hôn lễ, hắn quay về nhà mình thì bốn tiên cũng không phản đối. Nhưng ta không lay chuyển được phụ thân và Phương Trọng, đành bất mãn nhìn vật dụng thường ngày của mình bị người khác chuyển đi.

Tới ngày chính thức, ta bị một đám ma ma thị nữ giày vò hết nửa ngày, hôn lễ thật phiền toái khó mà có thể nói hết, nhưng lại có chút mong chờ khác. Lúc thì ngóng trông chú rể bị nghi thức hôn lễ rướm ra này dọa chạy, lúc lại mong mỏi có người đến trò chuyện với ta, cho dù là tân khách trước giờ tham dự hôn lễ.

Nhưng mấy ngày gần đây mọi người đều giữ miệng, chỉ xoay quanh chuyện hôn phục trang sức linh tinh, lại càng không nói đến người ngoài.

Ta hối hận sâu sắc vì mình lỡ lời, có chút đứng ngồi không yên. Cũng không biết hắn còn ở ngoài thành Tu La hay là đã quay về rồi. Lại tự giễu mà mỉm cười: hắn không trở về Cửu Trùng Thiên làm Thiên Đế, chẳng lẽ vẫn sẽ ở lại trong thành Tu La? Ngay cả mình cũng nhịn không được mà xem thường chính bản thân.

Nhưng mà Ma Lạc dũng cảm ngoài dự liệu của ta, ngay cả ta cũng nhịn không được bị hôn lễ phiền phức này tra tấn, hận không thể chạy trốn, nhưng cúi xuống nhìn xuyên qua khăn voan, từ đầu đến cuối hắn đều đứng bên cạnh ta.

Vào động phòng, chúng thị tì đều lui ra ngoài, khăn voan trước mặt cũng từ từ bị kéo xuống, giống như lần đầu gặp lại vị công tử ôn nhã trong biển xanh sóng thăm kia, sắc ô kim như tỏa ra quanh thân, hôm nay một thân hồng bào bỗng trở nên loá mắt. Ta thoáng chốc ngây người, không biết làm sao, nửa ngày mới lắp bắp: “Tại. . . . . Tại sao lại là chàng? Ma Lạc đâu? Chàng giấu Ma Lạc ở đâu?”

Thẳng nhãi này từ trước đến giờ cả gan làm loạn, lần trước dưới mí mắt của phụ thân dám mang ta đi, lần này cũng có thể hắn đánh ngất Ma Lạc, tự mình vào động phòng.

Khóe mắt đuôi mày của hắn đều tràn đầy ý xuân, không quan tâm ánh mắt băng lạnh của ta, cười vô lại: “Tiểu ngốc điếu vứt bỏ phu quân ra ngoài vạn dặm, vi phu ta đuổi theo, chẳng lẽ cũng sai sao?” Lại ai oán nói: “Lần này bản Phò mã thật sự là thành trò cười của cả Tiên giới. Đêm động phòng hoa chúc, tân nương tử luôn miệng gọi tên của nam nhân khác, khiến cho bản phò mã làm sao chịu nổi đây?”

Ta đã hoàn toàn ngây người.

Không biết mấy ngày gần đây xảy ra chuyện gì, lại càng không hiểu được giờ phút này Thiên Đế nén ở Tước La Điện xử lý chính sự hoặc sau khi dự lễ xong thì hắn ném trên đường trở về Thiên giới chứ, tại sao lại xuất hiện trong phòng tân hôn của ta, và lại cả người đều ăn mặc trang phục của tân lang, chuyện này phải nói từ đâu đây?

Ta nhíu mày đẩy hắn ra rồi khoanh tay: “Để cho người ta thấy bộ dạng như thế này thật chẳng ra sao, còn không đem trả phò mã của bốn điện hạ về, chàng nên quay về Cửu Trùng Thiên của chàng đi. Đừng lạm loạn ở chỗ này nữa!”

Có lẽ vì xa cách đã lâu, cũng có lẽ từ nhỏ bốn tiên đã là một người khi lành vết thương thì sẽ quên hết đau đớn lúc trước, hôm nay thành thân, thật sự nhìn thấy hắn đứng trước mặt thì ta lại không nhẫn tâm đuổi hắn đi.

Gương mặt hắn tràn đầy ý xuân, giọng nói trầm thấp dễ nghe, hàm chứa ý cười: “Tiểu ngốc điếu bỗ phu quân mà chạy, lại muốn gả cho kẻ khác, vi phu há có thể mặc kệ? !”

Ta đẩy hắn lùi về phía trước từng bước một: “Còn không mau trở về Thiên giới làm Thiên Đế của chàng! Còn làm phiền ở đây coi chừng ta gọi là thị trói chàng lại đem ra ngoài, đưa đến nhà giam ăn cơm tù!”

Hắn cười hì hì, nhào đến giữ chặt người ta, mặc kệ ta giãy giụa như thế nào vẫn cọ cọ bên cổ ta: “Địa vị Thiên Đế kia vừa mệt vừa chán, ta lén xuống đây thì sẽ không quay về.”

Ta bị tin tức này chấn động đến choáng váng, kéo ống tay áo của hắn hỏi: “Không phải chàng muốn trói ta đến trước trận chiến với tộc Tu La nhất quyết thắng bại sao? Sao lại lâm trận bỏ chạy?”

Hắn hồn làn tóc mai của ta, bật cười nói: “Ta chỉ biết nàng ngốc nghếch, bị Đồng Sa lừa. Nàng trốn trong Tước La Điện, chỉ có ta và Đồng Sa biết, trên yến tiệc nó nhắc đến chuyện nàng bị ta giam trong Hoa Thanh Cung, lập tức đám chiến tướng liền muốn tìm nàng tính sổ, nếu ta không kéo dài thời gian, chẳng lẽ để cho nàng rơi vào trong tay bọn họ?”

Trong đầu ta xẹt qua ánh lửa, nhớ tới Đồng Sa từng bảo với ta ngàn vạn lần sẽ giữ bí mật chuyện hắn biết ta đang ở Thiên giới, không thể cho Nhạc Kha biết. Hắn lừa dối hai người bọn ta như vậy, lại trong lúc thảo luận chính sự ngay trước mặt quần thần đưa ra chuyện Thiên Đế lén giam giữ công chúa Tu La, quả thực bụng dạ khó lường, ta lại bị hắn trêu chọc lần nữa, còn ra sức đánh Nhạc Kha, trong lòng áy náy, nhất thời không nói gì.

Nhạc Kha chỉ luôn nhìn ta cười nhạt, hoàn toàn không tức giận.

Người này, tính tình vốn không được xem là tốt, nhưng cho đến lúc này vẫn đối với ta rất dung túng . . . . Băng tuyết trong lòng ta đều tan chảy, đỏ mặt tiến sát vào trong lồng ngực của hắn, cúi đầu nói: “Chàng

nói chàng không làm Thiên Đế, chàng không làm Thiên Đế thì ai làm Thiên Đế?"

Hắn tùy tiện nói: "Ai thích làm thì làm, dù sao ta không làm nữa." Lại thở ợ lẩm bẩm: "Không phải còn cái tên Đồng Sa kia sao? Đồng Sa đã sớm muốn làm, nghĩ cách ép buộc nàng đi, không phải là mong chờ ta cũng rời đi sao?"

Bốn tiên không rõ. Trong đầu đều là hổ tương, trước mắt là cảnh động phòng, tuy trong mộng ta cũng từng mong chờ ngàn vạn lần, nhưng chỉ vì quá mức chân thật, thật đến độ có chút khiến người ta khó có thể tin tưởng, ngẩng đầu lên đưa mắt đánh giá hắn, thận trọng nói: "Chẳng lẽ chàng do Ma Lạc biến thành?"

Hắn cười rất vui vẻ, vội vàng cởi hỉ phục, bốn tiên giận dữ, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực, đẩy mạnh hắn ra: "Chàng làm gì vậy?"

Hắn lại cởi mấy lớp y phục, lộ ra thân hình cường tráng cao lớn, ngực phẳng bụng trần bảo ta nhìn vết thương sau lưng, nói nồng hùng hồn đầy lý lẽ: "Đây chính là vết sẹo do năm đó nàng lột vảy rồng của ta để lại." Nói xong lại lục lọi trong tay áo hỉ phục lấy ra một tờ giấy, cười đến ngọt ngào thỏa mãn: "Ở đây vi phu còn có thư tình của nương tử, nàng muốn xem lại hay không?"

Ta đưa tay đoạt lấy, khi mở ra nhìn thì lại choáng váng một hồi, chính là mấy câu mà ta viết ở Tước La Điện.

— "Đồng Sa nhiều lần đến sinh sự, ý đồ chia rẽ tình cảm giữa ta và chàng, Thanh Loan tin tưởng chàng như tin tưởng bản thân mình. Hôm nay mặc dù nghe theo lời khích tướng của hắn đi rình trộm, nhưng trong lòng hổ thẹn, không đành lòng làm chuyện lén lút này. Lẽ nghi mặc dù chưa đủ, nhưng lòng này đã gả, chỉ mong chàng hiểu, giờ phút này xin tạ lỗi với phu quân, hi vọng phu thê thuận hòa, kiêm điệp tình thâm!"

Ngày đó lúc viết bức thư tình này cũng không ngờ đột nhiên sẽ có biến cố lớn, hiện giờ trong lòng không khỏi than thầm, mọi chuyện thế gian, luôn luôn nói thì dễ làm thì khó, lúc ta viết lá thư này trong lòng tràn đầy chân thành mật ngọt, cả cõi lòng tràn ngập khát khao, không hề giả dối. Song lúc nhìn trộm lại nóng giận, không chịu tin hắn, ra tay đánh hắn cũng là sự thật. Chỉ một chữ 'tình', trong đó là cả sự diệu kỳ, chỉ trong nháy mắt đã dễ dàng không giữ được lời hứa, hủy bỏ lời thề vứt đi hẹn ước, nói cho cùng cũng là sai lầm của ta, cũng bởi vì ta đã không tin tưởng hắn.

Ta miên man suy nghĩ một lúc, lại nhìn đánh giá hắn từ cao đến thấp mấy lượt, trộm véo đùi mình, bất kể thế nào ta cũng không thể tin rằng mình đã gả cho Nhạc Kha. Vì thế nghi ngờ hỏi: "Cho dù thật sự chàng không làm Thiên Đế, nhưng phụ thân chưa chắc đồng ý cho chàng lấy ta, chẳng lẽ chàng cho người uống thuốc mê?"

Hắn tiến đến ôm ta vào lòng, nụ hôn sâu quen thuộc ngọt ngào khiến cho đất trời điên đảo, vừa hôn vừa nói: "Nương tử, đêm động phòng hoa chúc không nên nói những lời làm mất tình cảm." Lại nghe hắn từ cổ họng nói ra một câu: "Thuốc mê thì không có, mê hôn được thì có." Càng làm ta nghi ngờ, nhưng rất nhanh

những nghi vấn đó đều bị bao phủ trong nụ hôn sâu của hắn.

Trải qua khoảng thời gian tan nát cõi lòng tinh thần thương tổn, đêm động phòng này quả thực hoan hỷ bất ngờ, vui mừng tựa như sóng lớn, từng đợt từng đợt dâng trào, dưới sự dụng tâm vuốt ve an ủi của hắn, tất cả những ngượng ngùng đau lòng trăn trở đều không còn, hơn nữa lại lọt vào trong sự triền miên lưu luyến của hắn khiến ta không biết đêm này là đêm nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta ôm một bụng nghi ngờ cùng hắn đi về hướng Tư Hoàng Điện bái kiến phụ thân, ven đường người hầu cung tì đều luôn miệng chào công chúa phò mã, trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt. Tối hôm qua do trùng phùng với hắn nên đầu óc ta mê muội, bốn tiễn nhất thời không bắt bẻ gì mà chỉ thuận theo hắn. Sau suy nghĩ lại, thật sự chuyện hắn đánh ngất xỉu Ma Lạc giả mạo tân lang đúng là không có khả năng, lúc bái đường ta luôn nhìn vào đôi chân ấy, vẫn chưa từng rời đi, trên lẽ đường tân khách rất đông, không thể nào có cơ hội. Hôm nay thấy hắn thoái mái đi lại trong cung, lại kéo tay ta sống chết không buông, thật khiến cho trái tim đang treo lơ lửng suốt một đêm của ta cũng thả lỏng hơn phân nửa.

Tới cửa Tư Hoàng Điện, hắn nhỏ giọng nói bên tai ta: “Nếu thấy Tu La Vương tức giận, nương tử đừng sợ!”

Ta không kịp hỏi phụ thân tại sao lại tức giận, đã bị hắn kéo vào Tư Hoàng Điện. Phụ thân thấy ta và Nhạc Kha cùng bước vào, cực kỳ kinh ngạc: “Loan nhi, vì sao con và tiểu tử này lại đi cùng với nhau?”

Phương Trọng kinh hoảng nói: “Vương thượng ơi, người hồ đồ rồi sao? Trước đó vài ngày Nhạc tiểu tử đến cầu kiến, người vốn không đồng ý, sau lại cùng y uống rượu, tiêu tan hiềm khích lúc trước, còn tự mình đồng ý hôn sự này, đem công chúa gả cho y, đồng thời xóa bỏ hôn sự với nhà Thôi Phục đại nhân gia, giống trống khua chiêng thay bọn họ lo liệu việc hôn sự, đêm qua mới vừa động phòng, sao hôm nay liền không chịu thửa nhận con rể?”

Bốn tiễn còn kinh ngạc hơn cả Phương Trọng, phụ thân phản đối ta và Nhạc Kha, nhưng lúc Nhạc Kha cầu kiến lại đồng ý hôn sự, trong đó có nhiều điểm kỳ lạ. Mà Phương Trọng biết rõ mấy ngày gần đây ta vì thằng nhãi này mà cực kỳ phiền não, chỉ luôn dùng ngôn ngữ trêu chọc ta nhưng cũng chưa từng nói rõ. Lại nhớ đến đêm qua hắn thấp giọng nói đến ‘mê hôn được’ nên tức giận bảo: “Chàng cho ta phụ thân ăn cái gì?”

Việc này tất nhiên không phải chỉ nhờ vào một mình Nhạc Kha mà thành công, Phương Trọng ít nhất cũng có phần, cho dù không phải tòng phạm, cũng là đồng lõa!

Nụ cười trên gương mặt của Nhạc Kha chưa từng giảm, cực kỳ nghe lời, quỳ xuống: “Phụ thân của nương tử từ nay về sau sẽ là phụ thân của Nhạc Kha! Phụ thân thứ lỗi, chỉ vì tiểu tể khi còn giữ vị trí Thiên Đế có nhận được một lọ thuốc tên là Ly Hồn do Ti Dược Thần Quân tặng. Nghe nói khi kẻ khác ăn vào, chỉ cần dùng thêm chút ngữ hỗ trợ, người đó chắc chắn sẽ xuất hiện ảo giác. . . .”

Thăng nhãi này thật sự là. . . . . quá to gan lớn mật rồi!

Nhưng hắn gọi tiếng ‘phụ thân’ cũng thật dễ nghe, khiến cho bốn tiên vừa tức giận vừa buồn cười, hận không thể đá hắn một cước.

Phụ thân nghe kể mà tách trà trong tay vỡ nát, trà nóng thấm ướt đầu gối người, hắn chỉ luôn nói: “Phụ thân bớt giận! Phụ thân bớt giận!”

Phương Trọng xoay người sang chỗ khác, bả vai run run, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cơn tức giận còn sót lại của phụ thân chưa tiêu tan, quát: “Cút!”

Nhạc Kha đứng lên kéo ta, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Nương tử, phụ thân thông cảm chúng ta động phòng vất vả, muốn chúng ta về nghỉ ngơi, mau theo vi phu trở về đi!” Trong tiếng cười vang dội của Phương Trọng, phụ thân tức giận ném vỡ một tách trà, còn ta mơ hồ bị hắn kéo ra khỏi Tư Hoàng Điện, thỉnh an vào sáng sớm tân hôn quả thực tựa như một trò cười.

Sau này ta xách lỗ tai hắn ép hỏi, sao lại bỏ thuốc cha ta, hắn nén giận nói: “Phụ thân nhìn thì là một hán tử, nhưng tâm nhẫn lại quá nhỏ. Năm đó bởi vì chuyện của Nhị công chúa, ông ấy ghi hận ta đến tận bây giờ. Lại ghét ta nhậm chức Thiên Đế, khiến cho nàng đau lòng khổ sở, tất nhiên nảy sinh quyết tâm làm khó ta. Trước kia ta đã nghĩ rồi, chỉ có thể dùng trí không thể dùng sức được. Vì thế mang theo vò rượu ngon từ Thiên giới xuống, nói là mời ông ấy uống rượu. . . . .”

“Phụ thân yêu rượu như mạng, đương nhiên sẽ uống, nghe theo lời chàng an bài nên mới thoái hôn?”

Hắn gật đầu: “Vẫn là nương tử thông minh!” Lại ủy khuất quấn lấy ta: “Từ nay về sau, thanh danh của vi phu thật đúng không đáng một xu, không chỗ nào để đi nữa, nếu nương tử còn muốn đuổi vi phu thì chính là muốn bức vi phu đi vào con đường cùng!”

Kỳ thật lúc Đồng Sa dẫn ta đến Phù Vân Điện, ta đã biết tất sẽ có chuyện xảy ra, nhưng lúc ấy trong lòng tức giận, mạnh tay đả thương hắn, sau đó cũng không dám nghĩ sâu hơn. Hiện tại hắn đã đứng trước mặt ta, chuyện trong quá khứ, ta cũng không truy cứu nữa. Nếu hắn lựa chọn buông bỏ tất cả, trở lại thành Tu La làm bạn cùng ta, đương nhiên ta đã cảm thấy mỹ mãn, khúc mắc tiêu tán, những tình tiết cụ thể trong đó không nghe cũng được.

Ta chủ động nép vào lòng hắn, cúi đầu uy hiếp: “Nếu chàng không nghe lời thì không cho ăn cơm!”

Hắn vội vàng xin khoan dung: “Nghe mà, nghe mà. Tất cả đều nghe theo nương tử”. Cúi đầu thấp giọng như vậy, rõ ràng là giả vờ.

Thăng nhãi này không hề có thành ý, miệng lưỡi trơn tru. . . . . Nhưng trong lòng ta thế nhưng tựa như uống mật ngọt, cũng không cảm thấy lời nói của hắn có chỗ nào chói tai, thật sự nghe qua có. . . . . vài

phản êm tai.

Sau đó có người hầu báo lại, ngày hôm qua lúc đang đại hôn, Giao Vương Ly Quang dẫn theo những người còn sống sót của tộc Giao Nhân rời khỏi thành Tu La, tìm kiếm nơi thuộc về hắn. Lại đưa đến quà Ly Quang tặng chúc mừng hôn lễ, khi mở ra xem, là những hạt châu màu sắc trong suốt trơn bóng óng ánh tỏa sáng cả chiếc hộp, đúng là giọt lệ của Ly Quang, mang theo một màu lam sâu thẳm, khác hẳn giọt lệ của Giao Nhân bình thường. Lúc trước Giao Vương bị giết, hắn từng nhỏ một giọt lệ, hiện giờ đầy cả một hộp. . . . Suy nghĩ vừa chuyển, hỏi người hầu kia: “Hạt châu này là nước mắt của Giao Vương?”

Người hầu kia chần chờ nói: “Là một Giao nương đưa lễ vật chúc mừng này đến. . . . Thuộc hạ thật sự chưa từng hỏi qua những hạt châu này có phải là nước mắt của Giao Vương hay không.”

Tuy rằng chưa từng nghe được những lời hắn nói, nhưng mà ta nghĩ ta đã hiểu được, hắn căn bản không hề mất trí nhớ, luôn cự tuyệt không nhận mình quen biết chẳng qua bởi vì tình cảnh của bản thân quá bi đát. Đến nay ta đã hiểu được thâm tình của hắn, hắn cũng đã rời đi, không biết tung tích.

Ta ngây ngôc ôm chiếc hộp chứa đầy những hạt châu do nước mắt ngưng tụ thành, trong lòng đau đớn không chịu nổi, giống như có thể hiểu thấu nỗi đau khi hắn nhỏ xuống những giọt lệ này. Ta từng thật cẩn thận dè dặt nhưng vẫn làm tổn thương hắn, khiến hắn trao thâm tình sai người. Nhưng trong chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng, ta có năng lực như thế nào để lừa dối trái tim mình chứ?

Chẳng qua chỉ phiền muộn mấy ngày, nhưng rất nhanh, ta liền bị chiến tranh trong nhà khiến cho sứt đầu mẻ trán, không rảnh nghĩ nhiều đến hắn.

Bởi vì phụ thân bắt mãn Nhạc Kha sử dụng thủ đoạn, mỗi ngày đều tìm hắn đấu pháp, Nhạc Kha ngoài miệng gọi rất thuận tai, phụ thân phụ thân, lúc ứng phó thì chẳng lưu chút tình cảm nào, bốn tien kẹt giữa hai người, không có được nửa khắc yên tĩnh. Trong cung ban đầu thị hầu nô tỳ đều cảm thấy bất an, sợ cửa thành cháy liên lụy đến người vô tội, sau lại phát hiện hai vị này đấu đá với nhau, người chịu tai ương chỉ có bốn tien, liền mừng rỡ bàng quang ngồi xem.

Đặc biệt là Phương Trọng, cả ngày vui tươi hơn hở.

Không lâu sau, nghe nói tự Nhạc Kha từ quan bỏ đi, vừa đi thì Đồng Sa liền thuận theo ý của quần thần lên làm Thiên Đế. Vốn bốn tien cứ nghĩ sau khi hắn làm Thiên Đế tất nhiên sẽ đón Thiên Hậu và huynh trưởng Lăng Xương trở về Thiên đình. Nào ngờ hắn thả thì có thả, nhưng đồng thời ban bố một chỉ dụ, phế thái tử Lăng Xương từ nay về sau không được bước vào Thiên đình nữa bước.

Sau khi Nhạc Kha nghe tin thì lắc đầu cười nói: “Tiểu tử này, tâm nhẫn còn nhỏ hơn cả phụ thân!”

Ta ngạc nhiên: Đồng Sa cấm Lăng Xương bước lên Thiên đình, chẳng lẽ là vì địa vị Thiên Đế? Không kịp nghĩ nhiều thì ngoài cửa điện đã truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Tiểu tử, ngươi ở sau lưng ta nói xấu

cái gì đó?"

Nhạc Kha cúi đầu than khóc: "Nương tử cứu ta!"

Cùng lúc đó cửa điện bị đá văng ra, mồi ta nóng lên, cả người bị Nhạc Kha ôm vào trong lòng, len lén liếc nhìn, khuôn mặt ửng đỏ của phụ thân lộ ra nét tức giận đùng đùng xoay người rời đi.

Tiên nhai yên tĩnh, ngày tháng nào nhiệt chỉ mới bắt đầu.

CHÍNH VĂN HOÀN

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Hậu Ký: 1

Sử sách Thiên tộc ghi lại, đế vị thay đổi nhiều lần nhất chính là ba vị con trai của tiền đế Tiên Nghiêу bệ hạ .

Tiên Nghiêу bệ hạ trời sinh tính tình phong lưu, cơ thiếp lúc sinh thời đều là người xuất chúng, nhưng chỉ có ba người con có thể xứng với đế vị.

Đại vương tử Nhạc Kha. Nhị vương tử- tiền thái tử điện hạ Lăng Xương và Tam vương tử Đồng Sa.

Tiền thái tử điện hạ Lăng Xương bị Thiên Đế Tiên Nghiêу phạt xuống A Tỳ Đại Thành hối lỗi, sau khi rời khỏi đế vị thì để cho người huynh trưởng cùng cha khác mẹ là Nhạc Kha kế vị Thiên Đế, thế nhưng chỉ qua mấy tháng, vị này ngay cả ngai vàng bảo thạch của Thiên Đế trong Căn Đức Điện kia cũng chưa từng vướng bận, liền từ quan mà đi, vứt bỏ đế vị như bỏ đôi giày cũ, cũng chẳng biết tung tích nơi nào.

Theo lời đồn đãi của đám thị đồng canh giữ Tước La Điện, tiền thái tử Lăng Xương cùng Tiên đế Nhạc Kha đều bị thua trước vị công chúa ngờ nghêch của tộc Tu La nên mới đánh mất đế vị. Lời đồn đãi này đã bị Thiên Đế đương nhiệm Đồng Sa nghe được, ngài vô cùng giận dữ, xử phạt thật nặng những thị đồng này.

Thế nhưng, chờ đến khi những người liên can đều giải tán hết thì ngài mới ở trong thư phòng đấm mạnh một quyền xuống ngự án, nghiến răng nghiến lợi thì thầm: “Tiểu ngốc điểu, thủ đoạn của ngươi rất hay!”

Đám tiểu tiên đồng này nói rất đúng, hai vị huynh trưởng của hắn đều bị thua trước vị công chúa ngờ nghêch của tộc Tu La.

Nhị vương huynh Lăng Xương thì không cần nói, đến chết cũng không hối cải.

Ban đầu lúc bắt tiểu ngốc điểu này lên thiên đình chẳng qua là để nàng ta làm một quân cờ, kiềm chế Tu La Vương, làm sao biết tiểu ngốc điểu này vẩy nước quét nhà cũng rất có bộ dáng, thời gian dài thế nhưng lại đi vào trong mắt của Nhị ca, ngoài sáng trong tối đều che chở cho nàng. Cuối cùng rốt cuộc là ai kiềm chế ai, chỉ sợ ngay cả Nhị ca cũng không thể nói rõ...

Về phần Đại vương huynh Nhạc Kha, đêm đó bị hắn lập mưu, khiến cho tiểu ngốc điểu tự mình rời đi, đợi đến lúc mọi người phát hiện, Nhạc Kha đã ngất trong vòng tien chướng, sau đó được Ti Dược Thần Quân chẩn đoán bệnh, chính là lao lực quá mức, tổn thương đến tien nguyên.

Lúc Thiên Đế Nhạc Kha bị thương tien nguyên dưỡng thương thì ngoại trừ Ti Dược Thần Quân nhiều lần

gặp mặt thì ngoại thần chưa từng được diện kiến. Chỉ có một lần, hắn nhịn không được xông vào, thấy huynh trưởng đau bệnh nằm trên giường mây, dáng vẻ ủ dột thất hồn lạc phách, không khỏi lạnh lùng châm biếm nói: “Chẳng qua chỉ là một con ngốc điểu, có gì quý hiếm đâu?”

Khi đó vị tiền đế bệ hạ bệnh lâu ngày này bình tĩnh liếc nhìn hắn chừng một khắc, mới cười nhạt: “Tam đệ chưa rơi vào tình chướng, sao biết sự kỳ diệu của ngốc điểu?”

Tình chướng... Tình chướng... Hắn tức giận nóng nảy nói: “Huynh cũng biết là tình chướng, nhưng vẫn cố ý làm vậy, chẳng lẽ đã quên hết những ủy thác của phụ đế rồi sao?”

Vị nam tử đã nhập nghiệp chướng kia cũng có ba phần buồn rầu day day thái dương: “Khi đã lụy tình, biết làm sao đây? Tam đệ tuổi còn quá nhỏ, sao có thể hiểu được?”

Trong lòng hắn âm thầm cười lạnh: sao đệ lại không hiểu chứ?

Năm ấy, Nhị ca dẫn theo hắn đi đến ám doanh bí luyện U Minh Thiết Kỵ ở Đông Hải, hắn cảm thấy luyện binh buồn tẻ vô vị, lại ngại U Minh Thiết Kỵ này quỷ khí dày đặc, một mình rời khỏi doanh trại đi chơi nên đã quen biết công chúa Hồng Ngạc của Giao Tộc.

Vị tiểu công chúa ấy tóc bạc mắt lam, hồn nhiên rạng rỡ, khi gặp thiếu niên xa lạ cũng không hề e ngại, ngược lại rất bạo dạn quát: “Thiếu niên nhà ngươi từ nơi nào đến, thế nhưng dám xông vào vùng đất của Giao tộc?”

Lúc đó nàng là tiểu công chúa được Giao vương cưng chiều nhất, hắn cũng là đứa con út được Thiên Đế cưng yêu, đều cùng tồn tại trong trời đất, cũng không hề biết rằng từ đấy về sau vận mệnh trêu đùa, nửa đời vô vọng.

Khi đó hắn đã gặp qua vô số tiên tử các tộc nhưng chưa từng thấy ai có mái tóc màu bạc và đôi mắt màu lam, chỉ cảm thấy đôi mắt ấy như màu sóng biếc, sáng như ánh ngọc lưu ly, bất giác lúc ấy trong lòng chợt sinh tình, có lẽ là đã rơi vào tình chướng rồi, bình sinh hiếm khi dịu dàng ôn hòa, thế nhưng lúc này lại bỏ qua dáng vẻ vương tử của Thiên tộc, chỉ mong dỗ dành để tiểu công chúa này vui vẻ.

Nhị ca ở Đông hải luyện binh hai tháng, trước khi rời đi, hắn đã khó khăn nói lời chia ly với Hồng Ngạc.

Tiếng ca của Giao nhân là thứ âm thanh đẹp nhất trên đời, nước mắt Giao nương kết tụ thành trân châu chính là báu vật vô giá của thế gian, nhưng những thứ ấy cũng không sánh bằng ảo thuật lợi hại của Giao nhân.

Lúc sắp chia ly, hắn luôn năn nỉ Hồng Ngạc thi triển pháp thuật để cho hắn thấy được uy thế ảo thuật của Giao nhân, sau một lúc lâu, Hồng Ngạc quả thật giống như nụ hoa lấp lánh, hé lộ hai nhụy hoa, đôi gò má đỏ ửng lên, xấu hổ lúng túng nói, mình từ trước đến nay không thích học ảo thuật, bây giờ cũng không hề tu

luyện.

Thấy hắn lộ ra vẻ mặt thất vọng, cô gái khờ dại thuần khiết không đành lòng né tránh Giao binh thủ vệ, lén đưa hắn vào Điện Tịch Lâu trong thành San Hô của Giao tộc để chứng minh mình không nói dối. Ở trong lâu hắn nhìn thấy xung quanh đều là những giá sách cao lớn, điện tích được xếp trên giá cao ngất đến mái nhà thì cảm giác có vài phần mê muội.

Hắn vẫn nghĩ Giao tộc tựa như đám man di thiêng văn minh nơi thế gian, ngoại trừ dịu dàng trìu mến với Hồng Ngạc, nhưng nội tâm thì trước nay vẫn luôn khinh miệt người trong tộc nàng.

Thiên tộc cao cao tại thượng đứng đầu vạn tộc, con của Thiên Đế thống lĩnh bát hoang lục hợp cửu châu luân hồi, hắn có lý do xem thường các tộc khác.

Đối với thiêng niêng cùng mình vui chơi, trong lòng thiêng nữ cũng không hắn chưa từng lo lắng. Ở chung hai tháng, chỉ có vào thời khắc này, nàng nở nụ cười đặc ý không hề che giấu, tiện tay rút ra hai quyển điển tịch thật dày, có chút dũng cảm nhét vào lòng thiêng niêng: “Tặng ngươi!”

Từ trước đến nay hắn vẫn dốt võ nát, việc này cần hắn phải lãng phí nhiều thời gian ăn chơi phóng túng để tập trung nghiên cứu luyện tập quyển tịch gần mà xa kia. Nhưng trước nụ cười thỏa mãn giống như tâm nguyện đã được đền bù của Hồng Ngạc, hắn đã nói không nên lời. Mặc cho cô gái nhỏ nhắn ấy kéo hắn, lén ra khỏi Điện Tịch Lâu.

Điện tịch Giao tộc bị trộm, ảo thuật bị lộ ra ngoài, con trai của Thiên Đế lại biết được ảo thuật, đây là chuyện mà đến chết Giao vương vẫn không thể nào lý giải được. Suy cho cùng, vấn đề lớn bằng trời ấy với đứa con gái nhỏ chẳng qua chỉ là một tiểu tiết nhỏ nhặt chẳng đáng nhắc đến.

Đợi đến khi Lăng Xương gặp lại hắn, trong lòng hắn chẳng những ôm điển tịch ảo thuật của Giao tộc mà trong ngực còn cất giấu giọt nước mắt nóng hổi đang dần dần lạnh đi, hóa thành hạt châu của Hồng Ngạc. Eo lưng còn thắt dây lưng gấm do chính tay công chúa Giao tộc dệt— trên mặt hãy còn nụ cười khờ dại ngẩn ngơ.

Tiểu tử ngốc chưa từng trải qua chuyện đời, trong lòng ôm lẽ vật mà người yêu tặng, mặc dù mình cũng không thích, rồi lại bị người yêu lén tập kích, trên môi đến nay còn lưu lại cảm giác mềm mại thơm hương ấy, có thể bơi thăng về ám doanh của U Minh Thiết Kỵ mà không bị lạc đường đã xem như là chuyện vĩ đại rất tài giỏi rồi.

Nhi ca đánh giá việc này là: “Đệ rơi vào tình chướng rồi!” Nhiều lần thám thính, cuối cùng biết được hắn mến công chúa Giao Nhân, nét mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Lúc ấy hắn cũng không cảm thấy được mình làm sai, chỉ gân cổ ngang ngạnh. — Nhi ca đã đính ức, đã có người trong lòng, vì sao vẫn không thể hiểu được tâm tình của hắn?

Chuyện này khiến hắn cảm thấy khó hiểu, cỗ vũ Nhị ca lên núi Đan Huyệt lén nhìn Nhị tẩu tương lai.

Lăng Xương cũng có vài phần động tâm với đề nghị này, dù sao cũng chưa từng gặp mặt, lúc ấy còn trẻ, ý nghĩ chợt nảy lên, liền cỗ ý định việc hôn nhân này, đợi đến lúc tuổi lớn hơn một chút, cũng đã phát giác có chút không ổn. Nhưng là một thái tử Thiên tộc thì nhất ngôn cửu đỉnh, há có thể tùy tiện đổi ý?

Kết quả đương nhiên không tốt lắm. Tuy rằng hai người giả trang tướng mạo của nam tử điểu tộc, nhưng công chúa Phượng tộc sống trong thâm cung, phòng vệ của Phượng Tê Cung lại rất nghiêm ngặt, bình thường người ngoài rất khó bước vào. Hắn bắt lấy một tiểu tiên đồng quần áo rách nát đang rửa mặt bên dòng suối, hỏi: “Ngươi có biết khi nào công chúa Phượng tộc ra khỏi cung không?”

Tiểu tiên đồng ngẩng khuôn mặt bị đánh đến tím bầm sưng phù lên, nụ cười tựa như mang theo vài phần giễu cợt nói: “Công chúa Phượng tộc tôn quý vô cùng, tương lai là thái tử phi của Thiên tộc, đương nhiên phải ở trong Phượng Tê Cung tu thân dưỡng tính, học tập lễ nghi, làm sao có thể ra khỏi Phượng Tê Cung?” Đôi đồng tử màu đen còn trong suốt hơn cả dòng suối, hàm răng trắng tinh, giọng nói cũng thanh thúy ngọt ngào giống như cắn trúng trái cây giòn rụm, giọng nói trẻ con như vậy sao có thể đi kèm với nụ cười giễu cợt chứ?

Quả nhiên là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

Hắn rất nhanh phát hiện ra tiểu đồng này là một tiểu tiên tử, chắc là có đôi chút bướng bỉnh nên đánh nhau với đám tiểu tử đến quần áo cũng rách nát, mặt sưng to như đầu lợn, nhưng nụ cười vẫn sáng lạn, quả thực rất giống nụ cười của Hồng Ngạc khi nàng đứng sau rừng san hô, nét cười rạng rỡ khiến cho đáy biển u ám cũng sáng bừng lên.

...Ý nghĩ này cũng thật quá hoang đường, hắn xa cách Hồng Ngạc chỉ khoảng mấy ngày, tâm thần ngắn ngủi nên lúc này mới có suy nghĩ đó.

Hai huynh đệ nhanh chóng quay về.

Nhiều năm sau, vận mệnh trêu tráo trở, cảnh ngộ của huynh đệ hai người đã khác trước, ngẫu nhiên nhớ lại đến chuyến đi đến núi Đan Huyệt năm ấy cũng cảm thấy hơi ngọt ngào vui vẻ.

Sau đó Nhị ca thấy nhất thời không thể làm tiêu tan đi suy nghĩ trong đầu hắn, đành phải lấy phụ để ra làm ví dụ.

Tỷ như, ban đầu cho dù thích mẫu thân hoặc là đối với vị Côn Lôn trắc phi nương nương đã mất kia có lẽ có đôi chút thật tình, nhưng năm dài tháng rộng, bên cạnh có đàn oanh oanh yến yến quanh, phai nhạt tình cũ luôn là chuyện khó tránh khỏi.

Quá mấy ngày ... lại qua mấy ngày nữa, có lẽ đệ sẽ quên mất vị công chúa Giao tộc kia cũng không chừng...

Nhưng không một từ ngữ nào có thể khuyên giải an ủi hết. Từ đó về sau, mỗi lần Nhị ca đến ám doanh U Minh Thiết Kỵ lại luôn không chịu dẫn theo hắn đi cùng. Không có ý chỉ của phụ đế, hắn cũng không thể tùy ý hạ giới, nghĩ lại, tình cảnh của hắn cũng không khác gì vị Vương tẩu trong Phượng Tê Cung kia.

Những đêm xa cách nhớ nhung tưởng niệm, bị giày vò như thế nào, mùi vị ấy sao hắn lại không rõ chứ?

Nhưng hai vị huynh trưởng này cũng thật khiến hắn thất vọng. Dường như mang theo sự giận dữ, hắn chất vấn: “Đại vương huynh, cho dù huynh đối với con ngốc điếu kia tình thân nghĩa trọng, nhưng cũng không được coi nhẹ sự phó thác của phụ đế, dáng vẻ này thật giống như tiểu cô nương?” Đường đường là con trai Thiên Đế, lợi là chức phận coi nhẹ trách nhiệm, chẳng qua chỉ vì một nữ tử, truyền đến tai người trong tộc, không khỏi sẽ trở thành chuyện khiến người khác chê cười.

Lời nói này của hắn không hề mang ý khích lệ tiền Thiên Đế bệ hạ kia, Đại vương huynh Nhạc Kha vốn bị bệnh một thời gian đột nhiên hai mắt phát sáng, sắc bén như chim cắt, bình tĩnh hỏi: “Hay là Tam đệ muốn ngai vàng Thiên Đế này?”

“Ngai vàng Thiên Đế ai mà không muốn chứ?” Hắn trả lời như vậy, nghĩ thấy Đại vương huynh ắt sẽ giận dữ, nào ngờ y lại thở phào một cái, như trút được gánh nặng, phẩy phẩy tay, bảo hắn lui ra.

Hắn nói muốn ngai vàng, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói dỗi thì đúng hơn. Trời mới biết hắn từ nhỏ đã không thích đọc sách, cũng chưa từng chịu giáo dục nghiêm khắc để chuẩn bị cho ngai vị, vì là đứa con nhỏ nhất, không có phiền não của việc kế vị, lại được phụ đế Tiễn Nghiêu và mẫu hậu sủng ái nhất, Nhị ca Lăng Xương nói hắn kiêu căng nhưng thật ra, ngược lại thì rất đúng với câu “không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác tang”. Nhưng Nhị ca từ trước đến nay luôn được phụ đế coi trọng, luôn tránh xa nhi nữ tình trường, Đại vương huynh Nhạc Kha được ủy thác trọng trách thế nhưng đều bị ngốc điếu làm cho thất hồn lạc phách, hoàn toàn không chịu trách nhiệm đảm đương, thật khiến hắn tức giận.

Nhưng mà có đôi khi, giải thích còn mệt mỏi hơn so với không giải thích.

Hắn im lặng xoay người rời đi.

Không lâu sau, đến khi thành Tu La truyền ra tin tức công chúa Tu La sắp tổ chức đại hôn, Thiên Đế bệ hạ bệnh lâu ngày nằm trên giường nghe nói sắp hôn phi phách tán cũng khỏe lại, ngay lúc hắn nghĩ Đại vương huynh đã thoát khỏi tình chướng giống như mình lúc trước, nào ngờ ngày thứ hai Thiên Đế đã mất tích, chỉ để lại một phong thư truyền vị cho hắn.

.....

Vị công chúa Tu La bị hắn gọi là tiểu ngốc điếu kia, hiện nay đang tân hôn cùng vị hôn phu ngọt ngào tình cảm, có khi nghe thấy tiếng thét của Tu La Vương từ trong cung điện vang vọng xa xa lên tận không trung. Tên xảo quyệt Nhạc Kha có thể dễ dàng đoạt đi phân nửa lực chú ý của con gái, tựa hồ từ nhỏ đã

không hợp với vị Tu La Vương dũng mãnh bắt phàm rộng rãi độ lượng này, mới trước đây còn cùng ông tranh vợ, khi trưởng thành lại giành con gái với ông, quả thật không có nửa khắc yên tĩnh.

Mọi người bên cạnh đều bị dáng vẻ nhã nhặn lịch sự của tên tiểu tử này lừa gạt, còn tưởng Vương anh minh nhà mình gần đây giờ tính trẻ con cáu kỉnh, chỉ có ông hiểu rõ dụng tâm hiềm ác của tên tiểu tử này, chính là muốn khiến ông hoàn toàn trở thành một người cô độc.

Tu La Vương Nhiếp Phản cả đời quang minh, gặp bọn đạo chích đều dùng một quyền tiêu diệt, duy nhất đụng phải vị tiên Thiên Đế bệ hạ này thì đành bó tay chịu trói.

Kẻ mà lúc còn nhỏ đã giả dối vô lại, vô liêm sỉ, nghĩ ra đủ thứ để thu hút sự chú ý của Bích Hoàng, ngày thành thân mặc dù không ngăn, nhưng thế giới ngọt ngào của hai người chung quy vẫn phải gắn liền với tên tiểu tử dính như hồ keo, vứt cũng không vứt được, khiến ông phiền não gấp bội. Sau đó ông lấy lý do kẻ này là đứa trẻ không có cha mẹ dạy bảo, xưa nay chỉ được cưng chiều sợ rằng sẽ hư hỏng nên rốt cục thành công đá hăn vào doanh trại tiên phong của tộc Tu La để đánh đấm rèn luyện, lúc này ông mới có những ngày tháng thanh tịnh.

Chẳng qua quá khứ trong nháy mắt dường như vẫn chưa trôi xa, ông từ trong giấc mộng thê lương dài đãng đãng tỉnh lại, Loan nhi tìm về còn chưa đến ngàn năm, tên tiểu tử này liền chường mặt mang theo hai vò rượu tìm tới cửa.

Khi đó trong thành Tu La vang vọng tiếng cười đùa hào hứng, nơi nơi đều là tiếng chúc mừng, mọi người đang chuẩn bị đại hôn của công chúa. Tên tiểu tử nhà Thôi Phục, ông nhìn thấy hăn từ nhỏ đến lớn, bộ dáng tính tình cũng coi như trong ngàn vạn người tộc Tu La mới chọn được một người, so với Hùng Lực tính tình đôn hậu cứng nhắc thì hăn đối với nữ tử có vài phần thoải mái hào phóng hơn, cho dù mang danh có chút phong lưu nhưng trong mắt ông cũng có thể xem là có nề nếp.

Lúc thủ vệ cửa thành tiến đến bẩm báo, ông vỗ án thư, tức giận nói: “Xách tiểu tử kia lại đây cho bốn vương. “Hắn lừa gạt tiểu công chúa nhà mình rời khỏi nhà, lại khiến cho con bé dầm mình trong mưa to khóc lóc trở về nhà, ông đã hận không thể đập nát Phù Vân Điện của Thiên giới, vạn lần cũng không ngờ hôm nay tên tiểu tử này lại to gan lớn mật tự mình mò đến cửa.

Thủ vệ cửa thành nghĩ Vương nhà mình đã tức giận đến đầu óc lú lẫn mới muốn hăn xách người đến. Người ấy không phải ai khác mà chính là Thiên Đế bệ hạ tôn quý hiện đang đứng đầu các tộc, nếu xách đến không biết có khơi máu chiến tranh giữa hai tộc, dẫn đến phá hủy hôn sự của công chúa hay không, nên không khỏi do dự. Cũng may Thiên Đế bệ hạ bị gọi là ‘tên tiểu tử’ kia rất phổi hợp, hoàn toàn không chống cự, khoanh tay chịu trói, ôm hai vò rượu ngoan ngoãn để vị đại hán này xách vào trong Thất Diệp Đường.

Trong Thất Diệp Đường, Tu La Vương ngồi trên vương tọa cao cao, mắt hổ trừng lớn, ánh mắt sắc bén tựa như dao quét qua quét lại trên gương mặt của vị Thiên Đế bệ hạ đương nhiệm, chỉ thấy gương mặt của hắn luôn hi ha tươi cười vắng nước bọt về phía mình, nhịn không được hừ hai tiếng bằng giọng mũi:

Ánh mắt Loan nhi bị sao vậy? Phu quân bản thân lựa chọn lại là một tên tiểu tử không mặt không da, thật khiến người ta đau lòng mà!

Ngày ấy Nhạc Kha nghe công chúa Tu La công chúa sắp gả cho Ma Lạc con trai của Thôi Phục trọng thần trong tộc Tu La, sợ Tu La Vương không chịu đồng ý cho hắn vào thành. Hiện giờ có thể bình yên đứng ở trên Thất Diệp Đường nên đã nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hắn rất hiểu Tu La Vương, luôn luôn khinh thường thủ đoạn, đối với kẻ địch quá mức chính khí nghiêm nghị như thế, mới đón đầu đã ra sức đánh thật không phải là thượng sách, chắc chắn sẽ thua. Lại nói, đánh chính diện với Tu La Vương, bất kể thắng hay thua thì chỉ sợ trong lòng tiểu ngốc điêu sẽ có khúc mắc. Việc này chỉ có cách đánh đòn tâm lý mới là thượng sách. Trong lòng hắn âm thầm tính kế, hiếm khi chú trọng cấp bậc lễ nghĩa, trọng trọng thi lễ với Tu La Vương, không ngờ người đàn ông ngồi trên vương tọa kia lạnh lùng nói: “Thiên Đế bệ hạ hành lễ với bốn vương, thật sự bốn vương không dám nhận!” Người cũng chẳng hề động, vẫn nhiên nhận lễ này.

Trong lòng hắn cười thầm, trên mặt lại có chút giấu giếm, cực kỳ cung kính quỳ xuống đất, đầu tiên là vô cùng đau đớn nhớ lại chỗ sai trái của mình trước kia, ví dụ như đêm tân hôn Tu La Vương quát lấy tân nương thì hắn cố ý bày trò đùa dai lại đổ lỗi vì tuổi còn nhỏ, đại dột chẳng hiểu chuyện vân vân, tiếp theo cảm nhận sâu sắc chuyện tự mình bắt cóc con gái cưng của Tu La Vương là một chuyện xấu xa, tỉnh lại tự trách, tổng kết lại chuyện này là vì khó kìm lòng nổi, không muốn xa cách với người trong lòng, lại nhỏ mẩy giọt nước mắt cá sấu, chảy nước mắt tỏ vẻ đau khổ, tuy rằng Thanh nhi hiểu lầm hắn, nhưng nếu nàng đã lựa chọn nam nhi vĩ đại Ma Lạc, thiết nghĩ Ma Lạc khẳng định có thể mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc. Lại trọng trọng nói rõ, lần này đến chỉ là muốn phân trần rõ ràng thù xưa oán cũ trước kia với Tu La Vương, tiện thể chúc mừng đại hôn của công chúa Tu La, nỗi lòng tan nát tinh thần rã rời, lần cuối cùng tận mắt nhìn người mình yêu mặc hỉ phục. . . . .

Tu La Vương có trái tim nhân hậu anh minh thăng thắn khảng khái . . . . Tu La Vương vô số lần đổi mặt với bạn đạo chính chưa từng nương tay, nay đôi mắt dịu dàng trái tim nhạy không được mà sụp đổ một mảnh nhỏ...

Tuy rằng chỉ một mảnh nhỏ, nhưng đủ để Nhạc Kha có cơ hội chen vào, dùng ngữ điệu cực kỳ cung kính và dáng vóc tiêu tụy mà mấy vạn năm chưa từng thể hiện trước mặt ông, thỉnh cầu: “Nhạc Kha tự biết trước đây mình ngu dốt, nhiều lần khiến Tu La Vương khó xử, nay đã hoàn toàn tinh ngộ, cố ý từ chỗ Bách Hoa Tiên Tử của Thiên giới lấy hai vò Bách Hoa Tửu đến bồi tội với Tu La Vương . . .”

Mọi người đều biết, ngoại trừ ái nữ Thanh Loan, Tu La Vương Nhiếp Phân còn có một nhược điểm chí mạng, đó chính là rượu.

Bách Hoa Tửu của Bách Hoa Tiên Tử chính là rượu ngon số một trên trời dưới đất, nhưng vì Thiên giới và tộc Tu La từ trước đến nay không hợp, cho nên rượu ngon này Tu La Vương cũng chỉ mới nghe tiếng mà

thôi.

Thiên Đế Nhạc Kha và Tu La Vương vui vẻ nâng cốc.

.....

Hôm đó, người hầu cung tỳ luôn canh giữ trong Thất Diệp Đường đều được cho lui ra ngoài. Gã người hầu bị đuổi ra cuối cùng nhớ lại, lúc ấy hai người đều tự nâng một vò Bách Hoa Túi, ngồi trên bậc thềm bằng gạch vàng của Thất Diệp Đường, dường như cạn ly tiêu tán thù hận.

Chỉ có Phượng Trọng núp sau bóng tối cười trộm mới biết được, đêm đó trong Thất Diệp Đường đã xảy ra chuyện gì.

Tuy răng Nhạc Kha từng chính miệng thừa nhận với tân nương tử răng đã hạ được tên Ly Hồn với Tu La Vương, nhưng tiểu ngốc điểu đang đắm chìm trong ngọt ngào này tuyệt không biết, ngày đó sau khi Tu La Vương uống hết vò rượu thì thần trí có chút không rõ ràng, Nhạc Kha lại dùng chú ngữ hỗ trợ, chỉ chờ đến khi ánh mắt của Tu La Vương lộ ra nét ngây ngốc thì tiểu tử kia mới thu tay.

Phượng Trọng đứng ở phía sau rèm bên hông điện, nín thở nhìn ánh mắt Nhạc Kha phát sáng đầy hứng khởi, đầu tiên là ở võ vỗ hai cái trên đầu nhạc phụ tương lai, kế đó liếc nhìn xung quanh rồi nghiêm trang, thăm thẳm thì nói: “Quả là một người thành thật!” Khiến nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

... Đây có được xem là lời khen ngợi khá đặc biệt?

Sau đó lại nghe hắn dường như buồn rầu vạn phần nói: “Đáng tiếc người thành thật quá cứng nhắc, rõ là muốn chết!”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hậu Ký 2 . . .

Ngày thứ hai, Tu La Vương ở chính đường tuyên bố hủy bỏ hôn lễ của công chúa và Ma Lạc, đổi thành công chúa gả cho Nhạc Kha, quần thần đều ô lênh, không nghĩ đến Vương từ trước đến nay hết lòng tuân thủ lời hứa vì sao lại nói một đằng làm một nẻo?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhạc tiểu tử mỉm cười nhẹ nhàng tiến đến bái tạ nhạc phụ tương lai, Ma Lạc nhảy dựng lên muôn quyết đấu, tình cảnh hỗn loạn rối ren vô cùng.

Sau này khi Phương Trọng trên đường đi đến Bích Hoàng Điện, nghĩ thầm những ngày gần đây công chúa bị mọi người che mắt, ngày càng hay nổi giận, không khỏi âm thầm cao hứng.

Nhạc tiểu tử và công chúa thành thân, ít nhất nàng cũng cảm thấy vui mừng cho họ.

Về phần Vương, cho tới bây giờ vẫn là người độ lượng, có lẽ không lâu sau, người sẽ vui vẻ tiếp nhận cuộc hôn nhân này.

Đương nhiên, mong ước bao giờ cũng tốt đẹp.

Nhưng vị Tu La Vương trước nay luôn anh minh thần võ nay phải gánh lấy ác danh, sau khi trăng tròn lo liệu hôn sự của con gái xong thì vào ngày thứ hai sau tân hôn đã giận không kiềm được vì phát hiện mình bị mắc bẫy, đổi với tên tiểu tử dối trá, vị tiền Thiên Đế nay đã là con rể của ông thì không hề có chút hòa khí.

Đáng tiếc tiểu tử này hiện giờ quá mức gian giảo, không còn là tiểu nhi tóc để chỏm, mặc cho ông trêu chọc quăng vào trong doanh trại mà luyện. Vợ chồng tân hôn vốn rất ngọt ngào, như hình với bóng cũng là chuyện thường, cho dù ông hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng cũng chưa từng để cho tên tiểu tử này nếm trải cực khổ, chỉ trừ cái bàn đã bị ông đập nát mà thôi.

Không lâu sau, rốt cục ông cũng nghĩ ra một kế, mỗi ngày đều bảo cung thị mời công chúa đến Thất Diệp Đường thảo luận chính sự. Tuy rằng mỗi ngày thấy con gái ngáp liên tục, ngồi trên vương tọa mà dáng vẻ ngã trái ngã phải, ông ít nhiều cũng có chút đau lòng, nhưng là... ừ.. có con gái ở bên cạnh vẫn an tâm hơn.

Tiền Thiên Đế thật vất vả mới vứt bỏ được để vị rốt cục chỉ trải qua được vài ngày uyên ương song túc liền bị vị nhạc phụ Tu La Vương này đại sát phong cảnh, cướp nương tử đi thảo luận chính sự. Nhưng mấy vạn năm đấu đá, so dung khí, hắn sớm đã lẩn mò ra được trọn vẹn kinh nghiệm đấu tranh, vì rạng sáng mỗi ngày không bị người ta quấy rầy giấc mộng uyên ương nên hắn quyết định thật nhanh khiến cho nương tử

thăng cấp thành mẫu thân.

...Nhạc phụ đại nhân của ta, dù sao ngài cũng không thể kéo phụ nữ có thai đến thảo luận chính sự chứ?

Sao hắn ngờ rằng lần tính kế này đều nằm trong lòng bàn tay Tu La Vương, vừa biết con gái có thai, liền nhanh chóng không hề thương lượng cũng chẳng chừa chút thời gian nào đã đến Minh Sắt Điện đón con gái quay trở về sườn điện của Tư Hoàng Điện an thai, theo hầu bên cạnh có đến mười mấy ma ma, bất cứ lúc nào cũng chú ý hướng đi của công chúa.

Bị ngăn cách bên ngoài Tư Hoàng Điện, mỗi ngày thời gian thăm hỏi chỉ trong giây lát, trong lòng Phò mã Nhạc Kha hối hận vạn phần, không rõ vì sao lúc trước mình không lừa tiểu ngốc điếu kia đi trốn chứ?

Hiển nhiên lúc này bỏ trốn đã không kịp nữa rồi!

Mỗi ngày Tu La Vương ra khỏi cửa điện đều nhìn thấy đôi mắt trông chờ của tên tiểu tử đang liếc vào trong điện, vành mắt thâm đen, rõ ràng lại là một đêm không ngủ, trong lòng không khỏi đặc ý vạn phần, hiếm khi hòa khí tiến đến võ vỗ bờ vai hắn, hòa nhã nói: “Phò mã sao không chịu nghỉ cho tốt?”

Nhạc Kha nghiến răng nghiến lợi thoát ra tiếng gọi từ kẽ răng: “Phụ thân, chào buổi sáng!”

Tu La Vương có vẻ hưởng thụ vô cùng, kéo tay áo sau của Nhạc Kha vừa xách hắn đi vừa hạ lệnh: “Công chúa có thai, năm nay tuổi của bốn vương cũng đã xế chiều, tự cảm thấy tinh lực của mình không còn như xưa, từ nay trở đi Phò mã thay thế công chúa cùng bốn vương thảo luận chính sự.”

Nhạc Kha không tự chủ được mà bị kéo đi càng ngày càng xa Tư Hoàng Điện, trong lòng rơi lệ thành sông...

Phương Trọng từ cửa đại điện vội vàng trở về, bước vào trong báo cáo với người phụ nữ mang thai đang ngồi ngay trước bàn với sự đồng cảm vô hạn: “Công chúa, Vương thượng mời phò mã đến Thất Diệp Đường thảo luận chính sự.” Tuy rằng từ “mời” này có hơi khác xa với sự thật.

Vị phụ nữ mang thai kia ăn uống rất tốt cũng chưa từng dừng lại, dốc sức nuốt thức ăn trong miệng xuống, cuối cùng thở phào một cái, than thở: “Rốt cục cũng được thanh tĩnh.” Lại có chút buồn rầu thành tâm lãnh giáo Phương Trọng: “Phụ thân và phò mã cả ngày tranh đấu, có phải thường ngày quá an nhàn không? Thiên Đế hiện giờ là Đồng Sa nghe nói tính tình không tốt lắm, có nên phái người trêu chọc một chút không, có đánh nhau thì hai người này cũng không rảnh đấu đá với nhau nữa?”

Phương Trọng: “.....”

Ngay lúc Nhạc Kha bị Tu La Vương vứt cho một đống tấu chương đề nghị, can ngăn, miệt mài đau khổ làm việc thì Thiên Đế đương nhiệm Đồng Sa bệ hạ đang ở Cần Đức Điện cũng cực kỳ tức giận, trừng mắt nhìn chồng công văn vĩnh viễn phê không hết, gần như sắp phát điên.

Tính tình của hắn vốn không được tốt lắm, mấy ngày gần đây lại sứt đầu mẻ trán.

Ai cũng không thể trông cậy vào một kẻ vốn không biết gì trong nhất thời có thể tinh thông hiểu thấu tất cả. Xử lý chính vụ là công việc cần đến sự huấn luyện buồn tẻ qua hàng năm hàng tháng. Hiện nay mặc dù Thiên giới do Đồng Sa bệ hạ nắm quyền, nhưng đám cựu thần tử đều là bậc gia gia, chú bác của hắn, vô cùng kỳ vọng hắn có thể thành tài. Thiên Đế bệ hạ không hiểu cũng không sao cả, nhật nguyệt trên trời còn dài lâu, mỗi ngày cứ học cho tốt, chăm chỉ học sẽ có ngày. . . . .

Thiên Đế bệ hạ được trao kỳ vọng vô cùng trịnh trọng này, từ nhỏ chính là nhân vật nhìn thấy sách đã đau đầu...

Nhưng vì để hắn sớm yên vị nên đã hạ lệnh, tiền thái tử điện hạ Lăng Xương không được bước vào thiên đình nửa bước, muốn cầu cứu vị ca ca đã từng che chở cho hắn từ khi còn nhỏ, rõ ràng là một ý tưởng cực kỳ không hiện thực.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách hắn.

Tuy rằng từ nhỏ nhị ca sống dưới sự kỳ vọng của vạn chúng, mà bản thân y cũng chăm học khổ tu, xử lý chính vụ luôn luôn biết tiến thoái có thừa. Nhưng y hoàn toàn chưa từng kẽ thừa tính phong lưu đa tình của phụ đế, thậm chí còn kém nhạt bén về lĩnh vực này.

Mãi đến sau khi dùng ảo thuật thử tiểu ngốc điểu, có một ngày y buồn rầu cầu hắn trợ giúp: “Tam đệ, hình như... hình như ta thích ngốc điểu rồi ...”

Khi đó trong lòng hắn suy nghĩ: Nhị ca, thì ra huynh cũng có ngày hôm nay!

Tiểu ngốc điểu kia trước giờ bị hắn giày vò trêu chọc. Mặc dù trên mặt nàng luôn biểu hiện sự hèn mọn kính cẩn nghe theo, nhưng trong đôi mắt tròn xoe luôn đảo tròn lại không có một tia sợ hãi, tuy rằng đó là đôi mắt đen láy, khác xa đôi mắt lam trong ký ức, nhưng không biết vì sao, mỗi lần kích thích ngốc điểu kia mất đi lý trí, trong thần sắc đều là vẻ bất khuất kiên cường, chung quy có thể khiến hắn nhớ đến tiểu công chúa Giao Nhân kiêu căng nơi đáy biển– Hồng Ngạc của hắn.

Nhưng dù sao ý nghĩ như vậy cũng chỉ thoáng vụt lên trong lòng, lúc nhị ca cho rằng hắn đã dần quên mất Hồng Ngạc, hắn lại thản nhiên nói: “Chẳng qua chỉ là một con chim loan, hiện giờ vừa đúng lúc thủ lĩnh điểu tộc Xích Diễm đến, mà thân phận của ngốc điểu này cũng rất nhạy cảm, chi bằng ca ca đi cầu xin phụ đế, chỉ nói cưới nàng càng dễ dàng áp chế Tu La Vương, phụ đế tất nhiên sẽ đồng ý. Chuyện mà phụ đế đã đồng ý thì thủ lĩnh Phượng tộc kia cũng không dám không chịu.” Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng nhắc nhở vị nhị ca đầu óc đã có chút mê muội này rằng trên hết phải hỏi ý kiến của con ngốc điểu kia trước.

Ngốc điểu ngày thường thoát nhìn lúc nào cũng ngủ không tỉnh, luôn kéo chổi ra phía sau hoa viên rồi chuồn đi chơi, kì thực nhàn nhã xem cá đấu chim, hắn đánh cuộc nàng cũng không phải dạng tính tình nhẫn

nhục chịu đựng.

Thật ra không cần đánh cuộc, qua vô số lần đánh nhau với nàng thì đáp án đã bày ra rất rõ ràng.

Quả nhiên khơi dậy phản kháng kịch liệt của nàng, nhất quyết kháng cự hôn nhân như đinh đóng cột.

Cũng chưa từng nể mặt thái tử Thiên tộc, rốt cục tro mắt nhìn ý trung nhân vỗ cánh bay cao, tung tích khó tìm.

Khi đó hắn cũng không thể đoán được mọi chuyện sau này, kinh ngạc nhất là lúc tiểu ngốc điểu lao ra khỏi Trần Tiên Tháp cất giọng ca vàng: thì ra, tiếng ca của ngốc điểu này tuyệt không hề thua kém Hồng Ngạc.

Trải qua năm tháng khó khăn, cuối cùng hắn cũng có cơ hội gặp được Hồng Ngạc của hắn.

Khi đó, Giao Vương đã bị diệt, Thiên tộc động binh đối với Giao tộc đã không phải lần đầu tiên, nhưng là lần cuối cùng.

Tuy nói U Minh Kỵ Binh bị Tu La Vương tiêu diệt, nhưng chuyện tìm kiếm tàn binh Giao tộc vẫn chưa hề dừng lại. Hắn cùng với nhị ca dẫn theo chúng thiên binh thiên tướng truy kích tới thành San Hô, phố xá tĩnh lặng, không còn là thành thị náo nhiệt mà nhiều năm trước kia cô gái ấy đã từng dẫn hắn đi qua.

Lòng hắn không yên đi về phía hoàng cung, vừa cầu nguyện đừng gặp Hồng Ngạc, vừa trông ngóng có thể nhìn lại khuôn mặt của nàng lần sau cùng. Dáng vẻ lo lắng tâm trạng gấp gáp, vận mệnh đưa đẩy, đến nụ cười còn sót lại của hắn cũng vỡ tan.

Tuy rằng hoàng cung Giao tộc sớm đã vắng vẻ, nhưng trên đài tế thần của Giao tộc có một cô gái tóc bạc mắt lam yên lặng ngồi đấy. Cô gái kia đau buồn vô cùng, khi thấy rất nhiều thiêng binh thiên tướng tiến đến, cũng chưa từng kinh sợ chạy trốn, nàng chỉ thản nhiên cúi đầu, cùng Đồng Sa đang từng bước đi đến đưa mắt nhìn nhau, thản nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng như thể hoàn cảnh trước mắt không phải là tình cảnh nước mắt nhè tan, dịu dàng nói: “Thì ra là chàng. . . .”

Thì ra là chàng, dẫn binh giết phụ vương của ta, diệt tộc của ta, nay lại muốn huyết tẩy thành Giao tộc của ta?

Đồng Sa đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên trong lúc đó mất hết sức lực, bất động không hề tiến lên nửa bước. Hắn rất muốn biện bạch một câu: không phải ta.

Không phải ta dẫn người tới! Là nhị ca của ta mang binh đến, là phụ đế của ta ban ý chỉ...

Nhưng môi hắn vừa động hai cái, lại không có âm thanh phát ra, không thể nói ra một chữ.

Hồng Ngạc cúi đầu hít một tiếng: “Ta chờ chàng rất lâu rồi... Lâu đến mức ta cứ nghĩ chàng sẽ không quay lại...” Giống như một nữ tử e ấp cúi đầu oán giận tình lang quên ước hẹn, mang theo chút hờn dỗi và oán trách, mỗi một lời đủ để khiến cho tình lang trì độn kia xấu hổ đến độ hận không thể nghĩ hết biện pháp để bồi thường cho những uất ức mà nàng phải chịu.

Thật sự là tình lang ư?!

Chính là, lúc chàng đến lại cầm trong tay kiếm sắc, còn dẫn theo một đám hung đồ lăm lăm kiếm bén trong tay. . . . .

Nàng nhẹ nhàng vẫy tay với hắn: “Chàng lên đây đi... Ta vẫn muốn dẫn chàng đến đài tế thần...”

Đài tế thần của Giao tộc sẽ phù hộ cho đôi nam nữ có tình trọn đời không chia lìa, có thể cùng đi đến đài tế thần đều là những cặp vợ chồng sắp thành hôn.

Dường như không hề suy nghĩ, hắn đã nhảy lên, thả người trên đài tế thần.

Đôi môi anh đào của cô gái vẫn đỏ tươi như trước, mùi hương trên người vẫn như cũ, nhẹ đến gần, hơi thở như lan: “Ta cứ nghĩ chàng sẽ không đến...” Đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm chặt lấy bàn tay cầm kiếm của hắn, kéo về phía trước đâm một nhát... Hắn nghe được tiếng da thịt bị cắt, âm thanh vốn rất nhỏ, nhưng vào tai lại giống như tiếng sấm.

Hắn mồ mịt cúi đầu, như thể vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Váy dài làm từ giao tiêu sa màu trắng nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ, cô gái ghé vào bên tai hắn nói câu sau cùng: “Phụ vương của ta, vẫn không biết vì sao điển tịch bị mất trộm... Ta thật sự hối hận...”

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hậu Ký 3

Hối hận vì quen biết hắn?

Hối hận dẫn hắn đi tới thành San Hô mà người ngoài khó tìm thấy?

Nàng bị sự áy náy trong lòng và đoạn tình kia giết chết. Lúc tất cả những người còn sống sót trong tộc trốn vào mật thất thì nàng lại thừa dịp loạn lạc mà trốn ra, cố ý phải đợi người kia. . . . .

Nàng đến chết cũng không dám tin, người có mối thù giết cha diệt tộc với nàng chính là người thiếu niên mà nàng từng yêu say đắm, đau khổ chờ đợi.

Hồng Ngạc của hắn, cuối cùng đã hóa thành bọt nước, tan biến trên mặt biển.

Nhưng hắn không thể quên, ngày đó lúc đi đến thành San Hô tiêu diệt tàn dư của Giao tộc, nhị ca từng hạ lệnh: “Tam đệ, đệ từng đi đến thành San Hô, lần này do đệ dẫn đường?”

Nhị ca, người từng nói với hắn câu ấy, không thể tha thứ được, hạ chỉ cấm y không được bước vào Thiên giới nửa bước, không bằng nói là hắn không thể tha thứ cho chính mình. Trên đời này còn có một loại cảm xúc gọi là giận chó đánh mèo. Nhưng người ấy vui vẻ chịu đựng, cũng chưa từng có lời oán giận nào. Một khắc kia khi tự do bước khỏi A Tỳ Đại Thành, mấy ngàn năm sau cũng chưa từng rời khỏi U Minh giới.

Hắn đứng trên đám mây cao cao, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, lục giới ai cũng tôn kính hắn, lẽ ra nên vui sướng, nhưng mà chỉ có bản thân hắn biết, trở lại Càn Đức Điện, ngồi trên ngai vàng Thiên Đế, nội tâm của hắn có bao nhiêu hoảng loạn, có bao nhiêu trống trải.

Có tiểu tiên quan báo lại, mấy ngày gần đây Tu La Vương và cháu gái Dự Diên đến U Minh giới thăm bạn, cùng Nhân Thánh Đại Đế chơi cờ bên bờ sông Vọng Xuyên, người ngồi cùng đúng là Lăng Xương, vị nhị ca kia của hắn.

Trước mặt hắn, là chồng công văn như núi, vĩnh viễn có xem cũng xem không hết.

Rốt cuộc ai mới là người bị phạt xuống A Tỳ Đại Thành chịu hình đày, ngay chính hắn cũng hiểu rõ tình hình đảo lộn này.

Lăng Xương đã thoát khỏi biển khổ, giờ phút này đang hái hoa bỉ ngạn đỗ tươi chơi đùa với tiểu cô nương vừa mới hóa thành hình người. Tiểu cô nương kia mặc áo choàng nhỏ màu đỏ như lửa, trên đầu dùng

dài lụa hồng buộc thành hai bím, gương mặt nhỏ tròn tròn, đôi đồng tử linh động, trong mắt tràn đầy cảnh giác, tuy rằng liếc nhìn chầm chằm đóa hoa bỉ ngạn đỏ như máu trong tay hắn, nhưng thân hình nhỏ theo bước chân bước tới của hắn mà lùi về phía sau hai bước, cắn chặt môi, sau một lúc lâu mới tỏ vẻ mạnh mẽ quát: “Đứng lại! Ngươi là ai?”

Nam tử có gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt an nhàn khoe môi âm thầm co rút, thật không thể hiểu con gái của tiểu ngốc điều từ nhỏ sinh trong hủ mật, vì sao vẫn có dáng vẻ cảnh giác như con thú nhỏ trong núi thế? Con bé có vài phần giống mẫu thân của mình, người bên ngoài đối tốt với con bé, con bé cứ cân nhắc mãi, nhưng vẫn không dám nhận, dù sao cũng khiến cho lòng người cảm thấy thất bại, nhưng hiện giờ, tất cả đều hóa thành nụ cười nhạt, tựa như mây mỏng gió nhẹ.

Đợi đến khi hắn tốn hết nửa canh giờ trấn an tiểu cô nương này, tỏ vẻ hắn không hề có mục đích bất lương, sau khi có ý đồ hối lộ mới khiến cho tiểu cô nương mới năm trăm tuổi này ôm một bó hoa to giả vờ dáng vẻ ông cụ non kiêng mũi chân thử võ vai hắn, kết quả có chút ảm đạm khi phát hiện ra chiều cao của mình không đủ, dùng cầm ám chỉ Tu La Vương tiền nhiệm đang cùng Nhân Thánh Đại Đế chơi cờ cách đó không xa đang thua thê thảm đến độ phải vò đầu bứt tai, thở dài nói: “Thúc thúc người không cần ngạc nhiên, ông ngoại thích dẫn theo ta đi chung quanh, phụ thân lại luyến tiếc, muốn ta luôn ở bên cạnh phụ thân, cho nên mỗi lần nhận được lễ vật của phụ thân và ông ngoại đều phải hỏi rõ ràng có điều kiện gì, Diên nhi cũng không thể tùy tiện đồng ý yêu cầu của nam tử.”

Nhiếp Phẫn lén liếc nhìn cháu gái bảo bối một chút, nghi hoặc nói: “Lăng Xương tiểu tử này ở U Minh giới cũng mấy ngàn năm rồi, sao ta thấy hiện giờ càng ngày càng thanh tịnh không có chí tiến thủ? Hắn sẽ không âm thầm tính toán gì chứ?”

Nhân Thánh Đại Đế nhặt lên một quân cờ “Ba” một tiếng phá hủy đường lui của Nhiếp Phẫn, chậm rãi trả lời: “Tiểu tử này nói sinh tử luân hồi, đây là điểm cuối, hắn đã dừng lại tại điểm cuối cùng.”

Dù sao thần tiên cũng không nhập luân hồi, chỉ cần tiểu tử này không phải chờ con gái nhà mình thì hắn muốn dừng đâu cũng được, dừng bao lâu cũng thế, chẳng có can hệ gì đến ông. Nhiếp Phẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó mới chậm chạp phát hiện bàn cờ này mình thua rồi.

Con gái của ông, từ sau khi sinh hạ tiểu bảo bối Dự Diên đã bị ông đẩy lên ngai vàng Tu La Vương, còn mình dẫn theo cháu gái nhỏ đi dạo chơi khắp nơi. Nhạc Kha mong ngóng con gái chào đời hết năm trăm năm, lúc bé sinh ra đời còn chưa ôm đủ thì đã bị nhạc phụ đại nhân nhanh chóng mang đi. Lần này vợ cũng không bị cướp đi nữa, nhưng vợ ngồi trên ngai vàng Tu La Vương ba ngày thì đã già bộ bệnh hết hai ngày để lười biếng, chưa tới nửa tháng, hắn – vị phụ chính vương phu này vô hình chung đã tiếp nhận chính vụ của thành Tu La, mỗi ngày đều bận rộn điên cuồng.

Dự Diên, đứa con gái bảo bối của hắn, giờ phút này đang mở to hai mắt nhìn thúc thúc trước mặt, ngạc nhiên nói: “Thúc thúc, thì ra thúc biết mẹ của con ư?”

Lăng Xương gật gật đầu, cười nói: “Mẹ của con năm đó rất là cần mẫn...” Cả ngày kéo chổi, cho dù chưa từng làm được bao nhiêu, ít nhất liếc nhìn cũng ra dáng rất chi là chăm chỉ?

Nào ngờ Dự Diên lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một hồi: “Thúc thúc, thúc đừng gạt con nữa. Mẹ con siêng năng cần mẫn? Cả thành Tu La đều biết mẫu thân lười đến mức nhân thân đều căm phẫn, tuy rằng làm Tu La Vương, suốt một năm ngay cả Thất Diệp Đường cũng chưa từng bước đến nửa bước, cả ngày trừ ăn ra thì ngủ, may mà có phụ thân giúp người, mỗi ngày bận rộn không ngừng... phụ thân của con cũng quá đáng thương . . . . .”

Cô bé nhỏ phiền muộn thở dài.

Vương Phu Nhạc Kha mỗi ngày bận rộn đến đầu óc choáng váng, thường ngày còn phải đối phó với những chiến thư do nam nhi tộc Tu La gửi cho tân Tu La Vương, sau khi gặp những thống lĩnh trẻ tuổi hạ thủ không nương tình như Ma Lạc Hùng Lực thay phiên nhau khiêu chiến, mỗi ngày khi phê xong công văn, cước bộ nhẹ nhàng hướng về phía Minh Sắt Điện, xa xa nhìn thấy tiểu ngốc điếu đang ngủ trên tấm thảm dày trải dưới bóng cây, không chút phòng bị nằm phơi mình dưới ánh mặt trời, ánh nắng xuyên qua kẽ lá tạo thành những cái bóng lốm đốm in trên mặt nàng, không gian yên tĩnh ấm áp hiện tại khó mà có thể hình dung hết, giống như thoát khỏi giấc mộng đã tan vỡ mấy vạn năm trước, cô gái ấy từ nhỏ chân nam đá chân chiêu mà lớn lên, vùng vẫy trong đao phong kiếm kích và những thương tổn trầy trọa do gai đời sắc nhọn, vẻ mặt phòng bị như con thú nhỏ từ trong rừng ra đã hoàn toàn dỡ xuống, thoái mái nhắm mắt, khoe môi hơi cong lên bình yên ngủ say trong đình viện nhà mình, đắm chìm trong giấc mộng đẹp.

Không lâu trước đó có binh sĩ Tu La đến bẩm báo, gần trăm năm nay, thỉnh thoảng có người đứng từ xa chăm chú nhìn thành Tu La, dựa theo dáng người trang phục kia, có lẽ là Giao Vương Ly Quang, nhưng không chờ bọn họ tới gần thì người ấy đã mất bóng dáng. Tưởng tượng bóng dáng yên lặng nhìn chăm chú của người ấy, trong lòng hắn cảm thấy mình quá may mắn, may mắn là ngốc điếu này lựa chọn hắn nên người từ phía xa nhìn chăm chú mới không phải là hắn.

Nhanh nhẹn bước tới, hắn ngồi xuống, nhẹ ôm ngốc điếu đang ngủ say vào lòng, dường như cảm nhận được mùi hương thạch quỳnh hoa quen thuộc, nàng cọ cọ lồng ngực hắn, tìm một vị trí thoải mái, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Trở về rồi à?” Căn bản không cần câu trả lời của hắn, nàng chôn mặt trong lòng hắn, lại ngủ thật say.

Tim hắn chưa bao giờ có cảm giác an bình tốt đẹp đến thế.

Nguyễn ý cưng chiều nàng, dung túng nàng, mặc nàng đánh mà không đánh lại, nguyện ý nâng nàng trong lòng bàn tay, nguyện ý thay nàng làm hết trách nhiệm đối với dân chúng một thành mà không hề có một câu oán hận, nguyện ý cả đời này che chở nàng trong lồng ngực của hắn, không để cho nàng lại chịu mưa gánh gió, bị người ta làm nhục, không để cho lòng nàng tràn đầy đau khổ hoảng sợ, không chở dựa vào.

Thì ra, trên trời dưới đất, ngàn vạn năm, thứ hắn muốn chẳng qua là nụ cười không hề lo lắng đề phòng

của nàng.

LONG PHƯỢNG TÌNH TRƯỜNG

Lam Ngả Thảo
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Một Vài Ngoại Truyện Nhỏ

1. Chiến Tranh

Gần đây Tu La Vương Thanh Loan vô cùng nhảm chán, thường thở dài: "Vì sau dạo này không có chiến tranh đánh đấm nhau thế?"

Tiểu Dự Diên chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh tò mò hỏi: "Mẫu thân, gần đây người muốn đánh ai à?"

Tu La Vương hiềm kinh suy tư: "Từ trước đến nay mẫu thân vẫn thấy tên tiểu tử Thiên Đế Đồng Sa kia đáng đánh nhất!"

Tiểu Dự Diên lặng lẽ đến bên mẫu thân mình: "Mẫu thân, kỳ thật con cảm thấy tiểu Ma Lạc của nhà Ma Lạc thúc thúc mới đáng đánh nhất? Hắn luôn chảy nước miếng đuổi theo phía sau con!" Giơ nắm tay nhỏ tròn tria, đấm đấm hai cái lên không trung: "Nếu hắn còn theo con, con sẽ đánh cho hắn phải kêu cha gọi mẹ!"

Ma Lạc cũng coi như khác người, sau khi hôn sự với Thanh Loan bị Tu La Vương tiền nhiệm Nhiếp Phản hủy bỏ, ba năm sau khi Thanh Loan thành thân thì hắn cũng cưới một vị thiếu nữ Tu La xinh đẹp, còn tuyên bố, mình không cưới được công chúa, chắc chắn con mình phải cưới được tiểu công chúa!

Tiểu tử này cũng xem như có số đỏ, lần đầu sinh con đã sinh được một đứa con trai.

Hiện giờ chỉ cần Tu La Vương tiền nhiệm dẫn tiểu Dự Diên du ngoạn trở về thì hắn cả ngày sẽ đuổi theo phía sau Dự Diên, cha con hắn vẫn làm thủ vệ bảo vệ hoàng cung, cũng là kẻ đầu tiên dùng việc công để làm việc riêng, cố ý làm trái quy định trong cung, luôn mang con bồ vào hoàng cung, khiến cho tiểu Dự Diên buồn phiền rồi lại buồn phiền.

Con bé kéo ống tay áo của mẫu thân nhà mình: "Mẫu thân, nếu không người giúp con đi giáo huấn tên tiểu Ma Lạc kia?"

Thanh Loan chống trả: "Bảo bối ngoan, mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, nhân dân tự giải quyết, chính phủ cũng không thể can thiệp!"

Tiểu Dự Diên: "Mẫu thân, mâu thuẫn giữa người và tam thúc là chuyện trong nội bộ gia đình, người ngoài không được nhúng tay, muốn đánh thúc ấy thì vẫn nên hẹn một ngày nào đó, hai người đơn đả độc

đấu ở Ngân Hà, cam đoan người dân tộc Tu La và Thiên tộc sẽ vui vẻ đến xem cuộc chiến. . . . .”

Thanh Loan: “. . . . .”

2. Mẫu thân ngốc

Mỗi lần tiểu Dự Diên theo ông đi ngao du khắp nơi, chung quy có thể nhìn thấy các loại kì trân dị thú, tiểu nha đầu tự cho là kiến thức của mình sâu rộng, càng khinh thường vị mẫu thân cả ngày luôn nằm ngủ đến trời đất tối tăm trên tấm khoa trương ở hậu viên nhà mình.

Vì muốn phổ cập tri thức công dân cho mẫu thân, mỗi lần con bé trở về đều mang theo một đống lề vật, trong đó phần lớn là những đồ có thể ăn được. Sau đó, con bé ôm một đống thức ăn, ngồi trên tấm thảm mẫu thân thường ngủ, xì xào xì xào. . . . . Vừa ăn vừa nói chuyện.

Thanh Loan vừa ăn thức ăn của tiểu nha đầu vừa đùa với con bé: “Con nói tuyết hồ địa cực có đáng vẻ như thế nào?”

Tiểu nha đầu: “Tai nhọn, lông trăng...” Xào xào xì xì...

Thanh Loan thở ơi thổi khí, mở lòng bàn tay ra, nửa trái Vân Quả nàng vừa mới cắn một nửa từ từ biến lớn trong lòng bàn tay, nhảy khỏi lòng bàn tay nàng, nhẹ răng gầm gừ với tiểu nha đầu, tiểu nha đầu nhảy dựng lên, quăng mất đống thức ăn đặt trên làn váy, đáng vẻ sấp khóc chỉ vào con vật kia: “Mẫu thân, đây là Tuyết Lang... Là Tuyết Lang đó...”

Năm ngón tay của Thanh Loan vươn dài ra, túm lấy cổ Tuyết Lang, kéo qua cắn cổ nó, Tuyết Lang kia dần dần co rút lại, biến trở về thành nửa trái Vân Quả.

Lần sau Dự Diên trở về, lại ngồi ở trên thảm, xì xào lẩm nhẩm...

Thanh Loan không hề để tâm lắng nghe, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của tiểu nha đầu, xoa xoa nụng nụng hai má, còn không thỏa nguyện dứt khoát vừa hôn vừa véo, tiểu nha đầu đang nói đến hứng khởi, thấy mẫu thân chẳng những vụng về, không biết thế giới bên ngoài, hơn nữa còn giở trò với mình, véo cái mặt tròn của mình đau nhức, lập tức đôi mắt long lanh ngập nước.

Thanh Loan thấy lần này con bé có đáng vẻ muôn khóc mà chưa khóc thì trong lòng ngứa ngáy, ôm lấy cái mặt béo tròn của con bé cắn một cái, chỉ nghe một tiếng khóc cực kỳ thê lương kinh thiên động địa của tiểu nha đầu.

Nàng chột dạ liếc nhìn xung quanh, lúc này nhạc phụ Nhiếp Phẫn lẩn hiền tế Nhạc Kha đều không có ở đây, nàng cực kỳ yên tâm, cảm thấy mỹ mãn lại thường thức đáng vẻ khóc lóc của con gái, sau đó kéo con gái vào trong lòng, dụ dỗ lừa gạt nói: “Mẫu thân cho con một đám Thải Phượng nhỏ để con chơi nha?”

Dự Diên đang khóc, muốn giận cũng không giận nữa, nhưng vẫn còn nghẹn ngào nói ra yêu cầu trọng điểm: “Mười con Thải Phượng nhỏ ca hát cho con nghe.”

Thanh Loan liên tục gật đầu, tạo một cái quyết trong lòng bàn tay, túm lấy mười con chim trĩ tu thành tinh ở núi Đan Huyệt đến.

Lúc này Dự Diên khóc lớn không ngừng: “Chim trĩ cũng không thể biến thành phượng hoàng!”

Thanh Loan cười lớn, thơm hai cái lên mặt con bé: “Con nói rất đúng!” Lại tạo một cái quyết, không bao lâu đưa tới mười con khỉ tinh, đám khỉ tinh này đang ngủ ở trên cây trong khe núi hoàn toàn không hiểu tại sao trong nháy mắt lại bị dịch chuyển đến đây, nhưng thiên tính hiếu động cũng chưa hề biến mất, lập tức chạy nhảy xung quanh. . . . .

Tiểu Dự Diên càng thêm bi phẫn: “Mẫu thân, người gạt con. . . . .”

Thanh Loan vô cùng hứng thú, ôm tiểu cô nương trong lòng một hồi thì túm đến mấy con cò trăng, một hồi lại đem đến mấy con sơn tinh hải quái. . . . .

Đợi cho đến khi nhạc phụ và hiền tế Nhạc Kha nghe thấy tiếng khóc vội vã từ Thất Diệp Đường chạy tới, hoàng cung Tu La đã biến thành vườn bách thú, mặc dù tiểu Dự Diên không còn khóc nữa, nhưng thấy ông ngoại Nhiếp Phàn đến thì lập tức cáo trạng: “Ông ngoại ông ngoại, vì sao người sinh ra mẫu thân lại ngốc như vậy?”

Nhiếp Phàn vô cùng đau đớn nhìn đám sơn tinh hải quái đầy cả sân, nỗ lực uốn nắn ấn tượng sai lầm của tiểu nha đầu: “Mẫu thân của con... Khụ, mẫu thân của con tất nhiên là muốn mang đám thú này đến đây để chơi với tiểu Dự Diên.”

Vẻ mặt của Dự Diên rõ ràng hoàn toàn không chút tin tưởng, ông ngoại xưa nay cương trực công chính vậy mà cũng có tỏ vẻ bao che, lại một lần nữa bi phẫn nhắc lại: “Mẫu thân đã hứa sẽ mang con tiểu Thải Phượng đến ca hát cho con nghe... nhưng mà. . . . .” Con bé chỉ vào một đám sơn tinh hải quái, nước mắt lưng tròng, lại lên án: “Ông ngoại, mắt của Dự Diên cũng không bị hư, nơi này có con Thải Phượng nào đâu? –Mẫu thân ngốc, mẫu thân ngốc, mẫu thân ngốc nhất!”

Hai ông cháu vừa nói chuyện vừa đi xa, Nhạc Kha vượt vuốt đầu nương tử nhà mình, cười vui vẻ, thầm vấn: “Tiểu ngốc điểu, nói đi, vì sao nhất định phải làm cho tiểu nha đầu khóc vậy?” Vừa thi pháp tống đám sơn tinh thủy quái đi.

Thanh Loan nhặt trái cây tiểu nha đầu làm rót lên tiếp tục gặm, cười hì hì trả lời câu hỏi của phu quân: “Phu quân có thấy đáng vẻ của tiểu Dự Diên lúc nỗi giận rất đáng yêu không? Khóc lên lại càng đáng yêu! Mắt to giống như hai hồ suối trong, đôi môi nhỏ nhắn trơn bóng tựa cánh hoa... À, thật sự là đáng yêu chết được!” Nàng tấm tắc khen ngợi.

Nhạc Kha lau mồ hôi, cắn răng: “Tiểu ngốc điếu, nàng cố ý chọc cho con bé khóc à?”

Thanh Loan cực kỳ vô tội: “Bây giờ không chọc cho con bé khóc, sau vài năm nữa con bé sẽ trưởng thành, chẳng lẽ còn vì chút việc nhỏ này mà bị chọc ghẹo sao?” Lại cực kỳ thành khẩn: “Phu quân, không bằng lần sau chúng ta cùng chọc con bé đi? Làm sao mới có thể không để cho phụ thân nhìn thấy, lại khiến cho tiểu nha đầu khóc càng dữ đây?”

Nhạc Kha: “.....” Nương tử, ta cực kỳ nghi ngờ liệu có phải nàng rảnh rỗi quá không?

Rất nhiều năm sau, tiểu Dự Diên chỉ cần gặp người khác thì sẽ kể lại chuyện mẫu thân mình ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu. .... vân vân. ....

— Đứa trẻ đáng thương!

3.Vật hi sinh

Ngày ấy vào đêm Thất tịch ở thế gian, Thanh Loan cực kỳ hy vọng Nhạc Kha có thể tặng nàng một bó hoa, nghe nói vợ chồng ân ái chốn nhân gian thường như thế. Nhưng mà xoay đi ngoảnh lại cũng không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Lúc này Nhạc Kha đang đưa con gái Dự Diên dạo chơi mua sắm trong thành Tu La.

Nhạc Kha: “Bảo bối, nghe nói vợ chồng nhân gian đều tặng hoa, hay là phụ thân mua một bó hoa tặng cho mẫu thân con?”

Tiểu Dự Diên gật đầu lia lịa: “Tuy rằng mẫu thân có chút ngốc nghếch, pháp thuật thường không linh nghiệm, nhưng cũng phải dỗ ngọt người.”

Nhạc Kha: “.....”

Ai ngờ khi đến cửa hàng bán hoa, tiểu Dự Diên lại mua con thắt tinh quy đáng yêu của ông chủ, bộ mai nho nhỏ bơi qua bơi lại trong bể nước, nhất quyết đòi đổi lễ vật: “Phụ thân, con rùa nhỏ này chơi rất vui!”

Chủ tiệm nhìn dáng vẻ của tiểu công chúa như thế cũng liền thoảng nói: “Chẳng qua chỉ là một con rùa, Vương phu cứ mua đi.”

Nhin vẻ mặt của chủ tiệm, Nhạc Kha không thể nói ra đây chính là lễ vật tặng cho Tu La Vương vào đêm Thất tịch, đành buộc lòng mua về.

Lúc trở về cung, Dự Diên cực kỳ hứng thú nói: “Mẫu thân mẫu thân, phụ thân mua lễ vật tặng người vào đêm Thất tịch này.” Bàn tay nhỏ giấu phía sau lưng, con thắt tinh quy kia tuyệt không ngoan ngoãn, nhúc nhích nhúc nhích giãy giãy trong tay con bé.

Thanh Loan có chút thẹn thùng, liếc nhìn vẻ mặt mỉm cười tự nhiên của Nhạc Kha đang từ phía sau bước đến, (đều đã bao nhiêu tuổi rồi mà tặng quà còn e thẹn, Tam lang ơi, lá gan của chàng không thể to chút sao?) cười tủm tỉm xoa xoa cái đầu nhỏ của Dự Diên: “Lẽ vật gì thế?”

“Đảm bảo mẫu thân sẽ thích!” Tiểu Dự Diên đưa con thắt tinh quy trong tay ra trước mặt Thanh Loan, mắt thấy gương mặt trăng ngọc của mẫu thân dần dần đỏ lên, cuối cùng biến thành màu đen, con bé kiên quyết nhét con rùa nhỏ đang cầm trong tay vào trong bàn tay cứng ngắc của mẫu thân: “Mẫu thân người cứ từ từ chơi, phụ thân nói chơi rất vui nha!” Ai bảo người biến ra một sân động vật dọa con sợ! Hừ hừ!

Sau đó a đầu chạy mất.

Thanh Loan: “. . . . .”

Thật lâu sau, mới nghiến răng nghiến lợi: “Nhạc Kha, đêm nay có lẽ chính sự ở Thất Diệp Đường rất bận rộn, chàng không cần quay về Minh Sắt Điện ngủ.”

Nhạc Kha hai mắt rưng rưng, đau lòng uất ức: “Nương tử...” Hai mẹ con nàng đấu với nhau, vì sao lại lôi ta vào làm vật hi sinh?

Thanh Loan đi được vài bước, lại quay đầu, thấy Nhạc Kha nét mặt vui sướng chạy vội đến, lại thản nhiên cười: “Không, ta nói sai, tháng tới có lẽ chàng cũng rất bận rộn, không cần quay về Minh Sắt Điện ngủ. Dứt khoát dọn dẹp thư phòng của phụ thân ngủ đi.”

Để lại Nhạc Kha, yên lặng rời lệ đứng trong gió...

4.Chút “thịt” nhỏ...

Thanh Loan thắt lưng mỗi nhù ngồi dựa vào giường, tối hôm qua cuồng nhiệt một phen. Ngẫm nghĩ mãi, tiểu ngốc điếu cảm thấy cái mặt dày sắp không giữ được nữa, “Nhạc Kha, Nhạc Kha!”

Say rượu hỏng việc, say rượu hỏng việc, nghĩ thấy thanh danh một đời của Thanh Loan nàng nay đã bị độc túu làm cho mất sạch. Căn cứ vào trí nhớ mơ hồ lúc đó, nàng nhớ là chính mình đẩy ngã Nhạc Kha, là chính nàng cởi hết quần áo của Nhạc Kha sau đó cởi hết quần áo của mình, là nàng vô cùng anh dũng cưỡng bức Nhạc Kha!

Con rồng trắng rõ ràng đang canh chuẩn bị phục vụ cho con tiểu điểu ngốc nhà mình liền lên tiếng trả lời: “Nàng sao thế, có chỗ nào không thoải mái sao?” Tối hôm qua, tiểu ngốc điểu quá mức nhiệt tình nha...

“Nhạc Kha, đêm qua chàng chịu uất ức rồi.” Thanh Loan xấu hổ đỏ mặt, liếc mắt nhìn gương mặt tinh xảo của Nhạc Kha, tiếp tục thì thào nói: “Bình thường túu lượng của ta cũng được, không biết sao, hôm qua ... Sao lại như thế nhỉ. Chuyện đã không còn đường lui, Nhạc Kha, chàng ngàn vạn lần đừng trách ta.

Ta đã tổn thương thân thể lẫn trái tim của chàng, ta. . . . . Thật sự biết sai rồi."

Hững hờ đặt chén canh xuống, hai hàng lông mày của Nhạc Kha nhíu lại, im lặng không lên tiếng đút mấy thìa canh cho Thanh Loan.

"Nhạc Kha?" Thanh Loan thật cẩn thận gọi khẽ, chẳng lẽ tối qua tên nhái này đã bị nhiệt huyết của nàng dọa rồi? Liên tiếp uống xong vài hớp canh ấm Nhạc Kha đút cho, tiểu ngốc điếu thử mở miệng, "Phu quân, hôm nay còn cùng ta chung giường không?"

Động tác đút canh dừng một chút, Nhạc Kha vừa định mở miệng liền bị Thanh Loan giành trước nói: "Phu quân, hôm nay bắt kể chuyện gì ta đều nghe theo chàng."

Nhạc Kha nhướn mày, "Lời này là thật sao?"

"Ở thế gian phu xướng phụ tùy, hôm nay Thanh Loan. . . . . Uhm!" Lời nói của Thanh Loan còn chưa dứt thì đã bị Nhạc Kha nhanh chóng ngăn chặn đôi môi đỏ mọng, triền miên hôn. Xoay người ngã xuống giường, Nhạc Kha áp người lên trên tiểu ngốc điếu còn chưa hoàn hồn, tà mị mỉm cười nói: "Hôm nay, chúng ta không cần xuống giường."

"Nhạc Kha! Chàng. . . . . ư hm ư hm. . . . . ư ~~"

. . . . . Nhạc Kha chàng, con rồng hèn hạ này!

5.Kết nối tình cảm với chim non

Tu La Vương: "Hoàng nhi, nàng nói xem đứa con tương lai của chúng ta nên đặt tên gì?"

Bích Hoàng đang ôm quả trứng, nghịch ngợm cười: "Đại ca, nếu chàng giúp thiếp ấp trứng thì thiếp sẽ nghĩ ra một cái tên hay cho con."

"Tu La Vương". . . ." Hoàng nhi, chẳng lẽ nàng xem thường vi phu như vậy, cảm thấy vi phu không có văn hóa?

Nhưng từ trước đến nay ông luôn ngoan ngoãn phục tùng tiểu kiều thê, lập tức tiến lên thật cẩn thận áp lên bề mặt quả trứng, sợ áp mạnh quá sẽ làm trứng vỡ.

Bích Hoàng duỗi duỗi thắt lưng: "Coi như được giải phóng rồi." Nhắc chân liền bước ra ngoài, lại quay đầu thản nhiên cười: "Còn ca ca, chàng ở nhà ấp trứng cho tốt, thiếp trở về sẽ mang thức ăn ngon cho chàng!"

Tu La Vương sốt ruột hỏi: "Hoàng nhi nàng đi đâu, nàng đi đâu vậy?"

Bích Hoàng tiêu sai đi về phía trước: "Ở trong cung buồn bức mẩy ngày nay, thiếp ra ngoài cung tìm

người uống rượu đánh bạc đây, chàng ở nhà ấp trứng cho tốt đi!”

..... Hoàng nhi, đừng bỏ lại ta có được không? (trong lòng Tu La vương âm thầm rời lê thành sông.)

Bởi vậy, tiểu công chúa Thanh Loan của Tu La Vương, truy tìm nguyên căn, kỳ thực là được cha nàng áp nở, cho nên các bạn xem xem, tình cảm cha con hai người mới tốt được như vậy đấy.

Nghe nói, cái này gọi là kết nối tình cảm với chim non.

6.Yêu tình đánh nhau

“Mẫu thân, người xem người xem, vì sao vừa đến đêm thì nam nhân thế gian áp người lên trên thê tử nhà mình, không biết bị đè bên dưới như vậy có đau không? Chắc chắn, thật sự là rất đẫm máu!”

“Phụt-” Thanh Loan vừa hớp vào một ngụm trà thì đã phun hết cả ra.

Chán nản liếc nhìn mẫu thân, Dự Diên không chút lưu tình nói: “Mẫu thân thật ngốc, nước đã uống vào miệng cũng phun ra ngoài. May mà con di truyền sự thông minh của phụ thân, bằng không chắc chắn con sẽ khóc đến chết. Mẫu thân ngoại trừ đẹp một chút, địa vị cao một tí ra thì cái gì cũng không có hết.”

Bị con gái ghét bỏ như vậy trái lại Thanh Loan cũng không nói gì, nàng còn đầm chìm trong câu nói đè không đè, đau không đau, vẫn còn chấn động dữ dội! Đứa nhỏ này cũng không biết theo ai. .... Chẳng lẽ lúc nàng sinh đã ăn quá nhiều hải sản sống?

Đem lực chú ý quay trở lại cặp vợ chồng thế gian còn đang ở tiến hành “trò chơi áp giường”, Dự Diên chống cằm, u buồn nói: “Đè nặng còn chưa đủ, còn nhích tối nhich lui nữa. Thê tử của hắn chắc đau lắm nha!”

Thanh Loan vội vàng che hai mắt con gái, vung ống tay áo, cảnh tượng trong chậu nước liền biến mất.

Giãy giụa ra khỏi mẫu thân, Dự Diên nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân, bọn họ đang làm gì thế?”

Mặt đỏ bừng, lần đầu tiên Thanh Loan hoài nghi năng lực giáo dục của mình, “Dự Diên ngoan, bọn họ đang đánh nhau, đứa trẻ ngoan thì không được nhìn.”

“Đánh nhau? Đánh cái gì chứ?”

..... Đánh nhau với yêu tinh.”

“Đây là đánh nhau với yêu tinh mà phụ thân nói à!”

“= =”

Nhạc Kha, rốt cuộc chàng đã dạy cho đứa nhỏ thứ gì sau lưng ta? Tối nay ta không cho chàng quỳ bàn giặt không được mà!

7.Đệ đệ hay muội muội

Gần đây, vì sức khỏe của Thanh Loan thỉnh thoảng có chút không tốt nên Tu La Vương tiền nhiệm Nhiếp Phần vốn định dẫn theo tiểu Dự Diên ra ngoài du ngoạn tạm thời thay đổi chủ ý, cùng tiểu Dự Diên ở lại trong cung một thời gian.

Tiểu Dự Diên vốn luôn ngại sự quấy rầy của tiểu Ma Lạc, hiện giờ tiểu Ma Lạc cũng không biết được phụ thân dặn dò thế nào mà đối với việc đi theo phía sau Dự Diên sinh ra hứng thú vô cùng, thường xuất hiện ở trước mặt tiểu Dự Diên, quấy nhiễu khiến cho tiểu Dự Diên đầu lớn như đầu trâu, chỉ hận không thể một đá đá hắn ra khỏi cửa cung.

Một ngày này, tiểu Dự Diên trông thấy tiểu Ma Lạc không biết từ chỗ nào nhảy ra, khiến cô bé tức giận tranh cãi: “Nếu như ngươi cứ đi theo ta, ta liền bảo mẫu thân giáo huấn ngươi!”

Tiểu Ma Lạc nhìn rất thật thà, nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ, mũi chân chà xát xuống mẩy viền gạch nhỏ dưới chân, nhỏ giọng nói: “Cha ta nói vương là một vị vương tốt, sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ.”

Tiểu Dự Diên yên lặng gật đầu, hai tay chống nạnh, khí thế nghiêm nghị: “Ta bảo phụ thân giáo huấn ngươi.”

Tiểu Ma Lạc cúi thấp đầu, nói: “. . . . . Thiên Đế sẽ không liếc nhìn đứa trẻ nhỏ như ta.”

“Ừ...” Gương mặt Tiểu Dự Diên cứng ngắc, rất nghiêm túc đánh giá tiểu Ma Lạc từ trên xuống dưới, vừa tức giận nói, “Vậy ta bảo ông ngoại giáo huấn ngươi.”

Gật đầu, lẩm bẩm: “Ông ngoại luôn hiểu rõ ta nhất, nhất định sẽ trút giận cho ta.”

“Nhưng phụ thân ta nói nhất định phải đi theo muội.” Tiểu Ma Lạc cuống quýt lộ ra khuôn mặt nhỏ nhăn đở bừng, “Phụ thân không cho ta chơi với nữ hài tử khác, chỉ bảo ta đổi xử tốt với muội.”

Vẽ mặt Tiểu Dự Diên nghiêm túc, đưa ngón tay chỉ vào chóp mũi tiểu Ma Lạc, hầm hừ nói: “Vì sao phụ thân ngươi lại nói vậy?”

“Phụ thân nói muội là công chúa của Vương, bảo ta từ nhỏ phải đi theo muội.”

Cái miệng nhỏ nhăn của Tiểu Dự Diên chu ra, suy tư một lát, nghiêm mặt nói: “Hôm nay không được đi theo ta nữa.” Xoay người liền đến tấm điện của mẫu thân, để lại một mình tiểu Ma Lạc đang do dự đứng tại chỗ, gió thu xào xạc, nhất thời mịt mù trong gió.

Thanh Loan ôm yếu nằm trên giường, chỉ thấy bộ dạng ra vẻ người lớn của tiểu Dự Diên đang xoải bước đi vào cửa, reo lên: “Mẫu thân, con có chuyện muốn nói với người.”

“Ừ, nói đi.”

Tiểu Dự Diên kéo ghế tới, nghiêm túc đường hoàng ngồi xuống, nói: “Mẫu thân, người sinh thêm cho con một muội muội nữa đi.”

Thanh Loan kinh ngạc nói: “Là ai nói với con lời này? Phụ thân của con?”

Tiểu Dự Diên lắc đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú thân thiết, nói: “Không phải, bản thân con tự nghĩ ra. Nếu có tiểu muội muội, tiểu Ma Lạc mỗi ngày sẽ không còn quấn lấy con.”

Thanh Loan: “. . . . .”

Tiểu Dự Diên hưng phấn một đêm, trong lòng luôn khen ngợi mình thông minh, ngày thứ hai mang theo cặp mắt thâm đen đi dạo trong cung, vô tình nghe thấy cung nga ở trong góc nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Vương tính sinh một tiểu hoàng tử.”

“Cô làm sao biết được?”

“Hôm qua ta nghe tiểu công chúa của chúng ta nói, bảo Vương sinh thêm một đệ đệ cho tiểu công chúa đó.”

“. . . . .”

“Nếu Vương thật sự sinh tiểu hoàng tử thì đáng thương cho tiểu công chúa Dự Diên của chúng ta.”

“Ai nói không phải đâu.” Xầm xà xầm xì. . . . .

Tiểu Dự Diên nghe thấy mà đỏ cả hốc mắt, chạy thẳng một mạch đến tẩm điện của Thanh Loan, oa oa khóc lớn nói: “Con không muốn mẫu thân sinh đệ đệ, con chỉ muốn muội muội. Nếu không mẫu thân cùng phụ thân, cả ông ngoại sẽ không thương con nữa, còn tên tiểu Ma Lạc sẽ luôn bám lấy con.”

Thanh Loan: “. . . . .”

TOÀN VĂN HOÀN